

Giới thiệu Tà Kiếm Huyền Môn

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Tà Kiếm Huyền Môn là một trong những tác phẩm tiêu biểu thuộc thể loại truyện kiếm hiệp hay đặc sắc của tác giả Ngô Chúc. Truyện có nội dung khá là hấp dẫn và lôi cuốn người đọc đến bất ngờ.

Trời chuyển sang đông chưa được bao lâu đã gặp cơn đại tuyết, ra đường gió quất vào mặt như những lưỡi dao cắt thịt cắt da. Chung quanh chỉ một màu tuyết trắng vờn xa vạn lý. Mới đây chưa lâu, gió thu trút lá vàng rụng đầy mặt đất, chỉ qua một đêm tuyết xuống đã không còn chút vết tích nào.

Mời các bạn cùng khám phá truyện để biết thêm chi tiết hơn...

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Họa đồ ba mảnh

Trời chuyển sang đông chưa được bao lâu đã gặp cơn đại tuyết, ra đường gió quất vào mặt như những lưỡi dao cắt thịt cắt da. Chung quanh chỉ một màu tuyết trắng vờn xa vạn lý. Mới đây chưa lâu, gió thu trút lá vàng rụng đầy mặt đất, chỉ qua một đêm tuyết xuống đã không còn chút vết tích nào.

Trần Sơn quan nằm trong thế giới bao la trắng xóa ấy. Vì trần nằm dưới chân Ma Thiên lĩnh trùng điệp, nên những ngày đông hàn này, trở thành nơi dừng chân lý tưởng cho thương khách.

Trong trấn chưa có đến ngàn hộ dân cư, nhưng ở Quan ngoại, đã được xem là trấn lớn. Những cơn tuyết lớn đã ngừng bầu trời trở nên xám xịt, những đám mây mù chỉ vẫn còn lơ lửng tầng không, báo hiệu tuyết sẽ sẵn sàng rơi lại bất cứ lúc nào. Những khách nhân có kinh nghiệm xuôi ngược đường Quan ngoại, mặc dù có trọng sự cấp bách đến đâu đi nữa, cũng không dám vượt đường trường trong thời tiết ấy, đành ở lại trấn để góp phần cho việc làm ăn của các khách điểm phát đạt hơn, tuy thật lòng không một chủ nhân chân chính nào muốn vậy.

Hương Sơn khách điểm là quán trọ lẫn quán ăn lớn nhất Trần Sơn quan. Vì ngoài trời rét buốt thấu xương, ở trong phòng trùm chăn mãi cũng chán, trừ phi cùng ở trong chăn là một mỹ nữ. Nên dù chưa đến bữa cơm, trong phạm đường vẫn tụ tập khá đông người, vừa chầu chén vừa đàm luận huyền thuyên, điệp tai trời đất. Khách nhân, trú nhân chỉ gọi bình rượu, một vài đĩa thức ăn đưa cay, nhâm nhi chủ yếu giết thời gian nên dù đông người, bọn điểm tiểu nhị vẫn cứ nhàn rãi, ngồi tụ lại một bàn để dễ nhiều chuyện và cũng dễ phân phó khi có yêu cầu của khách.

Chợt cửa quán mở ra, ba bốn tiểu nhị cùng đứng lên, bước đến đón khách. Khách nhân vừa vào cửa là một thanh niên khoảng hai mươi, khuôn mặt tuấn tú, dáng dấp, khí độ thật là thanh tao bất tục.

Thanh niên nhìn mấy tên tiểu nhị hỏi :

- Ở đây còn chỗ không?

Một tiểu nhị chừng ba mươi tuổi bước đến, cười nhún nhún thưa :

- Dạ còn! Công tử gia! Xin hãy đi theo tiểu nhân!

Hắn lập tức dẫn khách vòng qua mấy dãy bàn, đến một bàn chưa có người ngồi, nằm biệt lập bên cửa sổ, dừng lại cười nói :

- Công tử gia! Ở đây sáng sủa yên tĩnh nhưng có hơi lạnh hơn một chút...

Đến lúc này, tên tiểu nhị mới để ý thấy khách nhân chỉ mặc bộ bạch y phong phanh như giữa mùa hè, liền hối hận vì đã dẫn chàng đến đây, vội xoa tay áp úng :

- Nếu quý khách thấy lạnh...

Bạch y thanh niên ngồi xuống, xoa tay cười đáp :

- Không sao đâu!

Tiểu nhị ngơ ngác nghĩ thầm :

- Trên đời hồng lã có người không biết sợ lạnh?

Khi ấy, bạch y thiếu niên đã lấy ra một đỉnh bạc đặt lên bàn, nói :

- Tiểu nhị ca cho vài món gì ăn, nhưng hãy nhanh nhanh một chút, sau đó trở lại đây cho hỏi nhờ mấy câu?

Tiểu nhị nhìn đỉnh bạc ước đến năm lạng dư cho một bàn tiệc thịnh soạn năm người ăn, miệng liền thoáng :

- Dạ! Dạ! Tiểu nhân lập tức mang tới ngay.

Nói xong cầm lấy đỉnh bạc đứng lên ngay, tất tả chạy tới trù phòng.

Chỉ lát sau hắn đã quay lại, tay bưng một mâm lớn với bát đĩa, nửa con gà luộc, nửa con vịt quay, một đĩa rau xào thịt lợn, một tô miến và một bình rượu trần niên hảo hạng, vừa bày ra mâm vừa tươi cười nói :

- Còn mấy món nữa tiểu nhân sẽ tiếp tục mang tới sau. Công tử cứ ăn trước đi.

Bạch y thiếu niên lắc đầu nói :

- Chừng này là quá đủ rồi, không phải mang thêm nữa đâu!

Tên tiểu nhị ngơ ngác nói :

- Nhưng tiểu nhân đã nhận...

Bạch y thiếu niên ngắt lời :

- Đỉnh bạc đó tiểu nhị ca cứ giữ lấy, lát nữa ta sẽ thanh toán tiền ăn sau.

Tên tiểu nhị rồi rít cảm ơn, lòng thầm nghĩ :

- Vị công tử này thật phóng khoáng! Lại tuấn tú nữa! Mình chưa từng gặp một nam nhân nào tuấn mỹ đến thế! Đặc biệt nụ cười nhìn phát mê, chỉ tiếc hơi lạnh lùng...

Bạch y thiếu niên chỉ chiếc ghế đối diện nói :

- Tiểu nhị ca ngồi xuống đi!

Tiểu nhị cúi mình đáp :

- Tiểu nhân không dám! Có việc gì xin công tử cứ sai bảo. Bất cứ chuyện gì, tiểu nhân cũng xin hết sức làm tròn.

- Tiểu nhị ca cứ ngồi xuống đã! Ta có mấy câu muốn hỏi.

Tên tiểu nhị do dự một lát rồi nói :

- Nếu vậy tiểu nhân xin mạn phép.

Bạch y thiếu niên cho tay vào túi lấy ra một cuộn giấy trải lên mặt bàn cho tiểu nhị xem rồi hỏi :

- Bấy lâu nay tiểu ca có nhìn thấy bức họa nào giống thế này không?

Vừa trông thấy bức họa, tên tiểu nhị liền dán mắt vào đó một lúc, mặt tái dần đi, cuối cùng ngẩng lên nhìn khách, nói giọng hốt hoảng :

- Công...công tử gia...lấy đâu ra bức họa này? Mau cất đi!

Hắn vừa cuốn bức họa lại đẩy sang phía bạch y thiếu niên vừa lăm lét nhìn quanh, chường như sợ người nào nhìn thấy.

Bạch y thiếu niên mặt thoáng nét kích động, nhú mày hỏi :

- Như vậy là tiểu ca đã từng nhìn thấy bức họa giống thế này?

Tên tiểu nhị đứng lên làm ra vẻ bận rộn nói :

- Xin công tử gia hãy cất đi! Tiểu nhân phải đến xem có vị khách nào sai bảo gì không...

Bạch y thiếu niên lấy ra một thoi vàng đặt xuống bàn nói :

- Tiểu nhị ca, hãy ngồi xuống và kể lại tường tận về bức họa xem, thoi vàng này là của ngươi.

Tên tiểu nhị nhìn thoi vàng đã xác định được ngay giá trị ít ra là trăm lạng bạc bằng cả năm tiền công của mình, chột nuốt vào một búng nước bọt, chường như đấu tranh tư tưởng rất căng, cuối cùng ngồi trở xuống thấp giọng nói :

- Công tử gia! Vì việc này mà tiểu nhân có thể trả giá bằng cả sinh mạng mình đây!

Bạch y thiếu niên cuộn bức họa cất vào túi rồi chỉ xuống thoi vàng bảo :

- Tiểu ca hãy cất đi rồi sẽ nói.

Tên tiểu nhị cầm lấy thoi vàng, còn thử xem nặng nhẹ rồi mới bỏ vào túi, giọng cảm kích nói :

- Một nhà tiểu nhân già trẻ tám miệng ăn như thế là có cú tinh rồi. Tiểu nhân có vì công tử gia mà mất mạng cũng không có gì đáng tiếc nữa!

Bạch y thiếu niên cười hỏi :

- Ngươi sợ gì chứ? Chẳng lẽ ở đây có nhân vật nào đáng sợ lắm hay sao?

Tên tiểu nhị liếc nhìn ra cửa rồi khẽ giọng :

- Công tử gia còn chưa biết đâu! Chúng là lũ vong mạng không sợ gì vương pháp, muốn giết ai thì giết. Bá tính trong vùng này có ai dám làm gì chúng?

Bạch y thiếu niên cất giọng trấn an :

- Trong giang hồ không thiếu gì hiệp khách, họ sẽ trừng trị những kẻ hung đồ dám coi thường vương pháp hiếp bức lương dân. Ngươi sợ gì chứ?

Tên tiểu nhị lắc đầu, thờ dãi đáp :

- Ài! Công tử gia đừng xem thường chúng. Trong bọn hung đồ có nhiều cao thủ bản lĩnh phi thường! Lần trước có một vị đại hiệp võ công cũng rất cao cường, vị đó cũng mang tới đây một bức họa vào loại giống như của công tử vừa đưa ra, kết quả bị giết nằm giữa phố ngay bên ngoài khách điểm. Vì thế tiểu nhân khuyên công tử hãy cất kỹ bức họa đừng bao giờ để cho ai nhìn thấy.

Bạch y thiếu niên gật đầu nói :

- Thôi được, ngươi cứ kể lại đầu đuôi câu chuyện xem thế nào.

Tên tiểu nhị lại buông tiếng thờ dãi :

- Ài! Vì hai bức họa mà sinh ra án mạng nên tiểu nhân không quên được... Việc xảy ra hơn ba năm trước. Tiểu nhân nhớ kỹ hôm đó là ngày mùng năm tháng tám, một lão thương nhân tới đây uống rượu, sau đó lấy ra bức họa đưa cho vị ngồi cùng bàn xem..

Bạch y thiếu niên ngắt lời hỏi :

- Trong bức họa vẽ gì, ngươi có thấy không?

Tên tiểu nhị gật đầu đáp :

- Lúc đó tiểu nhân đang hầu hạ tại bàn của họ nên nhìn rõ...

Hắn dừng một lúc lại tiếp :

- Trong bức họa vẽ lại một tòa sảnh đường rất đồ sộ, trong đó đặt ba tòa sen lớn không có Phật ngự mà ngay dưới tòa sen vẽ...

Bạch y thiếu niên tỏ ra chăm chú, thấy đối phương dừng lại liền buông đũa xuống hỏi :

- Vẽ gì?

- Tuy đó chỉ là bức họa nhưng sinh động như thật, khiến người ta nhìn vào có cảm giác như cảnh tượng thực xảy ra trước mắt...Dưới ba tòa sen này vẽ một đôi phu thê chừng bốn mươi tuổi. Bên họ còn có ba hài tử hai nam một nữ, cả năm người đều quý, mỗi người tay cầm một thanh kiếm, mũi kiếm cắm sâu vào ngực máu tuôn ra đỏ thẫm, chắc rằng bị kẻ nào bức phải tự tận..Cảnh tượng quá thê thảm không nỡ nhìn. Ngay trước cửa sảnh đường có một nam hài tử chừng mười bốn mười lăm tuổi, vịn vào cánh cửa kính hoàng nhìn cảnh tượng này, hình như đó cũng là một nhi tử của đôi phu thê kia từ đâu mới chạy về...

Bạch y thiếu niên nghe kể, mặt càng lúc càng tái nhợt đi, cho đến khi tên tiểu nhị dừng lại mới dần dần trấn tĩnh, cố nén nỗi kích động hỏi :

Tên tiểu nhị không trả lời, nhìn khách nói :

- Công tử gia hãy tiếp tục dùng bữa đi!

Bạch y thiếu niên nói :

- Mặc ta. Ngươi cứ kể đi.

Tên tiểu nhị liếc nhìn khách rồi kể tiếp :

- Bức họa thứ hai thì xuất hiện ở khách điểm khác, gọi là Trần Sơn tửu điểm. Đó chính là bức họa của vị hiệp khách giang hồ mà tiểu nhân đã nói. Vì sau khi vị hiệp khách này bị giết thì bức họa vẫn còn ở hiện trường không bị ai lấy đi nên tiểu nhân cũng nhìn thấy. Cảnh tượng trong bức họa này còn thảm hơn..

Bạch y thiếu niên chột ngắt lời :

- Có phải bức họa vẽ một khu vực hoang dã, có hai bạch phát lão nhân bị ba tên bịt mặt sát hại, ngoài ra còn một bạch phát lão nhân khác cắp một hài tử mười bốn mười lăm tuổi chạy thoát khỏi vụ tàn sát không?

Tên tiểu nhị ngơ ngác nhìn khách đáp :

- Đúng như vậy! Nhưng trong đó còn vẽ một chi tiết mà công tử gia chưa nói...

Bạch y thiếu niên trầm giọng nói :

- Phải, đó là ba Phật đài.

Tên tiểu nhị cãi lại :

- Không phải, đó là ba tòa sen.

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nhắc lại :

- Tiểu nhị! Chính là Tam Phật đài...

Nghe giọng nói đó, tên tiểu nhị phát run la thảm :

- Trời đất! Vị công tử tuần tú này sao giọng nói lại lạnh lùng như lời phán của tử thần vậy chứ? Mà thái độ của người này thật quái lạ khó hiểu...

Hắn đành nhân nhượng :

- Dạ phải! Đúng là Tam Phật đài.

Bạch y thiếu niên lại hỏi :

- Còn bức họa thứ ba vẽ gì?

Tên tiểu nhị lắc đầu đáp :

- Tiểu nhân trước đây chỉ thấy hai bức đó thôi, nhưng bức họa mà công tử gia vừa đưa ra, lão đạo sĩ công hài tử chạy qua dòng sông đóng băng đó, tiểu nhân có cảm tưởng hình như đã gặp lão ta ở đâu rồi, có thể lão đã từng đến khách điểm này. Còn người mà lão đạo sĩ công trên lưng, tiểu nhân nhận ra chính là hài tử trong hai bức họa trước, chỉ là gầy hơn một chút...

Bạch y thiếu niên chột lẩm bẩm :

- Phải, con sông đóng băng đó có tên là Hàn Thủy giang.

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi :

- Hàn Thủy giang? Công tử gia có phải muốn nói Hàn Thủy giang ở Thiên Trì thuộc Trường Bạch sơn không?

Bạch y thiếu niên gật đầu :

- Không sai!

- Làm sao mà công tử gia nhận ra khúc sông trong bức họa là Hàn Thủy giang được?

Bạch y thiếu niên bình thản đáp :

- Bởi vì ta đã từng tới đó.

Tên tiểu nhị cười nói :

- Công tử gia khéo đùa! Hàn Thủy giang là nơi gần giáp với Thiên Trì. Đừng nói vào mùa đông mà cho dù giữa ngày hè, một vị thư sinh như công tử gia cũng không tới được đâu!

Chính lúc ấy chợt nghe cánh cửa đánh “rầm” một tiếng mở tung ra. Khách nhân kinh hãi nhìn ra, thấy trên ngưỡng cửa xuất hiện ba người mặc áo bông. Mọi người chưa kịp phản ứng thì ba người kia tiến vào phạm đường sai một tên tiểu nhị đóng cửa lại.

Một người nói :

- Các vị tạm thời ngồi yên không ai được rời vị trí. Huynh đệ chúng ta cần tìm một vị bằng hữu, mong được sự hợp tác của chư vị.

Nói xong cười hắc hắc hai tiếng.

Trong phạm điểm nổi lên tiếng xì xào nhưng không ai dám rời ghế đứng lên. Tên tiểu nhị vừa nói chuyện với bạch y thiếu niên mặt chợt tái mét, run giọng nói :

- Công tử gia! Xin ngài đừng nói gì về chuyện tiểu nhân thấy hai bức họa. Nếu không tiểu nhân chẳng có hy vọng gì sống nổi đâu! Tiểu nhân cần rom cần cò xin ngài khai ân!

Rồi không chờ bạch y thiếu niên kịp trả lời, hán tử vẫ bỏ đi. Bạch y thiếu niên nhìn ba người mới vào, thấy đứng giữa là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, trên mặt có một vết sẹo do đao chém cạy dài từ gò má trái tới tận mang tai, lại thêm nước da tái xanh, đôi mắt sâu hoắm thỉnh thoảng phát ra luồng nhân quang sáng quắc khiến người ta mới nhìn vào đã phát sợ không dám nhìn lâu.

Đứng hai bên tả hữu lão ta là hai tên hán tử vạm vỡ, tuổi độ tam tuần, hán tử bên hữu mang cây Quỷ Đầu đao to bản, còn tên hán tử bên tả cầm một ngọn Tam tiết cương tiên. Lão nhân mặt sẹo quét mắt nhìn khách nhân một lượt rồi bước tới bộ bàn chính giữa phạm đường, nơi có một lão nhân bận cẩm bào và hai hán tử đang ăn uống. Thấy ba người kia tới bàn mình đều lộ vẻ lo lắng bất an.

Lão mặt sẹo ung dung kéo ghế ngồi đối diện với cẩm bào lão nhân rồi nhếch mép cười hỏi :

- Lão nhi! Nghe nói ngươi có một bức họa người và phong cảnh phải không?

Cẩm bào lão nhân tuy biết đối phương chẳng phải là hạng người tốt lành gì, nhưng vẫn giữ vẻ điềm đạm nói :

- Lão ca, hình như lão có cảm tưởng rằng chúng ta chưa hề gặp nhau...

Lão mặt sẹo lập tức chặn lời :

- Lão phu tới đây không phải để làm quen. Gặp hay chưa không có gì quan trọng.

- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của lão phu!

Ngồi bên phải cẩm bào lão nhân là hán tử chừng ba mươi tuổi, thấy thái độ trịch thượng của lão mặt sẹo thì tỏ ra bất bình đứng lên trầm giọng nói :

- Lão trượng! Ba phụ tử chúng tôi là người an phận thủ thường. Lão trượng tìm chúng tôi kiếm chuyện là sai đột tước rồi!

Lão mặt sẹo phóng tia mắt sắc lạnh nhìn trung niên hán tử, “hừ” một tiếng nói :

- Cứ cho là lão phu kiếm chuyện cũng được, nhưng ta đã nêu ra câu hỏi, các ngươi phải có nghĩa vụ trả lời. Lão phu nhắc lại, các ngươi có giữ bức họa về một lão đạo sĩ công trên lưng một hải tử đúng không?

Trung niên hán tử lạnh lùng nói :

- Có thì sao chứ? Chúng ta bỏ tiền ra mua chứ có phải cướp của ai đâu mà phải sợ?

Lão mặt sẹo tỏ ý tán đồng :

- Nói thế cũng phải. Cứ có tiền bỏ ra mua gì mà chẳng được? Lão phu chỉ hỏi xem ai đã bán bức họa đó cho các ngươi.

Trung niên hán tử trả lời cộc lốc :

- Quên rồi!

Lão mặt sẹo “hừ” một tiếng nhưng chưa phát tác, quay lại hai tên đồng hành nói :

- Hai vị nghe rõ chưa? Tên này nói đã quên rồi. Các ngươi xem có cách nào không? Lão phu còn chưa nghĩ ra biện pháp...

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn nhau, rồi tên mang Quỷ Đầu đao cười nhạt nói :

- Bằng hữu, cứ cho là ngươi quên rồi cũng được. Nhưng các ngươi có ba tên, kẻ này quên tất có người khác nhớ.

Nói xong bước vòng ra sau lưng trung niên hán tử. Y đẩy ghế ra đứng thủ thế, nhưng lập tức bị tên mang Quỷ Đầu đao chộp cứng hai khuỷu tay, vừa

vùng vẫy vẫy la :

- Các ngươi làm gì thế? Giữa thanh thiên bạch nhật mà định ăn cướp hay sao?

Hán tử mang Quỷ Đầu đao cười hắc hắc nói :

- Bằng hữu! Ta tưởng ngươi có bản lĩnh gì ghê lắm, hóa ra chỉ là hồ giấy mà thôi!

- Đã không nhớ được ai bán cho mình bức họa thì chẳng những không có lực Mả trí cũng không, vậy thì cứ nằm yên mà suy ngẫm!

Nói xong bất thần đánh ra một chưởng. Chỉ nghe “bịch” một tiếng, trung niên hán tử bị đánh trúng Ngọc Châm huyết gục xuống chết ngay, không kêu được tiếng nào! Cẩm bào lão nhân hốt hoảng cúi xuống, sờ tay thấy nhĩ tử đã tuyệt khí chồm dậy gào lên :

- Bớ người ta! Bọn hung đồ đánh chết người rồi! Điểm gia! Điểm gia...

Tên mang Quỷ Đầu đao và tên sử cương tiên lao tới một tả một hữu chop lấy lão ta quát :

- Câm miệng ngay! Không ai dám cứu ngươi đâu!

Trong ba phụ tử chỉ còn lại một thiếu niên chừng hăm mốt hăm hai tuổi, thấy đại ca bị đánh chết, phụ thân bị bắt liền sinh liều mạng, nhưng vừa mới đứng lên thì bị lão mặt sẹo vớ lấy chiếc đuà điểm tới trúng ngay Kiên Tĩnh huyết đứng chờ người ra tại chỗ. Trong phạm đường khách nhân thấy đã xảy ra án mạng lập tức nhón nháo, một số người rời ghế đứng lên.

Lão mặt sẹo cao giọng nói :

- Khi chưa được lệnh của lão phu, nếu ai tự tiện ra khỏi phạm đường này mà bị giết thì đừng trách lão phu không báo trước!

Lão vừa nói xong thì trong phạm đường lặng đi, một số đã đứng lên sợ hãi ngồi trở xuống. Cẩm bào lão nhân thấy vậy biết không ai cứu mạng mình nữa, tuyệt vọng rũ người xuống.

Bạch y thiếu niên chột gọi to :

- Điểm gia! Tính tiền!

Tên tiểu nhị trước đây nói chuyện về hai bức họa sợ liên lụy đã lảng đi nơi khác. Nhưng vì có thoi vàng đang nằm trong túi làm cho hắn cảm thấy có trách nhiệm, nghe bạch y thiếu niên gọi tính tiền vội bước tới gần thấp giọng nói :

- Công tử gia! Nếu đi bây giờ sẽ rất nguy hiểm! Bên ngoài nhất định có...

Bạch y thiếu niên đặt một nén bạc, lạnh lùng đáp :

- Bây giờ ta còn chưa đi đâu!

Tên tiểu nhị nhìn theo sợ cứng người, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Lão mặt sẹo vẫy tay bảo hai tên thuộc hạ kéo cẩm bào lão nhân lên, cười thâm trầm hỏi :

- Lão nhi! Ngươi còn nhớ kẻ bán bức họa cho mình là ai không?

Cẩm bào lão nhân nhìn quanh thấy khách nhân trong điểm đều im thin thít không ai dám động, biết lúc này chẳng còn trông mong vào cứu tinh nữa, chút can đảm cuối cùng cũng mất đi, cất giọng van xin :

- Xin đại gia tha mạng! Tiểu lão nhi thật không biết người đó là ai, nghĩ rằng đó chỉ là người qua đường mà thôi...

Lão nhân mặt sẹo chột sầm mặt xuống, chop lấy một chiếc đuà cầm xuống mặt bàn, lạnh giọng nói :

- Nghe đây! Lão phu lại hỏi ngươi thêm một lần nữa. Nếu vẫn không chịu hợp tác thì chiếc đuà này sẽ cắm xuyên tim nhĩ tử còn lại của ngươi!

Nói xong lấy tiếp một chiếc đuà khác mân mê trên tay. Cẩm bào lão nhân Mặt không còn một chút huyết sắc, run giọng nói :

- Đại gia! Xin ngài nhón tay làm phúc tha cho chúng tôi. Tiểu lão nhi không dám dối trá nửa lời. Nếu nói sai xin nguyện cho thiên lôi đánh chết!

Lão mặt sẹo nhếch mép cười nhạt nói :

- Ta không tin! Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ!

Nói xong giương chiếc đuà nhắm vào ngực trái thiếu niên bị điểm huyết đứng bất động. Cẩm bào lão nhân mặt tái nhợt như da người chết, há miệng nhưng không kêu được tiếng nào. Lão mặt sẹo chuẩn bị phóng chiếc đuà kết liễu tính mạng thiếu niên thì chột có người vỗ nhẹ vào vai rồi sau lưng vang lên giọng nói lạnh lùng :

- Bằng hữu! Ngươi muốn tìm người bán bức họa thì không nên hỏi họ. Tại hạ biết người đó ở đâu.

Lão nhân mặt sẹo quay lại, thấy đứng sau lưng mình là một bạch y thiếu niên rất anh nhi tuấn tú, dáng vẻ thư sinh yếu nhược, chỉ mới mười chín hai mươi tuổi mà xưng hô với mình ngang ngược như thế liền tức giận quát lên :

- Tên hủ nho hèn hạ kia! Ngươi biết đại gia nói về bức họa gì mà nhúng mũi vào?

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nói :

- Bằng hữu dám mở miệng chửi người, sẽ trả giá đắt đấy!

Lão nhân mặt sẹo chột ngửa mặt cắt một tràng cuồng tiếu nói :

- Hô hô hô! Tiểu tử! Ngươi làm lão phu cảm thấy tò mò đấy, hãy nói rõ xem ta cần trả giá thế nào?

Bạch y thiếu niên bình thản đáp :

- Rồi tôn giá sẽ biết ngay thôi!

Nói xong đưa tay vào túi lấy bức họa cuộn tròn ném lên bàn làm nó xòe ra hiện rõ cảnh tượng trong đó có ba đài sen nói tiếp :

- Tôn giá nhìn xem có phải bức họa này không?

Lão nhân mặt sẹo vừa nhìn rõ bức họa mặt liền biến sắc, đưa mắt ra hiệu cho tên hán tử mang Quỷ Đầu đao. Tên này buông cảm bảo lão nhân ra bước lại gần bàn đưa tay định cầm bức họa thì nghe bạch y thiếu niên nói :

- Bằng hữu khoan đã! Bức họa đó là của ta. Trước khi được ta đồng ý thì tốt nhất ngươi đừng động vào!

Lúc đó mọi ánh mắt trong phòng đều hướng vào bạch y thiếu niên, tất cả đều hết sức ngạc nhiên không hiểu vì sao ai cũng muốn tránh xa bọn hung thần ác sát kia mà thiếu niên yếu nhược trói gà không chặt kia lại tự dưng đầu vào nanh vuốt chúng? Tên hán tử mang Quỷ Đầu đao trừng mắt hỏi :

- Đại gia cứ động thì sao?

Tên đồng bọn của hắn đang giữ cảm bảo lão nhân chột cười to nói :

- Huynh đệ! Coi chừng ngươi sẽ phải trả giá đắt đấy! Hô hô hô hô...

Hắn tit mắt cười một tràng dài xem bộ rất đắc ý với câu khôi hài của mình. Bạch y thiếu niên nhìn hắn, nghiêm giọng nói :

- Bằng hữu! Ta không thấy ở đây có chỗ nào đáng cười cả.

Rồi quay sang hán tử mang Quỷ Đầu đao :

- Không sai! Nếu không được ta đồng ý mà ngươi dám động vào nó thì sẽ trả giá rất đắt đấy!

- Trả cho ai vậy? Chả lẽ cho ngươi?

Bạch y thiếu niên khẳng định :

- Đúng, cho ta.

Hán tử mang Quỷ Đầu đao “hừ” một tiếng, chửi đồng :

- Mẹ nó! Tiểu cầu ngươi là cái thá gì mà dám thách ta? Lão tử không tin tà!

Nói xong lại thò tay tới bức họa. Tuy nói không tin tà nhưng hai mắt hắn chăm chăm nhìn vào mặt bạch y thiếu niên, một tay cầm chuôi đao cảnh giác đề phòng. Tay kia vươn xuống từng tấc một, khi còn cách bức họa chừng ba tấc thì dừng lại chốc lát, thần trí tập trung cao độ rồi chộp nhanh xuống.

Chính lúc đó, lão nhân mặt sẹo chợt phát hiện ra chiếc đĩa trong tay mình bay mất, đồng thời phía đối diện phát ra tiếng la thảm vọng nhìn tới, mặt bỗng biến sắc đứng bật lên. Nguyên bàn tay trái của tên hán tử mang Quỷ Đầu đao còn cách bức họa chừng hai tấc thì bị một chiếc đĩa xuyên qua mu bàn tay cắm chặt xuống mặt bàn, máu tuôn ra lênh láng, đau quá rú lên thảm thiết nhưng không dám cử động.

Bạch y thiếu niên không biết cử động thế nào đã xuất hiện bên cạnh hắn, bộ mặt tuấn tú lạnh như băng. Lão nhân mặt sẹo không biết đối phương xuất thủ bằng cách nào mà lấy được chiếc đĩa trong tay của mình đã thương tên thủ hạ chỉ trong Chớp mắt như vậy. Thần tình lộ vẻ hoang mang. Tên hán tử mang Quỷ Đầu đao cố sức nhưng vừa thò tay ra thì lại rú lên, luôn cả bàn tay phải cũng bị một chiếc đĩa khác găm xuống mặt bàn!

Bạch y thiếu niên lạnh lùng nói :

- Bằng hữu! Ngươi phạm ba tội không thể tha thứ. Tội thứ nhất là cậy vào võ công hiếp lương dân, giết người vô lực kháng cự. Thứ hai, ngươi không đủ tư cách mà dám truy cứu những gì liên quan đến bức họa. Thứ ba, bốn thiếu gia đã cảnh cáo mà vẫn dám kháng lệnh.

Chàng nhìn sang lão nhân mặt sẹo nói tiếp :

- Tôn giá muốn biết trả giá đắt thế nào thì xem đây!

Đứt lời tay tát vào mặt tên mang Quỷ Đầu đao. Chỉ nghe “bốp” một tiếng. Tên hán tử rú lên, mặt quay đi nguyên một vòng. Cổ bị vận đứt oặt xuống, sau đó cả tấm thân to lớn đổ nhào xuống đất kéo theo hai tay làm đôi đũa gãy ngang.

Thực khách trong phạm đường quên đi uy thế của lão nhân mặt sẹo và đồng đảng. Cùng reo lên ủng hộ bạch y thiếu niên đã trừng trị xứng đáng kẻ hung đồ.

Tên hán tử sử cương tiên thấy bạch y thiếu niên chỉ một tát đánh chết huynh đệ mình liền buông cảm bào lão nhân ra vùng roi quất xuống đầu kẻ địch.

Bạch y thiếu niên “hừ” một tiếng lướt tới gần thoát đưa trao ra đã chop ngay được cổ tay phải làm cây cương tiên đang đánh xuống giữa chừng thì ngưng lại. Thiếu niên dụng lực bóp nhẹ làm tên hán tử đau quá rên lên một tiếng. Mồ hôi toát ra, bàn tay phải tê đi.

Bạch y thiếu niên đoạt lấy ngọn cương tiên nói :

- Bằng hữu! Thiếu gia tới đây là để trừng trị những kẻ hung đồ cậy thế hiếp lương dân, coi thường vương pháp. Chịu mệnh đi!

Nói xong vận công vào ngọn roi đâm vào ngực đối phương ngập sâu tới cả thước rồi buông tay. Tên hán tử rú lên thê thảm, đưa tay ôm ngực hai chân lão đảo lùi lại mấy bước mới ngã ngửa ra khí tuyệt thần vong.

Chỉ trong chốc lát giết chết hai tên hung đồ, nhưng bạch y thiếu niên chừng như vẫn chưa hả giận, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn còn ảm sát cơ. Sự việc diễn ra quá nhanh và bất ngờ lão nhân mặt sẹo không kịp ứng cứu, mãi đến khi tên hán tử sử cương tiên ngã xuống mới giương mắt phẫn hận nhìn bạch y thiếu niên nói :

- Tiểu huynh đệ! Ngươi quả là cao nhân thâm tàng bất lộ. Lão phu đã đánh giá nhầm về ngươi.

Bạch y thiếu niên xuất chỉ giải khai huyết đạo cho nhi tử của cảm bào lão nhân rồi bảo hai phụ tử :

- Hai vị đi đi!

Đoạn quay sang nhìn lão mặt sẹo hỏi :

- Bây giờ các hạ biết rồi chứ?

Hỏi xong điềm nhiên kéo ghế ngồi xuống ngay trước mặt lão ta. Thấy đối phương khinh thị mình như thế, lão mặt sẹo giận phát run, nhưng vẫn còn giữ được giọng nói trầm tĩnh :

- Tiểu bằng hữu! Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành ta xông pha giang hồ đã mấy chục năm, nhưng bây giờ mới gặp đến ngươi là kẻ ngang cuồng đệ nhất!

Bạch y thiếu niên cười nói :

- Bằng hữu, đấu khẩu thì chẳng bao giờ giải quyết được vấn đề. Việc của tại hạ còn chưa xong, và tất nhiên bằng hữu cũng không chịu dừng lại ở đây. Ngươi muốn thế nào xin cứ nói.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành hiểu rằng mình muốn hay không, bất luận đối phương là nhân vật lợi hại thế nào thì việc giao chiến là không tránh khỏi. Lão cố không chế cơn cuồng nộ, lạnh giọng đáp :

- Lão phu là người bản địa, đương nhiên không để chương phong khách nhân phải thất vọng. Tiểu bằng hữu! Trước hết ngươi hãy cho biết tính danh.

Bạch y thiếu niên buông gọn ba tiếng :

- Hàn Tùng Linh.

Vừa nghe đối phương khai xưng danh tính xong, Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành mặt biến sắc, buột miệng hỏi :

- Ngươi họ Hàn? Là Trung Nguyên...

Hàn Tùng Linh vội chặn lời :

- Hàn mỗ chính là người mà các hạ muốn tìm. Cũng là người làm chủ nhân ngươi mất ăn mất ngủ, ngày đêm nuôi hy vọng trừ đi...

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành không tự chủ lùi lại hai bước, chằm chằm nhìn đối phương, sắc mặt không ngừng biến đổi, từ tái nhợt, tím ngắt lại chuyển

sang màu gan lợn, cuối cùng đưa hết can đảm phát ra một tràng cười nói :

- Hàn Tùng Linh! Lại một lần nữa lão phu quá mắt không nhìn ra ngươi.

Cửa phòng lại bật mở, năm sáu tên hắc y hán tử mặt mũi dữ dằn, lưng đeo binh khí hùng hổ xông vào. Hàn Tùng Linh vẫn ngồi điềm nhiên trên ghế, tay chỉ tới bọn hắc y hán tử, mắt vẫn nhìn Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành nói :

- Bằng hữu! Ngươi có gì muốn truyền báo với chủ nhân thì hãy chuyển lời cho chúng. Trước khi bằng hữu trả giá. Hàn mỗ nếu để ngươi ra khỏi đây thì sẽ mang tội với người khác.

Lão nhân mặt sẹo đao nhìn Hàn Tùng Linh, mặt biểu lộ nụ cười rất khó coi nói :

- Hàn bằng hữu, lão phu là người bản địa nên mạo muội nhận là chủ nhân nên đành chấp hành mọi yêu cầu của khách.

Rồi quay lại đưa tay ra hiệu cho bọn hắc y hán tử không được tiến vào, trầm giọng nói :

- Các ngươi hãy về đi, nói với đương gia rằng chúng ta đã theo dõi đúng mục tiêu.

Bọn hán tử trông thấy cảnh tượng trong phạm đường, nghe Dư Phong Thành nói thế thì rất ngạc nhiên nhưng không dám trái lệnh, theo nhau lùi ra ngoài.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành quay lại đối diện với Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Tên này thủ pháp thần tốc, chiêu thức rất ảo diệu, tựa như không phải võ công của Trung Nguyên, vì thế quá chiêu ti nghệ khó mà thắng được. Hãn chẳng qua chỉ mới luyện võ mất năm công lực không thể cao bằng mình được, hãy đấu nội lực mới giết được hãn.

Nghĩ đoạn liền lên tiếng :

- Hàn bằng hữu! Bây giờ lão phu có thể xem qua bức họa được không?

Hàn Tùng Linh chưa đoán ra tâm ý lão ta, gật đầu đáp :

- Mời các hạ!

Dư Phong Thành nói :

- Chủ nhân là ngươi, lão phu đâu thể tự tiện?

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới hiểu ý đồ đối phương, cười đáp :

- Các hạ khách khí quá!

Nói xong cầm lấy bức họa trên bàn chìa ra.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành tiến lên hai bước, tay phải đã vận sẵn công lực vừa chạm tới bức họa đã truyền công bức sang đối thủ. Hàn Tùng Linh đã đề phòng, khi thấy kinh lực của đối phương truyền vào bức họa đẩy sang liền xuất lực kháng cự. Bức họa chịu lực của hai người căng ra như lá thép. Khách nhân trong phạm đường có một số người nhìn vào hai đối thủ thì hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, chăm chú nhìn chờ xem diễn biến của cuộc đấu.

Thiếu niên vừa được giải khai huyết đạo đã ôm thi thể đại ca lên. Cảm bào lão nhân đến bên Hàn Tùng Linh chấp tay hành một lễ cung kính nói :

- Tiểu lão nhi là Vương Trình Tường được hảo hán gia ân cứu mạng. Đại ân đại đức không biết bao giờ mới báo đáp được, xin hảo hán cho biết quý tính đại danh để sau này truyền lại cho thế nhi tôn từ cùng khắc ghi ân đức.

Có người nói :

- Vị lão trượng kia sao thế? Vị công tử đó đang quyết đấu nội lực với người ta, sao tới làm phiền để công tử phân tâm bị đối phương thừa cơ làm hại, như vậy chẳng hóa ra lấy oán báo ân?

Vương Trình Tường nghe nói ngẩn người nhìn ân nhân, lúng túng không biết phải làm gì. Hàn Tùng Linh một tay vẫn giữ bức họa đẩy nội lực sang kháng cự lực đạo đối phương, quay lại cười nói :

- Lão trượng hãy đi đi! Tại hạ là người lãng tử giang hồ, tình cờ gặp nhau thoáng chốc rồi mỗi người một nẻo, cần gì phải thông danh báo tính? Trong hoạn nạn giúp nhau là sự thường, chút việc nhỏ xin lão trượng chớ để tâm!

Thấy đối phương phân thần, Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành lập tức gia tăng mấy thành công lực bức sang định thừa cơ chấn vỡ tâm mạch giết chết địch nhân. Nào ngờ kinh lực vừa đẩy sang thì lão chợt cảm thấy luồng nội lực phản kháng của đối phương gia tăng gấp bội suýt nữa thì ngã ngửa ra, trán toát mồ hôi, mặt lộ vẻ kinh hoàng. Một số khách nhân nhận ra Hàn Tùng Linh đã chiếm được thượng phong, mạnh dạn đưa ra nhận xét :

- Công lực của vị thiếu hiệp cao hơn địch thủ nhiều.

Một người khác làm ra vẻ hiểu biết :

- Không sai! Khi đầu nội lực, việc cốt yếu là phải toàn tâm toàn ý không được phân thần, chỉ cần mở miệng là chân khí thoát ra, đối phương sẽ thừa cơ bức nội lực sang làm chấn thương lục phủ ngũ tạng chết ngay, thế mà vị công tử vẫn điềm nhiên cười nói như khoeng, chẳng những Dư lão nhi không làm gì được mà trái lại còn bị thiệt thòi. Chứng tỏ nội lực của vị Hàn công tử cao gấp mấy lần..

Người thứ ba nói :

- Lão Lâm! Ta thấy vị Hàn công tử còn xinh đẹp hơn tiên nữ nữa kia!

Khách nhân không tiếc lời tán dương Hàn Tùng Linh, làm như đó là người của mình vậy! Một người nói với Vương Trình Tường :

- Lão nhi! Vị ân nhân của lão vừa xưng danh là Hàn Tùng Linh. Những vị hiệp khách như vậy làm ân không muốn người ta nhớ ân báo đáp đâu. Đừng phí sức nghĩ đến chuyện đó nữa. Hãy đi đi!

Vương Trình Tường chấp tay đáp :

- Đa tạ lời dạy bảo của đại hiệp.

Rồi tới sau Hàn Tùng Linh nói :

- Cầu trời Phật phù hộ ân nhân khang kiện như sơn, phúc dày như biển. Tiểu lão nhi xin cáo biệt!

Nói xong quỳ xuống dập đầu lạy ba cái mấy giọt nước mắt rơi xuống nền nhà, sau đó đứng lên kéo tay nhi tử nói :

- Chúng ta đi!

Nhiều khách nhân thấy Vương Trình Tường kích động như thế, cũng nhìn sang Hàn Tùng Linh bằng ánh mắt chan chứa ân tình làm như chàng cũng là ân nhân của họ vậy.

Nhìn theo phụ tử Vương Trình Tường ra khỏi phạm đường, Mặt Hàn Tùng Linh chợt đánh lại.

Chàng nhìn đối phương, cất giọng lạnh như băng :

- Tên họ Dư! Bàn tay tội ác của ngươi tới đây chấm dứt. Nhận mệnh đi!

Nói xong vận thêm hai thành công lực đẩy sang.

Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành cảm thấy kinh lực ào ạt như sóng triều ập sang cơ thể mình không sao chống đỡ nổi, người bật ngửa ra làm rách bức họa, thất khiếu trào máu, miệng học lên một tiếng rồi nằm bất động, tay vẫn cầm chặt nửa bức tranh.

Hàn Tùng Linh chậm rãi đứng lên, đến gần hán tử mang Quỷ Đầu đao xách tử thi hất lên thì tên tiểu nhị trước đây nói chuyện với chàng chạy tới hỏi :

- Công tử gia định làm gì thế?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ta muốn mang mấy thi thể đi nơi khác, để ở đây sẽ liên lụy cho quý điểm.

Chợt thấy lão điểm chủ từ quầy hàng đi thẳng tới trước mặt Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Tiểu lão nhi xin tỏ lòng cảm tạ công tử vừa ra tay nghĩa hiệp bênh vực cho quý khách bốn điểm. Ý định của công tử là rất chu đáo, nhưng xin cứ để mấy thi thể đó lại đây Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Vì sao?

- Vì nếu mấy vị đương gia đó tới đây tìm không có người thì bốn điểm sẽ còn gặp nhiều phiền phức nhiều hơn.

Hàn Tùng Linh nghe nói thê đành bỏ tử thi xuống.

Lão điểm chủ nói tiếp :

- Xin công tử đừng coi thường đối phương. Chúng người đông thế mạnh, quyết không bỏ qua chuyện này đâu. Mà công tử thì đơn độc một mình, cần hết sức cẩn thận mới được.

Hàn Tùng Linh chấp tay hoàn lễ đáp :

- Tại hạ là kẻ lạc phách giang hồ, tuy từ lâu coi nhẹ chuyện sống chết, nhưng lời khuyên chân tình của lão trượng, tại hạ xin ghi nhớ không quên. Tới đây Hàn mỗ xin cáo từ!

Chàng hướng sang chúng nhân gật đầu chào một lượt rồi bước ra khỏi khách điểm.

Mọi người giãn ra nhường lối, đưa mắt cảm kích nhìn theo.

Vừa ra tới phố, chợt có một con chim anh vũ rất lớn bằng con gà rừng, sắc lông trắng như tuyết sà xuống.

Hàn Tùng Linh ngửa lòng bàn tay ra, con chim liền đỗ vào đó, giương đôi mắt tròn xoe đen láy nhìn chàng, há chiếc mỏ đỏ như son nói bằng tiếng người :

- Trong miếu, có người, trong miếu có người!

Hàn Tùng Linh vuốt bộ lông trắng phớt của nó, trù mến nói :

- Cảm ơn Tuyết Nhi! Lần này ta không mang theo kiếm là một sai lầm. Nhưng người cứ yên tâm, chúng không tìm được đâu. Nào chúng ta đi thôi!

Con chim anh vũ lại nói :

- Tiểu Hàn! Đừng quên lời gia gia, người hãy vui lên.

Chùng như Tuyết Nhi thường nói câu đó nên mặc dù khá dài, nó vẫn nói được rất lưu loát. Nói xong vỗ cánh bay về hướng đông.

Hàn Tùng Linh nhìn theo, lẩm bẫm :

- Tuyết Nhi lúc nào gặp mình cũng nói câu ấy, nhưng liệu mình có vui lên được không? Hy vọng sẽ làm cho lão nhân gia ở chín suối được vui lòng...

Chàng ra khỏi cửa đông Trấn Sơn quan, thi triển khinh công theo quan đạo lao đi vun vút.

Chừng hai dặm thì tới một khu rừng tùng. Hàn Tùng Linh chợt thấy một nhân ảnh từ sau một cây tùng lướt ra, liền dừng phất lại.

Đang đi nhanh mà đột ngột đứng lại giữ mình trầm ổn như thế, không phải chuyện bình thường.

Người kia cất tiếng khen :

- Hào thân pháp!

Hàn Tùng Linh nhìn tới, thấy đối phương là một lão nhân tóc đầu áo xám, ngoài sáu mươi tuổi, chòm râu dài tới ngực và đôi mày rậm đã điểm bạc, đôi mắt nhỏ nhưng rất sáng, mũi to miệng rộng, dáng hơi thô nhưng trông vẻ chính khí.

Nhìn dáng người, nhất là đôi mắt thanh thoát bức xạ thần quang, Hàn Tùng Linh biết người này là cao thủ nội gia thượng thặng.

Chàng chấp tay hỏi :

- Tôn giá tới đây là vì tiểu khả?

Lão nhân nhướn đôi mày rậm, nhìn chàng, một lúc mới cất giọng cầu nhàu :

- Oa nhi! Lão phu định kết làm bằng hữu với người, thế mà chúng ta chưa kịp nói với nhau câu nào cho thân thiện người đã làm ta cụt hứng!

Hàn Tùng Linh nghe nói vậy không khỏi sùng sốt nhưng chỉ trong thoáng chốc lấy lại giọng lạnh lùng nói :

- Giữa trời đông giá thế này, chẳng lẽ đây là nơi để nói chuyện thân thiện?

Lão nhân cười “hô hô” nói :

- Đông giá thì liên quan gì đến sự giao kết giữa chúng ta?

Lão chợt dừng lại, thay đổi đề tài :

- Oa nhi, nghe nói người vừa giết Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành và hai tên thủ hạ của hắn, đúng không?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Tôn giá nhận được tin tức thật nhanh! Đó mới là chính đề. Tại hạ không phủ nhận!

Chàng nói với thái độ thách thức, tỏ ra rằng đối phương có bố trí bao nhiêu người chuẩn bị trả thù mình cũng xem thường.

Lão nhân hiểu ngay tâm ý của chàng, cười nói :

- Oa nhi! Ngươi nhầm rồi! Lão trọc ta tuy chẳng tuấn tú gì, nhưng thỉnh thoảng có soi gương, tự nhận rằng mình không quá dẫn đến nỗi bị xếp vào cùng hàng với hồ quần cầu đảng. Nếu ngươi không tin thì cứ hỏi xem Ứng Thiên Tăng là hạng người nào?

Hàn Tùng Linh ngơ ngác hỏi :

- Chẳng lẽ tôn giá là vị Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh danh chấn Quan Đông?

Lão nhân sờ lên cái đầu hói của mình nói :

- Lão trọc này tuy không đích thực là người xuất gia nhưng chưa bao giờ dối trá, càng không hèn kém tới mức lấy danh hiệu của người khác để gán cho mình!

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Từ khi mình rời Trường Bạch sơn, danh hiệu đầu tiên được người ta nói tới là vị Quan ngoại kỳ nhân Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh. Nghe nói vị này không giao Kết với võ lâm Trung Nguyên, cũng rất ít quan hệ với các ẩn hiệp ở Quan ngoại. Không biết hôm nay đến tìm mình với mục đích gì?

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh nói tiếp :

- Ngươi vừa nói lão phu tin tức linh thông, nhưng còn có người còn nhanh nhạy hơn ta nữa.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tôn giá định nói là Quan Ngoại tam tinh chứ gì?

Tề Hải Sinh đáp :

- Bọn chúng cố nhiên là được môn nhân đệ tử truyền tin cấp báo rồi, nhưng còn người khác nữa.

- Ai vậy?

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh không cười cợt nữa, nét mặt chợt trở nên trang nghiêm đáp :

- Người tới Quan ngoại mở rộng thế lực để quay về làm chủ Trung Nguyên!

Hàn Tùng Linh nghe nói biến sắc hỏi :

- Đó là mấy nhân vật Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Thiên Nam nhị lão Khang thị huynh đệ?

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh gật đầu :

- Không sai!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Nhưng họ quan tâm đến hành động của tại hạ làm gì? Chẳng lẽ mấy nhân vật đó có quan hệ gì với Tọa Địa Hồ Dư Phong Thành?

Tề Hải Sinh đáp :

- Đơn giản là chúng quan tâm đến bản thân ngươi thôi.

- Vì sao?

- Chúng đang nuôi ý đồ lôi kéo ngươi vào tổ chức của mình.

Hàn Tùng Linh nghĩ hoặc nói :

- Lôi kéo tại hạ vào tổ chức thì có ích gì cho chúng?

Tề Hải Sinh cười nói :

- Oa nhi! Cái đó ngươi tự nghĩ lấy thì hơn.

Lão chợt hỏi sang chuyện khác :

- Oa nhi, lão trọc ta vừa giao kết với một người bằng hữu, ngươi có biết là ai không?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Tôn giá không thấy rằng hỏi câu đó là quá huyền ảo hay sao? Nếu hỏi ngược lại rằng tại hạ có một vị bằng hữu thì tôn giá có biết là ai không?

Tề Hải Sinh nói :

- Nhưng đây là người quen của ngươi, sáu năm trước đã từng đưa ngươi tới Hàn Thủy giang.

Hàn Tùng Linh vội hỏi :

- Không Tước chân nhân?

Tề Hải Sinh gật đầu :

- Chính là lão Tà Tiểu Hàn, lão trọc ta đã đoán ra từ trước rằng ngươi chính là hải tử trong bức họa. Đương nhiên bọn muốn lôi kéo ngươi cũng biết. Bây giờ ngươi có muốn gặp lão đạo sĩ không?

Hàn Tùng Linh nhìn Ứng Thiên Tăng mới hỏi :

- Vị đó bây giờ ở đâu? Có phải đã liên kết với Quan Ngoại Dật Tẩu và Thiên Nam nhị lão rồi không?

- Không đâu! Lão đạo sĩ không muốn đi theo chúng. Bây giờ lão ta trốn ở đâu chỉ có một mình lão trọc ta biết mà thôi.

Hàn Tùng Linh thở phào một hơi, lại hỏi :

- Tôn giá đã kết giao bằng hữu với Không Tước chân nhân, tất hiểu rõ tính tình của vị đó?

Ứng Thiên Tăng đáp :

- Trước đây thì lão trọc ta không rõ lắm. Nhưng sau khi bị yêu nữ làm cho mất máu lão ta buộc phải thay đổi tác phong. Đương nhiên lão rất khổ tâm nhưng bắt buộc phải như thế.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Yêu nữ nào?

Ứng Thiên Tăng đáp :

- Nếu lão ta chịu nói thì ngươi cứ đến gặp mà hỏi. Lão trọc ta không muốn nhiều lời.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Xem ra vị Ứng Thiên Tăng rất hiểu tính Không Tước chân nhân.

Chàng lại hỏi :

- Chẳng lẽ trong thiên hạ không có thuốc gì chữa được chứng mất máu cho chân nhân?

Ứng Thiên Tăng chợt hỏi :

- Oa nhi, ngươi đã từng nghe nói đến ba tiếng Âm Mộng cốc bao giờ chưa?

Hàn Tùng Linh nghe nói biến sắc hỏi :

- Có phải là tuyệt cốc ở Tử Kim Phong ở Ma Thiên lĩnh, nơi Bạch Phong ẩn thân không?

Ứng Thiên Tăng nét mặt trở nên ngưng trọng đáp :

- Chính là nơi đó. Oa nhi, ngươi đã biết được Âm Mộng cốc, ngươi nhất định có nghe danh Bạch Phong công chúa kiều diễm nhất thế, cũng nghe nói đến chuyện rất nhiều kỳ nhân dị sĩ tắng thân trong cốc này. Trong số những nạn nhân có không ít nhân vật rất có danh đầu.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Có phải tôn giá định nói rằng được vật chữa được chứng thất huyết của Không Tước chân nhân ở Âm Mộng cốc không?

Ứng Thiên Tăng gật đầu :

- Không sai! Lão đạo sĩ hy vọng có bằng hữu vì mình mà xông pha vào chốn địa ngục đó!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Tại hạ không phải là bằng hữu của ông ta.

Ứng Thiên Tăng nghiêm mặt đáp :

- Vì thế mà lão không hy vọng vào người.

- Không Tước chân nhân hiện ở đâu?

Lão nhìn chàng nói thêm :

- Hàn Tùng Linh, Không Tước chân nhân đang trốn tránh bọn người của Triệu Tông Nguyên, người hãy nhớ kỹ điều đó.

- Tôn giá cứ yên tâm, tại hạ sẽ không hé răng cho bất cứ người thứ hai nào biết. Tề tiền bối, có lẽ sau này chúng ta còn cơ hội gặp nhau.

Ứng Thiên Tăng chợt cười “hồ hồ” nói :

- Oa nhi! Tề Hải Sinh này vốn rất muốn kết làm bằng hữu vong niên với người. Cho dù thế nào thì chúng ta không đến nỗi dùng binh khí gặp nhau đâu. Hôm nay lão trọc ta gặp người để nói bấy nhiêu thôi.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Tùng Linh tin lời tôn giá. Ít nhất tại Quan ngoại này chúng ta không lấy binh đao gặp nhau. Còn sau này thế nào thì đến lúc đó hãy nói sau!

Ứng Thiên Tăng đáp :

- Rất tốt! Cứ tạm thời như thế. Lão phu đi đây!

Nói xong lướt vào rừng, chớp mắt đã mất tăm mất ảnh.

Hàn Tùng Linh ngăn người nhìn theo, tự nhủ :

- Người này đã ngoài sáu mươi tuổi, trước đây chưa có tiếng tăm gì, chỉ mới lừng danh ở Quan ngoại ba năm nay, chứng tỏ có một quá khứ bí ẩn, nhất định có quan hệ với võ lâm Trung Nguyên. Trước mắt mình nên hợp tác với ông ta. Không có lý do gì một nhân vật như Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh tìm mình để nói những lời giả dối, như vậy là có thể tin được. Cần cẩn thận đối phó với bọn Triệu Tông Nguyên!

Nghĩ đoạn, chàng nhắm hướng nam lướt đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Một thanh Ma kiếm

Từ Trần Sơn quan đi về phía nam chừng mười dặm có một đạo quán lớn gọi là Huyền Chân quán cách quan lộ không xa. Khu vực phụ cận Trần Sơn quan chỉ có một mình đạo quán này, trước đây khách đến cúng hương rất đông, thiện nam tín nữ vào ra không ngớt.

Nhưng ba năm trước có một vị hiệp khách giang hồ phát hiện được đạo nhân trong quán bắt lương nữ về đây hãm hiếp tập thể liền ra tay trừng trị, những tên chủ hung đều bị giết, trong đó có Quán chủ, số còn lại bị đuổi đi.

Vị hiệp khách giang hồ mình bận bạch y, lưng đeo bạch kiếm, hành khứ như phong không ai nhìn rõ lư sơn chân diện, cũng chẳng ai biết danh hiệu là gì, chỉ gọi là Tuyết Hiệp.

Sau khi Tuyết Hiệp ra tay trừng trị ác đồ, từ đó đến nay Huyền Chân quán không có ai coi sóc nên cũng vắng người cúng tế, trở thành nơi trú chân cho kẻ lữ đường.

Mùa đông, đặc biệt vào những ngày tuyết xuống trời tối rất nhanh. Mới giữa giờ thân mà đã thấy bóng chiều chập choạng. Vào giờ đó thông thường Huyền Chân quán chìm trong vắng vẻ cô tịch nhưng hôm đó lại rất đông người, đèn đuốc sáng trưng. Nội điện, ngoại điện, thiền phòng, tịnh cư, cho đến dãy trù phòng và kho chứa đồ cũng có người xách đuốc đi rầm rập, sẫm soi góc này góc nọ, giống như đang tìm kiếm gì.

Trong chính điện có hai lão nhân ngồi chễm chệ sau bàn cúng, có lẽ hai người này là thủ lĩnh của bọn người cầm đuốc đang sục sạo trong quán.

Lão nhân ngồi bên tả ngoài năm mươi tuổi, đầu chồn mắt chuột, đôi môi mỏng dính, râu và lông mày thưa thớt, da mặt vàng bủng, trông đáng thâm trầm sát khí.

Lão nhân bên hữu đã quá lục tuần, môi dày râu rậm, mắt cú mũi điều, từ đôi mắt thỉnh thoảng phát ra những tia sáng xanh lè khiến người ta nhìn thấy đã phát sợ.

Nhìn ngọn nến trên bàn cháy mất một nửa, chứng tỏ hai lão nhân ngồi đây đã khá lâu.

Lúc đó có bảy tám tên hắc y hán tử xách đuốc chạy vào điện tới trước hai lão nhân cúi người bẩm báo :

- Khai bẩm hai vị đương gia, bọn đệ tử tìm rất kỹ mà không thấy dấu tích gì.

Lão nhân ngồi bên tả nhíu mày nói :

- Chẳng lẽ tiểu tử đó mang theo kiếm?

Lão nhân râu rậm lắc đầu :

- Thanh trường kiếm dài tới ba thước không dễ gì cất giấu trong người mà không bị phát hiện. Tọa Địa Hồ đã xác nhận hắc không đeo kiếm, ắt không sai đâu!

Lão râu thưa tỏ vẻ hoài nghi :

- Bọn chúng đã lục soát trong quán này cả canh giờ, sao không tìm thấy? Chẳng lẽ có kẻ phổng tay trên chúng ta?

Lão râu rậm lắc đầu :

- Ta không tin có kẻ nhanh tay hơn chúng ta. Nhưng có một điều lão phu nghĩ không ra...

- Vì huynh cảm thấy khó hiểu vì một vật vô lâm chí bảo như Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm mà hắc lại không mang theo người chứ gì?

- Không sai! Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm có từ thời thịnh Đường, còn có tên là Ma kiếm là thần binh lợi khí, tiểu tử đó không thể không biết. Vì sao hắc không mang theo người?

Lão nhân râu thưa nói :

- Có thể hắc coi trọng sự an toàn cho bản thân hơn... Mang theo một vật chí bảo như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể mang họa sát thân.

Bấy giờ lại có thêm hai ba chục tên hán tử bước vào chính điện, báo rằng không tìm thấy vật định tìm.

Lão nhân râu rậm đứng lên nói :

- Lão Long! Ở đây đã không có, chúng ta chỉ còn cách tìm tiểu tử đó tra hỏi xem hắc để kiếm ở đâu. Hy vọng hai huynh đệ chúng ta phải đi đã không chế được hắc.

Lão nhân râu thưa gật đầu, vung tay ra lệnh cho thuộc hạ :

- Báo cho tất cả đinh chi tìm kiếm, rời khỏi Huyền Chân quán!

Lão vừa ra lệnh xong thì chợt nghe một giọng nói lạnh lùng từ ngoài cửa vang vào :

- Các vị sao chưa đạt mục đích đã vội đi như vậy?

Hai lão nhân vội lao ra, nhưng chưa tới cửa thì chợt dừng phắt lại như gặp phải một quái vật gì rất đáng sợ, mặt lộ vẻ kinh dị.

Một bạch y thiếu niên diện mạo rất tuấn tú đứng ngay trên ngưỡng cửa, phong thái du nhàn nhưng vẻ mặt hết sức lạnh lùng, đặc biệt đôi mắt phát ra hàn quang khiến người ta nhìn vào phải phát run!

Bọn hắc y hán tử đều dồn lại đứng sau lưng hai lão nhân.

Lão râu rậm trấn tĩnh lại bước lên hai bước hỏi :

- Các hạ là ai?

Bạch y thiếu niên lạnh lùng hỏi lại :

- Bọn thủ hạ của hai vị chưa bẩm báo tin tức gì về tại hạ sao?

- Nói như vậy ngươi chính là người mà chúng ta cần tìm? Các hạ xưng hô thế nào?

Bạch y thiếu niên cười đáp :

- Tên Tọa Địa Hồ mà hai vị vừa nhắc đến cũng có hỏi tại hạ câu này, nhưng sau khi biết tên, hắn đã hối hận.

Lão nhân râu rậm hỏi :

- Làm sao mà chúng lại để ngươi tự do tới đây?

- Chúng làm hai vị thất vọng chứ gì? Thật đáng tiếc! Tại hạ muốn đến đâu thì chúng có tư cách gì mà ngăn cản?

Lão nhân râu rậm quát lên :

- Tiểu tử! Ngươi đã làm gì Tọa Địa Hồ?

Bạch y thiếu niên bình thản đáp :

- Tại hạ chỉ tạm thời làm thay việc của vị Phán quan Diêm Vương phủ mà thôi.

- Ngươi đã giết hắn?

- Không sai!

Lão nhân râu rậm sấn lên một bước nghiêng răng nói :

- Tiểu tử! Mau báo tính danh ra!

Bạch y thiếu niên buông gọn ba tiếng :

- Hàn Tùng Linh.

Cả hai lão nhân nghe xong cùng biến sắc.

Chàng dừng một lúc rồi nhìn lão râu rậm nói :

- Người ta nói “có đi có lại mới toại lòng nhau”. Tuy nhiên Hàn mỗ không cần các ngươi tự giới thiệu, chỉ muốn kiểm chứng một chút thôi. Các hạ là Tào Văn Tiên Vi Sơn?

Lão nhân râu rậm càng ngờ ngạc hơn, nhưng rồi cũng gật đầu :

- Không sai!

Hàn Tùng Linh nhìn sang lão râu thưa :

- Còn ngươi là Song Tuyết Giản Long Giang?

Lão này tỏ ra trầm tĩnh hơn, đáp :

- Chính là lão phu.

Trả lời xong liền hỏi :

- Ngươi chính là hài tử về trong ba bức họa?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Hai vị còn chưa đủ tư cách để hỏi câu đó.

Song Tuyết Giản Long Giang chừng như rất tự tin, cười “hồ hồ” nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu có cách bắt ngươi phải nói, nhưng bây giờ chúng ta chưa cần làm việc đó vội, để ngươi tình nguyện hợp tác thì hơn.

Hàn Tùng Linh nhếch môi cười hỏi :

- Ý tôn giá muốn nói rằng tại hạ sẽ chỉ nơi cất giấu Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm?

Long Giang đáp :

- Những gì huynh đệ chúng ta nói người đã nghe hết rồi, không cần nhắc lại nữa.

Hàn Tùng Linh chưa biểu thị có đồng ý hay không, bình thản nói :

- Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm còn có một cái tên khác không được dễ nghe là Ma kiếm, nhị vị muốn lấy nó, không sợ nguy hiểm hay sao?

Tào Văn Thiên Vi Sơn chột quất lên :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu là người thiếu kiên nhẫn, không muốn nhiều lời. Người mau nói ra, thanh bảo kiếm hiện ở đâu?

- Hàn mỗ rất muốn giao thanh kiếm đó cho các người, nhưng chỉ sợ hai vị không dùng được nó đâu!

Dứt lời phát hai tay áo phát ra một luồng kinh lực đẩy lùi hai lão nhân vào nội điện rồi nhún mình nhảy lên cao đưa tay rút từ sau tấm hoành phi trên cửa điện lấy ra một vật.

Khi Vi, Long nhị lão kịp trấn tĩnh nhìn lại thì Hàn Tùng Linh đã đứng ở tư thế cũ, trong tay cầm một thanh bạch kiếm màu trắng như tuyết dài ba thước.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào thanh bạch kiếm mà võ lâm coi trọng hơn cả tính mạng đó, tuy tất cả đều thấy nó lần đầu tiên trong đời nhưng ai cũng biết đó là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm.

Kiếm dài ba thước, chuôi bằng bạch ngọc, đầu chuôi có tua màu đỏ như máu tương phản với màu sắc thanh kiếm nên đập vào mắt rất rõ.

Hai lão nhân nhìn nhau, trong lòng thầm hối hận vì mình không kiểm tra một nơi bất ngờ nhưng rất dễ cất giấu thanh kiếm là sau bức bình phong.

Song Tuyệt Giản Long Gian lại tiến lên một bước nói :

- Hàn Tùng Linh, lão phu tuy chưa nhìn thấy Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm nhưng tin rằng thanh kiếm trong tay người đích thực là nó.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Tôn giá có nhãn quan rất tinh tường.

Tào Văn Tiên Vi Sơn góp lời :

- Tiểu bằng hữu, không cần tinh mắt lắm cũng thấy được trên chuôi kiếm khắc năm chữ, chỉ có thần bút mới khắc được dòng chữ đó.

Hàn Tùng Linh tán thành :

- Tôn giá suy đoán như vậy cũng có lý. Chắc bây giờ các vị hối hận là không chịu động não để đoán ra thanh bảo kiếm giấu sau bức bình phong chứ gì?

Tào Văn Tiên Vi Sơn cười “hồ hồ” đáp :

- Có gì mà hối hận? Người tự lấy ra hay chúng ta tìm được thì có khác gì nhau đâu?

- Nói thế là tôn giá tin rằng Hàn mỗ sẽ hai tay dâng phụng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho các vị chứ gì?

Tào Văn Tiên nói :

- Lão phu thấy người có dáng thông minh, hoạt bát, tất là người biết thức thời.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Hàn mỗ vốn cũng muốn giao cho các vị, nhưng ngặt một nỗi thanh kiếm này có tên là Ma kiếm, sợ lỡ ra sẽ làm hại các vị nên từ bỏ ý định.

Tào Văn Tiên Vi Sơn mặt liền sa sầm lại nói :

- Hàn Tùng Linh! Người coi chúng ta là hạng người nào?

- Tào Văn Tiên Vi Sơn và Song Tuyệt Giản Long Gian xác thực là hai nhân vật võ lâm thuộc hàng nhất lưu ở Quan ngoại, chỉ tiết rằng...

Tào Văn Tiên ngắt lời :

- Người đã biết bọn lão phu như vậy là đủ.

Nói xong bước tới gần.

Chờ đối phương cách sáu thước, Hàn Tùng Linh nói :

- Tôn giá đã có dũng khí tới đây, nếu Hàn mỗ không để cho ngươi một cơ hội thì bằng hữu vô lâm sẽ chê cười ta nhỏ nhen...

Tào Văn Tiên nhú mày hỏi :

- Lão phu chẳng cần cơ hội nào cả, nhưng ngươi cứ nói xem?

- Hàn mỗ sẽ ném thanh bảo kiếm này cho tôn giá. Nếu bắt được thì thanh kiếm đó sẽ là của ngươi. Nhưng nếu không bắt được thì Hàn mỗ đành đắc tội thôi!

Tào Văn Tiên chẳng khó gì mà không hiểu đây là lời thách thức, nhưng không hiểu đối phương có bản lĩnh cao cường thế nào mà dám ngông cuồng đến như vậy? Dù sao tiểu tử này cũng chỉ mới xuất đạo, còn lão đã thành danh trong giang hồ mấy chục năm, cho dù có thủ pháp thần kỳ thế nào cũng không thể thắng được lão ta trong một chiêu kia mà!

Lão lấy ra một Hồ Vĩ tiên màu trắng bạc quấn quanh thắt lưng, cười hắc hắc nói :

- Tên họ Hàn! Nếu ngươi dám làm thế thì sẽ hối hận đấy!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Còn Hàn mỗ thì nghĩ rằng ngươi không có cả thời gian để hối hận. Bây giờ hãy ra ngoài này!

Nói xong lùi khỏi hành lang đứng giữa tiền viện.

Hai lão nhân cùng ba bốn chục tên hán tử liền ủa ra khỏi thần điện vây bọc lấy Hàn Tùng Linh.

Chàng không để ý đến bọn hán tử tay cầm binh khí vây quanh mình, nhìn Tào Văn Tiên Vi Sơn vẫn cầm Hồ Vĩ tiên đứng trước mặt, từ từ đưa chiếc mũi kiếm lên, kiếm khí lập tức tỏa ra lạnh ngắt, đồng thời trên khuôn mặt tuấn tú của chàng cũng hiện sát cơ.

- Các hạ chuẩn bị!

Lời vừa dứt, Hàn Tùng Linh phát tay, ánh bạch quang bay vút lên không.

Đó là thanh bảo kiếm được chàng ném lên cao tới năm sáu trượng.

Song Tuyết Giản Long Giang thấy vậy rút hai ống đồng cầm tay lao tới bên Tào Văn Tiên nói :

- Vi huynh cẩn thận trên cao, tiểu đệ giám sát hần!

Nghĩ như vậy là rất chu đáo, Tào Văn Tiên không sợ đối phương tập kích nữa yên tâm nhìn lên thanh bảo kiếm từ độ cao hơn năm trượng đang từ từ rơi xuống.

Song Tuyết Giản Long Giang nhận trách nhiệm giám sát Hàn Tùng Linh, rất ngạc nhiên khi thấy chàng không để ý gì đến thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trên không mà chỉ nhìn cây Hồ Vĩ tiên trong tay Tào Văn Tiên Vi Sơn.

Mắt không rời thanh bảo kiếm, Vi Sơn giương ngọn roi lên, khi thanh kiếm chỉ còn cách hơn hai trượng thì lão trầm giọng quát :

- Lão Long đừng rời hần!

Vừa quát vừa nhún mình nhảy vút lên không.

Không cần Vi Sơn nói câu ấy, Song Tuyết Giản Long Giang cũng ý thức được nhiệm vụ của mình là không để cho Hàn Tùng Linh phân thân đoạt lại Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, vì thế hai tay cầm chắc hai ống đồng, mắt không rời đối phương, chỉ cần Hàn Tùng Linh cử động là xuất thủ ngay.

Hàn Tùng Linh từ từ đưa tay lên.

Song Tuyết Giản liền lao tới thì xuất một chiêu Song Long Xuất Động, tay phải vung một ống đồng bổ xuống đầu, còn tay trái quét ống thứ hai ngang sườn địch.

Nào ngờ hai ống đồng vừa mới đánh ra thì Song Tuyết Giản Long Giang chợt thấy mắt hoa lên, nhìn lại thì không thấy đối phương đâu nữa, vội vàng thu chiêu nhìn lên không, thấy một con chim anh vũ rất lớn lông màu trắng tuyết dùng chiếc mỏ đỏ như son ngậm lấy chuỗi kiếm, vừa lúc Hàn Tùng Linh nhảy lên, con chim liền trao chuỗi kiếm vào tay chàng.

Thấy con chim phối hợp với Hàn Tùng Linh nhịp nhàng như vậy, đồng thời nhìn thân pháp ảo diệu của chàng, Song Tuyết Giản Long Giang chợt nhớ đến một người, kinh dị kêu lên :

- Thái Hư bộ! Thái Hư lão nhân!

Tào Văn Tiên Vi Sơn tin chắc rằng Song Tuyết Giản Long Giang đủ sức khống chế Hàn Tùng Linh, mình chẳng khó khăn gì mà không lấy thanh bảo kiếm, vừa nhảy lên đã vung roi nhằm đúng tầm Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm quát lên định cuốn lấy.

Nào ngờ ngọn Hồ Vi tiên chưa đánh chưa tới mục tiêu thì xuất hiện một con chim anh vũ rất lớn màu trắng như tuyết há chiếc mỏ màu son ngậm lấy chuôi kiếm lướt đi vài thước, trao cho Hàn Tùng Linh vừa nhảy lên vươn tay ra đón lấy.

Bảo vật sắp đến tay thì bị đoạt mất, Tào Văn Tiên Vi Sơn phát khùng như thú dữ bị cướp con mồi, Hồ Vi tiên biến chiêu quát vào đầu Hàn Tùng Linh.

Thân hình đang lơ lửng trên không, chẳng dùng thủ pháp cân đầu cuộn người lại vừa tránh được ngọn roi.

Tào Văn Tiên xuất chiêu không trúng, chưa kịp phản ứng gì thì chợt thấy hào quang lóe sáng trước mắt, rú lên buông ngọn roi đáp xuống đất, đưa tay lên ôm mặt.

Lão cảm thấy rất rõ mũi kiếm vạch lên mặt mình hai đường tạo thành hình chữ thập, nhưng sờ không thấy máu, run giọng nói :

- Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm... kiếm xuất không thấy máu...

Hàn Tùng Linh cũng đã đứng xuống, lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ thì các hạ tin rồi chứ?

Song Tuyết Giản Long Giang chợt quát lên :

- Tất cả xông vào giết hắn đi!

Đồng thời nhảy chồm lên xuất chiêu Song Long đoạt châu, hai ống đồng một điểm tới ngực, một quét sang hạ bàn Hàn Tùng Linh.

Trong lúc đó mấy chục tên hắc y hán tử từ bốn hướng lao vào tấn công.

Hàn Tùng Linh nhún chân nhảy qua đầu Long Giang, vừa đáp xuống thì có bảy tám tên hán tử đã chờ sẵn, cùng vung đao kiếm chém, liền đưa Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm quét một vòng.

Bảy tám thanh đao kiếm nhất tề bị chém bay đi.

Hàn Tùng Linh vung tả chưởng đánh lui bọn hán tử đã bị mất binh khí, an toàn đáp xuống.

Tào Văn Tiên Vi Sơn thừa cơ lao tới sau lưng, tay trái Chop xuống Thiên Linh Cái, tay phải phát chưởng với mười thành công lực đánh tới hậu tâm kẻ địch.

Hàn Tùng Linh nghe tiếng gió biết đang xảy ra chuyện gì, dùng Thái Hư bộ tránh đi.

Tào Văn Tiên Vi Sơn tin rằng với độc chiêu của mình nhất định lấy được mạng Hàn Tùng Linh để trả thù cho vết thương trên mặt, nhưng trào chưởng vừa đánh ra thì không thấy địch nhân đâu nữa vội vàng thu chiêu dừng lại thì đã nghe giọng nói lạnh lùng vang lên sát sau lưng :

- Hàn mỗ đã có ý giữ mạng cho ngươi, nhưng với hành động âm toán này thì không tha thứ được.

Lão chưa kịp phản ứng thì hàn khí đã toát ra lạnh ngắt, thậm chí không kêu lên được tiếng nào đầu bị chém lia khỏi cổ lăn đi mấy thước, vẫn không thấy giọt máu nào.

Song Tuyết Giản Long Giang lòng đầy nộ khí quên cả sợ, thi thể Tào Văn Tiên Vi Sơn còn chưa đổ xuống, lão đã vung hai ống đồng lao tới Hàn Tùng Linh.

Hơn mười tên khác cũng hung hăng xông tới trợ công.

Hàn Tùng Linh liền khởi sát cơ, “hừ” một tiếng vung tay đánh Song Tuyết Giản Long Giang bật lùi ba bước rồi quay lại, thanh bảo kiếm phát ánh bạc sáng lóa quét nửa vòng.

Đầu tiên là tiếng sắt thép chạm vào nhau xoang xoảng, mấy thanh kiếm bị chém băng đi, sau đó là tiếng rú thảm thiết hòa thành một khối.

Song Tuyết Giản Long Giang vừa kịp giữ mình trầm ổn định thần nhìn lại thấy bốn tên thuộc hạ bị chém bay đầu, nhưng tuyệt nhiên từ vết thương không chảy ra giọt máu nào!

Đối phương chỉ xuất hai chiêu đã làm Tào Văn Tiên Vi Sơn bị giết, bốn tên đệ tử bỏ mạng, Song Tuyết Giản Long Gian hiểu rằng không phải cứ đông người mà thắng được, nghiến răng hỏi :

- Hàn Tùng Linh! Chúng ta với ngươi có thâm thù đại hận gì mà hạ thủ ác độc như thế?

Hàn Tùng Linh bình thần đáp :

- Các hạ thấy rằng như thế là không công bằng hay sao? Các ngươi bao vây Hàn mỗ là để cướp đoạt Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm. Hàn mỗ muốn bảo vệ được nó buộc phải lấy mạng các ngươi thôi! Bây giờ ai không muốn bị giết thì cứ lùi lại, Hàn mỗ không có lý do gì mà truy tận sát tuyệt.

Song Tuyết Giản Long Giang nghiêng răng nói :

- Tiểu tử! Ngươi sẽ không thoát được khỏi tay Tam Tinh bang chúng ta đâu!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đa tạ ngươi đã quan tâm. Nhưng bây giờ không phải lúc ngươi lo cho sự an toàn của Hàn mỗ mà hãy nghĩ cách bảo vệ tính mạng mình thì hơn!

Vừa nói vừa chậm rãi bước lên.

Lúc đó bọn hán tử đều khiếp đảm lùi xa ba bốn trượng, tuy nhiên chưa được lệnh Long Giang nên không ai dám bỏ chạy.

Song Tuyết Giản Long Giang biết nếu tiếp tục giao chiến thì mình khó mà toàn mạng, nhưng lại không thể quay về khi còn chưa đoạt được Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm.

Lão còn chưa biết làm thế nào thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan này thì chợt trước sơn môn vang lên một tiếng hú.

Hàn Tùng Linh quay lại, thấy hai nhân ảnh mờ xám lướt tới rất nhanh, chỉ chớp lát đã tới trước mặt đứng cách mình bảy tám thước.

Đó là một lão nhân và một hán tử trẻ tuổi. Lão nhân tuổi độ lục tuần, mặt vàng bủng, tóc điểm bạc, râu vàng, hai mắt sáng như điện, nhìn qua cũng biết là công lực thượng thừa.

Hán tử chừng hăm lăm sáu tuổi, diện mạo tuấn tú và cương nghị, chỉ tiếc rằng mũi quá mỏng và giữa đôi mi thấp thoáng nét thâm trầm, hẳn không phải là người chính nhân quân tử.

Thừa lúc Hàn Tùng Linh chú ý quan sát hai người mới đến, Song Tuyết Giản Long Giang ra hiệu cho thuộc hạ rút lui, mình cũng lao về phía tường viện bên tả.

Lão nhân chợt nói :

- Hàn thiếu hiệp, đừng để Song Tuyết Giản Long Giang tẩu thoát, đối với ngươi sẽ rất bất lợi.

Hàn Tùng Linh cũng đã biết Long Giang chạy đi, nghe lão nhân nói xong dùng chân hất một thanh đao rơi gần đó đưa tay bắt lấy hướng sang Song Tuyết Giản nói :

- Long Giang! Muốn chạy thì hãy để vật gì lại!

Nói xong phóng thanh đao đi.

Song Tuyết Giản Long Giang vừa nhảy lên tường viện, chỉ vừa nghe tiếng gió rít lên thì đã thấy cánh tay phải đau nhói nhẹ bỗng đi, nhưng vẫn theo đà nhảy qua tường viện, cánh tay vẫn cầm một ống đồng bị chém đứt tận khuỷu rơi xuống đầu tường.

Tên hán tử thừa lúc Hàn Tùng Linh phóng nhọn đao vòng chường định đánh vào hậu tâm chàng, nhưng bị lão nhân giữ lại.

Hàn Tùng Linh quay lại, không biết vô tình hay cố ý nhìn tên hán tử nói :

- Trong thiên hạ có rất nhiều người nuôi tham vọng nhưng không biết tự lượng sức mình. Hai vị cho rằng có phải thế không?

Hán tử mặt đỏ bừng, ngượng ngùng tránh ánh mắt đối phương, còn lão nhân cười đáp :

- Hàn thiếu hiệp nói không sai!

Tới đó chợt hỏi :

- Thiếu hiệp có biết chúng ta là ai không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nếu Hàn mỗ không nhầm thì chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng xét về thái độ thì hình như hai vị không phải là địch nhân của Hàn mỗ.

Lão nhân tự giới thiệu :

- Lão phu là Thạch Tĩnh Tuyền, trác hiệu Kim Giáp Tướng

Rồi chỉ sang hán tử trẻ tuổi nói tiếp :

- Vị này là Vô Ảnh Đao Mã Tuấn Kỳ.

Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Ngưỡng mộ đại danh hai vị đã lâu!

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyền chợt hỏi :

- Hàn thiếu hiệp ở đây mấy năm, có nghe qua danh hiệu của vị Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên không?

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Như vậy là Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh nói không giả. Chúng bắt đầu tìm đến mình rồi!

Nghĩ vậy nhưng không để lộ ra, bình thân đáp :

- Hàn mỗ tuy ở Quan ngoại không lâu nhưng Triệu đại hiệp danh chấn giang hồ làm sao không biết?

Thạch Tĩnh Tuyền nghe nói mừng thầm, hỏi tiếp :

- Vậy Hàn thiếu hiệp có biết Triệu đại hiệp hiện đang ở đâu và làm gì không?

- Vừa hỏi vừa chăm chú nhìn vào mặt đối phương.

Trên nét mặt lạnh lùng của Hàn Tùng Linh không hề lộ ra chút biểu cảm nào. Chàng đã có cách ứng phó, điềm nhiên đáp :

- Triệu đại hiệp ở đâu thì Hàn mỗ không biết rõ. Chỉ nghe nói rằng vị đó đang chiêu mộ các nhân vật của võ lâm Trung Nguyên lưu lạc đến Quan ngoại để chuẩn bị bình định thiên hạ.

Nó tới đó chợt chỉ kiếm lên không gọi to :

- Tuyệt Nhi!

Từ trên cao nghe tiếng cánh vỗ, rồi một con chim anh vũ màu trắng rất lớn sà xuống, mỏ cắp một chiếc bao kiếm lấp lánh ánh bạc.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyền rồi chợt vung nhẹ thanh bảo kiếm, cùng lúc đó con chim anh vũ buông vỏ kiếm vừa khéo chụp vào thanh kiếm trên tay Hàn Tùng Linh.

Vô Ảnh Đao Mã Tuấn Kỳ thấy người và chim phối hợp thần kỳ như vậy, rúng động nghĩ thầm :

- May mà vừa rồi mình chưa xuất thủ, nếu không...

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyền buột miệng :

- Thủ pháp thật tuyệt!

Lão lại nói :

- Hàn thiếu hiệp đã biết rõ hành động và mục đích của Triệu đại hiệp như vậy thì lão phu không phải nhiều lời nữa. Hai chúng tôi tới đây là phụng mệnh Triệu đại hiệp mời Hàn thiếu hiệp tới hội kiến.

Hàn Tùng Linh đã đoán ra trước sau gì đối phương cũng nói ra câu đó, liền đáp :

- Hàn mỗ chỉ là một kẻ hậu bối, đâu dám phiền đến Triệu đại hiệp cho người đến mời?

Thạch Tĩnh Tuyền nói :

- Triệu đại hiệp đối đãi với đồng minh không căn cứ vào bối phận cao thấp, địa vị sang hèn mà dựa vào võ công. Hàn thiếu hiệp là bậc tuổi trẻ tuấn kiệt võ công cái thế, Triệu đại hiệp chính đang cần những cao nhân như vậy...

Hàn Tùng Linh xẵng giọng cười đáp :

- Hô hô... Lão trượng vừa biến Hàn mỗ thành nhân vật thế nào vậy? Hàn mỗ quá Hô thẹn không dám nhận đâu!

Thạch Tĩnh Tuyền hỏi :

- Hàn thiếu hiệp nhận lời chứ?

Hàn Tùng Linh đã có chủ ý, gật đầu đáp :

- Hàn mỗ vừa quyết định sẽ đến bái kiến Triệu đại hiệp, tuy nhiên...

Thạch Tĩnh Tuyền thấy nhiệm vụ của mình như vậy là khá quan trọng bụng mừng thầm, nhưng nghe đối phương nói thêm hai tiếng sau cùng vội hỏi :

- Chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp còn có việc cấp thiết gì cần làm? Nếu lão phu có thể làm giúp thiếu hiệp...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Lão trượng thật tình tế! Nhưng việc này Hàn mỗ phải tự làm lấy, và không thể trì hoãn được.

Vô Ảnh Dao Mã Tuấn Kỳ chột chen lời :

- Chẳng lẽ Hàn huynh không tin chúng tôi sao?

- Mã huynh nặng lời! Thực ra đây là việc chẳng khó khăn gì, Hàn mỗ cần đến gấp một người, và người đó không biết Mã huynh.

Thạch Tĩnh Tuyền buột miệng hỏi :

- Hàn thiếu hiệp có thể cho biết là ai không?

Hàn Tùng Linh nhìn thẳng vào mặt đối phương đáp :

- Khổng Tước chân nhân.

Cả hai nghe nói cùng biến sắc.

Sau một lúc, Thạch Tĩnh Tuyền mới hỏi :

- Có phải đó là vị Tam Thanh đạo nhân, ngày xưa các nhân vật võ lâm nghe nhắc đến tên chẳng ai không khiếp sợ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Phải. Đó là vị ngày xưa được xưng Thanh Ma, Thanh Tà, Thanh Ác.

Thạch Tĩnh Tuyền lại hỏi :

- Lão phu có nghe nói rằng Tam Thanh đạo nhân bị người hãm hại mắc phải một chứng nan y là thất huyết, ngoài một loại thần dược ở Âm Mộng cốc ra không có thuốc gì chữa được. Vì thế cho đến nay Tam Thanh đạo nhân vẫn bị chứng bệnh đó hành hạ, đúng vậy không?

Vô Ảnh Dao Mã Tuấn Kỳ lại chêm lời :

- Theo lời đồn thì chủ nhân Âm Mộng cốc là Bạch Phong công chúa là vị nữ nhân tuyệt sắc, võ công cũng hết sức cao cường. Rất nhiều cao thủ võ lâm, phần vì thần dược, phần vì ngưỡng mộ sắc đẹp tuyệt trần của Bạch Phong công chúa tới Âm Mộng cốc nhưng không một ai sống sót rời khỏi đó, không biết truyền ngôn có phỏng đại quá không?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Hàn mỗ cũng nghe chuyện đó, còn chưa biết thật giả ra sao.

Thạch Tĩnh Tuyền hỏi :

- Hàn thiếu hiệp định đến gặp Tam Thanh đạo nhân, tất biết vị đó ở đâu chứ?

Hàn Tùng Linh không giấu giếm, nói theo lời Ứng Thiên Tăng :

- Hàn mỗ nghe nói vị đó ở trong Huyền Dương động ở phía bắc Ma Thiên linh. Nhưng chưa dám khẳng định đích xác.

Hai người nghe nói bụng mừng thầm.

Thạch Tĩnh Tuyền hỏi :

- Hàn thiếu hiệp định khi nào đi?

- Hàn mỗ định đến thăm một người bằng hữu ở Phong Thành rồi từ đó mới đến Ma Thiên lĩnh, vì kéo dài lộ trình nên định đi ngay tối nay.

Thạch Tĩnh Tuyên tỏ vẻ thất vọng lắc đầu nói :

- Xem ra phải chờ Hàn thiếu hiệp đi chuyến này xong trở về mới cùng Triệu đại hiệp và các vị huynh đệ hội kiến được... Thiếu hiệp dự kiến lúc nào trở về để lão phu nghênh tiếp?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không dám phiền đến các vị. Có thể sau khi gặp Không Tước chân nhân xong Hàn mỗ chưa tới gặp Triệu đại hiệp ngay được, hy vọng sau nửa tháng sẽ đến bái kiến.

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên nhẩm tính một lúc rồi nói :

- Như vậy là đúng ngày mười lăm tháng mười một chúng tôi sẽ chờ Hàn thiếu hiệp đại giá quang lâm.

- Rất tốt! Hôm đó là đêm rằm sẽ có ý nghĩa hơn.

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên chấp tay nói :

- Vậy là tốt rồi! Tối đây lão phu xin cáo từ, hẹn đến ngày mười lăm sẽ gặp mặt.

Nhưng lão vừa định quay đi thì sực nghĩ ra chuyện gì, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Song Tuyệt Giản Long Giang đã chạy đi, Bang chủ Tam Tinh bang Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện này. Ở Quan ngoại này thế lực của Tam Tinh bang rất lớn, thiếu hiệp hãy nên cẩn thận.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đa tạ lão trượng quan tâm.

Mã Tuấn Kỳ chợt hỏi :

- Lần này Hàn huynh định đến Âm Mộng cốc đúng không?

Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên trừng mắt nhìn hán quát :

- Người nói bậy bạ gì thế? Hàn thiếu hiệp đã hẹn với chúng ta là sau nửa tháng tới gặp, sao còn đến Âm Mộng cốc?

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Theo lời Mã huynh vừa nói thì Âm Mộng cốc chủ Bạch Phong công chúa kiêu diễm tuyệt trần nhưng Âm Mộng cốc lại hiểm ác như địa ngục, rất nhiều cao thủ tới đó không ai sống sót quay về, Mã huynh cho Hàn mỗ là người thế nào mà dám vào đó?

Mã Tuấn Kỳ không biết trả lời sao Kim Giáp Tướng Thạch Tĩnh Tuyên lần nữa ôm quyền nói :

- Hàn thiếu hiệp, hẹn gặp lại!

Nói xong cùng Mã Tuấn Kỳ lướt ra cổng, chớp mắt khuất trong bóng đêm.

Hàn Tùng Linh nhìn theo, trầm nghĩ :

- Hai tên này thân pháp huyền ảo như thế, đủ thấy trong số thủ hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên ắt có nhiều nhân vật chẳng tầm thường đâu!

Chàng quay lại nhìn thì thể Tảo Vân Tiên Vi Sơn và mấy tên hắc y hán tử, chợt buông tiếng thở dài lẩm bẩm :

- Trước mặt mình là con đường ngập máu, nhưng buộc phải vượt qua nó thôi!

Lát sau chàng hướng lên không gọi :

- Tuyết Nhi! Chúng ta đi thôi!

- Đến gặp một người bằng hữu của chúng ta!

Nói xong một người một chim lao vào mênh mang tuyết trắng.

Chương 3: Liên đài bí ẩn

Trời vừa sáng, Hàn Tùng Linh tới một xóm thợ săn nhỏ ở chân núi phía bắc Ma Thiên lĩnh, hỏi thăm đường tới Huyền Dương động rồi tiến vào núi ngay.

Ở Trường Bạch sơn, dù khắp nơi phủ đầy tuyết trắng nhưng bất cứ đâu Hàn Tùng Linh cũng dễ dàng nhận ra địa hình, đâu là thạch động, đâu là sơn cốc, thậm chí mỗi hốc đá nhỏ, nhưng ở Ma Thiên lĩnh thì hoàn toàn mù tịt. May mà những người thợ săn chỉ về khả năng tận nên mới không bị lạc đường.

Tuyết lại tiếp tục rơi, khắp nơi chìm ngập trong màu tuyết trắng, những đám mây xám xịt giăng khắp bầu trời, những bông tuyết lớn như lông ngỗng tung hoành, không gian chìm vào u tối như trong buổi hỗn mang.

Tuy những người thợ săn mô tả khá kỹ hình sông thế núi xung quanh Huyền Dương động nhưng vì địa hình mới lạ nên Hàn Tùng Linh không dễ hình dung ra ngay được.

Để chứng thực lời nói của Ứng Thiên Tạng và cuộc gặp với Tam Thanh đạo nhân rất quan trọng nên Hàn Tùng Linh quyết tâm đạt được mục đích. Cho dù bây giờ việc tìm kiếm gặp rất nhiều khó khăn và ít hy vọng nhưng sau khi biết rõ bạn hay thù, hành động sau này sẽ thuận lợi hơn.

Mặc dù không thấy mặt trời nhưng căn cứ vào độ sáng cũng có thể xác định được phương hướng.

Mãi đến gần trưa, Hàn Tùng Linh vẫn còn quanh quẩn ở phía bắc đỉnh núi cao nhất trong dãy Ma Thiên lĩnh.

Chàng hành tiến rất chậm, tìm tòi kỹ lưỡng nhưng tin tưởng rằng không dễ lọt mục tiêu.

Đột nhiên con chim anh vũ đang đậu trên vai chàng bay vút lên cao, đỗ lên một mỏm đá trên vách núi cheo leo cách nơi chàng đứng gần hai mươi trượng rồi vỗ cánh phành phạch nói :

- Tiểu Hàn! Lên đây!

Hàn Tùng Linh nhìn lên, quả nhiên thấy có một tiểu động liền tung mình nhảy lên vách đá, tới gần con chim đưa mắt nhìn, hóa ra thạch động khá lớn.

Xác định lại địa hình, căn cứ vào mô tả của những người thợ săn thì đây đúng là Huyền Dương động, chỉ là chàng đi không đúng đường bởi vì có một lối đi từ phía đông bắc thoai thoải dễ đi hơn, vừa rồi chàng đi quá nên lạc xuống dưới Huyền Dương động, nếu không có Tuyết Nhi ắt sẽ rất khó phát hiện.

Sau khi yên chí đây là nơi cần tìm, chàng mừng rỡ nói :

- Tuyết Nhi, người thật giỏi, đây đúng là Huyền Dương động rồi.

Động cao chừng một trượng, rộng hơn hai trượng, bên trong tối om không biết sâu bao nhiêu, bên trong bốc ra mùi hôi thối khó chịu, không có dấu vết gì chứng tỏ có người cư trú.

Bước qua khu đất bằng phẳng phủ tuyết chừng bảy tám trượng, Hàn Tùng Linh bước vào động khẩu.

Thực ra động không sâu lắm, chỉ ba bốn trượng, hẹp dần vào bên trong, vì thế không quá tối, thành động lờ mờ, nền đầy phân dơi.

Hàn Tùng Linh tìm một thạch trụ ngồi xuống nhìn ra cửa tự nhủ :

- Xem ra cần phải chờ một lúc mới được!

Chàng vừa nói xong chợt bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tuy cách xa mấy chục trượng và tiếng chân giảm lên tuyết rất khẽ nhưng chàng vẫn nghe rõ.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên lắm bầm :

- Làm sao chúng tới nhanh như vậy mà dọc đường mình không gặp tên nào cả chứ?

Nhưng ngay sau đó chàng lại tự giải thích rằng tuy mình thi triển thân pháp đi nhanh hơn nhưng vì không quen địa hình nên mất nhiều thời gian dừng lại tìm tòi, đổi phương một mạch tới thẳng đây nhanh là phải.

Tiếng chân bước mỗi lúc một gần, nghe kỹ thì không phải chỉ một vài người.

Lát sau có hai nhân ảnh lướt tới động khẩu dừng lại cách ba trượng, phía sau hai tên này còn một số người khác tiếp tục tiến vào.

Hàn Tùng Linh tránh sau một ngách động, thấy cả hai người đều bịt khăn đen kín mặt chỉ chừa đôi mắt, nhưng nhìn đầu tóc thấy một người hoa râm, còn người kia đầu đã bạc trắng, chứng tỏ cả hai đều đã lão niên.

Hai người tới trước nhìn vào thạch động một lúc, sau đó người tóc bạc cao giọng nói :

- Tam Thanh đạo nhân! Chúng tôi phụng mệnh Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên tiền bối đến đây mời đạo trưởng gia nhập hội.

Hàn Tùng Linh không đáp.

Người tóc hoa râm tiến sát vào cửa động quan sát một hồi, sau đó cất giọng cầu nhào :

- Chắc rằng Huyền Dương động này không có người ở đâu. Dịch đại ca tới đây mà xem, trong động chỉ có cứt dơi, nào thấy ai đâu?

Lúc đó thêm năm sáu người nữa tiến tới động khẩu, tên nào cũng bịt mặt, xem đầu tóc thì bọn này đều còn trẻ.

Lão nhân tóc bạc vừa được xưng “Dịch đại ca” cũng tiến vào sát cửa động nhìn vào, tỏ vẻ nghi hoặc nói :

- Quả nhiên ở đây không có vẻ gì là có người ở. Nhưng cả Thạch Tĩnh Tuyền và Mã Tuấn Kỳ tận tai nghe Hàn Tùng Linh nói Tam Thanh đạo nhân trú ở Huyền Dương động, làm sao lại không có người? Chẳng lẽ tên họ Hàn biết bí mật của bốn bang nên lừa huynh đệ chúng ta?

Lão nhân tóc hoa râm nói :

- Thạch Tĩnh Tuyền hành sự rất cẩn mật chu đáo, không dễ xảy ra sơ suất đâu. Có lẽ không phải Hàn Tùng Linh lừa chúng ta mà hắn bị kẻ khác lừa.

Bạch phát lão nhân hỏi :

- Ngươi cho rằng Hàn Tùng Linh sẽ tới đây sao?

Lão nhân tóc hoa râm đáp :

- Tiểu đệ nghĩ một kẻ vừa mới xuất đạo như hắn, trong hoàn cảnh bị vây hãm bốn phía, nhu cầu bức thiết nhất phải tìm một người bằng hữu. Thạch Tĩnh Tuyền và Mã Tuấn Kỳ là người thân trọng sẽ không làm cho Hàn Tùng Linh nghi ngờ đâu. Chỉ riêng Tam Tĩnh bang là đủ làm hắn điên đầu nghĩ cách đối phó rồi, còn hơi sức nào mà dám phản kháng chúng ta?

Bạch phát lão nhân gật đầu tỏ ý tán đồng :

- Nghĩ như vậy cũng có lý. Nếu chúng ta không tìm được Tam Thanh đạo nhân thì cứ đưa Hàn Tùng Linh về cũng tốt. Theo lời Thạch Tĩnh Tuyền thì tiểu tử này thân hoài tuyệt học Hàn Kiếm thất tuyệt thức của Thái Hư lão nhân. Vì thế gặp hắn phải hết sức cẩn thận, tốt nhất là tranh thủ cảm tình, giải quyết êm thấm tránh xảy ra động thủ.

Một người tóc đen từ phía sau tiến lên nói :

- Vô Ảnh Đạo Mã Tuấn Kỳ nói rằng Hàn Tùng Linh tính tình lãnh ngạo, không muốn gia nhập tổ chức của chúng ta. Nếu hắn kiên quyết không chịu thì làm thế nào?

Bạch phát lão nhân cười thâm trầm đáp :

- Khi hắn chưa tìm gặp Tam Thanh đạo nhân thì chắc chưa biết tình hình gì đâu, càng không biết nên tìm lão đạo kia chỗ nào. Trong tình thế đơn độc, bị Tam Tĩnh bang truy bắt, nếu cự tuyệt chúng ta thì có khác gì tự tìm cái chết?

Hán tử tóc đen nói :

- Cứ cho là Hàn Tùng Linh sẽ theo chúng ta, nhưng sau này Tam Thanh đạo nhân biết chuyện sẽ đi tìm. Khi đó chúng gặp nhau thì sao?

Bạch phát lão nhân cười hắc hắc đáp :

- Ngươi cho rằng Tam Thanh đạo nhân sẽ tìm được hắn sao? Hô hô! Chỉ cần tiểu tử đó gia nhập vào tổ chức chúng ta tức đã chui đầu vào lưới, đó là kẻ “Một mũi tên bắn trúng hai chim” của Minh chủ!

Lão nhân tóc hoa râm vẫn còn hoài nghi :

- Thạch Tĩnh Tuyền nói rằng Hàn Tùng Linh muốn đến Âm Mộng cốc. Nếu đúng là hắn có ý định này thì sao chúng ta không dùng kế mượn đao giết người, như thế có đỡ phiền phức hơn không?

Bạch phát lão nhân lắc đầu đáp :

- Nếu chưa thấy thi thể tên này thì Minh chủ còn chưa thực sự yên tâm đâu. Lỡ ra để cho hắn tới Âm Mộng cốc, biết đâu Cốc chủ này ra ý liên kết với

hắn, chúng ta lại còn gặp rắc rối nhiều hơn.

Lão nhân tóc hoa râm vẫn không phục :

- Ba năm trước, từ khi giang hồ biết về Âm Mộng cốc, đã có hàng chục cao thủ võ lâm vào đó, trong số này không ít kỳ nhân dị sĩ nhưng không một ai sống sót quay về. Nhất định Hàn Tùng Linh không phải là ngoại lệ.

Bạch phát lão nhân tỏ ra thận trọng hơn :

- Bạch Phong công chúa còn trẻ tuổi, có thể võ công rất cao, nhưng dù sao cũng là một thiếu nữ, mặt khác người ta nói rằng Hàn Tùng Linh là thiếu niên võ công tuần tú, biết đâu làm cô ta rung động?

Lão nhân tóc hoa râm nói :

- Dịch huynh cho rằng Huyết Thủ Kim Đồng Lãnh Bích Huy thì sao? Vị đó tổn biết bao tâm lực nhưng có chiếm được cảm tình của Bạch Phong công chúa đâu? Mỹ nữ trong thiên hạ chưa hẳn ai cũng đều xiêu lòng trước những tên bạch diện thư sinh...

Tên hán tử tóc đen nói :

- Lâm huynh không nên bình phẩm về Lãnh phó mình chủ...

Lão nhân tóc hoa râm vội nói :

- Đó là huynh đệ chỉ nêu dẫn chứng như vậy để phân tích sự việc chứ có định bình phẩm gì đâu?

Bạch phát lão nhân ngăn hai người lại, nhìn lão nhân tóc hoa râm hỏi :

- Theo ý Lâm huynh thì bây giờ chúng ta nên hành động thế nào?

Lão nhân tóc hoa râm lắc đầu đáp :

- Dịch đại ca là người chỉ huy toàn cục theo chỉ thị của Triệu minh chủ nên cứ ra lệnh, tiểu đệ sẽ chấp hành.

Bạch phát lão nhân cười đáp :

- Nếu vậy huynh đệ ở lại đây chờ Hàn Tùng Linh. Nếu các vị cho rằng như thế là không thỏa đáng thì cứ đi. Dịch mỗ không muốn cưỡng bức mọi người làm theo ý mình.

Hán tử tóc đen tiếp lời :

- Tiểu đệ cũng ở lại.

Lão nhân họ Lâm cười nói :

- Nếu mọi người đã cùng ý kiến, huynh đệ bỏ đi há chẳng mang tiếng là người sợ chết? Xin Dịch đại ca cho biết hành động tiếp theo của chúng ta là gì?

Bạch phát lão nhân đáp :

- Ở ngoài này tuyết lạnh, chúng ta vào trong thạch động chờ, vừa kín đáo vừa đỡ lạnh.

Nói xong bước vào động khẩu, hai người kia cũng đi theo.

Nhưng vừa đi được vài bước nhìn vào, cả ba cùng kinh ngạc giật mình đứng lại.

Trên tảng đá giữa động có một bạch y thiếu niên ngồi lặng lẽ nhìn chúng, vẻ mặt lạnh lùng, thái độ hết sức trầm tĩnh.

Sau thoáng kinh hãi, bạch phát lão nhân trấn tĩnh lại, nhìn bạch y thiếu niên hỏi :

- Ngươi là ai?

Bạch y thiếu niên chính là Hàn Tùng Linh. Chàng bình thản đáp :

- Tại hạ là ai thì đối với các vị có gì quan trọng?

Bạch phát lão nhân hỏi tiếp :

- Vậy ngươi tới đây làm gì?

- Tại hạ chờ người!

Bạch phát lão nhân “à” một tiếng, nét mặt lập tức giãn ra, cười hỏi :

- Tiểu huynh đệ chờ Khổng Tước chân nhân, đúng không?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Các vị đang định tìm người đó?

Bạch phát lão nhân không gật cũng không lắc đầu nói :

- Như vậy chúng ta có cùng mục đích.

- Tại hạ không nghĩ như vậy.

Bạch phát lão nhân nhú mày hỏi :

- Người nói thế là sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Bởi vì nếu muốn tìm Khổng Tước chân nhân, tại hạ không tới đây làm gì.

- Như vậy là người biết Khổng Tước chân nhân ở đâu?

- Tại hạ chỉ biết Khổng Tước chân nhân không có ở đây.

Bạch phát lão nhân rung động nghĩ thầm :

- Thì ra hần lừa Thạch Tinh Tuyền và Mã Tuấn Kỳ để chúng ta tới đây...

Lão e ngại đưa mắt nhìn quanh nhưng trong thạch động, ngoài Hàn Tùng Linh ra không còn ai nữa liền yên tâm ngay, tiếp tục hỏi :

- Vậy người tới đây chờ ai?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ chờ ai tất các vị cũng đoán ra.

Bạch phát lão nhân thấy chàng chỉ có một mình nên tỏ ý khinh thường, lên giọng dọa dẫm :

- Tiểu tử! Lão phu không thích đánh đố. Chờ ai thì hãy mau nói rõ ra!

Hàn Tùng Linh bình thản nói :

- Chờ các vị!

Bạch phát lão nhân cười to nói :

- Hô hô! Tiểu bằng hữu! Trong đời lão phu từng gặp rất nhiều người, nhưng không nhớ trong số đó có người, mặt khác lão phu lại chưa có ý định kết giao bằng hữu với người.

Rồi quay lại hỏi mấy tên đồng bọn :

- Ai có nhã ý giao kết với vị thiếu niên này không?

Cả bọn cùng cười to đầy vẻ chế nhạo.

Chờ đối phương thôi cười, Hàn Tùng Linh mới chậm rãi nói :

- Tại hạ thấy rằng trong việc này không có gì đáng cười cả. Kết giao bằng hữu là do mình lựa chọn. Nhưng đối với địch nhân thì ai có quyền lựa chọn? Các vị nghe tại hạ nói vậy đúng không?

Nói xong quờ ra sau phiến đá lấy cây Hàn Ngọc Giao Huyết kiểm lên.

Cùng lúc ấy, một con chim anh vũ rất lớn màu trắng như tuyết sà xuống đậu trên vai chàng, đó là Tuyết Nhi.

Sáu bảy tên hắc y nhân bịt mặt xông vào bịt lấy cửa động, rút binh khí cầm tay, khí thế rất hung mãnh.

Bạch phát lão nhân hỏi :

- Ngươi là Hàn Tùng Linh?

Chàng bình thần gật đầu :

- Không sai, các hạ vẫn còn nuôi ý định muốn lôi kéo Hàn mỗ tham gia tổ chức?

Bạch phát lão nhân lạnh lùng nói :

- Nghe khẩu khí thì hình như ngươi không muốn. Tuy nhiên xưa nay lão phu sau khi quyết định làm một việc gì thì không dễ thay đổi quyết định đó.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Câu đó nghĩa là bất chấp tại hạ có muốn hay không cũng buộc phải đi theo các ngươi?

Bạch phát lão nhân cười hắc hắc đáp :

- Chính là như thế!

Hàn Tùng Linh hỏi bằng giọng châm biếm :

- Đó là lời mời của các hạ?

- Vậy theo ngươi lão phu nên tỏ thái độ thế nào?

- Tại hạ không góp ý gì, chỉ hỏi rằng tất cả những người trước đây được các vị mời gia nhập tổ chức, các hạ cũng khách sáo như đối với Hàn mỗ bây giờ?

Bạch phát lão nhân gật đầu :

- Lão phu tự nhận mình không phải là người nhà nhận cho lắm.

Lão nói xong mặt bỗng rạn đanh, quay lại ra lệnh :

- Lưu gia huynh đệ, các ngươi hãy vào mời khách, đừng để Minh chủ chờ lâu. Chúng ta cần quay về rồi.

Hai tên hắc y nhân bịt mặt vội cúi người đáp :

- Tuân lệnh!

Dứt lời nhảy vào trước mặt Hàn Tùng Linh, cách ba bước thì dừng lại. Tên cao hơn nói :

- Tiểu tử! Hãy đi theo chúng ta!

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Các ngươi nghĩ rằng Hàn mỗ sẽ cúi đầu nghe theo lời mời thô lỗ đó?

Tên thấp hơn trong Lưu gia huynh đệ chột vung tay phóng ra một chưởng.

Chỉ nghe “uỳnh” một tiếng, phiến đá bên cạnh cổ Hàn Tùng Linh đứng bị chưởng lực làm vỡ một tảng lớn, đất đá khói bụi bay mù mù.

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên không có phản ứng gì, chỉ có Tuyết Nhi nói :

- Chưởng lực kinh nhân! Chưởng lực kinh nhân!

Bấy giờ chàng mới lạnh lùng nói :

- Như vậy là hai vị đã biểu lộ rõ ý đồ và bản lĩnh của mình. Bây giờ tại hạ muốn thấy bản lai chân diện hai vị.

Lưu gia huynh đệ đồng thanh nói :

- Ngươi tự mình làm việc đó xem?

Hàn Tùng Linh tiến lên một bước nói :

- Như vậy là hai vị đã cho phép, Hàn mỗ xin đắc tội đây!

Tuy không tin Hàn Tùng Linh có thể làm được gì mình, nhưng Luru gia huynh đệ vẫn tỏ ra căng thẳng đứng sát vào nhau, tay kiếm tay chưởng sẵn sàng xuất thủ.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hai vị chuẩn bị xong rồi chứ? Hàn mỗ động thủ đây!

Chàng vừa nói xong thì Luru gia huynh đệ chợt thấy mắt hoa lên, tay phải cùng xuất kiếm, tay trái nhất tề phát chưởng.

Động tác của chúng đáng được gọi là thần tốc nhưng so với Hàn Tùng Linh còn chậm hơn nhiều!

Luru gia huynh đệ vừa mới đưa tay ra thì rú lên thảm thiết cùng ngã ngửa ra, hai tấm vải bịt mắt rơi xuống bên cạnh.

Bạch phát lão nhân và đồng bọn thậm chí không kịp thấy rõ Hàn Tùng Linh xuất thủ thế nào, nhìn lại Luru gia huynh đệ thấy cả hai đều bị đâm thủng yết hầu, máu phun ra như suối.

Hàn Tùng Linh lại ngồi xuống chỗ cũ, con chim anh vũ vẫn đậu trên vai, giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Tuy sáu bảy tên đứng ngoài cửa động đều bịt mắt nên không biết biểu hiện của chúng lúc ấy ra sao, nhưng nhìn ánh mắt cũng đoán biết tất cả đều hết sức kinh hoàng.

Bạch phát lão nhân cúi nhìn hai tử thi một lúc rồi lướt mắt nhìn Hàn Tùng Linh, trong ánh mắt sung mãn sát cơ nói :

- Tiểu tử! Không ngờ ngươi vừa xuất đạo chưa lâu mà thủ đoạn lại ác độc đến thế!

Hàn Tùng Linh thân nhiên đáp :

- Các hạ nên sai người khác. Luru gia huynh đệ chưa đủ bản lĩnh để bắt Hàn mỗ làm theo ý mình.

Bạch phát lão nhân nói :

- Xem ra lão phu hôm nay không thể để người sống sót ra khỏi đây được!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ vẫn còn có ý định gặp Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên. Nếu lúc đó có bất cứ người nào trong số các vị ở đây có mặt tại hiện trường thì đối với Hàn mỗ sẽ bất tiện, vì thế tại hạ cũng quyết định không để ai ra khỏi Huyền Dương động này.

Bạch phát lão nhân khoát tay tỏ vẻ sốt ruột :

- Nói như vậy là đủ! Bây giờ lão phu sẽ vào đó hay người ra ngoài này?

Hàn Tùng Linh lại đứng lên đáp :

- Thạch động tuy không nhỏ nhưng nếu cả tám người cùng động thủ thì không được thoải mái lắm. Vì thế Hàn mỗ ra ngoài đó thì hơn.

Bạch phát lão nhân cười nhạt nói :

- Tên họ Hàn! Lão phu không ý người đồng hiệp ít đâu! Ngươi vừa bảo rằng Luru gia huynh đệ chưa đủ bản lĩnh nên chết là phải. Nhưng việc đó chưa đủ chứng minh rằng ngươi có võ công cái thế.

Nói xong tiến lên hai bước.

Bấy giờ hai người đứng cách nhau tầm bốn thước.

Hàn Tùng Linh mắt chú thị đôi phương nói :

- Dịch bằng hữu, cũng như Luru gia huynh đệ, Hàn mỗ muốn biết ngươi là ai.

Bạch phát lão nhân tức giận quát :

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi không xứng đâu! Mau rút kiếm ra chịu chết!

Hàn Tùng Linh chợt để ý đến thanh cổ kiếm trên tay bạch phát lão nhân, cười nói :

- Sao các hạ không rút kiếm trước đi?

Bạch phát lão nhân “hừ” một tiếng nói :

- Ngay cả đối với Lưu gia huynh đệ mà ngươi còn không để chúng rút kiếm trước, huống gì lão phu?

Hàn Tùng Linh khinh khinh đáp :

- Các hạ nhầm rồi. Đối với Lưu gia huynh đệ Hàn mỗ chưa từng rút kiếm.

Bạch phát lão nhân bĩu môi nói :

- Thế nào? Ngươi định nói rằng Lưu gia huynh đệ chết là do chỉ hoặc chiêu lực của ngươi?

Hàn Tùng Linh lắc nhẹ thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm vẫn nằm nguyên trong vỏ làm hai chùm tua màu hồng lay động, cười nói :

- Thậm chí Lưu gia huynh đệ không chịu nổi hai sợi tua kiếm, cần gì Hàn mỗ dùng đến bảo kiếm cho phí sức?

Bạch phát lão nhân nghe nói trong lòng bỗng chấn động!

Vừa rồi quả thật lão chú ý mà không nhìn thấy Hàn Tùng Linh rút kiếm hoặc tra kiếm, trong lòng đầy hoài nghi không hiểu sao chàng làm việc đó một cách thần tốc đến thế, nay mới biết Lưu gia huynh đệ bị giết chỉ bằng hai tua kiếm! Thì ra hai tua kiếm màu hồng cũng được dùng như bình khí giết người!

Tuy trước đây lão từng nghe Kim Giáp Tướng Thạch Tinh Tuyền nói rằng Hàn Tùng Linh thân hoài tuyệt học Hàn Kiếm thất tuyệt thức của Thái Hư lão nhân, nhưng bây giờ thấy chiêu thuật của chàng còn đáng sợ hơn mình tưởng tượng.

Lão ngẫm hít vào một hơi cho trấn tĩnh lại nói :

- Hàn Tùng Linh! Xưa nay lão phu động thủ chưa bao giờ phát kiếm trước đối phương.

Hàn Tùng Linh sau khi nhìn thấy thanh kiếm đã nghĩ đến một người, nghe vậy cười nói :

- Hàn mỗ biết các hạ là ai rồi. Mặc dù vậy vẫn muốn ngươi lộ bản lai chân diện.

Bạch phát lão nhân không đáp, chỉ “hừ” một tiếng.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Hàn mỗ biết các hạ phát kiếm rất nhanh nên muốn mở mang kiến thức một chút.

Nói xong lại lắc nhẹ thanh kiếm, mắt chăm chú nhìn đối phương. Tuy thần tình trông rất bình tĩnh nhưng thực tế chàng đang dốc hết tâm lực đề phòng.

Chợt nghe “soạt” một tiếng, chỉ trong nháy mắt thanh cổ kiếm đã xuất hiện trong tay bạch phát lão nhân giống như lão đã cầm từ trước vậy, vừa rút kiếm đã đâm thẳng tới ngực đối phương, nhanh đến mức không thể tưởng tượng!

Hàn Tùng Linh thấy thế cũng phải chấn kinh, theo phản xạ ngửa người ra sau, vừa kịp tránh được hiểm chiêu.

Bạch phát lão nhân một chiêu đắc thủ. Lập tức tăng cường công kích, bảo kiếm phát ra bảy tám đóa kiếm hoa phân thành ba mặt khổng lồ chế công vào các yếu huyệt của đối phương lúc đó đã mất đi trọng tâm.

Hàn Tùng Linh vẫn ngửa người ra sau không thể đứng lên được, vội thi triển một thức Lại Lưu Đả Cồn lăn sang trái một vòng, khi đứng lên thì đã chạm thành động không thể lui tiếp nữa.

Ép lưng vào thành động, chàng vun kiếm phản công.

Bạch phát lão nhân thừa cơ đối phương chưa kịp trở tay tấn công dồn dập, chợt thấy ánh hàn quang lóe lên, tiếp đó nghe “choang” một tiếng, thanh cổ kiếm của mình bị đánh bật lùi đành phải thu kiếm rút về phòng ngự, trong lòng đầy ngạc nhiên không ngờ kiếm pháp của mình bị đối phương phá giải nhanh như vậy.

Lão đang bối rối lùi một bước, khi định thần nhìn lại, thấy Hàn Tùng Linh đã trở về vị trí cũ, thanh kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ chưa rút ra, tay trái cầm tám vãi bịt mặt của mình!

Hàn Tùng Linh vứt tám khăn đi, cười nói :

- Hàn mỗ đoán không lầm, các hạ nguyên là Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên.

Bạch phát lão nhân lần đầu tiên trong đời bị nhục, mặt đỏ bừng, tức giận nghiến răng rít lên :

- Hàn Tùng Linh! Hôm nay chỉ có một trong hai chúng ta sống sót ra khỏi đây thôi!

Vừa dứt lời đã nhảy lên một bước, kiếm xuất liền hai chiêu đâm tới yết hầu và ngực Hàn Tùng Linh.

Chàng đã đề phòng, nhanh như chớp rút Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm vung lên.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên không kịp nhận ra chiêu thức, chỉ thấy bàn tay phải tê đi, hốt hoảng nhảy lùi về, chút nữa thanh bảo kiếm thoát khỏi tay bay mất.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Dịch Phùng Nguyên! Chắc bây giờ các hạ thay đổi quan niệm rồi chứ? Hãy ra lệnh cho thủ hạ xuất thủ đi!

Vừa nói vừa công tiếp ba chiêu không để đối phương có cơ hội hoàn thủ buộc lão phải lùi ra ngoài cửa động.

Sáu tên bị mặt cũng lùi theo, trong thạch động chỉ còn lại thi thể Lưu gia huynh đệ.

Cho đến khi Hàn Tùng Linh ra khỏi động, bọn hắc y nhân bị mặt không lùi nữa, miệng quát lên, tay vung đao kiếm bổ tới vây chặt lấy chàng.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn đối phương, nhú mày hỏi :

- Bằng hữu họ Lâm chuồn rồi sao?

Quả nhiên trong số hắc y nhân không thấy lão nhân tóc hoa râm đâu cả.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên đáp :

- Tên họ Hàn! Đối với người thì từng này là quá đủ!

Hàn Tùng Linh nói :

- Cái đó thì tùy các vị thôi! Nhưng đừng mong tương sẽ có người thoát khỏi đây!

Nói đoạn ngoái sang bảo con chim anh vũ vẫn đậu trên vai mình :

- Tuyết Nhi đi đi!

Con chim trắng bay vút lên không.

Hàn Tùng Linh đưa kiếm chỉ vào bọn hắc y nhân rồi nhìn Dịch Phùng Nguyên hỏi :

- Chúng so với các hạ thì thế nào?

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên đỏ mặt, then quá hóa giận quát lên :

- Hàn Tùng Linh! Người có biết lão phu định xử trí người thế nào không?

- Cái đó Hàn mỗ không quan tâm, chỉ biết người định dùng bọn giá áo túi com đó thay mạng mình thôi.

Dịch Phùng Nguyên nói :

- Thực ra chỉ cần hai người trong bọn chúng là đủ thu thập tiểu tử người rồi!

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Các hạ nói thế không thấy tự hạ thấp bản thân mình hay sao? Chính người còn không thắng nổi tại hạ, thế mà hai tên bộ thuộc làm được việc đó...

Dịch Phùng Nguyên ngắt lời :

- Thực ra về võ công, có thể chúng ta không thắng được người. Nhưng chúng ta có một thứ, lão phu tin chắc dù người có bản lĩnh thắng thiên độn thổ cũng không thoát chết đâu!

Nó đoạn vung tay quát bảo thuộc hạ :

- Lấy ra!

Bốn tên hắc y nhân nhanh lấy ra mỗi tên một ống sắt.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên nhìn Hàn Tùng Linh cười đắc ý nói :

- Tên họ Hàn! Có lẽ ngươi không biết đó là vật gì, nhưng lão phu nói ra danh hiệu một người chắc ngươi biết.

- Ai vậy?

Dịch Phùng Nguyên cười hắc hắc hỏi :

- Ngươi đã từng nghe nói đến danh hiệu Quý Hóa rồi chứ?

Hàn Tùng Linh lập tức chấn động hỏi :

- Ngươi định nói những ống sắt kia là Hỏa Luân Mang mà mấy chục năm trước Quý Hóa dùng nó làm thất đảm giang hồ?

Dịch Phùng Nguyên gật đầu đáp :

- Không sai! Lão phu trước hết muốn chỉ cho ngươi thấy rõ Hỏa Luân Mang lợi hại thế nào.

Lão ra lệnh cho tên đứng bên tả mình :

- Hãy phát hỏa một ống cho Hàn tiểu bằng hữu được mở rộng kiến thức!

Tên hán tử phát nhẹ tay, từ trong ống bắn ra mấy mũi châm nhỏ xíu màu đen nhánh.

Hắn thu ống sắt lại rồi phát chưởng đánh vào mấy mũi châm làm chúng phát ra những tiếng nổ lách tách rồi cháy bùng lên, thậm chí rơi xuống mặt tuyết vẫn không tắt.

Dịch Phùng Nguyên cười hắc hắc nói :

- Hàn Tùng Linh! Không những phát chưởng mà loại hỏa châm này bị binh khí chạm phải thì càng bùng cháy nhanh hơn. Nên biết trong mỗi ống có hàng trăm mũi châm, đủ sức biến một khu vực mười trượng thành biển lửa, nhưng ngươi chỉ có cách bó tay chịu chết mà không thể phản kháng gì được!

Nói xong ngửa mặt cười to một tràng hết sức đắc ý.

Hàn Tùng Linh tuy mặt vẫn lạnh như băng, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng. Tuy chàng tin mình có cách để không cho Hỏa Luân Mang chạm tới người nhưng không dám chắc mình phải giẫm lên chúng, bởi vì một khi dùng bảo kiếm hộ thân, hai chân không thể đứng yên một chỗ được.

Thấy chàng đứng trầm ngâm, Dịch Phùng Nguyên chỉ vào mấy đám lửa vẫn còn cháy bùng bùng, cười hỏi :

- Hàn Tùng Linh! Một lần nữa lão phu yêu cầu ngươi đi theo chúng ta, có chịu chấp thuận không?

Chàng lạnh lùng đáp :

- Hàn mỗ chưa dám khẳng định mình đối phó được với Hỏa Luân Mang, nhưng tự tin trước khi bị hại còn đủ thời gian đưa các vị tới Quý Môn quan!

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên mặt chợt đen lại nói :

- Như vậy là ngươi chấp nhận bị thiêu chết ở đây?

- Tại Hàn mỗ thấy mình có trách nhiệm tiêu diệt bọn hung tàn các ngươi trừ hại cho võ lâm, không cần biết hậu quả đối với mình!

Dịch Phùng Nguyên phát tay ra lệnh :

- Tất cả chuẩn bị!

Hàn Tùng Linh chuyển bao kiếm sang tay trái, bàn tay phải đặt lên đốc kiếm.

Chợt lúc ấy từ trên đỉnh núi có một nắm tuyết bay tới nhanh như tên bắn vào ba đám lửa làm phát ra những tiếng xèo xèo, thể lửa giảm đi nhưng vẫn không tắt.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên ngước mắt lên, quát hỏi :

- Vị nào trên đỉnh núi xin mời xuống đây!

Quả thật trên núi có người “hừ” một tiếng, nghe giọng thì chừng đó là nữ nhân.

Hàn Tùng Linh cũng nhìn lên, thấy một bóng người màu trắng nhỏ nhắn lướt đi, dáng rất nhanh và uyển chuyển, chớp mắt đã khuất bóng giữa mênh mang tuyết trắng.

Dịch Phùng Nguyên mặt biến sắc, kinh hãi thốt lên :

- Tuyệt Hiệp!

Không hiểu Hàn Tùng Linh nghĩ gì chợt cười to một tràng.

Dịch Phùng Nguyên tức giận nói :

- Tiểu tử! Cô ta không cứu được ngươi đâu, chớ vội đắc ý!

Hàn Tùng Linh ung dung đáp :

- Hàn mỗ không phải nghĩ rằng mình được cứu mà chợt hiểu ra một việc mà hai ngày trước còn chưa nghĩ ra.

Dịch Phùng Nguyên gật đầu nói :

- Trước lúc lâm tử biết hêm được việc gì thì sau này bớt đi một mối di hận.

Hàn Tùng Linh chợt hỏi :

- Hôm trước Tam Tinh bang phái không ít người đến Huyền Chân quán, chắc các hạ biết rõ việc này? Nhưng chính Thạch Tinh Tuyền và Mã Tuấn Kỳ cũng không biết chúng tôi đó làm gì, đúng không?

Dịch Phùng Nguyên “à!” một tiếng nói :

- Ngươi đánh giá thấp chúng ta rồi. Bây giờ ở Quan ngoại ai cũng biết ngươi đang giữ một vật vô lâm chí bảo là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm. Tam Tinh bang cho người truy sát ngươi là nhằm cướp đoạt thanh kiếm đó chứ còn mục đích gì khác nữa? Tuy nhiên từ ngày hôm nay Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đã có chủ nhân chân chính.

- Là các hạ?

- Đúng hơn là tổ chức Vô Minh.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nên đặt tên tổ chức mình là một bang phái nào đó thì hơn. Tập hợp một bọn ô hợp giết người mà mang tên Vô Minh thì chẳng những không ai thừa nhận mà còn hết sức khôi hài nữa!

- Lẽ ra ngươi không nên quan tâm đến vấn đề này mà hãy biết quý trọng thời gian còn lại ngắn ngủi của mình.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Người còn lại thời gian sống ngắn ngủi không phải là Hàn mỗ mà là các vị!

Dịch Phùng Nguyên mặt hiện sát cơ, nghiêng răng nói :

- Việc đó sẽ xác định ngay bây giờ!

Đứt lời vung tay ra lệnh :

- Phóng!

Bốn tên hắc y nhân lập tức vung ống sắt lên, vô số mũi châm từ bốn phía rào rào bay tới Hàn Tùng Linh bao phủ xung quanh chàng tạo thành một bức màn dày đặc.

Hàn Tùng Linh đã rút bảo kiếm ra múa tít lên tạo thành một bức màn kiếm sáng loáng xung quanh mình.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên thấy vậy cười “hô hô” nói :

- Tiểu tử! Ngươi làm thế càng làm cho Hỏa Lân Mang phát hỏa nhanh hơn mà thôi! Bây giờ thì cho dù Quỷ Hỏa có mặt ở đây cũng không cứu được ngươi đâu! Hô hô...

Đột nhiên một tiếng rú thảm phát ra cắt đứt tràng cười man rợ của Dịch Phùng Nguyên.

Lão nhìn sang, mặt chợt biến sắc.

Một tên hắc y nhân ngã gục xuống tuyết, từ cổ họng máu phun ra, y phục bốc cháy đùng đùng làm hán vừa kêu thét vừa lăn lộn, ánh lửa chiếu vào vũng

máu lên lảng trên mặt tuyết trông rất ghê mắt.

Nhưng hắn chỉ lẫn lộn một lúc rồi nằm yên.

Dịch Phùng Nguyên nhìn sang Hàn Tùng Linh, thấy chàng vẫn múa kiếm đánh rơi Hỏa Lâm Mang, xung quanh cách chừng hai thước vô số mũi châm bị đánh rơi thành một vòng tròn nhưng có điều kỳ quái là không có mũi nào phát hỏa!

Hàn Tùng Linh vừa múa kiếm vừa nói :

- Dịch Phùng Nguyên, Hàn mỗ sẽ cho thêm ba tên thủ hạ của ngươi về châu Diêm vương đây!

Chàng vừa nói xong thì lại vang lên ba tiếng rú, lại thêm ba tên hắc y nhân ngã nhào xuống, tình trạng cũng giống như tên vừa rồi, yết hầu trào máu, y phục cháy bùng lên.

Như thế là cả bốn tên cầm Hỏa Lâm Mang đều bị giết. Không còn mũi hòa châm nào bắn ra nữa.

Biến cố xảy ra hoàn toàn nằm ngoài tính liệu của Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên.

Lúc này lão ta mới nghĩ đến thân hiệu của Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, nhưng việc cấp thiết nhất là sự an nguy của bản thân, liền phi thân lao xuống núi.

Không nói một lời, Dịch Phùng Nguyên phi thân nhảy vút lên không nhưng vừa đáp xuống đất thì đã thấy một nhân ảnh lướt qua đầu.

Người đó không phải ai khác, chính là Hàn Tùng Linh.

Chàng đứng chặn trước mặt Dịch Phùng Nguyên nói :

- Các hạ tưởng rằng có thể dùng bọn thủ hạ chết hay mình là thoát được sao? Đừng nằm mộng!

Nói xong phát kiếm điểm tới.

Sau khi giao thủ bị bại, Dịch Phùng Nguyên chỉ còn hy vọng dùng Hỏa Lâm Mang để khống chế đối phương nhưng bây giờ hảo khí lợi hại này lại gặp phải khắc tinh là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, đến cả việc chạy trốn cũng không thoát, lão đã mất đi dũng khí đối địch, vội lùi mấy bước, nghĩ cách thoát thân lần nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Độc kè “Một mũi tên bắn trúng hai chim”, loại ma đầu mà dám tự xưng là Vô Minh! Dịch Phùng Nguyên! Làm tay sai cho bọn gian tà đó, để người sống là mang tội với vô lâm.

Sau lưng đã là vực thẳm, Dịch Phùng Nguyên không còn đường lùi, cảm chắc bảo kiếm nói :

- Hàn Tùng Linh! Ngươi cũng chó vội đắc ý. Ngươi không có hy vọng gì sống sót ra khỏi Quan ngoại này đâu!

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng nói :

- Cho dù việc đó có xảy ra thì ngươi cũng không được chứng kiến, vì tính mạng ngươi còn lại quá ít!

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên bắt thần vụng kiếm quát lên :

- Tiểu tử! Lão phu liều mạng với ngươi!

Nhưng lão mới phát kiếm giữa chừng bỗng quay lại lao xuống vực.

Hàn Tùng Linh không ngờ đối phương dùng kế hạ sách này, ngăn người ra chốc lát rồi lao theo.

Vách núi ở đây tuy thẳng đứng nhưng chỉ cao chừng hai mươi trượng, đối với độ cao như vậy, không ai dám dùng công phu Thiên Cân Trụ để nhanh chóng tiếp đất, vì rất dễ chấn thương.

Dù Dịch Phùng Nguyên đã cố thi triển khinh công đáp xuống thật nhẹ nhưng hai chân vẫn lún sâu xuống tuyết gần tới đầu gối.

Ngay sau đó Hàn Tùng Linh cũng rơi xuống bên cạnh, người giống như không có trọng lực chỉ để lại hai vết chân lõm mờ trên mặt tuyết.

Dịch Phùng Nguyên đang cố sức rút chân lên thì Hàn Tùng Linh đã lao tới, không chạy được chỉ còn cách dùng bảo kiếm phóng ra.

Hàn Tùng Linh đưa Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên đỡ. “Choang” một tiếng, thanh cổ kiếm bị đánh bay đi, Hàn Tùng Linh vẫn trên đà lướt tới tung chân phóng ra một cước.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên bị nhắc bổng lên không ngã nhào xuống cách hai trượng lần đi mấy vòng, miệng phun ra một vòi máu.

Hàn Tùng Linh bắt lấy thanh cổ kiếm đang rơi xuống rồi chậm rãi tiến lại gần.

Dịch Phùng Nguyên cố sức đứng lên, mắt vằn tia máu nhìn đối phương, nhổ ra một bãi máu, nghiêng răng nói :

- Tên họ Hàn! Lão phu hôm nay nhận bại, nhưng ngươi cũng không sống lâu nữa đâu. Ở Quan ngoại này có rất nhiều người đáng truy tìm ngươi. Hạ thủ đi! Xuống suối vàng chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Hàn mỗ cũng biết những người như các hạ ở Quan ngoại này rất nhiều. Nếu các hạ còn coi mình là bậc hào kiệt thì hãy tự làm việc đó đi!

Nói xong ném thanh cổ kiếm sang.

Khoái Kiếm Thủ Dịch Phùng Nguyên bắt lấy thanh kiếm, mở to mắt nhìn Hàn Tùng Linh như muốn thu vào tâm khảm hình bóng cừu nhân rồi quay mũi kiếm nghiêng răng tự đâm vào ngực.

Hàn Tùng Linh đang trầm ngâm nhìn thi thể Dịch Phùng Nguyên thì chợt có giọng nói lạnh lạnh cất lên :

- Hàn Tùng Linh! Thủ đoạn độc ác của ngươi khiến người ta phải rùng mình!

Hàn Tùng Linh ngẩng lên, thấy một bóng người tầm vóc nhỏ nhắn, toàn thân trắng như tuyết, thanh kiếm đeo trên người cũng trắng ngời, đứng trên bờ dốc nhìn xuống.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu chàng :

- Tuyết Hiệp!

Liền cao giọng hỏi :

- Cô nương có phải là Tuyết Hiệp không?

Bạch y thiếu nữ không khẳng định cũng không phủ nhận, lạnh lùng hỏi lại :

- Thế nào? Ngươi cũng định bắt cô nương tự tuyệt chăng?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Cái đó còn xem cô nương đứng trên lập trường nào mới trả lời được.

Bạch y thiếu nữ “hừ” một tiếng nói :

- Ngươi là kẻ ngông cuồng quá mức!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hai lần cô nương xông pha băng giá tới đây chắc không phải để đưa ra lời nhận xét đó với tại hạ?

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Ta đến định báo cho ngươi một tin tức, nhưng bây giờ đột nhiên cô nương lại không muốn nói nữa.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Tin tức của cô nương nhất định là rất quan trọng?

- Đó là tin tức liên quan đến người mà ngươi đang muốn tìm.

Hàn Tùng Linh nghe nói không khỏi rúng động, vội hỏi :

- Cô nương định nói là Không Tước chân nhân?

Bạch y thiếu nữ gật đầu :

- Không sai!

- Vị đó hiện ở đâu?

Bạch y thiếu nữ cười nói :

- Hàn Tùng Linh! Thì ra ngươi cũng có lúc tỏ ra rất nôn nóng.

Giọng chàng có phần dịu lại, không lạnh lùng như trước :

- Nếu cô nương đúng là Tuyết Hiệp thì tại hạ nhớ rằng mình chưa làm gì có lỗi với cô nương.

Bạch y thiếu nữ đáp :

- Không sai, ta chính là Tuyết Hiệp. Ta đến đây định báo cho ngươi biết tin tức về Khổng Tước chân nhân, nhưng bây giờ tự nhiên không còn hứng thú nữa.

Hàn Tùng Linh vẫn giữ thái độ kiên nhẫn :

- Tin tức của cô nương đáng tin cậy không?

- Chính ta tận mắt nhìn thấy Khổng Tước chân nhân, còn tin hay không là tùy ngươi. Nhưng đáng tin hay không mà cô nương không muốn nói thì có ích gì đâu? Chẳng lẽ ngươi định cưỡng bách ta?

Hàn Tùng Linh bình thản nói :

- Tại hạ hy vọng không phải làm thế. Nhưng việc này đối với Hàn mỗ rất quan trọng nên bằng mọi giá phải biết.

Tuyết Hiệp bữu môi nói :

- Muốn biết là việc ngươi, còn muốn nói hay không là quyền tự do của ta, không ai ép buộc được.

- Nếu cô nương không đề xuất việc này ra thì chẳng ai bắt buộc cô nương làm gì. Nhưng lúc này...

Bạch y thiếu nữ xẵng giọng :

- Ý ngươi là muốn hay không ta cũng phải nói?

- Chỉ sợ rằng đúng như vậy!

Bạch y thiếu nữ chợt gào lên :

- Ta không nói! Không nói! Ngươi làm gì được ta nào?

Dứt lời quay người lao đi.

Hàn Tùng Linh phi thân lao lên bờ dốc, thấy bóng bạch y thiếu nữ lướt qua đỉnh núi lao sang mái bên kia liền vận hết khinh công ra sức đuổi theo.

Lúc đầu bạch y thiếu nữ thấy Hàn Tùng Linh đứng dưới vách đá cách mình tới hai mươi trượng, còn thử xem thân pháp của đối phương thế nào nên chạy không nhanh lắm, cho đến khi lên tới đỉnh núi thì Hàn Tùng Linh chỉ cách mình hơn mười trượng nên phát hoảng dốc tận thân pháp chạy như bay.

Hàn Tùng Linh cũng không ngờ thân pháp Tuyết Hiệp nhanh đến thế, sợ cô ta tìm được một nơi ẩn mật nào trốn mất nên dùng hết khinh công đuổi theo. Chẳng đề một hơi chân khí giường chân bổ tới, chỉ chốc lát cự ly thu ngắn thêm bốn năm trượng.

Tuyết Hiệp đang lao về hướng bắc, sắp tới một đám quái thạch, nghe tiếng gió vun vút sau lưng ngó đầu nhìn lại thấy Hàn Tùng Linh chỉ còn cách ba bốn trượng, biết chạy không thoát liền thu cước lực quay người lại tức giận nhìn đối phương.

Hàn Tùng Linh đang theo đà chạy quá nhanh, kinh hãi giữa người dừng bước, may hãm thân kịp thời nên không va vào người thiếu nữ, nhưng lúc dừng hẳn thì gần chạm vào nhau, chỉ cách có hai thước!

Tuyết Hiệp thất kinh lùi một bước hỏi :

- Ngươi làm gì vậy?

Hàn Tùng Linh đỏ mặt tía tai, luống nói :

- Cô nương thứ lỗi...

Tuyết Hiệp suýt nữa bật cười, mở to mắt nhìn Hàn Tùng Linh, chợt nhận ra bộ mặt tuấn tú chưa từng thấy, bỗng dung trái tim đập rộn lên.

Hàn Tùng Linh trấn tĩnh lại, khi thấy dung mạo kiều diễm của bạch y thiếu nữ cũng chấn động tâm thần.

Nàng chừng mười chín hai mươi tuổi, mặt như trăng rằm, làn da trắng ngần, đôi mắt cực kỳ diễm lệ, cặp môi nhỏ hồng thắm như đóa anh đào hé nụ, má lúm đồng tiền, mọi đường nét đều xinh đẹp tạo thành một tổng thể rực rỡ đến mê ly!

Hàn Tùng Linh không dám nhìn lâu vào khuôn mặt thần tiên ấy, nhìn tránh đi, nhẹ giọng nói :

- Cô nương, tại hạ hy vọng cô nương cho biết...

Tuyết Hiệp trở lại sắc thái lạnh lùng :

- Cho biết gì?

Hàn Tùng Linh ấp úng nói :

- Xin cho biết tin tức về Không Trước chân nhân...

Tuyết Hiệp phũ phàng ngắt lời :

- Ta không nói! Ngươi làm gì nào?

Giọng Hàn Tùng Linh có phần cầu khẩn :

- Chính cô nương nói rằng định đến cho tại hạ biết tin. Hàn mỗ chưa làm gì khiến cô nương tức giận cả. Nếu cho biết, tại hạ sẽ vô cùng cảm kích...

Có vẻ như thiếu nữ này bản tính rất kiêu kỳ đông đảo, hoặc cô tình chọc giận nên nói liền một hơi :

- Ta không nói, không nói, không nói!

Hàn Tùng Linh đã bắt đầu mất kiên nhẫn, thái độ không còn điềm đạm như trước nữa :

- Cô nương tự mình nói ra tin tức, bây giờ lại cố tình che giấu, có phải định khiêu khích tại hạ không?

Tuyết Hiệp cất giọng thách thức :

- Cứ cho là ta khiêu khích cũng được! Ngươi định làm gì?

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng nói :

- Nếu vậy tại hạ đành đắc tội...

Tuyết Hiệp cũng “hừ” một tiếng :

- Chẳng lẽ ta sợ ngươi sao?

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng người từ rất xa vọng tới.

Hàn Tùng Linh chợt lùi lại một bước, vận công phu Thông Thiên Nhĩ lắng nghe.

Giọng một lão nhân nói :

- Lãng Tử! Để xem ngươi có mọc cánh bay lên trời được không?

Tiếp đó là giọng nói sang sảng của một người trẻ tuổi :

- Nếu ta bay được thì các ngươi đã mất mạng từ lâu, kể cả Đại đường chủ Kim Lư Tinh ngươi cũng không thoát!

Lão nhân được xưng là Kim Lư Tinh vẫn điềm đạm nói :

- Lãng Tử! Lão phu hy vọng ngươi nên biết điều một chút. Chúng ta hãy bàn chuyện nghiêm túc.

- Ai dám bảo ta không biết điều? Nhưng để xem ngươi hỏi vấn đề gì? Nhân nghĩa đạo đức hay thiên văn địa lý? Cả lịch sử cổ kim ba mươi sáu đời nhà ngươi...

Kim Lư Tinh ngắt lời :

- Ta hỏi ngươi, Tam Thanh lão đạo trốn ở đâu?

Nghe câu này, Hàn Tùng Linh không quan tâm đến Tuyết Hiệp nữa, lùi thêm một bước lắng nghe.

Lăng Tử cười đáp :

- Hắc hắc! Tuy Lăng Tử thông lâu từ thiên văn địa lý, tam giáo cửu lưu chẳng gì không biết, nhưng lại không phải là thầy bói, không rành thuật chiêm tinh, cũng không phải là người tiên tri. Người hỏi Tam Thanh đạo nhân ở đâu cũng tựa như hỏi tổ tông người ở tầng nào trong mười tám tầng địa ngục thì ta làm sao biết được?

Lúc đó Tuyết Hiệp thấy Hàn Tùng Linh không nói năng gì mà lùi lại, nhũn mảy nói :

- Người vừa định bức cô nương cung khai tin tức kia mà? Sao không động thủ?

Hàn Tùng Linh không đáp, vẫn ngưng thần tiếp tục lắng nghe.

Giọng Kim Lư Tinh lại vang tới :

- Lăng Tử! Nếu bổn Đường chủ đoán không lầm thì người phụng mệnh Tam Thanh đạo nhân tới đây tìm Hàn Tùng Linh.

Lăng Tử đáp :

- Cứ cho là như thế đi. Hàn Tùng Linh chẳng phải là tổ tông mười tám đời gì của người, ta tìm hắn thì liên quan gì đến người chứ?

Đại đường chủ Kim Lư Tinh tức giận quát :

- Lăng Tử! Trước mặt lão phu hãy lễ độ một chút. Với bản lĩnh của mình, đừng mộng tưởng thoát khỏi đây. Vì thế tốt nhất là hãy nói thật đi!

Lăng Tử đáp :

- Ta không phải là hạng người như Kim Lư Tinh các hạ, vì thế đã hứa ra tất phải giữ lời, không bao giờ phản bội người khác. Vì thế các người đừng mộng tưởng!

Giọng Kim Lư Tinh chợt đánh lại :

- Ta xem người chưa thấy quan tài thì con chưa rơi lệ.

Rồi bỗng cao giọng quát lên :

- Ngô hương chủ! Hãy dẫn mấy huynh đệ chiêu đãi vị khách này cho cẩn thận xem!

Hàn Tùng Linh biết song phương đã sắp động thủ, xác định rõ phương hướng chuẩn bị lao tới.

Tuyết Hiệp không có công phu Thông Thiên Nhĩ nên không nghe được cuộc đối thoại vừa rồi, thấy Hàn Tùng Linh chợt trở nên khác thường như thế ngạc nhiên hỏi :

- Hàn Tùng Linh! Người không muốn đánh nhau nữa hay sao?

Chàng nhẹ giọng đáp :

- Tuy cô nương chưa nói cho tại hạ biết tin tức về Không Tước chân nhân, nhưng Hàn mỗ vẫn xin tỏ lòng cảm kích.

Tuyết Hiệp ngờ ngác nhìn chàng, làm như chợt đoán ra ý đồ đối phương, “hừ” một tiếng nói :

- Người đường tưởng lừa cô nương để khai thác tin tức, cô nương không mắc lừa đâu!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Bây giờ thì tại hạ đã biết Không Tước chân nhân ở đâu rồi.

Tuyết Hiệp mở to đôi mắt đen láy nhìn chàng nói :

- Người lừa ta! Làm sao mà người biết được?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chắc cô nương cũng nghe được cuộc đối thoại vừa rồi, sao còn hỏi tại hạ?

Tuyết Hiệp càng ngạc nhiên hỏi :

- Cuộc đối thoại nào? Người nói gì vậy?

Thấy thần tình đối phương không có vẻ gì là già dối, Hàn Tùng Linh nghĩ Tuyết Hiệp không nghe được cuộc cầu khẩu giữa Kim Luru Tinh và Lăng Từ, nghiêm mặt nói :

- Hàn mỗ chưa biết cô nương nghĩ gì về hành động của Hàn mỗ vừa rồi, có thể mình có chỗ nào đó đã? tội với cô nương. Dù sao thì tới đây Hàn mỗ xin thật lòng cảm kích. Sau này sẽ có lúc xin báo đáp ân tình.

Tới đó chấp tay nói :

- Bây giờ tại hạ xin cáo từ!

Nói xong quay người lướt đi.

Tuyết Hiệp đứng ngẩn ra một lúc rồi chẳng biết nghĩ gì chợt lao theo gọi :

- Khoan đã!

Hàn Tùng Linh đi được bảy tám trượng, nghe gọi quay lại hỏi :

- Cô nương còn có gì chỉ giáo nữa?

Tuyết Hiệp cũng dừng lại, hông biết giải thích thế nào về hành động của mình, đỏ mặt đáp :

- Ta đâu có gọi nguoi chứ?

Hàn Tùng Linh ngơ ngác nhìn nàng nói :

- Tại hạ nghe lầm, xin cô nương thứ lỗi!

Dứt lời quay lưng thì triển thân pháp lao đi.

Tuyết Hiệp đứng lặng nhìn theo, chợt phát hiện một đám người đứng cách đó chừng ba bốn mươi trượng, liền hướng theo Hàn Tùng Linh cao giọng nói :

- Tụ Lý Luru Tinh chùy của Kim Luru Tinh đã lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, nguoi đừng coi thường hần!

Nhưng chàng đã đi xa, biết có nghe lời cảnh báo đó không?

Thấy chàng không dừng bước, nàng lại tự trách mình :

- Vì sao mình không ngầm cảnh báo cho y từ trước chứ? Vừa rồi mình làm như vậy có tàn nhẫn quá không?

Tuyết Hiệp nhìn theo một lúc, miệng lẩm bầm :

- Tề thúc thúc không cho phép mình công khai đối địch với Tam Tinh bang, vì thế mình không thể tới đó được. Hỏa Lân Mang đã không hại được y thì Kim Luru Tinh làm gì được mà mình lo hão vậy chứ?

Bên tai nàng chợt vẳng lại câu nói của Hàn Tùng Linh :

- Sau này sẽ có lúc xin báo đáp ân tình...

Hình như câu đó làm lòng nàng rạo rức, bất giác đôi môi đào hén nở nụ cười, quay người đi xuống núi...

Hàn Tùng Linh lướt đi thêm vài chục trượng thì dừng lại, thấy giữa đám đất trũng có mười mấy người bận hắc y đứng vây quanh một bạch phát lão nhân tuổi ngoại lục tuần và một hán tử chừng hăm lăm hăm sáu tuổi, mình bận võ phục đứng đối diện nhau.

Bạch phát lão nhân mình bận thanh bào, vóc người cao lớn, mắt to mày rậm, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo rất uy mãnh.

Còn hán tử trẻ tuổi diện mạo khá anh tuấn, chỉ là có vẻ gì đó rất hoạt kê, đặc biệt đôi môi hầu như lúc nào cũng thấp thoáng nụ cười ngạo thị.

Căn cứ vào cuộc đối thoại vừa nghe được, Hàn Tùng Linh đoán bạch phát lão nhân đáng người uy mãnh chính là Đại đường chủ Kim Luru Tinh, còn hán tử trẻ tuổi đối diện có biệt danh Lăng Từ.

Bạch phát lão nhân quay lại nói :

- Ngô hương chủ, thi hành đi!

Trong số bọn hắc y nhân đứng vây quanh, một lão nhân tui độ ngũ tuần, đầu chồn mắt chuột cúi mình đáp :

- Tuân lệnh Đường chủ!

Lăng Tử cười nói :

- Kim Lư Tinh đại đường chủ! Chỉ e bọn giá áo túi com đó không làm được việc gì đâu!

Bạch phát lão nhân “hừ” một tiếng nói :

- Để rồi xem!

Nói xong lùi lại.

Lão nhân đầu chồn mắt chuột phát tay, lập tức bảy tám tên hắc y hán tử nhảy ra vây quanh Lăng Tử.

Y không chút hoảng sợ, cười nói :

- Các vị huynh đệ! Trời đầy tuyết thế này nếu bị ngã xuống thì lạnh lắm. Ta khuyên các vị...

Không để y nói hết, lão nhân đầu chồn mắt chuột quát lên :

- Xong vào! Nhưng đừng hạ thủ nặng quá!

Bọn hán tử hét vang, từ bốn phía nhất tề lao bỏ vào Lăng Tử, tay xuất chưởng, tay vung đao kiếm sáng lóa, khí thế thật kinh nhân!

Lăng Tử chùng người thấp xuống, trong tay chợt thấy xuất hiện hai thanh đoản kiếm giương lên nói :

- Các ngươi muốn đánh thật ư? Cũng được thôi!

Dứt lời thì triển bộ pháp thoát ải thoát hiện giữa bọn người vây công.

Chỉ sau chốc lát, chợt nghe vang lên một loạt tiếng rú thảm, đồng thời tiếng thân người ngã xuống “bịch bịch”.

Kim Lư Tinh kinh hãi nhìn vào thấy cả tám tên hắc y hán tử đều nằm giãy giụa giữa hiện trường, chỉ riêng lão nhân đầu chồn mắt chuột lăn đi mấy vòng ra ngoài vòng đấu mới bật người đứng lên nhưng vẫn chưa hoàn hồn còn lùi lại ba bốn bước, mặt mũi tái mét.

Nhìn kỹ lại tám tên hán tử, thấy ngoài hai tên bị trúng kiếm giữa ngực, số còn lại đều bị đâm vào hậu tâm.

Lăng Tử nhìn lão nhân mặt chuột người đầy tuyết cười “hô hô” nói :

- Ngô hương chủ! Thế nào? Nằm trên tuyết rất lạnh, tại hạ nói không sai chứ?

Kim Lư Tinh “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Lăng Tử! Nguyên là Quý Ảnh thần công của ngươi không phải tầm thường. Xem ra lão phu cần phải xuất trường rồi!

Lăng Tử vẫn giữ vẻ mặt cười cợt đáp :

- Kim Lư Tinh đại đường chủ! Sao phải đến mức nghiêm trọng như thế? Vừa rồi chúng ta chỉ mới giỡn chơi thôi mà!

Kim Lư Tinh “hừ” một tiếng chỉ xuống tám tử thi nói :

- Nếu ngươi cho rằng đây chỉ là việc giỡn chơi thì hãy làm chúng đứng dậy, nếu không thì...

Lão không nói hết câu, cười hắc hắc hai tiếng đầy đe dọa.

Lăng Tử cười đáp :

- Tôi nói thật mà! Bọn chúng chỉ thoát thai đổi cốt mà thôi. Qua vài chục năm nữa gặp lại, nhất định chúng sẽ chứng thực lời tại hạ nói hôm nay là không sai đâu!

Kim Lư Tinh gằn giọng :

- Nếu vậy lão phu cần giữ ngươi lại, sau vài chục năm chứng thực lời chúng xong, ngươi sẽ được thả ra.

Nói xong từ từ đưa chưởng lên.

Lăng Tử hốt hoảng kêu lên :

- Khoan đã! Các hạ vừa bảo rằng muốn gặp Tam Thanh đạo nhân mà? Tại hạ sẽ đưa các vị đi, được không?

Kim Luru Tinh cười nhạt đáp :

- Vừa rồi ngươi đã dẫn chúng ta đi suốt một ngày ròng mà không thấy Tam Thanh lão đạo đâu cả, làm sao bây giờ chúng ta còn tin ngươi được nữa?

Lăng Tử nói :

- Nhưng lần này tại hạ sẽ đưa các vị tới đúng chỗ không dám lừa dối nữa đâu!

Kim Luru Tinh xua tay nói :

- Lão phu không tin!

Lăng Tử khoanh tay lại nói :

- Nếu vậy thì các hạ cứ trói ta lại, chẳng lẽ vẫn chưa tin?

Kim Luru Tinh cười hắc hắc nói :

- Lão phu có cách khác đáng tin hơn.

Lăng Tử nhú mày hỏi :

- Cách gì vậy?

- Bây giờ ta sẽ điểm vào Tàn huyết cho tứ chi ngươi bị phế rồi còng lên lưng, xem ngươi có chịu nói thật không?

Lăng Tử hốt hoảng nói :

- Không dám! Không dám! Làm thế chẳng hóa ra tại hạ trở thành cha ngươi? Ta cũng không có hạng nhi tử bất hiếu như thế...

Y chưa nói hết câu thì lướt tới như tia chớp, vung đôi đoản kiếm đâm vào ngực và sườn Kim Luru Tinh.

Lúc đó ở hiện trường còn lại bốn năm người, ngoài Kim Luru Tinh ra chỉ còn lão nhân đầu chồn mắt chuột và hai lão nhân khác trên dưới năm mươi tuổi và hai tên hắc y hán tử, nhưng xem chừng chỉ có lão Đại đường chủ mới xứng là đối thủ của vị Lăng Tử này thôi, y tính toán rằng nếu một chiêu vừa rồi đắc thủ thì bọn còn lại không có gì đáng lo nữa.

Đề đối phó với Kim Luru Tinh, y đã dốc tận bản lĩnh và tâm cơ, tiếc rằng gặp phải đối thủ cao hơn hẳn nên không đạt được mục đích.

Kim Luru Tinh lách người tránh được chiêu sát thủ, đồng thời xuất chỉ phản công.

Phản ứng của tên Đường chủ Tam Tinh bang nhanh tới mức khó mà tưởng tượng!

Lăng Tử phát song kiếm đâm ra trượt mất mục tiêu chọt rên lên một tiếng ngã quay xuống đất!

Kim Luru Tinh “hừ” một tiếng nói :

- Ngươi còn chưa đủ bản lĩnh đấu với ta đâu!

Lăng Tử tuy đã bị điểm ngã nhưng không chút sợ hãi nói :

- Tại hạ thừa nhận bản lĩnh kém ngươi. Giờ ta đã bị điểm trúng Nhuyễn huyết, chắc Đại đường chủ yên tâm rồi chứ?

Đứng sau phiến đá cách bảy tám trượng, Hàn Tùng Linh thấy thủ pháp của Kim Luru Tinh không khỏi kinh tâm, nhưng càng khâm phục Lăng Tử dù bị khống chế vẫn tỏ ra ung dung tự tại như thế.

Kim Luru Tinh cất giọng thâm trầm nói :

- Lăng Tử! Chẳng lẽ đến lúc này mà ngươi vẫn còn mộng tưởng sẽ có người đến cứu hay sao?

Lăng Tử đáp :

- Cái đó còn chưa biết được! Ngươi muốn điểm Tàn huyết của ta chỉ vì sợ ta bị người khác cứu đi, chẳng phải thế sao?

Kim Luru Tinh cười “hồ hồ” đáp :

- Lúc này mà bốn Đường chủ còn lo gì chuyện đó xảy ra sao? Đúng là ngươi nói mộng giữa ban ngày!

Lăng Tử gật đầu nói :

- Đúng vậy! Nếu ta bị cứu thì ngươi còn cha đâu để mà cống nữa?

Đến nước này mà Lăng Tử vẫn còn khiêu khích đối phương, quả là rất đáng khâm phục.

Kim Lư Tinh tỏ ra cũng là người rất có bản lĩnh, nén giận nói :

- Lăng Tử! Ngươi chọc giận lão phu nhằm mục đích được chết ngay chứ gì? Hắc hắc! Đừng nằm mộng! Bây giờ lão phu sẽ cho ngươi biết mùi vị Suru Hồn chỉ ra sao, sau đó điểm Tàn huyết phế tử chi ngươi, xem có chịu phun hết những gì mình biết không?

Lăng Tử vẫn ương ngạnh đáp :

- Kim Lư Tinh! Ngươi cũng đừng mộng tưởng sẽ moi từ miệng ta bất cứ một lời cung khai nào!

Kim Lư Tinh cười nhạt nói :

- Cái đó sẽ được chứng minh ngay bây giờ!

Nói xong đưa tay phải lên chập hai ngón trỏ và giữa lại chuẩn bị điểm ra...

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ trong đám quái thạch trên sườn núi cách bảy tám trượng vang lên tiếng quát :

- Dừng tay!

Tiếp theo một nhân ảnh lướt tới như vệt sao băng!

Kim Lư Tinh hiểu rằng nếu mình xuất thủ thì đối phương với thân pháp kinh nhân như vậy quyết không để yên đành thu chiêu nhìn lại, thấy một người đã lao tới trước mặt.

Trong lúc chưa biết địch nhân hay bằng hữu, theo phản ứng tự nhiên, lão vội lùi một bước vận công đề phòng.

Hàn Tùng Linh không xuất thủ, thu công đứng lại bên Lăng Tử đưa mắt nhìn Kim Lư Tinh.

Lão Đường chủ thấy người vừa xuất hiện chỉ là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, lập tức trấn tĩnh lại nói :

- Bằng hữu từ đâu tới? Vì sao can thiệp vào việc của chúng ta?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Người trong giang hồ can thiệp vào việc của giang hồ, có gì là không đúng?

Rồi xuất thủ giải khai huyết đạo cho Lăng Tử, ôn tồn nói :

- Tại hạ làm thế này là có phần mạo muội, xin huynh đài bỏ qua cho!

Lăng Tử đứng lên, chưa kịp trả lời thì Kim Lư Tinh gằn giọng nói :

- Tiểu bằng hữu! Với hành động đó, ngươi đã công nhiên chứng tỏ không phải là bằng hữu của chúng ta. Mau khai lai lịch danh tính ra!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Kim Lư Tinh! Với tuổi tác và bản lĩnh của các hạ thì đáng được coi là nhân vật lão luyện giang hồ, làm sao lại có thể nói ra những lời hạ thấp thân phận mình như vậy?

Lăng Tử sau khi đứng lên phui tuyết bám trên người xong đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh, thấy chàng trả lời Kim Lư Tinh đích đáng như vậy tuy trong lòng rất khâm phục nhưng hông khỏi lo lắng nói :

- Bằng hữu! Trong võ lâm chẳng ai không nể sợ Tam Tinh bang. Nên biết vị Kim Lư Tinh này thân phận không nhỏ đâu!

Chợt Hàn Tùng Linh nhìn y hỏi :

- Huynh đài biết tại hại hay sao?

Ngay từ đầu Lăng Tử đã đoán ra chàng là ai, nhưng lo rằng cả hai người không đối phó nổi với Kim Lư Tinh nên muốn chàng tách khỏi cuộc xung đột này may ra thoát thân, liền nói :

- Thiếu gia khéo đùa! Chỉ cần nhìn cách ăn mặc của Lăng Tử này cũng biết chúng ta đâu thể là cùng hội cùng thuyền? Thiếu gia! Chẳng phải Lăng Tử

này không muốn kết giao bằng hữu với ngươi, nhưng trong tình cảnh này ta hoàn toàn không muốn kéo người khác vào vòng hiểm họa chung với mình!

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giang hồ hiểm ác

Kim Luru Tinh nghĩ Hàn Tùng Linh không phải tình cờ mà tới đây vào lúc này nên nghe Lăng Từ nói thế càng làm cho lão ta thêm nghi ngờ, cười thâm trầm nói :

- Lăng Từ! Lúc này chính là thời điểm ngươi đang rất cần có một người bằng hữu, làm sao lại đang tâm cự tuyệt như thế?

Lăng Từ bữu môi đáp :

- Ta biết mình không phải là đối thủ của Kim Luru Tinh đại đường chủ các hạ. Nhưng vì mình gặp nguy nan mà lôi kéo theo một người không quen biết cùng chịu họa nạn là việc thất đức. Ta thử hỏi Đại đường chủ ngươi một câu, nếu vào địa vị ngươi trong trường hợp này thì có chịu trở thành bằng hữu của ta không?

Kim Luru Tinh “hừ” một tiếng nói :

- Lăng Từ, lão phu không muốn đầu võ miệng với ngươi làm gì. Ta có cảm giác vị tiểu bằng hữu này có vẻ quen quen...

Tới đó lão nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Cũng có thể là chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng quen biết không nhất định phải gặp mặt, tiểu bằng hữu cho rằng có đúng như thế không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ hoàn toàn đồng ý với câu đó của tôn giá.

Kim Luru Tinh lộ vẻ mừng rỡ, nói tiếp :

- Quả thật lão phu thấy bằng hữu không phải xa lạ...

Hàn Tùng Linh lại tán thành :

- Xác thực như thế.

- Vậy ngươi nói xem lão phu đã thấy ngươi ở đâu?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Trong một bức họa!

Lăng Từ nghe nói rung động nghĩ thầm :

- Tiểu tử này thật không biết sống chết! Không Tước chân nhân đầy kỳ vọng vào hắn, thế mà không ngờ tên này ngu dốt như vậy, xem ra phen này khó mà thoát mạng thêm một lần nữa...

Trái lại về mặt Kim Luru Tinh rạng rỡ hẳn lên, cười hỏi :

- Tiểu bằng hữu sao không nói rõ thêm một chút?

Hàn Tùng Linh nói :

- Chúng ta vì ba bức họa mà có mối liên hệ với nhau. Nói như thế là quá đủ rõ rồi chứ?

Kim Luru Tinh nhìn đối phương không chớp, lại hỏi :

- Ba bức họa đó có một đặc điểm chung là gì ngươi nhớ không?

Hàn Tùng Linh nói gần từng tiếng :

- Tam... Phật... Đài...

- Hô hô hô...

Kim Luru Tinh tỏ vẻ vô cùng khoái trá, ngửa mặt cười to một tràng rồi bước lên hai bước nói :

- Như vậy ba bức họa đó nói rõ thân thế của ngươi. Tiểu bằng hữu, ngươi không phủ nhận mình họ Hàn chứ?

- Tại sao lại phải phủ nhận tên họ của mình chứ? Tôn giả đoán không sai, tại hạ là Hàn Tùng Linh.

Lăng Tử chợt buông tiếng thở dài náo nức. Lúc đó hoàn toàn không tìm thấy nét cười cợt nào trên bộ mặt khôi hài của y nữa.

Kim Luru Tinh lại tiến thêm một bước nói :

- Hàn bằng hữu! Có lẽ hiện giờ đang có rất nhiều nhân vật giang hồ tìm ngươi. Lão phu không giấu giếm rằng mình là một trong số những người đó, và là người may mắn nhất!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Nhưng Hàn mỗ nghĩ khác.

Kim Luru Tinh nhú mày hỏi :

- Ngươi nghĩ thế nào?

- Tôn giả là người bất hạnh nhất!

Kim Luru Tinh cười hắc hắc mấy tiếng, trên mặt chợt hiện sát cơ, trầm giọng nói :

- Hàn Tùng Linh! Hiện giờ chúng ta đã công khai biểu lộ lập trường đối nghịch nhau, lão phu thấy rằng không cần nói thêm gì nữa. Tuy nhiên việc này cần được giải quyết. Chắc ngươi đã nghĩ ra cách giải quyết hiệu quả và nhanh chóng nhất rồi chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Lại một lần nữa Hàn mỗ hoàn toàn đồng ý với tôn giả. Nào, để khỏi mất thời gian, chúng ta bắt đầu thôi!

Lăng Tử ngậm vận công vào song chưởng sẵn sàng xuất thủ.

Lúc này y đã quyết định sẽ liều mình để cứu mạng cho Hàn Tùng Linh.

Kim Luru Tinh từ từ đưa chưởng lên ngang ngực, mắt nhìn Hàn Tùng Linh chờ đợi.

Lăng Tử vội bước lên...

Hàn Tùng Linh đưa tay chộp lấy uyển mạch y, trầm giọng nói :

- Huynh đài cứ bình tĩnh đi. Có lẽ ngươi đã đánh giá hơi cao vị Đường chủ này rồi đấy!

Lăng Tử cũng nhận ra vừa rồi Hàn Tùng Linh chộp lấy tay mình với chiêu thức rất thần tốc và tinh diệu mà mình không kịp tránh, lực đạo cũng không tầm thường, nhưng vẫn lo lắng :

- Bằng hữu! Ngươi chưa biết rõ cục thế ở Quan ngoại này nên chưa biết rõ thực lực của Tam Tinh bang đâu!

Hàn Tùng Linh buông tay Lăng Tử ra, bình thản đáp :

- Thực lực của Tam Tinh bang thế nào thì vị Đại đường chủ này sẽ bộc lộ ngay bây giờ.

Chàng nhìn Lăng Tử, trấn an thêm một câu :

- Huynh đài đừng quá lo lắng. Hàn mỗ tuy mới xuất đạo, nhưng đã được không ít cao thủ Quan ngoại đón tiếp một cách chu đáo rồi. Trong số những người này, có những kẻ võ công và thân phận không kém gì vị bằng hữu này đâu!

Nói xong quay sang nhìn Kim Luru Tinh.

Lão Đường chủ không ngờ chàng giữ được sự trấn tĩnh như thế, nhưng vẫn không coi chàng vào đâu, lãnh ngạo nói :

- Hàn Tùng Linh, lão phu đang chờ ngươi.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ cho rằng tôn giá nên xuất binh khí thành danh của mình ra tốt hơn.

Kim Luru Tinh nhắc lại :

- Lão phu đang chờ người!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Như vậy là tôn giá quyết định đấu chưởng lực chứ gì?

Kim Luru Tinh gật đầu :

- Không sai!

Lăng Tử càng lúc càng lo lắng, không ghìm được nói một câu :

- Hàn bằng hữu đừng quên tuổi tác của đối phương..

Hàn Tùng Linh không tỏ ra chút gì là mình đang chuẩn bị đối địch với một nhân vật lừng danh Quan ngoại, quay sang Lăng Tử đáp :

- Bây giờ vị Đường chủ đó đã định ra phương thức giao đấu, nếu Hàn mỗ không chấp thuận chẳng hóa ra là người yếu bóng vía hay sao? Đành phải thử một lần vậy!

Lại nhìn sang Kim Luru Tinh nói :

- Bằng hữu phát chiêu đi!

Lão Đường chủ không chờ nói xong lập tức phát chưởng đánh sang ngay.

Không thấy Hàn Tùng Linh vận công hoặc thủ thế gì cả, khi đối phương vừa vung chưởng đánh sang, chàng cũng ứng thủ đưa tay phải trả lại một chưởng!

Lăng Tử kinh hãi nghĩ thầm :

- Tiểu tử này còn vong mạng hơn mình nhiều, làm như thế khác nào tự dẫn thân vào chỗ chết!

Bởi vì lúc đó cường nhược đã lộ ra rất rõ, chẳng những Kim Luru Tinh chủ động phát chiêu mà chưởng lực của lão ta mang kinh phong ào ạt như triều như bão, trái lại chưởng của Hàn Tùng Linh thì chẳng có chút kinh khí nào, giống như người không biết võ công vậy!

Kim Luru Tinh là kẻ lão luyện giang hồ, bản tính cẩn thận, tuy thấy đối phương xuất chiêu chẳng có chút uy lực nào vẫn không dám khinh suất, gia tăng hai thành công lực quát lên :

- Cút đi!

Cường phong nổi lên làm đám tuyết giữa hai đối thủ bị cuốn bay tung, tất cả đều áp sang phía Hàn Tùng Linh. Chỉ riêng căn cứ vào điểm này đủ biết ai cường ai nhược.

Lão nhân đầu chồn mắt chuột trước đó vừa kinh hồn lạc phách, thấy Đường chủ đang áp đảo địch nhân, lúc đó tinh thần mới phấn chấn lại mấy phần.

Nhưng sự thế không đơn thuần như hấn tưởng, chỉ sau chớp mắt đấu trường chợt nảy sinh biến hóa.

Những đám tuyết cuốn sang phía Hàn Tùng Linh được nửa chừng thì bật ngược trở lại rồi bay tung tóe ra xung quanh, ngay cả những người đứng ngoài quan chiến cũng nhận thấy rõ chưởng lực uy mãnh của Kim Luru Tinh đã bị hóa giải vô tích vô ảnh.

Lão Đường chủ mặt biến sắc, vội đưa nốt tả chưởng đánh ra nhằm cứu vãn tình hình.

- Bình!

Sau tiếng nổ vang rền như sấm làm băng tuyết cuốn lên mù trời đất, Kim Luru Tinh lão đảo lùi lại ba bốn bước, kinh hồn bạt vía nhìn đối phương vẫn đứng nguyên vị trí cũ, thần tình bất biến, chưởng đã thu về giống như chưa hề xuất thủ.

Lăng Tử vô cùng cao hứng tưởng chừng muốn nhảy lên, nhìn Hàn Tùng Linh thán phục nói :

- Rất tốt! Hàn lão đệ! Không ngờ người giúp ta đòi lại món nợ vừa rồi.

Bản tính vốn ưa chằm chọc, y không bỏ lỡ cơ hội nói thêm một câu :

- Nhưng bây giờ nói gì cũng còn sớm. Người ta là đại đương gia, bản lĩnh đâu phải tầm thường? Giả như người vận lực mạnh hơn tí nữa, người ta nhất định có một màn trình diễn trên mặt tuyết vô cùng ngoạn mục, xưa nay giang hồ chưa từng thấy...

Kim Lư Tinh lòng đầy uất hận nhưng không biết đối đáp thế nào, mắt vẫn tia máu nhìn Lăng Từ như muốn nuốt sống y rồi tiến vào vị trí giao thủ lúc đầu.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Bằng hữu, lần này tới lượt Hàn mỗ xuất chiêu trước chứ?

Kim Lư Tinh chợt gầm lên :

- Tôi lượt lão phu!

Nói chưa dứt, song chưởng đã vận đủ thập thành công lực nghiêng răng đánh ra!

Lăng Từ khinh hất kêu lên :

- Quân ti tiện!

Khó mà ngờ được rằng một nhân vật lừng danh Quan ngoại mấy chục năm, xuất thủ với một kẻ hậu sinh vẫn bối mới xuất đạo chưa lâu mà bất chấp thân phận, không quản đến quy củ giang hồ như thế!

Thế nhưng Hàn Tùng Linh không tỏ ra bị động, lập tức phát chưởng tiếp chiêu, động tác còn nhanh hơn trước nhiều.

Lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, khoảng đất giữa hai đối thủ chừng bảy tám thước trước đó đã bay hết tuyết, lúc này bị đào lên một hố lớn làm đất đá bắn ra xung quanh rào rào, khói bụi bốc lên mù mịt, trong khu vực mười trượng bị áp lực rất lớn làm mấy tên thuộc hạ của Kim Lư Tinh lùi lại.

Lăng Từ cũng bị đẩy lui ba bốn bước mới giữ mình trầm ổn, cảm thấy hai tai ong ong nhức buốt.

Lần này kết quả khác hẳn lúc đầu.

Cả hai đối thủ đều phải lùi lại một bước, nhưng Kim Lư Tinh mới lùi đã lao vào đối thủ, tay phải vung lên...

Một mũi hàn tinh xuyên qua đám khói bụi mù mịt bắn thẳng tới ngực Hàn Tùng Linh.

Chàng không ngờ Kim Lư Tinh vừa ra sức phát chưởng mà còn khả năng xuất thủ tiếp nhanh như vậy, mãi tới khi vệt hàn tinh bay tới gần mới phát hiện ra.

Lăng Từ lo lắng kêu lên :

- Hàn lão đệ cẩn thận!

Nhưng lúc này muốn tránh đã không kịp nữa, Hàn Tùng Linh vội ngã người ra sau thi triển một thức Thiết Bản Kiêu, hai chân vẫn đứng vững trên mặt tuyết, lưng và đầu gần chạm đất, vừa đủ tránh được hiểm chiêu.

Nguyên vật mà Kim Lư Tinh vừa phát là một quả Lư Tinh chùy nhỏ.

Chờ quả chùy bay sượt qua mặt, Hàn Tùng Linh mới bật người đứng thẳng lên nhảy tránh sang bên.

Kim Lư Tinh tập kích không thu được hiệu quả mong muốn đành thu Tụ Lý Lư Tinh chùy vào tay áo, mặt thù ra.

Hàn Tùng Linh nói :

- Rất đáng tiếc là chiêu sát thủ đầy bất ngờ như vậy của tôn giá mà vẫn không thành công. Chẳng hay còn độc chiêu nào khác nữa không?

Kim Lư Tinh rất ít khi dùng tới Tụ Lý Lư Tinh chùy, cứ mỗi lần xuất thủ là một người bỏ mạng, chưa từng thất thủ lần nào.

Lão nằm mộng cũng không ngờ một thiếu niên mới xuất đạo, mình lại xuất thủ thần tốc và bất ngờ như thế mà vẫn thoát chết!

Quả tình lúc này Kim Lư Tinh chưa nghĩ ra cách gì để có thể giết được đối phương, nghe hỏi đứng ngẩn ra.

Giữa lúc ấy chợt có người nói :

- Hàn bằng hữu thân thủ thật siêu phàm!

Hàn Tùng Linh, Kim Luru Tinh và Lăng Từ cùng giật mình quay lại nhìn thấy một người ung dung lướt tới hiện trường.

Người kia xuất hiện quá đột ngột, mọi người chưa ai kịp lên tiếng thì y lại nói :

- Chắc các vị còn chưa biết tại hạ?

Đó là một thanh niên chừng hăm ba hăm bốn tuổi, mày kiếm mắt sao, mi hồng răng trắng, mũi thẳng miệng vuông, mình bảnh hắc bào, thắt lưng bằng da dê rộng tới ba tấc ngoài ra còn cuốn thêm một chiếc trường tiên màu đen bóng, cán tiên đính bảy hạt châu.

Chỉ nhìn qua hình thức và trang phục cũng đủ thấy một bậc tuấn kiệt hiếm có trong võ lâm.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Bằng hữu tới cách mấy trượng mà chúng ta chưa phát hiện ra, đủ thấy là cao nhân hiếm thế!

Hắc y thiếu niên hỏi :

- Chẳng lẽ đó là câu trả lời của Hàn bằng hữu?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Hàn nỗ nhớ rằng không nợ gì bằng hữu, vì thế không có nghĩa vụ thay người khác trả lời.

Hắc y thiếu niên gật đầu nói :

- Bằng hữu nói vậy cũng có lý!

Rồi nhìn sang Kim Luru Tinh, nói như ra lệnh :

- Các bằng hữu tiểu Tam Tinh bang, hôm nay hãy biết giữ mệnh, hãy đi đi!

Tuy đó là giải pháp tốt nhất vào lúc này, nhưng Kim Luru Tinh không chịu nổi thái độ trịch thượng của đối phương, xẵng giọng :

- Bằng hữu là ai mà dám can thiệp vào việc của lão phu?

Hắc y thiếu niên lạnh lùng đáp :

- Tại hạ xưa nay chưa bao giờ có hảo cảm với Tam Tinh bang. Người nên biết điều một chút, nếu không tại hạ sẽ cho các người bỏ lễ khỏi hiện trường đây!

Kim Luru Tinh vừa bị Hàn Tùng Linh cho nếm khổ đầu, không tin mình lại gặp một thiếu niên khác cũng có thần công cái thế như vậy, nổi giận quát lên :

- Tiểu bối vô tri! Người coi lão phu là người thế nào?

Hắc y thiếu niên “hừ” một tiếng, khinh khinh đáp :

- Người mà cũng tính là người ư? Còn không bằng loài chó lợn nữa! Trước mặt thiếu gia không có chỗ cho hạng súc sinh như người buông lời cuồng ngôn đầu. Cút!

Kim Luru Tinh đã phát cuồng nộ rít lên :

- Tiểu cẩu! Lão phu sẽ cho người biết thế nào là lợi hại!

Dứt lời lao tới, xuất song chưởng đánh vào ngực đối phương.

Tuy động tác của Kim Luru Tinh cực kỳ thần tốc nhưng thân pháp của hắc y thiếu niên còn nhanh hơn, chớp mắt đã lướt sang tả, cây Hắc trường tiên xuất hiện trong tay, đánh ra như rồng cuốn.

Chỉ thấy đầy trời tiên ảnh, chẳng những Kim Luru Tinh không tiếp cận được mà đứng tại chỗ vẫn cảm thấy các yếu huyệt toàn thân bị uy hiếp đành lùi lại.

Lão Đường chủ chợt nảy ra một ý, bất thần nhập vào màn tiên ảnh áp sát đối Phương chỉ cách bốn năm thước.

Bình khí nào đã sờ trường viễn chiến tất sờ đoản cận chiến, với khoảng cách ngắn như vậy, đương nhiên cây hắc trường tiên mất đi công dụng.

Chiến thuật như vậy là đúng, tiếc rằng Kim Luru Tinh chưa lường tới một điều...

Vừa áp sát địch, còn chưa kịp xuất chiêu thì lão chợt cảm thấy một mũi kiếm lạnh ngắt dí vào yết hầu mình cùng tiếng quát :

- Đứng im!

Diễn biến quá thần tốc và bất ngờ, chẳng những làm Kim Lư Tinh đứng đờ ra mà khiến cho Hàn Tùng Linh cũng giật mình kinh hãi. Chỉ riêng Lăng Từ là tỏ ra thích thú.

Chợt Kim Lư Tinh nghĩ đến một người. Vẫn đứng im không dám nhúc nhích, lão buột miệng hỏi :

- Các hạ là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long?

Hắc y thiếu niên không đáp, chỉ thốt ra một tiếng :

- Cút!

Nói xong tung cước đá Kim Lư Tinh bắn đi xa tới cả trượng ngã nhào xuống.

Lão Đường chủ lần đi một vòng rồi tung người đứng lên, nhìn Vân Phi Long đầy thù hận nói :

- Tên họ Vân! Tam Tinh bang sẽ không quên món nợ này.

Dứt lời băng mình lướt đi.

Mấy tên thủ hạ lui thủi chạy theo, bỏ mặc tám thi thể nằm ngổn ngang trên mặt tuyết.

Hàn Tùng Linh nhìn theo Kim Lư Tinh rồi chợt hướng sang Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lạnh lùng hỏi :

- Vân bằng hữu có biết Hàn mỗ định xử trí Kim Lư Tinh thế nào không?

Vân Phi Long đáp :

- Giết hắn!

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Chính vì thế mà bằng hữu tới đây cứu hắn đi?

Vân Phi Long gật đầu :

- Không sai! Chính là Vân mỗ đến thả hắn đi.

- Ngươi biết vì sao Hàn mỗ không ngăn cản không?

Vân Phi Long bình thản đáp :

- Bởi vì người thả Kim Lư Tinh vẫn còn ở lại đây.

Hàn Tùng Linh nhìn bộ mặt tuấn tú và lạnh lùng của Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, trầm giọng nói :

- Rất tốt! Bây giờ tới lượt chúng ta!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long gật đầu đáp :

- Hàn bằng hữu, đó là mục đích mà Vân mỗ tới đây.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Hàn mỗ lấy làm lạ rằng Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên coi là người cản trở, làm sao lại để một mình ngươi tới gặp Hàn mỗ?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi đã gặp chúng?

- Không sai!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long trầm ngâm một lúc rồi chợt lắc đầu nói :

- Hàn bằng hữu, ngươi đã nhầm. Thật ra Vân mỗ không phải là đồng bọn của Triệu Tông Nguyên.

Hàn Tùng Linh không cảm thấy bất ngờ, thản nhiên nói :

- Cứ cho là như vậy. Nhưng việc của chúng ta cứ phải giải quyết. Bây giờ chúng ta bắt đầu chứ?

Vân Phi Long chỉ thốt ra hai tiếng :

- Tiếp chiêu!

Vừa dứt lời đã vung hắc trường tiên quát tới.

Tuy biết tiên pháp lợi hại, nhưng Hàn Tùng Linh vẫn chưa xuất kiếm, dùng nguyên cả bao hóa giải chiêu thức của đối phương.

Vân Phi Long xuất chiêu càng lúc càng nhanh, không chỉ uy hiếp trước mặt và hai bên sườn mà ngay cả sau lưng cũng bị áp lực rất lớn.

Hàn Tùng Linh không ngờ cây trường tiên của đối phương lại có công năng thần kỳ như thế, hầu như mọi huyết đạo sau lưng chàng đều bị đầu roi điểm tới bất cứ lúc nào, khiến người bị tấn công đều có ý niệm tiếp cận đối thủ để vô hiệu hóa uy thế của binh khí địch.

May rằng Hàn Tùng Linh vừa nhìn thấy Kim Lư Tinh thảm bại nên rút ra kinh nghiệm, vận công vào bao kiếm trong tay làm cho hai tua màu hồng trắng ra như hai que thép, dùng bao kiếm đánh gạt ngọn roi.

Lập tức tiên ảnh biến mất, đồng thời Hàn Tùng Linh cảm thấy một luồng kiếm khí đâm tới lưng mình.

Chàng đã có đề phòng, vung tay đánh ngược lại một chiêu rồi lướt mình nhảy sang trái hơn một trượng.

Hàn Tùng Linh đã phản ứng cực kỳ thần tốc nhưng vẫn chậm!

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, lưng áo bị xé thủng một lỗ, còn may là chưa chạm tới da thịt.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tay trái cầm một thanh đoản kiếm, tay phải nhặt ngọn roi lên, nhìn Hàn Tùng Linh ngạo nghễ nói :

- Hàn bằng hữu! Vân mỗ vẫn nhắc lại câu vừa rồi là thân pháp của ngươi rất nhanh, nhưng..

Hàn Tùng Linh tiếp lời :

- Nhưng vẫn cứ bị đoản kiếm của bằng hữu lưu lại ký hiệu trên lưng áo, đúng không?

Vân Phi Long cười hỏi :

- Ngươi cũng cảm thấy hay sao?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Không sai! Tuy nhiên nếu bằng hữu không quá đặc ý thì nhất định cũng cảm thấy trên người mình có gì đó khác thường.

Nụ cười trên môi Vân Phi Long biến mất, sắc mặt tái đi, chợt nhìn xuống vai phải mình, lúc ấy mới phát hiện ra một vết thủng bằng đầu đũa, hơn nữa ngay chỗ da thịt hơi tê đi.

Như vậy không thể tính là thắng đối phương được, thậm chí còn kém một chút.

Vân Phi Long đứng thẩn ra một lúc, sau đó lấy lại bình tĩnh nói :

- Hàn bằng hữu, nghe nói trong Hàn Kiếm thất tuyệt thức có một chiêu gọi là Vân Di Lục Hợp. Có phải ngươi vừa thi triển chiêu đó đã thương Vân mỗ không?

Nghe đối phương hỏi câu đó, trong ánh mắt Hàn Tùng Linh thoáng nét u sầu Nhưng rất khó nhận ra, bình thản đáp :

- Bằng hữu vừa nói là chiêu thứ sáu. Nhưng vừa rồi Hàn mỗ không dùng chiêu đó.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hoài nghi nhìn chàng, hỏi tiếp :

- Nghe nói trong Hàn Kiếm thất tuyệt thức thì hai chiêu cuối cùng trong thiên hạ không ai địch nổi. Vân mỗ cho đến bây giờ vẫn chưa tin. Bằng hữu có thể dùng hai chiêu này chỉ giáo không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ dám nói ngạo một câu rằng mình không cần dùng tới hai chiêu đó cũng đủ sức đánh bại ngươi!

Vân Phi Long cười nhạt nói :

- Nói suông thì ngay một đứa trẻ lên ba cũng làm được. Văn mỗ cần chứng kiến tận mắt mới tin.

- Muốn chứng kiến cũng dễ thôi. Chỉ là Hàn mỗ còn chưa hiểu vì lý do gì mà bằng hữu nhất định cần giao thủ với tại hạ?

Vân Phi Long tay kiếm tay roi giương lên nói :

- Rất đơn giản, để xem ngươi có bản lĩnh kinh nhân tới đâu. Bây giờ đến lượt bằng hữu xuất chiêu trước!

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn đối phương rồi từ từ rút Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm ra, cũng tay bao tay kiếm, tiến lên hai bước nói :

- Bằng hữu tiếp chiêu!

Nói xong vùng bảo kiếm vạch một vòng làm hàn quang phát ra rợp mắt.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long biết đây là kinh địch đầu tiên mà mình gặp phải nên không dám coi thường, Hắc trường tiên đánh ra như vũ bão vây kín lấy đối phương trong màn tiền ảnh dày đặc như mạng nhện!

Lần này thấy Hàn Tùng Linh cầm thanh bảo kiếm sắc như nước trong tay, hơn nữa vừa rồi đã chịu thiệt thòi, y không dám để cho chàng tiếp cận mình như trước nữa.

Chưa biết cây hắc trường tiên lợi hại tới mức nào nhưng Hàn Tùng Linh chỉ dùng thân pháp và bao kiếm hóa giải chiêu thức chứ không dùng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm chém thẳng vào ngọn roi.

Hai người càng đấu càng kịch liệt, hết đứng dưới đất lại nhảy lên không, hai nhân ảnh vẫn cứ quấn chặt lấy nhau không rời.

Lăng Tử đứng dán mắt vào hai địch thủ, bụng nghĩ thầm :

- Không Tước chân nhân nói không sai! Vân Phi Long tuy cũng là thiếu niên uy vũ kiệt xuất nhưng chỉ là một phò tá tài ba mà thôi. Còn Hàn Tùng Linh mới có khí độ của một bậc tôn sư. Hy vọng Hàn lão đệ thắng lợi trong cuộc đấu này.

Lại qua mười mấy chiêu vẫn chưa bên nào chiếm được ưu thế, Lăng Tử càng sốt ruột lắm bầm một mình :

- Theo lời Tam Thanh đạo nhân thì chỉ cần xuất một trong hai chiêu cuối cùng trong Hàn Kiếm thất tuyệt thức là không ai địch nổi, vì sao Hàn Tùng Linh không dùng ưu thế này để giành chiến thắng?

Đột nhiên một ý nghĩ khác lóe lên :

- Vừa rồi nghe Vân Phi Long nói đến chiêu Vân Di Lục Hợp, sắc mặt Hàn Tùng Linh chợt âm ảm đi, chẳng lẽ hắn còn chưa luyện thành hai chiêu kiếm pháp này?

Y đang bàn thần suy nghĩ thì chợt nghe hai đối thủ cùng quát lên, vội nhìn tới, thấy cả hai đang lơ lửng trên không, Hàn Tùng Linh chop được một đầu roi của đối phương giật mạnh, làm khoảng cách song phương thu hẹp lại rất nhanh.

Bởi vì tay kia Vân Phi Long chỉ là cây đoản kiếm, hoàn toàn bất lợi so với Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm của Hàn Tùng Linh, vì thế buộc hắn phải buông ngọn trường tiên đáp xuống đất.

Tuy hắn phản ứng linh hoạt nhưng chậm mất một bước, khi còn cách mặt đất hơn một trượng thì đã thấy ánh kiếm lóe lên, bất đắc dĩ phải đưa đoản kiếm ra đỡ.

Sau một chuỗi âm thanh chát chúa của hai thanh kiếm chém vào nhau, cả hai người cùng đáp xuống đất, Hàn Tùng Linh chỉ mũi kiếm vào tiền tâm đối phương.

Lăng Tử thở phào một hơi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Sao ngươi không hạ thủ đi?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Trước khi hạ thủ Hàn mỗ cần biết lý do vì sao bằng hữu tìm đến đây can thiệp vào việc của ta với Tam Tinh bang?

Vân Phi Long đáp :

- Nguyên do từ Tam Phật đài!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Người nói gì?

Lăng Từ chợt chen lời :

- Hàn lão đệ thu kiểm lại đi! Cuộc đấu tới đây kết thúc được rồi.

Hàn Tùng Linh nghe lời thu kiểm lại, nhìn Lăng Từ hỏi :

- Tại hạ còn chưa hiểu...

- Lão đệ nhớ xem, cứu người thoát hiểm xong vị ân nhân có nói rằng sau khi luyện thành võ nghệ tất có người sẽ tìm đến tìm lão đệ tỷ võ, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai...

Lăng Từ lại hỏi tiếp :

- Vị đó còn nói rằng ai thắng trong cuộc đấu sẽ nhận trọng trách lãnh đạo mọi người, đúng không?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Phải... Sau khi gia môn lâm nạn ở Tam Phật đài, đúng là vị tiền bối có nói rằng sau này đối phó với Tam Phật đài không chỉ có một người. Vì thế cần phải chọn ra một người lãnh đạo, những người còn lại phải đồng tâm hiệp lực làm phù tá.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tra đoán kiểm vào bao, về lãnh ngạo trên khuôn mặt tuấn tú biến mất, y nhìn Hàn Tùng Linh cười nói :

- Hàn huynh đệ! Lẽ ra Vân mẫu không cần phải dùng tới hạ sách này, bởi vì trước lúc lâm nạn gia tổ phụ đã nói rằng Hàn lão đệ sẽ trở thành tông sư, như vậy ngay từ lúc đó họ đã có định hướng rồi, nhưng sợ chúng ta không phục nên còn đề ra biện pháp này.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tổ phụ của Vân huynh là vị tiền bối nào?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thở dài đáp :

- Trong bức họa Tam Phật đài vị đứng giữa chính là gia tổ phụ.

Hàn Tùng Linh lại hỏi :

- Sau này việc đối phó với Tam Phật đài, ngoài Vân huynh và tiểu đệ còn có vị nào khác không?

Vân Phi Long đáp :

- Còn có Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, tôn nhi của một trong ba vị có mặt trong bức họa. Quan gia chỉ còn có vị đó là hậu nhân duy nhất. Chính Tứ Tuyệt thư sinh là tác giả vẽ ba bức họa.

- Bây giờ vị đó ở đâu?

- Đang đến Thiên Sơn tìm Hàn huynh đệ.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Vân huynh, về người chỉ huy ba chúng ta, tiểu đệ cho rằng...

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long ngắt lời :

- Huynh đệ! Chúng ta đã phụng mệnh hành sự, việc trước mắt sẽ vô cùng khó khăn và nguy hiểm. Vân mẫu đã không dám mạo hiểm, vì sống chết của bản thân chỉ là chuyện nhỏ, việc thành công hay thất bại của chúng ta mới là quan trọng. Chính vì thế mà Vân Phi Long đã thả bọn Kim Lưu Tinh đi để làm huynh đệ nổi giận mà xuất bản lĩnh thực sự của mình. Thời gian năm năm chưa phải là dài. Vân mẫu nghĩ huynh đệ vẫn còn chưa quên cảnh tượng tang tóc ngày xưa.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Vân đại ca giáo huấn tiểu đệ như thế là rất đúng. Chúng ta không chỉ sống vì bản thân mình. Nhưng...

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vội nói :

- Huỳnh đệ biết được như vậy là tốt rồi. Sau này tìm được Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà xong, người sẽ là Minh chủ của chúng ta. Khi đó chúng ta sẽ kết minh trước mặt Khổng Tước chân nhân tiền bối để có thân phận chính thức. Còn bây giờ theo tuổi tác ta mạo muội gọi người là lão đệ.

Hàn Tùng Linh vẫn chưa yên tâm nói :

- Vân đại ca việc này...

Lăng Tử nghiệm giọng nói :

- Hàn lão đệ, chúng ta là đại trượng phu hành hiệp giang hồ chứ không phải nạng nhừ nữ chôn phòng khuê mà cứ phải câu chấp tiểu tiết. Người có năng lực bản lĩnh thì được nhất trí công cử là Minh chủ, cốt ở tài trí hơn mọi người, ít tuổi thì có sao đâu? Huống chi việc này đã được các vị tiền bối thống nhất từ trước?

Lôi Điện Truy Hồn tiếp lời :

- Lão đệ, Lăng Tử nói vậy rất đúng. Cứ tạm thời như vậy đi, sau này gặp Tử Tuyết thư sinh sẽ bàn tiếp.

Hàn Tùng Linh thấy không tiện tranh luận nữa, hỏi sang chuyện khác :

- Ở Hàn Kiếm môn có một nơi gọi là Sinh Tử quan, hai vị đại ca có biết không?

Lăng Tử chợt biến sắc nói :

- Đó là một nơi cực hiểm, đặc biệt trong thời gian gần đây có một quái nhân chiếm giữ, từ đó tới nay chưa từng có ai vượt được quan ải này. Vì sao lão đệ nhắc đến Sinh Tử quan?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Vì tiểu đệ xuất thân từ Hàn Kiếm môn nên cần tới đó.

Lôi Điện Truy Hồn lắc đầu nói :

- Lão đệ tuy xuất thân từ Hàn Kiếm môn nhưng chưa bao giờ tới đó. Ngoài ra theo ta biết thì đệ tử Hàn Kiếm môn không ai xuất hiện trong giang hồ. Mặt khác muốn vào Lãnh Đàm thì phải qua Âm Mộng cốc. Người cũng biết nơi đó đáng sợ như thế nào, chỉ e khó tránh khỏi xung đột với Bạch Phong công chúa.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cho dù thế thì tiểu đệ cũng phải đi...

Lăng Tử chợt đề nghị :

- Muốn đến Hàn Kiếm môn hay không thì trước hết ta phải đưa hai vị tới gặp Khổng Tước chân nhân đã...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Thực ra tiểu đệ cũng cần đến gặp Khổng Tước chân nhân tiền bối. Nhưng việc đến Hàn Kiếm môn cấp bách hơn. Gia sư ra hạn trước giờ ngo ngày mai phải có mặt ở Sinh Tử quan, nếu không chuyển đi này sẽ trở thành vô ích.

Vân Phi Long hỏi :

- Chuyện gì mà nghiêm trọng như thế?

- Đến lúc đó mới biết. Bây giờ tiểu đệ còn chưa rõ đó là chuyện gì.

Lăng Tử và Vân Phi Long thấy vẻ mặt của Hàn Tùng Linh nghiêm trọng như thế không ai dám can ngăn nữa.

Hàn Tùng Linh nhìn Vân Phi Long nói tiếp :

- Vân đại ca, nếu mọi việc thuận lợi thì sau khi tiểu đệ vượt qua Sinh Tử quan, trước rằm tháng mười một sẽ có mặt tại Trần Sơn quan. Nếu ngày đó mà tiểu đệ không trở lại thì coi như đã đi hết bước đường giang hồ rồi. Đại kê sau này sẽ nhờ đại ca cáng đáng giúp.

Lại quay sang Lăng Tử hỏi :

- Nghe nói ở Âm Mộng cốc có một loại linh dược chữa được bệnh thất huyết cho Khổng Tước chân nhân. Đại ca có biết loại đó không?

Lăng Tử mở to mắt nhìn chàng một hồi mới gật đầu nói :

- Lão đệ cũng biết ư? Không sai, đó là Thiên Niên Chu Quả. Nhưng Âm Mộng cốc là cấm địa của Bạch Phong công chúa, mấy năm qua không ai dám xông vào nơi đó. Mặt khác Thiên Niên Chu Quả là thần dược nhưng với bệnh của Khổng Tước chân nhân chưa chắc có công hiệu. Chính lão đạo nói rằng bọn ma đầu phao tin đồn đó để tiêu diệt bát cao thủ trong giang hồ mà thôi.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Thần y không từ bệnh, Phật độ người hữu duyên. Mặt khác tiểu đệ muốn vào Lãnh Đàm thì buộc phải qua Âm Mộng cốc nên nhân tiện thử xem.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long biết ý chàng đã quyết không thể ngăn được, đành nói :

- Để ta tiễn lão đệ một quãng.

Hàn Tùng Linh từ chối :

- Tiểu đệ biết đường rồi, không dám phiền đại ca đâu.

Vân Phi Long kiên quyết nói :

- Lão đệ! Chúng ta nay đã thành huynh đệ, thậm chí sau này số mạng sẽ gắn chặt với nhau. Lão đệ đừng khước từ ta.

Hàn Tùng Linh chưa đi ngay, chợt hỏi :

- Vân đại ca, danh từ Âm Mộng cốc có làm huynh tưởng đến điều gì không?

Vân Phi Long gật đầu :

- Đó chính là điều mà ta định nói với lão đệ.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Có tin tức gì hay sao?

- Tam Tinh bang và Triệu Tông Nguyên phái rất nhiều cao thủ đến mai phục chờ người ở Âm Mộng cốc. Ngoài ra có thể còn những nhân vật khác nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Ngoài hai phái đó, huynh biết nhân vật nào lợi hại khác không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Hàn lão đệ từng nghe danh Lục Ngọc phái chưa?

Lăng Tử nghe nói đến Lục Ngọc phái thì biến sắc hỏi :

- Vân huynh định nói đến Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái hay sao?

Vân Phi Long gật đầu :

- Chính là lão quái vật đó.

- Nghe nói từ lâu hắn không xuất hiện trên giang hồ nữa kia mà? Vì sao lại tới mai phục Hàn lão đệ?

- Lục Ngọc lão nhân là kẻ rất tham lam. Có lẽ hắn nghe phong thanh về Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm...

Lăng Tử nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Như vậy thì sự việc sẽ rất nghiêm trọng đấy. Hàn lão đệ? nên biết Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái không phải là nhân vật dễ đối phó đâu. Mặt khác tục ngữ có câu “kiến đông cần chết voi”, trong khi người chỉ có một mình...

Hàn Tùng Linh nói :

- Trước khi vào Âm Mộng cốc, tiểu đệ sẽ cố không giao chiến với chúng mà tìm cách tránh đi...

Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Nếu chúng ta cùng đi, ngu huynh có thể thu hút lực lượng hoặc đánh lạc hướng chúng, tạo thuận lợi cho lão đệ nhập cốc.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Vân đại ca, những gì cần nói chúng ta đã nói cả rồi. Nếu chúng ta cứ bịn rịn với nhau như thế thì sẽ rất khó mà đạt được mục đích, vì thế tốt nhất huynh cứ làm việc của mình đi. Hẹn đến rằm tháng mười một sẽ gặp nhau ở Trần Sơn quan.

Nói xong phi thân lướt đi nhanh như ánh chớp, loáng một cái đã khuất dưới sườn núi, thân pháp thật kinh nhân!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chạy theo mấy bước sau đó mới dừng lại, lẩm bẩm :

- Huynh đệ! Ngươi nói đúng. Về lý trí và võ công ngươi đều cao hơn hẳn chúng ta! Tổ phụ nói không sai, ngươi có khí chất của một vị tôn sư. Lẽ ra Vân Phi Long không nên gọi ngươi bằng huynh đệ nữa mà phải gọi là Minh chủ mới đúng!

Lăng Tử gật đầu nói :

- Hàn Tùng Linh cũng là người mà xưa nay ta thấy đáng khâm phục nhất!

Chỉ khi nó câu ấy, khuôn mặt y mới mất đi vẻ lãnh ngạo cố hữu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Qua Tử quan tử hùng tâm

Hoàng hôn.

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều thêm. Bầu trời càng lúc càng xám xịt nhưng mặt đất lại không tối thêm.

Từ đỉnh Bạch Vân Phong trên dãy Ma Thiên Lãnh nhìn xuống chỉ thấy một màu trắng bạt ngàn, không thể phân biệt đâu là rừng, đâu là sơn cốc, đâu là vách đá.

Vì đã được chỉ dẫn tường tận phương hướng và vị trí, giả như không có tuyết, Hàn Tùng Linh dễ dàng tìm thấy Âm Mộng cốc, nhưng trong cảnh hỗn mang này chàng phải mất không ít thời gian.

Tuy vậy cuối cùng chàng cũng tìm đúng vị trí.

Trong cốc thạch nhũ như san sát như rừng, vách đá xung quanh cao ngất từng mây, bên trên là rừng rậm ngút ngàn, nhưng trong cốc thì không có một cây lớn nào, điều đó không hợp với quy luật của tự nhiên.

Đó là đặc điểm rất dễ nhận ra, nhưng trong hoàn cảnh cây cối, vách đá, thạch nhũ đều phủ tuyết trắng xóa như thế này thì đặc điểm đó thật khó mà phân biệt.

Chưa vội nhập cốc ngay, Hàn Tùng Linh tìm một khối quái thạch lõm sâu vào, tương đối khô ráo ngồi tránh tuyết.

Không phải chàng muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, chỉ vì biết lúc này có nhiều người đang muốn tìm mình nên chàng chưa muốn hành động ngay.

Giữa ngày đông tuyết, hoàng hôn xuống rất nhanh nhưng thời điểm chập choạng này dường như kéo dài vô tận.

Ngồi một lúc thì Tuyết Nhi từ trên không sà xuống đậu vào vai chàng. Trong cảnh thê lương hiu quạnh này thì con chim là nguồn an ủi rất lớn khiến cho Hàn Tùng Linh cảm thấy lòng ấm áp thêm.

Chàng vỗ nhẹ con chim, cười nói :

- Trời tối rồi. Tuyết Nhi! Chúng ta lên đường thôi!

Nói xong đứng lên bước ra khỏi chỗ nấp, nhằm hướng đi đã xác định từ trước tiến đến gần Âm Mộng cốc.

Tới một bãi quái thạch trước cốc khẩu, Hàn Tùng Linh chợt phát hiện có tiếng động rất khẽ phát ra từ bên phải chỉ cách mấy trượng liền dừng lại quan sát.

Cũng lúc ấy lại nghe có tiếng động khác bên phía tả, kinh hãi nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ mình lọt vào ổ phục kích của đối phương?

Hàn Tùng Linh vỗ con chim anh vũ chỉ tay sang bên phải.

Tuyệt Nhi phát hiện ra kẻ địch rất nhanh, đáp lên một tảng quái thạch chúi mỏ xuống bên dưới chỉ phương hướng.

Hàn Tùng Linh nhẹ nhàng lướt sang bên trái, đi được chừng ba trượng thì thấy có một người đứng dựa lưng vào một phiến đá.

Đó là một lão nhân chừng bảy mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, tay cầm một cây Lục Ngọc trượng. Người lão gầy nhom, chỉ còn da bọc xương, cái đầu chẳng khác gì khô lâu, từ hai hố mắt sâu hoắm phát ra hai luồng mục quang xanh lè nhìn mà sồn gáy.

Hàn Tùng Linh cố định thần, cất tiếng hỏi :

- Tôn giá chắc ở đây chờ người?

Lão quái nhân cũng chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh, nghe hỏi gật đầu đáp :

- Ngươi đoán đúng. Hơn nữa nếu lão phu không nhìn lầm thì người mà ta đang chờ chính là tiểu tử ngươi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Trên người tại hạ nhất định có ký hiệu rất đặc biệt để tôn giá dễ dàng nhận ra?

- Không sai! Đó là thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đeo trên mình ngươi!

...(mắt trang)...

...như ngươi đâu! Hừ, thân phận là gì nếu mất đi đức hạnh và liêm sỉ?

Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái chợt biến ngay sắc mặt, vung cây Lục Ngọc trượng bổ xuống đầu Hàn Tùng Linh, vừa nhanh vừa mạnh đến mức khó tưởng tượng.

Hàn Tùng Linh lui lại làm cây trượng bổ vào một tảng đá phát ra một tiếng nổ rền cùng một quầng lửa bắn ra.

Hàn Tùng Linh biết đối phương không bao giờ chịu từ bỏ mục đích, trong đầu đã phác sẵn kế hoạch, nhảy lùi lại bốn năm bước, tới đúng chỗ con Tuyệt Nhi phát hiện được có người mai phục.

Quả nhiên Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái không chịu bỏ, xách Lục Ngọc trượng đuổi theo.

Tới một khối quái thạch thì chẳng thấy bóng chàng đâu nữa, chợt nghe sau tảng đá có tiếng động, lão liền quay sang quát :

- Tiểu tử chạy đâu?

Vừa thoáng thấy một nhân ảnh chồm lên, Lục Ngọc lão nhân liền vung trượng đánh ra.

Người kia rú lên một tiếng thảm khóc, bị trúng một trượng với uy lực vạn cân đánh vào lưng nát như!

Lục Ngọc lão nhân cười hắc hắc hai tiếng, định cúi xuống nhặt Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên, nào ngờ nhìn kỹ lại thì người bị mình đánh chết không phải là Hàn Tùng Linh mà là một trung niên hán tử.

Lão nghiến răng nói :

- Tiểu tử thật là giảo hoạt! Lão phu nhất định cho ngươi chết còn thảm khóc hơn!

Lão đưa mắt nhìn quanh nhưng nào biết Hàn Tùng Linh ở chỗ nào?

Tiếng rú thêm thảm của tên hán tử trung niên làm chấn động cả khu vực Âm Mộng cốc.

Ngay lập tức, trong phạm vi mấy chục trượng xung quanh có mười mấy nhân ảnh rời khỏi chỗ nấp sau những gốc cây mô đá đâm bổ tới nơi phát ra tiếng rú.

Kế hoạch của Hàn Tùng Linh quả là thần diệu!

Từ chỗ là mục tiêu dễ lộ, bây giờ chàng biến thành người phục kích, nấp sau một tảng đá cao, kín đáo, an toàn chờ xem cuộc xung đột sắp diễn ra.

Lục Ngọc lão nhân vừa nhận ra nạn nhân không phải là Hàn Tùng Linh, “hừ” một tiếng nói :

- Đó là ngươi tự mình tìm chết, không trách được lão phu!

Lão vừa đứng lên thì chợt nghe sau lưng vang lên tiếng nói lạnh lùng :

- Các họ định gây chuyện rồi chuồn bỏ ư? Trong thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Lục Ngọc lão nhân quay lại nhìn, thấy người vừa nói là một lão nhân tuổi độ ngũ tuần, mình bận lam y, mặt đen râu vàng, sau lưng đeo một hàng đoản đao.

Lão quái nóng lòng cướp đoạt thanh bảo kiếm, thấy bị chặn đường liền trừng mắt chỉ vào mũi mình quát :

- Tiểu tử! Ngươi đang nói với lão phu phải không?

Lão râu vàng đáp :

- Ở đây ngoài các hạ ra còn có ai nữa?

Rồi chỉ xuống tử thi hỏi :

- Người này do các hạ giết?

Lục Ngọc lão nhân thừa nhận ngay :

- Không sai! Người định làm gì ta?

- Rất đơn giản! Chính các hạ cũng phải nằm lại đây.

Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái không ngờ đối phương dám vô lễ với mình như thế, tức giận quát lên :

- Khôi Tinh Dao Hướng Phi! Người có biết lão phu là ai không mà dám vô lễ như thế?

Lão râu vàng còn chưa kịp trả lời thì từ sau một tảng quái thạch xuất hiện một lão nhân khác thay lời đáp :

- Vạn lão nhi! Nợ bạc trả tiền, giết người đền mạng. Đó là qui luật xưa nay. Tuy Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái danh đầu không nhỏ nhưng bây giờ không phải là lúc các hạ giễu võ dương oai đâu.

Hàn Tùng Linh nấp sau tảng đá ngạc nhiên tự hỏi :

- Làm sao tên này cũng tới đây?

Lục Ngọc lão nhân giương mắt nhìn người mới đến, chợt ngửa mặt cười to một tràng rồi đột ngột cúi đầu liếc mắt cười nói :

- Tưởng ai tới đây lý luận đạo lý với lão phu, hóa ra Kim Lư Tinh!

Lão dừng lại một lúc, quét mắt nhìn cả hai người, trầm giọng nói :

- Với bản lĩnh của các ngươi mà định bắt lão phu đền mạng thì không xứng đâu! Hơn nữa lão phu còn đang bận công chuyện, không hơi đâu mà chấp trách các ngươi!

Nói xong xách Lục Ngọc trượng định bỏ đi.

Khôi Tinh Dao Hướng Phi rút hai ngọn đoản đao cầm trong tay quát :

- Vạn Sinh Thái! Ngươi muốn đi thì phải trả lời thế nào về hành động mới rồi của ngươi đã!

Lục Ngọc lão nhân trầm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ các ngươi dám động thủ với lão phu?

Dứt lời thân nhiên bước đi.

Lão mới đi được vài bước chợt thấy từ sau các mô đá có bảy tám nhân ảnh lao ra chặn đường, một lần nữa đành dừng lại quát :

- Các ngươi thật là hạng vô tri không biết sống chết!

Rồi vùng Lục Ngọc trượng lên hỏi :

- Tên nào muốn nộp mạng thì cứ chặn đường!

Nói xong hiên ngang bước tới.

Khôi Tinh Dao Hướng Phi chợt lao tới quát lên :

- Vạn Sinh Thái! Nằm xuống!

Vừa quát vừa vung tay phóng ra hai mũi đoản đao vào lưng Lục Ngọc lão nhân.

Thủ thuật phi đao của Hường Phi rất quái dị, hai vết hàn tinh bắn tới lưng Lục Ngọc lão nhân nhưng không bay theo đường thẳng mà uốn lượn hình chữ chi khiến người ta không biết hướng nào mà tránh. Vì thế tuy chỉ có hai ngọn phi đao nhưng tạo ra uy lực cực lớn.

Mối uy hiếp với Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái không phải chỉ từ phía sau.

Khôi Tinh Đao Hường Phi vừa xuất thủ, bảy tám tên hắc y nhân từ phía nhảy bổ vào, tay vung đao kiếm, nhất tề bổ xuống địch nhân.

Bọn này thân thủ đều không phải tầm thường, ánh binh khí lóe lên cùng kinh phong xé không trung nghe thật kinh tâm.

Lục Ngọc lão nhân ngỡ rằng đối phương không dám động thủ với mình, vừa nghe Hường Phi quát sau lưng lại nghe bọn hắc tử bổ tới, mặt liền nổi sát cơ quát vang như sấm :

- Lão phu thật hết các ngươi!

Lời vừa dứt, thân ảnh chợt chùng thấp xuống, tay vung Lục Ngọc trượng quét ra.

Lập tức vang lên những tiếng rú thảm thiết, tiếng xương gãy răng rắc và tiếng thầy người ngã xuống bình bịch nghe thật kinh tâm động phách.

Chỉ trong chớp mắt đã có bốn người ngã gục trong vũng máu, trong đó hai tên bị Lục Ngọc trượng đánh nát như, hai tên khác trúng phi đao của Hường Phi cắm vào ngực lút tận chuôi.

Hàn Tùng Linh thấy vậy kinh hãi nghĩ thầm :

- Chẳng trách nào lão ta ngông cuồng như thế, trượng pháp quả là kinh nhân!

Lục Ngọc lão nhân lúc đó đã phát khùng, quét ánh mắt sung mãn sát cơ nhìn đối phương quát :

- Tội nay đừng tên nào hy vọng sống sót rời khỏi đám nham thạch này!

Quát xong lại vung Lục Ngọc trượng lên...

Giữa lúc đó cách chừng mười trượng có tiếng người lạnh lùng nói :

- Vạn lão nhi tưởng rằng không ai trị được ngươi sao?

Lục Ngọc lão nhân nghe giọng nói đã nhận ra được đối phương là ai, mặt biến sắc hỏi :

- Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm lão nhi cũng tới đây sao?

Hàn Tùng Linh nghe nói Tam Tinh Chiếu Mệnh xuất hiện, trong lòng không khỏi rung động nhìn lên.

Cách Lục Ngọc lão nhân chừng bảy tám trượng bước ra hai tên hắc tử chừng ba mươi tuổi bận cẩm y, tiếp theo tới một lão nhân tuổi độ thất tuần, tóc bạc như mây, râu dài tới ngực, mình mặc cẩm bào thêu kim tuyến, ngực áo thêu hình ba ngôi sao.

Sau lưng lão nhân này còn có hai tên hắc tử mặc cẩm y nữa.

Hàn Tùng Linh không cần đoán cũng biết cẩm bào lão nhân là Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần, Đại bang chủ Tam Tinh bang.

Chờ năm người này tới gần, Vạn Sinh Thái nhìn bạch phát lão nhân cười khùng khục nói :

- Thảm huynh lúc này có tiền hô hậu ủng giống như một bậc vương hầu, lão phu vô cùng khâm phục.

Bạch phát lão nhân đáp :

- Vạn huynh khéo cười! Huynh đệ chỉ là một tên võ phu, đâu dám sánh với Vạn huynh nhân văn dã hạc, sống như một bậc tiên nhân.

- Quá khen! Thảm huynh hôm nay tới đây nhất định có công chuyện rất trọng đại.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần trả lời ngay :

- Huynh đệ tới đây tìm Hàn Tùng Linh.

Lục Ngọc lão nhân cười hắc hắc nói :

- Như vậy là chúng ta có cùng mục đích rồi.

Giọng của Tam Tinh Chiêu Mệnh chợt trở nên lạnh lùng :

- Thế mà huynh đệ cho rằng Vạn huynh tới đây là vì bốn bang!

Lục Ngọc lão nhân thấy rằng khó làm cho tình hình bớt căng thẳng theo ý mình, đành chấp nhận hiện thực, chỉ xuống mấy từ thi hỏi :

- Ý Thảm huynh nói mấy tên này?

Tam Tinh Chiêu Mệnh gật đầu đáp :

- Không sai! Thảm Điện Thần được tín nhiệm đề cử làm Bang chủ Tam Tinh bang, chẳng lẽ việc đó Vạn huynh còn chưa biết?

Lục Ngọc lão nhân đáp :

- Tam Tinh bang uy danh vang lừng khắp Quan ngoại, lão phu sao không biết? Hơn nữa Vạn mỗ đã có lời cung hỷ...

Tam Tinh Chiêu Mệnh ngắt lời :

- Vạn huynh giải thích thế nào về việc hạ độc thủ với bốn người này? Chẳng lẽ chúng có hành động vô lễ với huynh?

Lục Ngọc lão nhân hất hàm chỉ sang Kim Lư Tinh và Khôi Tinh Đào Hưởng Phi nói :

- Vì sao Thảm huynh không hỏi hai tên Đường chủ của mình xem chúng giải thích thế nào?

Tam Tinh Chiêu Mệnh đã đoán biết nguyên do, chỉ sang tên hán tử bị giết đầu tiên hỏi :

- Còn người kia thì sao? Chẳng lẽ một mình hắn cũng dám mạo phạm đến Vạn huynh?

Lục Ngọc lão nhân hàm hồ đáp :

- Có thể coi là như vậy?

Hàn Tùng Linh đang ẩn thân trên mỏm đá cách đó bốn năm trượng chợt thấy sau cổ khẩu có mười mấy nhân ảnh đang lướt tới, nghĩ thầm :

- Không biết bọn này là ai? Tình hình sắp tới sẽ còn náo nhiệt hơn. Mình phải tìm chỗ kín đáo hơn mới được.

Bấy giờ ở hiện trường, hình như Tam Tinh Chiêu Mệnh Thảm Điện Thần thấy lời giải thích của đối phương về cái chết của tên thuộc hạ chưa được thỏa đáng, tiếp tục chất vấn :

- Vạn huynh nói thế làm huynh đệ thấy rất khó tin.

Lục Ngọc lão nhân “hừ” một tiếng nói :

- Vậy theo Thảm bang chủ thì nên nói thế nào?

- Đương nhiên nếu không có lý do chính đáng, Vạn huynh phải chịu trách nhiệm về hành động của mình. Trên cương vị là Bang chủ, cho dù huynh đệ có cảm tình với Vạn huynh bao nhiêu cũng không thể làm ngơ chuyện này được.

Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái cười hắc hắc nói :

- Thảm bang chủ! Tuy biết thế lực của Tam Tinh bang lừng danh Quan ngoại, ngay lúc này tại trường cũng không ít người, nhưng Vạn mỗ không phải là người yếu bóng vía. Các vị muốn thế nào cứ cho biết, chỉ cần xong việc hôm nay, Vạn Sinh Thái này sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện.

Tam Tinh Chiêu Mệnh Thảm Điện Thần trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thôi được, hôm nay chúng ta có việc khác quan trọng hơn, chuyện này hãy tạm gác lại lúc khác sẽ giải quyết.

Lão dừng một chút rồi chợt hỏi :

- Vừa rồi Vạn huynh đã từng động thủ với Hàn Tùng Linh, đúng không?

Lục Ngọc lão nhân tức giận chỉ vào Kim Lư Tinh và Khôi Tinh Đào Hưởng Phi nói :

- Chỉ vì bọn vô tích sự này mà làm tên họ Hàn chạy mất...

Chính lúc ấy, chợt nghe trên dốc cách mười mấy trượng vang lên một tiếng rú thê thảm.

Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần vung tay ra lệnh :

- Mau đuổi theo truy tìm cho bằng được.

Nói xong dẫn đầu bọn thuộc hạ lao đi.

Lục Ngọc lão nhân dừng lại nghĩ thầm :

- Bây giờ mà tham gia truy đuổi cùng bọn này thì mình chẳng được lợi lộc gì, chỉ bằng tìm chỗ cao quan sát, nhất định chặn bắt được Hàn Tùng Linh.

Nghĩ đoạn phi thân lên một vách đá cao đứng lướt mắt nhìn xuống.

Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần lướt đi một mạch hơn 10 trượng, chợt nghe phía sau có tiếng la thảm, dừng lại hỏi :

- Chuyện gì thế?

Khôi Tinh Đào Hường Phi cúi người đáp :

- Chắc lại thêm một huynh đệ của chúng ta trúng độc thủ của hắc...

Tam Tinh Chiêu Mệnh nghiêng răng nói :

- Tiểu tử đó thật giảo hoạt!

Nói xong cùng thuộc hạ quay lại tìm kiếm một lúc lâu nhưng chỉ thấy một tên đệ tử vừa bị giết mà chẳng thấy tung tích Hàn Tùng Linh đâu cả.

Lão ra lệnh cho Kim Lư Tinh và Hường Phi :

- Hai vị Đường chủ cho tập hợp các đệ tử lại phối hợp lực soát thật kỹ trong đám nham thạch này, chỉ cần gặp tiểu tử đó là giết không cần nói nhiều!

Hai tên Đường chủ lĩnh mệnh chạy đi.

Tam Tinh Chiêu Mệnh lúc đó đã bắt đầu phát hỏa, nghiêng răng nói :

- Lão phu không tin ngươi có thuật thăng thiên độn thổ!

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã thoát ra khỏi đám quái thạch, chặn trước một bọn hán tử bận khinh trang từ trên Bạch Vân Phong đi xuống.

Chàng nấp sau một phiến đá, nhặt một viên sỏi nhắm tên đi đầu thi triển công phu Đạn Chi thần công bắn vào mặt hắc.

Tên hán tử ôm mặt rú lên.

Trong lúc mấy tên phía sau đang ùn lại thì Hàn Tùng Linh vòng sang mé tả lao về hướng cốc khẩu.

Bấy giờ đã vào độ canh hai.

Hàn Tùng Linh tới cách cốc khẩu chừng 50 trượng thì dừng lại nghĩ thầm :

- Như vậy là trên bãi quái thạch lại sắp xảy ra một cuộc hỗn chiến. Xem chừng không chỉ có Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái, Tam Tinh bang và bọn thuộc hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên truy tìm mình mà có thể còn nhiều bè đảng khác. Người ta nói rằng Âm Mộng cốc chủ không cho phép bất cứ nhân vật giang hồ nào tiến vào cách cốc khẩu năm mươi trượng, như vậy là mình được an toàn.

Chàng đang nghĩ thì chợt từ phía trước bên tả vang lên giọng nói lạnh lùng :

- Lão phu biết mình mai phục ở đây nhất định sẽ đón được tiểu tử ngươi mà.

Tiếp đó phía bên hữu có tiếng người khác tiếp lời :

- Lão phu cũng nghĩ tương tự.

Hàn Tùng Linh lập tức nhận ra thanh âm người bên tả là Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần còn người bên hữu là Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái.

Tuy biết mình lâm vào cảnh không dễ đối phó nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Chàng biết đối phương chặn cho mình không lọt được xuống cốc, nếu mình tiến lên lúc này nhất định bị cả hai hợp lực đánh lui, liền lùi hai bước tạo thành thế chân vạc với hai tên ma đầu, hướng sang Tam Tinh Chiêu Mệnh nói :

- Tên họ Thẩm! Ngươi nhiều lần lao tâm khổ tứ, hao binh tổn tướng không ít mà vẫn chưa chịu từ bỏ ảo vọng hay sao?

Tam Tinh Chiêu Mệnh chưa kịp đáp thì từ phía đối diện Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái đã cướp lời :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu nhắc lại điều kiện lúc ban đầu chỉ cần thanh kiếm mà thôi.

Tam Tinh Chiêu Mệnh nhìn sang Lục Ngọc lão nhân nói :

- Vạn huynh, vậy là chúng ta thỏa thuận được với nhau rồi.

Lục Ngọc lão nhân hỏi :

- Ý Thẩm huynh là...

- Huynh đệ chỉ cần tính mạng của Hàn Tùng Linh thôi.

Lục Ngọc lão nhân cười hô hô nói :

- Thẩm huynh có thể nói rõ hơn được không?

Tam Tinh Chiêu Mệnh nghiêng răng nói thầm :

- Lão quái vật này thật giáo hoạt vô tỉ! Nhưng trong tình cảnh này đành hợp tác với hắn rồi sẽ giải quyết hậu quả sau..

Nghĩ đoạn làm ra vẻ hào phóng nói :

- Sau khi đắc thủ, Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm sẽ là của Vạn huynh.

Lục Ngọc lão nhân cười hắc hắc nói :

- Cái đó là lẽ đương nhiên, chỉ là lão phu cần nghe ý kiến của vị tiểu huynh đệ xem thế nào mới quyết định.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Vạn Sinh Thái, ngươi muốn biết giá trị đích thực của thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đúng không?

Lục Ngọc lão nhân ngo ngoác hỏi :

- Chẳng lẽ Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm còn có giá trị phi thường nào khác?

Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần chen lời :

- Vạn lão nhi! Giá trị đích thực của Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm không chỉ là thần binh lợi khí thời thượng cổ mà chủ yếu bản thân nó là một loại tín vật tối cao, người nào có nó trong tay thì có thể vượt qua Sinh Tử quan.

Câu nói đó chẳng những Hàn Tùng Linh phải kinh tâm mà đến cả Lục Ngọc lão nhân cũng chấn động.

Thực ra chẳng phải Vạn lão quái vật không biết bí mật này mà lão chỉ giả bộ ngây ngô thế thôi.

Nay nghe Thẩm Điện Thần nói thế, lão cười khùng khục hỏi :

- Thẩm lão nhi! Ta biết ai nói cho ngươi nghe bí mật đó rồi. Ngươi phụng mệnh người đó tới đây ngăn cản không cho Hàn Tùng Linh tiến vào Âm Mộng cốc, đúng không?

Tam Tinh Chiêu Mệnh bị vạch trần, tuy trong lòng muốn ăn tươi nuốt sống Vạn Sinh Thái nhưng cố nhịn nói :

- Huynh đệ hy vọng Vạn huynh hợp tác với bốn bang.

Lục Ngọc lão nhân trầm ngâm suy nghĩ chưa vội trả lời.

Tam Tinh Chiêu Mệnh tỏ ra, chờ một lúc lại lên tiếng hỏi :

- Vạn huynh thấy thế nào?

Lục Ngọc lão nhân đáp :

- Với thế lực của Tam Tinh bang, nhất là danh vọng vị phía Thẩm huynh tới đây, lão phu đâu dám cự tuyệt!

Tam Tinh Chiêu Mệnh gật đầu nói :

- Huynh đệ xin đa tạ trước!

Với võ công và uy danh của Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái trong chốn giang hồ mà cũng phải hạ mình trước Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần, điều đó làm Hàn Tùng Linh cảm thấy bất ngờ.

Chàng trầm nghĩ :

- Không biết kẻ đứng đằng sau Tam Tinh bang là ai mà Vạn Sinh Thái phải khiếp sợ như thế? Xem ra sau này mình sẽ còn gặp không ít khó khăn...

Nghĩ đoạn “hừ” một tiếng rồi nói :

- Người ta nói ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã quả thật không sai! Cho dù các nguoi kết thành hồ quần cầu đảng cũng không làm gì được thiếu gia đâu.

Lục Ngọc lão nhân phát nộ gào lên :

- Tiểu bối! Lão phu hôm nay phải giáo huấn hạng mục vô tôn trưởng không biết trời cao đất dày nguoi!

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Hạng cướp đường như nguoi mà xứng là tôn trưởng của ai chứ?

Lục Ngọc lão nhân nhìn sang Tam Tinh Chiêu Mệnh nói :

- Thẩm huynh! Chúng ta còn chờ gì nữa?

Tam Tinh Chiêu Mệnh cười nói :

- Vạn huynh! Cần gì cả hai chúng ta cùng xuất thủ?

Lục Ngọc lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ý Thẩm huynh là...

Tam Tinh Chiêu Mệnh ngắt lời :

- Ý huynh đệ là một người giao chiến với tiểu tử này, một người sẽ đứng ra giám sát, như thế sẽ an toàn hơn.

Lục Ngọc lão nhân hỏi :

- Vậy ai sẽ xuất thủ?

Tam Tinh Chiêu Mệnh cười đáp :

- Chẳng phải Vạn huynh vừa nói rằng cần giáo huấn tên tiểu bối vô tri đó một trận hay sao?

Lục Ngọc lão nhân nghe nói vậy lòng đầy căm tức nhưng không biết thoái thác cách nào đành gượng cười nói :

- Hô hô! Cái đó chính hợp ý lão phu.

Đứt lời cảm Lục Ngọc trượng tiến ra.

Tam Tinh Chiêu Mệnh nói :

- Vạn huynh! Thẩm Điện Thần đứng giám sát ở đây, đảm bảo hấn không chạy thoát đâu.

Lục Ngọc lão nhân nén giận đáp :

- Vậy là lão phu yên tâm rồi.

Lão tiến lên cách Hàn Tùng Linh tám thước thì dừng lại nói :

- Tiểu tử phát chiêu đi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Liệu nguoi có đối phó nổi không?

Lục Ngọc lão nhân bị chọc giận không sao kiềm chế nổi liền vùng Lục Ngọc trượng bỏ xuống.

Hàn Tùng Linh dùng bảo kiếm còn nguyên trong vỏ đưa lên đỡ.

Lục Ngọc lão nhân thấy vậy cả mừng, vội gia thâm ba thành công lực quyết đánh bật bảo vật mình đang ao ước ra khỏi tay đối phương, bụng chắc mẩm chỉ một chiêu là hoàn thành tâm nguyện.

Nào ngờ sau tiếng nổ rền như sét, cây Lục Ngọc trượng bị đánh bật đi, trái lại Hàn Tùng Linh vẫn cầm chắc thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trong tay không hề suy suyển.

Kết quả đó chẳng những hoàn toàn trái với tưởng tượng của Lục Ngọc lão nhân mà Tam Tinh Chiếu Mệnh thấy vậy cũng chấn động tâm thần.

Sau mấy lần sai thuộc hạ truy sát Hàn Tùng Linh không thành, lão cũng biết đối phương lợi hại nên mới đích thân đến đây, nhưng không ngờ công lực của thiếu niên này lại cao không kém gì Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái.

Sau khi đánh lui đối phương, Hàn Tùng Linh tiến lên một bước, bắt thần quay ngược thanh kiếm điểm hai dải tua màu hồng thẳng tới ngực Lục Ngọc lão nhân.

Lão quái vừa thấy chuôi kiếm hướng tới mình lập tức nảy lòng tham, theo bản năng vội đưa tay trái ra định chụp lấy, nào ngờ vừa duỗi tay ra liền bị tua kiếm điểm trúng, đau nhói lên nhảy lùi mấy trượng, máu từ lòng bàn tay tóe ra.

Hàn Tùng Linh lướt tới như tia chớp phóng ra một cước trúng ngay đùi Vạn Sinh Thái làm lão bắn xa bảy tám thước ngã nhào xuống lăn đi mấy vòng.

Lòng đầy phẫn hận, lão chồm dậy nghiêng răng nén đau, mắt đỏ ngầu nhìn Hàn Tùng Linh rít lên :

- Tiểu bối! Vừa rồi lão phu sơ suất để bị ngươi lừa...

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần đứng cách ba trượng, thấy người Vạn Sinh Thái bầm đầy tuyết, bàn tay đầy máu me, bụng muốn cười nhưng không sao cười được nghĩ thầm :

- Chỉ sợ Vạn lão quái không duy trì được lâu, muốn giết được tiểu tử này không phải là chuyện dễ.

Hàn Tùng Linh bình thần đáp :

- Hàn mỗ hy vọng lần này sẽ không sơ suất nữa, và báo trước sẽ dùng kiếm đấu với ngươi..

Vạn Sinh Thái không để chàng nói hết, quát lên :

- Tiếp chiêu.

Lời chưa dứt ngọc trượng đã bỏ xuống, phát liền bốn năm chiêu, công thế uy mãnh hơn trước gấp bội.

Giống như thú dữ bị thương, Vạn Sinh Thái xuất chiêu vong mạng, chỉ công không thủ, mỗi chiêu đánh ra đều dốc toàn lực, không tiếc hạ sát thủ, chỉ một mục đích duy nhất là rửa nỗi nhục vừa rồi và đoạt lấy Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm càng nhanh càng tốt.

Hàn Tùng Linh thi triển bộ pháp lướt người giữa màn trượng ánh tránh chiêu, bắt thần hú dài một tiếng nhảy vút lên không, từ trên cao một trượng chúc đầu xuống, chỉ nghe soạt một tiếng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đã rút khỏi vỏ điểm xuống hai vai địch thủ.

Lục Ngọc lão nhân vừa lóa mắt bởi ánh hàn quang của thanh bảo kiếm vừa bị chiêu kiếm thần tốc uy hiếp vội lùi lại chống đỡ.

Chỉ sau vài chiêu, Hàn Tùng Linh hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Thực ra Vạn Sinh Thái biết công lực của mình không cao hơn đối thủ, hơn nữa vừa mới bị thương, chỉ lợi dụng thời cơ Hàn Tùng Linh chưa kịp rút binh khí đối địch dốc toàn lực tấn công, quyết không để đối phương có thời cơ rút kiếm may ra đắc thủ một chiêu giải quyết tình hình.

Bây giờ thấy Hàn Tùng Linh đã phát kiếm, mọi hy vọng tiêu tan, lão đành lui về thủ thế, thầm mong Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần sớm xuất thủ tương trợ.

Lúc này lại thêm mấy nhân ảnh lướt tới hiện trường.

Đầu tiên là Kim lưu Tinh đến bên Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần cúi mình nói :

- Khải bẩm Bang chủ, bọn thuộc hạ bị hắn lừa..

Tam Tinh Chiếu Mệnh trầm giọng nói :

- Còn may là như thế. Nếu các ngươi gặp phải Hàn Tùng Linh thì chỉ e bây giờ nửa mạng cũng không còn.

Người xuất hiện tiếp theo là Khôi Tinh Đào Hường Phi.

Tên này chưa giao thủ với Hàn Tùng Linh, hung hăng nói :

- Hấn chẳng qua chỉ là một hài tử chưa ráo máu đầu, bổn tọa tự tin thu thập được!

Tam Tinh Chiếu Mệnh trừng mắt nói :

- Người lùi lại nhìn cho rõ rồi hãy nói!

Hường Phi thấy hai người đánh nhau trong bóng đêm nhập nhoạng, còn chưa nhận ra ai, nhú mày hỏi :

- Bang chủ, người giao chiến với Hàn Tùng Linh là ai thế?

Tam Tinh Chiếu Mệnh lạnh lùng đáp :

- Vạn Sinh Thái!

Kim Lư Tinh nghi hoặc nói :

- Chẳng lẽ Lục Ngọc lão nhân mà không thắng được hấn?

Lão Bang chủ đáp :

- Hấn đã bị thương!

Hường Phi tỏ ra cao hứng :

- Nếu vậy chúng ta đỡ mất công hạ thủ...

Tam Tinh Chiếu Mệnh ngắt lời :

- Người bị thương là Vạn Sinh Thái!

Cả hai tên Đường chủ nghe nói vậy đều giật mình chấn động.

Lúc đó có thêm bốn tên khác chạy đến gồm hai tên bạn cảm y và hai tên bạn hắc y.

Tam Tinh Chiếu Mệnh nhìn chúng hỏi :

- Những người khác đâu cả? Chẳng lẽ chỉ còn lại bấy nhiêu người thôi sao?

Kim Lư Tinh và Hường Phi cùng cúi đầu đáp :

- Vâng! Trời tối không thấy rõ, đến khi phát hiện thì đã muộn.

- Đối phương là ai?

Khôi Tinh Đào Hường Phi ngẩng lên nói :

- Người của Triệu Tông Nguyên.

Tam Tinh Chiếu Mệnh hỏi tiếp :

- Tồn thất thế nào?

- Chết bốn tên và một số bị thương.

- Chúng đâu?

- Bẩm, đã rút lui cả rồi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh nghiêng răng nói :

- Xua hổ cắn sói, mưu kế của Hàn Tùng Linh thật ác độc!

Kim Lư Tinh tiếp lời :

- Mà Triệu Tông Nguyên cũng chẳng kém! Để chúng ta ở đây chịu trận với tên tiểu tử này...

Khôi Tinh Đào Hướng Phi đề nghị :

- Bang chủ, Hàn Tùng Linh đã lợi hại như vậy, hay chúng ta cũng về đi? Việc phòng thủ Quan ngoại không chỉ là việc của Tam Tinh bang chúng ta...

Tam Tinh Chiêu Mệnh chợt đánh giọng nói :

- Nhưng trên danh nghĩa thì đó là việc của chúng ta, biết chưa?

Kim Lưu Tinh rụt rè hỏi :

- Bang chủ, vậy bây giờ chúng ta hành động thế nào?

Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần không đáp, chăm chú nhìn hai đối thủ.

Lúc đó Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái liên tục bị bức lùi, gần như không còn cơ hội hoàn thủ, xem tình thế không duy trì được lâu.

Tam Tinh Chiêu Mệnh mặt biến sắc, hất hàm ra lệnh :

- Vây lấy chúng!

Kim Lưu Tinh hỏi rõ thêm :

- Xin Bang chủ cho biết chúng ta sẽ trợ giúp bên nào?

Đối với lão thì Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái cũng là kẻ thù vì lão quái này vừa rồi đã giết chết năm tên đệ tử Tam Tinh bang, đương nhiên lão chưa biết Bang chủ đã liên minh với Vạn Sinh Thái.

Tam Tinh Chiêu Mệnh đáp :

- Vạn Sinh Thái đã đứng về phía chúng ta. Việc cấp thiết là tiêu diệt Hàn Tùng Linh trước.

Nói xong rút kiếm ra lao vào đấu trường.

Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đào Hướng Phi không dám chậm trễ, suất lĩnh bốn tên đệ tử lao theo.

Bảy người của Tam Tinh bang, kể cả Bang chủ Tam Tinh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần, trước sau nhảy vào đấu trường, cùng với Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái vây lấy Hàn Tùng Linh tám mặt, liên thủ hợp kích.

Cùng lúc đó từ dưới cốc khẩu xuất hiện bốn thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi bận tử y.

Chúng đứng quan sát cuộc đấu thêm một lúc thì có một hồng y thiếu nữ lớn tuổi hơn một chút từ trên vách đá nhảy xuống.

Người này vừa tới liền bảo :

- Các người hồi cung đi! Tội nay tâm tình Công chúa không được tốt, vì thế đừng nói gì về việc xảy ra ngoài này để Công chúa phiền lòng thêm.

Một người nói :

- Đại thư, bọn tiểu muội sẽ bẩm báo với Công chúa như thế nào?

Hồng y thiếu nữ đáp :

- Cứ bẩm là không phát hiện được gì cả.

- Đại thư, vừa rồi Công chúa nghe ngoài này có âm thanh dị dạng mới sai chúng tôi ra xem xét, nếu theo lời đại thư vào bẩm báo không xảy ra chuyện gì, sau này biết chuyện ắt trị tội chúng tôi lừa dối, lúc đó làm thế nào?

Hồng y thiếu nữ nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu đáp :

- Người nói thế cũng phải...Có thể tội nay Công chúa ra ngoài này tản bộ cũng nên. Thôi được, việc đó để ta phụ trách.

Một tên trong số bốn tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn 8 người đang vây đánh Hàn Tùng Linh ngập ngừng nói :

- Nhưng bọn kia lấy nhiều hiệp ít, chẳng lẽ chúng ta...

Hồng y thiếu nữ khoát tay nói :

- Mặc chúng! Chúng ta về đi.

Nói xong lướt nhanh xuống Âm Mộng cốc.

Bốn tử y thiếu nữ ngấp ngừng nhìn nhau một lúc rồi cùng quay người chạy theo đại thư.

Ngoài cốc khẩu Hàn Tùng Linh tuy bị tám cao thủ vây công, tuy khác hẳn với lúc một mình đấu với Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái nhưng không hề tỏ ra lo lắng, có công có thủ, thân pháp cực kỳ linh diệu, chiêu thức vô cùng kỳ ảo, càng đánh càng dũng mãnh.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần nằm mộng cũng không ngờ hợp lực của tám người chẳng những không đánh ngã được Hàn Tùng Linh mà cũng không chiếm được chút ưu thế nào.

Bây giờ lão mới hiểu ra vì sao chủ nhân ở Trung Nguyên đặc biệt quan tâm đến thiếu niên vừa mới xuất đạo này như vậy.

Hàn Tùng Linh tuy uy mãnh như thiên binh thần tướng nhưng muốn thắng địch, thậm chí thoát khỏi vòng vây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Qua bốn năm mươi chiêu tuy đã có một tên đệ tử Tam Tinh bang trúng kiếm ngã xuống, một tên khác bị thương nhưng người còn lại vẫn cố sức giữ chặt vòng vây.

Bốn tử y thiếu nữ vào cốc một lúc thì quay trở lại, sau đó tới hai hồng y thiếu nữ gồm vị “đại thư” đi cùng với một thiếu nữ cũng rất xinh đẹp, cả y phục, dung mạo và dáng người đều giống nhau như hai giọt nước, nếu thiếu nữ mới xuất hiện lần đầu không có một vết son ở giữa mi tâm thì không sao phân biệt được.

Sau khi sáu thiếu nữ này xuất hiện không lâu thì từ trong cốc lại thêm một nhân ảnh màu trắng lướt ra.

Người này xuất hiện làm không gian bừng sáng.

Đó là một bạch y thiếu nữ chừng mười chín hai mươi tuổi.

Không phải vì cô ta bận y phục màu trắng khiến người ta lóa mắt mà chủ yếu vì thiếu nữ có dung nhan vô cùng diễm lệ với khuôn mặt vành vạnh như trăng rằm, làn da trắng ngần, đôi mắt trong xanh như nước hồ thu dưới đôi mày cong vút, cặp môi nhỏ hồng thắm như đoá anh đào, đôi má mịn màng điểm thêm hai lúm đồng tiền càng làm tăng sức quyến rũ...

Quả là cô ta được tạo vật quá ưu ái vì mọi đường nét trên người đều tuyệt mỹ.

Cô ta vừa xuất hiện, sáu thiếu nữ đến trước nhất tề quỳ xuống cung kính nói :

- Bọn đệ tử cung nghênh Công chúa.

Cả sáu tên đều lộ vẻ bất an, dường như Công chúa đến một cách bất ngờ nằm ngoài dự liệu của chúng.

Bạch y thiếu nữ khoát nhẹ bàn tay ngà ngọc, cất giọng trong như bạc nói :

- Các ngươi không cần phải đa lễ! Đứng lên đi.

Sáu thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, ngấp ngừng một lúc mới đứng dậy.

Rồi bước lên trước nhìn ra ngoài cốc khẩu, nhìn thấy ngay cuộc chiến, nhú mày tỏ vẻ bất ngờ rồi quay lại nhìn hồng y thiếu nữ với ánh mắt dò hỏi.

Hồng y thiếu nữ được xưng là “đại thư” mặt tái đi, lại quỳ sụp xuống nói :

- Tỷ nữ to gan dám lừa dối Công chúa, tội đáng chết.

Bạch Phong công chúa chợt buông tiếng thở dài, cất giọng ôn hòa nói :

- Ưc Lan! Ta biết vì sao ngươi làm như thế. Trên mặt đất tuyết lạnh, hãy đứng lên đi.

Ưc Lan cảm kích nói :

- Đa tạ Công chúa khai ân!

Nói xong tham bái lần nữa mới đứng dậy.

Bạch Phong công chúa lại chăm chú nhìn vào đấu trường.

Lúc này bọn tám người vây công Hàn Tùng Linh đã có ba tên ngã xuống, Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần tuy thấy tình thế càng lúc càng bất lợi

nhưng vẫn ra lệnh cho thuộc hạ liều chết vây công lấy đối phương, dường như chờ người đến tiếp viện.

Hàn Tùng Linh nhận ra ngay cười hỏi :

- Thảm Điện Thần! Ngươi hy vọng có người tới trợ lực sao? Ất là nhân vật đó rất lợi hại.

Bị đối phương nói rõ tâm cơ, Tam Tinh Chiếu Mệnh không đáp, công vào ba kiếm.

Hàn Tùng Linh đánh bật kiếm đối phương, lại nói :

- Ta nghĩ cao thủ ngoài Quan ngoại không ai đủ sức cứu được ngươi đâu, nhất định nhân vật các hạ đang chờ từ Trung Nguyên đến, đúng không?

Chàng vừa nói xong từ hướng Bạch Vân Phong vang lên một tràng tiếng hú, một dải hai ngàn.

Tam Tinh Chiếu Mệnh vừa nghe dấu hiệu đó mặt lộ vẻ vui mừng, dốc lực xông vào công xuất ra ba chiêu rồi nhảy ra ngoài phát ra ba tiếng hú tương tự.

Hàn Tùng Linh biết mình suy đoán không sai, đoán rằng người vừa hú tất không phải hạng tầm thường, nếu kéo dài cuộc đấu đối với mình sẽ gặp nhiều điều bất lợi.

Nghĩ thế, trong lòng liền nổi sát cơ, vung bảo kiếm lên quát :

- Nằm xuống!

Trong tiếng quát công xuất liền bảy kiếm.

Chàng vừa trở thân uy tình hình lập tức thay đổi.

Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái thấy kiếm thế quá lợi hại, quát lên :

- Lui nhanh!

Chưa dứt lời đã lao vào định giải cứu nhưng một là không đủ sức, hai là quá muộn.

Trong tiếng rú thảm vang động sơn cốc, ba nhân ảnh tiếp nhau ngã nhào xuống, trước tiên là tên cầm y hán tử bị chém bay đầu, tiếp đó cả Kim Lư Tinh và Khôi Tinh Đào Hương Phi đều bị đâm trúng ngực, tay buông binh khí lăn ra ngoài vòng chiến.

Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái vừa vung Lục Ngọc trượng định lao vào giải cứu, chưa kịp xuất thủ thì Hàn Tùng Linh đã sấn tới trước mặt đâm một kiếm trúng cánh tay trái.

Kể ra Lục Ngọc lão nhân lớn mạng, vừa mới bị thương thì Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần tới kịp công xuất mấy chiêu buộc Hàn Tùng Linh phải quay lại đối phó, nhờ thế mới thoát thân.

Hàn Tùng Linh chỉ kiếm vào lão Bang chủ nói :

- Thảm Điện Thần! Đưa sao chiếu mệnh ra đi! Thiếu gia cần xem vật đó có đủ sức cứu được ngươi khỏi chết hay không?

Tam Tinh Chiếu Mệnh không đáp, nhìn cánh tay áo của Lục Ngọc lão nhân bị rách một lỗ lòi cả vết thương dài tới bốn năm tấc nhưng không thấy máu, trầm giọng hỏi :

- Vạn huynh có sao không?

Lục Ngọc lão nhân đáp :

- Lão phu chẳng chết được đâu. Không ngờ Thảm huynh quan tâm đến ta như thế... Nhưng bây giờ điều đó chỉ vô ích mà thôi.

Giao chiến suốt mấy canh giờ chẳng những không có hy vọng gì đoạt được Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, trái lại hai lần bị thương suýt mất mạng, lão ta giờ đã nguội lòng nhụt chí, không còn ham muốn gì nữa, nói xong lùi lại.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần nhú mày hỏi :

- Sao Vạn huynh lại nói thế?

Lục Ngọc lão nhân lạnh lùng đáp :

- Lão phu không cần Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm nữa.

Bấy giờ Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần mới hiểu ra tâm ý của đối phương, cười nhạt nói :

- Vạn Sinh Thái! Vấn đề lúc này không phải là ngươi muốn có bảo vật đó hay không. Cần phải nhận thức rõ tình hình và nghĩa vụ của mình.

Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái nhú mày nhìn đối phương, chợt cười to nói :

- Hô hô hô... Thảm bang chủ! Người định dùng mấy bức họa về Tam Phật đài để uy hiếp lão phu sao?

Tam Tinh Chiêu Mệnh đáp :

- Có thể coi là như vậy!

Lục Ngọc lão nhân chợt đánh giọng nói :

- Thảm Điện Thần! Nếu bây giờ ngươi chết ở đây, vị tất đã có ai biết được điều gì vừa xảy ra.

Tam Tinh Chiêu Mệnh hừ một tiếng nói :

- Vạn Sinh Thái! Chẳng lẽ ngươi tin có thể giết được ta?

Lục Ngọc lão nhân không đáp, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Tiểu huynh đệ! Lão phu giúp ngươi một tay nhập cốc.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Điều gì đã làm tôn giả thay đổi quyết định như thế?

Lục Ngọc lão nhân buông gọn hai tiếng :

- Sinh mệnh!

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Vì sao tôn giả không bỏ đi ngay bây giờ?

Lục Ngọc lão nhân trầm giọng hỏi :

- Đi đâu?

- Chẳng phải tôn giả vừa nói rằng mình cần bảo mệnh hay sao?

- Phải! Nhưng trước hết lão phu cần giết tên họ Thảm này đã.

- Cái đó để sau này sẽ tính không được sao?

Lục Ngọc lão nhân đang lo kè chi viện cho Tam Tinh Chiêu Mệnh Thảm Điện Thần sắp đến nên rất sốt ruột, thấy Hàn Tùng Linh vẫn bình chân như vại thì vừa bực vừa lo, quát lên :

- Tiểu tử! Rốt cuộc ngươi có muốn để cho lão phu giúp một tay hay không?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Giúp tại hạ ư? Tôn giả cần xác định cho rõ là trong trường hợp này ai đang cần giúp đỡ đây?

Không chờ đối phương trả lời, chàng quay sang Tam Tinh Chiêu Mệnh Thảm Điện Thần nói :

- Thảm bang chủ, Hàn mỗ nghĩ chúng ta nên bắt đầu thôi.

Tam Tinh Chiêu Mệnh dỗi mắt lên hướng Bạch Vân Phong rồi mới trả lời :

- Đừng nhầm tưởng lão phu sợ ngươi.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Dù ngươi có sợ bao nhiêu thì cũng không thay đổi được số phận của mình đâu!

Lục Ngọc lão nhân chợt chen lời :

- Tiểu bang hữu! Lúc này chúng ta cần hợp tác với nhau...

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Vạn Sinh Thái! Trước khi món nợ cũ giữa chúng ta được thanh toán sòng phẳng sẽ không có sự hợp tác nào cả.

Lục Ngọc lão nhân tức giận nói :

- Tiểu bối kia thật không biết điều. Chẳng lẽ ngươi muốn lão phu quỳ xuống khấn cầu ngươi?

- Hàn mỗ nghĩ sẽ có một ngày như thế, chỉ là không phải lúc này.

Dứt lời lướt tới trước mặt Tam Tinh Chiếu Mệnh nói :

- Các hạ xuất thủ đi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh lập tức quát lên :

- Tiếp chiêu.

Vừa nói là xuất thủ ngay làm cho Lục Ngọc lão nhân đứng gần đó nhìn mà hoa cả mắt.

Những âm hưởng từ miệng của Thảm Điện Thần phát ra còn chưa tắt thì ba luồng kiếm quang đã điểm tới yết hầu và hai bên ngực Hàn Tùng Linh.

Lục đạo mạnh, chiêu thức hiểm độc, động tác thần tốc, kiếp pháp luyện đến cảnh giới đó trong võ lâm rất hiếm thấy.

Hàn Tùng Linh thấy ngay chiêu đầu tiên đã hạ sát thủ cũng phải chấn kinh vội lùi ba bước.

Vừa lúc ấy nghe kinh phong rít lên sau lưng, chàng biết ngay Lục Ngọc lão nhân thừa cơ tập kích liền phi thân sang trái tránh chiêu.

Vì đã có đề phòng nên chàng không hoàn thủ, nhờ thế mới tránh được chiêu hợp công của hai tên ma đầu.

“Choang” một tiếng, cây Lục Ngọc trượng và thanh bảo kiếm đánh vào nhau làm bùng lên một quãng lửa, cả Tam Tinh Chiếu Mệnh và Lục Ngọc lão nhân đồng thu chiêu lùi lại.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hai vị tiếp tục đi, Hàn mỗ đi trước một bước.

Nói xong lao xuống cốc khẩu.

Lục Ngọc lão nhân ngẩn ra chốc lát rồi nhìn theo Hàn Tùng Linh quát :

- Mau đuổi theo!

Tam Tinh Chiếu Mệnh chỉ hừ một tiếng không đáp, cũng không truy kích.

Lục Ngọc lão nhân chưa biết nên làm gì, chợt thấy từ trên không đáp xuống một người, vừa đứng trầm ổn đã nhìn Tam Tinh Chiếu Mệnh hỏi cộc lốc :

- Người đâu?

Đó là một thanh niên võ sĩ chừng hăm bảy hăm tám tuổi, mình bận huyền y, tay cầm hộ thủ câu, mặt trắng mày thưa lại còn bôi phấn lờ lợt nhìn rất quái dị.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần thấy thanh niên võ sĩ xuất hiện, hình như có phần bất ngờ thốt hỏi :

- Huyền Âm Đồng Tử?

Thanh niên võ sĩ lạnh lùng đáp :

- Chính là bản tọa. Thảm bang chủ còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Tam Tinh Chiếu Mệnh chỉ sang Lục Ngọc lão nhân nói :

- Người này đã thả hấn đi mất rồi.

Huyền Âm Đồng Tử đưa mắt nhìn Lục Ngọc lão nhân hất hàm hỏi :

- Đúng vậy không?

Lục Ngọc lão nhân cũng biết Huyền Âm Đồng Tử là một trong bảy vị Sư giả dưới trướng Tam Phật đài nhưng thấy hấn trẻ tuổi nên tỏ ý coi thường.

Tuy nhiên trong trường hợp này lão rơi vào thế bất lợi, mặt khác nể sợ nhân vật đứng sau lưng đối phương nên trước thái độ hách dịch của Huyền Âm Đồng Tử, lão bầm bụng nhịn nhục đáp :

- Lão phu vừa rồi trợ giúp Thẩm bang chủ nhưng hấn vẫn chạy thoát.

Huyền Âm Đồng Tử nhú mày hỏi :

- Ngươi là ai?

- Lão phu là Vạn Sinh Thái.

Huyền Âm Đồng Tử “à” một tiếng thâm trầm nói :

- Tưởng ai, nguyên là Lục Ngọc lão nhân danh chấn Quan ngoại...

Rồi chợt quay sang Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần hỏi :

- Thẩm bang chủ bảo rằng Hàn Tùng Linh là do tên họ Vạn này thả đi ư?

Tam Tinh Chiếu Mệnh gật đầu :

- Chính thế!

Huyền Âm Đồng Tử quay sang Lục Ngọc lão nhân trầm giọng hỏi :

- Ngươi biết Hàn Tùng Linh đối với chúng ta quan trọng thế nào không?

Lục Ngọc lão nhân tuy sợ Tam Phật đài nhưng thấy Huyền Âm Đồng Tử vô lễ như thế nổi giận nói :

- Cái đó không liên quan gì đến lão phu.

- Nói vậy là ngươi chán sống rồi.

Lục Ngọc lão nhân quát lên :

- Cường đồ tiếp chiêu!

Dứt lời vung Lục Ngọc trượng bổ sang.

Bấy giờ song phương chỉ cách nhau bảy tám bước, Lục Ngọc lão nhân xuất chiêu bất ngờ, trượng thế mang uy lực vạn cân, định bụng một chiêu đánh chết Huyền Âm Đồng Tử rồi nhanh chóng kết liễu Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần đồ tội cho Hàn Tùng Linh là xong.

Nào ngờ vừa bổ trượng xuống thì không thấy đối phương đâu nữa, chợt sau lưng vang lên tiếng quát :

- Lão thất phu nộ mạng.

Đồng thời kinh phong ập tới.

Còn mau Lục Ngọc lão nhân phản ứng nhanh chồm sang phải tránh nên thoát chết, nhưng vai trái vẫn bị chưởng lực đánh trúng vỡ cả xương, bật lùi bảy tám bước, nhẹn đau lao vút đi.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần hỏi :

- Thiếu gia, đuổi theo hấn không?

Huyền Âm Đồng Tử xua tay đáp :

- Khỏi cần. Hấn không thoát khỏi Quan ngoại này đâu. Bây giờ truy bắt Hàn Tùng Linh quan trọng hơn.

Tam Tinh Chiếu Mệnh lo ngại hỏi :

- Tiến vào Âm Mộng cốc ư?

- Chẳng phải Bang chủ nói hấn đã chạy vào Âm Mộng cốc hay sao?

- Đúng thế, nhưng...

Huyền Âm Đồng Tử khinh khỉnh nói :

- Bang chủ e ngại Bạch Phong công chúa chứ gì?

Tam Tinh Chiêu Mệnh lúng túng đáp :

- Không...

Huyền Âm Đồng Tử cười nói :

- Vậy thì Bang chủ cứ ở lại đây, một mình tại hạ vào cốc cũng được...

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tắc lộ nan hành

Hàn Tùng Linh bỏ mặc Tam Tinh Chiêu Mệnh và Lục Ngọc lão nhân vừa chạy tới cốc khẩu thì dừng lại hướng lên không gọi :

- Tuyết Nhi!

Con chim anh vũ sà xuống ném thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho chàng rồi đậu lên vai.

Cách đó hơn mười trượng có hai thiếu nữ nhìn chàng.

Bạch y thiếu nữ thốt lên :

- Con chim đáng yêu quá!

Hồng y thiếu nữ nói :

- Nếu Công chúa thích con Tuyết Nhi thì tỷ nữ có thể thương lượng với Hàn Tùng Linh để y nhường lại...

Bạch Phong công chúa lắc đầu đáp :

- Ưc Lan, ta tin con chim anh vũ sẽ không chịu rời Hàn Tùng Linh đâu!

Chợt một thiếu nữ khác bèn từ y từ cốc khẩu chạy tới nói :

- Khai bẩm Công chúa, Ưc Liên thư thư đã chặn vị công tử kia lại rồi. Tỷ nữ tới thỉnh thị Công chúa có để cho hắn qua không?

Thực ra Bạch Phong công chúa cũng đã thấy một hồng y thiếu nữ khác giống hệt Ưc Lan và bốn từ y thiếu nữ ngăn Hàn Tùng Linh ngay ở cốc khẩu.

Bạch Phong công chúa tỏ ra do dự.

Từ y thiếu nữ nói tiếp :

- Công chúa, nếu để Hàn Tùng Linh vào thì Ngũ tổng giám sẽ không hài lòng đâu. Công chúa không nhớ năm năm trước Ngũ tổng giám đã từng ra lệnh không được để bất cứ ai vào Âm Mộng cốc mà sống sót trở ra hay sao?

Bạch Phong công chúa không đáp.

Ưc Lan lạnh lùng hỏi :

- Ngọc Hà! Ở Âm Mộng cốc này ai là chủ nhân?

Ngọc Hà vội đáp :

- Đương nhiên là Công chúa, nhưng...

Ưc Lan ngắt lời :

- Không “nhưng” gì cả! Ta khuyên ngươi đừng nói tới Ngũ tổng giám trước mặt Mai bà bà.

Bạch Phong công chúa nhẹ giọng :

- Ngọc Hà nói vậy cũng đúng. Chúng ta không nên làm trái lời Ngũ tổng giám, mấy năm qua mọi thứ thức ăn vật dụng đều do vị ấy lo liệu. Để ta ra đó xem sao.

Lúc này ở cốc khẩu Hàn Tùng Linh cố thuyết phục Úc Liên :

- Cô nương, tại hạ chỉ nhờ đường đi qua Âm Mộng cốc thôi. Nếu cô nương không yên tâm thì xin cứ phái người đi theo cũng được.

Úc Liên điềm đạm nói :

- Xin Hàn công tử lượng thứ cho, chưa được lệnh của Công chúa, tiểu nữ không dám để cho bất cứ người nào nhập cốc.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Có phải Bạch Phong công chúa không?

Úc Liên gật đầu :

- Không sai. Tiểu nữ đã cho người vào bẩm báo.

Hàn Tùng Linh nói :

- Vậy Hàn mỗ đành chờ vậy.

- Tội nay Công chúa đi tản bộ tới khu vực này, công tử không phải chờ lâu đâu.

Lát sau Bạch Phong công chúa cùng Úc Lan và Ngọc Hà xuất hiện.

Úc Liên và bốn tùy thiếp nữ cung kính cúi chào rồi đứng lui ra.

Vừa thấy Bạch Phong công chúa, Hàn Tùng Linh không khỏi sững sờ nghĩ thầm :

- Thiếu nữ này thật mỹ lệ!

Bạch Phong công chúa cũng ngẩng ra trước gương mặt tuấn tú của chàng.

Một lúc sau, Hàn Tùng Linh trấn tĩnh vội ôm quyền nói :

- Tại hạ Hàn Tùng Linh kiến lễ Bạch Phong công chúa!

Nàng gật đầu thay cho lời chào rồi hỏi :

- Hàn công tử muốn đi qua Âm Mộng cốc?

Hàn Tùng Linh đưa Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên hỏi :

- Công chúa có nhận ra thanh kiếm này không?

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Năm năm trước tôi có thấy qua ở Lãnh Đàm. Đó là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, đúng không?

- Chính thế. Chắc Công chúa còn nhớ lời ước trước đây?

Ngọc Hà lại chen lời :

- Hàn thiếu hiệp, năm năm trước Ngũ tổng giám của bản cốc đã lập cấm chỉ là không để bất cứ ngoại nhân nào nhập cốc...

Hàn Tùng Linh nhú mày nói :

- Cô nương, tại hạ đang nói chuyện với Công chúa mà?

Ngọc Hà “hừ” một tiếng :

- Tôi chỉ nói sự thực thôi!

Úc Liên trừng mắt nói :

- Ngọc Hà! Đây có phải chỗ cho người chọc miệng vào không?

Ngọc Hà chưa chịu thôi, cười nhạt đáp :

- Nhị tỷ, tiểu muội chỉ nhắc nhở Công chúa.

Úc Liên nổi giận quát :

- Người mà xứng nhắc Công chúa?

Bạch Phong công chúa xua tay nói :

- Các người đừng tranh chấp nhau nữa!

Hàn Tùng Linh nghe chuyện, biết trong Âm Mộng cốc tồn tại một thế lực do Ngũ tổng giám đứng đầu, Ngọc Hà ắt được người này hậu thuẫn nên mới dám vô lễ với Công chúa như vậy.

Bạch Phong công chúa trầm ngâm nói :

- Ngọc Hà nói thế cũng là sự thực.

Hàn Tùng Linh buột miệng hỏi :

- Như vậy là tại hạ không được vào cốc nữa?

Ngọc Hà lại chen lời :

- Hàn thiếu hiệp! Tiểu nữ khuyên thiếu hiệp đừng vào cốc thì hơn!

Bạch Phong công chúa nghĩ ngợi một lúc rồi chợt trở nên kiên định nói :

- Hàn công tử, bốn cốc sẽ cho công tử mượn đường.

Ngọc Hà lại lên tiếng :

- Công chúa, Ngũ tổng giám...

Bạch Phong công chúa mặt chợt sa sầm nói :

- Ngọc Hà! Kể từ bây giờ, người cùng Ngọc Cúc, Ngọc Đào và Ngọc Hương cùng chuyển sang bên Ngũ tổng giám ở. Ta không cần các người ở bên mình nữa!

Ngọc Hà không hề tỏ ra sợ hãi, cúi người đáp :

- Tiểu tỷ không dám trái lệnh. Xin bái biệt Công chúa.

Nói xong cùng ba tỷ y thiếu nữ khác quỳ xuống dập đầu ba cái rồi đi vào cốc.

Ở?cốc khẩu chỉ còn lại một tỷ y thiếu nữ. Bạch Phong công chúa bảo cô ta :

- Cẩm Tâm! Dẫn Hàn công tử vào cốc!

Trong lòng Hàn Tùng Linh chợt nổi lên cơn giận dữ, nhìn theo bọn Ngọc Hà nghĩ thầm :

- Không biết bọn Ngũ tổng giám thế lực lớn bao nhiêu mà dám chèn ép Bạch Phong công chúa? Ngay bọn tỷ nữ kia mà cũng vô lễ như thế, đủ thấy chúng đang thao túng Âm Mộng cốc này. Nhất định mình phải điều tra xem sự việc thế nào...

Cầm tâm đến gần chàng chỉ xuống cốc nhẹ giọng nói :

- Xin mời Hàn công tử!

Hàn Tùng Linh sực tỉnh, nhìn Bạch Phong công chúa nói :

- Tại hạ đa tạ thịnh tình của Công chúa!

Nói xong hành một lễ rồi cùng Cẩm tâm đi vào Âm Mộng cốc.

Vừa lúc ấy Huyền Âm Đồng Tử lao tới quát lên :

- Tiểu tử Hàn Tùng Linh mau bước ra đây!

Hàn Tùng Linh vừa quay người, chợt nghe Úc Liên nói :

- Người là cường đồ ở đâu dám vào đây hô hoán trước mặt Công chúa chúng ta?

Huyền Âm Đồng Tử bấy giờ mới chú ý nhìn bạch y thiếu nữ, sững sờ trước sắc đẹp mê hồn của nàng, há hốc mồm miệng không nói được tiếng nào.

Bạch Phong công chúa lạnh lùng hỏi :

- Vị công tử này cũng có ý định vào cấm địa của Âm Mộng cốc hay sao?

Huyền Âm Đồng Tử trấn tĩnh lại, tái mặt đáp :

- Tại hạ không dám! Xin Công chúa chớ hiểu lầm!

Bạch Phong công chúa chỉ tay ra ngoài cốc nói :

- Nếu vậy thì xin công tử!

- Rồi khoát tay bảo Úc Lan và Úc Liên :

- Hồi cốc!

Ba người bỏ mặc Huyền Âm Đồng Tử đứng ngơ ngẩn bên cốc khẩu, theo con đường hẹp rất hiểm trở xuôi xuống sơn cốc.

Lúc đó Hàn Tùng Linh vừa mới được Cẩm Tâm dẫn đi, Bạch Phong công chúa thở dài nói :

- Đáng lẽ ta không nên trái lời Ngũ tổng giám đề Hàn Tùng Linh vào cốc thì hơn..

Úc Lan nói :

- Công chúa cần nắm lấy quyền làm chủ bồn cốc, đừng nên quá nhún nhường Ngũ tổng giám như thế!

Bạch Phong công chúa u uẩn nói :

- Nhưng sự thực thế nào thì các người cũng biết đấy!

Úc Liên phản đối :

- Ngũ tổng giám ngày càng lộng hành, hầu hết sự vụ đều tự giải quyết lấy không cần thông qua Công chúa, như vậy thì Âm Mộng cốc còn quy củ gì nữa không?

Úc Lan tiếp lời :

- Mai bà bà nói rằng Ngũ tổng giám đạo này thay đổi rất nhiều.

Bạch Phong công chúa lắc đầu nói :

- Biết thế, nhưng chúng ta cũng nên nhịn một chút. Sống ở nơi đất khách quê người, mọi nhu cầu đều do Ngũ tổng giám chu cấp, sau này có được trở về hay không cũng do vị đó quyết định..

Hai tỷ muội biết nỗi khổ tâm của chủ nhân nên không nói nữa.

Úc Liên hỏi :

- Công chúa, chúng ta trở về theo đường nào?

- Cứ theo con đường nhỏ bên phải, tránh gặp chuyện phiền phức.

Huyền Âm Đồng Tử nhìn theo, nghĩ thầm :

- Ba lão nhân gia đã có tính toán từ trước, không sợ Hàn Tùng Linh lọt lưới đâu!

Nghĩ đoạn quay người lướt đi.

Hàn Tùng Linh theo Cầm Tâm đi sâu vào Âm Mộng cốc, thấy trong cốc ngoài tuyết trắng và thạch trụ đứng san sát như rừng, bốn phía là vách đá dựng đứng cao ngất trời, ngoài ra không thấy gì khác.

Hai người len theo con đường nhỏ giữa đám thạch trụ giống như mê hồn trận, nhìn quan chẳng thấy nhà cửa phòng ốc gì.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Địa thế ở đây hiểm trở như thế, hàng trăm cao thủ võ lâm tới đây, mà không ai sống sót thoát được ra ngoài, chủ yếu cũng do kỳ trận này!

Đi chừng ba mươi trượng, trong đám thạch trụ chợt vang lên giọng nói lạnh lùng :

- Cầm Tâm cô nương dẫn ai vào cốc thế?

Cầm Tâm dừng lại, cao giọng đáp :

- Tôi phụng mệnh Công chúa dẫn vị này đi qua Âm Mộng cốc tới Lãnh Đàm.

Hàn Tùng Linh cũng dừng lại, vận công đề phòng. Con Tuyết Nhi vẫn đậu trên vai chàng, chăm chú nhìn lên phía trước.

Tiếng người trong đám thạch trụ lại truyền tới :

- Các huynh đệ! Hẳn là Hàn Tùng Linh vừa mới xuất đạo, còn mang theo Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm nữa!

Chúng tôi trong đám thạch trụ không phải chỉ có một người.

Một người khác cất giọng văng tục :

- Mẹ nó! Chúng ta tới Âm Mộng cốc này đã mấy năm mà chỉ mới thấy mặt Công chúa được một lần. Tiểu tử đó là thứ vật gì mà được Công chúa ưu ái cho người dẫn đường như vậy chứ?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên tự hỏi :

- Người ta nói người của Âm Mộng cốc nhiều năm qua bế quan, không xuất hiện trong giang hồ làm sao biết mình mới xuất đạo và mang Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm. Chẳng lẽ chúng có quan hệ với người bên ngoài?

Tiếng người trong đám thạch trụ lại vang lên :

- Cầm Tâm cô nương! Chúng ta phụng mệnh Ngũ tổng giám canh giữ nơi này. Nếu không có lệnh Tổng giám quyết không để ai qua đây!

Cầm Tâm tức giận hỏi :

- Các ngươi dám trái lệnh Công chúa?

Tên kia đáp :

- Cầm Tâm, chúng ta chỉ tuân lệnh Tổng giám thôi!

Cầm Tâm hỏi :

- Ngũ tổng giám làm theo lệnh ai?

Người trong đám thạch trụ đáp :

- Cái đó lão phu không biết. Tốt nhất ngươi hãy đưa Hàn Tùng Linh ra khỏi cốc này ngay. Nếu không lão phu sẽ hạ lệnh tóm cổ hắn lại đây!

Hàn Tùng Linh rất tức giận, nhưng vì thịnh tình của Bạch Phong công chúa nên chàng cố nhịn, nếu không ắt đã xuất thủ rồi.

Cầm Tâm quát lên :

- Dẫn ta đến gặp Ngũ tổng giám!

Tên kia ngoan cố đáp :

- Cầm Tâm cô nương! Lão phu có chức trách tại thân không thể tự ý bỏ vị trí được. Cô nương hãy làm theo lệnh lão phu đi!

Hàn Tùng Linh đã không còn nhận được nữa bước lên nhưng chưa kịp nói gì thì phía trước có người quát to :

- Ai gây náo ở đây thế?

Cầm Tâm biến sắc, thấp giọng nói :

- Hàn công tử, người vừa quát là Tổng giám bốn cốc Ngũ Thiên Khôi. Lát nữa gặp nhau, nếu Ngũ tổng giám có điều gì mạo phạm thì xin công tử nể mặt Công chúa mà bỏ qua cho!

Hàn Tùng Linh không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu đáp :

- Ngộ biến tông quyền, cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ nhường nhịn.

Chàng vừa nói xong thì một lão nhân tóc hoa râm chừng ngoài năm mươi tuổi, bận y phục màu xám, mặt mũi thâm trầm từ sau đám thạch trụ bước ra.

Lão dừng lại cách Cầm Tâm chừng năm thước chỉ vào Hàn Tùng Linh hỏi :

- Có phải đây là Hàn Tùng Linh không?

Cầm Tâm đáp :

- Bẩm Tổng giám, chính là Hàn công tử.

Ngũ Thiên Khôi nói :

- Vừa rồi Ngọc Hà đã về bẩm báo lại với ta sự tình vừa xảy ra ngoài cốc khẩu. Bốn tọa đã trừng trị nó về tội vô lễ, cô nương hãy về báo lại với Công chúa như thế.

Cầm Tâm cúi mình đáp :

- Vâng!

Ngũ Thiên Khôi nói tiếp :

- Phía trước còn có rất nhiều trạm canh gác. Vì thế cô nương lùi lại đi, bốn tọa sẽ phái người dẫn Hàn thiếu hiệp qua những nơi đó để tránh phiền phức.

Cầm Tâm không ngờ Ngũ tổng giám thuận theo ý Công chúa cho Hàn Tùng Linh mượn đường, cảm kích nói :

- Đa tạ Tổng giám.

Ngũ Thiên Khôi cười nói :

- Kim lệnh của Công chúa, lão phu đâu dám không tuân? Tuy nhiên theo đánh giá của lão phu thì người này tư tâm hẳn là không đơn giản như lời y nói đâu!

Bị xúc phạm nhưng Hàn Tùng Linh nhớ lời Cầm Tâm nên không phản ứng gì. Trong lòng lại rất có ác cảm với lão Tổng giám có bộ mặt thâm trầm này.

Ngũ Thiên Khôi lại nói :

- Cô nương về bẩm lại với Công chúa rằng lão phu đảm bảo cho người đưa Hàn thiếu hiệp đến nơi đến chốn.

Không chờ thiếu nữ trả lời, lão cao giọng nói :

- Hắc Sát Liễu Vượng đâu?

Từ trong đám thạch trụ bước ra một tên hắc y hán tử chừng hăm ba hăm bốn tuổi, mày thô mắt lớn, da mặt đen kịt tới trước Ngũ Thiên Khôi cúi người nói :

- Thuộc hạ nghe lệnh!

Ngũ Thiên Khôi nói :

- Người dẫn Hàn thiếu hiệp sang Lãnh Đàm cốc, nhưng chỉ hết địa giới của chúng ta thì dừng.

Hắc Sát Liễu Vượng đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Ngũ Thiên Khôi lấy ra một ngọc cò nhỏ hình tam giác giao cho Liễu Vượng dặt thêm :

- Hãy cầm lấy lệnh kỳ này, sẽ thông qua các trạm canh không ai dám ngăn cản đâu.

Hàn Tùng Linh liếc nhìn thấy trên lệnh kỳ thêu một chữ “Ngũ”, Hắc Sát Liễu Vượng đưa hai tay nhận lấy.

Cầm Tâm thấy Ngũ tổng giám ra lệnh cho Hắc Sát Liễu Vượng dẫn đường cho Hàn Tùng Linh thì tỏ ra yên tâm nói :

- Liễu đại ca, năm xưa lệnh tôn đã vì Công chúa mà bỏ mình, cho đến nay Công chúa vẫn luôn nhắc đến đại ân đại đức của lệnh tôn và rất hay nhắc đến Liễu đại ca. Vì quy củ của bốn cốc hạn chế nam nữ tiếp xúc nên mới để đại ca ở với Ngũ tổng giám.

Liễu Vượng đỏ mặt ngượng nghịu nói :

- Xin đa tạ ân tri ngộ của Công chúa.

Ngũ Thiên Khôi phát tay ra lệnh :

- Các ngươi đi đi!

Liễu Vượng nói :

- Mời Hàn thiếu hiệp đi theo tại hạ!

Hàn Tùng Linh cảm tạ Cầm Tâm và Ngũ Thiên Khôi rồi bước theo Hắc Sát Liễu Vượng xuyên qua thạch lâm tiến về phía hậu cốc.

Hai người đi xong, Cầm Tâm cũng bái biệt Tổng giám quay lại gặp Bạch Phong công chúa.

Ngũ Thiên Khôi nhìn theo bóng Hàn Tùng Linh vừa khuất, trên môi chợt hiện lên một nụ cười hiểm độc.

Hàn Tùng Linh theo Hắc Sát Liễu Vượng đi chừng nửa dặm thì hết khu thạch lâm tới một thông đạo giữa hai vách đá rất hiểm trở.

Đầu thông đạo xuất hiện hai tên hắc y hán tử chặn đường, thấy Hắc Sát Liễu Vượng đưa lệnh kỳ ra, chúng liền để họ đi qua.

Đi hết thông đạo tới một ngọn núi đá thấp không đến nỗi khó đi lắm, Hắc Sát Liễu Vượng đưa Hàn Tùng Linh lên đỉnh thì dừng lại nói :

- Hàn thiếu hiệp, tới đây là hết địa phận Âm Mộng cốc rồi, chúng tôi chưa ai dám vượt qua nơi này, chỉ nghe nói khu vực Lãnh Đàm cốc kỳ bí và hiểm trở, thiếu hiệp hãy cẩn thận!

Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Đa tạ Liễu huynh đã giúp đỡ và quan tâm. Tại hạ xin cáo từ!

Hắc Sát Liễu Vượng đáp :

- Tại hạ chỉ làm theo chức trách thôi. Xin thứ lỗi vì không thể tiễn xa hơn được.

Y nói xong quay lại, vừa xuống hết ngọn núi đá thì chợt thấy Ngũ Thiên Khôi đứng giữa thông đạo.

Liễu Vượng ngạc nhiên nói :

- Tổng giám đại nhân!

- Hàn Tùng Linh đi rồi chứ?

Liễu Vượng chấp tay đáp :

- Bẩm Tổng giám, Hàn thiếu hiệp đi rồi!

Ngũ Thiên Khôi gật đầu :

- Tốt! Ngươi về đi!

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Liễu Vượng cung kính hành lễ rồi bước đi, nhưng vừa qua khỏi Ngũ Thiên Khôi thì bị một chưởng đánh vỡ thiên linh cái, không kêu lên được tiếng nào ngã gục xuống.

Có lẽ ngoài Ngũ Thiên Khôi ra, chẳng ai biết được vì sao Hắc Sát Liễu Vượng lại chết một cách bất minh bất bạch như thế!

Hàn Tùng Linh đi thêm chừng một dặm chợt dừng lại lẩm bẩm :

- Trước mặt đã là Sinh Tử quan của bốn môn rồi...

Bấy giờ trời vừa hừng sáng.

Vừa định đi tiếp, chợt sau lưng có tiếng gọi :

- Hàn Tùng Linh!

Chàng nhận ra giọng nói của Bạch Phong công chúa liền quay lại, chợt thấy Bạch Phong công chúa vùng vẫy đánh thẳng tới ngực mình!

Hoàn toàn bất ngờ và không kịp tránh, Hàn Tùng Linh lãnh trọn một chưởng bay lên không rơi phịch xuống một phiến đá!

Con Tuyết Nhi sà xuống, há mồm kêu lên :

- Tiểu Linh! Tiểu Linh!

Nó đập xuống bên cạnh Hàn Tùng Linh, dúi đầu vào bộ mặt đầm máu của chàng.

Bạch Phong công chúa nhìn xuống, khuôn mặt kiêu diễm của nàng tái nhợt đi.

Sau lưng Bạch Phong công chúa còn có, Úc Lan, Úc Liên, Cẩm Tâm và một từ y thiếu nữ khác.

Hàn Tùng Linh chống tay nặng nề ngồi lên đưa tay áo trắng lau máu trên mặt nhìn Bạch Phong công chúa nói :

- Công chúa, đó có phải là giá của việc cho mượn đường không?

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Không sai! Đó là giá mà ngươi phải trả.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Mãi lộ bằng mạng người, giá đó chi e quá đắt!

Bạch Phong công chúa nói :

- Hàn Tùng Linh! Ngươi tưởng hành động của ngươi vừa rồi không ai biết cả hay sao?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Hành động gì vậy?

Bạch Phong công chúa nhìn vào vẻ mặt thành thật của chàng, tim chợt nhói lên.

Theo trực giác, nàng biết mình vừa phạm một sai lầm lớn mà không thể khắc phục được.

Úc Liên nói :

- Hàn công tử, Hắc Sát Liễu Vượng là ân nhân đã dẫn đường, tại sao công tử lại giết huynh ấy còn trộm lấy chu quả nữa?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cô nương, bây giờ Hàn mỗ đã bị nội thương không còn khả năng phản kháng nữa. Mặt khác Hàn Tùng Linh này chẳng phải là người có danh tiếng gì trong giang hồ, chết đi cũng như đá chìm đại hải mà thôi. Muốn giết thì cứ hạ thủ, can gì phải mượn cớ?

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Ai mượn cớ?

Chợt từ bên kia đồi có người gọi to :

- Công chúa chớ vội động thủ!

Hàn Tùng Linh tự nhủ :

- Bây giờ mình không thể chết được! Công việc còn rất nhiều, nếu vì phần chí mà chết đi thì ai sẽ báo thù?

Từ trên đỉnh núi một nhân ảnh băng xuống, đó là lão bà tóc bạc như tuyết, mặt mũi hiền từ, bết trên tay một thiếu nữ toàn thân đầm máu.

Thấy Hàn Tùng Linh mặt trắng nhợt, máu nhuộm đỏ ngực áo, bạch phát lão bà thờ dài lẩm bẩm :

- Lão thân đến chậm mất một bước rồi!

Bạch Phong công chúa vẫn đứng đờ ra, đầu óc trống rỗng.

Úc Lan nhìn thiếu nữ trên tay lão phụ nhân, kinh hãi nói :

- Bà bà! Có chuyện gì vậy? Mai Ảnh sao thế?

Lão phụ nhân không đáp, nói bằng giọng mơ hồ :

- Mong rằng ông trời có mắt! Mong rằng ông trời có mắt!

Bạch phát lão bà cúi xuống thiếu nữ mình đầm máu, lay gọi :

- Mai Ảnh! Ngươi có còn nói được không?

Thiếu nữ mấp máy đôi môi nhợt nhạt, thều thào :

- Ngọc Hà lấy trộm... kim lệnh... của Công chúa... Bọn tỷ nữ... đã vây bắt nó... và ba tiện tỳ kia... nhưng...

Nói chưa hết câu đã nấc lên một tiếng, tuyệt khí.

Bạch Phong công chúa ngẩng lên nhìn trời, hai hàng nước mắt lăn chã tuôn rơi, thảm giọng nói :

- Ông trời sao nỡ đối xử với tôi như thế?

Bốn tỳ nữ thấy vậy đều ứa lệ.

Bạch phát lão bà đặt thi thể Mai Ảnh Xuống đến trước Hàn Tùng Linh quỳ xuống nói :

- Hải tử, để lão thân xem thương thế của ngươi...

Nói xong đưa tay xem mạch cho chàng.

Tuyết Nhi thấy thế xù lông trông rất dữ tợn :

- Không được động đến Tiểu Linh!

Vừa kêu vừa lao vào mặt bạch phát lão bà.

Bà ta kinh hãi rút tay lại, ngạc nhiên nhìn con chim anh vũ, nhẹ giọng nói :

- Ta chỉ xem vết thương cho Tiểu Linh thôi mà!

Hàn Tùng Linh nói :

- Tuyết Nhi bay lên đi!

Bấy giờ con chim mới chịu lùi.

Hàn Tùng Linh nhìn bạch phát lão bà nói :

- Phương giá sao phải làm thế? Chẳng lẽ còn không biết uy lực trong một chương của Công chúa?

Bạch phát lão bà ôn tồn nói :

- Công tử, việc đã qua dù biết sai lầm nhưng không thể khắc phục được, chúng ta cần giải quyết việc trước mắt đã.

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Cho đến bây giờ tại hạ vẫn còn chưa hiểu chuyện gì.

Nói vậy nhưng chàng vẫn đuổi tay cho đối phương xem.

Bạch phát lão bà bắt mạch một lúc, sắc mặt tươi lên nói :

- Công tử nội lực rất thâm hậu nên thương thế chưa đến nỗi trầm trọng. Lão thân sẽ chữa lành cho ngươi.

Bạch Phong công chúa đưa mắt đăm lẹ nhìn bạch phát lão bà và Hàn Tùng Linh nét mặt lộ ra nỗi an ủi.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tiền bối, có lâu không?

Bạch phát lão bà đáp :

- Trong vòng ba ngày, lão thân sẽ làm cho công tử bình phục.

Hàn Tùng Linh nhúm mày hỏi :

- Ba ngày ư? Nếu thế thì khỏi cần.

Bạch phát lão bà ngạc nhiên hỏi :

- Công tử tới Lãnh Đàm cốc có việc gì khẩn cấp lắm hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Bây giờ đã không kịp rồi, nói gì ba ngày nữa?

Bạch phát lão bà gắng hỏi :

- Đến lúc nào thì công tử cần vào cốc?

Hàn Tùng Linh thấy lão thái bà này trung hậu đáng tin, thành thực đáp :

- Trước giờ ngộ hôm nay văn bối phải nhập cốc.

- Chẳng lẽ ngươi cần vượt Sinh Tử quan?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Vâng.

Bạch phát lão bà nói :

- Hải tử, hai mươi năm qua lão thân đã thấy ba người vượt quan rồi.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Trong số họ không người nào quay lại, đúng không?

- Công tử cũng biết ư?

- Văn bối biết.

- Đã biết vậy sao công tử còn mạo hiểm nhập cốc?

Hàn Tùng Linh kiên nghị đáp :

- Bởi vì đó là việc nhất thiết phải làm.

Bạch phát lão bà ngập ngừng một lúc rồi hỏi :

- Công tử có tin chắc mình sẽ may mắn hơn ba người trước đây không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không.

- Nếu vậy sao còn liều thân?

Hàn Tùng Linh cười thâm nói :

- Lão tiền bối, khi trước mặt người ta chỉ có một con đường duy nhất phải đi thì họ không có quyền lựa chọn nữa.

- Nhưng con đường đó hầu như cầm chắc cái chết.

- Có những lúc biết chết mà vẫn phải làm.

Bạch phát lão bà thở dài, lại hỏi sang chuyện khác :

- Lão thân hỏi một câu nữa. Một khi người đã biết khó mà sống sót, vì sao nhất thiết phải đi vào trước ngõ hôm nay?

Hàn Tùng Linh trầm giọng đáp :

- Nếu xông qua Sinh Tử quan trước ngõ hôm nay thì văn bối mới có hy vọng sống sót.

Bạch phát lão bà ái ngại nói :

- Nhưng bây giờ công tử đã bị thương..

- Văn bối chỉ còn biết trông vào số phận thôi.

Bạch phát lão bà biết không ngăn cản được, lại nói :

- Hải tử, Công chúa ta không phải có ác ý gì với người, đây chỉ là việc hiểu lầm thôi. Công tử có thể bỏ qua cho không?

- Văn bối còn chưa biết đó là việc gì, tại sao lại dựng lên chuyện văn bối giết người cướp vật?

- Chung quy đó là do Công chúa bị lừa dối thôi.

- Lừa dối?

Bạch phát lão bà gật đầu :

- Không sai. Khi bị người mà mình hoàn toàn tin tưởng lừa dối thì rất ít người không mắc phải.

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi :

- Công chúa bị Ngũ Thiên Khôi lừa hay sao?

Bạch phát lão bà ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao công tử nghĩ đến hắn?

Hàn Tùng Linh nói :

- Văn bối nghĩ rằng người nay đã đạt tới mục đích của mình. Bây giờ có nghĩ gì e rằng đã quá muộn.

Bạch phát lão bà tỏ vẻ rất quan tâm hỏi :

- Công tử biết mục đích của hắn hay sao? Lão thân nghĩ hoài mà không ra vì sao hắn lại làm thế.

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Văn bối biết.

- Mục đích gì?

Hàn Tùng Linh nhìn đối phương một lúc rồi chợt lắc đầu nói :

- Lão tiền bối, bây giờ cho dù văn bối nói ra thì chẳng ai tin đâu. Bởi vì văn bối không có chứng cứ nào cả.

Bạch Phong công chúa chợt tới gần nói :

- Tôi có thể làm cho công tử bình phục để vào Lãnh Đàm cốc đúng thời gian.

Bạch phát lão bà ngạc nhiên nói :

- Công chúa, lão thân xem mạch không sai đâu.

Bạch Phong công chúa nói :

- Hải nhi có biện pháp.

Nói xong lấy trong túi ra một bình nhỏ bằng tử ngọc vẩy Úc Liên lại bảo :

- Cho công tử uống vào một viên!

Úc Liên ngấp ngừng nói :

- Công chúa, nhưng chỉ còn lại một viên cuối cùng...

Bạch Phong công chúa ngắt lời :

- Thi hành đi! Ta còn có thời gian.

Úc Liên nhìn bạch phát lão bà, vẫn chưa dám cầm lấy bình dược.

Bạch phát lão bà chính là Mai bà bà, người đã nuôi dạy Bạch Phong công chúa từ nhỏ cho đến lúc trưởng thành nên hiểu rất rõ tâm tính của nàng, tuy biết Công chúa đã quyết định thì khó mà thay đổi nhưng vẫn nói một câu :

- Nếu chúng biết Công chúa không uống viên Đại Hoàn đơn đó thì hậu quả sẽ thế nào không?

Bạch Phong công chúa kiên nghị đáp :

- Bây giờ không có thời gian suy tính nhiều.

- Vì sao Công chúa phải làm như vậy?

- Vì hải nhi nợ người ta.

Mai bà bà nghe nói thế lắc lắc đầu, nhưng Úc Liên lại gật đầu.

Bạch Phong công chúa nói :

- Liên muội hãy làm theo lời ta đi!

Úc Liên nhận lấy bình dược bước lại gần Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn công tử, thần dược này sẽ lập tức làm cho công tử bình phục.

Hàn Tùng Linh nhìn Bạch Phong công chúa nói :

- Tại hạ biết Đại Hoàn đơn này đối với Công chúa quan trọng chẳng kém gì đối với tại hạ trong lúc này.

Bạch Phong công chúa lòng đầy xúc động nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nói :

- Hàn Tùng Linh, tôi đã nói lý do vì sao nhường nó.

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc rồi chợt hỏi :

- Tại hạ đoán rằng Công chúa chưa phải dùng đến ngay, có thể cho tại hạ biết khi nào thì cần phục dụng không?

Bạch Phong công chúa lắc đầu đáp :

- Đó là việc của tôi.

Hàn Tùng Linh khẳng khái nói :

- Nếu vậy thì Công chúa lấy lại đi!

Bạch Phong công chúa mặt biến sắc hỏi :

- Thế nào? Người thật không cần dùng nó?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn Tùng Linh chỉ nhận với một điều kiện là sau khi biết khi nào Công chúa cần dùng nó.

Bạch Phong công chúa “hừ” một tiếng nói :

- Ưc Liên, cứ ném sang cho Hàn công tử.

Ưc Liên nói :

- Công tử...

Hàn Tùng Linh cười lạnh nói :

- Công chúa, mọi việc là do cô đề tại hạ vượt qua Âm Mộng cốc. Thịnh tình đó Hàn Tùng Linh còn chưa báo đáp, nay chịu một chương không có gì ân hận nữa, coi như trừ vào một chương vừa rồi. Như thế không ai nợ ai nữa.

Giọng chàng vừa kiên quyết nhưng cũng hết sức lạnh lùng khiến Bạch Phong công chúa phải bị khuất phục, đành nói :

- Mười ngày sau tôi mới phải dùng đến nó.

Lúc đó Hàn Tùng Linh mới chịu cầm lấy bình dược từ tay Ưc Liên, mở nắp dốc ra một viên dược hoàn rất lớn uống vào, sau đó nhìn Bạch Phong công chúa nói :

- Nếu ông trời cho tại hạ gặp may mắn thì nội bảy ngày sau Hàn Tùng Linh sẽ hoàn trả cho Công chúa một loại linh dược khác có công hiệu còn cao hơn Đại Hoàn đan này. Nhưng nếu sau bảy ngày mà tại hạ vẫn chưa ra khỏi Lãnh Đàm cốc...

Chàng dừng một lúc, vẻ mặt chột ảm đạm hẳn đi, thờ dãi nói tiếp :

- Công chúa, nếu vậy thì kiếp này tại hạ đành vĩnh viễn mang theo món nợ này.

Nói xong nhắm mắt lại vận công điều tức.

Bạch Phong công chúa cảm thấy tim mình nhói lên, nước mắt lại ứa ra, quay đi để khỏi nhìn thấy bộ mặt tuấn tú nhưng nhợt nhạt của Hàn Tùng Linh.

Qua thời gian chừng một tuần trà, sắc mặt của Hàn Tùng Linh hồng lên.

Mọi người quên đi hậu quả, quên những gì vừa mới xảy ra, lòng thấy nhẹ hẳn ra.

Một lúc sau, Hàn Tùng Linh mở mắt đứng lên.

Mai bà bà nhìn ngực áo nhuộm máu của Hàn Tùng Linh, ngập ngừng một lúc rồi nói :

- Lẽ ra lão thân không nên đa sự quan tâm đến việc của người khác, nhưng suốt hai mươi năm qua lão thân cứ băn khoăn một điều mà không sao giải đáp được...

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Việc gì xin lão nhân gia cứ nói, nếu văn bối có thể trả lời thì xin thành thực phụng cáo.

- Hàn công tử sang Lãnh Đàm cốc làm gì mà quan trọng như thế?

- Văn bối cần gặp một người.

- Người đó ắt là cường địch của Hàn Kiếm môn?

Bạch Phong công chúa lại chăm chú nhìn vào mặt Hàn Tùng Linh chờ nghe trả lời.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tiền bối đoán sai rồi. Vị đó là sư thúc của văn bối.

Mai bà bà ngạc nhiên hỏi :

- Nếu vậy thì sao lại coi Lãnh Đàm cốc là Sinh Tử quan? Việc đến gặp sư thúc thì có gì nguy hiểm?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Quả thật đây là Sinh Tử quan.

- Chẳng lẽ sư thúc và sư phụ công tử hiện nay đã trở mặt thành cừu?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không phải thế. Hai vị lão nhân gia là sư huynh đệ tình như thủ túc.

Mai bà bà nhú mày nói :

- Lão thân chẳng hiểu gì cả! Vì sao lệnh sư đào tạo được đệ tử nào đều cho tới đây để bị giết?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đó không phải là sát hại mà đơn giản là sự thử nghiệm xem họ có thể lập túc trong võ lâm không. Sư tổ trước lúc lâm chung đã có di lệnh như thế. Bởi vì một người đã dốc tận tâm lực để đào tạo thành một đệ tử thì chẳng ai nỡ nhẫn tâm sát hại.

- Nhưng trong giang hồ có hàng ngàn hàng vạn người võ công không bằng các ngườì, sao phải khắc nghiệt như thế?

- Lão tiên bối, văn bối đã nói rằng chỉ khi nào đủ khả năng lập túc trong võ lâm thì mới đoán chắc mình có thể tiếp tục sống.

Mai bà bà lại hỏi :

- Như vậy là chỉ khi nào ra được khỏi Lãnh Đàm cốc thì mới có thể tính đó là cuộc sống?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Chính thế.

- Công tử có tin vào bản thân mình sẽ hoàn thành sứ mệnh không?

Hàn Tùng Linh trầm giọng đáp :

- Trong vụ thảm án của Hàn gia, trời đã để cho Hàn Tùng Linh thoát khỏi kiếp nạn, có lẽ vì nghĩ rằng văn bối đảm đương được trọng trách.

Bạch Phong công chúa chột chen lời :

- Chẳng nên mong điều gì tốt lành từ ông trời cả. Nói chung ông ta không có mắt.

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Rất có thể như vậy. Tại hạ cũng không tin vào hạnh vận, chỉ biết dốc tận năng lực của mình thôi.

Rồi chấp tay nói :

- Đa tạ thịnh tình của Công chúa và lão tiên bối, tại hạ xin các từ!

Dứt lời quay người lao vào Lãnh Đàm cốc.

Bạch Phong công chúa nhìn theo, lẩm bẩm :

- Sinh Tử quan! Sinh Tử quan...

Mai bà bà chờ hồi lâu mới nhẹ giọng nói :

- Công chúa, chúng ta về thôi!

Bạch Phong công chúa định thân, “à!” một tiếng nói :

- Vâng!

Mai bà bà chừng hiểu ra tâm sự của nàng, an ủi một câu :

- Người tốt ắt sẽ gặp thiện căn, Công chúa đừng lo!

Nói xong bế Mai Ảnh lên, đi trước lên đồi.

Hàn Tùng Linh vừa tới cốc khẩu thì nghe tiếng người hỏi :

- Oa nhi, trong tay ngươi có phải là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm không?

Hàn Tùng Linh nhìn tới, thấy ngay dưới cốc khẩu không biết từ đâu xuất hiện một lão quái nhân tóc xoắn tung phủ xuống tận thắt lưng, mặt đầy râu hàu như không thấy miệng đâu, phía trên là cái mũi to đỏ lựng như trái cà chua.

Căn cứ vào râu tóc bạc phơ, có thể đoán rằng lão quái nhân đã ngoài tám mươi tuổi.

Hàn Tùng Linh bước tới gần, chấp tay cúi người đáp :

- Vâng, chính là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lão nhân gia có phải là sư thúc không?

Lão quái nhân lạnh lùng đáp :

- Trên danh phận thì đúng là như thế, nhưng tình cảm thì không, có khi trái lại đúng có danh phận gì lại hơn. Trời đã sắp đúng nợ rồi. Chúng ta bắt đầu chứ?

Hàn Tùng Linh cảm thấy mỗi câu nói của sư thúc đều giống như mũi dao đâm vào tim mình, tuy biết ông chẳng dễ dàng gì khi nói những lời đó, tim như thắt lại.

Nhưng đã tới đây với trách nhiệm nặng nề, chàng không thể mềm lòng được liền đáp :

- Đệ tử xin tuân lệnh sư thúc.

Giọng bạch phát lão nhân vẫn lạnh lùng như băng :

- Đừng xưng hô thân thiết như vậy làm gì. Hãy gọi ta là tiền bối, như vậy sẽ dễ ứng xử hơn. Ngươi tới đây để xông vào cốc, đúng không?

Hàn Tùng Linh không khỏi thất vọng trước thái độ của sư thúc cũng lạnh lùng đáp :

- Không sai!

Lão nhân nói :

- Như thế mới được! Đại trượng phu không thể vì sợ chết mà mềm lòng.

Rồi quay lại bước vào cốc nói :

- Đi theo lão phu!

Hàn Tùng Linh bước theo.

Cốc đạo không có gì hiểm trở, nơi đây giống như một bộ phận của Âm Mộng cốc, rộng chưa tới một mẫu đất, ở giữa có một cái đầm nhỏ, tuy vậy cũng đủ chiếm nửa diện tích toàn cốc rồi.

Tuy có tên là Lân Đàm nhưng nước trong veo, quanh năm không bao giờ đóng băng, đó là một cảnh trí đặc biệt rất dễ nhận ra.

Bạch phát lão nhân đưa Hàn Tùng Linh đến bờ đầm sát bên vách đá bảo :

- Oa nhi! Hãy quét sạch băng đóng vào vách đá đi!

Trông mặt đầm thì có vẻ ẩm áp nhưng trên vách đá chỉ cách vài trượng băng đóng thành một lớp dày.

Hàn Tùng Linh vung tay phát ra một chuồng, chỉ nghe “ầm” một tiếng, băng tuyết bắn đi toả tã để lộ một mảng vách đá chu vi tới hai trượng.

Lão nhân không có thái độ gì, vẫn lạnh lùng nói :

- Ngươi tránh ra!

Hàn Tùng Linh làm theo.

Lão nhân bước tới ẩn vào một chỗ trên vách đá làm phát ra những tiếng ầm ầm sau đó mở ra một động khẩu khá lớn.

Hàn Tùng Linh nhìn vào thấy bên trong rất hoang sơ không bài trí gì, chỉ có bốn tảng đá hình thù như cái cối đặt thành một hàng cách nhau chừng một bước dài.

Bạch phát lão nhân chỉ vào thạch đôn thứ nhất nói :

- Trên thạch đôn này lão phu đánh chết tên đệ tử đầu tiên chỉ bằng một chiêu.

Lại chỉ sang thạch đôn thứ hai nói tiếp :

- Đó là nơi tên đệ tử thứ hai cũng chết dưới một chiêu. Nhưng trên thạch đôn thứ ba thì lão phu phải dùng tới chiêu cuối cùng mới đánh chết...

Hàn Tùng Linh nói :

- Tiếc rằng huynh ấy không vượt qua được chiêu cuối cùng này.

Lão nhân gạt đầu nói :

- Oa nhi, ngươi có biết vì sao trong các thời điểm khác nhau mà lão phu không đứng trên một chiếc thạch đôn hạ thủ không?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Xin tiên bối cho biết người được thử đứng ở đâu?

- Đúng ngay chỗ ngươi đang đứng ở động khẩu.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Điều đó chứng tỏ công lực của lão tiên bối ngày càng thêm thâm hậu hơn.

Lão nhân gạt đầu nói :

- Ngươi thông minh hơn ba tên đệ tử kia.

Chợt hỏi :

- Oa nhi, ngươi là đệ tử cuối cùng của bốn môn tới đây, đúng không?

Hàn Tùng Linh gạt đầu :

- Không sai, sao tiên bối biết?

Lão nhân đáp :

- Con Tuyết Nhi đã nói điều đó. Xưa nay nó không bao giờ rời khỏi lão đại.

Hàn Tùng Linh nói :

- Văn bối tuy là đệ tử cuối cùng, nhưng không vì thế mà hy vọng tiên bối hạ thủ lưu tình.

Lão nhân đáp :

- Không có chỗ lưu tình nào cả. Sự thật lão phu làm theo sư mệnh, tuy tàn khốc nhưng chỉ cách đó mới thực hiện được di nguyện của sư tổ ngươi.

Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng Hàn Tùng Linh nghe trong đó hàm chứa nỗi thương cảm.

Lão nhân nói xong bước vào đứng lên thạch đôn thứ tư cách động khẩu chừng bốn trượng, nhìn chàng nói :

- Oa nhi, ngươi là người cuối cùng. Vì thế lão phu cũng đứng trên thạch đôn cuối cùng.

Nói xong ngồi xuống, vận công điều tức chừng một tuần trà xong, đột nhiên mở mắt ra vùng chiêu đánh vào vách động bên tả.

Chỉ nghe cuồng phong nổi lên, nhưng ngưng tụ thành một luồng đập vào vách đá làm rung chuyển cả thạch động.

Lão nhân nhìn vào vách đá thấy dấu tay chỉ ấn sâu vào hai tắc, lắc đầu lắc bả :

- Như thế còn chưa được!

Nói xong tiếp tục nhắm mắt hành công.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Cách không phát chiêu xa tới hai trượng mà ấn sâu vào vách đá hai tắc, công lực như thế quả là kinh nhân, sao còn gọi chưa được nữa? Nếu

chường đó đánh vào người..

Chàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Lần này thời gian lâu hơn, chùng cháy hết một que hương, lão nhân mới mở mắt quát to một tiếng vung chường đánh vào gần chỗ cũ.

Tiếng nổ càng dữ dội hơn, đầu chường ấn sâu vào tới ba tấc.

Hàn Tùng Linh thấy vậy biến sắc.

Lão nhân nói :

- Bây giờ thì được rồi!

Hàn Tùng Linh nhận ra trong giọng nói đó có gì miễn cưỡng, sắc mặt vốn hồng hào của lão cũng nhợt đi, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng quắc.

- Ngươi chuẩn bị đi!

Hàn Tùng Linh vỗ con chim anh vũ âu yếm nói :

- Tuyệt Nhi hãy bay đi!

Con chim bay vút lên cao.

Hàn Tùng Linh vận cang khí lên toàn thân phòng hộ xong nói :

- Tiền bối xuất thủ đi!

Giọng lão nhân chợt trầm xuống :

- Bây giờ mà ngươi từ bỏ ý đồ thì còn kịp.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chẳng lẽ đó là lệnh của sư tổ?

- Chính thế! Lão nhân gia để lại đây một thứ bảo vật hiếm thế, có thể biến người ta thành võ lâm đệ nhất cao thủ nhưng không quy định rằng đệ tử của bốn môn bắt buộc phải qua Sinh Tử quan để đoạt được nó.

Hàn Tùng Linh kiên quyết nói :

- Đối với văn bối thì đó là con đường duy nhất phải đi!

- Như vậy là ngươi đã quyết định?

- Vâng!

Lão nhân gật đầu, hít vào một hơi chân khí rồi giương hữu chường lên.

Mắt chăm chăm nhìn vào đối phương, Hàn Tùng Linh cảm thấy người mình như căng lên, tuy biết đây là vấn đề sinh tử nhưng chàng không hề khiếp sợ vì đã xác định từ trước, chính vì thế mới đến đây.

Còn thần tình của bạch phát lão nhân thì khác hẳn. Tuy vẻ mặt và ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng không sao che hết nỗi thống khổ và khiếp sợ của nội tâm.

Lão đưa chường lên ngang tầm ngực nhưng chưa phát ngay mà còn hỏi thêm một câu :

- Oa nhi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?

Hàn Tùng Linh không đáp, chỉ gật đầu.

Bạch phát lão nhân thở dài nói :

- Dù có chờ thêm mười năm, lão phu cũng không có quyền thu hồi ba chường đó. Không ai có thể làm trái sự sắp đặt của số phận!

Nói xong phát chường đánh ra.

Một luồng chường lực cực kỳ hùng mãnh mà Hàn Tùng Linh chưa bao giờ thấy ập thẳng tới ngực chàng.

Hàn Tùng Linh “hực” lên một tiếng bị đánh bật lùi xa hai trượng, hai khố môi rỉ máu, huyết nữa thì ngã quỵ xuống nhưng cuối cùng vẫn đứng vững được, lại tiến lên đứng vào vị trí cũ.

Sắc mặt của lão nhân lúc đó càng tái nhợt đi.

Lão tỏ ra do dự nói :

- Oa nhi! Cứ sau một chương lão phu lại gia thêm một thành công lực, chương cuối cùng vận đủ mười hai thành. Bây giờ ngươi vẫn có thể quay đầu.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Văn bối đã suy nghĩ kỹ vấn đề này, không bao giờ hối hận.

- Vậy lão phu cần phát chương thứ hai đây.

Hàn Tùng Linh tiếp tục vận cang khí bố mãn toàn thân nói :

- Xin lão tiền bối thi hành chức phận!

Lão nhân đưa tay lên, phát chương thứ hai.

Chương lần này tuy còn uy lực hơn trước một bậc, nhưng đối với Hàn Tùng Linh thì có phần dễ chịu đựng hơn, sau khi bị bắn xa hai trượng chàng lùi lại ba bước nữa giữ mình trầm ổn được ngay.

Chàng đưa tay lau máu rỉ ra bên mép, lại tiến vào vị trí chờ đợi.

Lần này cả người xuất thủ lẫn kẻ sắp bị đánh đều cảm thấy căng thẳng hơn trước gấp bội.

Ai cũng biết đây là bước quyết định sinh tử tối hậu.

Tuy bạch phát lão nhân biết bước thử thách nặng nề của Hàn Tùng Linh vẫn còn phía trước nhưng đây thuộc về chức trách cuối cùng của mình.

Một người mang hai trách nhiệm nặng nề đối với bốn môn, cả hai trách nhiệm này đang vò xé tim lão.

Muốn trả được cừu hận cho bốn môn và khoa trương thanh thế trong giang hồ ắt phải tạo nên những đệ tử can đảm và có bản lĩnh tối thượng, loại bỏ những người chưa xứng đáng.

Nhưng chung quy những người không xứng đáng đối với lão và môn phái thì có tội gì?

Tuy rằng không ai bắt buộc ba đệ tử trước đây phải chết mà do họ cam tâm tình nguyện nhưng đào tạo được một đệ tử không phải là chuyện dễ, phải mất bao nhiêu công sức và tâm huyết, ai nỡ giết đi?

Đặc biệt đây là đệ tử cuối cùng.

Tiền sư đã ra kim lệnh rằng nếu đệ tử nào không chịu được ba chương thì quyết không thể luyện thành võ công chí thượng trong bí kíp, điều đó có nghĩa là vô vọng phục cừu, cho dù như thế thì cũng vẫn hơn là giết đi tên đệ tử cuối cùng, để Hàn Kiếm môn vĩnh viễn biến mất trong vô lâm.

Sự mệnh không thể trái, trong lòng lão nhân khắc khoải hai niềm hy vọng, cùng pha lẫn nỗi đau đớn như nhau.

Một mặt, lão hy vọng Hàn Tùng Linh kiên định ý chí đến cùng, chịu thêm một chương thành công, luyện thành võ công tuyệt thế để trả thâm cừu huyết hải, chấn hưng thanh thế của bốn môn...

Mặt khác lão cũng hy vọng chàng thoái chí, dù sao thì cũng để lại một truyền nhân của Hàn Kiếm môn mà lão đã nhận thấy sau này còn vượt quá mình rất nhiều.

Sau một lúc trầm ngâm, lão mới lên tiếng, nhưng bây giờ không còn lạnh lùng như trước :

- Oa nhi, ngươi vẫn giữ ý định?

Hàn Tùng Linh không đáp, hỏi lại :

- Chỉ còn một chương cuối cùng nữa thôi, phải không?

- Ngươi cần đem sinh mệnh ra đánh cược với chương đó?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai!

- Lão phu rất thần phục tham vọng của ngươi, nhưng nên biết sẽ phải trả giá rất đắt!

- Văn bối sẵn sàng trả bằng mọi giá.

Lão nhân gật đầu nói :

- Oa nhi, nếu chịu được một chương cuối cùng này, gần như có thể coi ngươi đạt được hoài bảo...

Hàn Tùng Linh tiếp lời :

- Cũng là hoài bảo của bốn môn.

Lão nhân cười khở nói :

- Ngươi nói không sai. Nhưng không phải vì thế mà lão phu giảm đi chút lực đạo nào.

Hàn Tùng Linh rần rồi đáp :

- Văn bối chỉ hy vọng lão tiên bối hoàn thành chức phận của mình, không chỉ vì sư tổ, vì bốn môn mà còn vì văn bối, bởi vì chỉ có như thế văn bối mới vững tin và sau này sẽ không có chút gì ân hận!

Bạch phát lão nhân thở dài nói :

- Đúng thế, lão phu cần hạ thủ đây!

Nói xong lại đề một hơi chân khí giương chương lên.

Sắc mặt vừa tái nhợt của lão trở nên đỏ bừng, chứng tỏ đã vận công lên tới cực hạn.

Hàn Tùng Linh cảm thấy rất bình tĩnh. Chàng cũng dốc toàn lực vận cang khí lên vùng ngực chờ đợi.

Thời gian như ngưng kết lại.

Trong thạch động không một âm thanh, chẳng khác gì quang cảnh nơi mộ địa.

Cuối cùng thì bạch phát lão nhân đã phát chương.

Hàn Tùng Linh cảm thấy như bị một quả chùy ngàn cân giáng vào ngực rú lên một tiếng bắn xa ba trượng, miệng phun một vò tiền Huyết, ngã nhào xuống lăn đi mấy vòng, đầu óc tối sầm.

Bản tính vốn kiêu hãnh, tuy đã bị nội thương nhưng chỉ cần còn sống, chàng cố sức chống tay ngồi dậy vận công điều tức.

Có lẽ nhờ dư lực của Đại Hoàn đan do Bạch Phong công chúa tặng trước đó, chỉ sau một lúc chàng đã bình phục được nấy phần, đứng lên tiến tới động khẩu.

Bạch phát lão nhân vẫn ngồi trên thạch đôn, mặt tái nhợt, vừa thở hổn hển vừa nói :

- Oa nhi, ngươi đã vượt qua được Sinh Tử quan. Bây giờ ngươi xem thời khắc nào?

Hàn Tùng Linh ngược lên nhìn trời đáp :

- Mặt trời vừa đứng ngọ.

Lão nhân nói :

- Ngươi biết vì sao sư phụ ngươi nghiêm lệnh phải tới đây trước giờ ngọ không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ân sư có nói về Thiên Niên Chu Quả ngàn năm mới gặp một lần. Đúng hôm nay Thiên Niên Chu Quả vừa chín, phải hái được nó trong giờ ngọ hôm nay mới có hiệu nghiệm.

Lão nhân gật đầu nói :

- Chính thế. Bây giờ lão phu dặn ngươi hai việc. Thứ nhất, sau khi chúng ta nói chuyện xong, ngươi hãy đi theo bờ đầm bên này chừng năm mươi trượng sẽ dễ dàng nhìn thấy chu quả, ta đã để sẵn một chiếc hộp gần đó, với sự trợ giúp của Tuyết Nhi chẳng khó gì mà không lấy được.

Hàn Tùng Linh sốt ruột hỏi :

- Tiền bối, còn việc thứ hai?
- Trước hết lão phu muốn biết thương thế người thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không đáng ngại.
- Người biết còn phải vượt qua một quan nữa mới đạt được mục đích chứ?
- Vâng.
- Người nói rõ hơn xem?
- Sư phụ nói rằng phải vượt qua Lãnh Đàm là quan ải cuối cùng.

Bạch phát lão nhân nói :

- Không sai, Lãnh Đàm nhìn trên mặt không có gì đặc biệt nhưng thực chất nước trong đầm mang khí âm hàn còn đáng sợ hơn cả băng tuyết...

Hàn Tùng Linh chợt nhớ lời sư phụ năm xưa nghiêm khắc bảo chàng :

- Trước khi được ta thu nhận, người phải học thành thạo thủy tính ngay trong Hàn Thủy giang này. Tuy bây giờ đang giữa mùa đông, người cũng phải học. Nếu không thích ứng nổi thì ta không thu nhận người đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Truyền thuyết hải hùng

Bây giờ chàng mới hiểu ra sư phụ nghiêm khắc với mình như thế nguyên là đã có kế hoạch từ trước.

Lão nhân chợt hỏi :

- Người luyện thủy tính ở Hàn Thủy giang được mấy mùa đông?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ngay năm đầu tiên khi chưa được ân sư thu nhận, văn bối đã học suốt một mùa đông trong sông tuyết, sau này đến năm nào đến mùa đông cũng luyện thêm.

Bạch phát lão nhân gật đầu nói :

- Sư phụ người đã bố trí chu toàn, lão phu hy vọng người vượt qua được cửa ải cuối cùng này.

Tới đó chợt lão cười tào một tràng rồi đột ngột ngừng bật.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối sao thế?

Lão nhân đáp :

- Oa nhi, Hàn Kiếm môn chúng ta qua ba đời chỉ có người là vượt qua được Sinh Tử quan, lão phu không mừng sao được?

Hàn Tùng Linh kinh ngạc hỏi :

- Lão tiền bối, Hàn Kiếm môn đã qua ba đời, thế mà chỉ còn lại hai chúng ta thôi sao? Hơn nữa văn bối thấy khí sắc tiền bối...

Lão nhận ngắt lời :

- Oa nhi, trong Hàn Kiếm môn chúng ta đều là những hán tử chân chính, không ai mềm yếu theo kiểu nữ nhân. Bây giờ hãy đi lấy Thiên Niên Chu Quả rồi tới đây!

Hàn Tùng Linh “ạ” một tiếng rồi hướng lên không gọi :

- Tuyết Nhi!

Con chim anh vũ đậu xuống vai chàng. Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Lão nhân gia, vẫn bói đi đây!

Lão nhân gật đầu.

Hàn Tùng Linh cùng Tuyết Nhi men theo vách đá, chừng nửa canh giờ sau thì quay lại với một chiếc hộp nhỏ trong tay.

Lão nhân mắt chột ánh lên hỏi :

- Đắc thủ rồi chứ?

- Vâng!

- Lão phu mừng cho ngươi. Nên biết Thiên Niên Chu Quả này không những trị được bách bệnh mà đối với người luyện võ còn giúp làm tăng công lực rất nhiều lần. Có thể ăn nguyên trái hoặc vắt lấy nước uống đều được. Chiếc hộp được làm bằng một chất liệu đặc biệt, có thể giữ cho chu quả nguyên phẩm chất trong sáu tháng.

Hàn Tùng Linh nhìn sắc mặt tái nhợt của lão nhân, kinh hãi nói :

- Tiền bối! Văn bói thấy thần sắc của lão nhân gia rất đáng lo ngại. Nếu cần dùng Thiên Niên Chu Quả...

Lão nhân xua tay nói :

- Thôi, đừng mất thời gian vô ích nữa.

Chột hỏi :

- Ngươi tên gì?

- Văn bói là Hàn Tùng Linh.

Lão nhân gật đầu :

- Cái tên rất hay. Sau khi ra khỏi Lãnh Đàm cốc, ngươi dự định làm gì?

Hàn Tùng Linh trả lời ngay :

- Thu hồi tất cả những gì thuộc về chúng ta.

Lão nhân hỏi tiếp :

- Ngươi biết những gì cần thu hồi chứ?

Trong mắt Hàn Tùng Linh chột hiện sát cơ. Chàng gật đầu đáp :

- Chúng đã chỉ đường giúp văn bói rồi!

- Chúng là ai?

- Tàn chủ nhân của Tam Phật đài.

Bạch phát lão nhân “à” một tiếng nói :

- Thì ra là thế! Sư tổ ngươi đã tính liệu không sai! Quả nhiên Tam Phật đài đã thay đổi chủ nhân rồi... Hài Tử! Ngươi đã chính xác. Khi nào gặp được chúng, ngươi sẽ hiểu vì sao Hàn Kiếm môn phải lập nên Sinh Tử quan tàn khốc này, bởi nếu không như thế thì không thể tạo thành được một người như ngươi, Hàn Kiếm môn mà không trả được cừu hận thì cũng coi như không tồn tại môn phái này nữa. Mà chỉ e hậu quả còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, đó là không ai cứu được võ lâm thoát khỏi họa kiếp. Hãy xác định trước rằng con đường trước mắt ngươi đầy chướng ngại và máu! Nhưng sư thúc đoan chắc ngươi sẽ thành công!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Sư thúc sẽ chỉ bảo cho đệ thử đi như thế nào, đúng không?

Bạch phát lão nhân đáp :

- Hải tử! Chẳng cần như thế! Sư thúc biết ngươi sẽ làm được mà! Hàn Kiếm môn chúng ta đều là những hán tử chân chính. Đừng thỉnh cầu bất cứ ai cả! Bây giờ sư thúc chỉ cho ngươi việc cuối cùng phải làm. Từ đây bơi sang phía bờ hồ đối diện, cách mặt nước năm tấc có một nốt nhỏ màu lục lờm vào, to bằng ngón tay cái giữa vách đá. Hãy ấn vào đó, động khẩu sẽ mở ra. Thạch động không lớn, ngươi sẽ dễ dàng tìm thấy hai bình dược và một pho kiếm phổ. Bình màu xanh có bảy viên hoàn dược, mỗi ngày uống một viên là không thấy đói, sau bảy ngày sẽ luyện thành kiếm pháp, nhờ thần dược và hai lần vượt qua Lãnh Đàm, công lực của ngươi sẽ tăng lên không ít. Hải tử! Tâm nguyện của ba đời Hàn Kiếm môn chúng ta và món nợ của Hàn gia đều dồn hết lên vai ngươi đấy! Bây giờ hãy đi đi!

Hàn Tùng Linh vỗ vào con chim anh vũ nói :

- Hãy ở đây chờ ta!

Tuyết Nhi rất hiểu ý chàng, đến đậu vào vai bạch phát lão nhân.

Chàng nói thêm một câu :

- Sư thúc! Đệ tử xin khẩn cầu lão nhân gia một điều...

- Điều gì?

- Lão nhân gia thần sắc không được tốt. Xin hãy dùng Thiên Niên Chu Quả, chờ đệ tử trở lại. Hàn Kiếm môn không thể còn lại một người duy nhất!

Lão nhân gật đầu nói :

- Cái đó ta sẽ tính liệu. Ngươi cứ đi đi!

Hàn Tùng Linh ôm quyền từ biệt rồi quay người bước xuống Lãnh Đàm.

Lão nhân mắt ứa lệ nhìn theo, thờ dài nói :

- Hải tử này thật chí tình chí nghĩa!

Lão vỗ vào con chim anh vũ, trầm giọng nói :

- Tuyết Nhi! Chương cuối cùng ta đã lưu lại hai thành công lực, tuy vậy Hàn Tùng Linh sau này nhất định sẽ thành công. Nhưng dù sao lão phu cũng đã trái lời sư phụ nên định tự xử thôi! Hãy ở đây chờ chủ nhân ngươi!

Cho đến khi Hàn Tùng Linh đã vào được trong thạch động phía bên kia, lão mới xua con Tuyết Nhi ra ngoài, để chiếc hộp đựng Thiên Niên Chu Quả lên thạch đôn đầu tiên, ngồi dựa lưng vào vách đá, tự chấn vỡ tâm mạch mình mà chết.

Bạch phát lão nhân chết một cách bình lặng, môi thấp thoáng nụ cười, dường như nhìn thấy trước Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm với hai tua màu hồng trong tay Hàn Tùng Linh tung hoành thiên hạ, chém toé đầu ba tên chủ nhân trong Tam Phật đài, Hàn Kiếm môn sẽ trở nên hưng thịnh, không còn quy định khắc nghiệt mà hai mươi năm qua lão đã chịu quá nhiều đau khổ để thực hiện nó nữa...

* * * * *

Bảy ngày sau, Hàn Tùng Linh vượt qua Lãnh Đàm, vừa lên tới bờ thì con Tuyết Nhi sà xuống nói :

- Tiểu Linh, lão nhân gia chết rồi!

Hàn Tùng Linh ngơ ngác hỏi :

- Chết rồi? Vì sao chết?

Tuyết Nhi đáp :

- Vào động thì biết!

Cửa động đóng chặt, tuyết lại phủ dày như trước. Hàn Tùng Linh đánh bay lớp tuyết bên ngoài rồi làm theo sư thúc hôm trước ấn vào nút tự động mở cửa ra, mới nhìn vào đã thấy bạch phát lão nhân ngồi dựa lưng vào vách động, nét mặt vô cùng bình thản, môi thoáng nụ cười, chỉ có da trắng nhợt như màu tuyết dưới nền động, máu từ thất khiếu chảy ra đã đông lại biến thành màu tím đen.

Hàn Tùng Linh hiểu ra nguyên nhân quỳ xuống lẩm bẩm :

- Sư thúc! Đệ tử vô cùng cảm kích lão nhân gia đã lưu lại mạng, bây giờ mới luyện thành tuyệt học, nhưng lẽ ra sư thúc không nên làm như thế!

Lòng đau đớn đến tê tái, chàng mai táng sư thúc ngay trong thạch động, rồi cất hộp Thiên Niên Chu Quả vào người, cùng Tuyết Nhi trở lại đường cũ.

Suốt thời gian đó, tuyết rơi không ngừng, phủ lên mặt đất một màu trắng xóa.

Hàn Tùng Linh tiến thẳng vào Âm Mộng cốc, đáng bộ rất quả quyết.

Một tay cầm kiếm, tay kia thỉnh thoảng vỗ vào con Tuyết Nhi đậu trên lưng, Hàn Tùng Linh vừa tới thông đạo, chợt thấy một nhân ảnh màu hồng án ngự cuối lối đi dốc và hẹp, không biết người đó vừa xuất hiện hay đã phục sẵn từ lâu?

Cô ta lên tiếng trước :

- Hàn công tử! Cuối cùng tiểu nữ cũng chờ được...

Giọng nói trong trẻo, nét tươi cười trên khuôn mặt kiều diễm của cô ta cũng làm giảm đi rất nhiều quan niệm đáng sợ về Âm Mộng cốc.

Hàn Tùng Linh dừng lại, chưa kịp trả lời thì hồng y thiếu nữ tỏ ra kinh ngạc nói :

- Ui chao, công tử ăn mặc phong phanh thế này, y phục lại ướt đầm, chỉ e chết cống mất!

Giọng cô ta đầy quan hoài không có vẻ gì giả tạo.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Ưc Liên cô nương, tại hạ không sao đâu.

Rồi hỏi thêm một câu :

- Cô nương vừa nói tới đây để chờ tại hạ?

Thiếu nữ thoáng đỏ mặt, gật nhẹ đầu đáp :

- Vâng!

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ đó là ý định của Công chúa?

Mặt thiếu nữ càng đỏ hơn, giọng thấp xuống :

- Không... gia Công chúa không biết tiểu nữ tới đây...

Hàn Tùng Linh chợt hỏi :

- Ưc Liên cô nương, chúng ta đã xa nhau mấy hôm rồi?

Ngồi trong thạch động mãi mê luyện công, quả thật chàng không biết mình ở đó bao lâu.

Thiếu nữ gật đầu đáp :

- Đã sáu ngày rồi.

Hàn Tùng Linh tại hạ được sống mà trở lại đây, trước hết là nhờ đại ân tặng được của Công chúa.

Ưc Liên lắc đầu nói :

- Công tử mới gặp gia Công chúa có một lần nên chưa biết hết đâu... Tuy nhiên công tử sẽ hiểu ra, Công chúa không phải là người làm ân để rồi mong người ta báo đáp.

Hàn Tùng Linh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ được làm bằng thanh thạch rất công phu đưa ra trước Ưc Liên trịnh trọng nói :

- Dù cô nương không nói thì tại hạ cũng biết Công chúa không muốn ai trả ơn mình. Nhưng bảy ngày trước việc sinh tử của tại hạ chưa biết ra sao, việc phúc đáp đại ân tặng thần dược không dám đoán định là có thực hiện được không... Xin cô nương đưa giúp vật này dâng lên Công chúa.

Ưc Liên lùi lại hai bước, lắc đầu nói :

- Xin công tử chớ hiểu lầm. Hãy cất vật này lại đi, tiểu nữ quyết không nhận đâu!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Vậy cô nương tới đây chờ tại hạ làm gì?

Úc Liên nhìn chàng một lúc, thái độ tỏ ra do dự, cuối cùng mới nói :

- Tiểu nữ chờ Hàn công tử đã mấy hôm rồi, mục đích là muốn hỏi một vài, không biết có nên không..

- Cô nương cứ nói đi. Nếu biết gì tại hạ sẽ trả lời ngay.

- Nếu tiểu nữ không chờ ở đây, công tử có tận tay đem vật này giao cho Công chúa không?

Hàn Tùng Linh hơi biến sắc hỏi :

- Ý cô nương muốn nói là Hàn mỗ sẽ lặng lẽ bỏ đi hay sao?

Úc Liên vội nói :

- Hàn công tử hiểu lầm. Tiểu nữ muốn biết công tử có thể trao vật này tận tay Công chúa hay không.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nếu dọc đường không gặp ai thì tại hạ đành trực tiếp trao cho Công chúa.

Úc Liên nói :

- Đã vậy xin công tử hãy coi như không gặp tiểu nữ ở đây, xin hãy đến trao cho Công chúa!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao lại phải thế?

Úc Liên không trả lời mà tha thiết nói :

- Tôi biết công tử là bậc hiệp sĩ thiết cốt đan tâm, có thể việc này sẽ làm hạ thấp phẩm giá công tử. Nhưng vì quá hiểu nội tâm bí ẩn của Công chúa nên Úc Liên tha thiết yêu cầu...

Hàn Tùng Linh nghe đối phương giải trình một lúc mà không ăn nhập gì đến điều bản thân của mình, ngạc nhiên nói :

- Cô nương còn chưa cho tại hạ biết nguyên nhân...

Úc Liên vẫn không trả lời ngay nói tiếp :

- Hàn công tử, sau khi gia Công chúa từ Lãnh Đàm cốc trở về giống như trở thành một người khác. Xuất xứ của cái tên Âm Mộng cốc này là do tiếng Dao Cầm phát ra từ trái tim cô đơn của Công chúa, nhưng mấy ngày qua nghe càng bi thiết, như tiếng kêu nài nỉ của con cuốc lẻ loi, tiếng khóc tuyệt vọng của người quả phụ, làm chúng tôi nghe mà như đứt từng khúc ruột!

Cô ta chợt dừng lại nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, rồi nói :

- Chỉ sau khi rời khỏi Lãnh Đàm cốc trở về, không những tâm tính của Công chúa thay đổi mà đặc biệt mỗi đêm về khuya đều đánh đàn, phát ra những âm thanh đầy tang thương như huyết lệ, tiểu nữ đoán rằng sự thay đổi đó có liên quan đến công tử...

Bây giờ Hàn Tùng Linh mới hiểu vì sao, nhưng bản tính vốn lãnh ngạo, lạnh lùng nói :

- Làm sao có thể khẳng định như thế? Tại hạ cho rằng điều đó chưa hẳn đã liên quan tới mình.

Úc Liên mắt rơm lệ nói :

- Hàn công tử định nói rằng mình không muốn gặp gia Công chúa chứ gì? Chẳng lẽ công tử còn hận một chương trước đây? Hay cho rằng không đáng gặp lại một lần?

Hàn Tùng Linh lắc đầu cười khổ đáp :

- Cô nương, không phải thế đâu.

- Vậy thì sao công tử không muốn gặp?

Hàn Tùng Linh lúng túng nói :

- Nhưng... tại hạ có nói là không gặp Công chúa đâu?

Úc Liên vội bước lên cầm tay chàng tha thiết nói :

- Như vậy là Hàn công tử đã đáp ứng vào gặp Công chúa rồi!

Thái độ của Úc Liên khiến chàng cảm động nghĩ thầm :

- Cô ta đã tận tụy vì chủ nhân như thế, dù mình có phải nhẫn nhục một chút cũng không nên khước từ...

Nghĩ đoạn liền nói :

- Thôi được, cô nương, chúng ta vào gặp Công chúa.

Úc Liên giống như biến thành một nữ hài tử, vừa vỗ tay vừa cười tít mắt nói :

- Công tử thật tốt! Nào chúng ta đi!

Nói xong lại kéo Hàn Tùng Linh bước theo mình tiến vào Âm Mộng cốc.

Cô ta đi không nhanh lắm, men theo vách đá bên tả, vừa đi vừa hỏi :

- Tiểu nữ đoán rằng công tử được sống trong một gia đình yên ấm hòa thuận, không như gia Công chúa phải sống xa phụ mẫu, thậm chí tha hương lang bạc ở đất khách quê người.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cô nương đoán sai rồi.

Úc Liên dừng lại, ngơ ngác hỏi :

- Thế nào? Chẳng lẽ công tử cũng là người tha hương?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Úc Liên tỏ vẻ hối hận nói :

- Nếu biết như vậy tiểu nữ đã không hỏi công tử câu đó làm gì. Mà cũng phải... Lẽ ra nhìn nét cười lạnh lùng của công tử nên đoán ra thân thế không lấy gì là bình lặng mới đúng...

Chàng không muốn đề cập đến thân thế mình, tìm có hỏi tránh đi :

- Úc Liên cô nương, vì sao không đi thẳng vào cốc mà phải đi vòng thế này? Chẳng lẽ chúng ta đến gặp Công chúa mà sợ người trong cốc biết?

Úc Liên chợt dừng lại, thấp giọng nói :

- Công tử còn chưa biết, Công chúa từ nhỏ phải rời cố quốc tha phương tới lánh nạn ở đây đều nằm dưới sự quản chế của một người...

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Ai vậy?

- Gia chủ nhân đích thực là vị Công chúa của Minh triều được Ngũ Thiên Khôi sư phụ của vị đó cứu tới đây. Ngũ Thiên Khôi thực ra là nô bộc trong vương phủ ngày trước, tiếng là hạ nhân nhưng võ công rất cao cường, lại có công cứu mạng và phò tá Công chúa nên được phong làm Tổng giám, phụ trách mọi vấn đề an ninh trong Âm Mộng cốc. Lúc đầu thì không xảy ra việc gì, nhưng chỉ mới vài năm qua Ngũ tổng giám thay đổi rất nhiều, trên thực tế, người đó còn giám sát cả Công chúa...

Hàn Tùng Linh lại hỏi :

- Lực lượng trong cốc có đông không?

Úc Liên đáp :

- Hầu hạ Công chúa chỉ có hai mươi ba tỷ muội thôi, cùng với vị nữ hầu trước đây của Công chúa là Mai bà bà. Công tử đã biết bảy ngày trước Ngọc Hà và bà tên đồng mưu với nó đã bị Công chúa đuổi đi. Còn lực lượng chủ yếu do Ngũ tổng giám chỉ huy, có tám mươi người, ở khu vực trung tâm.

Hai người lại tiếp tục đi.

Được chừng bảy tám trượng, đột nhiên từ sau một thạch trụ có một giọng nói vang lên :

- Ưc Liên cô nương dẫn theo tiểu tử nào về cung thế?

Ưc Liên liền biến sắc, dừng lại quát :

- Ai?

Từ sau thạch trụ bước ra một thanh niên chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, mặt trắng trẻo, môi đỏ và mỏng dính, giương đôi mắt ti hí nhìn Hàn Tùng Linh đầy ác ý rồi quay sang Ưc Liên cười hắc hắc nói :

- Cô nương quên Tái Thiên Lương này rồi sao?

Hàn Tùng Linh nhìn thoáng qua cũng đánh giá đôi phương thuộc hạng người nào, rồi quay mặt nhìn đi nơi khác, tỏ ra không dính dáng gì vào việc đang xảy ra trước mắt.

Ưc Liên tức giận nói :

- Tên họ Tái! Người biết đây là nơi nào không? Sao dám xông vào cấm địa mà Công chúa đã quy định?

Tái Thiên Lương điềm nhiên nói :

- Cô nương có biết ta phụng mệnh ai tới đây không?

Ưc Liên tỏ vẻ nghi hoặc nói :

- Chẳng lẽ Ngũ tổng giám sai người tới đây?

- Hắc hắc! Cô nương đoán không sai!

Ưc Liên đành giọng nói :

- Cho dù người được Ngũ tổng giám sai tới đây nhưng trong Âm Mộng cốc này mệnh lệnh của Công chúa là tối thượng, người không được vô lễ!

Tái Thiên Lương cười thâm trầm nói :

- Có lý đâu nữ nhân mà làm chủ được? Hắc hắc! Ưc Liên! Nếu cô là người thông minh tất biết mình nên làm gì. Bốn nhân xưa nay không muốn truy tận sát tuyệt. Chỉ cần cô nương thuận theo ý ta, hắc hắc... bốn nhân sẽ bỏ qua chuyện này, đem tiểu tử kia đến giao cho Ngũ tổng giám trừng trị là xong. Cô nương thấy thế nào?

Ưc Liên mặt đỏ bừng vì tức giận, quát lên :

- Tên họ Tái! Trong mắt người có còn Công chúa nữa không?

Tái Thiên Lương thần nhiên đáp :

- Bốn nhân tới Âm Mộng cốc đã hai năm, nếu trong mắt không có Công chúa thì làm sao ở đây được?

Ưc Liên càng phát nộ :

- Có phải Ngũ tổng giám bảo người nói câu đó không?

- Bốn nhân tin rằng Ngũ tổng giám sẽ không phản đối, và cũng không câu thúc chúng ta nói gì. Chẳng phải tất cả những người tới Âm Mộng cốc đều vì ngưỡng mộ sắc đẹp của Công chúa hay sao? Ngũ tổng giám đã thu lưu chúng ta, đương nhiên có cách giải quyết của mình.

- Biện pháp gì? Chẳng lẽ lão ta dám qua mặt Công chúa?

Tái Thiên Lương xua tay nói :

- Thôi, chuyện đó để lúc khác sẽ nói, bây giờ ta hỏi cô nương, nghĩ thế nào về lời đề nghị của bốn nhân?

Ưc Liên không thèm đáp, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn công tử! Chúng ta đi thôi!

Tuy làm như không để ý đến lời hai người đối đáp nhưng Hàn Tùng Linh không bỏ sót một lời nào. Lăn trước vào Âm Mộng cốc, chàng đã biết Bạch

Phong công chúa và thuộc hạ của mình đang bị thế lực của Ngũ tổng giám trấn áp.

Xem chừng tên Ngũ Thiên Khôi này đã không còn đơn thuần là người phò tá cho Bạch Phong công chúa nữa, Mai bà bà nói rằng tên này giết chết Hắc Sát Liễu Vương vu oan giá họa cho chàng, chính vì thế mà chàng bị Bạch Phong công chúa đánh một chưởng.

Nghe Úc Liên giục đi, chàng cười đáp :

- Cô nương có đoán ra vì sao Ngũ tổng giám phái bọn này tới đây mai phục không?

Tái Thiên Lương “hừ” một tiếng, nhảy bổ tới trước mặt Hàn Tùng Linh quát :

- Tiểu tử! Chẳng lẽ ngươi biết hay sao?

Hàn Tùng Linh không thèm nhìn hấn, vẫn nói với Úc Liên :

- Trên danh chính ngôn thuận thì chúng mượn cơ được Công chúa bảo hộ. Nhưng thực chất chúng tới đây là để giám sát. Cô nương! Tại hạ chỉ là ngoại nhân nên không biết cụ thể tình hình của Âm Mộng cốc, nhưng cảm thấy rằng ở đây đang có một thế lực ngầm hoạt động. Có thể trong cốc không ít kẻ hắc ám như tên này.

Tái Thiên Lương nghe xúc phạm tới mình thì vô cùng tức giận, mím môi lại nhưng chưa dám phát tác.

Úc Liên gật đầu nói :

- Hàn công tử nói không sai. Có lẽ một trong những nguyên nhân là vì Công chúa cho công tử mượn đường vào cốc. Chẳng lẽ bây giờ đã biết chuyện mà công tử lại khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Bấy giờ Tái Thiên Lương mới gầm lên :

- Tiểu bối! Ngươi là ai mà dám đụng đến Ngũ tổng giám?

Hàn Tùng Linh cố tình khiêu khích :

- Ngũ tổng giám là cái thá gì mà thiếu gia không dám đụng đến?

Tái Thiên Lương nghiêng răng nói :

- Rất tốt! Ngươi sẽ phải trả lời câu đó trước Ngũ tổng giám! Nên biết hấn chỉ là nô bộc của Công chúa thôi!

Rồi nhìn sang Úc Liên nói :

- Tái mỗ đành đắc tội với cô nương đưa tên hỗn láo này về gặp Ngũ tổng giám.

Úc Liên chưa kịp phản ứng thì Hàn Tùng Linh bắt hàm hỏi :

- Tại hạ không đi thì sao?

Tái Thiên Lương cười hắc hắc nói :

- Tiểu bối! Cái đó không tùy thuộc vào ý muốn của ngươi đâu.

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng nói :

- Dựa vào bản lĩnh của ngươi ư?

Tái Thiên Lương khẳng định :

- Nếu ta không tóm cổ được ngươi thì không phải là Phán Diện Thái Tuế nữa!

Hàn Tùng Linh hướng sang Úc Liên nói :

- Cô nương, xin thứ cho Hàn mỗ vì tự vệ mà phải chạm đến người của Âm Mộng cốc...

Lại nhìn Tái Thiên Lương nói :

- Bằng hữu! Còn bao nhiêu đồng bọn nữa thì gọi hết ra đi, Hàn mỗ không muốn mất nhiều thời gian đâu!

Phán Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương “hừ” một tiếng nói :

- Một mình ta là quá đủ!

Dứt lời chồm tới vùng chảo chớp tới mặt Hàn Tùng Linh, động tác nhanh như chớp.

Úc Liên thấy vậy kinh hãi kêu lên một tiếng.

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên, chờ khi chảo đối phương chớp sắp tới mặt mới nghiêng đầu tránh đi mà không hoàn thủ. Tái Thiên Lương xuất chiêu không trúng, nổi giận quát :

- Tiểu bối tiếp ta một chiêu nữa!

Dứt lời chưởng chảo cùng xuất, tay trái xuất tám thành công lực đánh sang ngực Hàn Tùng Linh, tay phải một lần nữa chớp sang diện môn địch thủ.

Hàn Tùng Linh không tránh nữa, tay trái xuất ba thành công lực tiếp chưởng.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, Tái Thiên Lương bị đánh bật lùi hai bước...

Tuy thấy rằng đối phương không đơn giản như mình nghĩ, nhưng vẫn tự tin không làm gì mình được, Tái Thiên Lương bắt đầu phát nộ, lại tiến lên hai bước, vận thập thành công lực vào song chưởng quát lên :

- Tiểu bối! Lần này không đánh ngã được ngươi, Phấn Diện Thái Tuế này từ nay trừ danh!

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Tên họ Tái! Sự bất quá tam, thiếu gia lần này không khách khí nữa đâu, ngươi hãy tự nhận lấy hậu quả!

Tái Thiên Lương không đáp, xuất chưởng đánh ra.

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng dùng cánh bàn tay trái chém tạt lên.

Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương rú lên thảm thiết, bật lui ba bước ngã ngồi xuống, đưa bàn tay trái ôm lấy cánh tay phải bị đứt tới quá khuỷu giống như đao chém, máu tuôn ra như suối.

Hàn Tùng Linh điềm nhiên nói :

- Tái Thiên Lương! Đứng lên đi! Là hạ nhân mà dám lén lút theo dõi chủ nhân, đó là sự phản bội đáng ghét, huống chi dám ngang nhiên dùng những lời xúc phạm! Ta xem hạng ăn cháo đá bát như ngươi thì không nên để sống làm gì!

Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương phong bế huyết mạch cảm máu, nghiến răng nói :

- Tiểu bối! Dù ngươi giết ta thì cũng không thoát khỏi Âm Mộng cốc này đâu!

Hàn Tùng Linh đánh giọng hỏi :

- Ngươi còn bế mạch cảm máu, nghĩa là đang muốn sống đúng không?

Tái Thiên Lương nín lặng không đáp.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Lần này thiếu gia tạm tha cho ngươi. Hãy về nói với Ngũ Thiên Khôi rằng Hàn mỗ đến Âm Mộng cốc này gặp Công chúa vì một món nợ ân tình, nếu muốn gặp ta thì một khắc sau cứ chờ ngoài cốc khẩu.

Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương đứng lên, nhìn đối phương bằng ánh mắt căm hờn nói :

- Tên họ Hàn! Ngươi có thể vào Âm Mộng cốc, nhưng đừng hòng sống sót thoát ra khỏi đây!

Nói xong quay người bỏ đi.

Úc Liên lúc đó mới bước lại gần nói :

- Hàn công tử, tiểu nữ lo rằng công tử giết hấn sẽ đắc tội với Ngũ tổng giám. Tương lai Công chúa có trở về cố quốc được hay không đều nhờ cả vào vị đó.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cô nương, có lẽ sự việc chỉ mới bắt đầu, và Bạch Phong công chúa phải chấp nhận một thực tế mà mình chưa lường trước...

Úc Liên hỏi :

- Thực tế nào?

- Có lẽ Công chúa phải đối đầu với Ngũ Thiên Khôi.

Úc Liên vội lắc đầu nói :

- Không thể như thế được...

- Tại hạ chỉ suy đoán thế mà thôi. Nhưng e rằng sẽ không sai đâu. Thậm chí ngay đêm nay chúng sẽ bắt đầu hành động, và Hàn mỗ buộc phải can dự vào.

Úc Liên thấp giọng nói :

- Công tử đừng nên nói thế! Nếu để Ngũ tổng giám biết được... Ngay cả Công chúa cũng nể sợ vị đó mấy phần...

Hàn Tùng Linh nói :

- Thôi được, hy vọng sẽ không xảy ra xung đột...

Chợt trong đám loạn thạch phía trước vang lên giọng nói sang sảng :

- Hàn huynh nên biết sự việc còn nghiêm trọng hơn huynh tưởng tượng rất nhiều!

Úc Liên hướng sang phía tiếng nói vừa phát ra quát :

- Ai?

Người kia không xuất hiện, vẫn từ trong đám quái thạch trả lời :

- Cô nương không cần biết tại hạ là ai, chỉ xin yên tâm rằng không phải là thuộc hạ của Ngũ Thiên Khôi.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Nếu vậy tôn giá được Tam Phật đài phái tới đây?

Người kia cười đáp :

- Nếu nói rằng tại hạ do Tam Phật đài phái tới hay là đồng bọn của Ngũ Thiên Khôi thì có gì khác nhau?

Hàn Tùng Linh giật mình hỏi :

- Tôn giá nói gì? Chẳng lẽ Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với Tam Phật đài?

- Không sai!

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Tôn giá lấy tư cách gì để làm Hàn mỗ tin điều đó?

- Không lấy tư cách gì cả. Tại hạ chỉ cảnh báo để Hàn huynh đề phòng mà thôi. Vì nếu không nói ra lúc này, sợ rằng sẽ muộn mất.

- Sự việc có nghiêm trọng đến thế không?

- Cực kỳ nghiêm trọng và cấp thiết!

- Tôn giá nói vậy là có ý gì?

- Tại hạ cho Hàn huynh biết thêm một tin tức. Một vị hậu nhân của Tam Phật đài đã tới Ma Thiên lĩnh này.

- Ai?

- Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam.

Hàn Tùng Linh “à” lên một tiếng nói :

- Tại hạ có nghe có nghe tin tức này. Chẳng lẽ Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với hắn?

Người trong đám quái thạch nói :

- Không chỉ liên kết mà ngay canh năm tối nay sư đồ Ngũ Thiên Khôi sẽ ép buộc Bạch Phong công chúa lấy Dịch Tinh Nam, đem toàn bộ lực lượng Âm Mộng cốc đầu nhập vào thế lực Tam Phật đài. Vì thế lần này Hàn huynh tới gặp Bạch Phong công chúa sẽ rất hung hiểm nên phải hết sức đề phòng.

Úc Liên tức giận quát lên :

- Nói bậy! Hàn công tử! Xin đừng trúng kế ly gián của hắn! Ngũ tổng giám quyết không...

Người kia cười “hô hô” nói :

- Hàn huynh nhất định tin lời tại hạ. Và sự thực sắp xảy ra sẽ chứng minh.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Bằng hữu, Hàn mỗ thật có phần tin vào khả năng đó. Đồng thời Hàn mỗ cũng rất khâm phục mưu cơ của bằng hữu.

Úc Liên kinh dị nói :

- Chẳng lẽ Hàn công tử tin vào lời dối trá của hắn thật? Ngay cả hắn là ai cũng chưa thấy mặt...

Người kia chợt nói :

- Hàn huynh sẽ không từ bỏ ý định lên gặp Bạch Phong công chúa chứ?

Hàn Tùng Linh tỏ vẻ kiên quyết :

- Rất tiếc là tại hạ không thể chiều ý bằng hữu mà từ bỏ ý định được.

- Trái lại, đó cũng là hy vọng của tại hạ.

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật. Hàn huynh đứng trên quan điểm chung, tại hạ thực lòng mong huynh đi chuyến này biến nguy thành an.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Còn đứng trên quan điểm cá nhân thì sao?

Người kia lạnh lùng đá :

- Trên quan điểm cá nhân, tại hạ hy vọng cả ngươi và Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đều chết trên Âm Mộng cốc!

Giọng hắn tàn nhẫn, hoàn toàn không chút giả tạo.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Đó là vì Bạch Phong công chúa đúng không? Chứng tỏ tôn giá còn rất trẻ...

Vừa lúc đó từ hậu cốc chợt vang lên tiếng đàn nghe rất u oán thê lương, tuy chỉ mới tấu khúc dạo đầu nhưng đã khiến người ta phải ngậm ngùi rơi lệ.

Chẳng hiểu người trong đám quái thạch kia sợ tiếng đàn hay vì một nguyên nhân nào khác, gấp giọng nói :

- Hàn bằng hữu! Tại hạ chỉ có bấy nhiêu lời, tin hay không, giải quyết thế nào là việc của người. Bây giờ xin cáo từ!

Sau đó không nghe âm thanh nào nữa.

Hàn Tùng Linh không đuổi theo.

Tiếng đàn từ hậu cốc vẫn vang lên nao nùng như khóc như than.

Hàn Tùng Linh thờ dài trầm nghĩ :

- Thiếu nữ đó dung nhan cực kỳ mỹ lệ khó ai sánh nổi, không ngờ còn có một nội tâm sâu bi như thế... À! Hồng nhan đa mang... Cái tên Âm Mộng cốc chính do tiếng đàn mà ra... Không biết có tiền định gì không mà một kẻ lạc phách như mình còn dính với tiếng đàn bi ai nà?

Úc Liên nhìn bộ mặt u ám của chàng, ngạc nhiên hỏi :

- Hàn công tử...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Chúng ta đi thôi.

Úc Liên chợt nghĩ tới nhân vật bí ẩn vừa bỏ đi, nói :

- Công tử không tin lời bịa đặt của tên vừa rồi, đúng không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Trái lại, Hàn mỗ hoàn toàn tin lời hắn.

Úc Liên kinh ngạc nói :

- Hàn công tử...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Cô nương, trước khi có chứng cứ xác thực, Hàn mỗ sẽ không gây ra bất cứ chuyện gì, cũng không nghĩ xấu cho ai mà chỉ đề phòng một chút thôi. Bây giờ chúng ta đi!

Úc Liên biết mình không đủ sức thuyết phục, và thực sự không có chứng cứ gì, đành nói :

- Xin đi theo tiểu nữ.

Hai người vòng qua một tòa sảnh đường và mấy dãy cư phòng ra hậu cốc, một lúc sau tới trước một dãy thạch cấp rất cao dẫn lên đồi, ước chừng hai trăm bậc được đắp rất công phu.

Úc Liên dừng lại nói :

- Mời công tử lên trước. Lên khỏi dãy thạch cấp này là tới biệt lâu của Công chúa.

Hàn Tùng Linh bước lên thạch cấp.

Lên hết hơn hai trăm bậc cấp tới một đồi thông tương đối bằng phẳng. Úc Liên nhìn quanh, ngạc nhiên nói :

- Làm sao không thấy ai canh gác cả vậy chứ?

Bên tả là một dãy cư phòng tối om, còn bên hữu là tòa biệt lâu đèn còn sáng.

Úc Liên nói :

- Hàn công tử, chúng ta lên lầu thôi.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Cô nương, thường ngày có người canh gác ở đây không?

Úc Liên chỉ vào một cái chòi canh nhỏ gần bậc cấp, gật đầu nói :

- Vâng. Khi nào cũng có hai người canh gác ở đây, không hiểu sao hôm nay không thấy?

Tiếng đàn từ trên lầu vẫn vọng ra thê thiết.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cô nương, tại hạ muốn quan sát tình cảnh toàn bộ ngôi lầu trước khi vào diện kiến Công chúa.

Úc Liên tỏ vẻ phật ý :

- Chẳng lẽ đến bây giờ mà công tử vẫn còn tin lời của tên giấu mặt trong bãi quái thạch hay sao?

- Cô nương, có thể Hàn mỗ nghi ngờ thái quá, nhưng trong tình cảnh này không thể không đề phòng.

- Ý công tử là...

Hàn Tùng Linh đưa mắt quan sát địa hình một lúc rồi chỉ tay lên một cây tùng cổ thụ vươn cành vào tận hành lang ngôi biệt lâu nói :

- Tại hạ muốn leo lên đó quan sát tình cảnh trước, không biết cô nương có phản đối không?

Úc Liên nghĩ ngợi một lúc rồi cuối cùng gật đầu nhượng bộ :

- Tùy công tử vậy!

Hàn Tùng Linh thi triển khinh công nhảy lên cành tùng nhẹ như một cánh chim không gây một tiếng động nhỏ.

Úc Liên thán phục thầm nghĩ :

- Khinh công của vị công tử này thật là trác tuyệt, ngay cả Công chúa và Mai bà bà cũng không bằng!

Tuy vất vả hơn, nhưng cuối cùng cô ta cũng lên tới được chỗ Hàn Tùng Linh, hai người ngồi cạnh nhau trong một ôm lá nhìn vào căn phòng có ánh đèn phát ra.

Hàn Tùng Linh khẽ nói :

- Tại hạ cảnh giác như vậy quả không thừa. Nguyên là hắn đã tới đây từ trước rồi!

Úc Liên hỏi :

- Ai vậy?

Hàn Tùng Linh không đáp mà chỉ tay vào phòng.

Vừa thấy cảnh tượng trong phòng, Úc Liên chợt ngồi ngay ra.

Căn phòng không lớn, góc bên tả có một tủ sách cao, sát cửa sổ phía trước kê một chiếc bàn lớn có bút và nghiên mực, giữa bàn đặt một cây Dao Cầm.

Bạch Phong công chúa ngồi sau bàn vẫn mải mê đánh đàn, mình bận bạch y, hai bên đứng bốn tên tử y thiếu nữ mắt đều nhắm lệ, vẻ mặt rất thê lương.

Từ cầu thang xuất hiện ba người gồm một lão nhân và hai tên trung niên hán tử, bước rất khẽ lên căn phòng của Công chúa nhưng chưa vào ngay mà đứng lại ngoài cửa nhìn vào.

Trong phòng tiếng đàn vẫn vang lên, không ai phát hiện có người đang tới.

Úc Liên lẩm bẩm :

- Ngũ tổng giám tới đây làm gì chứ?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Lão ta thường tới đây gặp Công chúa không?

- Rất ít. Khi có việc gì thì lão tới cầu kiến một mình, sau khi được Công chúa cho phép mới do một tên tử y dẫn vào, không bao giờ dám đem thuộc hạ tới thẳng phòng Công chúa như thế, nhất là trong đêm khuya thế này.

Cô ta hỏi thêm một câu :

- Làm sao công tử có thể đoán rằng chúng tới đây?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ không đoán gì cả, chỉ không muốn mạo hiểm tới phòng Công chúa trong hoàn cảnh không thích hợp thôi.

Úc Liên tức giận nói :

- Còn tiểu nữ thì cho rằng chúng ta cứ vào xem Ngũ tổng giám định làm gì?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Cô nương! Tại hạ nghĩ rằng Ngũ Thiên Khôi chính đang muốn chúng ta tới đó.

Úc Liên nhún mày hỏi :

- Vì sao?

- Bây giờ tại hạ không giải thích mà chúng ta cứ ngồi đây chờ xem những gì sẽ diễn ra. Qua đó cô nương nhất định sẽ biết thêm rất nhiều vấn đề.

Chùng như Ưc Liên đang rất kích động, tiếp tục hỏi :

- Chẳng lẽ Ngũ tổng giám đến gặp Công chúa nhằm mục đích... giống như người kia vừa nói?

- Cái đó thì tại hạ chưa dám khẳng định. Nhưng ít ra thì lão ta sẽ gây mối cừ hận giữa Công chúa với Hàn mỗ.

- Vì sao Ngũ tổng giám phải làm thế?

- Cô nương sẽ biết rõ ngay bây giờ, sự việc đã bắt đầu rồi đấy.

Hai người chăm chú nhìn vào phòng.

Vì cửa mở nên Ngũ Thiên Khôi không cần gõ, bước ngay vào phòng cuối mình nói :

- Ti chức Ngũ Thiên Khôi tham kiến Công chúa.

Sự tình quá đột ngột làm Bạch Phong công chúa không khỏi giật mình quay lại hỏi :

- Ngươi sao dám vào đây mà không bẩm báo?

Ánh mắt Ngũ Thiên Khôi lóe lên một tia quái dị, miệng vẫn cười nhẵn nhừ nói :

- Vì ti chức có việc khẩn cấp...

Bạch Phong công chúa ngắt lời :

- Chúng dám để ngươi vào thẳng đây sao?

Ngũ Thiên Khôi lắc đầu :

- Không phải thế...

- Như vậy ngươi dám tự tiện xông vào?

- Ti chức đã nói, vì có việc khẩn cấp không thể chậm trễ...

Bạch Phong công chúa phóng mắt nhìn hai tên hán tử rồi cất giọng uy nghiêm nói :

- Thì ra các ngươi đã bắt đầu làm trái với quy củ của bốn cung.. Trước hết hãy nói xem ngươi đã làm gì Mai bà bà và mấy tên tỳ nữ của ta?

Ngũ tổng giám làm ra vẻ sợ hãi quỳ xuống nói :

- Khải bẩm Công chúa, vì sự tình hết sức quan trọng liên quan đến tương lai của Công chúa sau này và việc hồi quốc của chúng ta, đến an nguy của hoàng gia nên lão nô đành phải đắc tội...

Bạch Phong công chúa khề quát :

- Nói đi! Ngươi đã làm gì họ?

- Bẩm... Lão nô tạm thời không chế họ để trong phòng...

Bạch Phong công chúa đánh giọng nói :

- Ngũ Thiên Khôi! Ngươi càng ngày càng to gan, không coi bốn Công chúa ra gì....

- Lão nô không dám...

Bạch Phong công chúa “hừ” một tiếng nói :

- Ta hỏi ngươi, việc ở đây do ai làm chủ?

Ngũ Thiên Khôi nói :

- Lão nô biết tội mình đáng chết, nhưng xin để cho lão nô bẩm báo sự tình xong, Công chúa cứ trách tội, lão nô xin được tự tận để chứng tỏ lòng trung thành của mình.

Bạch Phong công chúa lạnh lùng nói :

- Chẳng lẽ ngươi không chế cả mười tám tỳ nữ của ta?

Ngũ Thiên Khôi ngang nhiên đáp :

- Bẩm... kẻ cả Mai bà bà và Úc Lan là hai mươi vị.

- Ngươi để họ ở đâu?

- Trong phòng đầu tiên...

Bạch Phong công chúa trầm ngâm một lúc, giọng bỗng dịu lại :

- Bây giờ có chuyện gì ngươi hãy đứng lên nói đi!

- Đa tạ Công chúa khai ân!

Ngũ Thiên Khôi đứng lên chấp tay nói :

- Từ khi phụng mệnh Quốc mẫu đưa Công chúa tới đây tránh nạn, tính ra đã mười chín năm. Quốc mẫu tuy đã quy tiên, nhưng lão nô tin rằng anh linh của người vẫn luôn hoài niệm đến Công chúa mà mong mỏi cho chúng ta được hồi quốc. Vì thế trong thời gian qua chẳng lúc nào lão nô không dốc hết sức mình thực hiện mục tiêu này.

Nét mặt Công chúa lộ vẻ sầu bi. Hiện nhiên những lời của Ngũ Thiên Khôi vừa nói đã gọi lên nỗi đau vong quốc và những thảm cảnh của hoàng gia mười chín năm xưa...

Ngũ Thiên Khôi nói tiếp :

- Nhưng lực lượng của bốn cốc không đủ, cao thủ có hạn, vì thế muốn bình định được Trung Nguyên, duy hộ Công chúa trở về một cách an toàn hầu như là điều không tưởng.

Tôi đó đành lại đưa mắt nhìn Công chúa.

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Chẳng lẽ bây giờ có chuyện biến gì à?

Ngũ Thiên Khôi đáp :

- Vâng! Qua nhiều năm lao tâm khổ trí, trong tháng qua lão nô mới tìm được cách thoát khỏi tình trạng vô vọng. Tuy trong việc thực hiện không phải việc gì cũng chiều theo ý của chúng ta, nhưng vì đại nghiệp phục quốc, có lúc cần phải tàn nhẫn đôi chút...

Bạch Phong công chúa trầm giọng hỏi :

- Ngươi nói rõ xem?

- Ở võ lâm Trung Nguyên có ba vị tiền bối đứng ra duy hộ chính nghĩa võ lâm, đang có ý trợ giúp chúng ta lãnh đạo toàn võ lâm ủng hộ Công chúa phục quốc, hồi kinh. Với thể lực bao trùm thiên hạ, lão nô nghĩ đại nghiệp chắc sẽ thành công.

Bạch Phong công chúa hoài nghi hỏi :

- Vì sao họ muốn giúp chúng ta? Chỉ đơn thuần là vì họ duy hộ chính nghĩa thôi sao?

Ngũ Thiên Khôi ngập ngừng chốc lát trả lời :

- Họ có một yêu cầu nhỏ...

- Yêu cầu gì?

- Việc đó đối với Công chúa không có gì khó khăn.

Bạch Phong công chúa cười lạnh hỏi :

- Coi như là một điều kiện, đúng không?

Ngũ Thiên Khôi cất giọng thuyết phục :

- Công chúa, lão nô đã nói muốn hoàn thành đại nghiệp, trong quá trình thực hiện đương nhiên cần hy sinh một vài quyền lợi nhỏ. Xin Công chúa hãy đặt hoài bão lên hàng đầu...

Bạch Phong công chúa sốt ruột hỏi :

- Người nói rõ xem? Ba vị lãnh tụ vô lâm muốn gì?

Hàn Tùng Linh nghe tới đó trầm nghĩ :

- “Ba vị lãnh tụ vô lâm” ắt là Tam Phật đài rồi, như là vị bằng hữu trong đám quái thạch vừa rồi đã nói không sai. Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với bọn này. Còn không biết chúng đưa ra điều kiện là gì? Chẳng lẽ mượn tay Bạch Phong công chúa hạ độc thủ với mình.

Ngũ Thiên Khôi nói :

- Ba vị đó hy vọng Công chúa không chế giữ Hàn Tùng Linh ở lại Âm Mộng cốc.

Úc Liên nghe nói lòng đầy kinh hãi suýt kêu lên, run giọng hỏi :

- Hàn công tử, ba vị lãnh tụ vô lâm đó là ai?

Hàn Tùng Linh bình thản nói :

- Cô nương quên người trong đám quái thạch nói gì sao?

- Tam Phật đài?

- Không sai!

- Họ có cừu hận với công tử?

- Đó là mối thù không đội trời chung!

Úc Liên “ạ” một tiếng hỏi lại :

- Chẳng lẽ người kia nói Ngũ tổng giám ép buộc Công chúa thành hôn với tên Phiền Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam là có thật?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

- Tại hạ tin là như thế.

Trong phòng Bạch Phong công chúa lạnh lùng nói :

- Ngũ Thiên Khôi, người hãy báo với họ rằng ta không cần họ giúp chúng ta nữa, và ta sẽ không thực hiện yêu cầu của họ.

Hàn Tùng Linh nhìn vào cửa sổ lên khuôn mặt xinh đẹp và sầu tư, long lanh ngấn lệ của Bạch Phong công chúa, trong lòng trào lên nỗi xót thương và cảm phục.

Ngũ Thiên Khôi vội nói :

- Công chúa, người trong giang hồ đều nhận xét Hàn Tùng Linh là hạng người...

Bạch Phong công chúa ngắt lời :

- Ngũ Thiên Khôi! Ta không quan tâm đến người khác nhận định thế nào về Hàn Tùng Linh, và ta cũng không cần biết hắn là hạng người thế nào, vì điều đó chẳng liên quan gì tới bốn Công chúa. Chỉ biết Hàn Tùng Linh đối với ta vô cừu vô oán.

Ngũ Thiên Khôi khản cầu :

- Công chúa, nếu cự tuyệt yêu cầu của họ, chỉ e suốt đời chúng ta không có hy vọng rời khỏi Âm Mộng cốc này...

Bạch Phong công chúa thở dài nói :

- Nếu trời đã muốn ta phải lưu lạc nơi đất khách quê người thì cũng đành chấp nhận thôi!

Ngũ Thiên Khôi vẫn cố thuyết phục :

- Công chúa...

Bạch Phong công chúa ngắt lời :

- Người đừng nói nữa.

Ngũ Thiên Khôi vẫn chưa từ bỏ dã tâm, cúi mình chấp tay nói :

- Xin Công chúa cho lão nô được nói một lời...

- Vẫn là việc liên quan đến Hàn Tùng Linh chứ gì?

- Vâng!

Bạch Phong công chúa lạnh lùng nói :

- Ngũ Thiên Khôi! Ta khẳng định một điều là sẽ không vì bất cứ lý do gì mà hy sinh một người vô tội, cho dù người đó là ai.

- Công chúa, đây không phải là sự hy sinh, trái lại còn là sự giúp đỡ.

Bạch Phong công chúa nhún mày hỏi :

- Người nói như vậy nghĩa là sao?

Ngũ Thiên Khôi đáp :

- Ba vị tiền bối hoàn toàn không có ý làm hại Hàn Tùng Linh mà hắn sẽ cùng chúng ta trở về cố quốc.

- Người biết rõ lai lịch hắn?

- Tì chức chỉ nghe kể lại thôi. Tình cảnh của Hàn Tùng Linh cũng giống như của Công chúa, vốn xuất thân từ một thế gia, được người cứu khỏi thảm nạn lưu lạc tới đây.

Bạch Phong công chúa nói :

- Nếu vậy thì cứ để hắn tự quay về Trung Nguyên, tại sao lại phải khống chế?

- Vì Hàn Tùng Linh là người rất kiêu ngạo, sẽ không tiếp nhận bất cứ sự trợ giúp của ai, và để hắn một mình vào Trung Nguyên sẽ rất nguy hiểm...

Úc Liên nghe thấy vậy nhìn Hàn Tùng Linh dò hỏi.

Chàng bữu môi nói :

- Nguy hiểm! Thật không có lời dối trá nào trắng trợn hơn!

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Hàn Tùng Linh không đồng ý thì làm thế nào?

Câu này chứng tỏ nàng đã bắt đầu do dự.

Ngũ Thiên Khôi vội nói :

- Lão nô đã có biện pháp.

- Biện pháp gì?

Ngũ Thiên Khôi không trả lời, thò tay vào túi lấy ra một bình nhỏ màu hồng, nói :

- Công chúa, nếu đem phế võ công của Hàn Tùng Linh, hắn buộc phải nghe lời chúng ta.

Bạch Phong công chúa kinh dị nói :

- Cái gì? Người định phế võ công Hàn Tùng Linh?

Ngũ Thiên Khôi bình tĩnh đáp :

- Vâng! Chúng ta buộc phải làm như thế. Nhưng chỉ là tạm thời thôi.
- Chỉ tạm thời? Sau đó thì sao?
- Sau khi hồi quốc, chúng ta sẽ khôi phục lại công lực cho hấn.
- Người nói rõ hơn xem?

Ngũ Thiên Khôi lấy tiếp một bình dược khác màu trắng nói :

- Thứ thuốc trong bình màu hồng gọi là Bách Nhật Tán Công, còn đây là giải dược của nó. Cho dù không được giải thì sau trăm ngày, công lực của Hàn Tùng Linh cũng tự động khôi phục. Nhưng trong thời gian đó, bất cứ lúc nào uống giải dược vào thì Bách Nhật Tán Công sẽ mất đi công hiệu ngay.

Bạch Phong công chúa biết Ngũ Thiên Khôi là người không đáng tin, hỏi lại :

- Có thật như vậy không?

Ngũ Thiên Khôi đáp :

- Nếu Công chúa không tin vào công hiệu của chúng thì có thể thử ngay bây giờ!

Xong quay lại bảo một tên trung niên hán tử :

- Nhan Kiếm Huy! Vào đây!

Tên hán tử cúi người đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong tiến lại gần.

Bạch Phong công chúa không ngăn cản, chỉ nói :

- Ngũ tổng giám, làm thế có mạo hiểm quá không?

Ngũ Thiên Khôi cười đáp :

- Lão nô hoàn toàn tin tưởng vào công hiệu của giải dược, Công chúa cứ yên tâm!

Rồi nhìn sang một tử y thiếu nữ nói :

- Cẩm Tâm cô nương, xin rót giúp một chén trà!

Cẩm Tâm nhìn Bạch Phong công chúa hỏi ý, thấy chủ nhân gật đầu mới rót chén trà đưa cho Ngũ Thiên Khôi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bạch Phong công chúa

Tên Tổng giám bưng chén trà dốc từ bình thứ nhất ra một ít thuốc bột màu hồng vào chén, lắc một chút cho tan rồi đưa cho Nhan Kiếm Huy bảo hấn uống vào.

Tên hán tử không chút do dự uống một hơi cạn chén thuốc.

Chờ một lúc, Ngũ Thiên Khôi mới hỏi :

- Người thấy trong người thế nào?

Nhan Kiếm Huy đáp :

- Khái bẩm Công chúa, thuộc hạ cảm thấy nội phủ nóng ran...

Ngũ Thiên Khôi ra lệnh :

- Ngươi thử đề khí xem!

Nhan Kiếm Huy đề khí vận công, mặt chợt tái đi, lo lắng nói :

- Bẩm Tổng giám, chân khí từ Đan Điền không thể lên được.

Ngũ Thiên Khôi nói tiếp :

- Ngươi thử vận hành huyết mạch xem có chỗ nào bị ngăn trở không?

Mặt Nhan Kiếm Huy càng tái nhợt :

- Bẩm... huyết mạch lưu thông không được bình thường.

Bạch Phong công chúa chợt nói :

- Nhan Kiếm Huy!

Tên hán tử tỏ vẻ lo lắng nói :

- Công chúa có gì sai bảo?

Bạch Phong công chúa nghiêm giọng :

- Ngươi thử vận khí một lần thật chậm xem?

Nhan Kiếm Huy lúng túng nói :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Ngũ Thiên Khôi nói :

- Công chúa hoài nghi ngươi thực hiện không đúng, cần phải vận hành cho đầy đủ quy trình, biết chưa?

Nhan Kiếm Huy “ạ” một tiếng rồi theo tuân tự vận công.

Hàn Tùng Linh chăm chú quan sát thần sắc và cử chỉ tên này không rời mắt.

Một lúc sau, Nhan Kiếm Huy với vẻ mặt đau khổ nói :

- Bẩm Công chúa, thuộc hạ không sao đề khí được.

Bạch Phong công chúa xưa nay chưa tiếp xúc với ngoại giới nên không thể nhận ra điều gì bất thường, khoát tay nói :

- Ngũ tổng giám, cho hắn uống giải dược vào đi.

Ngũ Thiên Khôi cúi người đáp :

- Tuân lệnh!

Nói xong dốc bình dược trắng lấy một viên dược hoàn màu lục to bằng hạt đậu đưa cho Nhan Kiếm Huy uống vào.

Qua một lúc, lão Tổng giám nói :

- Bây giờ ngươi thử vận khí xem!

Nhan Kiếm Huy làm theo, lộ vẻ mừng rỡ nói :

- Thuộc hạ đã hồi phục như cũ rồi, huyết mạch tuần hoàn không có chỗ nào ngăn trở, chân khí tề tụ như thường.

Bạch Phong công chúa nói :

- Không ngờ chỉ một viên thuốc nhỏ mà có công hiệu như thế.

Ngũ Thiên Khôi cười nói :

- Lão nô đã nói không ảnh hưởng gì đâu mà! Bất cứ lúc nào Công chúa muốn khôi phục công lực cho Hàn Tùng Linh cũng được. Thực tình ba vị tiên bối chỉ làm điều tốt cho hần thôi.

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Ta chấp nhận điều kiện của ba vị tiên bối đó.

- Đa tạ Công chúa.

Bạch Phong công chúa chợt trầm ngâm nói :

- Nhưng còn việc này...

Ngũ Thiên Khôi vội hỏi :

- Công chúa lo Hàn Tùng Linh không tới đây chứ gì?

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Chính thế.

Thấy kế hoạch như vậy là cảm chắc thắng lợi chín phần, Ngũ Thiên Khôi tỏ ra rất tin tưởng nói :

- Lão nô cho rằng Hàn Tùng Linh không phải là người vong ân bội nghĩa đâu..

Bạch Phong công chúa lắc đầu nói :

- Nhưng ta có ân huệ gì đáng kể với Hàn Tùng Linh đâu?

Ngũ Thiên Khôi nghĩ thầm :

- Nha đầu nguoi tưởng ta không biết bí mật của các nguoi sao?

Nhưng hần vẫn không biểu lộ ra, nói :

- Công chúa cho phép hần vào Âm Mộng cốc, đó có phải là ân huệ nhỏ đâu? Lão nô nghĩ nhất định hần sẽ tới đây biểu lộ sự tri ân.

- Nhưng ta không tin hần sẽ đến.

- Vì sao Công chúa nghĩ vậy?

- Ta không thể giải thích được vì sao. Có lẽ Hàn Tùng Linh cũng biết tới đây sẽ rất nguy hiểm.

Ngũ Thiên Khôi cười nói :

- Nhưng lão nô lại tin chắc rằng nhất định hần sẽ tới.

- Vì sao nguoi khẳng định như thế?

- Vì lão nô đã cho người giám sát mọi địa điểm trong Âm Mộng cốc này. Chỉ cần hần xuất hiện sẽ lập tức dẫn tới đây gặp Công chúa. Mặt khác trước đây nửa canh giờ lão nô có nhận được tin Hàn Tùng Linh xuất hiện quanh khu vực này.

Bạch Phong công chúa buột miệng hỏi :

- Thế ư?

- Lão nô không dám nói dối.

- Vậy nguoi cho rằng khi nào hần sẽ tới đây?

Ngũ Thiên Khôi nói bằng giọng tin chắc :

- Nếu không phải đêm nay thì cũng là sáng mai thôi. Vì thời gian Hàn Tùng Linh ở lại trong Lãnh Đàm cốc không quá bảy ngày.

Bạch Phong công chúa nghe nói đến Lãnh Đàm cốc không khỏi chợt dạ, nhìn tên Tổng giám hỏi :

- Nguoi cũng biết việc hần đến Lãnh Đàm cốc?

Ngũ Thiên Khôi tránh ánh mắt của Công chúa, gật đầu đáp :

- Có mấy tên đệ tử tới đó tình cờ gặp Hàn Tùng Linh, về báo lại với lão nô.
- Hân tới Lãnh Đàm cốc làm gì người có biết không?

Ngũ Thiên Khôi “hừ” một tiếng nghĩ thầm :

- Nha đầu người còn giả bộ trước mặt lão phu nữa, thật là...

Nhưng vẫn giữ giọng điềm nhiên đáp :

- Hình như hân cần phải vượt qua được Sinh Tử quan.
- Nhưng muốn tới đây, hân cần phải qua Sinh Tử quan, chẳng lẽ người thủ quan khẩu không ngăn chặn được thiếu niên này?
- Lão nô nghe tin lão nhân thủ giữ Sinh Tử quan đã bị Hàn Tùng Linh giết chết.

Bạch Phong công chúa xua tay nói :

- Chuyện đó chẳng liên quan gì tới ta... Tóm lại người cho nhất định Hàn Tùng Linh sẽ tới đây?

Ngũ Thiên Khôi đáp :

- Cái đó thì lão nô có thể cam đoan. Hy vọng kế hoạch của chúng ta sẽ thành công mỹ mãn, nếu được như vậy hy vọng ba vị tiền bối sẽ dốc tận lực trợ giúp chúng ta.

Bạch Phong công chúa lạnh lùng nói :

- Người yên tâm, ta hứa ắt sẽ làm.
- Vậy lão nô xin cáo từ đây!

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Người đi đi, nhưng hãy nhanh chóng giải huyết cho Mai bà bà và bọn nha đầu.

Rồi nhìn Cẩm Tâm nói :

- Người tiễn Ngũ tổng giám xuống dưới lầu rồi đưa Mai bà bà và Úc Lan tới đây.

Cẩm Tâm đáp :

- Tỳ nữ tuân lệnh!

Ngũ Thiên Khôi cung kính trao cả hai bình dược cho Công chúa, cùng hai tên thuộc hạ hành lễ rồi theo Cẩm Tâm bước ra khỏi phòng.

Chờ chúng đi xong, Bạch Phong công chúa giao bình dược màu hồng cho một tên tử y thiếu nữ nói :

- Nguyệt Hoa, hãy cầm lấy bình này, khi nào Hàn công tử đến thì pha một ít dược tán vào trong chén trà cho công tử uống vào. Liệu lượng bao nhiêu người thấy rồi chứ?

Nguyệt Hoa nhận bình, cúi người đáp :

- Tiểu tỳ biết rồi.

Trên cây tùng, Úc Liên nhìn Hàn Tùng Linh ngáp ngừng nói :

- Hàn công tử bây giờ... có định đến gặp Công chúa nữa không?

Hàn Tùng Linh kiên nghị đáp :

- Đương nhiên có.

Úc Liên nhú mày nói :

- Nhưng nếu... công tử không uống trà có pha dược ắt sẽ phát sinh hiểu lầm...

Hàn Tùng Linh đáp gọn :

- Tại hạ sẽ uống.
- Nhưng công tử đã thấy rằng uống thuốc vào sẽ làm mất đi công lực...

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Không chỉ mất đi công lực thôi đâu, loại độc dược đó có thể làm người ta chết trong nháy mắt!

Úc Liên nghi hoặc nói :

- Nhưng vừa rồi tên Nhan Kiếm Huy đã từng thử nghiệm có chết đâu?
- Rất đơn giản vì trước đó hắn đã uống thuốc giải.

Úc Liên lại hỏi :

- Hàn công tử, có thực dược hoàn màu trắng là thuốc giải không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không phải. Thực chất đó mới là thứ độc dược làm chết người.
- Tiểu nữ không hiểu...

Hàn Tùng Linh giải thích :

- Thứ thuốc bột màu hồng không làm chết người mà chỉ làm mất đi công lực, Nhan Kiếm Huy đã uống thuốc giải từ trước nên độc dược không sinh công hiệu gì, hắn chỉ giả bộ thể thôi, vì Bạch Phong công chúa chưa có kinh nghiệm nên không phát hiện ra. Chính thứ dược hoàn màu trắng mới làm người ta chết trong nháy mắt, tại hạ đã thấy rõ hắn không uống viên thuốc đó.

Úc Liên hỏi :

- Chẳng lẽ chúng muốn giết công tử?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Đương nhiên!
- Nếu vậy thì tại sao công tử còn muốn gặp Công chúa?

Hàn Tùng Linh nghiêm mặt hỏi lại :

- Bây giờ thì cô nương nhận ra tình hình của Công chúa và các vị sẽ rất nghiêm trọng rồi chứ?

Úc Liên gật đầu :

- Vâng! Không ngờ Ngũ Thiên Khôi lại dám đối lừa Công chúa.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Vì thế tại hạ đã tới đây, thấy các vị gặp lâm nguy không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Hy vọng Công chúa sẽ nhận rõ bộ mặt thật của sư đồ Ngũ Thiên Khôi. Cho dù Công chúa có quyết ý giết tại hạ thì đó cũng là do số phận vậy!

Úc Liên cảm động hỏi :

- Công tử cũng quan tâm đến sự an nguy của Công chúa như vậy sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Có thể cho là như vậy.

Úc Liên không giấu được sự mừng rỡ nói :

- Tiểu nữ rất mừng. Có lẽ chỉ có công tử mới xứng với Công chúa thôi!

Hàn Tùng Linh chợt nghiêm mặt nói :

- Cô nương, có thể trong lòng người ta mến mộ một ai đó, nhưng chỉ đơn thuần là giữ trong lòng mình mà thôi.

Úc Liên nghi hoặc nói :

- Tiểu nữ còn chưa hiểu...

- Sau này cô nương sẽ hiểu. Đặc biệt khi tiếp xúc nhiều hơn với những người lãng tử trong giang hồ sẽ biết ý nghĩ và hành động của họ khi lúc nào cũng đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết.

- Chẳng lẽ công tử là một người như thế?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Úc Liên hỏi thêm một câu :

- Chẳng lẽ một người ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy thì không thể yêu được hay sao?

- Tốt nhất là không. Vì như thế sẽ không mang đến điều gì tốt lành, trái lại còn mang đau thương cho bản thân và người khác.

- Nếu Công chúa cũng yêu công tử và sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả thì sao?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Đó chỉ là cô nương giả sử như vậy mà thôi?

Úc Liên đáp :

- Căn cứ vào mấy ngày qua tâm tính của Công chúa có nhiều thay đổi, tiểu nữ cho rằng điều đó rất có khả năng. Trong trường hợp đó thì công tử thế nào?

- Cho dù như vậy thì tại hạ vẫn không thể tiếp thu thịnh tình.

Úc Liên ngờ ngác hỏi :

- Chẳng lẽ Công chúa bày tỏ tình cảm, công tử vẫn nhất quyết bỏ đi?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai!

- Công tử nỗ lực tâm làm thế sao?

- Bởi vì làm như thế tốt hơn.

- Công tử...

Hàn Tùng Linh xua tay nói :

- Cô nương, đó chỉ là giả thuyết thôi. Rồi cô nương sẽ thấy, chuyện như thế sẽ không xảy ra đâu. Thậm chí còn trái với suy đoán của cô nương...

Chàng nói xong đưa chiếc hộp cho Úc Liên nói :

- Bây giờ tại hạ khẩn cầu cô nương cầm giúp vật này đưa cho Công chúa. Vật này không những thay thế cho Đại Hoàn đan mà còn có thể giúp Công chúa thoát khỏi sự khống chế của Ngũ Thiên Khôi. Sau khi tại hạ đi khỏi, hãy làm sao cho Công chúa uống vào ngay.

Úc Liên hỏi :

- Công tử, thần dược đó tác dụng gì?

- Đó là Thiên Niên Chu Quả, bảo vật mà người trong giang hồ ai ai cũng muốn có. Chẳng những nó có công dụng chữa độc, trị thương mà còn làm cho người ta tăng thêm công lực rất nhiều. Chỉ xin cô nương đừng nói gì cho Công chúa biết cả. Tốt nhất là vắt lấy nước pha vào trà cho Công chúa uống.

Úc Liên cảm kích nói :

- Tiểu nữ có nghe đến loại thánh dược này. Vì sao vật quý báu như vậy mà công tử không giữ cho mình?

- Tại hạ không cần bằng Công chúa. Có thể nhờ thế mà Công chúa thắng được Ngũ Thiên Khôi. Hơn nữa Công chúa đã nhường Đại Hoàn đan cho tại

hạ, coi như đây là vật trao đổi thôi.

Tới đó đưa chiếc hộp cho Ưc Liên nói thêm :

- Việc này không chỉ vì Âm Mộng cốc, vì Công chúa mà còn vì bản thân Hàn mỗ nữa. Chúng ta đi thôi!

Dứt lời buông mình đáp nhẹ xuống mặt tuyết.

Ưc Liên còn muốn nói gì nhưng thấy chàng đã nhảy xuống đành cất kỹ chiếc hộp vào túi rồi đề một hơi chân khí đáp xuống theo.

Hai người đi thẳng tới biệt lâu, Hàn Tùng Linh cố tình bước nặng chân một chút.

Vừa đến cầu thang thì một tử y thiếu nữ chạy xuống hỏi :

- Ai?

Ưc Liên nói :

- Nguyệt Hoa, tỷ tỷ đây. Hãy lên báo với Công chúa có Hàn công tử có việc cần yết kiến.

Nguyệt Hoa nhận ra Ưc Liên, lướt mắt nhìn qua Hàn Tùng Linh nhưng không nói gì, chạy nhanh lên, lát sau quay lại nói :

- Hàn công tử lên đi! Công chúa có lời mời.

Ưc Liên dẫn chàng bước lên cầu thang, qua một đoạn hành lang dừng lại trước căn phòng khác, có ánh đèn rất sáng.

Cửa phòng mở ra, tiếng Bạch Phong công chúa vọng ra :

- Mời Hàn công tử vào đi!

Đây không phải là thư phòng của Công chúa mà là một gian tiểu sảnh, rộng hơn nhiều, giữa phòng đặt một bộ bàn Bát tiên.

Bạch Phong công chúa đứng bên bàn, vẻ mặt lạnh lùng nói :

- Rất hân hạnh được đón tiếp Hàn công tử đại giá quan lâm.

Rồi chỉ tay mời khách.

- Công tử ngồi xuống đi!

Hàn Tùng Linh chấp tay hành lễ rồi điềm nhiên ngồi xuống.

Bạch Phong công chúa mở lời :

- Trước hết xin chúc mừng công tử vượt qua Sinh Tử quan. Hàn công tử đêm khuya giá lâm, không biết có quý sự gì?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ đến nói lời đa tạ với Công chúa...

Vừa lúc đó thì Nguyệt Hoa bung mâm trà tới, đặt trước mặt Công chúa và Hàn Tùng Linh hai chén trà đã rót sẵn nhưng còn bốc hơi nóng hổi.

Bạch Phong công chúa nói :

- Bên ngoài băng giá, trời về khuya rất lạnh. Xin Hàn công tử uống chén trà cho ấm bụng rồi có chuyện gì sẽ nói sau.

Hàn Tùng Linh không khách khí gì cười đáp :

- Đa tạ Công chúa.

Rồi không chút do dự bụng chén trà uống một hơi hết nửa chén!

Ưc Liên không ngờ chàng đã nói là làm không sợ hậu quả, đưa mắt nhìn chàng đầy lo lắng.

Vừa uống xong chén trà, sắc mặt Hàn Tùng Linh biến đổi dần, đang hồng hào chuyển sang tái nhợt!

Bạch Phong công chúa vốn đã biết trước tình hình nhưng thấy Hàn Tùng Linh như vậy cũng biến sắc.

Chàng thần nhiên nói :

- Tuy chỉ là một chén trà, nhưng tại hạ xin bày tỏ lòng cảm kích.

Thấy mặt chàng tái nhợt đi một cách rất đáng sợ, Úc Liên không nén nổi, thốt lên :

- Công tử... thuốc này...

Bạch Phong công chúa ngắt lời :

- Hàn công tử, tôi biết mình không nên làm thế. Bây giờ không biết giải thích thế nào, chỉ xin công tử tin tưởng Bạch Phong không đến nỗi xấu xa tàn nhẫn như công tử đang nghĩ đâu!

Úc Liên nói :

- Tỳ nữ biết nỗi khổ tâm của Công chúa, cả Hàn công tử cũng biết, không cần giải thích đâu...

Bạch Phong công chúa nói :

- Hàn công tử, Bạch Phong chỉ muốn công tử cùng chúng ta về cố quốc thôi. Tới đó mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Hàn Tùng Linh không có chút biểu cảm gì, lãnh đạm nói :

- Bây giờ dù muốn hay không thì tại hạ đành chấp nhận mọi sự bày bố, Công chúa thỏa mãn rồi chứ?

Bạch Phong công chúa u uẩn nói :

- Sau này tôi sẽ báo đáp cho công tử.

Nàng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hàn Tùng Linh, nói tiếp :

- Nhất định như thế! Tôi sẽ đưa hết khả năng của mình để báo đáp cho công tử.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi :

- Máy tiếng “đưa hết khả năng” của Công chúa là những gì rất trù tượng.

Bạch Phong công chúa đăm đăm nhìn vào mặt chàng, lấy giọng nghiêm trang đáp :

- Đó là những gì mình có thể, bao hàm cả bản thân tôi trong đó!

Úc Liên nghe câu ấy, tuy đã có dự đoán từ trước nhưng vẫn sững sốt, không ngờ Công chúa lại nói điều đó trước mặt mọi người. Còn ba tên tỳ nữ thì há hốc mồm miệng nhìn chủ nhân, không ngờ Công chúa lại dám hứa trao thân cho một thiếu niên mới gặp lần đầu mà thậm chí song phương không hề có tình cảm gì với nhau...

Tuy điều đó cũng làm Hàn Tùng Linh cảm thấy bất ngờ nhưng chàng đón nhận nó một cách bình thản nhất trong số những người trong phòng, cũng lấy giọng nghiêm trang đáp :

- Công chúa không thấy như vậy là trả giá quá đắt sao? Hàn Tùng Linh chẳng qua là một tên lãng tử giang hồ, kẻ sống tha hương không người thân thích...

Bạch Phong công chúa mỉm môi cười thê lương đáp :

- Hàn công tử. Thiết nghĩ rằng cho dù như thế thì vẫn chưa đủ làm tôi đỡ day dứt vì những gì đã làm đối với công tử.

Hàn Tùng Linh rời mắt khỏi gương mặt kiêu diễm của Bạch Phong công chúa nhìn con chim anh vũ vừa sà xuống đậu trên cửa sổ, đều giọng nói :

- Nếu như tới nay Hàn Tùng Linh chết ở đây thì Công chúa có coi như đạt được mục đích của mình không?

Bạch Phong công chúa lộ vẻ lo lắng nói :

- Tôi không giết công tử, làm sao mà chết được?

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Trong trường hợp đó, Công chúa coi như hoàn thành nghĩa vụ của mình, không cần báo đáp gì nữa!

Bạch Phong công chúa mặt tái đi, lạnh lùng nói :

- Hàn công tử, Bạch Phong tuy là người lạc phách chốn tha hương nhưng chưa đến nỗi dùng thủ đoạn hèn hạ để lừa người khác.
- Hàn Tùng Linh không nghĩ rằng Công chúa có ý lừa mình.
- Nếu vậy thì công tử cứ tin Bạch Phong đã nói ra tất sẽ thực hiện.

Hàn Tùng Linh lại nhìn nàng nói :

- Tại hạ xin mạo muội nói ra một lời nhận xét, có thể làm cho Công chúa tự ái nhưng điều đó rất cần thiết...

Bạch Phong công chúa buột miệng hỏi :

- Nhận xét thế nào?
- Công chúa rất thuần hậu, dễ tin người.

Quả nhiên Bạch Phong công chúa nổi cơn tự ái, đành giọng nói :

- Hàn Tùng Linh, người không hề lớn tuổi hơn ta, nói thế không thấy là kiêu ngạo quá hay sao?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Phải. Tại hạ không nhiều tuổi hơn Công chúa, đáng lẽ không đủ tư cách nhận xét. Nhưng tại hạ đã tiếp xúc với nhiều người hơn, nếm trải cảnh hưng hiềm trên giang hồ nhiều hơn và cũng đã từng sa vào mưu mô cạm bẫy của bọn tà ác nhiều hơn. Mặt khác hoàn cảnh của Công chúa hiện tại rất nguy hiểm nên mới mạo muội đưa ra lời nhận xét đó...

Bạch Phong công chúa lạnh lùng hỏi :

- Theo ý công tử thì tôi cũng nên làm như công tử không nên tin vào ai cả?
- Đương nhiên không hoàn toàn như thế.
- Chứng tỏ công tử không tin vào lời tôi?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Đối với bản thân Công chúa thì rất đáng tin.

Giọng điệu của Công chúa có phần dịu lại :

- Nếu như vậy thì công tử nên yên tâm rằng tất cả những gì tôi vừa nói đều sẽ được thực hiện.
- Công chúa, những việc đó thì tại hạ cho rằng không có khả năng đâu!

Bạch Phong công chúa không đoán ra đối phương đang nghĩ gì, nhíu mày nói :

- Tôi không hiểu vì sao những lời của công tử lại mâu thuẫn như thế? Xin hãy giải thích rõ hơn xem!

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đáp :

- Có lẽ không cần giải thích đâu. Tại hạ muốn chứng minh bằng thực tế.

Bạch Phong công chúa gật đầu nói :

- Nếu vậy thì rất tốt! Nhưng chẳng hay công tử chứng minh như thế nào?

Hàn Tùng Linh chợt nghiêm giọng nói :

- Công chúa có thể cho tại hạ một nửa viên thuốc giải độc của Bách Nhật Tán Công không?

Bạch Phong công chúa mặt biến sắc, run giọng nói :

- Làm sao người biết...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Tại hạ sẽ không giải độc cho mình đâu mà chỉ muốn chứng minh cho Công chúa biết một sự thực...

- Sự thực gì?

- Thực tế loại dược hoàn màu đen trong chiếc bình trắng không phải là giải dược.

Bạch Phong công chúa mặt càng tái đi hỏi :

- Chẳng lẽ người đã biết rõ mọi việc hay sao?

Hàn Tùng Linh bình thần gật đầu :

- Không sai.

Bạch Phong công chúa dần dần trấn tĩnh lại nói :

- Tôi không hiểu sao công tử biết trong chén trà có Bách Nhật Tán Công mà vẫn uống?

- Rất đơn giản. Vì tại hạ muốn làm trái ý nguyện của Công chúa.

Ba tên tử y tỷ nữ lòng đầy ngạc nhiên, hết nhìn vị thiếu niên tuấn tú kỳ quái lại nhìn sang chủ nhân.

Bạch Phong công chúa trầm ngâm một lúc rồi đưa bình giải dược ra nói :

- Thôi được, công tử chứng minh xem

Hàn Tùng Linh ung dung dốc bình lấy ra một viên thuốc màu đen bẻ lấy nửa viên rồi bỏ vào bình đầy lại đem trả cho Bạch Phong công chúa, sau đó bỏ nửa viên thuốc vào chén trà mà mình uống dở.

Mọi người chăm chú nhìn vào, chỉ thấy nước trong chén trà sôi xèo xèo, bốc lên làn khói đen.

Hàn Tùng Linh đổ chén nước xuống sàn, lập tức mảnh ván sàn nổ đom đóp thùng mảy lông sâu tới hai tấc, khói bốc lên khét lẹt!

Bạch Phong công chúa và Ưc Liên cùng ba tên tỷ nữ thấy vậy mà biến sắc.

Một lúc sau, Công chúa có phần trấn tĩnh lại nói :

- Hàn công tử, tôi không biết phải nói thế nào...

Hàn Tùng Linh ôn tồn nói :

- Tại hạ không trách gì Công chúa, chỉ muốn chứng minh rằng không nên quá tin người.

Bạch Phong công chúa phần hận nói :

- Vì sao Ngũ Thiên Khôi dám lừa ta chứ?

- Công chúa, ba vị tiền bối võ lâm mà Ngũ Thiên Khôi nói chính là Tam Phật đài, cừu nhân của Hàn Tùng Linh. Vì thế mục đích của chúng là giết tại hạ cho bằng được.

Bạch Phong công chúa cất giọng thê lương nói :

- Hẳn biết tôi không muốn giết Hàn công tử nên bố trí âm mưu này hại công tử. Xem ra Âm Mộng cốc này đã nằm trong sự khống chế của sư đồ Ngũ Thiên Khôi rồi!

Nói xong mở nắp bình dược ra...

Hàn Tùng Linh đưa mắt ra hiệu cho Ưc Liên rồi nói :

- Công chúa định làm gì thế?

Bạch Phong công chúa vừa dốc bình thì bị Ưc Liên giằng lấy, tức giận quát :

- Người muốn làm gì?

Ưc Liên vội quỳ xuống :

- Công chúa...

Hàn Tùng Linh nói :

- Xin Công chúa đừng tự mình thực hiện độc kế của đối phương.

- Chỉ bằng cách ấy tôi mới có thể tự mình oan cho mình. Mặt khác dù có chết đi thì đối với tôi cũng là sự giải thoát, vĩnh viễn không phải sống trong cảnh khổ đau cô độc này.

Hàn Tùng Linh nói :

- Minh oan thì không cần, vì tại hạ không chút hoài nghi Công chúa có ý làm hại mình. Còn việc giải thoát, làm sao Công chúa nghĩ rằng ở thế giới khác bớt được sự khổ đau cô độc?

Bạch Phong công chúa nghiêm nghị nói :

- Ít ra ở đó còn có công tử.

Hàn Tùng Linh nghe nói ngẩn người ra.

Câu đó bày tỏ nội tâm quá lộ liễu chẳng khó gì mà không nhận ra, điều khiến mọi người sửng sốt là nàng nói câu đó ra hoàn toàn nghiêm túc, không chút ngại ngùng.

Một lúc sau, chàng cố nén xúc động nói :

- Tại hạ vẫn thấy rằng Công chúa làm như thế là không thỏa đáng. Nhất định sau này sẽ hối hận.

- Tôi lại cho rằng mình không có mục đích và lý do gì để sống tiếp nữa!

Nói xong quay sang Úc Liên ra lệnh :

- Đưa bình độc được cho ta!

Giọng Úc Liên run lên :

- Công chúa! Tiểu tỳ không thể! Cho dù phải chết...

Bạch Phong công chúa ngắt lời, lạnh giọng nói :

- Người có chịu đưa không?

Hàn Tùng Linh nói :

- Xin Công chúa hãy nghĩ đến mọi người, nhất là đừng để đối phương đắc ý.

Bạch Phong công chúa lắc đầu nói :

- Một người đã quyết ý tự tận sẽ không ai ngăn cản được.

- Chẳng lẽ Công chúa không nghĩ đến những người thân cận của mình? Công chúa còn sống, họ còn hy vọng được bảo vệ. Nếu Công chúa chết đi, mọi người sẽ rơi vào nanh vuốt của bọn phi đồ như Phấn Diện Thái Tuế Tái Thiên Lương, Nhan Kiềm Huy, hậu quả sẽ ra sao?

Bạch Phong công chúa nghe nói thể trở nên do dự.

Hàn Tùng Linh còn định thuyết phục nữa thì chợt từ cầu thang vang lên tiếng bước chân.

Mọi người kinh hãi nhìn ra, thấy Cầm Tâm bế một lão phụ nhân toàn thân đầm máu chạy vào, theo sau còn có Úc Lan mình đầy thương tích, vừa vào cửa phòng thì khụy xuống.

Úc Liên vội chạy tới đỡ lấy.

Bạch Phong công chúa run giọng hỏi :

- Cầm Tâm, chuyện gì thế? Mai bà bà làm sao mà bị thương?

Cầm Tâm nói :

- Công chúa, Ngũ tổng giám quả nhiên làm phản rồi!

Nguyệt Hoa vội chạy đi lấy chiếu và gối tới tri xuống sàn cho Cầm Tâm đặt Mai bà bà xuống.

Úc Liên cũng dìu Úc Lan ngồi xuống ghế. Cô ta thều thào nói :

- Thử thử không sao, mau cứu chữa cho Mai bà bà!

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Ai đã thương Mai bà bà? Có phải là Ngũ Thiên Khôi hạ thù không?

Úc Lan đáp :

- Ngũ Thiên Khôi không lộ diện, xuất thủ là một lão đầu tự xưng là Phi Bạt Thần.

Bạch Phong công chúa cúi xuống bắt mạch cho lão phu nhân, nước mắt chọt trào ra, lo lắng hỏi :

- Mai bà bà... thấy trong người thế nào?

Mai bà bà cười thảm đáp :

- Công chúa đừng khóc! Lão thân đã bảy mươi tuổi, chết cũng đáng rồi. Chỉ ân hận một điều là phải xa Công chúa trong hoàn cảnh nguy cấp này.

Bạch Phong công chúa nấc lên :

- Mai bà bà không thể chết được! Xin đừng bỏ hài nhi!

Mai bà bà thảm giọng nói :

- Ông trời còn có mắt không? Làm sao không trừng trị kẻ bất lương vì danh lợi mà bán đứng chủ nhân, một hài nữ đáng thương lưu vong nơi đất khách, không người thân thích?

Hàn Tùng Linh chột nghiêng răng nói :

- Tuy trời xanh không có mắt nhưng xưa nay không có kẻ gian ác nào thoát khỏi sự báo ứng của thể nhân đâu!

Mặt chàng tuy vẫn còn tái nhợt nhưng thanh âm vang lên sang sảng dội vào tâm linh mọi người.

Mai bà bà nghe nói nhìn sang, mắt chột lóe lên tia hy vọng nhìn sang Úc Liên hỏi :

- Hàn công tử đã về rồi sao?

Cô ta gật đầu đáp :

- Đúng thế, bà bà, Hàn công tử mới từ Lãnh Đàm cốc tới đây.

Hàn Tùng Linh bước lại gần Mai bà bà xem qua mạch tượng xong lấy trong túi một bình nhỏ dốc ra hai viên dược hoàn màu tím nói :

- Bà bà. Có thể linh dược này không thể cứu mạng nhưng còn có thể duy trì được một thời gian.

Nguyệt Hoa vội mang tới một chén trà. Hàn Tùng Linh đưa hai viên dược hoàn cho cô ta.

Mai bà bà nhìn viên thuốc màu tím trên tay Nguyệt Hoa nói :

- Từ Linh Chi tuy là thánh dược nhưng không cứu được mạng lão nhân đâu. Hàn công tử giữ lấy mà dùng!

Hàn Tùng Linh nói :

- Có người nào thấy bệnh không trị mà giữ lại cho mình? Hơn nữa trong người vẫn bồi bổ vẫn còn, bà bà hãy nhanh chóng uống vào đi!

Nguyệt Hoa bóp vụn hai viên thuốc hòa vào chén nước trà ghé vào miệng Mai bà bà cho bà ta uống.

Uống xong, thần sắc Mai bà bà đỡ ra ngay, ánh mắt cũng sáng hơn, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn công tử, bấy lâu nay thấy sư đồ Ngũ Thiên Khôi lừa dối Công chúa, tất cả ở Âm Mộng cốc này đều đã biến đổi cả rồi, thế mà chúng ta không biết gì. Bọn chúng đã phản bội Công chúa, chẳng những không còn hy vọng hồi quốc mà đối với bản thân Công chúa cũng khó an toàn...

Hàn Tùng Linh trở lại ngồi vào ghế nhìn ra cửa nhưng không nói gì.

Vừa lúc ấy từ hành lang vang vào giọng nói của Ngũ Thiên Khôi :

- Mai bà bà nói rất đúng!

Trừ Hàn Tùng Linh vẫn giữ được sắc thái bình thường, tất cả những người còn lại trong phòng nghe nói đều biến sắc.

Sau những gì đã xảy ra thì việc Ngũ Thiên Khôi xuất hiện không có gì bất ngờ, nhưng không ai nghĩ hắn tới nhanh như thế.

Lát sau tên Tổng giám dẫn theo hai tên thuộc hạ trước đây, trong đó có Nhan Kiếm Huy bước vào, dáng vẻ dương dương tự đắc tựa hồ như cả Âm Mộng cốc này đã nằm trong tay mình.

Hàn Tùng Linh ngồi điềm nhiên trên ghế, mặt tái nhợt, nhìn Ngũ Thiên Khôi nói :

- Có phải vì tại hạ và Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm mà tôn giá tới đây không?

Ngũ Thiên Khôi cười “hồ hồ” nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu nghĩ rằng bảo vật thần dược trong thiên hạ không thể dùng cho kẻ sắp xuống mộ!

Nói xong bất thần vung tay phát ra một cuồng kinh lực, ngoại trừ Mai bà bà nằm dưới sàn và Hàn Tùng Linh vẫn ngồi trên ghế, tất cả những người còn lại đều ngã nhào xuống!

Chỉ một chiêu này đủ thấy nội công của tên Tổng giám thật kinh nhân, chứng tỏ đáng bộ dương dương tự đắc của hắn không phải là không có căn cứ.

Bây giờ Hàn Tùng Linh đã bị phế công lực, những ai trung thành với Công chúa đều bị khống chế huyết đạo, chẳng phải toàn bộ Âm Mộng cốc đã nằm trong tay hắn là gì?

Hàn Tùng Linh bình thản nói :

- Như vậy là tôn giá đã toàn thắng rồi!

Ngũ Thiên Khôi chăm chăm nhìn vào mặt Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngươi không cảm thấy bất ngờ hay sao?

- Với tại hạ thì hành động của tôn giá không có gì là bất ngờ cả.

Ngũ Thiên Khôi nhìn kỹ thần sắc của chàng lần nữa tỏ vẻ yên tâm nói :

- Dù bất ngờ hay không thì chỉ sau khoảnh khắc nữa ngươi chỉ còn là cái xác không hồn mà thôi.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tam Phật đài rất quan tâm đến thi thể của tại hạ, đúng không?

Ngũ Thiên Khôi thẳng thắn thừa nhận :

- Không sai.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Nhưng chưa phải là duy nhất?

Ngũ Thiên Khôi cười “hồ hồ” nói :

- Tiểu tử! Đó chỉ mới là suy đoán mà thôi. Đối với lão phu ngoài tính mạng ngươi còn có thứ khác quan trọng không kém!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Ngũ Thiên Khôi! Ngươi phản bội chủ nhân, đem một thiếu nữ hết mực tin tưởng vào mình dâng cho nhi tử của một tên trong Tam Phật đài làm lễ vật tiến thân, bây giờ còn lấy hành diện về việc đó hay sao?

Bạch Phong công chúa tuy bị điểm huyết đạo không cử động, cũng không nói được nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, nghe câu ấy mặt chợt tái đi.

Ngũ Thiên Khôi không phản bác, thản nhiên nói :

- Hàn Tùng Linh, ngươi có thừa nhận rằng vị Công chúa này là quốc sắc thiên hương, trong thiên hạ khó ai sánh nổi không?

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Tại hạ hoàn toàn tán đồng với nhận xét đó. Nhưng điều đó chỉ làm nổi bật thêm hành động ti tiện, lòng dạ ác độc và lương tâm hắc ám của một tên phản chủ như ngươi mà thôi!

Ngũ Thiên Khôi trơ tráo nói :

- Sao lại không có lương tâm? Lão phu nghĩ Công chúa phải lòng ngươi, đó là hành động đại khò thiếu cân nhắc của một hài nữ. Vì thế lão phu sẽ khắc phục khiếm khuyết này. Chỉ chốc lát nữa thôi thậm chí hình hài của ngươi cũng không còn, mà cho dù không như thế thì một mình ngươi đối địch với hàng ngàn cao thủ, mỗi bước đi đều gặp họa sát thân, trước sau gì cũng phơi thây chốn hoang sơn này mà thôi, thắm vào đầu so với Dịch công tử?

Lão cười hắc hắc nói thêm :

- Công chúa có được người trượng phu tốt, còn lão phu thì có quyền cao chức trọng, vinh hoa phú quý, cả hai đều hưởng lợi sao không làm?

Lúc này Bạch Phong công chúa có khát vọng được đánh vỡ miệng tên phản bội đó, nhưng chỉ đành nghiến răng nắm bắt lực, nghĩ thầm :

- Mình ngu ngốc đến nỗi phải chịu nỗi nhục này đã đành, còn làm hại cho Hàn công tử nữa...

Hàn Tùng Linh vẫn ngồi nguyên, lạnh lùng nói :

- Lão thất phu! Chỉ sợ ngươi không bao giờ đạt được ảo vọng đó đâu!

Ngũ Thiên Khôi trừng mắt hỏi :

- Làm sao ngươi dám khẳng định như thế?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Vì ngươi không thể gặp bất cứ tên nào trong Tam Phật đài nữa, và số phận chúng cũng sắp chấm dứt rồi!

Ngũ Thiên Khôi cười nhạt hỏi :

- Bằng bản lĩnh của một kẻ bị phế công lực như ngươi?

- Có lẽ ngươi đã nhầm lẫn. Chính vì vậy mà Tam Phật đài đã phái ngươi tới đây, bởi vì chúng không tin ngươi!

Ngũ Thiên Khôi ngẩn ra một lúc rồi nói :

- Ngươi đoán không sai! Nhưng họ phái người tới đây là thừa. Bởi vì trên thực tế lão phu đã hoàn thành nhiệm vụ! Bây giờ thì lão phu cho ngươi câu trả lời...

Tới đó nhìn hai tên thuộc hạ ra lệnh :

- Nhan Kiếm Huy! Trước tiên chặt tứ chi hắn!

Tên hán tử cúi mình đáp :

- Đệ tử tuân lệnh!

Nói xong rút kiếm xông tới, trước tiên vung tả chưởng lên nói :

- Tiểu tử! Để lão gia khỏi mất sức lực, trước hết muốn ngươi dừng cử động, giương mắt nhìn từng bộ phận trên cơ thể rồi khỏi người mình!

Dứt lời xuất chỉ điểm ra...

Bạch Phong công chúa rên lên một tiếng, nhắm mắt lại để khỏi chứng kiến cảnh tượng tang thương do hành động ngu ngốc của mình.

Vừa lúc đó thì vang lên một tiếng rú thảm và tiếng thân người đổ xuống.

Chợt nghe Mai bà bà cười nói :

- Ha ha! Báo ứng! Đó là báo ứng dành cho lũ súc sinh trời đánh các ngươi! Ngũ Thiên Khôi! Ngươi còn chịu hậu quả khốc liệt hơn!

Bạch Phong công chúa nghe nói mở mắt ra, trong lòng vô cùng sửng sốt, chừng như không tin điều mình đang chứng kiến là thật.

Hàn Tùng Linh đã đứng lên, sắc mặt hồng nhuận trở lại, còn Nhan Kiếm Huy nằm lăn ra giữa sàn, tay phải đánh rơi mất kiếm, cánh tay trái bị đánh nát nhừ, mặt tái nhợt như sắp đang cố sức đứng lên.

Hàn Tùng Linh nhìn Ngũ Thiên Khôi nói :

- Lão thất phu! Bây giờ thì đến lượt hạ súc sinh bán chúa cầu vinh nguoi đền tội!

Ngũ Thiên Khôi lùi lại một bước hỏi :

- Hàn Tùng Linh! Chẳng lẽ nguoi lừa dối Công chúa không uống độc được?

Hàn Tùng Linh lấy ra một viên dược hoàn màu tím.

Ngũ Thiên Khôi kinh ngạc kêu lên :

- Tử Linh Chi?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Không sai! Chẳng lẽ nguoi không biết Tử Linh Chi có công năng trừ được bách độc hay sao?

Bạch Phong công chúa thoát tiên mừng vô hạn, nhưng sau đó sắc mặt lại u ám lại, cảm thấy giống như mình vừa bị thiếu niên kia lừa dối, lảng nhục...

Ngũ Thiên Khôi lăm bằm :

- Lão phu không ngờ...

Hàn Tùng Linh nói :

- Lão tặc! Bây giờ không phải là lúc để nguoi cảm thán mà hãy trả lời cho hành động phản phúc của mình.

Ngũ Thiên Khôi trấn tĩnh lại, ngậm vận công lực lên song chưởng, liếc nhìn Bạch Phong công chúa rồi nói :

- Tiểu tử! Như vậy cũng tốt, lão phu chính đang cần xem nguoi có bao nhiêu bản lĩnh.

Dứt lời vung song chưởng đánh thẳng vào người Hàn Tùng Linh, miệng quát lên :

- Sài Truong! Bắt lấy Công chúa!

Tên hán tử còn lại thừa cơ Hàn Tùng Linh bận giao chiến với Ngũ tổng giám, bỏ tới Bạch Phong công chúa, nhưng mới tung mình lên thì bị một luồng kinh lực đánh trúng, miệng rú lên, máu ộc ra như suối, ngã xuống góc sảnh nằm bất động.

Cùng lúc đó, Ngũ Thiên Khôi bị chưởng lực đánh bật vào tường, kinh hãi nhìn đối phương.

Hàn Tùng Linh giương tay lên nói :

- Lão tặc nộ mạng!

Dứt lời phát chưởng.

Ngũ Thiên Khôi cũng đưa chưởng lên nghênh tiếp, nhưng bất thần lao ra cửa đánh Nhan Kiếm Huy bật tới hứng lấy chưởng lực của Hàn Tùng Linh, thừa cơ lao vào bóng đêm.

Nhan Kiếm Huy hứng một chưởng vào ngực, miệng rú lên thảm thiết bay ra khỏi cửa phòng, rơi xuống nằm bất động trên mặt tuyết.

Từ xa vọng lại tiếng nói của Ngũ Thiên Khôi :

- Tiểu bối! Để xem nguoi còn sống sót thoát khỏi Âm Mộng cốc này không..

Hàn Tùng Linh quay lại giải khai huyết đạo cho những người trong phòng, vừa mới đứng lên thì chợt Bạch Phong công chúa lao tới vung chưởng giáng thẳng vào mặt chàng!

Hàn Tùng Linh không né tránh, hứng chịu một tát, máu miệng máu mũi tuôn ra, trên má hằn năm vết ngón tay đỏ lựng.

Úc Liên kinh hãi kêu lên :

- Công chúa...

Bạch Phong công chúa không ngờ đối phương không tránh chịu một cái của mình đứng ngẩn ra một lúc, chừng như vẫn chưa hết giận, rít lên :

- Hàn Tùng Linh! Việc của bọn cốc không cần nguoi can thiệp vào. Cút đi!

Hàn Tùng Linh đưa tay áo lên lau máu, trầm tĩnh đáp :

- Tại hạ cáo từ.

Bạch Phong công chúa nghiêng răng nói :

- Ta không cần người giúp đỡ với thái độ khinh miệt như thế.
- Đứng trên lập trường của mình có thể Công chúa có lý, nhưng tại hạ không cố ý.

Bạch Phong công chúa lạnh lùng nói :

- Bỏn Công chúa không nhận ân tình của người đâu! Ta thà chết cũng không chịu để bất cứ ai coi thường, lấy mình ra đùa giỡn.

Sau khi đánh một tấ, nổi tức giận của Bạch Phong công chúa đã giảm đi rất nhiều. Nhìn năm vết ngón tay vẫn in rõ trên má Hàn Tùng Linh, nàng rất hối hận, hy vọng chàng nói ra một lời giải thích nào đó để mình nhận lỗi, nhằm làm dịu căng thẳng, đồng thời cũng giảm bớt nỗi ân hận của mình, nhưng chàng lại nói :

- Tại hạ biết Công chúa không nhận ân tình, và thực tế ở đây không có ân tình gì. Trong trường hợp không thể ngồi yên, tại hạ mới phải xuất thủ thôi. Mặt khác Ngũ Thiên Khôi đã liên kết với Tam Phật đài đã thành cừu nhân của tại hạ.

- Người cho rằng ta nợ người nhiều lắm phải không? Cứ nói ra, bỏn Công chúa sẽ có biện pháp bồi hoàn cho người!

Hàn Tùng Linh nhặt thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trên bàn lên, lạnh lùng đáp :

- Công chúa! Hàn mỗ là một kẻ lạc phách giang hồ. Một khi còn sống tất có làm việc gì đó. Tại hạ nợ người khác chẳng cũng không thể bồi hoàn, trái lại người ta nợ nần gì tại hạ cũng không nghĩ đến chuyện thu nhận. Huống chi Công chúa không nợ điều gì.

Nói xong bước ra cửa.

Bạch Phong công chúa chợt cuồng lên hỏi :

- Người định đi tới đâu?

Hàn Tùng Linh dừng bước nhưng không quay lại đáp :

- Chỉ ít thì tại hạ không dám trái lệnh Công chúa mà ở lại thêm nữa. Có lẽ bây giờ sư đồ Ngũ Thiên Khôi đang chờ ngoài cốc.

Bạch Phong công chúa đứng thừ ra, không biết phải nói gì. Quả thật vừa rồi nàng đã đuổi khách, bây giờ lưu lại thế nào?

Úc Liên bước ra ngăn chàng lại, nói :

- Hàn công tử ra khỏi Âm Mộng cốc này có dễ dàng không? Sau đó còn đi đâu nữa?

Hàn Tùng Linh vẫn lạnh lùng đáp :

- Cô nương, tại hạ biết mục tiêu của mình.

Úc Liên gắng hỏi :

- Đến tìm Tam Phật đài?
- Có thể.
- Hàn công tử! Chúng có hàng ngàn cao thủ, mà công tử chỉ có một mình...

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Thì biết làm thế nào được? Đành đưa tận lực cho đến hơi thở cuối cùng thôi. Ngũ Thiên Khôi nói không sai rằng một mình tại hạ phải đối địch với hàng ngàn cao thủ, mỗi bước đi đều gặp họa sát thân, trước sau gì cũng phơi thầy chốn hoang sơn mà thôi...

- Chẳng lẽ công tử không thấy mình có hy vọng gì?

- Đương nhiên có. Người ta ai mà chẳng có hy vọng chứ? Hơn nữa tại hạ dám tin trước mắt sư đồ Ngũ Thiên Khôi còn chưa làm gì được tại hạ.

Úc Liên ngập ngừng một lúc rồi hỏi :

- Sau này... công tử có đến gặp chúng tôi nữa không?

Bạch Phong công chúa chợt ngưng mục nhìn Hàn Tùng Linh chờ nghe câu trả lời. Vì Úc Liên đã thay nàng hỏi câu đó.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nếu sau này may mắn được sống sót, có lẽ tại hạ sẽ trở lại.

Nói xong tránh qua người Úc Liên đi ra cửa.

Chợt nghe giọng nói già nua yếu ớt cất lên :

- Hàn công tử!

Hàn Tùng Linh quay lại, thấy Mai bà bà đã đứng lên, vịn tay vào thành ghế, xúc động nói :

- Hàn công tử, nhờ Tử Linh Chi lão thân sống được bao nhiêu lâu thì còn nhớ đến công tử bấy nhiêu. Bây giờ lão nhân xin hỏi một câu.

- Xin tiên bối cứ hỏi. Nếu có thể vẫn bối xin thành thực trả lời.

- Vừa rồi công tử có thể giải thích nhưng không làm thế. Lão thân muốn biết nguyên nhân vì sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Văn bối cho rằng mỗi người ở đây đều biết được nguyên nhân.

- Nhưng lão nhân muốn nghe công tử tự mình nói ra.

Hàn Tùng Linh thờ dài nói :

- Có lẽ việc riêng này Hàn Tùng Linh đành làm tiên bối thất vọng thôi! Xin tiên bối lượng thứ cho.

Dứt lời, quay người bước nhanh ra khỏi phòng.

Bạch Phong công chúa cúi gục đầu, nước mắt lăn chả rơi xuống sàn nhà.

Mai bà bà nói :

- Công chúa...

Bạch Phong công chúa ngẩng lên nhìn Úc Liên bảo :

- Liên muội đỡ bà bà ngồi xuống đi!

Úc Liên làm theo, dìu Mai bà bà ngồi xuống ghế.

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Bà bà muốn nói gì?

Mai bà bà hỏi :

- Vừa rồi Công chúa biết vì sao Hàn Tùng Linh không chịu giải thích không?

Bạch Phong công chúa lắc đầu, cất giọng thê lương nói :

- Hải nhi không biết.

- Vừa rồi nó đã dùng công phu Truyền Âm Nhập Mật nói với lão nhân nhờ chuyển lời xin lỗi đến Công chúa.

Bạch Phong công chúa thờ dài nói :

- Nhưng huynh ấy có lỗi gì chứ? Chỉ Bạch Phong mới có lỗi, vì sao lại tát vào mặt chàng?

Nói xong lại cúi đầu, nước mắt tiếp tục trào ra.

Mai bà bà nói tiếp :

- Chỉ vì Hàn Tùng Linh không muốn liên lụy Công chúa mà cố tình làm quan hệ căng thẳng thêm.

Bạch Phong công chúa ngẩng lên hỏi :

- Vì sao vậy?

- Vì Hàn Tùng Linh biết rõ mình sắp đối địch với thế lực hết sức lợi hại, rất ít hy vọng sống sót nên không muốn để Công chúa vì mình mà sầu khổ.

Bạch Phong công chúa lại buông tiếng thở dài.

Mai bà bà nói :

- Chỉ sợ từ nay chúng ta không còn hy vọng hồi quốc nữa. Công chúa định liệu thế nào?

Bạch Phong công chúa lắc đầu :

- Hải nhi không biết nữa...

- Bây giờ Công chúa có hai con đường phải lựa chọn.

- Bà bà nói xem

Mai bà bà thở hắt ra một hơi rồi nói :

- Công chúa, lực phủ ngũ tạng của lão thân bị cường lực đánh nát, nhờ có Tử Linh Chi nên duy trì được thêm bấy lâu là đáng quý rồi. Các người đừng nên bi lụy nghe lão thân nói...

Mọi người cố gắng ghìm tiếng nấc, nín lặng nghe.

Mai bà bà nói :

- Bạch Phong, thân thể của Hàn Tùng Linh so với người còn bi thảm hơn. Việc phục quốc hiện giờ đều trông chờ vào một mình hải tử đó thôi. Lão thân vừa nói người có hai con đường lựa chọn. Thứ nhất cứ ở lại đây, Hàn Tùng Linh quyết không để sư đồ Ngũ Thiên Khôi sống sót gây hại ở Âm Mộng cốc này nữa đâu. Người... cứ ở lại đây, sau này đại sự thành công... nhất định hải tử đó sẽ đến tìm.

Bà ta chừng đã rất yếu, dừng lại thở mấy hơi rồi nói tiếp :

- Con đường thứ hai, người hãy đi theo Hàn Tùng Linh, lão thân đã nhìn ra nó rất quan tâm tới người. Công chúa, hải tử đó rất cần người bên cạnh!

Bạch Phong công chúa nén kích động hỏi :

- Bà bà nói hải nhi phải chọn con đường nào?

Mai bà bà lắc đầu đáp :

- Cái đó thì tự Công chúa quyết định lấy thôi! Bởi vì điều đó quan hệ đến hạnh phúc suốt đời của người. Lão thân không thể quyết định thay được.

- Nhưng Hàn Tùng Linh không tha thứ cho hải nhi...

Mai bà bà khẳng định :

- Công chúa, hải tử đó tuyệt đối không phải vì một tấc đó mà rời bỏ người đâu. Lão bà bà này trước lúc lâm chung quyết không lừa dối người đâu!

Bạch Phong công chúa trầm giọng nói :

- Bà bà không bỏ hải nhi mà đi được!

Mai bà bà nhẹ giọng đáp :

- Hải tử! Chẳng có cuộc gặp nào mà không chia ly, người ta ai rồi cũng chết. Bây giờ lão thân chết mà thấy tương lai của người sáng lạn như thế thì thỏa nguyện rồi! Hàn Tùng Linh là hải tử sống về nội tâm, bao nhiêu nỗi đau đều giấu kín trong lòng. Nếu người quyết tâm gắn bó thì đừng ngại hy sinh, hãy tỏ ra xứng đáng là người trợ lực đáng tin cậy của hải tử đó!

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Hải nhi xin theo lời lão nhân gia.

Mai bà bà lướt mắt nhìn Úc Liên và đám tỷ nữ dặn :

- Các người sau này hãy một lòng theo Công chúa đừng bỏ dở giữa chừng.

Úc Liên, Úc Lan và bốn tên tử y tỳ nữ đồng thanh nói :

- Chúng tôi nguyện không bao giờ rời xa Công chúa!

Trong nụ cười thương lương của Mai bà bà rạng lên nét an ủi. Bà khẽ gật đầu, hít vào mấy hơi rồi dốc toàn lực nói :

- Công chúa, hiện giờ... có lẽ Hàn Tùng Linh... đang đấu với... bọn phản phúc... hãy nhanh chóng chôn cất lão thân... rồi trợ giúp nó.

Nói xong thở hắt ra hơi cuối cùng, ngoẹo đầu sang một bên.

Bạch Phong công chúa bỏ xuống thi thể vị nữ mẫu đã chăm sóc mình suốt hai chục năm, gào lên thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chân hung hé lộ

Hàn Tùng Linh rời biệt lâu của Bạch Phong công chúa, cùng với con Tuyết Nhi hướng ra cốc khẩu.

Chàng đoán rằng đối phương mai phục trong đám quái thạch đó, nhưng khi mới vượt qua thì chợt thấy hai tên hắc y hán tử bước tới gần.

Một tên ôm quyền hỏi :

- Có phải các hạ là Hàn Tùng Linh không?

- Chính là tại hạ.

Tên thứ hai trầm giọng nói :

- Chúng ta phụng mệnh Tổng giám tới đây chờ đã lâu!

Hàn Tùng Linh đã nhận ra một đám đông đứng giữa quảng trường dưới cốc khẩu nhưng cứ hỏi :

- Chúng ta đi đâu?

Tên thứ nhất nói :

- Nếu Hàn thiếu hiệp có đủ can đảm thì đi theo huynh đệ chúng ta.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Có phải Ngũ Thiên Khôi bảo người nói thế không?

Tên thứ hai tỏ vẻ hung hăng :

- Chúng ta muốn nói gì là quyền của chúng ta, cần gì ai dạy bảo?

Hàn Tùng Linh đành giọng :

- Bằng hữu! Nếu được cử tới mời khách thì hãy ăn nói lễ độ một chút!

Tên kia “hừ” một tiếng nói :

- Chúng ta tới đây để áp giải người, cần gì lễ...

Chữ “độ” chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì hán chợt thấy mắt hoa lên, chưa kịp nhận ra vật gì thì rú lên một tiếng, người bắn xa ba bốn trượng, miệng phun cả máu lẫn mấy cái răng, lẫn lộn trên mặt tuyết.

Tên kia thấy vậy dờ người ra.

Hàn Tùng Linh quát :

- Dẫn đường!

Tên hán tử không dám nói nửa lời, liếc nhìn đồng bọn rồi quay người hướng ra cốc khẩu.

Bấy giờ trăng đã lặn từ lâu nhưng sắp bình minh, dưới ánh sáng mờ đục do tuyết phản quang, có thể thấy đứng đầu đám người là Ngũ Thiên Khôi với một lão nhân bận hồng y, râu tóc trắng bạc, chừng tám mươi tuổi nhưng da mặt vẫn rất hồng hào, nếu tướng mạo không quá hung ác thì có thể nói là một vị tiên phong đạo cốt.

Hàn Tùng Linh đoán rằng hồng y lão nhân này là sư phụ của Ngũ Thiên Khôi.

Hai bên tả hữu Ngũ Thiên Khôi và lão nhân mỗi bên có mười tên thanh y võ sĩ, phía sau chừng bảy tám chục tên hắc y hán tử.

Căn cứ vào trang bị và y phục cũng như nhân số, Hàn Tùng Linh đoán rằng bọn thanh y võ sĩ là ngoại nhân mới được phái đến, còn bọn hắc y hán tử là người của Âm Mộng cốc.

Chàng võ con Tuyết Nhi bảo nó bay đi rồi bình tĩnh tiến thẳng đến địch nhân, cách Ngũ Thiên Khôi một trượng mới dừng lại.

Thái độ lãnh ngạo của chàng làm bọn võ sĩ giương mi tròn mắt, tên nào cũng sẵn sàng chờ lệnh nhảy xổ vào động thủ ngay.

Bạch phát lão nhân giương đôi mắt cú nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, đôi môi mỏng dính động đậy nói :

- Quả nhiên có dũng khí.

Tên hán tử dẫn đường tới trước Ngũ Thiên Khôi cúi người chấp tay nói :

- Khải bẩm Tổng giám, lão Vi đã bị Hàn Tùng Linh đánh thương.

- Có nghiêm trọng không?

- Bẩm, chỉ gãy mấy chiếc răng thôi!

Ngũ Thiên Khôi khoát tay bảo hán lui ra rồi nhìn sang bạch phát lão nhân hỏi :

- Sư phụ, có cần thử hán không?

Bạch phát lão nhân đáp :

- Ta muốn xem hán có bản lĩnh kinh nhân thế nào mà cả người cũng bị bại dưới tay hán?

Ngũ Thiên Khôi quay lại quát :

- Hàn Tùng Linh! Huynh đệ bốn cốc đứng đây chờ để lãnh giáo mấy chiêu võ học bất truyền của Hàn Kiếm môn. Lão phu nghĩ người sẽ không làm chúng ta thất vọng.

Hán vừa nói xong thì từ phía cốc khẩu có bốn nhân ảnh lao vào, vừa tới hiện trường đã chiếm lĩnh phương vị vây lấy Hàn Tùng Linh. Chỉ nhìn qua hình công cũng đủ biết thân thủ không tầm thường.

Chàng lướt mắt nhìn hai tên trước mặt hỏi :

- Các người tất không phải đệ tử Âm Mộng cốc, đúng không?

Một tên đáp :

- Hoa Gia tứ hổ chúng ta tuy không phải là người của Âm Mộng cốc, nhưng từ nay thì việc đó không còn phân biệt nữa.

Tên khác hùng hổ nói :

- Tiểu tử! Chúng ta tới đây không phải để đấu khẩu. Người xuất binh khí đi!

Hàn Tùng Linh đưa kiếm lên đáp :

- Đối với các người thì thế này đủ rồi. Hàn mỗ không cần rút kiếm đâu. Các vị muốn dùng binh khí nào tùy ý, cả bốn người vào một lúc cũng được.

Tên đứng trước mặt bên phải Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng nói :

- Tiểu tử cuồng ngạo! Một mình Hoa Tri Nghĩa ta đã dư sức thu thập người rồi! Tiếp chiêu!

Dứt lời lao tới, vung hữu chưởng đánh ra như chớp.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đưa thanh kiếm nằm nguyên trong vỏ ra đỡ.

Không ngờ chưởng của Hoa Tri Nghĩa vừa phát ra chỉ là hư chiêu, hấn vừa phát ra đã thu lại, tả chưởng đả vận đủ công lực đánh ra còn nhanh hơn.

Hoa Gia tứ hổ thấy vậy nghĩ rằng Hàn Tùng Linh mắc lừa, Hoa Tri Nghĩa nhất định đắc thủ, cười to :

- Hô hô hô hô...

Ngay cả bạch phát lão nhân cũng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Một người đủ sức đánh bại Ngũ Thiên Khôi, làm sao không nhận ra Hoa Tri Nghĩa chỉ phát hư chiêu? Đương nhiên công lực của Hoa Gia tứ hổ có chỗ độc đáo nhưng không hơn được Ngũ Thiên Khôi, chẳng lẽ hấn mất tinh thần?

Nhưng ý nghĩ đó lập tức được thay bằng ý nghĩ khác, đồng thời tiếng cười của ba tên trong Hoa Gia tứ hổ vừa phát ra đầy đắc ý thì bỗng đông kết lại giữa chừng!

Bởi vì tả chưởng Hoa Tri Nghĩa sắp đánh tới mục tiêu thì bị Hàn Tùng Linh dùng tay phải chop lấy Uyển mạch, lập tức công lực hoàn toàn bị tiêu thất, đồ người ra như pho tượng, mặt tái nhợt như gà cắt tiết!

Bạch phát lão nhân buộc miệng kêu lên :

- Nhanh! Quả là thần tốc!

Việc Hoa Tri Nghĩa bị ném khở đầu tạo ra hai thứ tình cảm đối với Ngũ Thiên Khôi, thứ nhất hấn thấy mình có phần an ủi vì không phải chỉ riêng mình hèn kém, mặt khác càng tăng thêm mối thù hận với Hàn Tùng Linh.

Đương nhiên có sự phụ bên cạnh cùng hàng trăm cao thủ, hấn không chút nghi ngờ rằng hôm nay chính tay mình nhất định sẽ trả được mối hận.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi :

- Sao các người không cười nữa đi?

Hoa Tri Nghĩa oằn người lại, các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, vừa đau vừa thẹn nói ngắt quãng :

- Tên họ Hàn... chó cường ngao... rồi ngươi sẽ... trả giá... rất đắt... cho...

- Bây giờ ngươi hãy quan tâm đến việc mình sẽ trả giá cho việc tiếp tay cho bọn phản tặc trước đã!

- Ngươi dám... làm gì ta?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Lấy mạng ngươi!

Hoa Tri Nghĩa đọc thấy sự tử vong trên mặt đối phương, toàn thân nhũn đi.

Tên đứng phía trước bên tả là Đại Hổ Hoa Tri Nhân nói :

- Tiểu tử họ Hàn! Biết điều thì hãy dành cho mình một lối thoát. Nếu ngươi dám làm gì hại đến nhị đệ ta thì sẽ trả giá gấp mười!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Giá cao gấp mười cái chết là gì?

Hoa Tri Nhân nói :

- Hàn Tùng Linh! Ta khuyên ngươi tốt nhất nên thả người.

- Tại hạ có thể giao Hoa Tri Nghĩa cho các ngươi.

Hoa Tri Nhân mặt tươi lên, nói :

- Ta bảo đảm tính mạng ngươi được an toàn.

Hàn Tùng Linh nói :

- Bằng hữu, người hiểu sai ý ta rồi! Tại hạ trả Hoa Tri Nghĩa cho các người nhưng sau khi hắn đã biến thành tử thi. Ta cũng khuyên các người một câu, Hàn mỗ không có nhiều thời gian ở đây, ngoại trừ sư đồ Ngũ Thiên Khôi ra, ta không muốn giết thêm ai nữa. Vì thế tốt nhất các người hãy đứng ngoài cuộc.

Dứt lời phát tay.

Hoa Tri Nghĩa rú lên thảm thiết, người bị bắn lên không, máu phun ra tung tóe, khi Hoa Tri Nhân nhảy lên tiếp lấy, nhìn lại thấy nhị đệ đã trở thành một cái xác không hồn!

Ba tên còn lại trong Hoa Gia tứ hỷ mặt đều biến sắc.

Ngũ Thiên Khôi nhìn sang bạch phát lão nhân hỏi :

- Sư phụ, có cần tăng viện cho chúng không?

Bạch phát lão nhân xua tay :

- Đừng vội!

Hai tên Hoa Tri Lễ, Hoa Tri Tín đứng sau lưng Hàn Tùng Linh cùng gầm lên, song song lao vào cừu nhân, bốn chưởng cùng xuất.

Cự li chỉ bảy tám thước, Hoa Tri Lễ và Hoa Tri Tín với lòng căm thù nhị ca bị giết, hiển nhiên đã dốc toàn lực, bốn chưởng đánh ra như vũ bão ắt sẽ làm đối phương tan xương nát thịt.

Bây giờ mọi ánh mắt đang tập trung vào cuộc đấu nên không ai phát hiện được có bảy người lặng lẽ tiến tới ẩn mình trong đám quái thạch cách hiện trường chừng năm sáu trượng.

Đó là Bạch Phong công chúa, tỷ muội Úc Liên và bốn tử y tỷ nữ.

Hoa Tri Lễ và Hoa Tri Tín hùng hổ xuất chưởng đánh vào, nhưng chưa tới mục tiêu thì bỗng thấy mắt hoa lên, Hàn Tùng Linh không biết dùng thân pháp thế nào biến đâu mất, đồng thời chúng cảm thấy kinh phong đã ập tới sau lưng..

Hai tên này hiểu ra mối đe dọa nhưng đã không còn tránh được nữa, trong lúc đó Hoa Tri Nhân và Ngũ Thiên Khôi đứng ngoài lại không nhận ra mối uy hiếp gì, chỉ thấy Hàn Tùng Linh quay ngược thanh bảo kiếm còn nguyên trong vỏ phát ra.

Hoa Tri Lễ và Hoa Tri Tín đang chồm tới bất thần rú lên, cùng song song ngã sấp mặt xuống, hậu tâm đều bị thủng một lỗ bằng ngón tay, cả trước ngực lẫn sau lưng máu tuôn ra như suối.

Ngũ Thiên Khôi kinh dị kêu lên :

- “Đạn Chi thần công”?

Bạch phát lão nhân lắc đầu :

- Không phải.

Ngũ Thiên Khôi lại hỏi :

- Nhưng đệ tử thấy hắn không phát kiếm mà?

Bạch phát lão nhân giải thích :

- Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm là vật chí bảo võ lâm, so với các loại binh khí khác có chỗ bất đồng. Hai tua kiếm màu hồng cũng có thể giết người.

Ngũ Thiên Khôi rung động hỏi :

- Sư phụ, chẳng lẽ tua kiếm cũng là binh khí? Vậy thì Hàn Tùng Linh vừa thi triển chiêu gì?

- Hoa gia huynh đệ vừa bị giết bởi tua kiếm. Nhưng trong giang hồ chỉ mới nghe truyền ngôn, không ai biết đó là chiêu thức gì. Nhưng theo lão phu suy đoán thì khả năng đó là chiêu Hồng Vân Di Lục Hợp.

Ngũ Thiên Khôi hỏi lại :

- Đó có phải là tuyệt chiêu cuối cùng trong kiếm pháp của Hàn Kiếm môn không?

Bạch phát lão nhân trầm ngâm nói :

- Người ta nói rằng đó chưa phải là chiêu sát thủ lợi hại nhất của Hàn Kiếm môn mà chỉ mới là khúc khởi thức thôi.

Ngũ Thiên Khôi mặt mày tái nhợt hỏi :

- Chỉ mới là khởi thức mà đã đáng sợ như thế, những chiêu sát thủ khác còn lợi hại hơn bao nhiêu?

Giọng nói của Bạch phát lão nhân chợt trở nên trầm trọng :

- Phải! Nếu hấn luyện thành toàn bộ kiếm pháp, đặc biệt là chiêu sát thủ cuối cùng, chỉ e...

- Sư phụ, chiêu sát thủ lợi hại nhất gọi là gì?

- Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết!

Ngũ Thiên Khôi hỏi :

- Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết? Nghĩa là trong một chiêu bao hàm đến chín thức?

Bạch phát lão nhân lắc đầu :

- Hàn Kiếm môn là một môn phái cực kỳ thần bí. Trong giang hồ không ai biết chiêu kiếm đó ra sao. Có lẽ vừa rồi chúng ta đã sai lầm. Lẽ ra không nên để hấn đến Lãnh Đàm cốc mới phải...

Ngũ Thiên Khôi tán đồng :

- Đúng là phải như thế...

Hoa Tri Nhân đặt thi thể Hoa Tri Nghĩa xuống, mặt đỏ bừng rồi lại tái xanh, răng nghiến chặt, bước từng bước một tiến tới trước mặt Hàn Tùng Linh.

Giọng chàng cất lên như lời phán xử của tử thần :

- Hãy nhớ rằng trong Hoa Gia tứ hủ chỉ còn lại một mình ngươi thôi đấy! Hàn mỗ cảnh báo trước, chỉ cần ngươi động thủ là lập tức đi theo đường ba huynh đệ của ngươi ngay!

Hoa Tri Nhân nghiến răng đáp :

- Ta sẽ liều mạng với ngươi!

Có lẽ lúc đó thần trí của hấn không còn tỉnh táo nữa, còn cách bảy tám thước mà vẫn tiếp tục tiến lên.

Cả trăm người vây quanh đấu trường không ai thốt lên một tiếng, tĩnh lặng đến kinh nhân. Đến cách ba thước, Hoa Tri Nhân mới dừng lại, từ từ đưa hữu chưởng lên nói :

- Tên họ Hàn! Có giỏi thì tiếp ta một chưởng này!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ sẽ không để ngươi thất vọng đâu.

Cách hai trượng, Ngũ Thiên Khôi nhìn sang sư phụ lo lắng nói :

- Lão nhân gia! Với công lực của Hàn Tùng Linh, nhất định Hoa Tri Nhân bị đánh chết mất!

Bạch phát lão nhân đáp :

- Cứ để hấn tiếp chiêu này, từ đó ta có thể phán đoán ra hấn đã luyện thành tuyệt chiêu Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết hay chưa?

Ngũ Thiên Khôi hỏi :

- Căn cứ vào nội công mà phán đoán hay sao?

Bạch phát lão nhân gật đầu :

- Phải! Muốn luyện được chiêu này cần phải có nội công cực kỳ thâm hậu mới được!

Trong khi đối đáp với Ngũ Thiên Khôi, lão vẫn không rời mắt khỏi hai đối thủ.

Hàn Tùng Linh tay phải cầm kiếm, tay trái buông thông tựa hồ không có chút phòng bị gì. Nhưng chính điều đó lại làm cho Hoa Tri Nhân trở nên ngập

ngừng.

Mặc dù vậy, hán tử từ từ đẩy chưởng ra, khi cách đối phương chỉ một thước thì chợt quát to một tiếng đánh sang.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cút!

Tả chưởng đang để ngang thất lưng, vung lên nhanh như chớp vừa kịp tiếp chưởng đối phương.

Chúng nhân không thấy cử động mà chỉ thấy một đường sáng lóe lên nhanh như ánh chớp.

Một tiếng nổ dữ dội phát ra, Hoa Tri Nhân bị đánh bật ngược lại hai trượng, thất khiếu trào máu, chết ngay tại chỗ.

Bạch phát lão nhân biến ngay sắc mặt. Lão cũng biết công lực của Hoa Tri Nhân không cao, nhưng qua một chưởng vừa rồi cho thấy so với đối phương hán kém rất xa.

Ngũ Thiên Khôi không nín nhịn được nữa, vung tay quát :

- Tất cả xông vào!

Chúng nhân lúc đó còn kinh hồn lạc phách, nghe quát mới định thần, mười mấy tên thanh y võ sĩ rút binh khí xông vào, niệm quát vang như sấm, từ bốn phương tám hướng tay vung đao kiếm quét ngang bỏ dục, rập tâm bằm nát Hàn Tùng Linh.

Chàng biết trong trường hợp này cần phải trở thân uy mới làm nhụt chí đối phương, tay phải vung Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên quét vào giữa nhân quần.

Tiếng la thảm vang rền sơn cốc nghe vô cùng rùng rợn, máu roi thây đổ ngổn ngang chỉ chớp mắt đã có sáu bảy tên bỏ mạng. Bọn còn lại hốt hoảng nhảy lui.

Bạch Phong công chúa mắt không rời đầu trượng, thờ dài nói :

- Thủ đoạn thật độc ác!

Úc Liên đứng bên cạnh nói :

- Công chúa, chắc Hàn công tử có ý đồ. Hơn nữa bọn kia không phải là người của bốn cốc.

Bạch Phong công chúa lắc đầu nói :

- Dù là ai cũng không được sát tuyệt như thế.

Úc Liên cố biện bạch :

- Tỳ nữ nghĩ Hàn công tử không phải là kẻ lạnh máu giết người đâu!

Bạch Phong công chúa không nói nữa tiếp tục nhìn vào đầu trượng.

Hàn Tùng Linh vừa xuất chiêu sát thủ giết sáu bảy tên thanh y võ sĩ, làm cho bọn này lúc đầu hết sức hưng hăng, thấy Hoa Gia tứ hổ và đồng bọn bị tàn sát như thế đều kinh hồn táng đờm.

Hàn Tùng Linh hướng sang đám hắc y hán tử sáng giọng nói :

- Các bằng hữu! Hàn mỗ tin rằng trong số các vị đại đa số tha hương tới đây đều ôm hoài bão phục quốc, trung thành với cựu triều và Công chúa. Tại hạ cũng nghĩ không ít trong số các vị là hậu nhân của những bậc trung liệt của Minh triều. Vừa rồi Ngũ Thiên Khôi đã lộ rõ bộ mặt thật bán chúa cầu vinh, quy hàng bọn tội phạm của võ lâm và Thanh triều, đưa lang sói vào nhà muru hại Bạch Phong công chúa, hạ độc thủ với Mai bà bà và nhiều tỳ nữ của Công chúa. Bây giờ sư đồ Ngũ Thiên Khôi lợi dụng các vị để phục vụ cho muru đồ đen tối của mình. Các vị hãy nghĩ xem, Âm Mộng cốc trước đây là sao, bây giờ thế nào? Sau khi sư đồ Ngũ Thiên Khôi đem Công chúa hai tay dâng cho chủ mới để hưởng chút lộc thừa, số phận của cá vị sẽ ra sao?

Chàng nói dứt lời, trong đám hắc y hán tử vang lên tiếng xôn xao.

Đột nhiên có người cao giọng nói :

- Tên họ Hàn! Vì sao người tới đây liều mình vì Bạch Phong công chúa? Có phải là ra tay dẹp bất bình không?

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn, thấy người vừa hỏi là một trung niên hán tử cao lớn trong đám thanh y võ sĩ, liền đáp :

- Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, đó là một nguyên nhân.

Người kia hỏi :

- Còn nguyên nhân nào khác?
- Vì bản thân Hàn mỗ.

Người kia cười hắc hắc nói :

- Vì bản thân ngươi? Có phải do Công chúa quá xinh đẹp không?

Chúng nhân cười rộ lên.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng hỏi :

- Bằng hữu cũng vì sắc đẹp của Công chúa mà tới đây?

Tên kia đáp chột hỏi :

- Ngươi biết ta là ai không?

Hàn Tùng Linh cười khẩy đáp :

- Hiển nhiên là thủ hạ dưới trướng Tam Phật đài, có gì mà chẳng nhận ra?
- Làm sao thấy được?
- Việc đó không cần giải thích. Bản thân ngươi tự biết điều đó, sư đồ Ngũ Thiên Khôi cũng vậy, thế là đủ. Tuy nhiên muốn chứng minh điều này không khó.
- Chứng minh thế nào?
- Muốn liên lạc với Ngũ Thiên Khôi đương nhiên ngươi phải mang theo tín phù. Một lúc nữa việc này sẽ được chứng minh. Nhưng bây giờ ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Tên kia đáp :

- Ta cũng là một nam nhân, đương nhiên không ngoại lệ. Nhưng đó không phải là mục đích chủ yếu.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Mục đích chủ yếu của ngươi là đến hiệp trợ với sư đồ Ngũ Thiên Khôi để bức ép Công chúa thuận tình với thượng cấp của các ngươi?

Trong đám đông lập tức phát ra nhiều tiếng xì xào, căng thẳng nhất là trong số bảy tám chục đệ tử Âm Mộng cốc, thậm chí còn xảy ra xung đột.

Ngũ Thiên Khôi chột quát lên :

- Hàn Tùng Linh! Đừng bày kế ly gián vô ích. Chúng ta trung thành với Công chúa đã mấy chục năm, nay một tên không rõ lai lịch từ đâu tới định ly gián chúng ta, ngay đến một đứa trẻ cũng không tin đâu!

Hàn Tùng Linh nói :

- Tin hay không thì có kết quả ngay bây giờ thôi!

Chàng nhìn tên hán tử cao lớn hỏi :

- Bằng hữu! Tại hạ muốn lấy trong túi ngươi chiếc tín bài.

Tên hán tử tức giận quát lên :

- Ngươi mà xứng?

Hàn Tùng Linh buông lời khiêu khích :

- Như vậy là ngươi thừa nhận?
- Thừa nhận gì?

- Thừa nhận có mang theo tín bài của Tam Phật đài để liên lạc với Ngũ Thiên Khôi.

Tên hán tử đưa mắt nhìn Ngũ Thiên Khôi, thấy đối phương gật đầu liền bước ra nói :

- Hàn Tùng Linh! Ta là một người thân thích với Ngũ tổng giám. Hàng năm Tổng giám đều chiêu mộ thêm nhân thủ, đó là chuyện bình thường. Người thôi cái trò ly gián đi, chẳng ai tin đâu. Ta có thể chứng minh trước mọi người rằng chẳng mang theo tín bài nào trong người cả!

Nói xong lộn hai túi áo, toi ra một số bạc và mấy thứ đồ vật nhưng không có tín bài nào cả.

Bất thần Hàn Tùng Linh xuất thủ như chớp, chớp lấy Uyển mạch tên hán tử.

Tên này không kịp phản ứng, rên lên một tiếng mặt tái đi, nghiêng răng nói :

- Ngươi dám...

Hàn Tùng Linh vận lực bóp mạnh làm tên hán tử im bất, mồ hôi vã ra.

Hàn Tùng Linh dùng mũi kiếm lách nhẹ vào ngực áo trong của tên hán tử làm một vật màu vàng rơi ra lăn xuống mặt tuyết.

Hàn Tùng Linh đẩy tên hán tử lại nhặt vật dưới tuyết lên, thấy đó là một tấm thẻ đồng dài năm tấc, rộng hai tấc.

Chàng liếc qua tấm thẻ rồi ném vào đám hắc y hán tử nói :

- Vị nào đọc giúp xem trên đó khắc những gì?

Một tên hán tử nhận được tín bài, vội cung kính trao cho một trung niên hán tử nói :

- Trình Phó tổng giám!

Trung niên hán tử là Phó tổng giám Âm Mộng cốc Đôn Kiếm Hồng, liếc nhìn qua tấm đồng bài, nhìn Ngũ Thiên Khôi ngập ngừng chốc lát rồi đọc to :

- Dương Thanh Nguyên, đệ tử Tam Phật đài.

Trong đám hắc y hán tử lại huyền não lên, trong khi bọn thanh y võ sĩ thì yên lặng, tức giận nhìn Hàn Tùng Linh.

Sự đồ Ngũ Thiên Khôi nằm mộng cũng không ngờ sự tình nhanh chóng chuyển hướng thành bất lợi đối với mình như thế, tuy nhiên chúng vẫn tin chắc rằng Hàn Tùng Linh khó thoát khỏi tay mình.

Hàn Tùng Linh nhìn tên thanh y võ sĩ cao lớn Dương Thanh Nguyên mặt mày tái xanh đứng cách ba bước, trầm giọng hỏi :

- Bằng hữu! Tại hạ nghĩ nhà ngươi phụng mệnh Tam Phật đài tới đây ắt đã xác định trước có thể bỏ mình tại Âm Mộng cốc?

Dương Thanh Nguyên đáp :

- Tại hạ chỉ phụng mệnh hành sự.

Hàn Tùng Linh xẵng giọng nói :

- Các vị bằng hữu! Bây giờ thì thật giả đã rõ rồi. Nhưng ai vẫn cam tâm bội phản Công chúa thì hãy theo sự đồ Ngũ Thiên Khôi cùng với bọn đệ tử của Tam Phật đài quyết đấu với Hàn một trận. Ai còn lương tâm, trung thành với Công chúa thì xin lùi lại!

Việc Hàn Tùng Linh diệt Hoa Gia tứ hổ và bày tên đệ tử Tam Phật đài cùng với việc vạch trần bộ mặt phản bội của Ngũ Thiên Khôi đã có tác dụng rất lớn đến tinh thần của đám đệ tử Âm Mộng cốc.

Đôn Kiếm Hồng bước lên trước mặt Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Tại hạ là Đôn Kiếm Hồng, Phó tổng giám Âm Mộng cốc. Xin Hàn thiếu hiệp thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng. Ở đây vẫn còn nhiều người chưa rõ, ngoài việc lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ ra còn nguyên nhân nào khác không?

Ngũ Thiên Khôi nói :

- Hẳn đã nói rằng vì sắc đẹp của Công chúa, người còn hỏi gì nữa?

Hàn Tùng Linh nói :

- Công chúa quả thật rất đẹp...

Đôn Kiếm Hồng nói :

- Chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp làm thế là vì sắc đẹp của Công chúa?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Đon huynh cho tại hạ là hạng người nào?

Đon Kiếm Hồng đáp :

- Giang hồ võ sĩ, hào môn thiếu gia.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Không dám! Tại hạ chỉ là một kẻ giang hồ lạc phách, tên lừng tử tử cổ vô thân.

Đon Kiếm Hồng nhú mày nhìn chàng một lúc rồi nói :

- Hàn thiếu hiệp, huynh đệ không thể tin vào điều đó. Chỉ e trong số người tại hiện trường cũng ít người tin.

- Đon huynh sai rồi! Ít nhất ở đây có không dưới ba mươi người biết rõ điều này. Dịch Cur Hiền và Ngũ Thiên Khôi là một trong số đó. Chúng đã được Tam Phật đài cho người thông báo về thân thế tại hạ. Mục đích cốt yếu nhất của Tam Phật đài là tiêu diệt tại hạ, người sống sót duy nhất của Hàn gia.

Đon Kiếm Hồng lại hỏi :

- Như vậy nghĩa là Tam Phật đài là cừu nhân của thiếu hiệp?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai. Bây giờ các vị đã hiểu vì sao Hàn mỗ đã tới đây rồi chứ?

Đon Kiếm Hồng chấp tay nói :

- Bây giờ thì huynh đệ tin lời Hàn thiếu hiệp. Vì mục đích của chúng ta tương đồng, lại cùng chung kẻ thù, huynh đệ dù có phân thân nát cốt cũng quyết đứng về phía thiếu hiệp!

Tới đó hướng về đệ tử Âm Mộng cốc cao giọng hỏi :

- Các huynh đệ có đồng ý như vậy không?

Mấy chục người cùng hô to :

- Chúng tôi xin thề cùng đi theo Phó tổng giám!

Ngũ Thiên Khôi nhìn sang bạch phát lão nhân hỏi :

- Sư phụ! Nên thịt Đon Kiếm Hồng trước chứ?

Lão nhân lắc đầu :

- Hãy tập trung đối phó với Hàn Tùng Linh trước. Giết được hắn rồi thì bọn kia tự khắc sẽ tan rã.

Đon Kiếm Hồng hỏi tiếp :

- Hàn thiếu hiệp, nếu việc hôm nay thành công, thiếu hiệp có thể ở lại Âm Mộng cốc một thời gian không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Thời gian của tại hạ rất ít, con đường trước mắt tại hạ đầy máu, ngay cả bản thân Hàn mỗ cũng chưa biết rõ sau này chúng ta có còn gặp lại nhau nữa hay không..

Đon Kiếm Hồng cảm động nói :

- Hy vọng Hàn thiếu hiệp thành công. Chỉ cần Âm Mộng cốc giữ được sự ổn định như trước đây, lúc nào cũng sẵn sàng chào đón thiếu hiệp.

Nói xong quay về chỗ cũ.

Bạch Phong công chúa nghe nấy lời Hàn Tùng Linh vừa nói ra, trong lòng hết sức xúc động.

Bây giờ thì nàng hoàn toàn tin vào lời của Mai bà bà, biết Hàn Tùng Linh cố tình tìm cách xa lánh là để giữ cho nàng cuộc sống bình yên. Nhưng làm như thế, trong tâm hồn nàng có được yên tĩnh không?

Úc Liên nói :

- Công chúa! Vừa rồi Hàn công tử hành động như vậy là có lý. Nếu không đâu thể vạch trần được bộ mặt phản phúc của Ngũ Thiên Khôi? Công chúa thấy như vậy có đúng không?

Bạch Phong công chúa không đáp.

Chờ một lúc không nghe trả lời, Úc Liên nhìn sang chợt nhận ra khuôn mặt Bạch Phong công chúa đăm lẹ, kinh ngạc nói :

- Công chúa khóc hay sao?

Bạch Phong công chúa thờ dãi đáp :

- Có lẽ số trời đã định ta sẽ sống mỗi mòn suốt đời trong Âm Mộng cốc này...

- Công chúa lại nhớ nhà phải không?

- Không nhớ nhà thì còn nhớ ai nữa chứ?

Úc Liên chợt hỏi :

- Vì sao Công chúa không làm theo lời Mai bà bà, đi cùng Hàn công tử?

Bạch Phong công chúa không đáp.

Úc Liên hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ đến bây giờ mà Công chúa vẫn không tin Hàn công tử là người tốt hay sao?

Bạch Phong công chúa thờ dãi nói :

- Nhưng công tử có cần đề ý gì đến tình cảm của ta đâu? Vừa rồi huynh ấy đã nói rõ, muội không nghe thấy hay sao? Công tử sẽ không ở lại, cũng không nghĩ đến chuyện quay về Âm Mộng cốc nữa...

- Sao Công chúa không cảm thông cho Hàn công tử? Huynh ấy đã thấy rõ con đường trước mắt mình đầy máu, vì thế không muốn làm cho Công chúa đau khổ mà thôi. Nếu Công chúa thực sự yêu thương công tử, sao không ở bên cạnh để chăm sóc giúp đỡ, đồng cam cộng khổ?

Úc Lan tiếp lời :

- Liên muội nói rất đúng. Công chúa hãy tỏ rõ quyết tâm đi, chúng tôi xin một lòng theo hầu Công chúa, dù hy sinh gian khổ bao nhiêu cũng không sòn!

Bạch Phong công chúa lắc đầu nói :

- Hàn công tử có quá nhiều việc phải làm, ta không muốn làm liên lụy tới huynh ấy.

Úc Liên cười nói :

- Việc đó không sợ đâu! Bây giờ công lực của Công chúa đã tăng hơn trước đây rất nhiều...

Bạch Phong công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi nói gì?

- Vừa rồi tỷ nữ đã cho Công chúa uống Thiên Niên Chu Quả do Hàn công tử tặng..

Bạch Phong công chúa kinh dị hỏi :

- Thế nào! hàn công tử tặng ta Thiên Niên Chu Quả ư? Vì sao ngươi không nói gì cả mà dám nhận?

Úc Liên nói :

- Xin Công chúa tha tội. Hàn công tử dặn rằng đối với Công chúa linh dược đó vô cùng cần thiết, trong trường hợp xấu nhất nhờ nó mà có thể thắng được Ngũ Thiên Khôi. Công tử dặn rằng không được nói gì với Công chúa cả, vì biết Công chúa sẽ từ chối...

Bạch Phong công chúa thờ dãi nói :

- Vì sao chàng lại làm như thế? Thần được đó đối với chàng quan trọng hơn ta rất nhiều...

Úc Liên nói :

- Hàn công tử rất quan tâm tới tương lai của Công chúa. Vì thế mà trước khi rời Âm Mộng cốc đã chuẩn bị chu toàn cho chúng ta. Tuy nhiên công tử không muốn ai biết nội tâm của mình.

Bạch Phong công chúa rầu rĩ :

- Bây giờ thì ta đã hiểu lòng chàng, Tùng Linh biết mình như con thiêu thân lao vào lửa nên không muốn bất cứ ai mà mình quan tâm gần gũi mình. Nhưng lẽ ra chàng nên biết đôi khi cuộc sống còn thống khổ hơn cái chết.

Úc Liên hỏi :

- Như vậy là Công chúa đã quyết định cùng đi với Hàn công tử rồi chứ?

Bạch Phong công chúa kiên nghị đáp :

- Phải. Nhưng các người hãy nhớ rằng sau này không được gọi ta là Công chúa nữa. Bởi vì ta không muốn chàng gọi mình là Công chúa.

- Nhưng đích thực là Công chúa mà...

Bạch Phong công chúa nói :

- Mọi người cũng biết chúng ta không còn hy vọng trở về. Quá khứ hãy để nó trôi qua. Hai tiếng “Công chúa” sẽ không bao giờ được ai nhắc đến nữa, chỉ là hồi ức và mang đến những kỷ niệm đau thương mà thôi.

Úc Lan chợt hỏi :

- Giả như Hàn công tử cự tuyệt không để chúng ta theo mình thì sao?

Bạch Phong công chúa đáp :

- Nhất định chàng sẽ cự tuyệt. Nhưng ta biết cách làm chàng chấp thuận.

Lúc đó trong đấu trường Ngũ Thiên Khôi đã ra lệnh cho bọn thanh y võ sĩ xông vào vây lấy Hàn Tùng Linh.

Đôn Kiếm Hồng nói :

- Hàn thiếu hiệp! Hãy để bọn đó cho chúng tôi!

Rồi vung tay hô lớn :

- Các huynh đệ! Bây giờ là lúc Âm Mộng cốc chúng ta thanh lý môn hộ! Những ai trung thành với Công chúa thì hãy theo bọn tọa diệt trừ bọn phản nghịch và đệ tử Tam Phật đài!

Bảy tám chục tên hắc y hán tử hét vang, vung binh khí xông vào bọn thanh y võ sĩ tấn công.

Ngũ Thiên Khôi mặt mày tái nhợt hỏi :

- Sư phụ, cần giết sạch bọn này...

Bạch phát lão nhân gật đầu nói :

- Đánh rắn phải đánh giáp đầu. Cứ giết Đôn Kiếm Hồng trước!

Ngũ Thiên Khôi “ạ” một tiếng lao sang Đôn Kiếm Hồng, còn bạch phát lão nhân vẫn không rời mắt khỏi Hàn Tùng Linh.

Giữa quảng trường lập tức diễn ra một cuộc hỗn chiến, hơn trăm người quần lấy nhau tàn sát.

Bọn đệ tử Tam Phật đài còn lại mười lăm tên nhưng thân thủ đều cao hơn người của Âm Mộng cốc, qua một lúc kịch chiến chúng chỉ bị đánh ngã hai tên, trong lúc đó đệ tử Âm Mộng cốc đã thương vong hơn mười người.

Đôn Kiếm Hồng tả xung hữu đột, tay vung trường kiếm xông vào bọn thanh y võ sĩ, sau mấy chiêu chém chết hai tên địch, không nhận thấy Ngũ Thiên Khôi đang lao tới mình.

Bạch Phong công chúa nói :

- Chúng ta cũng tham chiến thôi!

Bảy người nhất tề xông ra khỏi đám quái thạch xông vào đấu trường.

Bạch Phong công chúa dẫn đầu quát lên :

- Sát!

Trong tiếng quát, song chưởng nhắm vào hai tên võ sĩ thanh y.

Úc Lan, Úc Liên và tứ y tứ tỳ liên thủ với nhau tạo thành uy lực rất lớn tấn công địch.

Sự hiện diện của Bạch Phong công chúa và sáu tỳ nữ tăng thêm uy lực rất nhiều, sau chiêu đầu tiên đã đánh ngã bốn tên địch, đệ tử Âm Mộng cốc càng phấn chấn, vây chặt lấy đối phương tàn sát.

Đôn Kiếm Hồng vội đến trước Bạch Phong công chúa hành lễ :

- Ti chức tham kiến...

Bạch Phong công chúa chột quát lên :

- Phó tổng giám cẩn thận sau lưng!

Chính lúc ấy có ba người trước sau cùng bỏ tới sau Đôn Kiếm Hồng, đầu tiên là Ngũ Thiên Khôi xuất chưởng nhắm vào hậu tâm vị Phó tổng giám, người thứ hai là Hàn Tùng Linh phát chưởng đánh Ngũ Thiên Khôi, cuối cùng là bạch phát lão nhân công tới Hàn Tùng Linh!

Thân pháp và động tác của ba người quá nhanh nên không ai kịp phản ứng. Đôn Kiếm Hồng khi nghe Công chúa cảnh báo cũng không kịp quay lại, không biết tính mạng mình như ngàn cân treo sợi tóc!

Hai tiếng nổ đồng thời vang lên, sau đó là một tiếng rú đau đớn, ba nhân ảnh bật sang ba phía.

Nguyên là Hàn Tùng Linh thấy Ngũ Thiên Khôi xuất chưởng ám toán Đôn Kiếm Hồng vội phi thân nhảy tới giải cứu, bạch phát lão nhân thấy vậy liền thừa cơ tập kích, một là đề cứu mạng ái đồ, hai là thừa cơ hạ sát cường địch.

Nhưng Hàn Tùng Linh đã đề phòng điều này trước, tả chưởng chỉ xuất sáu bảy thành công lực đánh sang Ngũ Thiên Khôi, còn hữu chưởng dốc toàn lực đối phó với bạch phát lão nhân.

Ngũ Thiên Khôi bị bắn đi xa gần hai trượng, ngồi bệt xuống tuyết, miệng rỉ máu, hẳn là đã bị nội thương không nhẹ.

Hàn Tùng Linh tuy đối phó được với chưởng lực của bạch phát lão nhân nhưng trúng cách không chỉ lực điểm trúng vai tả, máu nhuộm đỏ tay áo trắng.

Bạch phát lão nhân xuất cả chỉ lẫn chưởng, thừa cơ tập kích đỉnh ninh có thể lấy mạng Hàn Tùng Linh, nhưng nào ngờ kết quả chỉ có thể làm chàng bị thương nhẹ, trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận đứng giương mắt nhìn đối phương trân trân.

Bấy giờ bọn đệ tử Âm Mộng cốc đã giết sạch bọn thanh y võ sĩ tới đứng sau Công chúa và Phó tổng giám.

Đôn Kiếm Hồng tới trước Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Hàn thiếu hiệp cứu được mạng huynh đệ, nhưng chính mình lại bị thương...

Hàn Tùng Linh xua tay nói :

- Chút thương tích ngoài da thịt không đáng ngại gì đâu. Nhất định sẽ có người bồi hoàn. Bây giờ tại hạ giao Ngũ Thiên Khôi cho Phó tổng giám.

Bạch phát lão nhân cười nhạt nói :

- Tiểu bối! Sẽ chẳng ai bồi hoàn cho ngươi, tên họ Đôn cũng không lấy được mạng Ngũ Thiên Khôi đâu!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ không phải nghĩ thế.

Bạch phát lão nhân gật đầu :

- Rất tốt! Vậy ngươi chuẩn bị động thủ đi! Lão phu đang muốn thỉnh giáo kỳ chiêu “Hong Vân Di Lục Hợp” của Hàn Kiếm môn đây!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nếu tôn giả có đủ bản lĩnh thì còn có thể còn được lĩnh giáo Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết nữa!

Rồi hướng lên không gọi :

- Tuyết Nhi!

Con chim anh vũ sà xuống buồng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho Hàn Tùng Linh bắt lấy.

Bạch phát lão nhân thấy có loại thị đồng kỳ quặc như vậy, kinh ngạc nghĩ thầm :

- Trong thiên hạ quả thật chẳng thiếu gì quái sự, và kỳ bí nhất có lẽ là Hàn Kiếm môn!

Lão tiến lên, tới cách đối phương năm thước thì dừng lại, từ từ đưa tả chưởng lên.

Đón Kiếm Hồng nói :

- Hàn thiếu hiệp! Hãy lưu ý tay trái của Sơn Quân!

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Đa tạ Phó tổng giám canh báo, tại hạ sẽ đề phòng.

Sơn Quân quát :

- Tiểu bối tiếp chiêu!

Dứt lời phát chưởng.

Hàn Tùng Linh cũng xuất tả chưởng nghênh tiếp.

- Bình!

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa làm chấn động cả sơn cốc, Hàn Tùng Linh bị đánh lùi ba bước còn Sơn Quân chỉ lùi một bước.

Lão nhân nhìn ba vết chân đối phương in sâu trên mặt tuyết rồi nhìn lên vai Hàn Tùng Linh thấy máu lại tiếp tục chảy ra, nổi e ngại trong lòng lập tức tan biến, cất một tràng cười cuồng ngạo nói :

- Tiểu bối! Âm Mộng cốc này là chỗ tang thân ngươi rồi!

Bạch Phong công chúa bước tới gần Hàn Tùng Linh nói :

- Huynh đưa kiếm cho tôi đi!

Hàn Tùng Linh ngập ngừng chốc lát rồi trao Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho nàng.

Bạch Phong công chúa nhận lấy, nhìn lên vai chàng hỏi :

- Vết thương có nghiêm trọng lắm không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Chỉ xước qua da thịt thôi, không có gì đáng ngại. Xin Công chúa lùi lại đi!

Bạch Phong công chúa dịu dàng nói :

- Huynh hãy cẩn thận!

- Cảm ơn Công chúa!

Hai người chỉ nói ngắn gọn mấy chữ nhưng gửi gắm trong đó mối quan hoài và tình cảm tha thiết nồng nàn khôn tả.

Bạch Phong công chúa còn nhìn chàng một lần nữa mới lùi lại.

Sơn Quân cười hắc hắc nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu thấy ngươi không cần thiết phải trao kiếm cho cô ta. Vì dù sao lát nữa cũng vào tay bốn quân thôi.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Dịch Cự Hiền! Ngươi không xứng đáng nói câu đó đâu!

Chàng lại tiến ba bước, trầm giọng :

- Tôn giá cũng tiếp Hàn mỗ một chương.

Nói xong đưa hữu chương đẩy ra.

Vừa rồi chiếm được thượng phong, Sơn Quân lấy lại tự tin, nghiêng răng quát :

- Ngươi nằm xuống đi!

Kèm theo tiếng quát, hữu chương vận tới mười hai thành công lực tiếp chương, rập tâm lấy mạng đối phương.

- Uỳnh!

Lại một tiếng nổ lòi động làm tuyết cuốn lên cao mấy trượng, Sơn Quân lùi lại bốn bước liền, vừa giữ mình trầm ổn liền ngược mắt nhìn, sắc mặt chợt biến đi!

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ có hai bàn chân lún sâu xuống tuyết thêm vài tấc!

Đệ tử Âm Mộng cốc càng hoan hô vang dội.

Hàn Tùng Linh lại bước lên.

Vừa rồi vận toàn lực mà vẫn lạc bại, Sơn Quân lại rơi vào sự khủng hoảng như trước đây, cố nghĩ cách đối phó.

Nhưng cũng không có nhiều thời gian, chỉ chớp mắt Hàn Tùng Linh đã đứng trước mặt quát :

- Chúng ta tiếp tục!

Sơn Quân vung cả song chương đánh ra buộc đối phương phải dùng tay trái tiếp chiêu, định bụng cho dù hữu chương thiết thời nhưng tả chương lại chiếm tiện nghi, mình cũng lắm chi bị bức lùi còn vết thương của địch sẽ trở nên trầm trọng.

Hàn Tùng Linh đưa song chương lên làm như nghênh tiếp nhưng bất thần thu lại, dùng thân pháp Kinh Hồn Chiếu Ảnh lướt sang phải như làn khói, xuất Đạn Chỉ thần công điểm sang cánh tay trái đối phương.

Sơn Quân Dịch Cự Hiền vừa phát chương thì không thấy Hàn Tùng Linh đâu, vừa thu chiêu quay sang định đối phó thì đã muộn, bị chỉ lực điểm xuyên qua cánh tay trái như trúng kiếm, tay áo rách hai lỗ máu phun ra.

Hàn Tùng Linh không thừa thế tấn công, cười nói :

- Dịch Cự Hiền! Lẽ ra tại hạ có thể hủy cánh tay ngươi, nhưng để song phương vào vị trí cân bằng nên không điểm gãy xương. Bây giờ chúng ta hãy tiếp tục.

Sơn Quân mặt tái nhợt, lùi lại hai bước, nhìn đối phương đầy phần uất nhưng không biết nói gì. Lão biết Hàn Tùng Linh nói không sai, Đạn Chỉ thần công nếu điểm trúng xương tất cánh tay của lão đã bị phế, không còn khả năng tiếp chiến nữa.

Nhưng chút lợi thế cuối cùng đã không còn, chỉ e khó mà hy vọng thần được đối phương trong cuộc chiến hôm nay.

Đưa mắt nhìn sang Ngũ Thiên Khô, thấy đệ tử vẫn ngồi trên mặt tuyết, chưa lấy lại thần sắc, Đôn Kiếm Hồng đứng bên cạnh, xem ra không thể cứu được nữa.

Lão chợt quát ta một tiếng lao tới Hàn Tùng Linh, hữu chương dốc toàn lực đánh ra.

Hàn Tùng Linh cũng vận tới mười thành công lực nghênh tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhi nữ tình trường

Àm!

Một tiếng nổ vang như sét, Sơn Quân thân mình bị bắn lên không cả mấy trượng.

Thực ra lão biết tình hình bất lợi đã tính bài chuồn, khi phát chương vận sẵn Cang Khí hộ thân, lợi dụng chương lực đối phương đẩy lên cao liền quay người lướt xa đi tới bảy tám trượng phi thân lao thẳng ra cốc khẩu lướt đi như một mũi tên!

Chạy xa mấy chục trượng lão còn nói vọng lại :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu sẽ còn gặp ngươi đòi lại món nợ ngày hôm nay!

Bấy giờ trời đã mờ sáng.

Ngũ Thiên Khôi không ngờ sư phụ bỏ rơi mình, cất tiếng thở dài nào nuốt nhấm mất lại.

Đôn Kiếm Hồng điểm xuống một chỉ rồi bước tới gần Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Hàn thiếu hiệp là đại ân nhân của Âm Mộng cốc chúng tôi. Không biết thiếu hiệp có thể lưu lại vài hôm cho đệ tử bốn cốc tỏ chút ân tri ngộ không?

Hàn Tùng Linh hoàn lễ đáp :

- Đon huynh quá lời! Tại hạ được Công chúa giúp đỡ mà vượt qua Âm Mộng cốc này, chịu ơn sâu mà báo đáp được một phần như thế, tự xét chưa đủ. Sau này nếu còn cơ hội lại tiếp tục báo đáp. Vì trước mắt công việc quá bề bộn nên không thể ở lại được, xin các vị lượng thứ. Tới đây tại hạ xin cáo từ.

Đon Kiếm Hồng nói :

- Hàn thiếu hiệp vội đi ngay sao? Đệ tử bốn cốc có nhiều chỗ không phải với thiếu hiệp, Đon Kiếm Hồng này xin thay mặt mọi người tỏ lời xin lỗi. Sau này nếu có gì cần đến bốn cốc, thiếu hiệp chỉ cần viết mấy chữ, Đon Kiếm Hồng sẽ bẩm báo lên Công chúa, nhất định chúng tôi sẽ tận lực vì thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Thịnh tình của các vị tại hạ xin ghi khắc trong lòng. Âm Mộng cốc xưa nay không tranh chấp với các môn phái nên tại hạ không muốn phiền các vị vì mình mà phải gây thù chuốc oán.

Đon Kiếm Hồng nói :

- Tại hạ biết Hàn công tử là người có vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng đầy nhiệt huyết. Đây là lần đầu tiên trong đời tại hạ gặp được một người nghĩa sĩ chân chính. Chúng ta đừng nói những lời khách sáo đó nữa. Tại hạ cũng biết không thể lưu giữ được, nhưng trước khi đi, xin công tử sai bảo một lời.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ đâu dám? Có điều gì xin Đon huynh cứ nói.

Đon Kiếm Hồng nói :

- Hàn công tử ra lệnh xử lý Ngũ Thiên Khôi thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Xử lý Ngũ Thiên Khôi thế nào là do Công chúa định đoạt, tại hạ chỉ là ngoại nhân, đâu dám can vào nội bộ Âm Mộng cốc?

Bạch Phong công chúa bước tới trao Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho Hàn Tùng Linh hỏi :

- Công tử bảo tôi xử lý Ngũ Thiên Khôi ư?

- Tại hạ đâu dám có ý kiến gì, đây chẳng qua là sự vụ của Âm Mộng cốc...

- Nhưng hắn đã đầu nhập vào Tam Phật đài, nghĩa là đã trở thành cừu nhân của công tử.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Đúng thế, nhưng trước hết hắn vẫn là kẻ phản đồ của Âm Mộng cốc.

- Nhưng nếu hắn được tha thì sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ngũ Thiên Khôi liên kết với Tam Phật đài tức biến thành cừu nhân của tại hạ, nhưng chỉ bên ngoài Âm Mộng cốc, và hắn vẫn không thay đổi lập

trường, tại hạ sẽ có cách giải quyết.

Bạch Phong công chúa gật đầu nói :

- Thôi được!

Nàng bước tới trước mặt Ngũ Thiên Khôi nói :

- Ngũ Thiên Khôi! Bôn Công chúa vẫn cứ biết ơn của ngươi ngày xưa đã vì ta mà bỏ nhiều công sức. Nhưng việc bán chúa cầu vinh thì không thể tha. Hơn nữa ngươi còn mua chuộc bọn Ngọc Hà phản lại ta, lấy trộm lệnh phù, sát hại Hắc Sát Liễu Vương là hậu nhân của một vị trung thần đã tuân tiết vì tiền triều.

Ngũ Thiên Khôi cúi đầu không đáp.

Bạch Phong công chúa nhìn Đôn Kiếm Hồng ra lệnh :

- Từ bay ngươi trở thành Tổng giám thay Ngũ Thiên Khôi. Bây giờ hãy phế bỏ công lực của Ngũ Thiên Khôi rồi sau đó trực xuất ra khỏi Âm Mộng cốc. Với Ngọc Hà, Ngọc Cúc, Ngọc Đào và Ngọc Hương cũng thế!

Đôn Kiếm Hồng cúi người đáp :

- Tì chức tuân lệnh!

Rồi ra lệnh cho hai tên thuộc hạ :

- Mang Ngũ Thiên Khôi vào cốc!

Ngũ Thiên Khôi nhìn Hàn Tùng Linh đầy căm hận, sau đó bị hai tên hán tử kéo đi.

Hàn Tùng Linh nhìn Bạch Phong công chúa nói :

- Bây giờ Hàn mỗ xin cáo từ!

Bạch Phong công chúa cắn môi nói :

- Xin công tử khoan đi đã, tôi muốn nói vài lời...

- Công chúa sai bảo điều gì xin cứ nói.

Bạch Phong công chúa nhìn Đôn Kiếm Hồng nói :

- Đôn Tổng giám, sau này mọi việc trong Âm Mộng cốc đều do ngươi xử lý, được chứ?

Đôn Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Công chúa định đi xa hay sao?

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Phải!

Đôn Kiếm Hồng tỏ ra lo lắng :

- Công chúa định đi đâu có thể cho tì chức biết được không?

- Đến Tổng đàn Tam Phật đài!

Đôn Kiếm Hồng nghe nói hết sức ngạc nhiên há hốc mồm miệng nhìn Công chúa hồi lâu mới nói :

- Đến Tổng đàn Tam Phật đài ư? Công chúa có việc gì vậy?

Câu trả lời của Bạch Phong công chúa không chỉ làm Đôn Kiếm Hồng ngỡ ngàng mà cả Hàn Tùng Linh cũng hết sức kinh ngạc, nghĩ thầm :

- Công chúa mười mấy năm qua không ra khỏi Âm Mộng cốc, đệ tử ở đây cũng không xuất hiện trong giang hồ, vậy thì cô ta có ân oán gì với Tam Phật đài chứ?

Bạch Phong công chúa đáp :

- Vì ta muốn trả thù cho Mai bà bà.

Hàn Tùng Linh nghe nói biến sắc, môi mấp máy định nói điều gì nhưng không nói được.

Mai bà bà là người nuôi dưỡng Công chúa suốt hai chục năm qua, đương nhiên tình cảm vô cùng sâu nặng. Bà ta đúng là bị một tên trong Tam Phật đài đánh trọng thương, nhưng chung quy đều là do Ngũ Thiên Khô.

Nay cô ta tha bổng cho tên phản đồ này mà lại tìm Tam Phật đài đòi nợ, cái đó vừa vô lý vừa điên cuồng, vì trong giang hồ chưa có môn phái nào dám đối địch với thế lực đáng sợ này, Bạch Phong công chúa và Âm Mộng cốc thì thắm vào đâu?

Có lẽ Đôn Kiếm Hồng còn chưa biết Tam Phật đài lợi hại thế nào, chấp tay nói :

- Nếu trả thù cho Mai bà bà thì ti chức xin được suất lĩnh một số đệ tử thay Công chúa đến Tổng đàn Tam Phật đài...

Rất nhiều đệ tử Âm Mộng cốc tán thành với đề nghị của vị Tổng giám.

Bạch Phong công chúa lắc đầu đáp :

- Tam Phật đài thế lực rất hùng hậu, cao thủ như mây. Các người tới đó chẳng khác nào thiêu thân tự đâm đầu vào lửa, vì thế mà Mai bà bà trước lúc lâm chung đã di mệnh lại rằng đệ tử Âm Mộng cốc không được trả thù.

Đôn Kiếm Hồng buột miệng hỏi ngay :

- Còn Công chúa...

Bạch Phong ngắt lời :

- Lúc đầu Mai bà bà cũng không muốn cho ta trả thù. Nhưng ý ta đã quyết, vì thế nên bà bà đành nhượng bộ, nhưng với điều kiện chỉ được đồng hành với Hàn công tử thôi.

Nói xong liếc nhìn Hàn Tùng Linh.

Úc Liên đã biết nội tình, thấy Công chúa mượn cớ trả thù cho Mai bà bà để theo Hàn Tùng Linh thì vô cùng thất phục.

Đứng ngây ra một lúc, Hàn Tùng Linh mới nói :

- Công chúa, tại hạ với Tam Phật đài là thế thủy hỏa không dung hòa. Công chúa đi cùng Hàn mỗ thì chỉ gặp nguy hiểm trùng trùng và sự hy sinh mà thôi.

Bạch Phong công chúa kiên nghị đáp :

- Dịch Cư Hiền đã chạy tới Tổng đàn Tam Phật đài. Cho dù tôi không đi với công tử thì cũng không chịu bỏ qua đâu. Hơn nữa chỉ có một mình thì nguy hiểm hơn.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm đáp :

- Công chúa nói vậy cũng không sai, nhưng nếu như ở lại Âm Mộng cốc này...

Bạch Phong ngắt lời :

- Tôi đã quyết định rời khỏi Âm Mộng cốc để báo thù, việc đó không thể thay đổi được. Còn chúng ta có cùng đi với nhau hay không thì nếu công tử thấy không tiện, tôi cũng không ép buộc.

Hàn Tùng Linh lưỡng lự một lúc nói :

- Đã vậy, tại hạ muốn từ chối cũng không được rồi...

Bạch Phong công chúa tỏ vẻ giận dữ :

- Tôi không cầu xin công tử phải nhận lời!

Hàn Tùng Linh cười khở đáp :

- Công chúa, ý tại hạ không phải như vậy. Thực tế con đường trước mắt tại hạ đúng là ngập máu, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Bạch Phong công chúa kiên quyết nói :

- Miễn sao trả được thù, còn gian khổ hy sinh thế nào tôi cũng sẵn sàng chấp nhận!

Úc Liên nghe nói cười thầm :

- Không phải là “miễn sao trả được thù”, nên nói “miễn sao được ở bên chàng” thì đúng hơn.

Hàn Tùng Linh nói :

- Công chúa, chỉ sợ ngay cả việc trả thù được hay không...

Bạch Phong ngắt lời :

- Chẳng lẽ cứ ở lại Âm Mộng cốc này thì sẽ trả được thù?

Nàng điềm tỉnh lại, nói thêm :

- Hàn công tử, ở lại đây, hàng ngày trông thấy nắm mồ Mai bà bà, Bạch Phong không chịu nổi đâu...

Đon Kiếm Hồng chen ngang :

- Hàn thiếu hiệp, Công chúa đã quyết việc gì là không thay đổi đâu. Công chúa chúng tôi hầu như chưa từng rời khỏi Ma Thiêu Linh này. Ai cũng biết giang hồ hiểm ác, nếu để Công chúa đi một mình sẽ rất nguy hiểm. Ý tại hạ...

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thôi được. Công chúa định khi nào thì xuất hành?

Tỷ muội Úc Liên thấy vậy mặt đều rạng rỡ lên.

Bạch Phong đáp :

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!

Hàn Tùng Linh nhú mày nói :

- Còn y phục và vật dụng...

Bạch Phong công chúa chừng như đã có kế hoạch sẵn, trả lời ngay :

- Tôi muốn để cho Úc Liên, Úc Lan đi theo. Bây giờ chúng sẽ quay lại lấy đồ đạc.

Úc Lan nghe vậy mừng rỡ, vội cùng Úc Liên quay vào cốc.

Bạch Phong công chúa nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Công tử, chúng ta ra ngoài cốc chờ họ.

Hàn Tùng Linh chấp tay nhìn Đon Kiếm Hồng nói :

- Đon huynh, tại hạ đành cáo từ ở đây.

Đon Kiếm Hồng hoàn lễ, cảm kích nói :

- Bỏ cốc nhờ có Hàn thiếu hiệp mà được bình an, nay lại được thiếu hiệp phù trợ Công chúa, đại ân đại đức này Đon Kiếm Hồng xin ghi xương khắc cốt, hoài mong thiếu hiệp và Công chúa hoàn thành tâm nguyện, thành công trở về.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ sẽ cố sức để không phụ lòng mong đợi của Đon huynh và chư vị.

Bạch Phong công chúa nói :

- Đon Tổng giám hãy cho người thu dọn hiện trường, bố trí canh phòng, số còn lại cho về nghỉ ngơi. Trong thời gian tới, hy vọng Tổng giám thay ta xử lý mọi việc ở đây thật tốt và đặc biệt quan tâm đến mấy tên tỷ nữ giúp ta.

Đon Kiếm Hồng nghiêm trang đáp :

- Ti chúc tuân lệnh!

Bạch Phong công chúa gật đầu, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn công tử, chúng ta đi thôi!

Hai người bước ra cốc khẩu, Đôn Kiếm Hồng đứng lặng nhìn theo, cho đến khi hai người đi khuất mới ra lệnh cho thuộc hạ thanh lý hiện trường.

Đôi nam nữ lẳng lặng bước đi, không ai nói lời nào.

Đi hết con đường hẹp đến nơi hôm trước Hàn Tùng Linh giao chiến với Lục Ngọc lão nhân và Tam Tinh Chiếu Mệnh, Bạch Phong công chúa chỉ vào một tảng đá nói :

- Công tử ngồi xuống để Bạch Phong xem thương thế ra sao...

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới nhớ lại vết thương trên vai mình, cười ngượng nghịu nói :

- Công chúa, không sao đâu, chỉ bị sây sướt một chút thôi.

Bạch Phong dịu giọng :

- Nhưng dù sao thì lau sạch máu tra thuốc vào vẫn mau lành hơn.

Hàn Tùng Linh đành làm theo ngồi xuống.

Bạch Phong công chúa lấy ra một chiếc khăn trắng muốt bóc tuyết làm khăn ướt đi rồi mở cúc ngực áo kéo lộ vết thương ra đem lau sạch vết máu đã đông cứng lại xung quanh vết thương.

Hàn Tùng Linh thấy vậy rất ái ngại, nhưng cũng đành ngồi yên không nói gì.

Lần đầu tiên chàng được một nữ nhân chăm sóc, cảm thấy làn da mịn màng mát rượi của nàng chạm vào da thịt, trong người trào lên cảm giác lâng lâng rất khó tả.

Bạch Phong công chúa vừa làm vừa hỏi :

- Hàn huynh không có gì để nói cả sao?

Hàn Tùng Linh ngoảnh mặt sang nhìn nàng nói :

- Hoàn cảnh của chúng ta không giống nhau, tại hạ biết nói gì với Công chúa đây?

- Đương nhiên mỗi người có hoàn cảnh và cuộc sống khác nhau. Nhưng một khi đã cùng đi với nhau thì sẽ tìm cách thích ứng với nhau, tiểu muội nói như vậy có đúng không?

Hàn Tùng Linh nhận thấy nàng đã thay đổi cách xưng hô thân thiết hơn, nhưng làm như không để ý, trầm giọng nói :

- Công chúa, chi sợ muốn thích ứng không phải là chuyện dễ...

Bạch Phong nói :

- Tiểu muội thấy rằng chỉ cần có quyết tâm là thích ứng được thôi. Công tử có tin không?

Hàn Tùng Linh trả lời không dứt khoát lắm :

- Cũng có thể.

Bạch Phong công chúa lau xong vết máu hỏi :

- Công tử có linh dược trị thương chứ? Bạch Phong cũng có, nhưng sợ không công hiệu lắm.

Hàn Tùng Linh đưa ra bình dược thương của sư phụ để lại, Bạch Phong công chúa rắc lên vết thương, sau đó lấy ra một chiếc khăn mỏng băng lại.

Hàn Tùng Linh chợt nói :

- Công chúa...

Bạch Phong ngắt lời :

- Linh ca, từ nay đừng gọi Bạch Phong là Công chúa nữa.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Tại hạ phải gọi thế nào?

- Đơn giản là Bạch Phong thôi, bởi vì thực tế tiểu muội không còn là Công chúa nữa.

Bấy giờ tỷ muội Úc Lan vừa tới, mỗi tên đeo một túi hành lý. Bạch Phong công chúa và Hàn Tùng Linh đứng lên, bắt đầu hành trình.

Úc Liên hỏi :

- Hàn công tử, bây giờ chúng ta tới đâu?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đến Trấn Sơn quan.

Úc Liên liếc nhìn thư thư rồi nói :

- Công tử chỉ đường, hai thư muội chúng tôi sẽ đi trước.

Hàn Tùng Linh chỉ tay lên ngọn núi cao trước mặt cười đáp :

- Băng qua sườn bên tả ngọn Bạch Vân Phong là tới quan lộ, cứ nhắm hướng nam đi hơn mười dặm thì tới trấn.

Úc Liên gật đầu bảo Úc Lan :

- Chúng ta đi trước!

Úc Lan hiểu ý, lập tức cùng muội muội lướt đi.

Nhưng mới bước được mấy bước, chợt nghe Hàn Tùng Linh nói :

- Hai cô nương khoan đã!

Hai tỷ muội dừng bước quay đầu lại hỏi :

- Công tử còn điều gì sai bảo?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Trước mặt có người!

Tất cả nhìn xuống đồi, thấy có một bóng người bước chệch choạng tiến về phía họ.

Bạch Phong nhíu mày hỏi :

- Linh ca có nhận ra người đó là ai không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Xa quá không nhìn rõ, nhưng nhìn dáng người và y phục lại thấy quen quen như đã gặp đâu đó...

Úc Liên ngưng mục nhìn chợt kêu lên :

- Hàn công tử! Chân núi bên kia có bốn người dường như đang đuổi theo người kia.

Hàn Tùng Linh vội nói :

- Chúng ta mau xuống đó xem!

Dứt lời phi thân lao xuống núi, Bạch Phong công chúa cố sức đuổi theo.

Úc Lan lo lắng nói :

- Muội muội! Chúng ta để Công chúa đi một mình như vậy sao?

Úc Liên cười đáp :

- Bây giờ thì Công chúa theo Hàn công tử như hình với bóng, chúng ta không cần quan tâm nữa, chỉ đừng để họ bỏ rơi là được!

Hai người thùng thảng đi theo.

Chỉ chốc lát Hàn Tùng Linh đã xuống tới chân núi mới nhận ra người đang lên núi là ai thì bốn người kia cũng vừa đuổi tới.

Chàng vừa ra sức lao tới, vừa nói :

- Lãng Tử!

Không sai, người đi đầu chính là Lãng Tử. Bộ võ phục của y đầy máu, chân bước lao đảo, rõ ràng là đã bị thương.

Bấy giờ song phương cách nhau chừng năm mươi trượng.

Lãng Tử cũng nhận ra Hàn Tùng Linh, ánh mắt liền sáng lên cố sức chạy nhanh thêm nói :

- Hàn lão...

Tiếng “đệ” chưa kịp phát ra thì rú lên một tiếng, bị nhấc bổng lên không bay về phía trước.

Nguyên bốn tên kia vừa đuổi tới nơi, một tên phát chương đánh trúng hậu tâm Lãng Tử.

Hàn Tùng Linh nhún chân lao tới mười mấy trượng vừa kịp đỡ lấy Lãng Tử, theo đà còn lướt thêm ba bốn trượng nữa mới đứng lại.

Bốn người kia cũng vừa chạy tới.

Hàn Tùng Linh cuối xuống nhìn ngực áo và cả khuôn mặt đầm máu của Lãng Tử, lo lắng hỏi :

- Huynh có sao không?

Lãng Tử thều thào đáp :

- Hàn lão đệ... trước khi đoạn khí... cuối cùng... ta cũng... được gặp... lão đệ...

Bốn tên kia vây lấy Hàn Tùng Linh nhưng chúng bị khuôn mặt kiêu diễm của Bạch Phong công chúa cuốn hút đứng ngay ra nhìn, quên hết những gì đang diễn ra trước mắt.

Hàn Tùng Linh nói :

- Huynh đừng nói gở như thế... Tiểu đệ nhất định sẽ chữa cho huynh bình phục.

Lãng Tử nhỏ ra một bãi máu, cười thảm đạm nói :

- Hàn lão đệ! Ta tin vào... nội lực thâm hậu... của lão đệ... sẽ chữa lành... nội thương... nhưng ta biết... tâm phế mình... đã vỡ nát... cho dù thánh thần... cũng không thể...

Tới đó lại ho ra một bãi máu nữa.

Hàn Tùng Linh đau đớn nói :

- Tiểu đệ đến chậm một bước...

Lãng Tử lắc đầu nói :

- Lão đệ... im lặng... nghe ta nói... đừng ngắt lời... Không Tước chân nhân... chỉ e cũng khó... thoát nạn...

Hàn Tùng Linh gấp giọng hỏi :

- Không Tước chân nhân ở đâu?

- Cứ nghe ta nói... vị đó nhờ ta chuyển lời báo với ngươi... đừng tin lời chúng... đó là một... âm mưu...

- Âm mưu?

- Không sai... Đừng nghe lời chúng.

- Chúng là ai? Triệu Tông Nguyên đúng không?

- Chính hắn... Không Tước chân nhân khuyên ngươi một câu... Lượng tiểu phi quân tử... vô độc bất trượng phu...

Y lại ho một tràng nói tiếp :

- Bây giờ gặp được người... đó là ông trời còn có mắt...

Hàn Tùng Linh phần nộ nhìn bốn người kia, mắt vẫn tia máu, nghiêng răng nói :

- Nếu ông trời có mắt thì đã không để cho huynh gặp thảm họa thế này!

Lăng Từ hít vào một hơi, lại nói :

- Lão đạo thường nói... anh hùng hào kiệt... chỉ chết một lần... Hàn lão đệ... ta chết thế này... thật không... uổng phí.

Nói xong ộc ra một bãi máu nữa, mắt dần dần đi, nhưng môi vẫn giữ nụ cười lãnh ngạo cố hữu khiến Hàn Tùng Linh thấy lòng mình đau thắt.

Chàng đặt Lăng Từ xuống đưa tay xoa ngực hoạt huyết nhưng tâm mạch đã vỡ nát không sao khôi phục lại được nữa, biết việc cứu chữa là vô vọng, từ từ đứng lên, đưa mắt rực lửa nhìn đối phương.

Trong bốn người này có một lão nhân sứt môi do bẩm sinh để lộ bộ răng vàng khè, một lão nhân khác có một vết sẹo đao chém ngang má trái và hai tên trung niên hán tử, người cao gầy, hai tay lòng không như vượn, râu mọc lôm chôm đầy mặt nhưng một tên râu đen và một tên râu vàng.

Bọn này vẫn nhìn Bạch Phong công chúa chưa rời mắt.

Tên hán tử râu đen nói :

- Kim Ti Hài! Trong đời mình Hắc Mao Hài ta chưa bao giờ thấy một nữ nhân kiêu diễm như thế! Chi sợ Tây Thi Khương Việt ngày xưa cũng không hơn được!

Tên hán tử râu vàng nói :

- Hắc hắc! Đó là phúc khí của chúng ta!

Lão nhân sứt môi có vẻ như là người chỉ huy, khoát tay nói :

- Thôi đi! Hãy làm xong chính sự trước, việc đó bàn sau.

Bạch Phong công chúa giận đến tái mặt, nhưng không nói gì chỉ đưa mắt nhìn sang Hàn Tùng Linh.

Chàng bước lại gần, trao Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm cho nàng nói :

- Giữ giúp ta thanh kiếm.

Bạch Phong công chúa ngạc nhiên nói :

- Huynh sao thế?

- Ta không sao. Hãy cầm lấy.

- Huynh không dùng kiếm sao?

Hàn Tùng Linh mặt đầy sát cơ, nghiêng răng nói :

- Ta cần thấy máu! Lấy máu của bọn súc sinh này rửa hận cho Lăng Từ!

Nói xong bước tới trước mặt Kim Ti Hài, tới cách ba bước thì dừng lại chiếu ánh mắt sắc như hai mũi kiếm nhìn hán.

Tên này không khỏi rung động, nhìn sang đồng bọn để lấy lại can đảm, cười hắc hắc nói :

- Tiểu tử! Chi sợ người cũng theo bước Lăng Từ xuống âm ti gặp Diêm Vương lão ngũ mà thôi!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Đây là nơi thâm sơn cùng cốc, giữa ngày băng tuyết không có gì làm lễ vật cúng tế bằng hữu của ta. Vì thế Hàn mỗ muốn mượn của các vị một vật.

Kim Ti Hài chẳng khó gì mà không hiểu “một vật” đó là gì, lùi lại vận công phòng bị nói :

- Tên họ Hàn! Ta sẵn sàng cho người mượn bất cứ vật gì, chỉ cần người có bản lĩnh.

Hàn Tùng Linh nói :

- Rất tốt! Hàn mỗ muốn mượn thanh kiếm của ngươi để dùng nó moi lấy tim các ngươi làm vật tế!

Lời vừa dứt, thân ảnh đã lao tới.

Kim Ti Hâu chỉ thấy mắt hoa lên, biết tình thế bất lợi vội đưa song chưởng đánh ra nhưng đều không trúng đích.

Hàn Tùng Linh đã xuất hiện ngay sau lưng hắn, giật lấy thanh kiếm đồng thời phóng một cước đá đối phương ngã nhào xuống.

Bằng động tác chậm rãi, chàng hất ngược Kim Ti Hâu lên.

Tên này còn chưa bị điểm huyết đạo, nhưng dường như quá khiếp sợ nên cả người tê đi không có phản ứng gì.

Hàn Tùng Linh đưa một kiếm xé tan lồng ngực hắn.

Kim Ti Hâu rú lên thê thảm cố nhô dậy nhưng bị Hàn Tùng Linh dẫm chân lên bụng.

Lão nhân mặt sọc lao tới, nhưng bị chàng vung tả chưởng đánh lùi lại tại chỗ.

Hàn Tùng Linh cúi xuống móc lấy quả tim tươi rói của Kim Ti Hâu bước tới đặt bên cạnh thi thể bằng hữu nói :

- Lãng Tử, hãy chờ một chút. Tiểu đệ không biết tên nào là hung thủ chính, nên sẽ dùng cả bốn quả tim cúng tế cho huynh.

Nói xong bước lại gần Hắc Mao Hâu.

Tên này lùi lại ba bước, run giọng nói :

- Tên họ Hàn! Ngươi thật độc ác!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Đại trượng phu dám làm dám chịu. Chẳng lẽ khi các ngươi xuất thủ hạ sát Lãng Tử không nghĩ đến hậu quả?

Lão nhân sứt môi nói :

- Ngươi có bản lĩnh thì cứ đi tìm Quan Ngoại Dật Tẩu mà phân cao thấp. Chúng ta chỉ là người truyền tin thôi.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đương nhiên là ta cũng sẽ tìm hắn, nhưng các ngươi cũng phải trả giá cho hành động giết người.

Nói xong lại tiến thêm hai bước.

Hắc Mao Hâu tuy khiếp sợ nhưng không thể đứng khoanh tay chờ chết liền quát to một tiếng nhảy chồm tới.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đưa tay trái lên chộp lấy Uyển mạch đối phương vặn một cái, đồng thời vung chân phóng ra một cước.

Hắc Mao Hâu bắn lên không như một quả cầu, há miệng phun ra một vòi tiền huyết.

Lão nhân sứt môi hét lên :

- Thần Ứng! Chúng ta cùng xông vào!

Dứt lời bỏ tới vùng song chưởng sang hậu tâm Hàn Tùng Linh.

Lão nhân mặt sọc có danh hiệu Thần Ứng cũng đã có ý liên thủ với đồng bọn thừa cơ Hàn Tùng Linh đấu với Hắc Mao Hâu mà trừ đi thì mình khó toàn mạng, vừa nghe lão sứt môi nói thì từ bên tả lao sang.

Bạch Phong công chúa thấy vậy rút Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lao ra quát :

- Đứng lại!

Vừa quát vừa công ra ba kiếm.

Thần Ứng bị chặn lại, cười hắc hắc nói :

- Mỹ nhân! Để chúng ta giết xong tiểu tử kia, nàng sẽ thuộc về...

Bạch Phong công chúa tức giận quát lên :

- Câm miệng!

Trong tiếng quát, kiếm quang lại lóe lên.

Thần Ưng còn ngây người trước sắc đẹp mê hồn của Bạch Phong, không ngờ mỹ nhân còn có bản lĩnh kinh nhân như thế, đến khi nhận ra chiêu kiếm quá lợi hại thì đã không tránh kịp nữa, mở to mắt kinh hoàng nhìn thanh kiếm đã quét tới cổ mình.

Một tiếng rú thảm khốc vang lên, đầu Thần Ưng rơi xuống lăn lông lốc trên mặt tuyết.

Hàn Tùng Linh vừa đá Hắc Mao Hầu bay lên không thì nghe chuông kinh đánh tới sau lưng, đưa tay trái đánh lui lại một chuông.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, lão nhân sứt môi bị đánh lui bảy tám thước nhưng vẫn không đứng vững, ngồi phịch xuống tuyết.

Hàn Tùng Linh bước tới, giần giọng hỏi :

- Triệu Tông Nguyên hiện đang ở đâu, nói mau!

Lão nhân nhìn bộ mặt đặng đặng sát khí của đối phương hỏi lại :

- Lão phu nói thì cũng chết, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Hàn mỗ không lừa ngươi. Tuy nói ra cũng chết, nhưng nếu không nói thì chết còn thảm hơn.

Lão nhân trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc thở dài nói :

- Thôi được! Một mắt đã thành thiên cổ hận! Không ngờ Song Chương Kinh Thiên Tuân Dũ này tung hành Quan ngoại mấy chục năm mà bị Triệu Tông Nguyên mua chuộc đến nỗi táng thân ở đây! Đó cũng là kiếp vận thôi!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Các ngươi chẳng bấy rồi tới đây lừa Hàn mỗ phải đúng không?

Song Chương Kinh Thiên Tuân Dũ gật đầu :

- Không sai.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Kẻ chủ mưu là ai?

- Người của Tam Phật đài, trong đó có hai tên Sứ giả. Ngoài ra còn nhiều cao thủ của Tam Tinh bang.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Còn Triệu Tông Nguyên?

Tuân Dũ đáp :

- Lão phu nghe nói Triệu Tông Nguyên cũng tới đây. Nhưng chỉ trong trường hợp bất đắc dĩ lão mới xuất thủ.

- Chúng mai phục ở đâu?

- Dưới chân Bạch Vân Phong này.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc lại hỏi :

- Các hạ nói đều thật cả chứ?

Tuân Dũ nghiêm giọng đáp :

- Hàn Tùng Linh, trong trường hợp thế nào cũng chết, lẽ ra lão phu không nên nói thật. Nhưng để chuộc lại lỗi lầm mà lão phu vừa mới nhận ra thì nên nói rõ sự thật cho ngươi biết. Có lẽ ngươi vẫn không tin. Nhiều khi cho tới lúc đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, người ta mới nhận thức được thiện ác.

Bạch Phong công chúa nghe nói, trong lòng chợt trào lên nỗi xót thương. Chỉ mấy câu vừa rồi, nàng nghĩ lão nhân này chưa phải là kẻ cùng hung cực ác, cho dù trước đây có thể nào chẳng nữa thì sau này cũng cải tà quy chánh.

Mặc dù vậy, nàng không can thiệp vào.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Các hạ có thể nói chúng đặt cược bấy thế nào không?
- Lấy một người làm mồi nhử người.
- Ai vậy?
- Không Tước chân nhân!

Hàn Tùng Linh mặt biến sắc, hỏi tiếp :

- Không Tước chân nhân còn sống hay sao?

Tuân Dũ gật đầu :

- Còn sống. Nhưng bản thân lão ta cũng không muốn sống nữa.

Mặt Hàn Tùng Linh chợt hiện sát cơ. Chàng vung chưởng lên quát :

- Các ngươi đã làm gì Không Tước chân nhân? Vị đó hiện giờ ở đâu?

Tuân Dũ mặt mày tái mét, há miệng nhưng không nói ra được.

Bạch Phong công chúa lại gần nhẹ giọng :

- Tùng Linh, bình tĩnh lại đi!

Hàn Tùng Linh hít vào một hơi, hạ tay xuống giọng có phần dịu lại :

- Các hạ nói nhanh lên!

Tuân Dũ lấy lại can đảm nói :

- Chúng đã làm Không Tước chân nhân tới chỗ thập tử nhất sinh rồi, chỉ còn sống thoi thóp một vài canh giờ nữa thôi, thần tiên cũng không cứu được nữa.
- Chúng để ông ấy ở đâu?
- Chỗ trước đây ông ta trú thân.
- Tùng Hải động?

Tuân Dũ gật đầu :

- Chính là ở đó.

Tuân Dũ dừng lại một lúc, lại nói :

- Hàn Tùng Linh, vừa rồi Lăng Tử nói không sai, Không Tước chân nhân nhấn lại với Lăng Tử hai câu đó.

Hàn Tùng Linh lâm bầm :

- “Tiểu lượng phi quân tử, vô độc bất trượng phu”... Chân nhân muốn mình bỏ mặc vị đó, và đừng khoan nhượng với kẻ thù...

Lại hỏi :

- Các hạ nói hết rồi chứ?

Tuân Dũ thấy vẻ mặt lạnh lùng đầy sát khí của chàng, cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, run giọng đáp :

- Hết... rồi..

Bạch Phong công chúa bấy giờ mới chen lời :

- Tùng Linh, chẳng lẽ tội của vị này nhất định phải chết?

Tuân Dũ lòng đầy hy vọng, hết nhìn Bạch Phong công chúa lại nhìn Hàn Tùng Linh.

Chàng khoát tay nói :

- Các hạ đi đi!

Tuân Dũ trăn trăn vào mặt Hàn Tùng Linh, chột thờ dài nói :

- Phải! Lão phu đã sẵn sàng đi rồi. Ngươi hạ thủ đi!

Bạch Phong công chúa bước lên nói :

- Ngươi sao thế? Đứng dậy đi đi! Tùng Linh không giết ngươi đâu!

Như vừa mới tỉnh khỏi cơn ác mộng, Song Chương Kinh Thiên Tuân Dũ đứng bật lên, quay người chạy xuống núi, vừa chạy vừa nói to :

- Bỏ Tất xin chứng giám cho Tuân Dũ này suốt đời không làm điều ác nữa. Nếu sai lời thì bị trời tru đất diệt!

Nói xong câu thì đã chạy xa mấy chục trượng.

Hàn Tùng Linh bước lại gần Lăng Từ quỳ xuống bên thi thể đã lạnh ngắt, trầm giọng nói :

- Đây là ông trời muốn cô lập ta hay vì tiểu đệ mang tai họa đến cho huynh? Lăng Từ! Hãy nói cho tiểu đệ biết đi!

Nói xong hai giọt nước mắt rơi xuống thi thể vị bằng hữu vừa chỉ gặp một lần.

Bấy giờ thư muội Úc Liên cũng đến, ba người đứng lặng nhìn cảnh tượng cảm động đó.

Đây là lần đầu tiên Bạch Phong thấy Hàn Tùng Linh rơi lệ, tuy nàng chưa biết thân phận đích thực của chàng, nhưng đoán rằng đó là thiếu niên cô độc và số phận rất bi thảm.

Nàng bước lại gần dịu dàng nói :

- Tùng Linh! Đời người ta thế nào rồi cũng phải chết. Huynh ấy đã từng nói rằng người anh hùng hào kiệt chỉ chết có một lần. Như vậy Lăng Từ xứng đáng là anh hùng hiệp sĩ xả thân vì người khác rồi. Xin hãy bớt đau buồn cho huynh ấy an nghỉ.

Hàn Tùng Linh không đáp.

Bạch Phong công chúa buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Anh linh Lăng Từ thấy huynh ủy mị như thế chắc không hài lòng đâu. Huynh ấy còn nói rằng “Tiểu lượng phi quân tử, vô độc bất trượng phu”. Món nợ này chúng ta bắt cừu nhân phải hồi hoàn, vì thế phải rắn rỏi lên mới được!

Hàn Tùng Linh ngẩng đầu lên nhìn nàng, trầm giọng nói :

- Phải! Chúng ta bắt chúng phải trả giá gấp trăm nghìn lần!

Chàng đứng lên nói :

- Ba tỷ muội hãy tới Hương Sơn khách điểm ở Trấn Sơn quan trước chờ ta.

Bạch Phong hỏi :

- Còn huynh?

- Ta phải đến gặp một vị bằng hữu.

- Không bước chân nhân đứng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Bạch Phong lo lắng nói :

- Chẳng lẽ huynh quyết xông vào cạm bẫy của chúng?

- Chúng sẽ không làm gì được ta đâu.

Bạch Phong nói :

- Muội sẽ đi cùng huynh.

Hàn Tùng Linh phản đối ngay :

- Không được!

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh căn môi nói :

- Ba vị hầu như chưa hành khứ giang hồ nên chưa trải qua những tình huống nguy hiểm. Vì thế rất khó tránh được cạm bẫy của đối phương.

Bạch Phong hỏi :

- Chẳng lẽ vì thế mà tiểu muội cứ phải tìm nơi an toàn mà trốn tránh hay sao? Như thế thì bao giờ mới học được kinh nghiệm?

Hàn Tùng Linh không biết trả lời sao.

Bạch Phong nhẹ giọng :

- Tùng Linh, bọn muội chỉ đi theo, nấp một nơi nào đó nhìn huynh hành động thôi, sẽ không lộ diện đâu!

Hàn Tùng Linh nói :

- Như thế cũng rất nguy hiểm, vì ta biết nếu gặp chuyện gì bất trắc, muội sẽ không ngồi yên...

Bạch Phong kiên quyết nói :

- Chính vì thế mà muội phải đi. Nếu huynh may mắn được an toàn thì tốt, ngược bằng huynh không về nữa thì muội cũng quyết không sống một mình...

Hàn Tùng Linh nhìn nàng, trong lòng vô cùng kích động.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu rồi thở dài nói :

- Thôi được...

Chàng nhìn sang thư muội Úc Liên hỏi :

- Còn hai cô nương này...

Bạch Phong nói :

- Cứ để chúng vào Trấn Sơn quan trước.

Úc Lan vội nói :

- Công chúa đã không sợ nguy hiểm thì thư muội chúng tôi cũng không sợ! Nếu Công chúa gặp chuyện gì thì chúng tôi cũng không muốn sống một mình.

Bạch Phong nói :

- Các người cứ hỏi Hàn công tử, ta không quyết định được.

Úc Liên cười nói :

- Hàn công tử, như vậy là Công chúa đã đồng ý rồi, lẽ nào công tử còn phản đối?

Hàn Tùng Linh nói :

- Hai vị nên biết chuyến đi này rất nguy hiểm...

Úc Liên lập tức ngắt lời :

- Lan tỷ đã nói, nếu công tử và Công chúa gặp rủi ro gì chúng tôi cũng quyết không sống một mình.

Hàn Tùng Linh không biết trả lời sao nhìn Bạch Phong dò hỏi. Thấy nàng gật đầu, hai tỷ muội cao hứng nói :

- Thế là được, chúng ta đi thôi!

Hàn Tùng Linh cúi xuống bế Lăng Từ lên.

Bạch Phong công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Huynh định mang theo cả huynh ấy sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Phải. Cần phải có thêm nhiều người tiễn biệt huynh ấy sang thế giới bên kia.

Nói xong cất bước xuống núi.

Bạch Phong và thư muội Úc Lan lặng lẽ đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Phiên Thiên Ngọc Hồ

Đêm không trăng nhưng giữa bạt ngàn tuyết trắng vẫn nhìn thấy cảnh vật, gió cuốn những bông tuyết lớn quất vào mặt như những mũi dao.

Bốn người bất chấp giá rét đi về phía Ma Thiên lĩnh hướng lên một ngọn núi cao ngất.

Đó là chủ tỷ Bạch Phong công chúa do Hàn Tùng Linh vẫn bế thi thể Lăng Từ dẫn đầu băng tới Tùng Hải động.

Cách chừng bảy tám trượng, Hàn Tùng Linh chợt dừng lại ngưng thần lắng nghe.

Chàng phát hiện ra tiếng y phục sột soạt.

Lập tức phía trước vang lên tiếng quát :

- Ai?

Hàn Tùng Linh nhìn lên nhưng không thấy ai cả, không biết đối phương nấp ở đâu?

Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Nghe giọng nói thì đối tượng phải cách chừng hai mươi trượng, làm sao mà phát hiện ra mình?

Tiếng người phía trước lại hỏi :

- Các người là ai?

Bấy giờ mới có tiếng trả lời :

- Các ngươi là thứ gì mà chặn giữa rừng tra danh hỏi tính?

Hàn Tùng Linh nhận ra giọng nói này, lắm bầm :

- Thì ra Văn huynh đến trước mình bị đối phương phát hiện.

Bạch Phong công chúa đi bên cạnh chàng, ngạc nhiên hỏi :

- Huynh biết người đó sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Phải, đó là hậu nhân của một vị trong Tam Phật đài.

Bạch Phong công chúa càng kinh dị hơn hỏi tiếp :

- Là cừu nhân ư?

- Không phải, là bằng hữu. Hơn nữa còn chung chí hướng.

- Muội không hiểu.

Hàn Tùng Linh giải thích :

- Tam Phật đài bây giờ là bọn tiếm quyền, tiền nhân của Vân huynh là một trong ba vị sáng lập ra Tam Phật đài, chính họ đã cứu được ngu huynh khỏi thâm biển và sau đó ba tên tiếm quyền này sát hại. Muội hiểu chưa?

Bạch Phong công chúa gật đầu, lại hỏi :

- Vị đó danh hiệu là gì?

- Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long.

- Còn kẻ chặn đường là ai huynh có nhận ra không?

- Không. Chắc là người của Tam Tinh bang.

- Chúng ta tới giúp vị bằng hữu này một tay chứ?

Hàn Tùng Linh chưa kịp trả lời thì tiếng người phía trước lại vang lên :

- Các người tới đây làm gì?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đáp :

- Ma Thiên lĩnh không phải của riêng ai, tới đây làm gì là việc của chúng ta, các người có quyền gì mà chất vấn?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên trầm nghĩ :

- Vân huynh đi với ai mà xưng là chúng ta chứ? Chẳng lẽ huynh ấy đã tìm được Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà?

Lại nghe Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Các người là đệ tử của Tam Tinh bang?

- Không sai!

- Các người đang chờ Hàn Tùng Linh đúng không?

- Hắc hắc! Người biết vậy là tốt. Xem ra hai người đều không phải là Hàn Tùng Linh, vì thế ta khuyên một câu, tốt nhất là quay lại đi.

- Nếu không thì sao?

- Nếu không thì Nam Phong này sẽ là nơi táng thân của các người.

Hàn Tùng Linh vội nói :

- Chúng ta tiến lên thôi!

Nói xong tiến lên trước, ba thiếu nữ bước theo.

Đi thêm chừng hơn mười trượng thì đã có thể thấy rõ quang cảnh trước mặt.

Vừa nhìn lên, Hàn Tùng Linh nhận ra ngay Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lưng quần Hắc trường tiên, hông đeo đoản kiếm đứng quay lưng về phía mình.

Đứng bên cạnh y là một vị cao dong dỏng, ăn mặc theo lối thư sinh, tay cầm một cây thiết phiến, tuy không thấy diện mạo nhưng dáng vẻ còn trẻ.

Đối diện với hai người là năm tên hán tử mặc y phục màu xám đứng thành hàng chữ nhất, tên đứng giữa tuổi độ tứ tuần, đôi mắt nhỏ và sắc như mắt rắn, mặt đầy lông vàng.

Tên này chỉ vào người bên cạnh Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Người là Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà?

Vị thư sinh phe phẩy cây chiết phiến sáng giọng cười đáp :

- Hô hô! Trước khi hỏi người khác thì hãy tự xưng danh mình trước đã.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chột quát lên :

- Xà Nhân Giao! Người có chịu tránh ra không?

Xà Nhân Giao nói :

- Bồn Hương chủ tới đây để trấn sơn, có lý đâu lại tránh?

Vị thư sinh lại cười “hô hô” nói :

- Dưới trời băng tuyết này chuột rắn đều chui hầm rúc bụi, thay bằng hạng người này.

Xà Nhân Giao tức giận quát lên :

- Tên họ Quan! Người đừng giữ giọng văn chương ra nữa! Có bản lĩnh thì cùng bồn Hương chủ thử mấy chiêu.

Vị thư sinh bước lên nói :

- Chính hợp ý Quan mỗ! Các hạ ra tay đi!

Xà Nhân Giao tuy chưa biết võ công của đối phương thế nào nhưng nhìn còn trẻ nên có ý coi thường, liền nói :

- Bồn Hương chủ cần xem người danh xưng Tứ Tuyệt gồm những tuyệt gì?

Dứt lời chồm tới vung tả chưởng đánh ra, đồng thời bàn tay hữu cong lại như nắm lưỡi câu chop tới tiểu phúc đối phương.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hừ một tiếng giương chiết phiến điểm ra.

Xà Nhân Giao đang lao tới, song chưởng sắp đánh tới đối phương thì chột ngừng lại, người đờ ra như pho tượng.

Hàn Tùng Linh buột miệng :

- Thân thủ vị Quan huynh quả rất cao cường!

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long so với Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cao thấp thế nào?

- Nghe nói bằng nhau, không cao không thấp.

- Còn huynh thì sao?

- Trước đây Vân huynh từng động thủ với ta, có kém nửa bậc.

Bạch Phong công chúa nghe vậy cả mừng nói :

- Tùng Linh, hai vị đó có võ công cao cường như vậy, sau này chúng ta liên thủ với họ, Tam Phật đài đệ tử tuy nhiều nhưng không còn đáng sợ nữa đâu.

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Muội chưa biết, Tam Phật đài đã trở thành lãnh tụ của võ lâm, thế lực bao trùm cả Trung Nguyên lẫn Quan ngoại, ắt không chỉ có hư danh. Tam sơn ngũ nhạc có biết bao kỳ nhân dị sĩ mà không ai làm gì được chúng, đủ thấy chúng lợi hại tới đâu.

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Huynh sợ hay sao?

- Ta chỉ sợ không tìm được chúng mà thôi.

- Nhưng xem giọng huynh thì dường như không tin chắc mình sẽ thắng?

- Đúng vậy!

Lúc đó bốn tên còn lại của Tam Tinh bang thấy Hương chủ Xà Nhân Giao xuất thủ lâu như thế mà không đánh tới Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, đều ngơ ngác không hiểu vì sao.

Chờ hồi lâu, một tên chợt nói :

- Chẳng lẽ Hương chủ đã bị khống chế?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười hô hô nói :

- Mạnh Tử viết: “Thiện tai giả, phục thượng hình”. Quan mỗ phải làm theo tiền nhân thôi!

Dứt lời vung thiết phiến, đầu Xà Nhân Giao bay đi lăn lông lốc dưới mặt tuyết, Một vòi máu phun ra thì thể không đầu từ từ đổ xuống đất.

Bốn tên còn lại đều giật mình rúng động nhưng chỉ sau chốc lát hung tính nổi lên, hai tên rút binh khí, miệng quát vang, chồm tới Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói :

- Bây giờ nhường cho ta!

Vừa nói vừa vung Hắc trường tiên quát xuống.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cũng vung thiết phiến tới hai tên còn lại.

Tiếng rú thảm vang lên làm chấn động màn đêm thanh tĩnh, máu tuôn ra nhuộm đỏ mặt tuyết, tiếng đầu rơi lộp cộp, tiếng thân người đổ xuống bình bịch, thật là một cảnh tượng kinh hoàng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vừa giết xong hai tên hán tử nhìn lại thấy hai tên kia cũng đã được Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà giải quyết xong, thu roi cười nói :

- Quan lão đệ thật tham! Ta phục ngươi đây!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đáp :

- Không dám! Theo lời bọn chúng thì dường như Minh chủ chưa đến, không biết tối nay có kịp tới đây không?

Vừa lúc ấy chợt nghe trên núi có người nói :

- Hai vị đến thật nhanh!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nhìn lên hỏi :

- Các hạ thân thủ cao cường như thế, tất không phải nhân vật tầm thường trong Tam Tinh bang.

Người kia đáp :

- Lão phu là Thảm Điện Thần.

Hàn Tùng Linh nghe nói kéo Bạch Phong công chúa dừng lại.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười hô hô nói :

- Giữa thâm sơn cùng cốc này mà gặp được gặp Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm bang chủ đại giá quang lâm, huynh đệ chúng tôi thật vô cùng vinh hạnh!

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần bước tới cách hai người chừng một trượng thì dừng lại, cười âm trầm nói :

- Hai vị, chúng ta nên nói thẳng với nhau. Hai vị vừa hạ độc thủ với năm đệ tử bốn bang, như vậy đủ thấy tới đây là để đối phó với chúng ta. Lão phu tới đây cũng không phải tình cờ, đúng không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long cười đáp :

- Đương nhiên Thảm bang chủ phải có trách nhiệm với năm tên đệ tử này rồi!

Thảm Điện Thần nói :

- Hai vị đã tới đây, không cần nói cũng biết mục đích là Tùng Hải động. Oan có đầu nợ có chủ. Món nợ này đương nhiên lão phu cần tính. Tuy nhiên việc đầu còn có đó, không cần phải vội. Nếu hai vị cao hứng, lão phu sẽ dẫn hai vị tới Tùng Hải động du ngoạn một chuyến.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà sau khi bị bọn Xà Nhân Giao chặn đường cũng đoán ra đối phương đã cho người mai phục, nay nghe Thảm Điện Thần nói thế cùng rúng động nghĩ thầm :

- Tên Bang chủ Tam Tinh bang đã tới đây dẫn đường, vậy thì kẻ mai phục là nhân vật lợi hại thể nào nữa?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười đáp :

- Bang chủ là bậc tôn chủ một phái, được người như thế dẫn đường, huynh đệ chúng tôi còn mong gì hơn nữa? Tuy biết các vị đã giăng sẵn thiên la địa võng, chúng tôi cũng liều một chuyến xem sao!

Thảm Điện Thần nhìn Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Vân thiếu hiệp có ý kiến khác không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đáp :

- Tại hạ hoàn toàn đồng ý với Quan lão đệ.

- Vậy mời hai vị theo lão phu.

Nói xong quay lại dẫn Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đi ngược lên núi.

Bạch Phong công chúa lo lắng nói :

- Tùng Linh, chúng ta đi nhanh thôi. Nhất định trước Tùng Hải động có nhân vật rất lợi hại, chỉ e hai vị kia không đối phó nổi đâu!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Đối phương thiết lập cạm bẫy cốt là chờ ta, dù cho hai vị huynh đài kia có đến chúng cũng chưa dễ vào đâu. Chúng ta hãy tương kế tựu kế.

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Kế gì?

- Bọ ngựa rình bắt ve, chim sẻ rình bọ ngựa.

Chàng chỉ tay lên một vách núi cao nói tiếp :

- Chúng ta vòng lên nắp trên vách đá kia, bên dưới là Tùng Hải động, chờ xem đối phương hành động thế nào.

Khi hai người vòng lên chiếm lĩnh vị trí trên vách đá, nhìn xuống đã thấy Thảm Điện Thần cùng Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đứng giữa bãi trống trước Tùng Hải động.

(Mất hai trang 74, 75 trong bản gốc.)

Dịch Cur Hiền nói rằng hần đã ra khỏi Âm Mộng cốc ắt không sai. Thảm bang chủ có dặn thuộc hạ đừng đánh cỏ động xà không?

Thảm Điện Thần đáp :

- Bỏn tọa đã sai bảo chúng.

Hồng y thanh niên lạnh lùng nói :

- Vậy thì tốt. Hy vọng lần này Thảm bang chủ không làm hồng việc như lần trước nữa.

- Bỏn tọa không dám.

Thấy Thảm Điện Thần đối đáp với thanh niên này tỏ ra khúm núm như thế, đồng thời nghe hần nói về Sơn Quân Dịch Cur Hiền, Hàn Tùng Linh đoán rằng có thể đây là Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam, nhi tử của lão đại trong Tam Phật đài.

Tên này mi thanh mục tú, mũi thẳng miệng vuông, dáng anh nhi tuấn tú, chỉ tiếc rằng môi hơi mỏng và hơi cong xuống, chứng tỏ người nham hiểm độc ác.

Hồng y thanh niên tới đứng đối diện với Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, nhìn hai người một lúc rồi cười nói :

- Nếu bốn nhân đoán không lầm thì hai vị là những nhân vật gần đây lừng danh Quan ngoại Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, không sai chứ?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thay lời đáp :

- Huynh đệ chúng ta đúng là danh hiệu như thế, chỉ là không dám nhận lừng danh Quan ngoại đâu. Còn các hạ ắt là nhân vật uy danh hiển hách Trung Nguyên, đại thiếu gia của Tam Phật đài Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam?

- Bốn nhân chính là Dịch Tinh Nam.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Đêm khuya tuyết lạnh, đề Dịch thiếu gia chờ lâu, huynh đệ chúng tôi rất áy náy bất an. Có lẽ chúng ta đừng mất thời gian vào những chuyện khách sáo nữa.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười thâm trầm đáp :

- Còn Dịch mỗ lại cho rằng thời gian ở đây kéo dài bao nhiêu thì sinh mệnh hai vị dài thêm chừng đó. Dịch mỗ đã không vội thì hai vị sốt ruột làm gì?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Trừ gian diệt ác là việc phải làm ngay. Nay chủ hung đã ở trước mặt, Quan mỗ không kiên nhẫn chờ lâu.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam sầm mặt nói :

- Lần đầu tới quana ngoại, Dịch mỗ nghe nói rằng Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà có nhất tuyệt là giao biện, nay mới thấy quả không sai. Đáng tiếc rằng đây không phải là nơi khẩu chiến nên các hạ không có đất dụng võ mất rồi! Hắc hắc...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười hô hô đáp :

- Cổ nhân nói: Vô lực thì lý bất thông. Chỉ sợ các hạ dụng võ cũng chưa chắc đã hơn gì khẩu thiệt!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hừ một tiếng nói :

- Quan Kỳ Hà! Lát nữa xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám cuồng ngạo trước mặt Dịch mỗ?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chột chen lời :

- Tên họ Dịch! Cổ nhân nói rằng “Tứ phùng tri kỷ thiên bôi thiểu, thoại bất đầu Cơ bán cư đa”. Chúng ta thế như nước lửa chẳng có gì đáng nói. Ngươi có thù đoạn gì thì đưa hết ra đi!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười hắc hắc nói :

- Tên họ Vân! Ngươi nói rất đúng. Phiên Thiên Ngọc Hồ thấy cũng nên kết thúc tính mạng ngươi rồi.

Nói xong bước lên.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đáp :

- Còn chưa biết ai lấy mạng ai. Ngươi xuất thủ đi!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đưa tay ngăn lại nói :

- Khoan đã! Nói thật tới nay Dịch mỗ tới Ma Thiên lĩnh này không phải vì hai vị đâu.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hỏi :

- Vì Hàn Tùng Linh?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam gật đầu :

- Không sai! Nhưng vì tới giờ mà hán chưa đến nên chỉ đành giải quyết tạm người cũng được. Nhưng trước khi hai vị lên đường, Dịch mỗ muốn cho các người được khai nhãn giới.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười hô hô nói :

- Không sai! Huynh đệ chúng ta muốn xem ngươi bố trí cạm bẫy chờ đón Hàn Tùng Linh lợi hại ra sao?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam quay lại nói :

- Mời các vị ra đi!

Hắn vừa hô xong, từ hai bên lùm cây bên Tùng Hải động bước ra ba người, thân pháp đều rất kỳ ảo, hiển nhiên võ công đều thuộc hàng thượng đẳng.

Hắn Tùng Linh thấy ba người này gồm Sơn Quân Dịch Cư Hiền, một lão đạo sĩ tóc bạc và một lão nhân khác tuổi ngoại thất tuần bận lục y, da mặt trắng bệch như người chết, hai mắt hõm sâu, trông giống như ác quỷ.

Thấy Sơn Quân Dịch Cư Hiền, Bạch Phong công chúa mắt phát hàn quang, nhòm người lên nhưng bị chàng giữ lại.

Chỉ trong chớp mắt, ba lão nhân tới giữa quang trường.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam chỉ tới lão nhân bận lục y nói :

- Hai người có biết vị này không?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hơi cúi người nói :

- Quý Hòa Nhạc tiền bối nhiều năm qua nghe nói không can dự chuyện thị phi trong giang hồ, không ngờ hôm nay cũng tới đây.

Lục y lão nhân trừng mắt nói :

- Tiểu tử! Lão nghe nói gần đây có một tên tiểu bối Hàn Tùng Linh tự xưng là võ công vô địch thiên hạ, cả gan dám phá Độc Lân Hóa của lão phu. Vì thế tới nay ta tới đây trừng trị hắn.

Hàn Tùng Linh nghe nói rúng động nghĩ thầm :

- Trong giang hồ truyền ngôn Quý Hòa Nhạc Lương võ công rất cao cường, đặc biệt Độc Lân Hóa của lão ta được coi là võ lâm nhất tuyệt, tính tình cổ quái nhưng rất ít giao tiếp với các phái trong giang hồ, làm sao cũng theo Tam Phật đài.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà không muốn gây thù chuốc oán với nhân vật lừng danh này, nhã nhặn hỏi :

- Lão tiền bối có tra rõ nguyên nhân vì sao Hàn Tùng Linh phá Độc Lân Hóa của mình không?

Quý Hòa Nhạc Lương rít lên :

- Không cần biết nguyên do! Độc Lân Hóa là ám khí của ta. Kẻ nào dám phá là phạm tội bất kính với lão phu!

- Nếu kẻ dùng nó vô cớ định lấy mạng người khác thì sao?

Quý Hòa Nhạc Lương ngao mạn nói :

- Đó là vì hắn đáng chết!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười nhạt nói :

- Nếu ngày sau tiền bối gặp người khác võ công cao hơn mình mà cũng có lập luận như thế thì nghĩa là tiền bối cũng đáng chết hay sao?

Quý Hòa Nhạc Lương sắc tới, gầm lên :

- Cái gì? Tiểu tử ngươi nói gì?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chen lời :

- Nhạc lão thất phu! Giết người chẳng qua chỉ thành vết sẹo bằng miệng chén mà thôi. Ngươi cậy vào ám khí bàng môn tả đạo mà hoành hành giang hồ, uy hiếp thế nhân. Như thế trong số những kẻ vô sỉ trong thiên hạ ngươi đáng được xếp hàng đầu đấy!

Bộ mặt trắng bệch của lão ma đầu chợt đỏ bừng lên.

Lão thò tay vào túi định lấy ám khí thì Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam ngăn lại nói :

- Tiền bối hãy khoan! Hai tên cuồng đồ này không cần tiền bối phải phí sức. Để vẫn bối trừng trị chúng cho lão nhân gia hả giận.

Quý Hòa Nhạc Lương đã nộ khí xung thiên, đôi mắt sâu hoắm phát ra hai luồng sáng xanh lè quất :

- Lùi ra! Ngươi dám quản đến việc của lão phu sao?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười khinh khinh đáp :

- Văn bối có ăn gan bằng trời cũng không dám quân đến việc của tiền bối. Nhưng gia phụ viết thư chỉ nhờ tiền bối tương trợ đối phó với Hàn Tùng Linh thôi.

Quý Hòa Nhạc Lương có phần dịu lại hỏi :

- Người đưa uy danh Tam Phật đài ra để hù dọa lão phu?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đáp :

- Lão tiền bối sao lại nói thế? Gia phụ xưa nay vẫn nhất mực cung trọng lão nhân gia, nếu tiền bối đã quyết ý động thủ thì văn bối không dám ngăn cản.

Nói xong lùi lại.

Quý Hòa Nhạc Lương rút tay ra, mắt nhìn Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đầy uy hiếp.

Trên vách đá, Hàn Tùng Linh hướng sang Bạch Phong công chúa nói :

- Muội đưa kiếm đây!

Bạch Phong công chúa giữ tay chàng lại hỏi :

- Huynh định xuống hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ta cần giết lão quái vật Nhạc Lương.

Bạch Phong công chúa nói :

- Nhưng hiện giờ chúng ta còn chưa biết rõ kế hoạch của chúng mà?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Bây giờ không thể trì hoãn được nữa. Nếu ngu huynh không xuống thì Văn huynh và Quan huynh sẽ bỏ mạng vì Độc Lân Hỏa.

Chàng cầm Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm định nhảy xuống thì chợt nghe Quý Hòa Nhạc Lương cười to nói :

- Dịch thiếu hiệp! Lão phu chỉ giỡn chơi thôi mà. Đừng tưởng đó là thật!

Tuy nguy cơ Độc Lân Hỏa tạm thời giải trừ nhưng Hàn Tùng Linh không phải vì thế mà nhẹ nhõm hơn, trái lại càng lo lắng.

Tên ma đầu danh chấn thiên hạ Quý Hòa Nhạc Lương mà còn tỏ ra khiếp sợ một tên thiếu gia của Tam Phật đài như thế, đủ thấy thế lực của chúng đáng sợ đến đâu.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười nói :

- Nếu vậy xin mạn phép lão tiền bối!

Hắn nhìn Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, chỉ sang lão đạo sĩ tóc bạc hỏi :

- Hai người biết vị đạo trưởng này không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nhìn hồi lâu mới trả lời :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì đây là vị Du Long Chân Nhất đạo trưởng trong Nhất Long Tam Hồ danh lừng Mặc Bắc mấy chục năm trước...

Lão đạo sĩ tóc bạc gật đầu :

- Thiếu thí chủ đoán đúng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói tiếp :

- Nhất Long Tam Hồ đại danh không nhỏ. Nhưng nay Tam Hồ đã chết bắt mình bắt bạch, còn Nhất Long thì thay đổi tác phong hành hiệp, trở thành thuộc hạ của Tam Phật đài mất rồi! Đáng thất vọng lắm thay!

Du Long Chân Nhất trầm giọng nói :

- Vô lượng thọ Phật! Lỡ lời gây họa, tiểu thí chủ có nói quá không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long còn định châm biếm mấy câu thì Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chợt tranh lời :

- Dịch Tinh Nam! Thủ tục giới thiệu đều đã tiến hành xong. Người muốn gì thì nói mau đi.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười khan đáp :

- Trước mặt các người là Tùng Hải động. Nhất định các người biết ai ở trong đó chứ?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đáp :

- Chẳng phải người bán tin Không Tước chân nhân bị khống chế trong đó là gì?

- Không sai! Tất hai vị tới đây để cứu lão ta, đúng không?

Hàn Tùng Linh nói nhanh :

- Bạch Phong! Âm mưu như thế là đã rõ, ta xuống đây.

Nói xong định nhảy xuống.

Bạch Phong công chúa giữ lại nói :

- Tùng Linh, đừng...

Bạch Phong công chúa cầu khẩn :

- Hai vị bên dưới còn chưa gặp nguy hiểm, huynh cứ chờ thêm một lát nữa được không?

Bên dưới Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hỏi :

- Bây giờ hai vị vẫn còn giữ ý định vào Tùng Hải động cứu Tam Thanh đạo nhân chứ?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đáp :

- Vào đó để các người án ngữ cửa động chứ gì?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười hô hô nói :

- Xác thực là Dịch mỗ có ý định như thế.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long cười nhạt đáp :

- Dịch Tinh Nam, người đánh giá Hàn Tùng Linh thấp quá đấy!

- Trái lại! Dịch mỗ không đánh giá thấp chút nào, vì Tam Tinh bang đã mấy lần bị hắn cho ném khổ đầu. Ta biết rõ Hàn Tùng Linh không chỉ võ công cao cường mà còn cơ trí hơn người. Nhưng lần này nhất định hắn sẽ sa lưới.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nhận xét :

- Người hơi chủ quan đấy!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nói :

- Không chủ quan đâu. Năm năm trước Không Tước chân nhân liều chết công Hàn Tùng Linh thoát khỏi thảm họa, vì thế đối với tiểu tử đó có ân cứu mạng. Nay biết ân nhân bị khốn trong động, lẽ đâu hắn không tới cứu? Khi đó chỉ cần Quỷ Hỏa Nhục lão tiên bồi bản ra một ít Độc Lân Hỏa trước động khẩu, cùng với sự phối hợp của chúng ta thì hắn còn hy vọng thoát đi đâu?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Âm mưu đó quả là hiểm độc! Chỉ tiếc là rằng Hàn Tùng Linh đã không mắc lừa các người.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nói :

- Dù sao thì cũng bắt được các người, như thế không tới nỗi uổng công.

Nói xong quay lại ra lệnh cho hai lão nhân đi theo mình :

- Bắt lấy chúng!

Hai lão nhân dạ ran một tiếng nhảy bổ tới Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà.

Chính lúc ấy từ trên vách đá có tiếng nói lạnh lùng vang tới :

- Dịch Tinh Nam! Tại hạ đã tới đây!

Dứt lời một nhân ảnh đáp xuống quảng trường.

Hàn Tùng Linh đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn mang theo một tử thi làm tất cả những người có mặt đều bất ngờ. Mọi ánh mắt đều tập trung vào chàng cả hai lão nhân sắp động thủ cũng thu chiêu lùi lại :

Trừ những ánh mắt biểu hiện nội tâm khác nhau, không ai nói một lời, cả quảng trường im phăng phắc tựa hồ tất cả mọi người đều đóng thành băng.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nhìn Hàn Tùng Linh một lúc lâu rồi quay sang Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Vân huynh, Hàn thiếu hiệp đó sao?

Sao khi bọn Quý Hòa Nhạc Lương, Sơn Quân Dịch Cư Hiền và Du Long Chân Nhất đạo nhân từ hai bên động khẩu xuất hiện ra, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long biết rõ với sức hai người thì quyết không sao đối phó nổi.

Trong lòng đang lo lắng không biết nên làm gì để thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn thì Hàn Tùng Linh xuất hiện.

Cảm giác đầu tiên là y thấy mừng thầm, nhưng ngay sau đó liền trở nên lo lắng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chưa biết sau khi từ Sinh Tử quan trở về, võ công Hàn Tùng Linh tăng tiến tới mức độ nào, nhưng trước đây chàng đã thắng y thì nay nhất định phải cao hơn nhiều.

Mừng vì có thêm một cao thủ trợ lực, nhưng lo vì Độc Lân Hóa là ám khí độc bộ võ lâm, lại do chính lão ma đầu kia thi triển, Hàn Tùng Linh chung quy vẫn chỉ là người bằng xương bằng thịt, làm sao thắng được ám khí lợi hại đó?

Tuy biết trước đây chàng đã có lần đối phó được với Độc Lân Hóa, nhưng nay đối diện với lão ma đầu này là chuyện hoàn toàn khác.

Đang băn khoăn thì nghe Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hỏi, liền đáp :

- Tên hủ nho! Ta cho rằng không phải đâu! Ất Quan lão đệ biết rõ hơn ta chứ!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà được mệnh danh là Tứ Tuyệt thư sinh, trong đó có nhất tuyệt là tâm kế hơn người.

Nghe Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói thế có ý trêu mình, y biết mình đoán trúng, nhưng thấy Hàn Tùng Linh quá tuấn tú và có phần yếu nhược giống thư sinh lại đâm ra hoài nghi.

Mặc dù vậy, y cũng đùa lại một câu :

- Hô hô! Vân huynh nói sai rồi! Tai nghe còn chưa xác định, mắt thấy mới là thực. Vì thế nên tiểu đệ mới hỏi lại.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói :

- Thôi đủ rồi! Ngươi còn hồ nghi nhưng ta chắc rằng Hàn lão đệ thì biết rõ ngươi đấy!

Hàn Tùng Linh đặt tử thi Lãng Tử xuống, hướng sang Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hành một lễ nói :

- Tiểu đệ Hàn Tùng Linh bái kiến Quan nhị ca!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chừng hăm ba hăm bốn, hơn mình ba bốn tuổi và kém Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vài tuổi nên chàng gọi là nhị ca.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà vội hoàn lễ nói :

- Hàn huynh đệ đừng xưng hô như thế. Sau này trong ba chúng ta ngươi sẽ là thủ lĩnh, xưng hô như vậy còn ra thể thống gì?

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói :

- Quan huynh nói thế sai rồi. Cây có gốc ngọn, người có lớn nhỏ. Tiểu đệ xin nguyện nghe lời hai vị huynh trưởng. Nếu Vân huynh có lòng ưu ái tiểu đệ thì đừng nghĩ như vậy nữa.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà xua tay nói :

- Thôi được, trước mắt hãy tạm gác việc này lại. Ở đây mấy vị này đang chờ đón tiếp chúng ta. Hãy chờ linh giáo xong, căn cứ vào bản lĩnh mà quyết định ai là thủ lĩnh, được không? Đương nhiên Hàn huynh đệ thấy võ công Quan mỗ hoặc Vân huynh cao hơn thì có thể đề nghị.

Y nói thêm câu sau cùng là rất đúng lý làm cho Hàn Tùng Linh không thể phản bác được, vì làm sao dám hờ hời rằng mình võ công cao hơn khi còn chưa có cơ sở gì cả?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lập tức tiếp lời :

- Quan lão đệ nói rất đúng! Vân mỗ hoàn toàn tán thành. Hàn lão đệ còn băn khoăn gì nữa? Chẳng lẽ ngại cho rằng võ công của mình cao hơn hẳn chúng ta?

Hàn Tùng Linh đành nói :

- Tiểu đệ không dám!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chỉ chờ câu đó, liền nói :

- Vậy thì coi như việc đã được quyết định.

Hàn Tùng Linh biết không thể làm gì được, ngẫm tính rằng lát nữa mình sẽ tránh động thủ mà bí mật tương trợ hai người thì vẫn có thể giải quyết được.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười hô hô nói :

- Thì ra vị bạch y thiếu niên đây là Hàn Tùng Linh đây! Thế mà chúng ta vừa thất vọng vì tối nay không gặp được người! Như vậy mới đúng là tam sinh hữu hạnh!

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Không sai, tại hạ là Hàn Tùng Linh.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nói giọng kẻ cả :

- Hàn huynh đệ đúng là thiếu niên tuấn kiệt! Hàn Kiếm môn có một bậc anh hùng vừa xuất đạo đã làm chấn động giang hồ, khiến các môn phái khác đều khâm phục và ghen tị!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Tôn giá quá khen! Chúng ta đứng trên lập trường đối kháng nhau, thế như nước lửa không thể dung hòa. Tôn giá hãy đi vào chính đề, đừng quanh co dài dòng nữa!

- Dịch mỗ vừa nói là chính đề đấy. Nghe Sơn Quân tiến bối nói rằng người vừa bình định Âm Mộng cốc, không biết vị Bạch Phong công chúa diễm lệ tuyệt luân sao không theo thiếu hiệp đề báo đáp cho vị ân nhân tuấn tú anh hùng?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Hàn mỗ thấy rằng mình không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi đó của người!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười hô hô nói :

- Hàn huynh đệ chớ hiểu lầm! Dịch mỗ chỉ thuận miệng mà nói thế thôi. Với diện mạo và tài ba của Hàn thiếu hiệp, có lý nào Bạch Phong công chúa không đi theo báo đáp?

Trên vách đá, Bạch Phong công chúa thấy Hàn Tùng Linh bị đối phương dồn vào thế bí không biết trả lời sao định lao mình nhảy xuống.

Úc Lan giữ lại nói :

- Công chúa có thể Hàn công tử không muốn Công chúa hiện thân đâu.

Bạch Phong công chúa đáp :

- Nhưng ta cần xuống đó. Bởi Dịch Tinh Nam muốn ly gián chúng ta. Nếu ta không đến, Tùng Linh sẽ rất khó xử, sau này chúng ta khó mà đồng hành được.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam thấy đối phương im lặng, biết điều mình lo đã trở thành sự thật, lòng đầy ghen tức tiếp tục tấn công :

- Hàn thiếu hiệp biết đối đáp thế nào đây? Đương nhiên các bằng hữu trong võ lâm đều nghĩ như Dịch mỗ. Có mà không nhận thì đâu được phải không?

Chắc rằng Dịch mỗ được vinh hạnh gửi lời chúc mừng đầu tiên tới hai vị...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thấy Dịch Tinh Nam hiểm trá như vậy liền đỡ lời :

- Quân tử lấy cái thiện để thành nhân, còn bọn tiểu nhân lấy cái ác làm căn bản. Ở đây lòng ghen tị này sinh thù đoạn hại người. Dịch Tinh Nam! Cho dù trẻ lên ba cũng không mắc kế ly gián của người đâu!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười nham hiểm đáp :

- Chẳng phải đó là sự thật hay sao? Bạch Phong công chúa là người trong giang hồ, chẳng phải nữ nhi trần tục. Đã có ý mến mộ anh hùng thì cần gì giấu giếm?

Lập tức có giọng nữ nhân tiếp lời :

- Người nói đúng!

Mọi người cùng quay lại, thấy một bạch y thiếu nữ từ bên tả Tùng Hải động bước lại gần.

Tất cả đều thốt lên một tiếng đầy thán phục.

Bạch Phong công chúa đến bên Hàn Tùng Linh nói :

- Tùng Linh! Nếu muội không hiện thân thì sau này qua giọng lưỡi ác độc như rắn rết của Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam, chúng ta cùng đi với nhau sẽ bị giang hồ dị nghị.

Hiện trường lại trở nên tĩnh lặng đến xuất kỳ! Không ai muốn rời ánh mắt khỏi khuôn mặt vô cùng kiêu diễm của Bạch Phong công chúa.

Đứng gần người ra một lúc, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà quay sang Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thì thầm :

- Đại ca đã từng thấy chưa?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long quay lại, ngơ ngác hỏi :

- Thấy gì?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói liền một hơi :

- Một tiên nữ giáng trần, một trang quốc sắc thiên hương, một mỹ nhân đệ nhất thiên hạ!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long dường như nhiễm lối nói văn chương của Quan lão nhị đáp :

- Trước đây ta không nghĩ rằng nhân gian lại có người hoàn mỹ đến thế, bây giờ mới biết là có thật.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà gật đầu :

- Tiểu đệ cũng thế! Đại ca, thiếu nữ có thể coi là đỉnh điểm của sự hoàn mỹ, chẳng trách nào Dịch Tinh Nam ghen đến nổi nảy ra độc kế ghê gớm như vậy để phá hoại hạnh phúc của họ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long cười hỏi :

- Người có ghen không?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà gật đầu :

- Nếu tiểu đệ đứng vào hoàn cảnh Dịch Tinh Nam nhất định cũng ghen như hắn. Đặc biệt cô ấy xưng hô với Hàn Tùng Linh khiến người ta có thể phát điên lên. Nhưng tiếc rằng đệ khác với Dịch Tinh Nam, vì Hàn Tùng Linh là huynh đệ của chúng ta.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long cười nói :

- Có thiếu nữ như thế đi cùng chúng ta, vinh quang của Hàn đệ cũng là vinh quang của chúng ta thôi!

- Bây giờ thì tiểu đệ hoàn toàn đồng ý với đại ca. Hàn huynh đệ làm Minh chủ là xứng đáng. Đừng để vị đó đề xuất một trong hai chúng ta.

- Đương nhiên!

Bạch Phong công chúa lướt mắt nhìn quanh rồi nói :

- Tùng Linh không thể trả lời câu hỏi đó của Dịch Tinh Nam, nhưng tôi thì có thể.

Dịch Tinh Nam hừ một tiếng nói :

- Công chúa nói xem!

Bạch Phong công chúa bình thần nói :

- Tôi buộc phải rời xa xứ sở tôi đất khách quê người lánh nạn ở Âm Mộng cốc. Thế mà vẫn bị những kẻ xấu ly gián đến nỗi không có chốn yên thân. Hai mươi năm qua tôi mới gặp được một người không cầu tới mình mà ngầm trợ giúp một cách hoàn toàn vô tư. Chàng cũng là người rời xa quê hương xứ sở sống lặng lẽ cô độc như tôi, vì thế hơn ai hết hiểu rõ cái giá của sự cô độc, mới biết cách xẻ chia hoạn nạn với người khác mà không hề vụ lợi.

Nàng dừng lại một lúc nhìn Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đang giọng nói :

- Dịch Tinh Nam! Người đẹp bỏ ý đồ ly gián độc địa của mình đi! Bỏ cô nương đi theo Hàn Tùng Linh, đó không phải là vì báo ân, cũng không vụ lợi mà vì đồng cảm, vì tôn trọng và quý mến nhau! Bạch Phong này vĩnh viễn thuộc về huynh ấy! Không có bất cứ kẻ vọng tưởng nào có thể ly gián chia lìa chúng ta.

Nàng nói ra những lời rất khó thốt ra từ một thiếu nữ, nhưng sự chân thành, kiên quyết của nàng làm cho nó trở thành tự nhiên và đáng trân trọng khiến người ta thấy không có gì đáng phải xấu hổ.

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà buộc miệng nói to :

- Rất hay! Công chúa nói hoàn toàn đúng!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cố ghìm nổi ghen tức cười nhạt nói :

Tại hạ không ngờ Công chúa lại xuất hiện. Tại hạ thừa nhận việc đó phá hỏng kế hoạch của mình. Nhưng mặt khác Dịch mỗ lại thấy rất mừng khi Công chúa xuất hiện. Bởi vì có thể khẳng định với Công chúa rằng Hàn Tùng Linh không thoát khỏi tay ta!

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Người tưởng rằng có thể bắt ta rời xa chàng?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nói :

- Nếu Công chúa là người hiểu biết rất dễ nhận ra nên làm gì. Tình thế đã rõ ràng trước mắt. Dịch Tinh Nam có thể cam đoan rằng nếu Công chúa rời xa Hàn Tùng Linh thì chẳng những toàn võ lâm không ai dám làm gì Công chúa mà còn được toàn thể đệ tử Tam Phật đài trọng vọng.

Bạch Phong công chúa đáp :

- Bỏ cô nương đã thấy rõ sự tình. Dịch Tinh Nam, chính người mới là kẻ không hiểu sự! Ta nhắc lại lần nữa: Bạch Phong này vĩnh viễn thuộc về Hàn Tùng Linh!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nghiêng răng, bộ mặt khá tuần tú của hấn chợt đen lại, trông ác độc như một hung thần. Hấn rít lên từng chữ :

- Rất tốt! Ta bắt Hàn Tùng Linh tán thân ở đây, xem cô nương chịu rời xa hấn không?

Bạch Phong công chúa nhìn tình lang cười nói :

- Chàng thấy chưa? Con hồ ly tinh đã lòi đuôi ra rồi đấy!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Phải! Đó mới là bộ mặt thật của vị đại thiếu gia Tam Phật đài.

Hai người cùng cười tươi tắn.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nằm mộng cũng không ngờ kế hoạch của mình phản tác dụng, chẳng những không ly gián được Hàn Tùng Linh với Bạch Phong công chúa mà trái lại còn làm cho họ gắn bó với nhau hơn, lòng ghen tuông nổi lên dữ dội, bước lên chỉ mặt Hàn Tùng Linh nghiêng răng nói :

- Tên họ Hàn! Dịch mỗ thách đấu với người.

Quý Hòa Nhạc Lương thấy vậy rất ngạc nhiên. Lão được vị đứng đầu trong Tam Phật đài gửi thư nhờ tương trợ đối phó với Hàn Tùng Linh, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cũng đã thống nhất với kế hoạch này, bây giờ thì hấn lại công nhiên thách đấu...

Hàn Tùng Linh bình thần đáp :

- Hàn mỗ sẽ không để người thất vọng đâu.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chột bước ra nói :

- Hàn huynh đệ, giao tên họ Dịch cho Quan mỗ được không?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Nhưng hần chỉ đích danh tiểu đệ thách chiến mà...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Nếu hần đánh bại Quan mỗ thì sẽ tới lượt Hàn huynh đệ, lo gì? Nếu không thì còn chưa xứng.

Hàn Tùng Linh lúng túng nói :

- Việc này...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nghiêm giọng nói :

- Hàn huynh đệ chúng ta đã thống nhất với nhau, vì thế Quan mỗ cần xuất trận đầu tiên, nếu không thắng được thì tới lượt huynh đệ, đó là cách thức phân định võ công giữa hai chúng ta.

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu nói :

- Thôi được, mời Quan huynh.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười đáp :

- Cảm ơn huynh đệ đã nhường nhịn.

Nói xong giương thiết phiến bước lên. Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam được phụ thân truyền thụ võ học, có thể gọi là nhân vật kiệt xuất trong hàng hậu bối của võ lâm, lại rất cơ mưu và có nhiều kinh nghiệm.

Với bản lĩnh đó, hầu như mọi sự vụ bên ngoài của Tam Phật đài đều giao cho vị đại thiếu gia này giải quyết, dù văn tranh hay võ đấu đều chưa thất bại bao giờ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long sợ Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chủ quan khinh địch nên bước ra nói :

- Quan lão đệ biết mình đối phó với ai rồi chứ?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà gật đầu nói :

- Vân huynh cứ yên tâm, tiểu đệ biết tên đại thiếu gia này lợi hại thế nào.

Nói xong tới trước mặt Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam sáng giọng :

- Bấy lâu nay ngoại vụ Tam Phật đài đều do các hạ xuất diện, uy trùm bốn biển, danh động ngũ sơn. Quan mỗ ngưỡng mộ uy danh đã lâu, hôm nay mới được gặp, đúng là tam sinh hữu hạnh. Nhân dịp này xin được thỉnh giáo vài chiêu.

Chợt Tam Tinh bang chủ Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần nhảy ra hùng hổ quát :

- Quan Kỳ Hà! Ngươi là thứ gì mà dám tranh trường luận đoản với đại thiếu gia chúng ta? Thẩm Điện Thần ta đưa ngươi thượng lộ là quá đủ. Hãy mau ra đây!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà quay mặt lại nhìn Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần thản nhiên cười nói :

- Tiểu sinh tuy chỉ là người lạc phách giang hồ, văn tài võ học trăm sự chẳng ra tuồng nhưng vẫn còn được coi là người, vì thế không muốn động thủ với kẻ không phải là đồng loại.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thẩm Điện Thần nghe nói phát nộ gào lên :

- Lão phu giết ngươi trước!

Nói xong đánh ra một chưởng, khí thế hung mãnh vô cùng.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà tuy miệng cười nói, dáng điệu nhiên như không hề phòng bị nhưng kỳ thực đã ngầm vận công vào song chưởng, thấy đối phương đánh sang còn nói thêm một câu :

- Xem ra tiểu sinh đành phải xuất thủ thôi!

Dứt lời phát chiêu nghênh tiếp.

Cự ly giữa song phương chỉ năm sáu thước, chưởng vừa phát đã tới ngay.

Chỉ nghe “bình” một tiếng dữ dội làm tuyết cuốn lên đầy trời, mỗi người bị đẩy lùi một bước.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần không ngờ đối phương công lực thâm hậu như thế, đứng ngây người ra một lát rồi rút kiếm ra quát :

- Tiểu bối! Tiếp chiêu!

Dứt lời xông vào công liền ba chiêu Trường Giang Khôi Lãng, Ba Nộ Xung Thiên, và Triều Dương Choán Đảo.

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà giương thiết phiến đối địch.

Hai người lập tức hình thành một cuộc kịch chiến.

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần và Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà công lực tương đẳng, nhưng Thảm Điện Thần xuất thủ trước nên chiếm được ưu thế. Ba kiếm tiếp theo chín kiếm, liên tục dồn ép đối phương.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam thấy vậy cười nhạt nói :

- Thật không biết tự lượng sức mình!

Hàn Tùng Linh liếc mắt nhìn sang, cũng nói :

- Không sai, quả là không tự lượng sức!

Quý Hòa Nhạc Lương cũng bị cuộc chiến hấp dẫn, chăm chú nhìn Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà một lúc rồi nói :

- Hẳn thi triển Huyền Phiến Thất Thức, thì ra tiểu bối này là đối địch của lão quái đó, chẳng trách nào ngông cuồng như vậy...

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hơi biến sắc, chột quát lên :

- Dừng tay!

Giọng hần rền vang như sấm.

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà lùi lại trước.

Lúc Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần đang chiếm thế thượng phong đâu dễ dàng để đối phương thoát khỏi tay mình?

Thấy Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà thoát lui, lão được thể chồm tới, triển khai đâm thẳng vào ngực địch nhân.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam thấy vậy mặt sầm xuống, tung mình lướt vào đấu trường.

Bạch Phong công chúa thấy vậy thất kinh nhưng không biết làm thế nào để cứu Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà, nhìn sang Hàn Tùng Linh thấy mặt chàng biến đi, trong lòng càng thêm lo lắng.

Tựa hồ như Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà không thấy đối thủ đang ra chiêu sát thủ, nhưng Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần đâm kiếm sang, chột nhìn lại thì không thấy đối phương đâu nữa, đồng thời thanh kiếm bị đánh bật đi.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam xuất hiện trước mặt Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần, chộp lấy uyển mạch của hắn, trầm giọng quát :

- Bang chủ có nghe bản tọa nói gì không?

Thấy ánh mắt Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam như hai mũi kiếm nhìn xoáy vào mình, Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần phát run, lắp bắp nói :

- Bản tọa... đáng chết...

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam rút lên :

- Ngươi cho rằng không cần làm theo lời bản thiếu gia cũng được sao?

Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần run giọng :

- Bỏ tọa... không dám!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hừ một tiếng, buông tên Bang chủ, nhưng tay trái lại phóng tới một chưởng.

Tam Tinh Chiêu Mệnh Thảm Điện Thần bị bắn lên cao ba trượng, rú lên thảm thiết, miệng phun máu thành vòi, rồi chênh chếch xuống đồi.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền chợt tung mình nhảy lên không đón lấy Tam Tinh Chiêu Mệnh Thảm Điện Thần rồi lao xuống núi.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam ra lệnh cho hai lão nhân đi theo mình :

- Thịt chúng đi!

- Tuân lệnh!

Hai lão nhân nói xong lao theo, nhưng bị Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lao ra chặn lại quát :

- Đứng lại!

Hai tên này cùng vùng chưởng đánh ra.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lách mình sang tả, chớp mắt đã xuất hiện bên Một lão nhân đưa thiết phiến điểm sang.

Lão nhân này không tránh kịp bị điểm trúng yết hầu gục xuống ngay.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cảm hận đối phương truy tận sát tuyệt nên hạ thủ không chút lưu tình, tay trái phát chưởng nhằm vào tên thứ hai làm lão này bắn lên không.

Vừa giải quyết xong hai lão nhân, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chưa kịp quay lại thì chợt nhận thấy chưởng kinh ập tới sau lưng, tiếp đó vang lên một tiếng nổ như sấm, chấn lực đẩy y ngã nhào xuống.

Nguyên Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam thấy Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà xuất thủ giết một lúc hai tên thuộc hạ liền lao tới vùng chưởng đánh tới hậu tâm đối phương, may mà Hàn Tùng Linh kịp thời xuất thủ giải cứu.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà vừa thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc, sau một lúc sững sờ liền tung người đứng lên, thấy Hàn Tùng Linh đứng bên phải mình cách vài thước, nét mặt điềm nhiên, tay cầm thanh kiếm còn nguyên trong vỏ.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam bị đẩy lùi xa bảy tám thước mặt đầy kinh dị trừng trừng nhìn Hàn Tùng Linh.

Sau khi bụi tuyết tan đi, Quỷ Hỏa Nhạc Lương mới phát hiện thấy Hàn Tùng Linh không còn đứng ở vị trí cũ, hơn nữa còn cứu Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thoát chết, trong lòng đầy tức giận lấy ra hai quả Lân Hỏa đạn sẵn sàng ném ra.

Lão đạo Du Long Chân Nhất biết Lân Hỏa đạn là thứ binh khí tàn độc bá đạo, vội hỏi :

- Nhạc huynh định làm gì thế?

Quỷ Hỏa Nhạc Lương thần nhiên đáp :

- Giết tên tiểu nhân họ Hàn kia.

Du Long Chân Nhất nhìn sang Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hỏi :

- Chẳng lẽ Nhạc huynh sợ Dịch công tử không thu thập được hắn?

Quỷ Hỏa Nhạc Lương tuy hung tàn ác độc nhưng rất nể sợ Tam Phật đài, nghe Du Long Chân Nhất nói thế nghĩ ngợi một lúc rồi đáp :

- Lão phu tới đây là theo lời Dịch lão đại giúp đệ tử Tam Phật đài giết Hàn Tùng Linh, bây giờ chính là lúc hành động.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam còn hận vì Hàn Tùng Linh vừa xuất thủ ngăn cản không cho mình giết Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lại thấy Bạch Phong công chúa nhìn chàng đầy quan tâm, con ghen làm hắn tối mặt, bước lên nhìn Quỷ Hỏa Nhạc Lương nói :

- Cứ để tên họ Hàn cho vẫn bói!

Quỷ Hỏa Nhạc Lương xăng giọng :

- Nay Hàn Tùng Linh đã xuất hiện mà không để ta xuất thủ, vậy thì lão phu tới đây làm gì?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam ngao khí nổi lên nói :

- Nhưng vẫn bối nhất định phải trừng trị tiểu tử ngông cuồng này!

Từ hố mắt sâu hoắm của Quỷ Hỏa Nhạc Lương phát ra tia sáng màu lục như mắt rắn, bộ mặt như ác quỷ của lão ta trông càng đáng sợ hơn.

Lão hết nhìn Hàn Tùng Linh lại nhìn sang Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam, cuối cùng ghìm con tức giận nói :

- Lão phu lẽ ra không nên tới đây thì hơn. Dịch công tử, lão phu chịu thua không chọc tay vào chuyện này nữa.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đang con cuồng nộ, lạnh lùng đáp :

- Nếu tiền bối đã không muốn tham gia thì vẫn bối cũng không gượng ép, xin tùy ý.

Quỷ Hỏa Nhạc Lương cười nhạt một tiếng rồi bỏ đi.

Du Long Chân Nhất thấy vậy bước nhanh tới trước mặt Quỷ Hỏa Nhạc Lương thấp giọng nói :

- Nhạc huynh, Dịch Tinh Nam tới nay không được bình tĩnh, chắc huynh cũng Nhận ra. Người ta bảo rằng không nể Tằng thì cũng nể Phật. Hắn đã tới Quan ngoại đưa thư phụ thân hắn mời Nhạc huynh tới đây tương trợ, bây giờ huynh bỏ đi, nếu Dịch Tinh Nam gặp điều gì bất trắc thì chúng ta không phải với Tam Phật đài, bản đạo nói thế đúng không?

Quỷ Hỏa Nhạc Lương trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đáp :

- Lão đạo nói vậy cũng có lý. Nếu ta chấp nhận hắn thì cũng hẹp hòi, hơn nữa nếu Dịch Tinh Nam gặp sự cố thì lão phu cũng có phần trách nhiệm.

Tuy vậy còn tức giận nói thêm một câu :

- Chỉ tên này cuồng ngạo quá!

Du Long Chân Nhất cười nói :

- Nhạc huynh, chúng ta đều là lão niên cả, cần gì phải chấp nhận một tên hậu sinh vẫn bối? Thôi bỏ qua đi!

Ở đầu trường, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nói :

- Tên họ Hàn! Rút kiếm đi!

Hàn Tùng Linh quay lại nói :

- Vân huynh và Quan huynh cùng với Bạch Phong lùi lại trấn giữ trước động khẩu đi!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thấy Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long còn do dự, liền thấp giọng nói :

- Vân đại ca, Dịch Tinh Nam không phải là địch thủ của Hàn huynh đệ đâu, nếu Quỷ Hỏa Nhạc Lương dùng Lân Hỏa đạn thì chúng ta cũng không làm gì được mà chỉ làm Hàn huynh đệ thêm vướng tay thôi. Bây giờ hãy bảo vệ cho Bạch Phong cô nương là hơn.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long gật đầu, nhìn Bạch Phong nói :

- Cô nương, chúng ta đi!

Bạch Phong công chúa rất lo cho Hàn Tùng Linh liền đáp :

- Hai vị ca ca tới trước đi, tiểu muội xem một lúc rồi đến sau.

Hàn Tùng Linh nói :

- Phong muội hãy đi với hai vị ca ca, ở đây ngu huynh đối phó được, không sao đâu.

Bạch Phong công chúa băn khoăn nói :

- Nhưng ở đây chúng có tới bốn người, còn huynh chỉ có một mình...

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam ưỡn ngực nói :

- Bạch Phong! Trước khi Dịch mỗ và Hàn Tùng Linh chưa phân thắng bại, sẽ không có ai được xuất thủ cả!

Bạch Phong công chúa cau mày hỏi :

- Ngươi gọi ai là Bạch Phong?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cười nhạt nói :

- Chẳng lẽ người khác gọi được, tại hạ không gọi được?

- Người không đủ tư cách!

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam càng ghen lồng lộn nói :

- Rất tốt! Công chúa nói như vậy càng làm cho Dịch mỗ quyết tâm giết chết Hàn Tùng Linh thôi.

Hàn Tùng Linh thấy Bạch Phong công chúa chưa chịu đi, nghiêm giọng nói :

- Bạch Phong, hãy cùng hay vị ca ca tới trước Tùng Hải động rồi cho một người vào xem, có thể đạo trưởng trong đó đang cần giúp đỡ.

Bạch Phong công chúa nhìn tình lang lần nữa rồi cùng Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà tới trước Tùng Hải động.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nhìn theo, sau đó quay lại hỏi :

- Tên họ Hàn! Bây giờ thì người có thể yên tâm mà động thủ rồi chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Mời các hạ phát chiêu.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam rút ra một thanh cổ kiếm, không nói thêm lời nào xuất thủ đánh ngay.

Lập tức kiếm ảnh bao trùm lấy khắp người Hàn Tùng Linh, kiếm khí rít lên như vũ bão, khí thế uy mãnh vô cùng.

Hàn Tùng Linh tuy thần thái vẫn bình thường nhưng đã có sự đề phòng, thi triển khinh công nhảy sang tả hai bước thoát ra ngoài vòng kiếm ảnh.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam không ngờ bộ pháp đối phương thần diệu như thế không khỏi kinh tâm, nhưng vẫn lướt theo, tiếp tục tấn công, so với trước còn dữ dội hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Long tranh hổ đấu

Trước động khẩu Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà và đặc biệt là Bạch Phong công chúa thấy Dịch Tinh Nam tấn công ác liệt như thế mà Hàn Tùng Linh vẫn chưa hoàn thủ thì rất lo lắng.

Quý Hòa Nhạc Lương vỗ vai Du Long Chân Nhất nói :

- Lão đạo, không ngờ Dịch Tinh Nam kiếm thuật tinh thâm như vậy, quả không hổ danh đại thiếu gia Tam Phật đài.

Du Long Chân Nhất vốn là người thận trọng hơn, vẫn không rời mắt khỏi đấu trường, trầm ngâm nói :

- Hàn Tùng Linh ắt phải có bản lĩnh kinh nhân mới dám đối đầu với Tam Phật đài. Lần trước nghe nói cả Thảm Điện Thần và Lục Ngọc lão nhân Vạn Sinh Thái liên thủ mà không thắng nổi hắn, vì thế chúng ta nên cẩn thận.

Quý Hòa Nhạc Lương nhún mày nói :

- Nhưng sự thật hắn hoàn toàn bị dồn vào hạ phong, ngay cả rút kiếm cũng không kịp, có gì đáng sợ đâu?

Du Long Chân Nhất vẫn chăm chú nhìn vào đấu trường không nói gì thêm nữa.

Sau một lúc, Hàn Tùng Linh và Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã đấu qua bốn năm mươi chiêu. Thực chất đó không là cuộc đấu mà chỉ có Dịch Tinh Nam tấn công, còn Hàn Tùng Linh dùng bộ pháp tránh đi, tuy vẫn chưa bị thương nhưng đối phó một cách rất vất vả, tựa hồ không có cơ hội rút kiếm, đừng nói là hoàn thủ.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thấy vậy hết sức lo lắng quay sang Bạch Phong công chúa, chợt thấy nàng nhìn lên vách đá vẩy tay, hai thiếu nữ bên hông y rất xinh đẹp nhảy xuống, ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Thì ra cô ta còn mang theo tỳ nữ, xem chừng muốn vĩnh viễn theo Hàn Tùng Linh hành khứ giang hồ rồi!

Hai thiếu nữ là thư muội Úc Lan.

Bạch Phong công chúa chỉ sang Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Hai người tham kiến Vân đại hiệp và Quan đại hiệp đi!

Úc Lan và Úc Liên liền đến trước hai người thi lễ.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà vẫn cứ băn khoăn đến tình cảnh Hàn Tùng Linh, hỏi :

- Công chúa thấy chiến cuộc thế nào?

Bạch Phong công chúa bình tĩnh đáp :

- Tiểu muội thấy không có gì đáng lo.

- Công chúa có vẻ tin chắc Hàn huynh đệ tất thắng?

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Vâng! Muội tin như thế.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà vẫn còn hồ nghi :

- Nếu vậy sao Hàn huynh đệ không phát kiếm hoàn thủ?

- Huynh ấy nói rằng lúc cần thiết mới làm như thế, có nghĩa là Hàn Tùng Linh vẫn còn dư khả năng.

Lúc đó Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam xuất chiêu như vũ bão, kiếm ảnh từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy Hàn Tùng Linh đến nỗi không thấy chàng đâu nữa, kiếm khí rít lên ràn rạn cách bảy tám trượng vẫn còn nghe rõ.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà giống như ngồi trên đồng lửa nhấp nhòm không yên, lại nói :

- Hay là Hàn huynh đệ không có cơ hội phát kiếm?

Bạch Phong công chúa cười nói :

- Quan đại ca còn chưa hiểu Tùng Linh, cũng chưa biết công dụng của Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm, Huynh ấy đã nói như thế tất tin vào khả năng mình, không phải là kẻ Cuồng ngạo đâu.

- Công chúa không lo lắng chút gì cả hay sao?

Bạch Phong công chúa đỏ mặt đáp :

- Nói rằng không lo thì không thực lòng. Bởi sự thật Dịch Tinh Nam không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng tiểu muội nghĩ Tùng Linh chưa rút kiếm, chứng tỏ là chưa đến lúc nguy hiểm.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà tuy chưa tin hẳn nhưng nghe nói thế cũng bớt lo phần nào.

Lúc đó, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã công xuất ngoài trăm chiêu, tuy Hàn Tùng Linh chưa phát kiếm nhưng vẫn chưa làm gì được chàng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chợt vỗ vai Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Lão đệ, tấn tuồng bắt đầu rồi!

Chỉ thấy giữa đám ngân quang lấp lánh chợt phát ra một tia chớp màu hồng, màn kiếm ảnh bị xé toang một mảng lớn.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà ngạc nhiên hỏi :

- Tia hồng quang đó là gì vậy?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đáp :

- Ta cũng không biết đó là gì, nhưng bây giờ Dịch Tinh Nam ắt sẽ biết thế nào là lợi hại.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nhìn Bạch Phong công chúa hỏi :

- Công chúa, tại hạ còn chưa thấy hình thù Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm ra sao, nhưng chuỗi kiếm có kết hai tua màu hồng, chẳng lẽ hồng quang vừa bức phá kiếm ảnh của Dịch Tinh Nam là do hai tua đó?

Bạch Phong công chúa gật đầu :

- Chính thế. Quan huynh cứ nhìn một lúc sẽ biết công dụng của hai tua kiếm đó. Lần trước Tùng Linh đã dùng nó đã thương Ngũ Thiên Khôi..

Hàn Tùng Linh chọc thủng màn kiếm ảnh, cười nói :

- Tam Phật đài chỉ truyền thụ cho người bấy nhiêu thôi sao?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam ra sức phát kiếm mãnh liệt hơn, chiều này tiếp chiều kia, nhưng không làm sao trấn áp được hai tua kiếm màu hồng buộc phải lùi lại.

Thấy Hàn Tùng Linh vừa phản công đã đẩy Dịch Tinh Nam vào thế hạ phong, Quỷ Hỏa Nhạc Lương không khỏi cao hứng rửa thảm :

- Có như thế tên họ Dịch mới bớt cuồng ngạo đi, xem lần này có quỳ xuống khẩn cầu ta không?

Còn Du Long Chân Nhất thì lo lắng nói :

- Nhạc huynh, xem ra chúng ta chuẩn bị ứng cứu thôi!

Quỷ Hỏa Nhạc Lương lấy ra mấy quả Lân Hỏa đạn nói :

- Việc đó thì có khó gì?

Vừa nói vừa nhìn sang phía động khẩu.

Du Long Chân Nhất hỏi :

- Nhạc huynh xuất thủ đối phó với bọn kia để bắt Hàn Tùng Linh bỏ Dịch Tinh Nam tới ứng cứu chứ gì?

Quỷ Hỏa Nhạc Lương cười đắc ý, gật đầu đáp :

- Không sai! Nhưng hấn có làm thế cũng vô ích, vì chẳng ai thoát khỏi Lân Hỏa đạn.

Du Long Chân Nhất lo lắng nói :

- Mục tiêu của Dịch Tinh Nam là chiếm hữu Bạch Phong công chúa, nếu cô ta chết thì không chừng Tam Phật đài đối với chúng ta sẽ trở mặt thành cừu, Nhạc huynh nên cân nhắc kỹ mới được!

Quỷ Hỏa Nhạc Lương hừ một tiếng nói :

- Thực ra thấy cô nương đẹp như thiên tiên, lão phu cũng không nỡ nhẫn tâm làm thế. Nhưng lâm vào tình cảnh này, hấn phải lựa chọn sinh mệnh mình hơn là cô nương đó là hơn.

Chợt thấy Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam lao vút lên không, từ độ cao ba trượng đảo người lao thẳng xuống Hàn Tùng Linh, bảo kiếm phát ra muôn ánh hàn quang.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thấy vậy buộc miệng la lên :

- Phiên Thiên Tuyệt Kiếm! Hàn huynh đệ cẩn thận!

Cùng lúc ấy hai vệt màu hồng bắn vào giữa màn kiếm ảnh, cũng hóa thành muôn ngàn ánh hồng quang.

Du Long Chân Nhất kinh dị kêu to :

- Hồng Vân Di Lục Hợp!

Quỷ Hỏa Nhạc Lương cũng kinh ngạc không kém :

- Hàn kiếm hồng tua. Không sai, chính là tuyệt chiêu Hồng Vân Di Lục Hợp, tiếp theo sẽ là Kiếm Phi Cừu..

Lão chưa nói xong thì hai màn hồng ảnh và bạch ảnh tiếp nhau tạo ra những âm thanh vang rền như sấm động, sau đó màn kiếm ảnh biến mất, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam rút lên, từ ngực hấn máu tuôn ra.

Du Long Chân Nhất biến sắc nói :

- Lão phu tới đây!

Dứt lời lao tới chặn trước mặt Dịch Tinh Nam.

Tua kiếm thay vì kích tới Dịch Tinh Nam thì bị ngực Du Long Chân Nhất hứng lấy.

Cả Du Long Chân Nhất và Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đều rơi xuống đất.

Hàn Tùng Linh không ngờ Du Long Chân Nhất liều thân cứu Dịch Tinh Nam vội thu chiêu nhưng đã muộn một chút. Tua kiếm đổi hướng chém lên phía trên vai và bót đi bốn năm thành lực đạo, tuy Du Long Chân Nhất thoát chết nhưng bị thương không nhẹ.

Lão đạo đã hành động đúng khi liều thân cứu Dịch Tinh Nam mà không xuất thủ đối với Hàn Tùng Linh, vì nếu không lão đã bị tua kiếm xuyên thủng ngực.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam không bị tua kiếm thứ hai giết chết, nhưng đã bị hồng tua thứ nhất làm trọng thương ngã xuống bất tỉnh.

Du Long Chân Nhất không cần biết mình bị thương nặng hay nhẹ bẻ thốc Dịch Tinh Nam lên lao chạy vào rừng.

Hàn Tùng Linh quát :

- Chạy đi đâu?

Chàng lao mình định đuổi theo thì nghe Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà gọi :

- Hàn huynh đệ! Lùi nhanh! Nhạc Lương phát Độc Lân Hỏa!

Chàng vội nhìn lên thấy chín viên hỏa đạn màu lục chia thành ba đám bay tới mình, vội rút nhanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm ra giương lên.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà kêu to :

- Hàn huynh đệ! Mau tránh đi, không tiếp được đâu!

Quý Hòa Nhạc Lương cười đắc ý nói :

- Hô hô! Tiểu bối chỉ có cách tránh xuống mồ thôi!

Lúc ấy ba đám Lân Hỏa đạn bay đến cách Hàn Tùng Linh chừng năm thước thì cùng nổ vang bắn ra hàng vạn đốm lửa màu lục bao trùm khắp người chàng.

Tay múa tít Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm tạo thành một màn kiếm ảnh dày đặc bao phủ toàn thân, Hàn Tùng Linh lao thẳng vào màn Độc Lân Hỏa đáng sợ đó.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà run giọng nói :

- Phen này thì Hàn huynh đệ tiêu rồi...

Quý Hòa Nhạc Lương cười hắc hắc nói :

- Tiểu bối! Ngươi tưởng Lân Hỏa đạn cũng như những thứ khác sao? Nếu bị kiếm chém phải thì chúng càng nổ nhanh hơn, chỉ cần vài tia Độc Lân Hỏa trúng phải là xong, dù cho thần tiên cũng không...

Nhưng lão chưa nói xong câu đột nhiên ngưng bật, mặt biến sắc, ngơ ngác nhìn vào đầu trường.

Nguyên là hàng vạn đốm hỏa tinh màu lục vấp phải màn kiếm ảnh thì hoàn toàn tắt ngấm không phát huy được chút hiệu quả nào!

Lão nghiêng răng tiếp tục ném ra hơn mười viên Lân Hỏa đạn khác.

Tuy biết với thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm thần kỳ kia và kiếm thuật ảo diệu của Hàn Tùng Linh thì cho dù ném thêm bao nhiêu cũng không đã thương được chàng, nhưng lão cần có thời gian để nghĩ cách đối phó.

Vừa ném xong, thấy Hàn Tùng Linh múa kiếm hóa giải, lão quay lại nhìn Du Long Chân Nhất, thấy ngực trái lão đạo máu tuôn ướt đầm, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã tỉnh lại được đặt xuống đất nhưng mặt tái mét, vết thương trước ngực còn trầm trọng hơn Du Long Chân Nhất, biết cả hai đều không còn khả năng đối địch được nữa.

Lân Hỏa đạn đã mất đi công hiệu, một mình lão làm sao đối phó được với Hàn Tùng Linh?

Lúc đó thì loạt ám khí thứ hai lại bị hóa giải.

Thấy Hàn Tùng Linh đang lao tới mình. Quý Hòa Nhạc Lương thất kinh, không suy tính gì hơn ném tiếp loạt thứ ba, nhưng lần này thì nhằm vào động khẩu.

Hàn Tùng Linh không ngờ lão ma đầu xuất thủ nhằm vào Bạch Phong công chúa và hai vị bằng hữu đành bỏ Quý Hòa Nhạc Lương quay lại lao tới Tùng Hải động, kêu to :

- Mau hợp lực dùng chưởng phong đẩy ngược ra!

Lúc đó năm người nếu chạy vào Tùng Hải động thì khó tránh khỏi bị thương bởi Độc Lân Hỏa, mà còn liên lụy đến Không Tước chân nhân trong đó, chạy tán ra thì không kịp còn làm theo lời Hàn Tùng Linh thì sẽ đẩy Lân Hỏa đạn về phía chàng rất nguy hiểm.

Cả bọn đứng ngẩn ra không biết làm thế nào.

Hàn Tùng Linh giục :

- Hai vị làm theo lời tiêu đề nhanh lên.

Nhưng chỉ có Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà phát chưởng.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long kêu lên :

- Quan lão đệ sao thế?

Y vừa nói dứt thì Hàn Tùng Linh đã đáp xuống đất, lại tung mình nhảy vút lên không, tay vẫn không ngừng múa kiếm tạo thành một bức màn thép bao phủ quanh người lao thẳng tới đám hỏa đàn bị chưởng phong của Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đẩy lên cao.

Quý Hòa Nhạc Lương sợ hãi kêu lên :

- Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt!

Chỉ chớp mắt, Độc Lân Hỏa đều tắt ngấm rơi là tả, Hàn Tùng Linh cũng thu kiếm đáp xuống đất, nhìn Quý Hòa Nhạc Lương nói :

- Lão ma đầu! Ngươi còn binh khí tà môn ác độc nào thì triển hết đi mà chịu chết!

Không còn cách nào khác, Quý Hòa Nhạc Lương đem toàn bộ Lân Hỏa đạn ném ra...

Du Long Chân Nhất cứu thoát Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam lùi ra bốn năm trượng thì thấy Quý Hòa Nhạc Lương xuất thủ, đoạn chắc giết được Hàn Tùng Linh mới dừng lại sơ cứu cho tên đại thiếu gia, nay thấy Quý Hòa Nhạc Lương thất bại đã xuất chiêu cuối cùng rồi chạy mất, lo lắng nói :

- Dịch công tử, chúng ta cũng tìm cách thoát thân thôi!

Dịch Tinh Nam trầm giọng nói :

- Đạo trưởng vì cứu mạng vẫn bối mà phải bị thương, vẫn bối còn sống ngày nào quyết khắc ghi đại ân đó.

Du Long Chân Nhất liệu mình cứu Dịch Tinh Nam nhằm mục đích tạo ra sự tín nhiệm của Tam Phật đài, nghe vậy cả mừng nói :

- Chúng ta cùng chung hoạn nạn, giúp nhau là chuyện thường. Dịch công tử, đi thôi!

Thấy Hàn Tùng Linh đã hóa giải gần hết Độc Lân Hỏa, Dịch Tinh Nam nghiêng răng nói :

- Một khi còn sống, Dịch mỗ nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời món nợ hôm nay. Đạo trưởng chúng ta đi!

Hai người cùng lao xuống đồi, đi được vài chục trượng Du Long Chân Nhất mới quay lại nói to :

- Nhạc huynh! Rút lui thôi!

Quý Hòa Nhạc Lương không ngờ Dịch Tinh Nam và Du Long Chân Nhất chạy xa mới thông báo cho mình, tức giận nghĩ thầm :

- Được lắm! Các người dùng lão phu làm tấm khiên che chở cho mình, nhất định sau này ta sẽ tính toán với các người cẩn thận!

Nghĩ đoạn băng mình lao đi.

Hàn Tùng Linh phá xong Độc Lân Hỏa đáp xuống thì đối phương đều đã chạy mất.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tới gần, chìa ngón tay cái lên có vẻ thán phục nói :

- Hàn huynh đệ, nói không phải tán dương, chỉ e dương kim vô lâm không tìm được người thứ hai sánh nổi với ngươi.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà tiếp lời :

- Nay có Hàn huynh đệ, sau này chúng ta sẽ đường hoàng đấu với chúng. Bây giờ hãy chiều theo di ngôn của ba vị lão nhân gia kết thành liên minh.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hai vị ca ca, ý của tiểu đệ đã nói từ trước, hoàn toàn tán thành việc liên minh, nhưng...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hiểu ý ngắt lời :

- Hàn huynh đệ định đề xuất Minh chủ đứng không?

Bạch Phong công chúa chợt xen vào :

- Xin hai vị đại ca thứ lỗi cho tiểu muội là ngoại nhân mà tham gia vào. Nhưng chúng ta đều là người trong võ lâm. Dù nói thế nào đi nữa thì trước hết phải coi trọng tuổi tác, thứ đến mới luận về võ công. Đứng là võ công Tùng Linh hơn hai vị chút ít, nhưng tuổi thì nhỏ hơn nhiều nên theo muội thì Vân đại ca nên càng đáng trọng trách, không biết ý hai vị thế nào?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói :

- Sao chỉ hơn chút ít? Phải nói là một trời một vực.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Hơn nhiều hay ít thì chưa cần bàn đến, nhưng trước khi động thủ chúng ta đã có ước định với nhau, ắt cô nương cũng nghe thấy.

Bạch Phong công chúa nhìn Hàn Tùng Linh, đỡ lời :

- Tiểu muội có nghe, nhưng có lẽ lúc đó Tùng Linh chỉ nói đùa.

Hàn Tùng Linh vội đáp :

- Quan nhị ca, Bạch Phong nói đúng đấy. Lúc ấy tiểu đệ chỉ cho rằng...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà ngắt lời :

- Hàn huynh đệ, quân tử vô hí ngôn. Lúc đó Quan Kỳ Hà không đùa chút nào.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói thêm :

- Hàn huynh đệ, đừng nên từ chối nữa. Ba chúng ta cùng một mục tiêu, vì thế cần phải có người chỉ huy. Cả về võ công lẫn cơ trí người đều hơn chúng ta nên đảm nhận trọng trách là thích hợp nhất.

- Hai vị ca ca, bất cứ việc gì tiểu đệ đều không từ chối, nhưng riêng việc này thì không thể tòng mệnh.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nghiêm giọng :

- Chẳng lẽ Hàn huynh đệ không nghe lời di ngôn của ba vị lão nhân gia?

Hàn Tùng Linh nói :

- Ba vị tiền bối là đại ân nhân cứu mạng của tiểu đệ, dù gan óc lầy đất cũng không báo được ân sâu. Nhưng tiểu đệ chưa được tận tai nghe lời di ngôn đó.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Chẳng lẽ Hàn huynh đệ cho rằng chúng ta nói dối?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà sau một lúc suy nghĩ, nghe tới đó xua tay nói :

- Thôi được! Chúng ta tạm gác việc này lại. Bây giờ việc trước mắt là vào xem Khổng Tước chân nhân thế nào.

Hàn Tùng Linh sực tỉnh vội đi nhanh vào Tùng Hải động.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long giữ Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lại, nói giọng trách móc :

- Quan lão đệ, vì sao ta sắp thuyết phục được Hàn Tùng Linh, lão đệ lại làm phân tán đi như vậy?

Từ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đáp :

- Hàn huynh đệ đã cương quyết như thế, chúng ta không thuyết phục được đâu. Bây giờ Hàn Tùng Linh sẽ được nghe lời di ngôn, ắt không còn lý do từ chối.

- Nhưng ta đã nói...

- Đại ca hay tiểu đệ nói chưa đủ sức thuyết phục.

- Vậy ai mới đủ sức?

- Không Tước chân nhân.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói :

- Ta cũng muốn Không Tước chân nhân nói cho Hàn Tùng Linh nghe lời di ngôn đó, nhưng chỉ e bọn Dịch Tinh Nam đánh lừa.

Từ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Lãng Tử đã bị giết được Hàn Tùng Linh mang đến đây, tin rằng không sai đâu.

- Vậy chúng ta vào đi!

- Đương nhiên chúng ta sẽ vào, nhưng không phải bây giờ.

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã vào bên trong, thấy một lão đạo ngồi trên một tảng đá cuối động.

Lão đạo sĩ tóc bạc trắng rối bù, thân hình tiền tụy, người khô như que củi, vẻ mặt hốc hác, một đôi đoản kiếm đặt bên người.

Tuy không nhận ra lão đạo nhưng Hàn Tùng Linh nhận được ngay đôi Nhạn Linh kiếm liền quỳ xuống nói :

- Không Tước chân nhân...

Lão đạo sĩ cất giọng thô lương hỏi :

- Có phải Tiểu Linh không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Vâng! Chúng đã làm gì lão nhân gia?

Lão đạo sĩ chăm chú nhìn chàng một lúc rồi nói :

- Ngươi nhận ra đôi Nhạn Linh kiếm, phải không?

- Vâng!

Không Tước chân nhân nói :

- Tiểu Linh, ngươi đã trưởng thành rồi! Không nói cũng biết ngươi đã luyện thành võ công hơn cả chúng ta mong đợi, nếu không thì không thể đánh đuổi được bọn chúng.

Hàn Tùng Linh chợt thấy trên tảng đá có mấy vết máu đã khô, mặt biến sắc hỏi :

- Lão nhân gia bị thương sao?

Không Tước chân nhân không trả lời mà hỏi lại :

- Sao ngươi biết ta ở đây?

Hàn Tùng Linh rầu giọng nói :

- Văn bối gặp Lãng Tử.

- Hắn không nói tình cảnh của ta sao?

Giọng chàng nghẹn lại :

- Huynh ấy không kịp...

Khổng Tước chân nhân gật đầu :

- Ta biết... ngươi có mang thi thể hán tới đây không?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Lúc Bạch Phong công chúa cũng bước vào, không chờ giới thiệu đã đoán biết lão đạo là ai, quỳ xuống bên cạnh Hàn Tùng Linh nói :

- Văn bối tham kiến Khổng Tước chân nhân.

Lão đạo gật đầu, nhìn một lúc rồi quay sang Hàn Tùng Linh nói :

- Tiểu Linh, năm xưa trước khi ta cống ngươi tới Hàn Thủy giang, ba vị Tam Phật đài đều nhận định ngươi có thiên bẩm võ học, đã thống nhất giao trọng trách cho ngươi tiêu diệt bọn tiếm quyền, khôi phục lại Tam Phật đài và chấn chỉnh võ lâm. Tiểu Linh, ta không phải người chuyên hành hiệp trọng nghĩa, một lòng vì an nguy võ lâm giống như ba vị đó, nhưng thấy họ là những người đức cao vọng trọng, địa vị còn cao hơn cả ta mà vẫn cam chịu vì ngươi mà chết, lão đạo cũng liệu tính mạng mình...

Giọng của lão yếu dần.

Hàn Tùng Linh sức tỉnh lấy bình dược ra nói :

- Xin lão nhân gia uống mấy viên Tử Linh Chi vào đã...

Khổng Tước chân nhân lắc đầu đáp :

- Tử Linh Chi tuy là thánh dược nhưng không cứu được ta nữa rồi. Hãy nghe lão đạo nói mấy câu cuối cùng...

Hàn Tùng Linh trả lời :

- Lão nhân gia...

Khổng Tước chân nhân đưa tay ra hiệu cho chàng im lặng nói :

- Đừng ngắt lời ta. Tiểu Linh, ngươi đã đánh giá thấp Triệu Tông Nguyên đấy! Ngọn tiểu kiếm đang cắm sau lưng ta là do hán đánh lên, tuy với khoảng cách ba trượng nhưng vô cùng chính xác, không giết chết ngay mà vừa đủ kéo dài tình mạng ta trong hai canh giờ. Dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng không cứu được.

Hàn Tùng Linh nói :

- Nhưng lão nhân gia cũng cứ thử xem, may ra...

Khổng Tước chân nhân lắc đầu :

- Tử Linh Chi không có nhiều đâu, đừng lãng phí vô ích, sau này ngươi sẽ còn dùng đến.

Hàn Tùng Linh đành cất bình dược vào túi, thăm giọng nói :

- Vậy xin Chân nhân nói đi.

Chàng nghiêng răng nói tiếp :

- Tất cả những ai liên quan đến Tùng Linh, chúng đều giết cả! Nhất định chúng sẽ phải trả giá gấp trăm lần!

Tới đó hai hàng nước mắt đã chảy tuôn rơi.

Khổng Tước chân nhân gật đầu nói :

- Tiểu Linh! Như vậy là tốt, lão đạo yên tâm rồi... Bây giờ hãy nghe ta truyền lại lời của ba vị tiền bối năm năm trước.

Hàn Tùng Linh lau nước mắt, gật đầu.

Khổng Tước chân nhân hít vào một hơi, giọng trở nên nghiêm trang :

- Thứ nhất, sau này ngươi sẽ nhận trách nhiệm Minh chủ của Bích Huyết minh, không những khôi phục lại Tam Phật đài mà phải hết lòng duy hộ chính nghĩa vô lâm.

Thứ hai, sau này có thể cừu nhân của ngươi không chỉ ba tên tiếm quyền Tam Phật đài. Hãy nhớ rằng giang hồ hiểm ác không được tin bất cứ ai.

Thứ ba, trừ Tam Phật đài, Triệu Tông Nguyên và đồng bọn, tuyệt đối không được loạn sát người khác.

Lão dừng một lúc rồi tiếp :

- Còn đây là di nguyện của ta. Sau khi ta chết, hãy đem thi hài Lăng Tử vào đây. Động này ngoảnh về hướng nam, ta cần theo dõi hành động của ngươi. Ngoài ra, còn một việc, sau này nếu ngươi phát hiện ra ai làm mất võ công ta thì không được làm hại người đó.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

Khổng Tước chân nhân đáp :

- Vì sao ngươi không cần biết, cứ theo lời ta dặn mà làm.

Hàn Tùng Linh nói :

- Nếu vậy thì cừu hận lão nhân gia...

Khổng Tước chân nhân chợt thở dài nói :

- Tiểu Linh, đành phải nói cho ngươi biết vậy... Thực ra chính vì ta phụ bà ấy. Nếu như ngày xưa lão đạo mình mẫn hơn một chút thì đã không mắc phải độc kế của tên họ Dịch tới mức xuất gia thành đạo sĩ...

Tới lúc đó lấy trong túi ra một pho sách trong tấm lụa vàng bảo :

- Tiểu Linh, hãy cầm lấy và sau này nếu có tìm được thì giao cho bà ấy.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ai vậy?

- Bà ta thường vận hồng y, trác hiệu là Thập Lý Hồng Ảnh.

Hàn Tùng Linh đưa hai tay cung kính cầm lấy pho sách, lại hỏi :

- Chân nhân, tên họ Dịch mà lão nhân gia vừa nói là ai?

Khổng Tước chân nhân đáp :

- Kẻ đứng đầu Tam Phật đài hiện giờ, phụ thân của Dịch Tinh Nam mà ngươi vừa đấu.

Lão chợt nhìn sang Bạch Phong công chúa hỏi :

- Tiểu cô nương, ngươi rất xinh đẹp. Lão đạo chưa từng gặp nữ nhân nào kiều diễm như thế. Bây giờ lão đạo không còn nhiều thời gian nữa, muốn hỏi cô nương một việc, được không?

Bạch Phong công chúa cung kính đáp :

- Vãn bối tuân lệnh!

- Cô nương hãy nói thật, có yêu Tiểu Linh không?

Đó là vấn đề rất khó trả lời, nhưng vì Khổng Tước chân nhân đã sắp chết mà hỏi việc này tất không phải bình thường, nàng không dám nói dối liền gật đầu đáp :

- Dạ có.

Khổng Tước chân nhân nghiêm giọng hỏi tiếp :

- Cô nương biết nếu đi cùng Tiểu Linh, tình cảnh sau này sẽ vô cùng nguy hiểm không?

Bạch Phong công chúa đáp :

- Huỳnh ấy đã nói hết cho văn bối biết. Thậm chí dù có chết cũng không sòn lòng!

Khổng Tước chân nhân mỉm môi cười nói :

- Cô nương chẳng nhưng rất đẹp mà còn rất tốt. Ta nghĩ ở bên Tiểu Linh, cô nương sẽ giúp được nó rất nhiều. Đồng thời Tiểu Linh sẽ tuyệt đối không bao giờ phụ cô nương đâu. Tuy nhiên có câu này ta cần nói cho cô nương biết...

Bạch Phong công chúa cung kính nói :

- Xin lão nhân gia cứ chỉ dạy.

Khổng Tước chân nhân nghiêm giọng nói :

- Cô nương rất xinh đẹp, ắt được rất nhiều nam nhân ngưỡng mộ. Nhưng giang hồ hiểm ác, không chỉ có một người như Dịch Tinh Nam. Nhiều kẻ yêu mà không đạt được mục đích thì sẽ dùng những thủ đoạn mà cô nương không sao hình dung nổi, buộc cô nương rời xa Tiểu Linh.

Bạch Phong công chúa kiên nghị nói :

- Dù chúng có tìm cách ly gián thế nào, văn bối cũng quyết không rời xa huynh ấy.

Lão đạo nói :

- Hy vọng cô nương làm được như vậy. Ta đã từng gặp trường hợp đó nên muốn các người hãy cẩn thận đề phòng.

Lão dừng một lúc rồi chợt hỏi :

- Cô nương dùng binh khí gì?

Bạch Phong công chúa đáp :

- Văn bối không có binh khí.

Khổng Tước chân nhân đưa hai tay run run cầm đôi Nhạn Linh kiếm lên nói :

- Đôi đoản kiếm này rất hợp với nữ nhân, lão muốn tặng cho cô nương. Nó gọi là Nhạn Linh kiếm, tuy không phải là kỳ trân dị bảo nhưng là binh khí tùy thân của lão đạo mấy chục năm qua.

Bạch Phong công chúa nói :

- Lão nhân gia, văn bối đâu dám nhận vật mà tiền bối ưu ái...

Khổng Tước chân nhân ngắt lời, nghiêm giọng nói :

- Cô nương, Tiểu Linh còn lại một mình trên đời, không thân thích, cũng không còn trưởng bối. Có thể coi lão đạo là trưởng bối duy nhất còn lại, vì thế thấy mình cần đứng ra lo đại sự trăm năm cho nó. Nhưng bây giờ trong người lão đạo không có vật quý giá gì, chỉ tặng đôi Nhạn Linh kiếm này, cô nương có hiểu không?

Bạch Phong công chúa biết Khổng Tước chân nhân coi đôi Nhạn Linh kiếm thành vật đính hôn, ngượng ngùng dạ một tiếng gật đầu ba lần, hai tay cung kính nhận đôi đoản kiếm nói :

- Bạch Phong tham tạ đại ân của lão tiền bối!

Khổng Tước chân nhân gật đầu, nhìn Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tiểu Linh, người nhớ hết lời ta rồi chứ?

- Văn bối nhớ rồi!

Khổng Tước chân nhân chợt với tay ra sau nắm lấy chuôi kiếm cắm sau lưng mình nghiêng răng rút ra.

Một vòi máu phun ra tới vách động.

Hàn Tùng Linh thất kinh vội giữ lấy lão đạo.

Khổng Tước chân nhân nhổ một bãi máu trào ra miệng, thều thào nói :

- Hãy đưa... thanh kiếm... cho Triệu Tông Nguyên... Ở đó có một... cổ nhân của ta là... Tuyệt Cái... sẽ giúp cho người... hiểu chứ?

Hàn Tùng Linh run giọng đáp :

- Văn bối hiểu rồi.

Nói xong cầm lấy tiểu kiếm, mặt hiện sát cơ.

Không Tước chân nhân ráng sức nở nụ cười nhợt nhạt nói :

- Rất... rất tốt... Tiểu Linh... Như thế mới... xứng đáng... là bậc... đại trượng phu... Hãy nhớ... Bích... Huyết Minh...

Tới đó thở hắt ra một hơi, đồng tử giãn rộng trương lên, trên môi thấp thoáng nụ cười, dường như thấy viễn cảnh hiện ra đúng như điều mình mong ước.

Tam Thanh đạo nhân, người từng được võ lâm tôn kính, cũng từng làm giang hồ khiếp sợ lẫn tránh, đã trút hơi thở cuối cùng, bỏ mặc những lời bình phẩm trái ngược về mình.

Hàn Tùng Linh đặt vị tiền bối nằm thẳng lên tảng đá, quỳ xuống bên cạnh nhìn bộ mặt tiểu tụy vô hồn, hai dòng lệ lại trào ra.

Bạch Phong công chúa quỳ bên cạnh chàng, hồi lâu cuối cùng thấp giọng nói :

- Tùng Linh, chàng đã hứa với Không Tước tiền bối làm việc gì, không nên quỳ ở đây mãi.

Hàn Tùng Linh gấp đầu ba cái rồi đứng lên bước ra khỏi động, Bạch Phong công chúa cũng bước theo.

Hàn Tùng Linh không nói gì, tới bệ thi hài Lăng Tử lên đem vào Tùng Hải động.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thấy về mặt Hàn Tùng Linh đã đoán ngay ra chuyện gì nhưng không hỏi chàng mà giữ Bạch Phong công chúa lại hỏi :

- Không Tước chân nhân đi rồi sao?

Bạch Phong công chúa gạt đầu :

- Lão tiền bối đi rồi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lại hỏi :

- Kẻ nào sát hại? Tiền bối có nói không?

- Triệu Tông Nguyên.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long kéo tay Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Quan lão đệ, chúng ta đi tìm hân. Thay Hàn huynh đệ báo thù cho Không Tước tiền bối.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nghiêm giọng nói :

- Đại ca, hãy gọi là Minh chủ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vẫn còn căm hận kẻ sát hại Không Tước chân nhân, nói :

- Cái đó bây giờ chưa quan trọng, phải báo thù trước đã.

- Vân đại ca, việc đó rất quan trọng. Nếu đã gọi Minh chủ, tất từ nay mọi việc đều do Minh chủ quyết định.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đứng ngẩn ra một lúc rồi nói :

- Nếu vậy, chúng ta hãy nhân lúc Minh chủ chưa chấp nhận hành động trước đi.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lắc đầu :

- Tiểu đệ cho rằng bây giờ thì Minh chủ chấp nhận rồi. Vân đại ca, sau này chúng ta còn phải tìm rất nhiều người, không phải chỉ một mình Triệu Tông Nguyên đâu, vì thế không cần vội. Tiểu đệ thấy rằng lúc này việc quan trọng nhất là phải hoàn thành việc lập Bích Huyết minh. Nào chúng ta vào động đi!

Tuy Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nghĩ mới qua một lúc mà Hàn Tùng Linh thay đổi lập trường, đồng ý nhận trọng trách Minh chủ Bích Huyết minh, nhưng trong thâm tâm vẫn nghĩ rằng Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà liệu sự giỏi hơn mình nhiều nên cũng theo vào.

Khổng Tước chân nhân và Lăng Tử nằm bên nhau bên phiến đá lớn bằng phẳng cuối thạch động. Hàn Tùng Linh đứng bên cạnh gục đầu như pho tượng. Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà quỳ xuống tham bái làm rầm khấn vái một lúc rồi đứng lên.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Hàn huynh đệ! Trong lúc thi thể Khổng Tước chân nhân còn chưa lạnh. Chúng ta hãy quyết định dứt khoát vấn đề.

Hàn Tùng Linh ngẩng lên nhìn hai người, cao giọng nói :

- Từ bây giờ Bích Huyết mình được chính thức thành lập. Hai vị đại ca, tiểu đệ xin nhận lời đề cử của hai vị giữ trọng trách Minh chủ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long không ngờ Hàn Tùng Linh thay đổi quan điểm nhanh như vậy, không khỏi ngạc nhiên.

Còn Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà không có vẻ gì bị bất ngờ, điềm tĩnh nói :

- Hàn huynh đệ! Bích Huyết mình cường địch khắp nơi, thế lực chúng bao trùm khắp giang hồ. Vì thế chỉ có mỗi huynh đệ mới đảm đương nổi trọng nhiệm Minh chủ. Bây giờ như vậy là tốt rồi, Minh chủ, chúng ta hãy thương lượng một chút về kế hoạch tiếp theo.

Hàn Tùng Linh nói :

- Huynh muốn chúng ta hãy tạm ở hết đêm nay, chờ xem đối phương có động tĩnh gì không?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hỏi :

- Minh chủ cho rằng chúng sẽ quay lại đây sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Tiểu đệ đoán rằng sẽ có người quay lại.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nhìn Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nói :

- Đại ca, chúng ta ra ngoài động khẩu thay nhau canh gác.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long gật đầu, hai người cùng ra khỏi Tùng Hải động.

Lát sau Bạch Phong công chúa dẫn thư muội Úc Lan vào cúng tế trước thi thể Khổng Tước chân nhân và Lăng Tử, tế xong đứng lên tới trước Hàn Tùng Linh nói :

- Tùng Linh, Úc Lan và Úc Liên muốn gia nhập Bích Huyết mình, chàng thấy có được không?

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn hai người một lúc rồi trầm giọng hỏi :

- Hai vị có biết những hiểm họa gì đang chờ đợi Bích Huyết mình phía trước không?

Úc Liên tuy là tiểu muội nhưng hoạt bát hơn, liền đáp :

- Hàn công tử, người sống trăm năm rồi cũng phải chết. Cứ tìm nơi an toàn để sống thừa lại không bằng làm được một việc gì đó oanh liệt rồi có chết cũng cam. Huống chi còn chưa biết ai chết bởi tay ai? Nay Công chúa đã tùy hành cùng công tử, tỷ muội chúng tôi được ở bên Công chúa ngày nào là cuộc đời có ý nghĩa thêm ngày đó, tuy chẳng có bản lĩnh gì nhưng lại quyết không sợ chết!

Úc Lan tán thành ngay :

- Liên muội nói rất đúng!

Hàn Tùng Linh vẫn cố thuyết phục :

- Hai cô nương vốn không phải là người Trung Nguyên, nay lại bị cuốn vào trường máu lửa này có trăm cái hại mà không có một cái lợi nào đâu.

Úc Liên cương quyết nói :

- Hai tỷ muội chúng tôi thà chết để được ở bên Công chúa. Nếu Hàn công tử không chịu thu nhận chúng tôi là bọn tứ cố vô thân, không làm được việc gì...

- Hàn Tùng Linh không bao giờ nghĩ như thế, cô nương chớ nặng lời!

Úc Liên cười nói :

- Như vậy là công tử chấp nhận rồi phải không? Xin Minh chủ và Công chúa nhận tỳ muội chúng tôi một lễ!

Nói xong quỳ xuống tham bái.

Hàn Tùng Linh không biết làm gì hơn, đành bảo hai người đứng lên.

Chợt thấy Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà bước vào nói :

- Minh chủ! Bên ngoài có người cầu kiến.

Úc Liên nhìn Úc Lan nói :

- Tỳ tỳ, chúng ta ra ngoài đi!

Nói xong nhìn Bạch Phong công chúa, thấy nàng gật đầu mới cùng nhau bước ra ngoài.

Hàn Tùng Linh nghe Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà gọi mình là Minh chủ trước đông người như vậy không khỏi cảm thấy chướng nhưng không nói gì, chỉ hỏi :

- Quan nhị ca, ai vậy?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chưa kịp trả lời thì nghe Hàn Tùng Linh hỏi :

- Sơn Quân Dịch Cự Hiền, đúng không?

Bạch Phong công chúa ngờ ngác hỏi :

- Thế nào? Dịch Cự Hiền quay lại đây sao? Quan nhị ca...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cũng rất ngạc nhiên nói :

- Sao Minh chủ đoán ra là Dịch Cự Hiền.

Hàn Tùng Linh nói :

- Đó gọi là “Thò tử hồ bi, vật thương đồng loại” mà! Sơn Quân Dịch Cự Hiền thấy Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hạ độc thủ với Tam Tinh Chiếu Mệnh Thảm Điện Thần đã liều mạng cứu đi, nghĩ rằng nếu cứ ở lại, một ngày nào đó mình cũng chịu chung số phận như Thảm Điện Thần thôi... Ngay lúc đó tiêu diệt tin chắc rằng nhất định lão ta sẽ quay lại.

Bạch Phong công chúa hồ nghi hỏi :

- Chẳng cho rằng tên phản chủ đó thật tâm thật ý ăn năn hối hận đến đây nhận lỗi lầm hay sao?

Hàn Tùng Linh nhìn Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà hỏi :

- Quan nhị ca thấy thế nào?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười đáp :

- Minh chủ đã sớm dự liệu việc này, tất đã biết rõ thâm ý của đối phương, sao không nói cho Công chúa biết đi?

Bạch Phong công chúa vội hỏi :

- Tùng Linh, thâm ý gì vậy?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đó là khổ nhục kế.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cười nói :

- Quan Kỳ Hà hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Minh chủ. Nhưng không biết vì sao chúng lại thực hiện vào lúc này?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Theo ý nhị ca thì sao?

- Quan Kỳ Hà chưa biết rõ tính tình và bản chất của Dịch Cư Hiền. Nhưng Phiền Thiên Ngọc Hồ Dịch Tĩnh Nam từ lâu nổi danh gian trá và cơ mưu. Việc hãm hạ độc thủ với Tam Tĩnh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần để Dịch Cư Hiền cứu đi chính là kế hoạch đã được chuẩn bị từ trước. Việc Dịch Cư Hiền tới đây là nước cờ tất yếu tiếp theo thôi.

Hàn Tùng Linh thán phục nói :

- Quan nhị ca phân tích như vậy là rất sâu sắc tinh tế. Tiểu đệ vô cùng khâm phục.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói :

- Minh chủ quá khen! Thực ra Minh chủ đã liệu định hết mọi việc từ trước rồi.

Hàn Tùng Linh nói :

- Tiểu đệ suy đoán như vậy là do đã biết Dịch Cư Hiền liên lạc với Tam Phật đài từ trước. Dịch Tĩnh Nam giết một tên thuộc hạ thì đó là một việc bình thường, nhưng Tam Tĩnh Chiêu Mệnh Thẩm Điện Thần là Bang chủ Tam Tĩnh bang, về thực chất chúng là tay sai Tam Phật đài nhưng trên danh nghĩa đó là một bang phái độc lập. Vì thế hành động đó sẽ gây ra hậu quả bất lợi cho Tam Phật đài. Lẽ ra Dịch Tĩnh Nam không thể để cho Dịch Cư Hiền chạy thoát, thế mà hãn phản ứng không đủ quyết liệt, đó cũng là một minh chứng về âm mưu.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà gật đầu hỏi :

- Vậy để cho hãn vào không?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Quan nhị ca thấy thế nào là thích đáng?

- Nếu Công chúa không phản đối, Quan Kỳ Hà cho rằng nên để cho hãn vào.

Son Quân Dịch Cư Hiền chính là kẻ chủ mưu sát hại Mai bà bà, Bạch Phong công chúa rất căm hận vì lúc ở ngoài cửa động đã để hãn chạy thoát mất, bây giờ nghe tin Dịch Cư Hiền tự dẫn thân đến đây thì rất mừng.

Nhưng khi nghe Hàn Tùng Linh và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà bàn bạc, nàng lại thấy công việc này rất quan trọng, không đơn giản là mình trị tội kẻ phản phúc hay tha cho hãn, mà tính mạng của Dịch Cư Hiền bây giờ liên quan đến đại cục của Bích Huyết minh và Tam Phật đài, mình không quyền quyết định nữa.

Nghe Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nói vậy, nàng lắc đầu đáp :

- Bây giờ số phận của tên phản nghịch đó đã liên quan đến đại cục, tiểu muội không dám tham gia vào, nhưng chỉ bản khoản một điều, biết hãn không chịu cái tà quy chánh mà cứ để hãn bên mình, há chẳng phải rước hổ vào nhà?

Hàn Tùng Linh nói :

- Quan nhị ca đã muốn để hãn vào tất có mục đích, đúng vậy không?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà biết Hàn Tùng Linh cũng đã đoán ra ý đồ mình, cười đáp :

- Quan Kỳ Hà cho rằng để hãn vào đây ắt có giá trị hơn. Nhưng giá trị tới đâu thì sau khi Minh chủ và Công chúa thương lượng xong mới biết.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hay là chúng ta cùng mời Vân đại ca cùng vào đây bàn việc?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lắc đầu :

- Không cần đâu, huynh ấy cần ở ngoài phòng vệ, hơn nữa Vân đại ca tính tình nóng nảy, thiếu tinh tế nên dễ làm hỏng việc. Bây giờ ba chúng ta bàn xem

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Thế cũng được. Nhị ca thấy việc này nên giải quyết thế nào?

- Dịch Cư Hiền tới đây nhất định có tin tức báo cho chúng ta. Đương nhiên việc tiết lộ những tin tức đó đều phục vụ cho lợi ích của chúng, nhưng có thể đều là thật. Cũng có thể chúng hy sinh một số thuộc hạ để lấy lòng tin của chúng ta.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Quan nhị ca suy luận như vậy rất đúng. Nhưng điều chủ yếu nhất là qua thái độ của Dịch Cư Hiền, chúng ta quan sát thật kỹ để suy đoán xem Triệu

Tông Nguyên có hoài nghi chúng ta phát hiện được bí mật của hắn không.

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà hỏi :

- Minh chủ cần đối phó với Triệu Tông Nguyên trước hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hắn là chỗ dựa vững chắc nhất của Tam Phật đài ở Quan ngoại. Phải tiêu diệt bọn này xong chúng ta mới vào Trung Nguyên.

Bạch Phong công chúa chợt hỏi :

- Tùng Linh và Quan nhị ca nghĩ Dịch Cự Hiền sẽ cung khai sự thật cả hay sao?

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Đương nhiên không phải hoàn toàn là sự thật mà nhiều lắm chỉ một nửa sự thật thôi. Đến lúc đó dựa vào sự linh hoạt và phán đoán của chúng ta.

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà hỏi :

- Minh chủ thấy có gì nữa không?

- Nếu nhị ca không đề xuất gì thêm thì cứ tạm thời như vậy. Sau khi gặp hắn xong chúng ta lại thương nghị tiếp. Chúng ta chỉ lưu ý một điều là quan sát cho cẩn thận, và đặc biệt không được để lộ cho Dịch Cự Hiền biết hắn bị nghi ngờ.

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà gật đầu :

- Rất tốt. Bây giờ Minh chủ cho đưa hắn vào được chưa?

- Nhị ca cho hắn vào đi!

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà vâng lời bước ra động khẩu.

Lát sau Sơn Quân Dịch Cự Hiền bước vào, chưa nói gì đã bước tới trước Bạch Phong công chúa quỳ xuống dập đầu sát đất, cất giọng đầy bi ai nói :

- Lão thân vong ân bội nghĩa, dám làm điều phản nghịch, tội không thể tha. Bây giờ tình ngộ thì không còn đường nào để đi nữa. Biết ăn năn đã quá muộn, đại tội đã thành, vạn chết cũng không thể chuộc được, nhưng chỉ có một hoài vọng được chết trong tay Công chúa, lão thân chết đi mới thanh thản được một phần. Dịch Cự Hiền tới đây không cầu xin điều gì khác, xin Công chúa thành toàn cho!

Giọng nói và hành động của lão ta rất chân thành đáng cảm động.

Bạch Phong công chúa đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh, sau đó lạnh lùng nói :

- Dịch Cự Hiền! Bạch Phong ta đã ra khỏi Âm Mộng cốc, lúc này không còn thân phận Công chúa nữa. Bỏn cô nương không có khả năng đáp ứng ngươi đâu.

Dịch Cự Hiền thăm giọng :

- Công chúa, chỉ cầu xin Công chúa ban cho đặc ân cuối cùng...

- Đây không phải Âm Mộng cốc mà Bích Huyết minh, bỏn cô nương không muốn động thủ. Ngươi đi đi!

Dịch Cự Hiền ngẩng lên nói :

- Chẳng lẽ Công chúa quên đi mối thù của Mai bà bà hay sao?

Nghe nhắc đến Mai bà bà, khuôn mặt kiêu diễm của Bạch Phong công chúa trở nên tái nhợt đi. Nàng nghiêng răng đưa chương lên, nhưng sức nhớ lại cuộc thương nghị trước đó, nhìn sang Hàn Tùng Linh rồi từ từ hạ tay xuống, lạnh lùng nói :

- Dịch Cự Hiền! Ta đã nói qua, đây không phải Âm Mộng cốc. Ngươi đi đi!

Sơn Quân Dịch Cự Hiền là kẻ hết sức giáo hoạt, hai lần nghe Bạch Phong công chúa khẳng định đây không phải là Âm Mộng cốc, biết kế hoạch ban đầu thế là trượt, nổi lo lắng biến đi rất nhiều.

Thực tình lão biết thực hiện khổ nhục kế là rất mạo hiểm, có tới bảy tám phần có thể mất mạng.

Nghe Bạch Phong công chúa nói xong liền đáp :

- Lão thần tin rằng Công chúa vẫn còn tự chủ như trước.

Bạch Phong công chúa nói :

- Không sai! Bỏn cô nương vẫn cứ tự chủ được. Nhưng không muốn vì cừu hận của Âm Mộng cốc mà liên lụy đến Bích Huyết minh. Ngươi hiểu rồi chứ?

Dịch Cự Hiền lấy giọng thông thiết nói :

- Lão thần tự biết tội mình rất nặng dù có chết trăm lần cũng không chuộc được. Nếu Công chúa mở lượng hải hà cho sống thêm một thời gian, lão thần xin đem nhưng tin tức mình biết về Tam Phật đài cung khai cho Hàn công tử để báo đáp đại ân và phân nào chuộc bớt lỗi lầm. Xin Công chúa minh xét.

Bạch Phong công chúa đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh rồi quay lại, lạnh lùng nói :

- Dịch Cự Hiền, ngươi cho rằng bỏn cô nương tin được ngươi sao?

Dịch Cự Hiền mặt chợt biến sắc, rút trường kiếm ra thở dài nói :

- À! Thôi đành vậy! Một mắt đã thành thiên cổ hận! Lão thần biết khó khôi phục được lòng tin với Công chúa.

Lão kẻ lừa kiếm vào cổ, thăm giọng nói tiếp :

- Mong Công chúa luôn giữ gìn ngọc thể được an khang, phúc thọ song toàn. Lão thần đi đây!

Nói xong dùng lực ấn lưỡi kiếm vào yết hầu.

Bạch Phong công chúa chợt bước lên nói :

- Khoan đã!

Son Quân Dịch Cự Hiền cả mừng vội thu kiếm, nhưng đã cửa đứt một đường nhỏ ứa máu, thấp giọng hỏi :

- Công chúa có gì sai bảo nữa?

Bạch Phong công chúa thở dài nói :

- Nghĩ đến lòng trung thành của ngươi ngày trước, bỏn cô nương coi như không có chuyện phản nghịch vừa rồi.

Cứ nghĩ mình đã đánh lừa được đối phương, Sơn Quân Dịch Cự Hiền mừng thầm trong bụng nói :

- Chẳng lẽ Công chúa để cho lão thần có cơ hội lập công chuộc tội?

Bạch Phong công chúa lạnh lùng đáp :

- Võ công ngươi tuy cao hơn người khác nhưng so với Hàn công tử thì chưa thấm vào đâu, trong Bích Huyết minh không có chỗ cho ngươi điều võ đấu. Bỏn cô nương không giết người không phải vì cần ngươi góp sức cho Bích Huyết minh. Sau này đừng nói những câu đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tương kế tựu kế

Bây giờ thì Dịch Cự Hiền tin chắc tính mạng mình được đảm bảo an toàn, trong lòng đắc ý nghĩ thầm :

- Hạng tiểu bối này nặng về tình cảm mà thiếu lý trí. Lão phu chỉ cần mất vài giọt máu đã đánh lừa được các ngươi rồi...

Nghĩ đoạn liền nói :

- Lão thần tuân lệnh! Nhưng binh pháp có câu: biết mình biết ta trăm trận trăm thắng. Tuy về võ công lão không giúp được Bích Huyết minh nhưng một số tin tức mà lão thần thu thập được đối với Bích Huyết minh rất có giá trị.

Bạch Phong hỏi :

- Người tin chắc những tin đó giúp được chúng ta ư?

Dịch Cự Hiền khẳng định :

- Lão thần dám tin như vậy.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng thì đúng rồi. Nhưng kế hoạch do đối phương định ra. Tam Phật đài nếu phát hiện có người thông đồng với địch tất sẽ thay đổi kế hoạch, như thế những tin tức đó có ích gì?

Dịch Cự Hiền cả mừng nghĩ bụng :

- Ta chỉ sợ tiểu tử này không tin, ngờ đâu hắn lại còn kém tâm cơ như thế?

Lão lấy vẻ mặt trịnh trọng nói :

- Hàn công tử nói thế cũng đúng. Nhưng kế hoạch này đã bắt đầu hành động rồi, muốn thay đổi cũng không kịp nữa. Mặt khác khi lão thần bỏ đi thì không ai biết cả, cho đến bây giờ đối phương hoàn toàn không nghi ngờ lão thần tới đây.

Bạch Phong công chúa vội hỏi đó là những kế hoạch gì?

Dịch Cự Hiền đáp :

- Theo lão thần được biết thì hiện giờ Tam Phật đài đang thực hiện ba kế hoạch lớn ở Quan ngoại. Một là...

Bạch Phong công chúa ngoắt tay nói :

- Dịch Cự Hiền, người đứng dậy đi!

- Tạ ơn Công chúa.

Lão tạ xong đứng lên nói.

- Việc thứ nhất là Tam Phật đài đã phái Huyền Âm Đồng Tử và Thất Xảo phu nhân suất lĩnh mười tám tên cao thủ Tam Phật đài tới Quan ngoại tìm hai người...

Lão dừng một lúc để tăng thêm tầm quan trọng.

Bạch Phong hỏi :

- Tìm ai vậy?

- Một là Tuyết Hiệp, hai là Ứng Thiên Tăng.

- Hai người đó là ai?

Dịch Cự Hiền đáp :

- Tuyết Hiệp là một vị cô nương trẻ tuổi, Dịch Tinh Nam đã có lần gặp cô ta. Theo giang hồ truyền ngôn thì võ công nữ nhân này rất cao, thân pháp kiệt xuất, thường mặc bạch y và chuyên đối phó với cao thủ hắc đạo. Vì thế mà được xưng Tuyết Hiệp. Còn Ứng Thiên Tăng thì chưa rõ lai lịch, nhưng Tam Phật đài cho người bí mật điều tra thì biết lão này có quan hệ với Tuyết Hiệp, và cả hai từng tiếp xúc với Hàn công tử, vì cả hai đều hoạt động rất bí mật, không biết xuất xứ từ đâu nên Tam Phật đài hoài nghi rằng hai người này đột nhiên xuất hiện ở đây là tai mắt của môn phái nào đó...

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Vì thế chúng muốn bắt một người để điều tra rõ chứ gì?

Dịch Cự Hiền gật đầu :

- Chính thế có đúng là công tử đã từng gặp hai người này rồi phải không?

- Phải tại hạ đã có một lần gặp họ.

Bạch Phong công chúa nhìn Hàn Tùng Linh nấp máy môi định nói gì nhưng nén lại, quay sang Dịch Cự Hiền hỏi :

- Còn kế hoạch thứ hai.

Son Quân Dịch Cự Hiền đang muốn nghe ý kiến của Hàn Tùng Linh về hai nhân vật này nhưng nghe hỏi đành trả lời :

- Kế hoạch thứ hai là trước đây Tam Phật đài đã phái đệ tử do Bạch Diện Tu La chỉ huy đến Mã Thiên Lĩnh khai thác mỏ vàng. Nhưng có tin Vạn Lý Bằng suất lĩnh thuộc hạ của Phi Bằng bang đến xâm lấn, Tam Phật đài sợ Bạch Diện Tu La không đối phó nổi nên phái hai tên trong Thất đại sứ giả tới tăng viện.

Bạch Phong công chúa nhìn Hàn Tùng Linh thấy chàng không nói gì, lại hỏi :

- Còn việc thứ ba?

Dịch Cự Hiền đáp :

- Thứ ba là việc sắp xảy ra.

Lão nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Công tử biết Du Hiệp Phái không?

Hàn Tùng Linh nhìn sang thi thể Không Tước chân nhân, cổ nén nổi thù hận, giữ vẻ mặt hết sức bình tĩnh đáp :

- Tại hạ có nghe nói về môn phái này.

Dịch Cự Hiền hỏi tiếp :

- Công tử có biết tôn chỉ của Du Hiệp Phái là gì không?

Bạch Phong công chúa “hừ” một tiếng nói :

- Cái đó ai mà không biết.

Hàn Tùng Linh sợ nàng làm lộ chuyện, vội cướp lời :

- Không sai vừa rồi tại hạ cùng Công chúa có bàn đến Triệu Tông Nguyên, không ngờ ông ta can đảm đến như thế. Thực lực Du Hiệp Phái không lấy gì làm hùng hậu mà không chịu khuất phục Tam Phật đài, trái lại còn dám kháng cự nhiều năm, tuy chưa có thành tựu nào lớn nhưng chỉ vào lòng can đảm bất khuất như thế, so với nhiều môn phái khác trong võ lâm đã đáng quý rồi!

Bạch Phong công chúa nghe vậy thán phục nghĩ thầm :

- Tùng Linh chẳng lớn hơn gì mình mà trầm tĩnh, chừng chặc như thế thật hiếm có!

Thoạt tiên thấy thái độ và nghe ngữ khí của Bạch Phong, Dịch Cự Hiền đã thầm lo. Nhưng nghe Hàn Tùng Linh nói thế, lão yên tâm lại ngay, tỏ ý tán thành :

- Hàn công tử nhận xét rất đúng. Ở Quan ngoại này Du Hiệp Phái và Phi Bằng bang đã làm Tam Phật đài hao tâm tổn trí rất nhiều. Xem ra lần này chúng hạ quyết tâm tiêu diệt hai môn phái này.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tôn giá có biết khi nào chúng bắt đầu hành động và kế hoạch như thế nào hay không?

Dịch Cự Hiền thấy đối phương đã cắn câu liền đáp :

- May rằng lão thần tình cờ biết khá rõ kế hoạch này.

Bạch Phong công chúa học theo tình lang rất nhanh, liền nhập vai ngay hỏi :

- Kế hoạch thế nào?

- Ngày mai là sinh nhật Triệu Tông Nguyên. Tam Phật đài liệu định trưa mai sẽ mời những nhân vật chủ yếu của Phi Bằng bang, vì thế lão phu tin rằng ngày mai chúng sẽ mở một cuộc tổng công kích tiêu diệt hai môn phái này.

- Tôn giá có biết Triệu Tông Nguyên ở đâu không?

Dịch Cự Hiền làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Hàn công tử định đi đến đó sao?

Hàn Tùng Linh trịnh trọng nói :

- Tại hạ tuy chưa gặp Triệu Tông Nguyên nhưng những gì mà vị đó làm khiến tại hạ rất khâm phục, có thể coi là chí đồng đạo hợp. Nay biết ông ta gặp nguy hiểm, lẽ nào không góp sức tương trợ?

Dịch Cự Hiền vỗ tay nói :

- Rất tốt! Hàn công tử quả là bậc thiếu niên hiệp cốt đần tâm khiến lão thần vô cùng khâm phục. Được tùy hành với Hàn công tử đó là điều vinh hạnh lớn...

Hàn Tùng Linh xua tay ngắt lời :

- Xin tôn giá cho biết Triệu đại hiệp cư trú ở đâu?

- Triệu Tông Nguyên hiện trú ở Thúy Tùng viên ở phía nam Trấn Sơn Quán cách mười dặm, nhưng thường ngày rất ít người ở đó.

Hàn Tùng Linh nói :

- Nhưng ngày mai tất cả sẽ tụ tập rất đông.

Thấy Hàn Tùng Linh thần nhiên như thế, Dịch Cự Hiền rất yên tâm, gật đầu đáp :

- Đương nhiên ngày mai toàn bộ gia nhân phải hồi phủ để đón tiếp tân khách.

Lại hỏi :

- Nếu Hàn công tử đã có ý tương trợ thì định khi nào động thân?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Ngày mai trước giờ Ngọ chúng ta sẽ xuất phát.

Nghe nói chúng ta, tức bao hàm cả mình trong đó Dịch Cự Hiền mừng rơn.

Sợ ở lại thêm lời để lộ chuyện, lão chấp tay hỏi :

- Hàn công tử và Công chúa còn sai bảo gì nữa không?

Bạch Phong đáp :

- Không có gì. Ngươi bây giờ định đi đâu.

- Lão thần định ra ngoài động nói chuyện với hai vị thiếu hiệp một lúc, sau đó đi kiếm chút gì ăn.

Hàn Tùng Linh nói :

- Tien thể nhờ tôn giá nhắn với hai vị đại ca tìm mấy tảng đá chặn trước động khẩu.

Dịch Cự Hiền hỏi :

- Cả công tử và Công chúa không ra ngoài sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ chịu đại ân tái tạo của Khổng Tước chân nhân, khi lão nhân gia còn sống tại hạ không được phụng dưỡng ngày nào, nay về tiên cảnh phải thủ hộ bên linh cửu cho đến khi rời khỏi nơi này.

Dịch Cự Hiền nói :

- Hàn công tử trung trinh hiếu thuận như thế, trong giang hồ thật hiếm có! Lão thần xin đi.

Nói xong đến trước Bạch Phong công chúa hành đại lễ rồi chấp tay từ biệt Hàn Tùng Linh bước ra động khẩu.

Chờ Sơn Quân Dịch Cự Hiền đi xong, Bạch Phong công chúa nhìn sang tình lang, thấp giọng hỏi :

- Tùng Linh, sao chàng có thể yên tâm để hấn đi cùng với chúng ta?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Mục tiêu của Dịch Tinh Nam là nhằm vào chúng ta, vì thế không thể để hấn nghi ngờ chút nào. Mặt khác, Quan nhị ca là người thận trọng chu đáo dư sức đối phó với Dịch Cự Hiền. Sẽ không xảy ra điều gì sơ suất đâu.

Bạch Phong công chúa gật đầu, lại hỏi :

- Có phải ta tương kế tựu kế, thừa lúc Dịch Tông Nguyên nghỉ lừa được chúng ta mà quật lại hấn không?

- Chính thế ngu huynh còn tin rằng trước khi tới Thụy Tùng viên, nhất định trong hai việc mà Dịch Cự Hiền vừa khai báo sẽ phát sinh một việc để chúng ta hoàn toàn tin tưởng.

Bạch Phong công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Đối phương còn chưa biết chúng ta tiếp nhận tin tức của Dịch Cự Hiền với thái độ thế nào, phản ứng ra sao, có lý do gì mà hành động trước như thế?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Ta nghĩ đó chính là lý do vì sao Dịch Cự Hiền muốn đi tìm thức ăn vào lúc này.

Bạch Phong công chúa chợt hiểu ra hỏi :

- Hấn mượn cớ đi thông báo tin cho đồng bọn chứ gì?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Hoàn toàn đúng.

Bạch Phong chợt hỏi :

- Tùng Linh, vì sao chàng ít tuổi, xuất đạo chưa lâu lại suy người, xét việc đầy kinh nghiệm như thế?

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Nàng cho rằng vì sao nào?

- Thiếp không giải thích được. Đương nhiên là chàng rất thông minh, nhưng chỉ thông minh mà ít kinh nghiệm cũng không thể nhạy bén tinh tế vậy được.

- Ta có lý do để giải thích, nhưng sợ nàng lại không thừa nhận đó là lý do.

- Chàng chưa nói ra thì làm sao mà biết được?

Hàn Tùng Linh nói :

- Bạch Phong, lần lộn trong giang hồ làm người ta được tôi luyện rất nhiều, có thể nói là già trước tuổi. Ta xuất đạo tuy chưa lâu nhưng trước đó đã từng nếm trải rất nhiều biến cố, từng đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Điều đó làm ta cảnh giác hơn và hiểu được giang hồ hiểm ác thế nào.

Bạch Phong thở dài nói :

- Thiếp cũng là người lớn lên trong cảnh hoạn nạn nhưng kém chàng rất nhiều.

- Nàng và ta rất khác nhau.

Bạch Phong tỏ ra phật ý :

- Khác chỗ nào? Chẳng lẽ chàng còn nghĩ thiếp là Công chúa?

Hàn Tùng Linh nhẹ giọng nói :

- Bạch Phong, bên cạnh nàng luôn luôn có những người trung thành, còn ta cứ giương mắt nhìn những người thân lần lượt bị giết hết người này đến người khác, lần lượt cho đến người cuối cùng. Luận về võ công thì không phải họ thua kém đối phương mà chỉ thua về sự độc ác và gian trá mà thôi.

Bạch Phong gật đầu :

- Thiếp hiểu rồi.

Nàng chợt hỏi sang chuyện khác :

- Tùng Linh, chàng đúng là đã gặp Tuyết Hiệp thật ư?

Hàn Tùng Linh nhíu mày nói :

- Đúng thế. Mà sao?

Bạch Phong không trả lời, hỏi tiếp :

- Cô ta rất đẹp, đúng không?

Hàn Tùng Linh ngơ ngác hỏi :

- Vì sao nàng lại đề cập đến vấn đề này?

Bạch Phong chột thờ dài nói :

- Có lẽ vì thiếp quá mẫn cảm.

- Mẫn cảm thì sao chứ? Nàng có biết sau này cô ấy sẽ đứng trên trận tuyến đối lập với chúng ta chứ?

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại thế? Chàng cũng biết Tuyệt Hiệp và Ưng Thiên Tăng chống đối lại Tam Phật đài. Thù của thù là bằng hữu....

- Câu đó chưa hoàn toàn chính xác. Đôi khi mâu thuẫn chỉ là tạm thời, hoặc là cùng mục đích nhưng cuối cùng, nhưng cuối cùng vẫn xảy ra xung đột không khoan nhượng.

- Chàng nói rõ hơn xem?

Hàn Tùng Linh nói :

- Theo lời Ưng Thiên Tăng mà suy đoán thì những kẻ cầm đầu những môn phái này đều có dã tâm giống như Tam Phật đài mà thôi.

- Trở thành bá chủ võ lâm?

- Không sai.

Bạch Phong lo lắng nói :

- Nói vậy chúng ta có thêm một cường địch hay sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Chính thế. Không chỉ chúng ta mà mỗi bên có hai cường địch.

Bạch Phong cũng cười nói :

- Thì ra hoàn cảnh chúng ta giống như thời Tam Quốc. Nhưng chàng có thể làm theo lời Gia Cát Khổng Minh “Bắc cự Tào Tháo, đông hòa Tôn Quyền”, nếu không có Quan Vũ cự tuyệt lời cầu hôn của Giang Đông thì Lưu Bị ắt thành công.

- Nàng cho ai là Tào Tháo, ai là Tôn Quyền?

- Tào Tháo là kẻ thù cốt tử, đương nhiên là Tam Phật đài, còn Tôn Quyền là môn phái có Tuyệt Hiệp!

- Lại Tuyệt Hiệp!

- Chàng có biết hiện giờ thiếp đang nghĩ gì không?

- Ta hy vọng nàng không nghĩ đến chuyện tranh đấu.

Bạch Phong gật đầu :

- Đúng là như vậy nhưng thiếp vẫn tin rằng cảm giác lúc đầu của mình là không sai.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Cảm giác gì vậy?

Bạch Phong nhìn chàng nói :

- Thiếp nghĩ Tuyết Hiệp đối với chàng sẽ không giữ lập trường thù địch.

- Vì sao?

Bạch Phong thở dài đáp :

- Tùng Linh, thiếp là nữ nhân nên hiểu rõ lòng nữ nhân. Tuy thiếp không thể giải thích vì sao, nhưng vẫn tin rằng cảm giác của mình là không sai. Ất sẽ có một ngày thiếp đưa ra được chứng cứ. Nhưng chàng hãy yên tâm rằng thiếp sẽ không ghen đâu. Hãy tin rằng thiếp không phải là hạng nữ lưu nhỏ nhen.

Hàn Tùng Linh xua tay nói :

- Bạch Phong, chúng ta đừng bàn đến chuyện này nữa, được không?

Bạch Phong ngoan ngoãn đáp :

- Vâng! Bây giờ đã khuya, chúng ta nên dưỡng thần một lát.

* * * * *

Bảy người phân làm ba nhóm xuôi xuống chân núi hướng về Trấn Sơn quan.

Đầu tiên là Sơn Quân Dịch Cư Hiền lão tỏ ra rất thông thuộc đường lối.

Kế đến là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà và thư muội Úc Lan.

Họ chia làm hai đôi Vân Phi Long đi cạnh Úc Lan, sau đó tới Quan Kỳ Hà đi bên Úc Liên, xem chừng khá tâm đầu ý hợp.

Cuối cùng Hàn Tùng Linh và Bạch Phong đi sau mấy trượng.

Bạch Phong nhìn lên nói :

- Tùng Linh, chàng thấy bốn người này đi với nhau có hợp không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hiện tại như thế là tốt.

- Còn sau này thì sao?

- Sau này thì chưa biết được.

- Bạch Phong thấp giọng hỏi :

- Chàng thấy thư muội Úc Lan có xứng với hai vị ca ca không?

Hàn Tùng Linh không ngờ nàng nói tới vấn đề này, ngẩn ra một lúc rồi nghiêm giọng :

- Làm sao nàng lại nói câu ấy? Quan hệ giữa nam và nữ là phát sinh tình cảm tự nhiên giữa song phương, cốt là cả hai có thực lòng yêu mến nhau hay không, sao lại bảo có xứng hay không.

Bạch Phong nói :

- Thiếp sợ hai vị ca ca chê hai tỷ muội thân phận không cao.

Hàn Tùng Linh mặt biến sắc, giọng trở nên lạnh lùng :

- Công chúa thực lòng nghĩ vậy sao?

Nghe chàng xưng hô như thế, Bạch Phong thất kinh, vội cầm lấy tay chàng, mắt rơm rớm nói :

- Tùng Linh! Chàng sao thế? Thiếp có lỗi gì nào?

Giọng nói và dáng vẻ nàng lúc ấy rất đáng thương, như một con thú nhỏ cần được chở che an ủi.

Hàn Tùng Linh thấy vậy không nỡ nhẫn tâm trách thêm, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng nhẹ giọng nói :

- Bạch Phong, lẽ ra nàng không nên nói thế. Nữ nhi giang hồ cần gì nói đến thân phận cao thấp! Cốt yếu là nhân cách thế nào mà thôi. Nếu luận về thân phận thì làm sao ta xứng được với nàng?

Bạch Phong phụng phịu nói :

- Người ta có cố ý vậy đâu? Vì thấy họ nói chuyện tâm đầu ý hợp, nhưng sợ hai vị huynh trưởng chê nên mới hỏi một câu mà cũng giận được, thật là...

Nói xong nép sát vào người chàng.

Hàn Tùng Linh nói :

- Thế thì tốt! Tuy ngu huynh chưa biết họ nhiều nhưng tin tưởng hai vị ca ca không có suy nghĩ tầm thường như vậy đâu.

Chàng đối đáp với tình nhân nhưng mắt vẫn không rời Sơn Quân Dịch Cự Hiền đi phía trước cách chừng hơn mười trượng.

Vừa vượt qua một đỉnh núi, chợt thấy Dịch Cự Hiền dừng lại.

Hàn Tùng Linh nói :

- Có lẽ phía trước phát sinh tình huống gì.

Bạch Phong nói :

- Chúng ta đi nhanh xem!

Bốn người phía trước cũng đoán có chuyện bất thường, không nói chuyện nữa rào bước nhanh hơn.

Sơn Quân Dịch Cự Hiền đứng gần một bờ vực cách chừng năm sáu trượng, chờ Hàn Tùng Linh đến gần mới thấp giọng nói :

- Hàn công tử, công lực lão thần có hạn, chỉ nghe loáng thoáng bên dưới chừng như có tiếng người quát tháo, công tử kiểm tra xem có phải họ đang giao chiến không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tính tình nóng nảy, liền cất tiếng giục :

- Chúng ta đến bên bờ vực nhìn xuống xem!

Hàn Tùng Linh đi trước, nhưng chưa tới bờ vực đã ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Bên dưới vang lên một tràng cười và giọng lão nhân nói :

- Hô hô.... Lão phu nghe công tử chúng ta nhiều lần nhắc đến vị Tuyết Hiệp, dung nhan như tiên nữ, khinh công cái thế, hôm nay gặp mới biết quả nhiên danh bất hư truyền. Cô nương đã tìm thấy tử thi Hàn Tùng Linh chưa?

Nghe câu ấy, Hàn Tùng Linh chợt sững người ra còn Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyết thư sinh đều tiến đến bờ vực.

Bạch Phong kéo áo chàng nói.

- Tùng Linh, xem chừng Tuyết Hiệp cô nương bị lừa đến đây rồi!

Hàn Tùng Linh nín lặng không đáp.

Bạch Phong lại nói :

- Lẽ ra thiếp nên đoán ra cô ấy mới phải.

Hàn Tùng Linh buột miệng hỏi :

- Vì sao?

- Vì tình cảm!

Hàn Tùng Linh cau mày nói :

- Vì tình cảm ư? Nàng cho rằng giữa ta và Tuyết Hiệp có nảy sinh tình cảm?

Bạch Phong dịu dàng nói :

- Thiếp không nói chàng có tình cảm với Tuyết Hiệp mà là cô ấy đối với chàng, Tùng Linh, Tuyết Hiệp cũng như thiếp thôi. Thiếp tin rằng mình quá mất cảm. Sự thật thì nghe Dịch Cự Hiền nói thiếp đã nghĩ như vậy rồi. Chàng đừng phủ nhận. Trong thế gian có rất nhiều chuyện xảy ra ngoài sự kiểm soát của lý trí và trái với thường tình. Nếu chàng tin không tin thì chúng ta hãy tới xem.

Hai người bước tới bờ vực.

Vách đá cao chừng mười lăm trượng, bên dưới là một bãi đá nhấp nhô, tuy tuyết phủ đầy nhưng từ xa vẫn thấy rõ những đám lồi lõm.

Một thiếu nữ bạch y tóc tai rối bù đứng cạnh vách đá, vì quay lưng lại nên những người đứng trên bờ vực không thấy rõ mặt, trên bộ bạch y rách nhiều chỗ thấm máu loang lổ, xem ra thương thế không nhẹ.

Đối diện với cô ta là bốn lão nhân, trong số đó Hàn Tùng Linh nhận ra Kim Lư Tinh và Khôi Tinh Đào Hưởng Phi, còn lại là hai lão nhân thấp béo, diện mạo tương đối giống nhau, nhưng một lão mặt đen, một lão mặt trắng thì chàng chưa từng gặp mặt.

Bọn Tam Tinh bang chừng như chưa vội hạ thủ. Kim Lư Tinh vẫn cười nhún nhún nói :

- Cô nương sao không nói gì cả vậy? Chẳng lẽ đến bây giờ vẫn còn chưa hiểu ra vấn đề?

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng đáp :

- Kim Lư Tinh, ngươi có bản lĩnh gì thì cứ đưa ra hết đi, đừng nhiều lời vô ích. Ai chứ hạ ngươi thì bốn cô nương chưa xem ngươi ra gì đâu.

Khôi Tinh Đào Hưởng Phi chọc miệng vào :

- Tuyết Hiệp ngươi đã bị thương nặng như thế, đừng gắng gượng một cách vô vọng nữa! Hắc hắc! Chỉ vì tiểu tử Hàn Tùng Linh mà cô nương bất chấp cả sinh mệnh của mình. Nhưng lão phu sợ rằng mối chí tình đó ôm xuống tuổi vàng vẫn không tìm được Hàn Tùng Linh mà bực bạch tâm sự đâu!

Bạch y thiếu nữ ngoảnh sang nhìn hẩn hỏi :

- Cái gì? ngươi bảo Hàn Tùng Linh chưa chết hay sao?

Khôi Tinh Đào cười hắc hắc đáp :

- Quả thật hẩn chưa chết. Nhưng lão phu nói thật, nếu cô nương không chịu đi theo chúng ta thì nhất định sẽ bỏ mạng ở đây.

Bạch y thiếu nữ đứng ngẩn ra một lúc mới nói :

- Vì chính miệng ngươi nói rằng Hàn Tùng Linh bị trọng thương sắp chết? Còn bảo rằng các ngươi đem theo binh khí của Lăng Từ tới đây? Bốn cô nương chưa gặp Lăng Từ bao giờ nhưng binh khí của y thì ta nhận ra được.

Khôi Tinh Đào cười đắc ý nói :

- Nếu lão phu không nói thế thì làm sao lừa ngươi tới đây được? Còn Lăng Từ thì đúng là đã chết từ lâu.

Tuyết Hiệp tức giận quát lên :

- Hưởng Phi! Coi như hôm nay bốn cô nương mắc phải quỷ kế của ngươi. Món nợ này ta sẽ không quên đâu. Nào tới đây, bốn cô nương tuy đã bị thương nhưng cũng đủ sức đưa ngươi thượng lộ!

Kim Lư Tinh nói :

- Tuyết Hiệp lão phu khuyên ngươi nên đi theo chúng ta là hơn.

Tuyết Hiệp “Hừ” một tiếng nói :

- Hàn Tùng Linh đã không có đây thì bốn cô nương chẳng hỏi đâu phí lời với các ngươi. Xưa nay bốn cô nương tự tác tự hành, chẳng cần phiền đến các ngươi dẫn đường.

Nói xong đề khí định lao đi.

Hai lão nhân thấp bé từ đầu không hề hé răng, bấy giờ hắc diện lão nhân đứng bên tả mới lên tiếng :

- Nha đầu! Đừng ương bướng nữa! Nếu không muốn ném theo khổ đau thì hãy đi theo chúng ta.

Tuyết Hiệp trầm giọng nói :

- Hai vị Bốc tiền bối được người trong giang hồ coi là cao nhân thế ngoại, Hắc Bạch song tinh xưa nay không can thiệp vào chuyện ân oán của các môn phái, vẫn bói và hai vị cũng chưa từng có cừu hận gì, tại sao đã thương văn bối chưa đủ lại còn định truy tận sát tuyệt như thế?

Ngữ khí tuy ngang tàng nhưng có sự nhún nhường, thậm chí có cả sự sợ hãi.

Bạch diện lão nhân đứng bên phải nói :

- Nha đầu lẽ ra ngươi không nên trợ giúp tên họ Hàn. Lão phu nói thật với ngươi, nhiều năm qua Hắc Bạch song tinh chúng ta không thể lộ diện trong giang hồ, nguyên nhân chủ yếu là do lão mồi trầu Không Tước chân nhân.

Đứng trên bờ vực Hàn Tùng Linh nghe câu ấy lập tức hiện sát cơ. Tuy chàng chưa nghe Không Tước chân nhân nói đến Hắc Bạch song tinh nhưng Bạch Tinh nói thế, nghĩa là giữa song phương có thâm thù đại hận.

Tuyết Hiệp đáp :

- Hai vị tiền bối, Không Tước chân nhân nay đã thành người thiên cổ, mối ân oán, nên giải trừ còn nhớ thù hận với người đã chết làm gì?

Hắc diện lão nhân nghe hàm răng nhọn vàng khè lồm chồm như răng sói, cười đánh ác nói :

- Nha đầu! Bây giờ ngươi nằm trong tay lão phu thì không nói, cho dù trước khi động thủ ngươi cũng không đủ tư cách giáo huấn chúng ta. Bây giờ hãy trả lời dứt khoát một tiếng, có chịu đi theo chúng ta không?

Tuyết Hiệp không nén nổi quát lên :

- Bốc Vân Thiên, giết người chẳng qua chỉ lưu lại vết sẹo bằng miệng bát mà thôi. Các ngươi thân phận là giang hồ tiền bối mà hợp lực cả bốn tên để đối phó với một kẻ hậu bối như ta, có biết liêm sỉ là gì không? Tuyết Hiệp này dù có chết cũng không đời nào đi theo các ngươi đâu, đừng nằm mộng. Tất cả các ngươi xông vào đi! Tuyết Hiệp sẽ đấu đến hơi thở cuối cùng.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên sầm mặt nói :

- Nha đầu miệng lưỡi thật lợi hại. Lão phu cần giáo huấn ngươi!

Nói xong sấn tới chực động thủ.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long là người tính cương trực cường liệt, thấy bốn tên giang hồ tiền bối vây công một thiếu nữ đã bị trọng thương mà không chịu buông tha, trong lòng vô cùng phẫn nộ kéo Tứ Tuyết thư sinh định lao xuống Tứ Tuyết thư sinh quay lại nói :

- Minh chủ...

Hàn Tùng Linh gạt đầu.

Hai huynh đệ lập tức lao xuống vực.

Vừa đáp xuống, Tứ Tuyết thư sinh cất một tràng cười nói :

- Hô hô hô! Trong rừng không hổ báo thì khi vượn xưng hùng! Hoạt kê! Rất hoạt kê!

Lôi Điện Truy Hồn liền phản đối :

- Quan lão nhị ngươi nói vậy sai rồi! Khi vượn tuy là loài súc sinh cũng còn biết lớn bé, đem so với bọn vô loại này hóa chẳng làm nhục chúng hay sao?

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên nghe nói vội dừng bước đưa mắt nhìn, trong lòng không khỏi rung động.

Lúc đó không chỉ Lôi Điện Truy Hồn và cả Tứ Tuyết thư sinh mà cả Hàn Tùng Linh, thư muội Úc Lan và Sơn Quân Dịch Cư Hiền cũng đã lần lượt nhảy xuống.

Tứ Tuyết thư sinh tiếp giọng :

- Hô hô! Vân đại ca nói như thế quả là cao minh, tiểu đệ xin bái phục.

Kim Lưu Tinh và Khôi Tinh Đào Hướng Phi đã nhận ra Hàn Tùng Linh và Lôi Điện Truy Hồn, đặc biệt Kim Lưu Tinh đã từng ném mùi khổ đau cho đến nay thương thể vẫn chưa bình phục nên rất sợ hãi, đến Bạch Tinh thấp giọng nói :

- Lão tiền bối, tên đi cùng Bạch y nữ nhân kia là Hàn Tùng Linh đó. Còn hai tiểu tử vừa xúc phạm đến chúng ta, tên bạn hắc y là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, tên bạn bạch y là Tứ Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà. Tất cả đều là từ địch của Tam Phật đài chúng ta.

Bạch Tinh cười nhạt nói :

- Rất tốt! Như thế quả là “vết gót thiết hài tìm muôn dặm, bây giờ gặp được chẳng uống công!” Lão phu sẽ đem tất cả giải quyết gọn một lần càn đờ mắt công!

Nói xong chiếu ánh mắt nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngươi là Hàn Tùng Linh?

Tuyết Hiệp nghe hỏi lập tức quay lại, nhìn trân trân vào khuôn mặt tuấn tú của chàng.

Hàn Tùng Linh không thèm để ý đến Bạch Tinh, nhìn Tuyết Hiệp cười nói :

- Cô nương chúng ta lại gặp nhau.

Ánh mắt Tuyết Hiệp chợt chuyển sang Bạch Phong công chúa, bỗng sững sờ trước sắc đẹp mê hồn của nàng, lại nhìn sang Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn Tùng Linh, lần này chúng ta gặp lại khác với lần trước rồi!

Chàng chưa kịp trả lời thì chợt phát hiện thấy Kim Lư Tinh nhào người, cùng lúc ấy Lôi Điện Truy Hồn chồm tới...

Chỉ nghe “vút” một tiếng, Kim Lư Tinh rú lên đau đớn đưa tay ôm mặt lùi lại bốn năm bước, máu tóc qua kẽ tay, rõ ràng hắn vừa bị quét một roi không nhẹ.

Lôi Điện Truy Hồn giáo huấn đối phương xong cười “hô hô” nói :

- Lão thất phu sao dám ám toán hại người? Xem ra Tam Tinh bang các ngươi chẳng có tên nào đáng gọi là người!

Bạch Tinh ngoảnh sang nhìn Vân lão đại “hừ” một tiếng nói :

- Tiểu bối thân thủ ngươi đáng được gọi là nhất lưu cao thủ. Nào tới đây, lão phu muốn lĩnh giáo vài chiêu!

Son Quân Dịch Cự Hiền nghĩ nhanh trong đầu rồi lao tới trước Bạch Tinh nói :

- Lão phu sẽ hầu tiếp ngươi!

Rồi ngoảnh lại bảo Lôi Điện Truy Hồn :

- Vân lão đệ, hãy tiếp tục giáo huấn Kim Lư Tinh đi, đề tên này cho lão phu.

Bạch Tinh hỏi :

- Ngươi là ai?

- Lão phu là Son Quân Dịch Cự Hiền, ngươi là lão nhị Bốc Vân Nhân trong Hắc Bạch song tinh, đúng không?

Bốc Vân Nhân cười hắc hắc nói :

- Ta tưởng rằng ai, hóa ra là lão tặc bán chúa cầu vinh ngươi! Nào, hãy tiếp lão phu một chiêu.

Dứt lời vung chưởng đánh ngay.

Chỉ cần thấy chưởng phong bốc lên những đám tuyết lớn cũng biết Bốc Vân Nhân đã dốc toàn lực.

Son Quân Dịch Cự Hiền nói :

- Đánh rất hay!

Đồng thời xuất chưởng đối địch.

Vang lên một tiếng nổ dữ dội, khoảng cách giữa hai đối thủ là sáu thước, tuyết bị cuốn bay hết lộ ra mặt đất những phiến đá lộ nhô. Mỗi người lùi lại bốn năm bước.

Hàn Tùng Linh thấy vậy không khỏi rung động nghĩ thầm :

“Hắc Bạch song tinh công lực không kém Dịch Cự Hiền, đúng là Tam Phật đài cao thủ như mây!”.

Sau chiêu đầu chưa phân cao thấp, Son Quân Dịch Cự Hiền lại lao vào quét :

- Ngươi cũng tiếp lão phu một chiêu!

Lôi dứt chưởng phát.

Bạch Tinh Bốc Vân Nhân không chịu kém cũng đưa hữu chưởng đánh ra nghênh địch.

Lại vang một tiếng nổ lớn, ngay cả lần này cũng không ai chiếm được thượng phong, cả hai đều bị chấn lực đẩy lùi bốn năm bước giống hết lúc đầu.

Hai đối thủ nhìn nhau một lúc rồi lại tiếp tục xông vào, lần này cùng thi triển liên hoàn chương không rời nhau nữa.

Kim Lưu Tinh thấy Bạch Tinh Bốc Vân Nhân đã kịch chiến với Sơn Quân Dịch Cư Hiền, Hắc Tinh Bốc Vân Thiên không còn khả năng chi viện cho mình, tuy biết không phải là đối thủ của Lôi Điện Truy Hồn nhưng không còn cách lựa chọn nào khác đành rút lưu tinh chùy động thủ tấn công.

Lôi Điện Truy Hồn tay đã cầm sẵn Hắc trường tiên liền xuất chiêu hoàn thủ.

Như vậy, tại hiện trường đã diễn ra hai cặp đấu.

Bạch Phong công chúa nhìn sang Hàn Tùng Linh nói :

- Hãy đưa binh dược chữa thương cho thiếp!

Hàn Tùng Linh hiểu ý nàng, nghĩ thầm :

- Bạch Phong thật là nữ nhân cao thượng và nhân hậu!

Nghĩ đoạn đem binh dược ra.

Bạch Phong nhận lấy, còn khẽ hỏi một câu :

- Thiếp khuyên cô ấy đi cùng chúng ta được không?

Giọng nàng không có chút ghen tuông nào.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Tốt nhất là đừng làm thế!

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

- Vì chúng ta và cô ấy không phải là người đồng đạo, trước sau gì rồi cũng xảy ra xung đột, nên chia tay trước là hơn.

Bạch Phong nói :

- Thuyền được bẻ lái ắt đi thẳng. Có thể chúng ta sẽ có biện pháp giải quyết cũng nên.

Hàn Tùng Linh vẫn không tán thành :

- Một khi chí không đồng, đạo không hợp thì miễn cưỡng làm gì?

Lúc đó Kim Lưu Tinh đấu với Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã tỏ ra kém thế.

Khôi Tinh Đào Hường Phi định tới giải cứu thì Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà nhảy ra chặn lại, cười nói :

- Hường huynh xin dừng lại đi! Người ta đang cao hứng như thế, thêm vào người sẽ mất hứng đi. Nếu Hường huynh ngứa ngáy chân tay cần động thủ cưới thì Quan mỗ xin hầu tiếp mấy chiêu.

Khôi Tinh Đào Hường Phi bắt đắc dĩ phải dừng lại rút ra một thanh cương đao to bản chỉ vào Tứ Tuyệt thư sinh quát :

- Tên họ Quan! Lão phu chính đang muốn giáo huấn ngươi đây! Hãy phát chiêu đi!

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà vẫn ung dung phe phẩy thiết phiến cười nói :

- Ngôn từ giọng nói của Hường huynh đối với Quan mỗ so với trước đây nói với Tuyệt Hiệp cô nương khác xa nhau quá, vì thế Quan mỗ không tiện xuất thủ trước.

Khôi Tinh Đào Hường Phi bị châm biếm, thẹn quá hóa tức càng quát to hơn :

- Tên hủ nho! Tiếp chiêu!

Dứt lời xông vào công kích liên hoàn sáu bảy đao.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà tuy miệng vẫn cười nói điềm nhiên nhưng đã ngầm vận công phòng bị không dám khinh suất, bước chéo sang tả tránh

chiều trực diện rồi vùng thiết phiến phản kích.

Như vậy là ở hiện trường hình thành cặp đấu thứ ba.

Chỉ còn Hắc Tinh Bốc Vân Thiên chưa giao chiến, nhìn Hàn Tùng Linh một lúc rồi trầm giọng hỏi :

- Ngươi là Hàn Tùng Linh?

Chàng lạnh lùng đáp :

- Không sai! Tôn giá ắt là Hắc Tinh Bốc Vân Thiên?

Bốc Vân Thiên cười nhạt hỏi :

- Ngươi chỉ biết danh hiệu của lão phu thôi sao?

Thực ra danh hiệu đó tại hạ chỉ vừa mới nghe nói xong. Chắc rằng tôn giá cho rằng đó là khiếm khuyết lớn?

Bốc Vân Thiên quát :

- Điều đó chứng tỏ rằng ngươi quá thiên cận!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Có thể vì lý do khác?

- Lý do gì?

- Có thể vì danh hiệu của tôn giá quá nhỏ bé nên những người mà tại hạ gặp không thèm nhắc đến.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên nghiêng răng nói :

- Tiểu tử! Chắc rằng Không Tước lão nhân chưa từng nói cho ngươi biết về huynh đệ lão phu, nếu biết thì ta dám cược ngươi có ăn gan trời cũng không dám tới đây.

Hàn Tùng Linh nói :

- Như thế gọi là tiểu nhân đắc chí! Mà không phải thế, nên gọi Hắc Bạch song tinh là ngồi ếch ngồi đáy giếng mới đúng! Mà xác thực như thế vì các ngươi mấy năm qua dám lộ mặt ra đâu? Năm xưa hai vị giữ được đầu trên cổ chẳng qua cũng nhờ lòng từ bi của vị cao nhân Phật môn. Nhưng hôm nay tôn giá lại không được may mắn như thế đâu.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên trợn mắt quát :

- Tiểu tử! Ý ngươi nói rằng hôm nay chúng ta gặp ngươi hay sao?

Hàn Tùng Linh gạt đầu :

- Chính thế!

Hắc Tinh rút lên :

- Tiểu bối! Ngươi chán sống thật rồi! Rất tốt! Tới đây! Lão phu nhường ngươi công trước ba chiêu, sau đó thì có gì hãy trần trời đi!

Hàn Tùng Linh bình thần nói :

- Nếu vậy các hạ coi chừng, Hàn mỗ động thủ đây!

Lời vừa dứt liền tung mình chồm tới, ngay sau đó vang lên một tiếng “bốp” rất đanh.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên chỉ thấy mắt hoa lên, chưa kịp phản ứng thì bị một tát giáng vào má bên phải làm mắt tối sầm, người bị đánh bật lùi bốn năm bước suýt ngã, há miệng ói ra một vòi máu pha lẫn hai chiếc răng cửa, trên má hằn lên năm vết ngón tay đỏ lựng.

Với một tát đó đã làm tiêu tán ngạo khí của Hắc Tinh. Lão cố đứng vững lại, gương mặt nhìn Hàn Tùng Linh, mặt tái dần đi.

Hàn Tùng Linh nói :

- Bốc Vân Thiên đó Trương Đại Cầu tại hạ chỉ mới cảnh cáo ngươi thôi.

Hắc Tinh trấn tĩnh lại, lên tiếng thách thức :

- Ngươi có giỏi thì thử lại lần nữa xem?

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Bằng hữu! Vừa rồi là má phải, bây giờ tới lượt má trái, hãy cẩn thận!

Nói xong từ từ bước lên.

Lần này thì Hắc Tinh không dám coi thường, mắt chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh, vận công lên toàn thân sẵn sàng đối địch.

Đến cách ba bước, Hàn Tùng Linh điềm nhiên hỏi :

- Các hạ chuẩn bị xong rồi chứ?

- Chớ nhiều lời! Xuất thủ đi!

- Tại hạ xuất thủ đây!

Hắc Tinh lại thấy nhân ảnh lóe lên, hốt hoảng vùng cả hai tay đánh ra nhưng chưởng lực đều rơi vào khoảng không.

Biết thế nguy, lão vội nhảy lùi lại nhưng không kịp, má trái lại nhói lên, lão đảo lùi lại, há miệng phun ra một bãi máu và thêm hai chiếc răng cửa.

Hai lần ném khỏ đau mà không biết đối phương xuất thủ ra sao, Hắc Tinh trở nên khiếp sợ, tay vẫn ôm lấy má, giương mắt nhìn Hàn Tùng Linh mà không nói được tiếng nào.

Bây giờ còn biết nói gì?

Hàn Tùng Linh xẵng giọng nói :

- Bốc Vân Thiên! Ngày xưa Hắc Bạch song tinh không phải là đối thủ của Không Tước chân nhân. Đến bây giờ ngươi cũng không phải địch thủ của ta. Có một điểm khác biệt duy nhất là ngày xưa gặp được một vị xuất gia lòng dạ từ bi, còn hôm nay gặp phải Hàn mỗ thiết thạch tâm trượng sẽ không có cơ may nào đâu.

Hắc Tinh bản thân quát lên :

- Tiểu bối tiếp chiêu!

Dứt lời vùng song chưởng vận đủ thập thành công lực phát ra.

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng đưa đơn chưởng đánh ra nghênh tiếp.

“Bình” một tiếng, Hắc Tinh bị đánh bật lùi bảy tám bước, khí huyết nghịch xung, suýt nữa thì ngã nhào xuống.

Hàn Tùng Linh chậm rãi bước lên nói, giọng lạnh lùng đáng sợ như lời phán xử của tử thần :

- Khí số của các hạ tới đây đã hết!

Hắc Tinh rút ra một thanh trường kiếm đen bóng, quát lên :

- Tiểu bối! Chỉ sợ ngày này năm sau là giỗ đầu của ngươi!

Thấy Hắc Tinh xuất kiếm, Tuyết Hiệp trả lời :

- Hàn thiếu hiệp cẩn thận! Thanh kiếm lão ta có tâm độc đấy!

Ngay trước khi xuất đạo, Hàn Tùng Linh đã từng chứng kiến những nhân vật ở Quan ngoại đối phó với nhau tàn độc như thế nào, cho dù không được Tuyết Hiệp cảnh báo cũng đã có đề phòng.

Tuy vậy chàng vẫn quay lại cười nói :

- Đa tạ cô nương đề tỉnh!

Hàn Tùng Linh tay cầm thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ tiếp tục bước lên, tới cách đối phương ba bước thì dừng lại nói :

- Bốc Vân Thiên, Hắc Bạch song tinh các ngươi gây nên không biết bao nhiêu tội ác ở Quan ngoại này, nhưng vì sợ nên không ai dám động đến các ngươi. Hàn mỗ trước đây chưa biết nguyên nhân vì sao, mãi tới bây giờ mới hiểu ra.

Hắc Tinh hỏi :

- Hiểu thế nào người nói xem?
- Vì các người dựa vào thế lực của Tam Phật đài.
- Chẳng lẽ người có tinh thần hiệp nghĩa hành hiệp trượng nghĩa hơn tất cả những nhân vật ở Quan ngoại trong suốt mấy năm qua?

Nói xong bật ra một tràng cười đắc ý.

Hàn Tùng Linh nói :

- Bốc Vân Thiên! Hàn mỗ tuy chưa xứng được coi là nhân vật hành hiệp trượng nghĩa, nhưng hôm sẽ vĩnh viễn chặn bàn tay nhuốm đầy máu tanh của bốn tên các người. Người nên biết lý do vì sao phải chết, đó là cam tâm làm tay sai cho Tam Phật đài.

Vừa lúc đó vang lên một tiếng rú kinh tâm động phách, tuy Hắc Tinh nhận rõ không phải là tiếng của lão nhị nhưng cũng phải giật mình rung động!

Cả hai đối thủ cùng nhìn sang, thấy Kim Lưu Tinh bị Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đá một cước bay xa hai trượng, miệng phun máu thành vòi.

Hàn Tùng Linh nói :

- Bốc Vân Thiên, người sẽ không kết thúc đến nỗi bị thảm như thế, vì ít ra không có máu.

Hắc Tinh rít lên :

- Tiểu bối! Rút kiếm ra chịu chết đi!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đối với người thì việc đó khỏi cần!

Lại vang lên tiếng rú thê thảm thứ hai, vẫn chưa phải là của Bạch Tinh Bốc Vân Nhân, đó là Khôi Tinh Đào Hưởng Phi bị Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà dùng thiết phiến phạt bay đầu.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên thấy tình thế càng lúc càng thêm bất lợi, quát to một tiếng vung hắc kiếm xông vào xuất một chiêu Phi Thiên Nộ Lãng.

Lập tức một màn kiếm ảnh đen ngòm cuốn lấy Hàn Tùng Linh.

Kiểm pháp Hắc Tinh chẳng phải tầm thường, lão vừa xuất chiêu đã thi triển kỳ chiêu dị thức, chiêu này tiếp chiêu kia, liên miên bất tuyệt khiến người ta nhìn vào hoa cả mắt.

Xuất thủ bất ngờ, chiêu thức ác hiểm, kiếm có tâm độc lại độc hết bản lĩnh, Hắc Tinh Bốc Vân Thiên nghĩ rằng lần này cho dù không giết được thì cũng làm cho đối thủ bị thương. Vì với độc chất bá đạo tâm trên kiếm thì chết hay bị thương cũng chẳng khác gì nhau.

Thế nhưng kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của lão ma đầu, dù kiếm khí rít lên ào ào như cuồng phong dị vũ, kiếm ảnh tung hoành khắp không gian nhưng vẫn không sao chạm tới y phục đối phương.

Giọng Hàn Tùng Linh vang lên đầy đe dọa :

- Bốc Vân Thiên! Cái giá phải trả cho việc làm tay sai Tam Phật đài là tính mạng hai vị!

Hắc Tinh nhận rõ đối phương ở ngay trên đỉnh đầu mình cách chừng hai trượng đang rơi xuống.

Người lơ lửng trên không chỉ còn cách theo trọng lực rơi xuống thôi, cho dù thi triển thủ thuật gì cũng khó mà thoát ra ngoài hai trượng, đó là phạm vi sát thương của độc kiếm.

Hắc Tinh nghĩ thầm :

- Tiểu tử này đúng là tự mình lao vào chỗ chết, lần này thì không còn cơ may nào nữa đâu!

Nghĩ thế, nỗi lo lắng trong lòng được trút bớt rất nhiều, lấy lại tin tâm chuẩn bị xuất chiêu sát thủ.

Quả thật Hàn Tùng Linh rơi thẳng xuống màn kiếm ảnh đen ngòm đã giăng ra chờ bên dưới...

Nhưng khi còn cách hơn một trượng, chàng chợt nằm giữa màn kiếm ảnh đánh ra năm sáu chưởng.

Hắc Tinh chợt thấy áp lực rất lớn tác động đến bàn tay phải, ngực cũng nhói lên, tuy vẫn phát kiếm nhưng người cứ thấp xuống dần.

Kiểm chiều chậm lại, trên trán Hắc Tinh lấp lánh mồ hôi.

Biết tình thế bất lợi không sao kháng cự nổi áp lực mỗi lúc một lớn, Hắc Tinh hét to một tiếng thu kiếm phi thân nhảy lùi lại bảy tám thước.

Lão vừa đứng lại thì đã thấy Hàn Tùng Linh đáp xuống trước mặt, không còn hồn vía nào nữa, cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng khiến toàn thân phát run.

Cách đó không xa vang lên tiếng Sơn Quân Dịch Cư Hiền :

- Bốc Vân Nhân! Chạy đi đâu?

Như vậy là Bạch Tinh cũng đã thất thủ.

Hắc Tinh nhảy lùi thêm hai bước nữa quay lại nhìn, thấy nhị đệ đang lao xuống sườn núi, Sơn Quân Dịch Cư Hiền đuổi theo sát sau lưng.

Sự việc đã thành định cục không còn cải biến được nữa, chỉ còn một hy vọng thoát thân cuối cùng..

Nuốt nổi thù hận vào lòng, Hắc Tinh cố lấy giọng bình thản nói :

- Hàn Tùng Linh, lão phu tự biết không đấu nổi với ngươi. Bây giờ quyết định thế nào nói đi!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Hàn mỗ cần lấy mạng ngươi!

Tuy biết đó là hậu quả tất yếu, nhưng Hắc Tinh vẫn cố tìm cách xoay chuyển tình thế :

- Tên họ Hàn! Ít ra ngươi cũng phải tạo ra một cái cớ gì đó để giết lão phu chứ?

- Hàn mỗ thấy không cần phải làm thế.

Hắc Bạch song tinh Hắc Tinh Bốc Vân Thiên trầm ngâm một lúc rồi buông tiếng thở dài, từ từ đưa kiếm lên chỉ mũi kiếm vào ngực mình, nhưng một lúc lâu vẫn chưa đâm vào được.

Giọng Hàn Tùng Linh phát ra như từ cõi chết :

- Tôn giá có cần Hàn mỗ giúp một tay không?

Hắc Tinh nghiêng răng nói :

- Khỏi cần!

Dứt lời vận lực ấn mạnh mũi kiếm vào.

Hàn Tùng Linh nói :

- Như thế mới là hảo hán.

Hắc Tinh Bốc Vân Thiên từ từ ngã ngửa ra, hai tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm, mặt trắng bệch, môi mấp máy nói :

- Có được câu đó... dù sao... lão phu... cũng nhắm được mắt...

Nói xong ộc máu, hai mắt giãn to cứng đờ lại.

Trường huyết chiến tới đây kết thúc. Không ai nói gì, hiện trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tình già hóa non

Thời gian khá lâu mà không thấy Sơn Quân Dịch Cư Hiền quay lại, cũng không nghe thanh âm nào từ miệng Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân phát ra.

Tứ Tuyệt thư sinh tới bên Hàn Tùng Linh hỏi :

- Minh chủ, Dịch Cự Hiền đuổi theo Bốc Vân Nhân không biết kết quả ra sao, có nên để bọn tọa hoặc Vân đại ca tới xem không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Không cần đâu. Tiểu đệ nghĩ Dịch Cự Hiền nhất định sẽ quay lại.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hỏi :

- Minh chủ cho rằng Dịch Cự Hiền có thể Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân chạy thoát không?

- Chắc rằng chúng không thể hấn sống đâu.

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi :

- Chúng là ai? Chẳng lẽ ngoài Dịch Cự Hiền còn có tên khác nữa?

Tứ Tuyệt thư sinh chợt hiểu ra, nghĩ thầm :

- Không ngờ Hàn minh chủ còn trẻ mà liệu sự tinh minh như vậy, về mọi mặt hơn ta nhiều lắm!

Hàn Tùng Linh nhìn y cười nói :

- Tiểu đệ tin chắc Quan nhị ca biết rõ.

Tứ Tuyệt thư sinh gật đầu.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Quan lão đệ, chúng là ai?

- Đương nhiên là Tam Phật đài.

Lôi Điện Truy Hồn biến sắc hỏi :

- Thế nào? Chúng cho người giám sát chúng ta ư?

Tứ Tuyệt thư sinh cười nói :

- Đây vốn là địa bàn của chúng mà!

Lôi Điện Truy Hồn vẫn mơ hồ không hiểu :

- Vì sao chúng không cho người đến tìm chúng ta, hoặc ít nhất phải một số cao thủ chi viện cho bọn Hắc Bạch song tinh?

- Bởi vì chúng hiểu rằng không thu được kết quả.

- Vậy thì chúng theo dõi chúng ta có ích gì?

Hàn Tùng Linh nói :

- Ít ra chúng cũng biết được chúng ta đi theo hướng nào. Khi có lực lượng chi viện sẽ tìm được chúng ta dễ dàng hơn.

Lôi Điện Truy Hồn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Chúng ta bị đối phương bí mật giám sát sẽ rất bất lợi. Minh chủ, hãy nghĩ ra cách nào đó để loại trừ việc này đi!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Không cần phải làm như thế.

Lúc đó Bạch Phong công chúa và thư muội Úc Lan đã chữa xong thương tích cho Tuyết Hiệp.

Úc Lan đến bên Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn công tử. Tuyết Hiệp muốn nói riêng với công tử mấy câu.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Vì sao cô ta không nói với Công chúa?

Úc Lan đáp :

- Cái đó tiểu nữ không biết. Có lẽ Tuyết Hiệp không tin Công chúa. Nhưng Công chúa lại hy vọng công tử không cự tuyệt yêu cầu của cô ta.

Hàn Tùng Linh đã đoán ra mục đích, cười nói :

- Được, ta sẽ đến ngay.

Nói xong bước về phía Tuyết Hiệp.

Bạch Phong công chúa đưa mắt ra hiệu cho thư muội Úc Lan. Cả ba tiến sang chỗ Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt thư sinh nhường cho Hàn Tùng Linh và Tuyết Hiệp nói chuyện riêng.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau một lúc, Tuyết Hiệp mặt ửng đỏ, môi mấp máy định nói gì nhưng cuối cùng nén lại.

Hàn Tùng Linh cũng cảm thấy bối rối, ho khan một tiếng rồi lên tiếng, chỉ nhằm mục đích xua đi sự im lặng nặng nề :

- Cô nương, chúng ta lại gặp nhau...

Vẫn là câu đó!

Tuyết Hiệp gật đầu :

- Phải, cũng ở trong núi này...chỉ là sự việc đã phát sinh ra những tình tiết mới không liệu trước, đúng vậy không?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Cô nương muốn nói là tình tiết nào?

Tuyết Hiệp nhìn xoáy vào mặt chàng nói :

- Hàn đại hiệp, trước hết xin chúc mừng đại hiệp có được một vị hồng nhan tri kỷ xinh đẹp như tiên, mỹ danh lừng khắp giang hồ.

Hàn Tùng Linh nhận ra trong ánh mắt đối phương đầy sự u uẩn, nổi thất vọng.

Chàng trầm giọng nói :

- Hàn Tùng Linh không biết nên trả lời cô nương thế nào, nhưng hai chữ “cung hỷ” có lẽ không thích hợp lắm.

Tuyết Hiệp nói :

- Sau này nhất định thực tế sẽ có câu trả lời thỏa đáng, Hàn đại hiệp thấy đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Có lẽ như thế.

Tuyết Hiệp lại hỏi :

- Vừa rồi tôi đề nghị được nói chuyện riêng, Hàn đại hiệp cảm thấy có gì bất ngờ không?

- Đó cũng là sự thường thôi.

Giọng thiếu nữ chột trở nên tha thiết :

- Hàn đại hiệp, có lẽ sau này chúng ta có rất ít cơ hội gặp nhau. Nếu bây giờ tôi đề xuất một yêu cầu, đại hiệp có đáp ứng được không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chỉ cần tại hạ đủ khả năng, ắt không để cô nương phải thất vọng đâu.

- Hiển nhiên đại hiệp đủ khả năng, hơn nữa đối với đại hiệp thì việc này quá dễ.

- Cô nương nói đi!

Tuyết Hiệp lại dán mắt nhìn chàng hỏi :

- Hàn đại hiệp hãy nói thật, lần đầu gặp nhau, đại hiệp cho rằng tôi có gì không đúng?

Hàn Tùng Linh ngơ ngác hỏi :

- Sao cô nương lại hỏi thế?

Tuyết Hiệp lắc đầu cười nói :

- Không sao cả, nếu thế thì thôi vậy. Bây giờ xin hỏi đại hiệp một vấn đề khác...

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Cô ta bảo đề xuất yêu cầu, làm sao nói những chuyện không ăn nhập vào đâu cả thế này?

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng vẫn buột miệng hỏi :

- Vấn đề gì?

- Đại hiệp từng nghe qua danh hiệu một vị là Hoang Thành Cô Kiếm chưa?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Tại hạ có nghe đại danh vị này, nhưng sao?

Tuyết Hiệp hỏi tiếp :

- Đại hiệp biết gì về vị đó?

- Xung quanh nhân vật này, người ta truyền tụng hai câu.

Hoang thành hoang mạc nguyệt nhật trường,

Cô thành cô kiếm độc xung vương.

Tuyết Hiệp nói :

- Hai câu đó đã lưu truyền trăm năm trước, nhưng gần đây lại rộ lên khi người ta nói về Hoang Thành Cô Kiếm, đại hiệp có biết vì sao không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ nghe nói hai mươi năm trước võ lâm Trung Nguyên có một thiếu niên được Hoang thành Thành chủ đưa ra Quan ngoại.

Tuyết Hiệp gật đầu nói :

- Điều đó chỉ đúng một phần. Thiếu niên đó không phải người Trung Nguyên mà xuất xứ từ Quan ngoại. Hàn đại hiệp biết thêm gì về thiếu niên này?

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc mới trả lời :

- Người ta nói rằng không ai vào được Hoang thành, trong đó chỉ có một người duy nhất cư trú vì thế mới xưng là Cô Kiếm. Đương nhiên thiếu niên đó sau này trở thành Thành chủ.

Tuyết Hiệp hỏi tiếp :

- Còn gì nữa?

- Nghe nói vị Hoang Thành Cô Kiếm này rất có hiếu, hai mẫu tử rất cung chiêu nhau, nhưng không ai biết khi vào Hoang thành vị đó có đưa theo mẫu thân không.

Tuyết Hiệp chợt thờ dãi nói :

- Vị đó có đưa theo, vì thế bây giờ mới phải đưa di hài lão mẫu trở lại Trung Nguyên, vì bà ta muốn được chôn cất ở cố hương.

Hàn Tùng Linh chợt hỏi :

- Cô nương, những việc đó có liên quan gì đến tại hạ?

Tuyết Hiệp nói :

- Bây giờ di hài đã rơi vào tay Tam Phật đài, mà đại hiệp đã nói rằng Hoang Thành Cô Kiếm là một người rất có hiểu.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu rồi.

Tuyết Hiệp đắm đắm nhìn chàng một lúc rồi thở dài nói :

- Tôi phải đi rồi...

Hàn Tùng Linh quan hoài nói :

- Cô nương thương thể chưa lành...

Tuyết Hiệp cảm thấy lòng mình được an ủi rất nhiều, cười nói :

- Chỉ là chút trầy xước ngoài đại hiệp thịt, có gì đáng ngại đâu?

Hàn Tùng Linh nói :

- Hiện giờ khắp Ma Thiên lĩnh này đầy tai mắt của Tam Phật đài, bao giờ cũng có thể vấp phải chúng. Cô nương chỉ có một mình, lại đang bị thương như thế...

Tuyết Hiệp cười nói :

- Đại hiệp cũng lo cho tôi sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hiện giờ cô nương đang gặp khó khăn, tại hạ không thể không quan tâm. Hơn nữa tin tức mà cô nương vừa mang tới, tại hạ coi đó là một ân điển. Hàn Tùng Linh không phải là một người vong ân bội nghĩa.

Tuyết Hiệp nói :

- Hàn đại hiệp, nếu tôi bị chúng giết, đối với đại hiệp sẽ có lợi hơn. Tôi nói điều đó là thật lòng, đại hiệp đừng hỏi vì sao. Còn chuyện vừa rồi tôi chỉ làm theo phận sự của mình thôi, đừng coi đó là ân huệ. Lần gặp tiếp theo, có thể chúng ta đã trở thành địch nhân.

Hàn Tùng Linh thần thờ nói :

- Cô nương...

Tuyết Hiệp chợt hỏi :

- Đại hiệp đã gặp Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh rồi chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai. Vị đó với cô nương là đồng lộ?

Tuyết Hiệp gật đầu, chợt đổi mắt về phương xa nói :

- Sau này thực tế sẽ chứng minh những lời tôi nói hôm nay đều là sự thật.

Tôi đó, buông tiếng thở dài, lẩm bầm :

- Tự cổ đa tình không dư hạn... Đành vậy thôi!

Nói xong quay người nhắm hướng đông lao đi, chốc lát nhòa trong màu tuyết trắng.

Hàn Tùng Linh ngơ ngẩn nhìn theo hình dung lại nụ cười sâu thẳm của công tử bất giác buột miệng lẩm bầm :

- Tự cổ đa tình không dư hạn... Ài!

Bạch Phong công chúa chợt đến bên chàng hỏi :

- Tùng Linh, cô ấy đi rồi sao?

Hàn Tùng Linh quay lại nhìn nàng, hầu như vẫn chưa trấn tĩnh lại được, thở dài nói :

- Đi rồi, như thế thì tốt hơn...

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Bạch Phong, bây giờ nàng đừng hỏi gì cả, sau này sẽ biết.

Bạch Phong bần khoản muốn truy vấn thêm nhưng thấy thần tình chàng biết là vô ích, liền hỏi sang chuyện khác :

- Tùng Linh, có chuyện gì đặc biệt không?

- Cô ấy báo cho ta biết một tin tức.

Lúc đó, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà và thư muội Úc Lan cũng đến gần.

Bạch Phong lại hỏi :

- Tuyệt Hiệp báo tin gì chàng có thể cho chúng tôi biết được không?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Trong các vị có ai nghe nói đến danh hiệu Hoang Thành Cô Kiếm không?

Chủ tỳ Bạch Phong chưa từng hành khứ giang hồ nên không biết, nhưng Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt thư sinh nghe nói mặt đều biến sắc hỏi :

- Có phải Hoang Thành Cô Kiếm là chủ nhân của Đại Mạc Hoang thành không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Chính là vị đó.

Tứ Tuyệt thư sinh hỏi :

- Chẳng lẽ hần tìm chúng ta?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Bạch Phong công chúa thấy Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt thư sinh đều lộ vẻ lo lắng bất an, nhìn Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tùng Linh, người đó là ai? Vì sao tìm chúng ta?

Hàn Tùng Linh trả lời về bí ẩn :

- Vì Hoang Thành Cô Kiếm là một hiểu tử.

Bạch Phong công chúa chẳng hiểu gì, hỏi tiếp :

- Chàng nói vậy nghĩa là sao?

- Tam Phật đài lấy trộm di hài mẫu thân của ông ta.

Bạch Phong công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Nếu vậy sao vị đó không đến tìm Tam Phật đài mà hỏi lại tìm chúng ta?

Hàn Tùng Linh chưa trả lời thì nghe Tứ Tuyệt thư sinh hỏi :

- Minh chủ, chúng ta sẽ đối phó thế nào?

- Rất đơn giản, dùng võ công đối địch.

Bạch Phong lại hỏi :

- Võ công người đó thế nào? Tùng Linh, căn cứ vào thần sắc của ba người thì nhân vật đó rất lợi hại, đúng không?

Tứ Tuyệt thư sinh ngưng trọng nói :

- Trong võ lâm hầu như không ai biết gì về nội tình Hoang thành cũng như bản thân Hoang Thành Cô Kiếm, ngoài hai câu :

Hoang thành hoang mạc nguyệt nhật trường,

Cô thành cô kiếm độc xung vương.

Lôi Điện Truy Hồn chợt lên tiếng :

- Đó là chuyện trăm năm trước, có thể không liên quan gì đến vị Hoang Thành Kiếm Chủ này.

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Người trong võ lâm vẫn chưa quên về Hoang Thành Cô Kiếm, vì thế nên nhắc lại hai câu thơ để chứng tỏ rằng ở Đại Mạc có nhân vật kiệt xuất uy lực chẳng kém võ lâm Trung Nguyên.

Lôi Điện Truy Hồn phản đối :

- Ta lại không nghĩ là ở Đại Mạc có nhân vật hiển hách nào.

Hàn Tùng Linh chợt chỉ tay xuống sườn núi, thấp giọng nói :

- Dịch Cự Hiền đã quay lại rồi. Chúng ta tạm gác chuyện này bàn sau, bây giờ hãy cảnh giác và đề phòng mọi tình huống bất trắc.

Lát sau, Sơn Quân Dịch Cự Hiền trở lại đấu trường với tay không làm quần hùng rất ngạc nhiên.

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Dịch tiên bối vất vả quá!

Dịch Cự Hiền lướt mắt nhìn mấy thi thể, dừng lại chốc lát trên người Hắc Sát Tinh Bốc Vân Thiên nhưng không biểu lộ sắc thái gì, cười ngược đáp :

- Không có gì. Lão phu rất lấy làm hổ thẹn vì không bắt được Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân.

Lôi Điện Truy Hồn bản tính ngay thẳng bộc trực, nói ngay :

- Không ngờ võ công của Bạch Sát Tinh Bốc lão nhị mà còn cao hơn cả lão trưởng.

Chẳng khó gì mà không nhận ra câu đó hàm chứa sự hoài nghi.

Sơn Quân Dịch Cự Hiền cười đáp :

- Võ công của Bốc Vân Nhân không cao, chẳng qua lão phu cố ý tha cho hắn mà thôi.

Lôi Điện Truy Hồn xẵng giọng :

- Nếu đã tha sao còn nói là hổ thẹn?

Tứ Tuyệt thư sinh sợ tình hình xảy ra căng thẳng liền chen lời :

- Chẳng lẽ hai vị trước đây có quen biết nhau?

Dịch Cự Hiền lắc đầu đáp :

- Trước đây lão phu chưa từng gặp Hắc Bạch song tinh. Lão phu tha hắn là để theo dõi tên này mà tìm ra đồng đảng.

Lôi Điện Truy Hồn vẫn tỏ ý hoài nghi :

- Liệu Dịch tiên bối có đạt được mục đích không?

- Bốc Vân Nhân là kẻ giả hoạt, tuy không dẫn đến chỗ đồng đảng nhưng lão phu đã phát hiện được nơi hắn ẩn nấp, nếu giám sát nơi đó thì nhất định tóm được những tên khác.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Tránh nặng tìm nhẹ, rõ ràng tên này thân phận không cao bằng Bốc Vân Nhân.

Tứ Tuyệt thư sinh hỏi :

- Bạch Sát Tinh ẩn nấp ở đâu?

Dịch Cự Hiền đáp :

- Trong một thạch động cách đây năm mươi trượng.

Lão nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hàn công tử, bây giờ chúng ta đến đó không?

Hàn Tùng Linh trầm tĩnh đáp :

- Nếu thuận đường thì cứ tới xem!

Dịch Cự Hiền háng hái nói :

- Vậy lão phu xin dẫn đường.

Nói xong quay người đi ngay.

Hàn Tùng Linh nháy mắt ra hiệu cho Lô Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt thư sinh theo sau Dịch Cự Hiền, sau đó tới thư muội Úc Lan, còn mình và Bạch Phong đi cuối cùng.

Chàng vừa cất bước, chợt nghe sau lưng có tiếng người nói :

- Hàn công tử! Đừng quên cướp lấy cái hòm đá từ tay bọn cô hồn kia!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên quay lại nhìn lên bờ vực thì nghe giọng người kia lại tiếp.

- Tiểu tử! Ngươi không cần tìm ta. Nhưng đừng quên lời ta dặn, cướp lấy chiếc hòm đá giao cho Hoang Thành Cô Kiếm, nếu không thì phiền phức đấy. Lão ăn mày đi đây!

Giọng nói xa dần.

Hàn Tùng Linh biết không đuổi theo kịp, đứng ngẫm nghĩ một lúc rồi tự cười thầm :

- Nếu người đó nói là thật thì sai lầm của Dịch Cự Hiền sẽ làm Tam Phật đài phát điên lên mất!

Bạch Phong công chúa quay lại, ngạc nhiên hỏi :

- Chàng sao thế?

Vừa rồi người tự xưng là “lão ăn mày” dùng công phu truyền âm nhập mật nên nàng không nghe thấy.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Dịch Cự Hiền tính nhỏ mắt lớn, làm hỏng mắt đại kế của Tam Phật đài.

Bạch Phong càng mê hoặc :

- Đại kế nào? Sao gọi là Dịch Cự Hiền tính nhỏ mắt lớn? Vừa rồi chàng phát hiện ra điều gì vậy?

Hàn Tùng Linh chỉ lên phía trước nói :

- Họ đã đi xa rồi, chúng ta đi thôi, dọc đường ta sẽ kể cho nàng nghe.

Hai người rảo bước, Hàn Tùng Linh thuật lại mấy câu “lão ăn mày” truyền lại.

Với khoảng cách năm mươi trượng, chỉ chốc lát đã tới nơi.

Đó là một vách đá không cao lắm, Bạch Phong dừng lại trên vách đá hỏi :

- Chàng đoán trong hòm đá là hài cốt mẫu thân Hoang Thành Cô Kiếm, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Ta đoán thế.

Chợt dưới chân vách đá vang lên mấy tiếng rú thảm.

Bạch Phong biến sắc nói :

- Chúng ta mau xuống đó đi!

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đáp :

- Đừng lo. Có hai vị ca ca ở đó, chúng không làm gì được họ đâu.

Bạch Phong nghe nói vậy bớt lo ngay, lại hỏi :

- Vì sao chúng không đem vật trộm được cất giữ ở nơi an toàn hơn mà để ở chốn hoang sơn không người canh giữ như vậy?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Lúc đầu ta cũng không hiểu vì sao. Nhưng bây giờ ta đã hiểu ra. Điều này chứng tỏ Hoang Thành Cô Kiếm là nhân vật hết sức lợi hại, Tam Phật đài không đối phó nổi mà sợ vị đồ đoạt lại nên mới đem bỏ ở đây, Hoang Thành Cô Kiếm sẽ không ngờ đến.

Bạch Phong nói :

- Chúng thật giỏi hoạt! Nếu không phải tình cờ mà chúng ta gặp phải, lại không có Tuyệt Hiệp báo trước thì ai mà điều tra được?

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Đó cũng là kinh nghiệm đầu tiên của nàng về sự ranh ma hiểm ác của người trong giang hồ.

Bạch Phong chưa nói gì thì lại vang lên mấy tiếng la thảm nữa, sau đó là tiếng cầu nhàu của Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long dưới vách đá :

- Bảy tám tên mà chẳng kẻ nào ra hồn! Dem đổi Bốc Vân Nhân lấy bọn giá áo túi com này thật không đáng!

Tử Tuyệt thư sinh nói :

- Vân đại chàng thử bình tĩnh lại xem nào?

Dịch Cự Hiền tỏ ra hồi hận :

- Vân thiếu hiệp nói thế cũng phải. Lẽ ra lão phu không nên thả Bốc Vân Nhân đi..

Hàn Tùng Linh nói :

- Chúng ta xuống đi! Xem ra họ đã giải quyết xong cả rồi!

Hai người cùng tung mình nhảy xuống, thấy Sơn Quân Dịch Cự Hiền, Lôi Điện Truy Hồn, Tử Tuyệt thư sinh và thư muội Úc Lan đứng trước một thạch động, hai bên động khẩu nằm rải rác sáu bảy tên hán tử, tất cả đều bị giết.

Thạch động không sâu lắm, giữa nền động để một cái hòm đá dài hơn ba thước, cao rộng gần hai thước dùng lụa vàng phủ kín.

Hàn Tùng Linh mắt sáng lên, cười nói :

- Vân đại ca, tiểu đệ lại cho rằng dù bắt được mười tên Bốc Vân Nhân cũng không có giá trị bằng vật để lại đây.

Sơn Quân Dịch Cự Hiền nghe nói thế giật mình rúng động hỏi :

- Hàn công tử sao lại nói thế?

Hàn Tùng Linh mắt vẫn không rời chiếc hòm nói :

- Tuy nhiên cần phải xác định lại mới biết được.

Vừa nói vừa bước vào động cúi xuống xem xét.

Tại trường, ngoài Bạch Phong công chúa, những người còn lại không biết đó là vật gì, ngo ngác nhìn Hàn Tùng Linh.

Chàng quỳ xuống trước chiếc hòm đưa tay sờ một lúc rồi đứng lên cười nói :

- Chính là vật này!

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Minh chủ, trong chiếc hòm này là kỳ trân dị bảo gì thế?

Hàn Tùng Linh không trả lời, chỉ nói :

- Chúng ta mang chiếc hòm này đi!

Nói xong nhấc chiếc hòm lên.

Sơn Quân Dịch Cur Hiền bước vào động nói :

- Để lão phu mang cho!

Hàn Tùng Linh nói :

- Chúng tôi đâu dám phiền đến Dịch tiên bói!

Dịch Cur Hiền vẫn muốn đỡ lấy chiếc hòm thì Lôi Điện Truy Hồn bước lại nói :

- Trong Bích Huyết minh thì tiên bói là khách, chúng tôi đâu thể để quý khách đảm đương việc nặng nề như vậy?

Nói xong cấp lấy chiếc hòm.

Dịch Cur Hiền nói :

- Vân đại hiệp khách khí quá! Sau này hy vọng đại hiệp đừng coi lão phu là ngoại nhân nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Vân đại ca!

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Gì thế?

Hàn Tùng Linh chợt nghiêm giọng nói :

- Đại ca hãy giữ gìn chiếc hòm như sinh mệnh mình!

Lần đầu tiên thấy Hàn Tùng Linh tỏ ra quan trọng như thế, Lôi Điện Truy Hồn kinh hãi nghĩ thầm :

- Xem ra việc này không phải chuyện đùa đâu!

Nghĩ thế nghiêm trang đáp :

- Bỏn tọa tuân lệnh!

Từ Tuyệt thư sinh cũng hiểu rằng trong hòm là vật gì đó hết sức trọng đại, liền bước tới đứng bên Lôi Điện Truy Hồn.

Hàn Tùng Linh lúc đó mới yên tâm nói :

- Chúng ta đi thôi!

Từ Tuyệt thư sinh đưa mắt nhìn địa thế, thấy bên tả có một sơn đạo men theo vách đá, liền hỏi :

- Minh chủ, chúng ta theo sơn đạo về phía đông hay cứ xuôi sườn núi về hướng nam?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Xuôi sườn núi!

Chúng nhân tiếp tục lên đường.

Chừng nửa canh giờ sau thì tới một sơn cốc, chợt thấy trên sườn núi đối diện phát ra hai quả hỏa pháo bay vút lên không.

Lôi Điện Truy Hồn kinh hãi dừng lại nói :

- Quan lão đệ, xem ra chúng ta bị đối phương bao vây rồi.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn quanh rồi nói :

- Hai vị ca ca, tiểu đệ nghĩ rằng đối phương không mai phục ở đây. Hai quả đại pháo đó chỉ là tín hiệu của những tên được cử đi mai phục báo tin đã phát hiện được chúng ta thôi.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Nếu vậy thì chỉ cần chúng ta thay đổi hướng đi cho bọn chúng mặc sức chờ đợi cho thỏa thích!

Hàn Tùng Linh nói :

- Vân đại ca, bây giờ quyền chủ động đang nằm trong tay chúng ta, đối phương chẳng qua chỉ tìm cách ngăn chặn thôi, chúng ta kéo dài thời gian là mắc mưu chúng.

Tứ Tuyệt thư sinh bây giờ mới hiểu ra nói :

- Minh chủ nói rất đúng. Đại ca, chúng ta đi thôi!

Thấy Lôi Điện Truy Hồn vẫn còn do dự, y giải thích thêm :

- Đại ca, nếu bây giờ đối phó với bọn lâu la này mà chúng ta phải tốn nhiều tâm lực để đối phó như thế, sao thể làm cho võ lâm nề phục được?

Lôi Điện Truy Hồn tỉnh ngộ ngay, gật đầu nói :

- Đúng đúng! Loại châu chấu thì làm sao mà cản được xe lăn? Để xem chúng dám làm gì?

Nói xong hăng hái tiến lên.

Bạch Phong đi bên Hàn Tùng Linh hỏi :

- Không biết kẻ nào chỉ huy bọn lâu la này?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hiện giờ ở Quan ngoại chỉ có một người dám chống lại chúng ta thôi.

Bạch Phong hỏi :

- Chẳng nói Quan Ngoại Dật Tẩu phải không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Trước khi bại lộ, Quan Ngoại Dật Tẩu sẽ không gây xung đột với chúng ta đâu.

Bạch Phong nghĩ ngợi một lúc, mặt chợt biến sắc hỏi :

- Nếu vậy chẳng lẽ là Hoang Thành Cô Kiếm?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Ta nghĩ nhiều khả năng là người này.

Đi thêm chừng một canh giờ, chúng nhân đã tới Ma Thiên lĩnh.

Tứ Tuyệt thư sinh đi sau Lôi Điện Truy Hồn, chợt phát hiện thấy một thanh trúc kiếm cắm trên tảng đá lớn bên đường, trên chuôi kiếm còn dính một chùm năm đoá hoa đào.

Một người có võ công rất cao cường mới cắm thanh trúc kiếm sâu vào tảng đá như vậy.

Tứ Tuyệt thư sinh liền kéo Lôi Điện Truy Hồn dừng lại, chỉ cho Hàn Tùng Linh xem, về mặt trở nên ngưng trọng nói :

- Minh chủ! Không biết ai làm việc này? Độc Trú Quân hay Đào Hoa Thần?

Hàn Tùng Linh nói :

- Theo ký hiệu thì có lẽ cả hai.

Lôi Điện Truy Hồn nhú mày hỏi :

- Hai tên quái vật đó tới đây làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chờ chúng ta.

Tứ Tuyệt thư sinh trầm giọng hỏi :

- Minh chủ có biết lai lịch của hai người này không? Không riêng gì Quan ngoại mà khắp Trung Nguyên cũng không ai dám dây vào chúng đâu!

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Tiểu đệ cũng biết thế, nhưng nay họ đã tìm đến chúng ta thì hai vị bảo nên làm gì?

Nghe ngữ khí của chàng không được tự tin cho lắm, mọi người không khỏi cảm thấy hoang mang.

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Minh chủ! Hay chúng ta lùi lại tìm đường khác, tạm thời tránh hai lão quái vật này?

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Quan nhị ca cho rằng chúng ta không thắng được chúng hay sao?

Tứ Tuyệt thư sinh hơi đỏ mặt, nghĩ thầm :

- Minh và Vân Phi Long võ công tương đương nhau, cả hai đều không phải là đối thủ của bất cứ tên nào trong số Độc Trú Quân và Đào Hoa Thần. Nếu giao chiến thì chỉ còn biết trông chờ vào Hàn lão đệ thôi...

Nghĩ đoạn liền nói :

- Lão quái vật Độc Trú Quân dùng hai thanh trư kiếm biến hóa vô cùng kỳ ảo, bổn tọa với Vân đại ca hợp lực may ra đối phó được. Còn Đào Hoa Thần võ công không kém Độc Trú Quân. Minh chủ có khả năng thắng, nhưng nếu...

Tới đó dừng lại không nói tiếp nữa.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Nhị ca sợ rằng trong bọn chúng có cả Hoang Thành Cô Kiếm phải không?

Tứ Tuyệt thư sinh gật đầu :

- Chính thế. E rằng Hoang Thành Cô Kiếm còn khó đối phó hơn cả hai lão quái vật kia.

Sơn Quân Dịch Cư Hiền chột chen lời :

- Hàn công tử, lão phu tuy võ công có hạn không thể so sánh với ba vị nhưng tự tin đối với lão Đào Hoa Thần thì còn đâu được mấy trăm chiêu chưa bại. Trong thời gian đó, công tử có đủ thời gian thu thập được Hoang Thành Cô Kiếm.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Như vậy là ý của Dịch tiên bối muốn tiếp tục hành trình?

Dịch Cư Hiền vội đáp :

- Trong quý mình, lão phu không dám tham gia ý kiến. Chỉ xin dốc tận chút tâm lực mà thôi.

Hàn Tùng Linh nói :

- Lão tiền bối đừng khách khí.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long không được Tứ Tuyệt thư sinh báo cho biết về bộ mặt thật của Sơn Quân Dịch Cư Hiền nhưng rất có thành kiến với lão ta, chờ Hàn Tùng Linh nói xong lập tức chất vấn :

- Dịch tiền bối làm sao biết được trong bọn chúng có Hoang Thành Cô Kiếm?

Dịch Cư Hiền bình thản cười đáp :

- Lão phu chỉ suy đoán mà thôi.

Lôi Điện Truy Hồn “hừ” một tiếng nói :

- Minh chủ, bốn tọa đề nghị lui.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Quan nhị ca thấy thế nào?

Tứ Tuyệt thư sinh đưa mắt nhìn quanh nói :

- Bốn tọa không thấy có động tĩnh gì.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Tiểu đệ cho rằng đó là sự tĩnh lặng thường thấy trước cơn bão.

Tứ Tuyệt thư sinh hỏi :

- Như vậy là chúng ta đang ở trong tình thế không thể lùi?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Đúng vậy. Nhưng không phải chúng ta mà chính đối phương mới là người bị bắt buộc.

Chàng quay sang nhìn Bạch Phong công chúa nói :

- Bạch Phong, lần này có lẽ đôi Nhạn Linh kiếm của nàng được phát huy công dụng rồi đấy!

Bạch Phong nhìn đôi đoản kiếm trong tay Úc Liên, mặt lộ vẻ cao hứng.

Dịch Cư Hiền thấy vậy nghĩ thầm :

- Bạch Phong võ công thua cả Ngũ Thiên Khôi, thế mà hôm nay Hàn Tùng Linh bắt phải tham chiến, đủ thấy bọn chúng sức cùng lực tận rồi!

Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Minh chủ, đến khi động thủ tất bốn tọa không thể khoanh tay đứng nhìn. Vậy chiếc hòm này giải quyết thế nào?

Tứ Tuyệt thư sinh chợt hỏi :

- Đại ca xuất chiến đầu tiên hay sao?

Lôi Điện Truy Hồn quát :

- Chứ sao? Chẳng lẽ ta nhường cho lão đệ đánh trước.

Trước khi chưa rõ địch tình, Hàn Tùng Linh không dám khinh suất, liền nói :

- Lát nữa, hãy giao chiếc hòm này cho thư muội Úc Lan cô nương bảo quản.

Úc Liên hỏi :

- Vân đại hiệp, chiếc hòm có nặng lắm không?

Lôi Điện Truy Hồn đáp :

- Không nặng đâu, cô nương cứ cầm thử xem.

Úc Liên nói :

- Minh chủ đã ra lệnh, tiểu muội đương nhiên phải chấp hành.

Úc Lan nói :

- Vân đại hiệp, xin đem chiếc hòm cho tiểu muội.

Lôi Điện Truy Hồn làm theo ngay, mang chiếc hòm đến trao cho Úc Lan rồi chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương!

Úc Liên cười khanh khách nói :

- Vân đại hiệp sao thế? Tiểu muội đề nghị trước, thế mà không được cảm ơn gì cả...

Úc Lan lườm muội muội nói :

- Ngươi thật điêu ngoa quá!

Lôi Điện Truy Hồn đỏ bừng mặt, nhưng cũng chấp tay hướng sang Úc Liên nói :

- Đa tạ cô nương!

Nói xong vội vàng quay lại bên Tứ Tuyệt thư sinh.

Lão nhị cũng không buông tha nói :

- Đại ca đi sai hướng rồi!

Lôi Điện Truy Hồn vốn không được lợi khẩu, lại đang bối rối, ngờ ngác hỏi :

- Sao ngươi lại nói thế?

- Lẽ ra đại ca phải đi tới chỗ Úc Lan cô nương!

Mọi người cùng cười vang.

Úc Lan mặt mũi đỏ bừng, nhìn Úc Liên nói :

- Trăm sự là tại ngươi gây nên cả, coi chừng đấy!

Chúng nhân lại càng cười to.

Tràng cười vừa dứt, chợt từ sau một tảng quái thạch cách năm sáu trượng phát ra giọng nói lạnh lùng :

- Chết đến nơi không biết mà còn cười giỡn!

Trừ Hàn Tùng Linh, mọi người nghe nói đều biến sắc.

Lôi Điện Truy Hồn mặt đỏ bừng liền rấn đánh lại, định lao tới đối phương thì Hàn Tùng Linh ngăn lại nói :

- Vân đại ca, thời gian còn dài, vội gì chứ? Chúng ta cứ nói chuyện bình thường đi!

Tứ Tuyệt thư sinh hiểu ý, tiếp lời :

- Vân đại ca! Minh chủ nói rất đúng. Chỉ vì một kẻ vô danh tiểu tốt mà quá đề ý đến hắn, há chẳng mất thân phận đi ư?

Y vừa nói xong thì từ phía khác vang lên tiếng trầm đục của một lão nhân :

- Khẩu khí thật không nhỏ! Bốc lão nhị! Hãy đi thông báo cho các vị đó, nói rằng lão phu có lời mời!

- Dạ!

Sau đó Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân từ sau một tảng quái thạch bước ra tới trước Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Hàn thiếu hiệp! Trúc lão tiên bối mời các vị tiếp kiến.

Nói xong tránh ra nhường đường.

Hàn Tùng Linh nói :

- Lễ không thể thiếu, Hàn mỗ xin đa tạ!

Nói xong đi theo Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân, mọi người bước theo sau.

Vòng qua một mỏm đá, trước mặt chợt sáng lên, bên kia là một quảng trường rộng ước chừng năm sáu mẫu đất.

Giữa quảng trường có tới bốn năm tên hắc y hán tử đứng thành hình bán nguyệt, hai lão nhân hiên ngang đứng ở trung tâm.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh bước tới gần, vẫn giữ trên môi nụ cười lãnh ngạo, tới cách hai lão nhân năm trượng thì dừng lại.

Bọn Lôi Điện Truy Hồn tới đứng sau lưng chàng.

Song phương đưa mắt nhìn nhau một lúc.

Lão nhân đứng bên tả chừng bảy mươi tuổi, mình bận bạch y, râu tóc bạc trắng, người gầy guộc, mặt đầy nếp nhăn, đôi hồ mắt hõm sâu, từ đó phát ra hai luồng nhân quang sáng như điện, lưng đeo một thanh trúc kiếm đen bóng.

Căn cứ vào thanh kiếm dễ dàng đoán ra lão nhân đó là Độc Trúc Quân.

Lão nhân đứng bên phải mới chừng sáu mươi tuổi, thân bận hồng bào, đại hiệp mặt hồng nhuận, dáng người uy vũ, nếu không có ánh mắt đậm tà đảo lìa lìa thì người ta rất khó tin hẳn chính là kẻ đậm tà cùng hung cực ác khét tiếng giang hồ Đào Hoa Thần.

Độc Trúc Quân nhìn Hàn Tùng Linh hồi lâu, cuối cùng “hừ” một tiếng hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi biết lão phu là ai không?

Thái độ, giọng nói, ngôn từ đầy khinh thị.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Hình như tôn giá còn chưa tự giới thiệu tính danh.

Độc Trúc Quân ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Ngươi không nhận ra sao?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Có lẽ tôn giá tự cho mình đại danh trùm khắp thiên hạ nên ai cũng biết, nhưng bốn nhân lại không cho là thế.

Độc Trúc Quân rít lên :

- Không sai! Khắp thiên hạ ai cũng biết lão phu. Ngươi không biết vì sống cách tuyệt thế nhân!

Hàn Tùng Linh nói :

- May rằng tại hạ chưa gặp tôn giá, nhờ thế bây giờ các ngươi mới sống được đến bây giờ. Như vậy, Hàn mỗ sống cách tuyệt thế nhân chính là phúc phần của tôn giá.

Độc Trúc Quân không nén nổi rít lên :

- Cầu tặc đáng chết!

Hàn Tùng Linh vẫn trầm tĩnh nói :

- Tôn giá tự cho mình là nhân vật siêu phàm thì nên biết giữ thân phận một chút, đừng ăn nói như hạng phàm phu tục tử!

Độc Trúc Quân chăm chú nhìn đối phương một lúc nữa, giọng bình tĩnh trở lại :

- Hàn Tùng Linh! Từ khi ngươi xuất đạo tới nay là làm khắp Quan ngoại phiên thiên nghịch địa. Lão phu đoán rằng phần đông bọn chúng bị nếm khổ đầu vì sự trấn tĩnh của ngươi, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ném khỏ đầu thế nào thì lát nữa tôn giá cũng sẽ biết. Đứng mất thời gian vô ích. Bây giờ chúng ta hãy làm thủ tục đầu tiên. Tôn giá đã biết danh hiệu tại hạ, hãy tự giới thiệu mình đi.

Độc Trúc Quân hiểu rằng ngay chiều đầu tiên đối phương đã chiếm thượng phong, đành bấm bụng nói :

- Được, coi như lão phu thất thủ chiều đầu. Ta là Độc Trúc Quân.

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Phải, độc trúc kiếm khuấy đảo giang hồ. Trong võ lâm tôn giá là một trong những nhân vật có hung danh.

Độc Trúc Quân tức giận nhảy lên định chồm tới, nhưng một ý nghĩ lóe lên khiến lão ta dừng lại, cười “hô hô” nói :

- Tiểu tử! Ngươi định chọc giận lão phu chứ gì? Lão phu không bị lừa đâu!

Độc Trúc Quân “hừ” lên một tiếng nói :

- Bất kể lão phu tự nghĩ ra hay ngươi có ý như thế, bây giờ đến lượt lão phu giới thiệu vị bằng hữu chí cốt...

Tới đó quay sang Đào Hoa Thần nói :

- Lão đệ! Hãy tới đây lão ca giới thiệu nhân vật tiểu anh hùng lừng danh Quan ngoại...

Chợt nhận ra Đào Hoa Thần đứng ngây ra như pho tượng không để ý gì đến mình, ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ! Ngươi sao thế?

Nguyên từ khi Hàn Tùng Linh xuất hiện, Đào Hoa Thần cứ dán mắt nhìn Bạch Phong công chúa và thư muội Úc Lan đứng bên cạnh nàng, nuốt nước bọt ừng ực không còn biết chút gì những việc xảy ra xung quanh mình nữa.

Bất cứ ai nhìn thấy ánh mắt hẩn lúc đó ắt cũng sôi máu lên.

Độc Trúc Quân hiểu ra ngay, vỗ vai Đào Hoa Thần cười nói :

- Lão đệ! Chuyện đâu còn có đó, ngươi vội gì chứ? Tới đây!

Đào Hoa Thần sực tỉnh, cười dâm dật nói :

- Lão đại! Ba vị tiểu cô nương đó thật đẹp! Lát nữa đừng động đến chúng, cứ giao hết cho tiểu đệ.

Độc Trúc Quân cười nói :

- Thế nào? Ngươi lại nổi cơn rồi phải không? Tục ngữ nói rất hay, khắp thiên hạ đâu chẳng có hoa thơm? Chuyện hôm nay khác hẳn những lần trước, chúng ta cần làm xong chính sự...

Đào Hoa Thần lắc đầu :

- Không được!

Độc Trúc Quân nhiu mày hỏi :

- Sao thế?

Đào Hoa Thần đáp :

- Lão đại cứ nhìn họ rồi sẽ biết.

Bấy giờ Độc Trúc Quân mới nhìn kỹ lại Bạch Phong công chúa.

Tên này là kẻ cùng hung cực ác nhưng không quá hiếu sắc, bây giờ cũng phải choáng ngợp trước sắc đẹp lộng lẫy của nàng.

Đào Hoa Thần đắc ý hỏi :

- Lão đại, thế nào?

Độc Trúc Quân chưa rời mắt khỏi Bạch Phong công chúa, gật đầu đáp :

- Phải, quả là quốc sắc thiên hương!
- Nên nói là toàn thiện toàn mỹ mới đúng.
- Ý lão đệ thế nào?
- Còn thế nào nữa?

Độc Trúc Quân lại gật đầu :

- Được, lão phu đồng ý tha chết cho cô ta.
- Tiểu đệ xin đa tạ trước.

Mặt Hàn Tùng Linh lúc đó đã sung mãn sát cơ, nhưng vẫn nhin tới đó mới hỏi :

- Hai vị nói xong chưa?

Độc Trúc Quân quay lại hỏi :

- Tiểu tử! Huynh đệ chúng ta vừa nói gì ngươi nghe rõ cả rồi chứ? Ngươi có cảm tưởng gì không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long không nén nổi, quát lên :

- Thịt bọn cẩu tặc các ngươi chứ còn cảm tưởng gì nữa?

Đào Hoa Thần ngược lên, cười hắc hắc nói :

- Tiểu cẩu! Đừng vội! Lát nữa ngươi là vật tế thần đầu tiên!

Lôi Điện Truy Hồn gào lên :

- Cẩu tặc! Ta lấy mạng chó ngươi trước!

Quát xong vung roi định xông tới.

Tứ Tuyệt thư sinh giữ lại nói :

- Vân đại ca...

Lôi Điện Truy Hồn vùng ra, giận dữ nói :

- Đừng cản ta! Vân Phi Long cần móc đôi mắt chó của tên dâm đảng này!

Tứ Tuyệt thư sinh một lần nữa cố ngăn lại nói :

- Vân đại ca chẳng lẽ không nghe lời Minh chủ?

Lôi Điện Truy Hồn đành dừng lại, nhưng vẫn còn hậm hực :

- Nhìn tên cẩu tặc đó, ta không sao chịu nổi...

Tứ Tuyệt thư sinh trầm giọng nói :

- Vân đại ca, tiểu đệ biết muốn khống chế được bản thân không phải chuyện dễ, huống chi lúc này rất đáng phẫn nộ. Nhưng nếu chúng ta muốn làm gì thì làm, vậy Bích Huyết minh cần có Minh chủ làm gì?

Lôi Điện Truy Hồn không phải người không hiểu lý, chỉ vì quá nóng nảy dễ kích động mà thôi.

Nghe Tứ Tuyệt thư sinh nói, y hiểu ra, cúi đầu nói :

- Lão đệ, ta biết mình sai rồi.

Đào Hoa Thần thấy vậy cười nhạt hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi rút cổ lại rồi sao?

Lôi Điện Truy Hồn nghiêng răng nói :

- Cậu tặc! Ngươi hãy đợi đây! Vân Phi Long này chưa từng sợ ai bao giờ. Để rồi xem lão tặc dân đảng ngươi giữ được cái đầu mạng ngươi thêm bao lâu nữa.

Rồi quay lại Hàn Tùng Linh nói :

- Minh chủ, bổn tọa xin xuất trường trận đầu tiên.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói :

- Vân đại ca, lâm trận mà nóng nảy kích động như thế là điều đại kỵ. Tiểu đệ thấy...

Lôi Điện Truy Hồn cướp lời :

- Bổn tọa tự tin mình sẽ giữ được bình tĩnh. Nếu Minh chủ tín nhiệm thì xin hãy chấp thuận!

Hàn Tùng Linh tuy biết Lôi Điện Truy Hồn khó mà đối phó nổi với Đào Hoa Thần nhưng nghĩ còn đủ sức ứng cứu, nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu nói :

- Vậy thì tốt. Xin đại ca hãy đảm nhận trường trận đầu tiên.

Lôi Điện Truy Hồn chấp tay nói :

- Bổn tọa tuân lệnh!

Nói xong, bước tới trước mặt Dư Phong Thành.

Từ Tuyết thư sinh cũng tiến thêm mấy bước đứng ở vị trí sẵn sàng xuất thủ tương trợ.

Lôi Điện Truy Hồn nhìn Đào Hoa Thần nói :

- Lão tặc! Hãy ra đây! Vân mỗ đang chờ ngươi!

Tên dân tặc khinh thị nói :

- Tiểu tử! Sao ngươi nóng lòng muốn chấm dứt cuộc sống như thế? Đã vậy lão phu đành phải thành toàn cho ngươi thôi.

Nói xong bước lên.

Chợt Độc Trúc Quân đưa tay kéo lại nói :

- Lão đệ, khoan đã!

Đào Hoa Thần dừng lại hỏi :

- Lão đại còn muốn nói gì nữa?

Độc Trúc Quân đáp :

- Bây giờ chưa cần chúng ta động thủ.

Đào Hoa Thần “à” một tiếng hỏi :

- Lão đại muốn hấn động thủ ngay bây giờ sao?

- Không sai?

Đào Hoa Thần lắc đầu nói :

- Như thế không được!

Độc Trúc Quân nhiu mày hỏi :

- Vì sao?

- Nếu để chuyện này lan ra giang hồ, chúng ta há chẳng mang tiếng là không đối phó nổi với mấy tên hậu bối?

Độc Trúc Quân cười nói :

- Chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ như thế. Lão đệ! Người ta đều nói Cô Kiếm vô địch thiên hạ. Ngươi có tin không?

Đào Hoa Thần “xì” một tiếng đầy khinh bỉ :

- Chỉ có quỷ mới tin. Nếu nói rằng kẻ đứng đằng sau hấn hết sức lợi hại thì còn nghe được.

Độc Trúc Quân cười nói :

- Không sai! Bây giờ chúng ta sẽ chờ xem kẻ đứng sau lưng hấn có bao nhiêu bản lĩnh.

Đào Hoa Thần nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu :

- Cũng được!

Nói xong lùi lại.

Độc Trúc Quân quay sang Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân bảo :

- Bốc lão nhị! Mời Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân tới đây!

Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân cung kính đáp :

- Tuân lệnh!

Rồi chợt nhìn ra sau bọn hắc y hấn từ cao giọng nói :

- Trúc Quân mời Hoang Thành Cô Kiếm Yến đại đương gia nhập trường!

Mọi người nhìn lại mới nhận ra trên một ngọn đồi thấp cách bọn Độc Trúc Quân chừng sáu bảy trượng không biết từ lúc nào xuất hiện một hắc y võ sĩ chừng ba mươi tuổi, lưng đeo trường kiếm chuôi mạ vàng, vỏ dất bạc đứng một mình lạnh lùng nhìn tới quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoang Thành Cô Kiếm

Hắc y võ sĩ dáng người trung đẳng, diện mạo khá anh nhi tuấn tú, vẻ mặt lạnh lùng, trông cô độc và kiêu hãnh.

Nghe Bốc Vân Nhân gọi, y không tỏ thái độ gì, chậm rãi bước ra giữa quảng trường.

Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt thư sinh đều cảm thấy căng thẳng hấn lên.

Độc Trúc Quân nhìn Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Tên họ Hấn! Có cần lão phu giới thiệu vị võ sĩ đó với ngươi không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tôn giá không cần phải phí tâm cơ. Tuy nhiên Hấn mỗ xin cảnh báo các ngươi điều này. Nếu hai vị tưởng rằng lợi dụng vị đó thể mạng cho mình thì sẽ thất vọng đấy!

Độc Trúc Quân “hừ” một tiếng nói :

- Ngươi còn giữ được bình tĩnh như thế chỉ vì không biết võ sĩ đó là ai thôi.

- Chẳng phải tôn giá vừa nói to mấy tiếng Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân là gì?

- Nhưng ngươi chỉ biết danh hiệu đó mà còn chưa biết uy lực của nó thế nào.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Chẳng qua là một công cụ hành động của Tam Phật đài thôi chứ gì?

Chợt vang lên giọng nói sang sảng :

- Không sai! Lúc này tại hạ xác thực là một công cụ hành động cho người khác. Bằng hữu là Hàn Tùng Linh, đúng không?

Người vừa nói là hắc y vô sĩ Hoang Thành Cô Kiếm.

Vừa rồi tuy biết đối phương đã xuất hiện nhưng Hàn Tùng Linh làm như không thấy, lúc này mới quay sang nói :

- Chính tại hạ là Hàn Tùng Linh.

Hoang Thành Cô Kiếm lại hỏi :

- Bằng hữu có biết chúng bắt ta làm công cụ đưa tới đây nhằm mục đích gì không?

Hàn Tùng Linh thân nhiên đáp :

- Chúng kỳ vọng ngươi lấy được đầu Hàn mỗ.

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu nói :

- Bằng hữu hoàn toàn đúng. Đối với một công cụ chuyên hành động thì không có gì phải nói nhiều. Bằng hữu chuẩn bị đi!

Nói xong tiếp tục tiến lên.

Hàn Tùng Linh định bước ra thì nghe Lôi Điện Truy Hồn nói to :

- Minh chủ đã chấp thuận cho bản tọa xuất chiến trận đầu tiên, vậy thì hãy giao người này cho bản tọa!

Hàn Tùng Linh không ngờ sự việc lại diễn biến thế này, không khỏi lúng túng.

- Nhưng đây không phải là...

Lôi Điện Truy Hồn chợt ngắt lời :

- Minh chủ có biết võ công người này thế nào không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không biết.

Lôi Điện Truy Hồn cười nói :

- Chẳng lẽ vì mấy tiếng Hoang Thành Cô Kiếm mà đề cao giá trị của hắn hay sao?

Câu đó khiến Hàn Tùng Linh sửng sốt nghĩ thầm :

- Vân đại ca nói không sai! Có lý đâu chỉ vì danh hiệu Hoang Thành Cô Kiếm mà coi hắn cao hơn Độc Trú Quân hoặc Đào Hoa Thần?

Chàng đành lùi lại nói :

- Đại ca nghĩ vậy không sai. Nhưng nên cẩn thận một chút.

Lôi Điện Truy Hồn cả mừng nói :

- Bản tọa tuân lệnh!

Nói xong bước thẳng tới Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Chúng ta ai sẽ xuất thủ trước đây?

Hoang Thành Cô Kiếm quét mắt nhìn Lôi Điện Truy Hồn rồi lạnh lùng nói :

- Người ta tìm không phải là bằng hữu. Vậy tốt nhất ngươi hãy tránh ra.

Từ khi xuất đạo tới nay Lôi Điện Truy Hồn chưa từng bị ai coi thường đến thế, nghe nói chợt sầm mặt quát :

- Ngươi muốn động thủ với Minh chủ chúng ta cũng được, nhưng trước hết phải thắng được ngọn roi này đã!

Nói xong rút Hắc trường tiên ra.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói :

- Ta nhắc lại một lần nữa. Bỏ nhân tìm không phải là nguoi.

Lôi Điện Truy Hồn giương roi lên nói :

- Bằng hữu! Đừng để ta nói những lời khó nghe. Chuẩn bị động thủ đi!

Từ trong mắt Hoang Thành Cô Kiếm phát ra hai luồng nhãn quan sáng quắc chiếu vào mặt Lôi Điện Truy Hồn, qua đó cũng biết y đã bắt đầu nổi giận.

Tuy vậy giọng Hoang Thành Cô Kiếm vẫn trầm tĩnh :

- Tại hạ và bằng hữu không có quan hệ gì nên không muốn giết nguoi. Vì thế bỏ nhân cố kiên nhẫn nói thêm một lần cuối cùng: người ta muốn tìm không phải là nguoi.

Đào Hoa Thần chợt chen lời :

- Yển lão đệ! Tên đó đã quyết ý đến gặp Diêm Vương lão ngũ thì cứ thành toàn cho hắn đi!

Hoang Thành Cô Kiếm không quay lại, lạnh lùng đáp :

- Đừng xưng huynh gọi đệ với ta! Bỏ nhân không có hạng bằng hữu như nguoi đâu!

Đào Hoa Thần bị chặn ngang họng, vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ rần lên.

Độc Trúc Quân nói :

- Yển đại hiệp! Cho dù thế nào thì bây giờ chúng ta cũng đang đứng chung một chiến tuyến. Mũi kiếm hãy chỉ sang địch nhân, chúng ta đừng để thương tổn đến hòa khí.

Giọng Hoang Thành Cô Kiếm vẫn lạnh như băng :

- Rồi sẽ có một ngày nếu tại hạ có thể quay mũi kiếm thì các hạ có biết điều đầu tiên sẽ chỉ là ai không?

Đào Hoa Thần vừa rồi đã tức, cười nhạt nói :

- Nguoi không nói thì ai biết được?

Hoang Thành Cô Kiếm gần từng tiếng :

- Đó là các nguoi!

Đào Hoa Thần không nhịn được, đánh giọng nói :

- Yển Hành Vân! Nguoi đừng có quá tự kiêu. Theo chức trách thì nguoi buộc phải nghe lệnh của chúng ta.

Hoang Thành Cô Kiếm Yển Hành Vân bấy giờ mới quay lại, mắt nhìn xoáy vào Đào Hoa Thần nói :

- Nghe lệnh nguoi ư?

Đào Hoa Thần trầm giọng đáp :

- Đương nhiên! Chẳng lẽ nguoi cho rằng mình bị mất đi thân phận?

Độc Trúc Quân thấy tình hình trở nên căng thẳng, sợ hỏng mất đại sự vội nói :

- Thôi thôi! Yển đại hiệp bớt giận...

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói :

- Nguoi im đi!

Độc Trúc Quân cố thuyết phục :

- Yển đại hiệp được tiếng là người có hiểu. Chúng ta hãy làm chính sự trước đã!

Tuy đã bắt đầu phát nổ nhưng nghe nhắc đến chữ “hiếu”, Hoang Thành Cô Kiếm không còn dừng khí để phát tác nữa, quay lại nhìn Lôi Điện Truy Hồn quát :

- Tránh ra!

Lôi Điện Truy Hồn đáp :

- Muốn ta tránh thì các hạ phải xuất bản lĩnh ra xem thế nào đã!

Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Vậy thì ngươi xuất thủ trước đi!

Y bảo đối phương động thủ nhưng vẫn đứng nguyên, không có vẻ gì là đang chuẩn bị động thủ.

Độc Trúc Quân thấy cuộc chiến sắp xảy ra, đưa tay cho thuộc hạ lùi lại bốn năm trượng. Cả lão ta và Đào Hoa Thần cũng lùi lại.

Sự lãnh ngạo của Hoang Thành Cô Kiếm làm Lôi Điện Truy Hồn nổi tự ái, “hừ” một tiếng bước lên...

Hàn Tùng Linh chợt quay lại nói :

- Úc Lan cô nương, hãy giao chiếc hòm cho ta!

Úc Lan liền bước lên đưa chiếc hòm đá bọc lụa vàng cho Minh chủ.

Bấy giờ, Lôi Điện Truy Hồn đã dừng lại cách Hoang Thành Cô Kiếm chừng bảy thước, trừng trừng nhìn đối phương.

Hoang Thành Cô Kiếm cũng lạnh lùng nhìn lại, nhưng không ai nói tiếng nào.

Năm sáu chục người giữa quảng trường đều chú mục nhìn hai đối thủ, nét mặt đều lộ vẻ căng thẳng.

- Vút vút...

Cuối cùng thì sự im lặng cũng bị phá vỡ. Cùng với những âm thanh vun vút là tiên ảnh tung hoành rợp không gian.

Tiên pháp quả là ảo diệu, tại trường rất ít người nhận ra chiêu thức, chỉ thấy ngọn Hắc trường tiên múa lượn như hàng trăm con rắn đen ngòm xung động rất nhanh từ bốn phương tám hướng công vào các yếu huyệt trên người Hoang Thành Cô Kiếm.

Đào Hoa Thần và Độc Trúc Quân thấy vậy cũng phải kinh tâm.

Giữa vòng tiên ảnh, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân tỏ ra rất điềm tĩnh, thi triển bộ pháp tránh chiêu, khi tiến khi lùi, khi nhảy lên cao khi chùng người xuống thấp, hành động mỹ diệu vô cùng, tuy giữa màn tiên ảnh dày đặc như tơ nhện mà không bị một ngọn roi nào chạm tới người.

Đào Hoa Thần thấy vậy rúng động nghĩ thầm

- Tiểu tử này thân thủ quả là siêu phàm! Sau này không nên đắc tội với hắn nữa. Tuy nhiên... phen này khó mà giành được cô nương kiều diễm kia từ tay hắn...

Qua một lúc, Hoang Thành Cô Kiếm nhảy vút lên không, thân ảnh như một ánh chớp đen vạch ra một đường vòng cung thoát ra khỏi vùng tiên ảnh!

Vừa xuất thủ Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã công kích mãnh liệt, mục đích là đối phương không có cơ hội hoàn thủ. Không ngờ Hoang Thành Cô Kiếm tránh chiêu một cách tài tình như thế, bây giờ lại dễ dàng thoát ra ngoài, trong lòng lập tức rúng động, mất đi sự tự tin, thu roi lại kinh hãi nhìn đối phương.

Tuy nhiên không thắng nhưng chưa hẳn là bại, mà có bại thì đến lúc đó sẽ hay, Lôi Điện Truy Hồn chuẩn bị xuất thủ tiếp.

Bạch Phong công chúa nhìn sang tình nhân hỏi :

- Chàng nhận định thế nào?

Hàn Tùng Linh trầm giọng đáp :

- Người này thân pháp đã tới mức xuất thần nhập hóa, ít người sánh nổi. Tuy hắn chưa xuất kiếm nhưng với khinh công kỳ ảo như vậy thì có thể đoán ra thân thủ rất cao. Chỉ e Vân đại ca khó lòng mà đối phó nổi.

Bạch Phong lo lắng hỏi :

- Vậy thì làm thế nào?

Hàn Tùng Linh trả lời bằng giọng rất tự nhiên :

- Tuy Vân đại ca không đấu lại, nhưng Hoang Thành Cô Kiếm cũng không thể đánh bại được huynh ấy ngay. Trong thời gian đó, ta sẽ đủ thời gian cứu ứng.

Bạch Phong vẫn chưa yên tâm :

- Thiếp chỉ e rằng Vân đại ca không cầm cự được lâu.

- Nàng cứ yên tâm đi, đảm bảo sẽ không việc gì đâu.

Lần này Lôi Điện Truy Hồn không nóng vội như trước nữa, vẫn dừng lại cách đối phương chừng bảy tám thước nói :

- Bây giờ tới lượt các hạ phát chiêu trước.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, Yên Hành Vân xưa nay hành sự ít khi để cho đối phương có cơ hội thứ hai. Ta nhường bằng hữu một lần.

Lôi Điện Truy Hồn tức giận đáp :

- Khi đối địch, người cứ việc thi triển hết thân thủ. Yên Hành Vân! Người đừng nói đến tiếng “nhường”, không ai bắt người làm thế.

Hoang Thành Cô Kiếm mặt sa sầm nói :

- Trong giang hồ có không ít người chưa tới Hoàng Hà còn chưa chịu tử tâm. Người là một trong số đó.

Lôi Điện Truy Hồn đáp :

- Người nói đúng. Tiếp chiêu!

Lại một lần nữa vùng Hắc trường tiên tấn công, nhưng không giống trước đây, vì biết khó mà thắng được đối phương nên không dốc toàn lực công kích mà còn giữ lại vài phần thủ để đối phó trong trường hợp đối phương phản kích.

Hoang Thành Cô Kiếm thấp thoáng trong màn tiên ánh một lúc, chợt thấy trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm sáng loáng.

Hàn Tùng Linh đề một khẩu chân khí ngầm vận công lên hữu chưởng, miệng lầm bầm :

- Lúc này đã sắp phân xuất thắng bại rồi!

Lôi Điện Truy Hồn thấy đối phương đã xuất binh khí, tay phải vẫn múa roi, tay trái cầm một thanh đoản kiếm, vẫn giữ nhịp độ tấn công như trước không thuyên giảm.

Hoang Thành Cô Kiếm lùi lại nửa ba rồi bắt thân áp sát vào, mũi kiếm điểm sang Nhũ Căn huyết bên trái địch nhân.

Lôi Điện Truy Hồn nhủ thầm :

- Người tiêu rồi!

Hắc trường tiên chuyển thế quất sang Uyển mạch phải đối phương, đồng thời lướt sang phải, vùng đoản kiếm đâm tới yết hầu địch.

Không biết Hoang Thành Cô Kiếm dùng thân pháp gì, Lôi Điện Truy Hồn đâm kiếm tới không trúng mục tiêu, ngọn roi cũng quất vào khoảng không, trong lúc đó ngực trái mình lại nhói lên, kinh hoàng nhảy lùi lại hơn một trượng.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói :

- Bằng hữu! Đó mới chỉ là chiêu cảnh cáo thôi.

Lôi Điện Truy Hồn nhìn lại, thấy đối phương vẫn đứng nguyên vị trí cũ, thanh kiếm đã được tra vào vỏ. Lại cúi nhìn xuống ngực, mặt lập tức tái đi.

Ngay huyết Nhũ Căn, áo bị kiếm đánh một hình chữ “thập” vừa khéo chạm tới da thịt!

Lôi Điện Truy Hồn lưng danh Kinh Lôi kiếm, thế mà không đủ khả năng tự bảo vệ mình, nói ra thiên hạ ai tin?

Nhưng sự thật, nếu Hoang Thành Cô Kiếm không hạ thủ lưu tình thì y đã mất mạng một trăm lần!

Hàn Tùng Linh vội nhảy tới đứng bên Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Vân đại ca không sao chứ?

Lôi Điện Truy Hồn không đáp. Xem sắc mặt thì vẫn chưa hoàn hồn.

Ngay cả Độc Trúc Quân và Đào Hoa Thần thấy vậy cũng biến sắc, không sao tin được trên đời này lại có kiếm thủ thần kỳ như vậy, ngây mặt nhìn nhau.

Một lúc, Độc Trúc Quân bước lên nói :

- Hắc hắc! Yên đại hiệp vừa xuất một kiếm đã làm huynh đệ chúng tôi mở rộng tầm mắt. Quả nhiên Hoang Thành Cô Kiếm danh bất hư truyền, lão phu vô cùng khâm phục!

Lôi Điện Truy Hồn đứng một lúc thì trấn tĩnh lại, nhìn Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Yên bằng hữu! Vân mỗ đã nói không cần ngại lưu tình, ta không nhận ân tình đó đâu. Chúng ta lại đấu tiếp cho đến khi một trong hai người nằm xuống.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Người nằm xuống nhất định là bằng hữu, và sẽ nằm rất lâu đấy!

Lôi Điện Truy Hồn lại bước lên định xuất thủ tiếp thì Hàn Tùng Linh ngăn lại nói :

- Vân đại ca hãy dừng bước!

Lôi Điện Truy Hồn mặt sa sầm nói :

- Trước khi phân xuất thắng bại, bốn tọa không có lý do gì mà lùi lại cả.

Hàn Tùng Linh nói :

- Người mà Yên bằng hữu muốn tìm là tiểu đệ.

Lôi Điện Truy Hồn bướng bỉnh nói :

- Nhưng hấn còn chưa vượt qua được cửa ải đầu tiên do bốn tọa trấn giữ.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Thế nào mới gọi là vượt qua?

Tuy biết mình đuối lý nhưng cơn giận nổi lên đã khiến cho Lôi Điện Truy Hồn không giữ được tỉnh táo nữa, cãi lại :

- Chỉ cần bốn tọa còn một hơi thở thì chưa thể gọi là vượt qua!

Nói xong lại bước lên.

Hàn Tùng Linh trầm giọng quát :

- Dừng lại!

Lôi Điện Truy Hồn quay lại hỏi :

- Vì sao?

Giọng Hàn Tùng Linh lạnh lùng :

- Không vì sao cả. Tôi bảo huynh dừng lại.

Lôi Điện Truy Hồn nhũu mày hỏi :

- Lấy thân phận Minh chủ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Phải! Lấy thân phận Minh chủ!

Tứ Tuyệt thư sinh thấy tình hình trở nên căng thẳng cũng nhảy ra kéo Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Vân đại ca! Hãy lùi lại đi!

Lôi Điện Truy Hồn đẩy ra, mắt vẫn tia máu, trầm giọng hỏi :

- Người thấy rõ là hần thì được mà ta thì không được chứ gì?

“Hần” là Hàn Tùng Linh hay Hoang Thành Cô Kiếm? Không ai biết cả.

Về mặt Hàn Tùng Linh đây thống khổ nhưng chàng không nói gì.

Tứ Tuyệt thư sinh nghiêm giọng nói :

- Vân đại ca! Nếu chúng ta mỗi người muốn hành động theo cách của mình thì lúc đầu kết mình làm gì? Chúng ta đề cử ra Minh chủ làm gì? Trong ba chúng ta thì huynh lớn tuổi nhất. Vì thế tiểu đệ không muốn nói nhiều. Huynh cho rằng làm sao được thì cứ làm.

Nói xong quay người bỏ đi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tuy tính tình nóng nảy nhưng chân thực, mau nóng giận nhưng cũng dễ nguôi lòng. Nghe Lôi Điện Truy Hồn phân tích liền nhận ra ngay, lại thấy vẻ mặt thống khổ của Hàn Tùng Linh, vô cùng ân hận, trầm giọng nói :

- Ta sai rồi..

Nói xong cúi thấp đầu, quay lại bước theo Tứ Tuyệt thư sinh.

Chỉ còn lại Hàn Tùng Linh và Hoang Thành Cô Kiếm, hai người lặng lẽ đứng nhìn nhau, chưa ai lên tiếng.

Đột nhiên một cơn gió cuốn tung tấm lụa vàng phủ chiếc hòm trên tay Hàn Tùng Linh làm lộ ra một góc hòm đá.

Hoang Thành Cô Kiếm vừa chạm mắt vào chiếc hòm, toàn thân bỗng chấn động, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Y nằm mộng cũng không ngờ chiếc hòm còn quý hơn sinh mệnh của mình lại nằm trong tay Hàn Tùng Linh, người mà mình đã nhận trách nhiệm giết chết.

Đào Hoa Thân và Độc Trúc Quân cũng biết điều gì đang xảy ra, mặt đều biến sắc.

Hàn Tùng Linh quét mắt nhìn đối phương hỏi :

- Yển bằng hữu, có cần mở ra xem không?

Hoang Thành Cô Kiếm lắc đầu, run giọng đáp :

- Không cần. Ta giữ vật đó bên người gần mười năm nên biết rõ từng nét hoa văn.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Người muốn lấy lại không?

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi :

- Tất có điều kiện?

Hàn Tùng Linh nói :

- Yển bằng hữu, hình như người không có ý định tiếp thu điều kiện, đúng không?

Hoang Thành Cô Kiếm lấy lại sắc mặt bình thản lạnh lùng như trước, gật đầu đáp :

- Không sai. Ta không có ý định tiếp thụ bất cứ điều kiện nào cả, bởi vì không có ai đủ khả năng bắt ta tiếp thụ.

- Người tin sẽ không có ai cướp được chiếc hòm đi lần nữa chứ gì?

- Chính thế. Còn bằng hữu thì nghĩ mình có thể đưa ra thì cũng có thể thu về, không sai chứ?

- Người cho rằng không có khả năng?

Hoang Thành Cô Kiếm cười nói :

- Hàn bằng hữu! Ta dám khẳng định rằng tuyệt đối không có khả năng.

Hàn Tùng Linh chỉ nhếch môi cười nhạt không đáp.

Hoang Thành Cô Kiếm lại nói :

- Hàn bằng hữu, thật đáng tiếc...

- Vì sao?

- Vì ngươi hành động hơi vội một chút. Lẽ ra muốn bàn đến điều kiện thì ngươi nên học theo hai vị Độc Trú Quân và Đào Hoa Thần đây, đem giấu chiếc hòm thật kỹ, hoặc chí ít cũng nên giữ chắc nó trong tay buộc Yến mỗ chấp nhận...

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Thì bây giờ tại hạ vẫn giữ chắc nó trong tay đó thôi! Chẳng lẽ các hạ không tin?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu :

- Tại hạ không tin, và khuyên bằng hữu tốt nhất đừng nên thử làm gì.

- Các hạ cho biết lý do?

Hoang Thành Cô Kiếm chợt hỏi :

- Hàn bằng hữu, ngươi biết trong chiếc hòm là gì không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Biết. Chính vì thế chúng mới gọi các hạ là “hiếu tử”.

Hoang Thành Cô Kiếm mặt chợt đánh lại nói :

- Nếu vậy thì tốt. Ngươi biết vì sao vừa rồi ta không giết vị bằng hữu của ngươi không?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Vì chúng cần là tính mạng của Hàn mỗ.

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu :

- Ngươi nói đúng một phần. Thêm một nguyên nhân khác chẳng phải không quan trọng, vì hấn không liên quan trực tiếp đến hành động của ta.

- Dù sao thì ngươi cũng đã đắc tội với bằng hữu của tại hạ.

Ánh mắt Hoang Thành Cô Kiếm chợt long lên :

- Ngươi làm gì?

Hàn Tùng Linh điềm tĩnh đáp :

- Bắt ngươi bồi hoàn.

Hoang Thành Cô Kiếm lắc đầu :

- Nhưng việc đó không liên quan đến chiếc hòm này.

Hàn Tùng Linh nói :

- Nếu Hàn Tùng Linh cố tình đưa nó đến đây, từ đó mà nảy sinh xung đột, như vậy là có liên quan.

Hoang Thành Cô Kiếm nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Hàn bằng hữu, ngươi đã tìm đến ta, dù tiếp thụ hay không thì cũng nên biết điều kiện là gì. Ngươi nói đi, Yến mỗ sẽ cân nhắc.

Hàn Tùng Linh nói :

- Bằng hữu có thể đưa nó đi.

Hoang Thành Cô Kiếm ngạc nhiên nhìn đối phương hồi lâu rồi nói :

- Hàn bằng hữu! Có lẽ ngươi cho rằng Yến mỗ nhân vì chuyện này mà suốt đời coi ngươi là đại ân nhân. Vì thế cần phải giải thích rõ.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ không cần nó nữa?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Đương nhiên là cần. Nhưng Yến mỗ sẽ không tiếp thụ bất cứ một ân huệ nào. Bởi vậy Yến mỗ sẽ không cần giành cho các vị chút ân tình nào cả!

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi :

- Vậy ngươi làm gì?

Giọng Hoang Thành Cô Kiếm lạnh như băng :

- Lấy mạng các vị!

Thoạt tiên nghe câu đó Hàn Tùng Linh rất ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó chàng hiểu ra ngay, cười nhạt hỏi :

- Bằng hữu! Ngươi cho rằng tính mạng chúng ta đều đang ở trong tay ngươi cả chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu :

- Chính thế.

Hàn Tùng Linh chợt ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu nói :

- Hô hô hô... Bằng hữu, ngươi rất khảng khái! Hàn Tùng Linh này chỉ là cánh bèo mặt nước trôi giạt trong giang hồ, nhưng cũng không dám nhận đại ân của ngươi. Lời các hạ vừa nói khiến vô lâm đều toát mồ hôi!

Tới đó mặt chàng đành lại :

- Yến bằng hữu! Những gì cần nói thì ngươi đã nói hết rồi. Bây giờ chuẩn bị động thủ thôi chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu :

- Rất tốt!

Hàn Tùng Linh nói gọn :

- Ngươi chuẩn bị đi!

Nói xong rút kiếm ra.

Hoang Thành Cô Kiếm chăm chú nhìn thanh bảo kiếm trong tay đối phương một lúc lâu rồi nhú mày hỏi :

- Hàn bằng hữu, đó có phải là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không sai.

Trong lòng không khỏi rung động, Hoang Thành Cô Kiếm trầm trầm :

- Xem ra hôm nay tại hạ gặp được đối thủ chân chính rồi! Hàn bằng hữu, tại hạ chỉ có thể nhường ngươi xuất thủ trước, sau đó chúng ta sẽ đưa hết bản lĩnh. Ra chiêu đi!

Nói xong lùi lại một bước, tuy vẻ mặt và dáng điệu vẫn ung dung nhưng kỳ thực đã vận công sẵn sàng, bất cứ mọi lúc đều có thể xuất chiêu phản kích.

Đã chứng kiến thân thủ phi thường của đối phương, Hàn Tùng Linh không dám khinh địch, nói :

- Mời Yến bằng hữu!

Chàng vẫn đứng nguyên vị trí cũ, nhưng tư thế hơi khác một chút, đưa chéo Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên.

(Mắt trang)

Triệu Tông Nguyên lại nói :

- Lão phu nói thế không phải để cầu xin ở ngươi lòng thương hại.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ chưa bao giờ thương hại địch nhân, hơn nữa ngươi là địch nhân số một của Hàn mỗ ở Quan ngoại này.

Triệu Tông Nguyên hỏi :

- Ngươi sẽ tự tay động thủ?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Theo lý thì Hàn mỗ đích thân lấy mạng ngươi, vì ngươi là kẻ chủ hung sát hại Khổng Tước chân nhân và Lăng Tử. Nhưng Hàn mỗ đã đáp ứng với Càn Khôn Nhất Cái Tang lão tiên bối, vì đối với ngươi, vị đó có thâm thù huyết hận nhiều hơn.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ nghe nói bước lên. Phía đối diện Khang Gia song kiệt cũng tiến lại gần.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên ho khan một tiếng, trầm giọng nói :

- Khang gia huynh đệ! Đối với lão phu các ngươi ra vẻ nghĩa khí. Nhưng Triệu mỗ không vì thế mà cảm kích, bởi lẽ làm thế chỉ mất không hai mạng người mà chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Khang Gia song kiệt dừng lại nói :

- Đại ca...

Triệu Tông Nguyên nói tiếp :

- Trên thực tế, Quan ngoại tới đây coi như là thất thủ, hai ngươi nên biết mình phải làm gì.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Triệu Tông Nguyên muốn bảo họ đi khỏi đây ư?

Triệu Tông Nguyên gật đầu :

- Không sai, họ cần có kế hoạch và giải pháp cho riêng mình.

- Ngươi cho rằng Hàn mỗ để cho họ tùy ý rời khỏi đây?

- Đương nhiên ngươi không để họ đi. Nhưng lão phu đã bố trí mọi việc chu đáo.

Nói xong bất thần lẩn đi một vòng, xong dốc hết tàn lực vùng kiếm đâm xuống ngực mình.

Hàn Tùng Linh lao tới phóng một cước đá bật thanh kiếm, làm cổ cánh tay phải Triệu Tông Nguyên bị đứt phăng.

Khang Gia song kiệt thừa cơ lao đi, nhưng Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã đề phòng từ trước, cùng Bạch Phong công chúa lao ra chặn lại.

Song phương lập tức rút binh khí động thủ.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn cuộc đấu rồi nhìn xuống Triệu Tông Nguyên hỏi :

- Đó là kế hoạch mà Triệu đại hiệp bố trí cho Khang Gia song kiệt thoát thân chứ gì?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nghiêng răng nói :

- Hàn Tùng Linh! Không ai ngờ... ngươi có bộ mặt... tuấn tú mà tâm trường... lại ác độc... như thế...

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng đáp :

- Đối phó với lũ sài lang các ngươi mà nhân từ là tự sát!

Đoạn quay sang Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Tang lão tiền bối, giao vị này cho lão nhân gia.

Càn Khôn Nhất Cái cả mừng đáp :

- Đa tạ Hàn minh chủ!

Hàn Tùng Linh lướt sang định chi viện cho Bạch Phong công chúa đấu với Khang Nguyên Sơn thì bị bảy tám cao thủ nhảy ra chặn lại, dẫn đầu là Tứ sứ giả Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung.

Hàn Tùng Linh nhìn sang thấy Khang Gia song kiệt không ham đánh mà vừa đối phó vừa có ý định thoát thân nên cuộc chiến không quyết liệt lắm liền yên tâm, nhìn Dur Lập Trung trầm giọng nói :

- Tên họ Dur! Hàn mỗ muốn để ngươi sống thêm một lúc nữa. Ngươi đã vội như thế, Hàn mỗ sẵn lòng chiều ý thôi!

Dur Lập Trung không nói một lời xuất kiếm tấn công ngay.

Quần tặc cật đồng, bảy tên khác cùng rút kinh khí từ bốn phía công vào Hàn Tùng Linh.

Trong bọn chỉ có Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung là thân thủ cao hơn cả, bọn còn lại đều là thuộc hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên, chàng có coi ra gì?

Vấn đề nguyên Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trong bao, Hàn Tùng Linh vung tay khua một vòng đã đánh bật bốn nắm thanh kiếm lên không, hai tua kiếm phát hồng quang...

Bốn tên hán tử bị tua kiếm đâm thủng ngực bắn ra ngoài vòng đấu, rú lên thảm thiết.

Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung từ sau lưng Hàn Tùng Linh bỏ kiếm xuống, nhưng chưa trúng mục tiêu thì mắt chợt hoa lên, không thấy đối phương đâu nữa.

Hàn Tùng Linh đã xuất hiện bên phải hắn, “hừ” một tiếng nói :

- Từ bây giờ Thất đại sứ giả chỉ còn lại năm tên.

Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung biết tình hình bất lợi không dám quay lại, phi thân lao tới, nhưng vừa mới lao đi thì chợt cảm thấy hàn khí ập tới sùnn, cả thân hình to lớn bị nhấc bổng lên không, miệng phun một vòi tiền huyết ngã xuống cách ba trượng, nằm in trên mặt tuyết.

Phía sau vang lên một tiếng rú thảm, Hàn Tùng Linh quay lại thấy Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên bị Càn Khôn Nhất Cái vung trúc trượng đánh nát đầu.

Ba tên còn lại không còn hồn vía nào nữa quay đầu chạy trốn. Còn hơn mười tên chưa tham chiến, lúc này đã chạy đâu mất tăm mất ảnh.

Hàn Tùng Linh không thèm để tâm đến chúng, quay sang phía Bạch Phong công chúa thấy nàng đang truy theo Khang Nguyên Sơn liền lao tới, nhưng Khang Nguyên Sơn đã lao qua tường viện.

Sợ xảy ra bất trắc, Hàn Tùng Linh gọi to :

- Bạch Phong quay lại đi!

Bạch Phong công chúa đang lưỡng lự thì Khang Nguyên Sơn thừa cơ lao vào rừng mất hút.

Bạch Phong công chúa quay lại hậm hực nói :

- Huynh làm hắn chạy thoát mất...

Hàn Tùng Linh cười nói :

- May mà hắn rập tâm chạy trốn, nếu không chỉ e nàng không địch nổi đâu!

Bạch Phong nói :

- Chàng đã giao thủ với hắn đâu mà biết chứ?

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- So với Yến huynh, nàng thấy sao?

- Thiếp làm sao mà sánh nổi với Yến đại hiệp?

- Võ công của Khang Nguyên Sơn còn cao hơn lão nhĩ, thế mà Yến Hành Vân chưa dễ đánh bại được Khang Nguyên Hải ngay, căn cứ vào đó thì biết.

Bấy giờ Bạch Phong mới hiểu ra, đỏ ửng mặt lên.

Khang Nguyên Hải thấy lão đại đã chạy thoát, ra sức phát mấy chiêu bức lùi đối phương rồi cũng lao đi.

Nhưng hắn vừa tung mình thì chợt nghe tiếng quát :

- Khang lão nhĩ! Lùi lại!

Đồng thời một luồng kinh phong đánh ập tới.

Khang Nguyên Hải không tránh kịp bị đánh bật ngược lại, vừa khéo cắm lưng vào mũi kiếm Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đang lao tới!

Ngay cả Yến Hành Vân cũng bất ngờ bị đẩy lùi hai bước, phải vận lực hất Khang Nguyên Hải sang bên mới rút được kiếm ra, nhìn lên mới thấy người vừa xuất chiêu là Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ, nhú mày nói :

- Tang đại hiệp tới thật đúng lúc!

Càn Khôn Nhất Cái nhú mày hỏi :

- Ngươi định làm gì lão hóa tử?

Yến Hành Vân đáp :

- Tại hạ rất ghét kẻ nào nhúng tay vào việc của mình.

Hàn Tùng Linh bước lại gần nói :

- Hai vị đừng tránh chấp nữa!

Bấy giờ trước biệt lâu ngoài mười mấy tử thi, không còn người nào nữa.

Bạch Phong công chúa chợt nói :

- Tùng Linh, chúng ta tới tiền sảnh xem..

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Phải đấy! Không biết có phải vừa rồi Ứng Thiên Tăng và Tuyết Hiệp xuất thủ không...

Bốn người quay lại tiền sảnh, thấy gần trăm tử thi nằm ngổn ngang, tử trạng hoàn toàn giống nhau, thất khiếu lưu huyết mà chết.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ kinh hãi nói :

- Xem ra hung thủ không nhiều, cùng một lúc giết chết gần trăm người mà chỉ có một tên chạy thoát, hơn nữa không ai kịp kêu một tiếng, công lực quả là kinh nhân.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tang tiền bối có biết đây là loại công phu gì không?

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Lão hóa tử không biết, nhưng nghe nói bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật luyện một thứ nội công tàn độc bá đạo là Hòa Chương Chiếu Nhật...

Hàn Tùng Linh “à” một tiếng hỏi :

- Có phải người đó là Nguyên Không Duyên không?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu :

- Chính phải!

Bốn người ra khỏi sảnh đường, vừa xuống thạch cấp thì nghe có người nói :

- Xin các vị lưu bước!

Bốn người lập tức dừng lại.

Hàn Tùng Linh ngược nhìn lên, thấy hai người đứng trên mái sảnh đường, một người là Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh, người kia là một lão nhân độ ngũ tuần, mặt dài mi thưa, đôi mắt sáng quắc.

Ứng Thiên Tăng cười “hồ hô” nói :

- Hàn thiếu hiệp, chúng ta lại gặp nhau!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Quả nhiên là Đại sư!

Ứng Thiên Tăng cười nói :

- “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng”! Trong thiên hạ quả là có nhiều sự tình cò thú vị...

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Có thật là tình cò không?

Ứng Thiên Tăng háp háy mắt nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, chợt phá lên cười không được tự nhiên lắm, cười xong nói :

- Ha ha! Người ta nói Hàn thiếu hiệp chẳng những võ công siêu quần mà còn thông minh tuyệt đỉnh, quả không sai! Thực tế lão hòa thượng ta tới đây nhằm mục đích gì chắc thiếu hiệp cũng đoán ra.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Đại sư quá khen! Hàn mỗ mới gặp Đại sư một lần, thậm chí xuất thân lai lịch hoàn toàn không biết, làm sao đoán được tới đây nhằm mục đích gì?

Lão nhân đi cùng với Ứng Thiên Tăng nói :

- Lão Tề! Hàn thiếu hiệp đã nói thế thì cứ nói thẳng ra, quanh co làm gì?

Ứng Thiên Tăng lấy vẻ mặt nghiêm trang, chấp tay nói :

- Nếu vậy Tề mỗ đành trình bày bốn ý vậy!

- Xin Đại sư cứ nói.

Ứng Thiên Tăng lại nở nụ cười gượng gạo :

- Chuyện là thế này... Hàn thiếu hiệp, bọn lão phu vừa mới đến Quan ngoại chưa lâu, hiện còn long đong, tứ cố vô thân, không nơi lập túc, vì thế muốn nhờ Thúc Tùng viên này nương náu một thời gian...

Hàn Tùng Linh “à” một tiếng nói :

- Thì ra là vậy... Nhưng Hàn mỗ không phải là chủ nhân của Thúc Tùng viên, sao Đại sư lại đề cập đến việc này?

Ứng Thiên Tăng không cười nữa, nghiêm giọng nói :

- Việc gì cũng có trước có sau. Hiện giờ chủ nhân của Thúc Tùng viên không còn nữa, nhưng người có quyền xử lý mọi việc ở đây, đầu tiên phải là Hàn thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Hàn mỗ sẽ không ở Quan ngoại lâu, cũng không muốn lấy nơi nào để hùng cứ. Các vị đã tra rõ lai lịch Hàn mỗ, lẽ ra nên biết việc này mới phải.

Ứng Thiên Tăng nghe vậy cả mừng nói :

- Nếu vậy thì Hàn thiếu hiệp không phản đối rồi!

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Đại sư, giá như Hàn mỗ đã đi khỏi đây, hai vị muốn làm gì Thúc Tùng viên thì làm, tại hạ quyết không can thiệp. Nhưng hiện giờ Hàn mỗ đang còn ở đây, hai vị lại đề xuất yêu cầu đó, chẳng hóa ra Hàn mỗ cướp cơ nghiệp của người khác rồi nhường lại cho các vị có mưu đồ?

Ứng Thiên Tăng không ngờ thiếu hiệp này lại cân nhắc mọi việc chu đáo như thế, á khẩu không biết nói gì.

Lão nhân kia chợt chen lời :

- Theo ý Hàn minh chủ thì chúng ta nên làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ đã nói rằng đây không phải là cơ nghiệp của mình, vì thế giữa chúng ta không có sự thương lượng nào cả. Hai vị hãy tạm tránh đi nơi khác, chờ Hàn mỗ đi khỏi đây rồi quay lại, muốn làm gì Thúy Tùng viên, tại hạ quyết không để ý tới.

Ứng Thiên Tăng nói :

- Hàn thiếu hiệp đã không có ý dùng tới Thúy Tùng viên, cần gì phải có hành động thừa như vậy?
- Gia có gia pháp, môn có môn quy, giang hồ có quy củ của nó. Tại hạ không muốn mình trở thành mục tiêu bị đồng đạo võ lâm đàm tiếu.

Lão nhân mặt dài mi thưa nói :

- Hàn minh chủ còn trẻ mà suy xét chu đáo như thế, lão phu vô cùng khâm phục.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Các hạ nên nói thẳng ra rằng Hàn mỗ không dễ bị đánh lừa thì hơn!

Lão nhân hỏi :

- Vì sao thiếu hiệp lại nói thế?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Bởi vì trước khi đề xuất yêu cầu, hai vị chẳng khó gì mà không suy nghĩ trước điều này. Chẳng qua hai vị chỉ muốn làm cho Hàn mỗ mang tiếng là kẻ bất nghĩa mà thôi!

Lão nhân mặt dài chợt cười to một tràng.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Các hạ có thể cho biết danh hiệu không?
- Lão phu là Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình. Đối với Hàn minh chủ, danh hiệu đó chắc không gọi lên điều gì, đúng không?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nghe khách nhân tự giới thiệu xong lăm bầm :

- Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình? Nguyên cả trăm nạn nhân trong tiền sảnh chính là kiệt tác của hân! Người này đã thịnh danh từ hơn mười năm trước.

Chiêu Ảnh Chương võ công cao cường, bản tính tàn độc, mới xuất đạo chưa được mấy năm đã nổi tiếng khắp võ lâm. Nhưng năm năm trước đột nhiên thất tích, không ngờ tiềm phục ở Quan ngoại. Đối với người này phải cẩn thận mới được!

Càn Khôn Nhất Cái hỏi :

- Về võ công, người đó so với Yến đại hiệp thì thế nào?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Chưa từng giao thủ, nhưng tin rằng hân không làm gì được Yến mỗ.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi tiếp :

- Nếu so với Hàn minh chủ thì sao?
- Khác xa nhau một trời một vực!

Càn Khôn Nhất Cái cười nói :

- Nếu vậy thì lão hóa tử yên tâm rồi!

Hoang Thành Cô Kiếm chột lạnh nhìn lão ta hỏi :

- Có thật là các hạ quan tâm đến thiếu gia hay chỉ là hời dồ thôi?

Càn Khôn Nhất Cái không khỏi rúng động nói :

- Yển đại hiệp sao thế? Lão hóa tử nói thật lòng mà!

Hoang Thành Cô Kiếm nhìn đôi phương một lúc rồi xua tay nói :

- Không có gì.

Hàn Tùng Linh chăm chú nhìn Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình một lúc rồi chột hỏi :

- Bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật là Hỏa Chương Chiêu Nhật Nguyên Không Duyên. Tôn giá có biết vị đó không?

Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình đáp :

- Đó là gia sư. Tuy nhiên lão phu hành sự chỉ quan tâm đến việc chứ không quan tâm người.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Cụ thể việc này thì sao?

- Lão phu tới đây nói với Minh chủ một tiếng như thế là quá đủ. Minh chủ có đồng ý hay không cũng vậy thôi.

Hàn Tùng Linh trầm giọng hỏi :

- Như vậy là ý kiến của Hàn mỗ hoàn toàn không có giá trị?

Vân Tiêu Bình đáp :

- Sự thật thì chúng ta đã tới Thúy Tùng viên này.

- Bất chấp Hàn mỗ có cần ở đây hay không?

- Vừa rồi Minh chủ đã trả lời không đến Thúy Tùng viên. Mà cho dù...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Cho dù Hàn mỗ có cần cũng buộc phải đi, đúng không?

Vân Tiêu Bình gật đầu :

- Sự thật như thế!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Nếu vậy thì Hàn mỗ dám nói rằng, Vân bằng hữu, với cách thức đó để tiếp nhận Thúy Tùng viên, các người hoàn toàn không xứng đáng.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh chột chen lời :

- Hàn minh chủ, lão nạp mời Vân đại ca tới đây, như vậy là đủ rồi. Chúng ta từng có duyên gặp nhau một lần, mọi người nên dung hòa một chút được không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tề bằng hữu! Có những người chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, thường mắt cao quá đỉnh mà quá tự đề cao mình. Bây giờ hai vị sẽ xuống đây hay Hàn mỗ nhảy lên đó?

Ứng Thiên Tăng và Chiêu Ảnh Chương đưa mắt nhìn nhau, chột Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình hú dài một tiếng tung mình nhảy lên cao mấy trượng, từ trên không đảo người vô cùng mỹ diệu, giống như một con ó lớn lượn một vòng rồi mới lướt qua mái sảnh đáp xuống trước mặt Hàn Tùng Linh.

Ứng Thiên Tăng cũng thi triển một thức Thần Long Bái Vĩ mỹ diệu không kém hạ xuống bên cạnh.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Thân pháp Bằng Hoàn Không quả là độc đáo, nhưng theo Hàn mỗ thấy thì còn chưa đủ cân lạng.

Vân Tiêu Bình biến sắc nói :

- Lão phu còn chưa biết ngươi có bao nhiêu bản lĩnh. Chắc nhiều cân lạng hơn lão phu nhiều lắm?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Nếu tôn giá không sợ bị nhục thì cứ thử sẽ biết!

Chiếu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình bước lên một bước nói :

- Được, chúng ta thử xem kẻ nào bị nhục!

Ứng Thiên Tăng chột bước lên trước Vân Tiêu Bình nói :

- Đại ca, chưa xuất binh sao đã xuất tướng? Lão nạp nghe danh Hàn minh chủ lừng danh Quan ngoại, nguyện ý thỉnh giáo mấy chiêu tuyệt học.

Vân Tiêu Bình gật đầu lùi lại.

Bên này, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Thiếu chủ, cho phép thuộc hạ giải quyết lão trọc này!

Rồi không chờ Hàn Tùng Linh đồng ý, tới trước Bạch Phong công chúa cung kính nói :

- Công chúa, thuộc hạ để linh đường tiên mẫu ở đây nhờ Công chúa trông coi giúp.

Bạch Phong vội đáp :

- Yến đại hiệp đừng khách khí, hãy giao cho tôi!

Nói xong đưa tay ra.

Yến Hành Vân lùi lại nói :

- Không! Thuộc hạ để xuống đất cũng được mà! Cái này... Công chúa cầm trên tay sao được?

Bạch Phong công chúa nghiêm giọng :

- Yến đại hiệp, người ta quý ở lòng hiếu thảo. Tôi tuy chưa phải là nữ nhi giang hồ nhưng đã theo Tùng Linh hành đạo nên cũng biết trong giang hồ việc gì nên làm, việc gì không nên làm. Yến đại hiệp là bậc hiếu tử, lệnh đường khi trước nhất định là vị từ mẫu, sao không để Bạch Phong được tỏ lòng kính trọng?

Yến Hành Vân đành trao chiếc hòm cho Bạch Phong công chúa, cảm kích nói :

- Công chúa có tấm lòng cao thượng như thế, Yến mỗ vô cùng cảm động. Cung kính không bằng tuân mệnh, dám phiền Công chúa.

Trao xong chiếc hòm, y bước thẳng tới trước mặt Ứng Thiên Tăng.

Không thèm nhìn Yến Hành Vân, Ứng Thiên Tăng vẫn đứng đối diện với Hàn Tùng Linh hỏi - Hàn minh chủ, vị này trong quý minh có thân phận như thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Vị đó chỉ là khách nhân.

Ứng Thiên Tăng nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi tiếp :

- Minh chủ nói câu đó là thật chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân trầm giọng hỏi :

- Thân phận của ta đối với ngươi quan trọng lắm sao?

Ứng Thiên Tăng vẫn nhìn Hàn Tùng Linh, khinh khinh nói :

- Lão nạp nghĩ rằng chí ít thì Minh chủ không nên đưa hạ nhân ra để đối phó với ta!

Yến Hành Vân xẵng giọng nói :

- Khách thể nào thì dọn trà thể ấy. Với thân phận như ngươi thì cùng lắm chỉ được phép đấu với Yến mỗ thôi!

Ứng Thiên Tăng gằn giọng :

- Hàn minh chủ, bây giờ bảo hắn lùi lại thì còn kịp.

Hàn Tùng Linh nói :

- Chỉ sợ Đại sư hơi chủ quan quá đấy. Chính Hàn mỗ lo rằng Đại sư mới là người chịu thiệt thòi.

Ứng Thiên Tăng nổi giận quát lên :

- Hàn Tùng Linh! Từ bây giờ chúng ta đứng trên lập trường đối địch. Với hành động ngạo thị này, lão nạp sẽ đối với các ngươi đích đáng. Ngươi chuẩn bị thu thân!

Rồi quay sang Yến Hành Vân nói :

- Tiểu tử! Có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ đem hết ra đi. Trước khi lấy mạng ngươi, lão tăng nhường ngươi ba chiêu không hoàn thủ.

Đưa kiếm hoành ngang trước ngực, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cười đáp :

- Tề Hải Sinh! Yến mỗ khuyên ngươi từ nay nên thận trọng với lời nói của mình. Với Yến mỗ, chưa từng có nhân vật ba đầu sáu tay nào dám nói câu đó cả.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh khinh khinh đáp :

- Bây giờ thì ngươi được gặp!

Tuy lão chưa đối địch với Hàn Tùng Linh nhưng đã thấy thân pháp kỳ ảo của chàng, nghĩ rằng mình chưa chắc thắng nhưng nếu đối địch cũng chưa đến nỗi lạc bại.

Tên họ Yến này chẳng qua chỉ là nô bộc bị Hàn Tùng Linh thu phục thì có bản lĩnh gì đáng kể.

Đương nhiên, lão chưa biết chuyện Hàn Tùng Linh bình định Âm Mộng cốc, càng không biết người trước mặt mình là nhân vật lừng danh Quan ngoại Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, người mà Tam Phật đài lao tâm khổ tứ để thu phục.

Giả như vừa rồi lão chứng kiến việc tên Đầu tọa sứ giả Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn hòa thượng bị giết trong lầu sảnh thì bây giờ không khinh địch như thế.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân từ từ đưa kiếm lên, chậm rãi nói :

- Tề Hải Sinh, nếu ngươi đối phó được với hai chiêu kiếm, Yến mỗ xin nhận bại.

Ứng Thiên Tăng hỏi :

- Bại thì sao?

Yến Hành Vân trả lời không chút do dự :

- Không cần ngươi động thủ, Yến mỗ xin tự tuyệt đường trường!

Ứng Thiên Tăng cười hắc hắc nói :

- Rất tốt! Nếu vậy lão tăng sẽ đỡ phiền phức. Động thủ đi! Sau hai chiêu kiếm, ngươi hãy giữ lời dâng đầu cho lão tăng.

Yến Hành Vân bình thản đáp :

- Được, ngươi chuẩn bị, Yến mỗ cần động thủ đây!

Nói xong, chột phát tay.

Chỉ thấy một tia sáng lóe lên nhanh như chớp, không có màn kiếm ảnh rợp trời, cũng không thấy hai người cử động, bởi vì sau cái phát tay, thanh kiếm của Yến Hành Vân thu hồi về vị trí cũ, Ứng Thiên Tăng cũng đứng bất động, chỉ khác trước là sắc mặt tái nhợt đi, mồ hôi túa ra đầm trán, mắt thất thần nhìn đối phương.

Bạch Phong công chúa kinh ngạc nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Yến Hành Vân chưa xuất thủ?

Tuy nhiên nàng cảm nhận được có một điều gì đó đã xảy ra.

Cũng với sắc mặt nhợt nhạt như thế, Ứng Thiên Tăng cúi nhìn xuống ngực áo mình, nơi y phục bị kiếm xé hai đường ngắn, hình chữ thập đúng ngay Nhũ Căn huyết, lộ cả thịt da, chỉ là không có máu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hồng Yến môn

Những đóa hồng hoa bị vô kiếm kích trúng đều bị đánh bật lại rơi xuống đất nổ tung, từ mỗi đóa hoa bắn ra hàng chục mũi kim châm nhưng không còn công dụng sát thương ai được nữa.

Đào Hoa Thần thấy vậy đứng đờ người ra.

Trong lúc đó thì mười tên hắc y hán tử nhào tới.

Hàn Tùng Linh mặt hiện sát cơ quát :

- Lùi lại!

Thanh kiếm lại vung lên, những ánh hồng quang phát ra rợp mắt.

Đào Hoa Thần kinh hãi kêu lên :

- Hồng Vân Di Lục Hợp!

Tiếng rú thảm thiết vang lên hòa lẫn vào nhau nghe thật rùng rợn, chỉ trong chớp mắt đã có sáu tên hán tử bị kiếm tua màu hồng điểm thủng ngực ngã nhào xuống lẫn lộn.

Tuy trong lòng rất hoảng sợ nhưng Đào Hoa Thần chưa đạt được mục đích quyết không dừng tay, một mặt hô đệ tử xông vào, bản thân hắn cũng xuất chiêu hợp công.

Tuy nội lực thâm hậu, võ công chẳng phải bình thường nhưng lão ma đầu tự biết mình không phải là địch thủ của Hàn Tùng Linh nên chỉ phát chiêu một cách cầm chừng, chủ yếu là buộc chàng phải đối phó.

Từ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà và Lôi Điện Truy Hồn Văn Phi Long mỗi người đấu với bảy tám tên hắc y hán tử nhưng vẫn ung dung chỉ qua vài chiêu đã đánh ngã bốn tên địch, chỉ viện cho thư muội Úc Lan.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cũng bị mười tên địch bao vây nhưng chúng chưa xuất thủ ngay.

Chỉ huy bọn này là một tên hán tử tuổi độ tứ tuần nói :

- Tên họ Yến, ngươi tự làm tự chịu. Bạch Diện Lang ta sẽ trừng trị tội phản phúc của ngươi.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng đáp :

- Hạng đâm thuê chém mướn như ngươi không đủ tư cách. Có bao nhiêu bản lĩnh đưa hết ra mà chịu chết!

Bạch Diện Lang nói :

- Tiểu tử, trước khi lấy mạng ngươi lão tử còn có mấy câu...

Hoang Thành Cô Kiếm ngắt lời :

- Các hạ nói xem dùng kế hoãn binh nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ còn hy vọng có người cứu viện?

Nói xong rút kiếm ra.

Bạch Diện Lang chưa kịp nói gì thì ánh kiếm đã lóe lên. Cả mười tên hán tử thậm chí không kêu lên được tiếng nào, nhất loạt đổ gục xuống.

Giải quyết xong số vậy công mình. Hoang Thành Cô Kiếm đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy Bạch Phong công chúa tuyệt vọng kháng cự với Độc Trúc Quân, chiêu thức rối loạn, hai chân hầu như không còn đứng vững nữa.

Thấy vậy, Hoang Thành Cô Kiếm mặt biến sắc, nghĩ thầm :

- Quả nhiên bọn này dùng kế hoãn binh là có âm mưu.

Nghĩ đoạn lao sang, nhưng liền đó một ý nghĩ lóe lên :

- Mình vừa chịu đại ân Hàn Tùng Linh bây giờ cứu Công chúa để cô ta chịu ân mình, như thế là không thỏa đáng!

Y liền lao sang phía Hàn Tùng Linh nói to :

- Thiếu chủ, mau tới ứng cứu cho Bạch Phong công chúa, cứ để bọn đó cho tôi!

Hàn Tùng Linh bấy giờ mới nhận ra tình cảnh nguy ngập của Bạch Phong công chúa lòng đầy lo lắng nhưng còn dặn lại một câu :

- Chú ý hồng hoa của lão tặc.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Tôi quá rành thủ đoạn của tên dâm tặc đó mà. Thiếu chủ cứ đi đi.

Hàn Tùng Linh lướt đi ngay.

Bạch Phong công chúa hoàn toàn không có kinh nghiệm đối địch, trong lúc đầu vánh mắt hoa nhưng không biết nguyên nhân vì sao, chỉ nhờ có nội lực thâm hậu, nếu không đã ngã xuống từ lâu.

Độc Trúc Quân thấy Bạch Phong công chúa càng đánh chiêu thức càng rối loạn, cử động chậm dần, trong lòng đắc ý nghĩ thầm :

- Chỉ cần bắt được nha đầu này thì Hàn Tùng Linh sẽ thúc thủ chịu trời thôi, không ngờ lão nhị cao mưu chuyển bại thành thắng dễ dàng như thế!

Để tránh xảy ra chuyện bất trắc, lão tăng cường công kích, phát liên năm chiêu đẩy lùi Bạch Phong công chúa, đánh giạt đôi Nhạn Linh kiếm rồi đưa song chỉ nhắm thẳng Kiên Tinh huyết điểm sang.

Nhưng lão vừa xuất chỉ thì chợt cảm thấy một ánh hàn quang lóe lên trước mặt.

Theo phản ứng bản năng, Độc Trúc Quân vội nhảy lùi lại, chợt cảm thấy hai ngón tay vừa phát chỉ nhói lên. Cùng lúc ấy một nhân ảnh đáp xuống bên cạnh Bạch Phong công chúa.

Đầu óc mơ hồ không phân biệt được đối phương là ai, nàng vùng đôi đoản kiếm đâm sang bóng người loáng thoáng bên cạnh.

Hàn Tùng Linh giữ tay nàng nói :

- Bạch Phong, ta đây mà. Nàng có sao không?

Bấy giờ Bạch Phong đã bị thoát hết lực, thì thào nói :

- Thiếp... mệt quá!

Độc Trúc Quân vừa bị chém đứt hai ngón tay, tự bế mạch cầm máu, nén đau đưa mắt nhìn quanh thấy đệ tử Tam Tinh bang bị giết mất quá nửa, Đào Hoa Thần đầu với Hoang Thành Cô Kiếm hoàn toàn bị lâm vào thế hạ phong, còn hy vọng gì thắng nữa?

Thấy Hàn Tùng Linh đang quan tâm đến tình nhân, Độc Trúc Quân tự nhủ :

Bây giờ mà không chạy thoát thân thì còn chờ đến bao giờ nữa?

Rồi lẳng lặng tiến về phía Đào Hoa Thần.

Hàn Tùng Linh hừ một tiếng nói :

- Bằng hữu định chuồn sao?

Biết khó mà chạy thoát, Độc Trúc Quân đành dừng lại, bực than thầm :

- Thế là tiêu rồi!

Bạch Phong công chúa chợt níu lấy vai Hàn Tùng Linh thều thào nói :

- Tùng Linh, chàng đừng đi, thiếp sợ...

Độc Trúc Quân lập tức chớp thời cơ ngàn năm có một phi thân lao vút đi, từ trên không gọi to :

- Lão đệ! Đại thế đã mất rồi, đi thôi!

Đào Hoa Thần nghe gọi biết không còn hy vọng gì nữa, vung tay ném bảy đóa hoa hồng hoa cuối cùng về phía Hoang Thành Cô Kiếm rồi băng mình chạy theo lão đại.

Hàn Tùng Linh thấy Bạch Phong công chúa mắt nhắm nghiền, nhưng tay vẫn níu chặt vai áo mình không nỡ gỡ ra, đành thở dài nhìn theo hai tên ma đầu.

Hoang Thành Cô Kiếm biết đào hoa lợi hại nên không dám dùng kiếm đối phó liền tránh đi.

Vang lên mấy tiếng la thảm, còn lại ba bốn tên hán tử bị đào hoa giết chết.

Hoang Thành Cô Kiếm vừa thoát khỏi vòng nguy hiểm nhìn lại thì Đào Hoa Thần đã mất tăm mất ảnh.

Lúc đó chỉ còn lại năm sáu tên vây công thư muội Úc Lan, Lôi Điện Truy Hồn Văn Phi Long không chút lưu tình, dùng Hắc Trường tiên giải quyết nốt.

Cuộc kịch chiến nhanh chóng lắng dịu lại.

Bạch Phong công chúa sau khi uống Thiên Niên Chu Quả, trong người đã có một lượng giải độc tiềm tàng nên hạn chế được phần lớn độc chất từ thanh trúc kiếm của Độc Trúc Quân, sau khi được Hàn Tùng Linh trợ giúp truyền công bức độc ra ngoài thì nhanh chóng hồi phục lại.

Tử Tuyệt thư sinh đến gần hỏi :

- Minh chủ, Công chúa bị thương ra sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không sao, Bạch Phong bị độc khí từ trúc kiếm của Độc Trúc Quân nên bị choáng đầu mà thôi. Vì trước đó cô ấy được phục dụng Thiên Niên Chu Quả nên hạn chế tác hại của độc chất, bây giờ đã hồi phục rồi.

Nói xong thu tay đứng lên.

Bạch Phong công chúa cũng mở mắt ra, hít một hơi chân khí rồi đứng lên mỉm cười nhìn mọi người.

Chợt Lôi Điện Truy Hồn bước tới trước mặt Hàn Tùng Linh quỳ xuống nói :

- Minh chủ! Bồn tọa xin được xức trỉ vì tội phạm thượng vừa rồi!

Hàn Tùng Linh nhú mày nói :

- Văn đại ca! Chúng ta là huynh đệ một nhà, sao lại nói thế?

Lôi Điện Truy Hồn khấn thiết nói :

Minh chủ, nước có quốc pháp, nhà có gia quy. Nếu kim lệnh không nghiêm, sau này Bích Huyết minh chúng ta làm sao đảm đương được trọng trách? Xin Minh chủ trừng trị thật nghiêm, bồn tọa không hề oán hận...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Hiện giờ Bích Huyết minh chỉ có ba huynh đệ chúng ta, chưa bàn tới môn quy. Văn đại ca đứng dậy đi, chỉ xin lần sau đừng quá nóng nảy là được.

Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Nếu Minh chủ không trị tội, bồn tọa sẽ đêm ngày bút rút không yên.

Tử Tuyệt thư sinh góp lời :

- Đại ca nói thế là phải, Minh chủ hãy xử lý thích đáng.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thôi được, bây giờ thế này...

Chàng chợt xẵng giọng nói :

- Vân Phi Long lâm địch kháng lệnh, tội không thể tha. Nhưng vì phạm tội lần đầu nên chỉ gọt tóc làm răn. Quan Kỳ Hà thi hành lệnh!

Tứ Tuyệt thư sinh đáp :

- Bỏn tọa tuân lệnh!

Dứt lời vung thiết phiến, chỉ nghe “Roạt” một tiếng, búi tóc Lôi Điện Truy Hồn bị gọt mất một nửa.

Lôi Điện Truy Hồn lạy một lạy nói :

- Đa tạ Minh chủ gia ân tha mạng!

Hàn Tùng Linh vẻ mặt trầm trọng nói :

- Đứng lên đi! Chúng ta tiếp tục hành trình!

Sơn Quân Dịch Cự Hiền tới gần hỏi :

- Hàn công tử, bây giờ chúng ta vào trấn hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

Không vào trấn, đến thẳng Thúy Tùng viên của Triệu Tông Nguyên!

* * * * *

Vì còn sớm, Bạch Phong công chúa lại chưa hoàn toàn bình phục nên quần hùng hành tiến khá chậm, sau nửa canh giờ thì gần tới Trấn Sơn quan.

Họ không vào trấn mà rẽ sang hướng nam, đi thêm chừng hơn mười dặm thì Sơn Quân Dịch Cự Hiền tới bên Hàn Tùng Linh chỉ vào khu rừng bên tả nói :

- Qua khỏi khu rừng này là tới Thúy Tùng viên.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Xin tiên bối đi trước dẫn đường.

Chợt nghe Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Minh chủ! Phía trước có người!

Quả nhiên từ phía trước vang lên tiếng bước chân, lát sau xuất hiện một trung niên hán tử ăn mặc và trang bị theo kiểu thợ săn, đầu trùm tấm da thú che lấp gần nửa mặt.

Nhìn bước chân lún sâu xuống tuyết có thể đoán rằng người này không biết võ công.

Tới trước quần hùng, hán tử dừng lại mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Tùng Linh quan sát đối phương một lúc rồi nói :

- Người này không liên quan đến chúng ta, đi thôi!

Nói xong đi tiếp.

Người thợ săn chờ cho Hàn Tùng Linh đến gần, chợt thấp giọng hỏi :

- Đại hiệp có thể cho biết quý danh không?

Hàn Tùng Linh dừng bước, ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca hỏi tại hạ ư?

Người thợ săn thấp giọng nói :

- Chính thế... chẳng hay đại hiệp có phải họ Hàn không?

- Tại hạ là Hàn Tùng Linh Người thợ săn hỏi tiếp :

- Có phải đại hiệp có nuôi một con chim anh vũ màu trắng không?

Hàn Tùng Linh không khỏi ngạc nhiên nhưng không nói gì chỉ gật đầu đáp :

- Không sai.

Người thợ săn tỏ vẻ mừng rỡ nói :

- Nếu vậy thì đúng rồi... tiểu nhân có chút việc muốn nhờ đại hiệp, không biết có được không?

Hàn Tùng Linh nhìn lại đối phương lần nữa, lắc đầu nói :

- Tại hạ đang có việc gấp, e rằng..

Người thợ săn vội nói :

- Tiểu nhân đang giám sát một đàn cáo trắng trong khu rừng gần đây nên không đi xa được, nhờ đại hiệp chuyển giúp mấy chữ cho một vị bằng hữu để tới phối hợp vậy bắt..

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Nếu nhờ chuyển tin thì nói miệng cũng được, hơn nữa cần gì phải biết mình là ai? Chỉ e trong việc này có ẩn tình gì..

Từ Tuyệt thư sinh nói :

- Nhấn miệng không được sao?

Người thợ săn lắc đầu đáp :

- Nói ra chỉ sợ các vị không tin. Nhưng vị huynh đệ đó của tiểu nhân tính khí rất kỳ quặc chẳng tin ai cả, vì thế mới phiền đến các vị chuyển giùm mấy chữ..

Y nhìn Hàn Tùng Linh hỏi :

- Đại hiệp có giúp cho không?

- Nếu thuận đường thì được thôi.

Người thợ săn rồi rít nói :

- Vậy thì quý hóa quá, xin đa tạ Hàn đại hiệp trước...

Nói xong lấy trong túi ra một phong thư hai tay cung kính giao cho chàng, còn dặn thêm một câu :

- Xin Hàn đại hiệp nhận giúp, người nhờ tiểu nhân chuyển dặn rằng chỉ một mình đại hiệp mới được bóc thôi, người khác không được xem.

Hàn Tùng Linh cầm lấy phong thư hỏi :

- Người đó đáng người, ăn mặc thế nào?

Người thợ săn đáp :

- Vị đó có ân cứu mạng đối với cả nhà tiểu nhân, dặn rằng không được nói gì cả, tiểu nhân không dám trái lệnh.

Tới đó chấp tay nói :

- Tiểu nhân xin cáo từ.

Nói xong quay người bỏ đi ngay.

Lôi Điện Truy Hồn chợt bước ra ngăn lại nói :

- Khoan đã! Ta muốn xem lư sơn chân diện của ngươi!

Nói xong giơ tay định chơ? vào mặt người thợ săn làm y kinh hãi lùi lại, tay giữ chặt tấm khăn bằng da thú che nửa khuôn mặt.

Hàn Tùng Linh nhìn Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Vân đại ca, để hấn đi!

Rồi hướng sang người thợ săn nói :

- Ca ca chuyển giùm thư, Hàn mỗ xin đa tạ. Sau này xin sẽ có báo đáp. Bây giờ ca ca hãy đi đi!

Người thợ săn cúi người đáp :

- Hàn đại hiệp, vị ân nhân đó nói rằng đại hiệp là một người hùng tài đại lược, hào khí ngất trời, hiệp nghĩa tâm trường, sẽ không là khó tiểu nhân, bây giờ mới thấy hoàn toàn không sai. Tiểu nhân xin cáo từ!

Nói xong quay người bước nhanh vào rừng.

Hàn Tùng Linh cúi nhìn phong thư một lúc nhưng không mở ra.

Tử Tuyết thư sinh nói :

- Người nhờ chuyển thư dặn chỉ một mình Minh chủ xem thôi. Chúng ta tránh đi một lúc.

Nói xong lùi lại.

Lôi Điện Truy Hồn, Hoang Thành Cô Kiếm và chủ tỳ Bạch Phong công chúa cũng tản ra.

Son Quân Dịch Cư Hiền rất muốn xem nhưng vì mọi người đều đi cả nên cũng đành lùi lại.

Hàn Tùng Linh mở phong thư, lấy ra một mảnh giấy, thấy có một hàng chữ với nét bút như rồng bay phượng múa :

“Hàn minh chủ, đó là kẻ ‘Mãn Thiên Quá Hải’, Tử kim đã chuyển đi khỏi Ma Thiên lĩnh, đang tới Sơn Hải quan. Nếu muốn đánh hạ uy danh của Tam Phật đài thì nghĩ cách tiến hành ngay!”.

Ý tứ xem chừng bí hiểm, bên dưới không có chữ ký mà vẽ hình một con phi long.

Hàn Tùng Linh đọc kỹ xong vo tròn mảnh giấy lại nắm chặt trong lòng bàn tay vận lực bóp mạnh làm tan thành bụi phấn ném đi, suy nghĩ một lúc rồi cao giọng nói :

- Mọi người tới bàn việc!

Chúng nhân vây tới ngay.

Hàn Tùng Linh nói :

- Bây giờ chúng ta phải chia nhau hành sự.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Minh chủ, người nhờ tên thợ săn chuyển phong thư là ai? Trong thư viết gì vậy?

Tử Tuyết thư sinh nghiêm giọng nói :

- Đại ca đừng hỏi nhiều! Cứ nghe Minh chủ sai bảo mà làm theo là được.

Lôi Điện Truy Hồn nhận ra lỗi lầm của mình, ngượng nghịu nói :

- Vâng, xin Minh chủ sai bảo.

Hàn Tùng Linh nói :

- Trong thư viết rằng Tam Phật đài sắp đến Nữ Nhi hà để tiêu diệt Bạch Vân trang của Tam Tuyệt Đạo. Người này tuy trước đây theo Tam Phật đài gây nên tội hạnh không ít, nhưng bây giờ đã đối kháng lại với Tam Phật đài. Nếu chúng ta thu phục được thì Bạch Vân trang sẽ trở thành một trợ lực không nhỏ. Vì thế, ngoài việc tới Thúy Tùng viên giúp Triệu Tông Nguyên, chúng ta nên có người tới Nữ Nhi hà.

Son Quân Dịch Cư Hiền ngạc nhiên nói :

- Tam Tuyệt Đạo Vạn Quân Sơn giữ trọng trách tuần giám ở Quan ngoại, rất được Tam Phật đài trọng dụng sao lại phản nghịch?

Hàn Tùng Linh bụng cười thầm nhưng không đổi sắc nói :

- Người gửi thư tuy không giải thích vì sao, nhưng vị đó rất đáng tin, ắt không sai đâu. Chúng ta cần có người đến đó.

Dịch Cư Hiền thăm nghĩ :

- Tam Tuyệt Đạo không đòi nào phản lại Tam Phật đài đâu. Hàn Tùng Linh không đủ kinh nghiệm, lại mang lòng nhân từ của hạng nữ nhi, phen này nhất định sẽ bị lừa!

Lôi Điện Truy Hồn cũng bán tín bán nghi nói :

- Minh chủ, lòng người hiểm ác không thể không đề phòng. Bỏ tọa cho rằng...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Tiểu đệ cũng có nghĩ đến điều này, nhưng người viết thư hoàn toàn đáng tin cậy. Bây giờ đại ca, nhị ca và Úc Lan, Úc Liên hãy tới Nữ Nhi hà. Đương nhiên cũng cần cảnh giác, hãy căn cứ vào điều kiện hoàn cảnh mà hành sự. Quan nhị ca hãy nhận trách nhiệm chỉ huy. Lát nữa tiểu đệ sẽ dặn kỹ hơn.

Còn việc ở Thúy Tùng viên thì do Dịch tiền bối, tiểu đệ, Bạch Phong và Yến Hành Vân lo liệu. Khi nào xong việc sẽ lập tức đến Nữ Nhi hà phối hợp với các vị.

Nói xong kéo Tứ Tuyệt thư sinh tách khỏi đám đông bàn bạc một lúc.

Úc Liên tới bên Úc Lan nói :

- Tỷ tỷ có muốn đi không?

Úc Lan nghiêm mặt đáp :

- Lệnh của Minh chủ, sao dám không đi?

- Nhưng... chúng ta chưa chính thức là người của Bích Huyết minh, nếu đề xuất thì Hàn công tử sẽ không ép đâu.

Úc Lan nói :

- Tại sao phải thế? Việc ở đâu cũng như nhau cả thôi...

Úc Liên cười nói :

- Chỉ e tỷ tỷ rất đồng tình với sự bố trí của Hàn công tử.

- Vì sao?

- Vì Vân Phi Long!

Úc Lan đỏ mặt quát :

- Nha đầu có im đi không? Ngươi càng ngày càng đa sự, thật chẳng ra sao...

Úc Liên đầu cúi :

- Thôi tiểu muội không nói nữa... Mà chúng ta là thư muội, có gì phải ngượng chứ?

Lúc đó Hàn Tùng Linh và Tứ Tuyệt thư sinh đã quay lại.

Tứ Tuyệt thư sinh giữ nét mặt nghiêm trang nói :

- Vân đại ca, hai vị cô nương! Bây giờ chúng ta thi hành nhiệm vụ mới, quay Lại Trấn Sơn quan rồi tới Nữ Nhi hà.

Thế là bốn người từ biệt bọn Hàn Tùng Linh rồi quay lại Trấn Sơn quan.

* * * * *

Sau khi Tứ Tuyệt thư sinh suất lĩnh Lôi Điện Truy Hồn và thư muội Úc Lan đi xong, bốn người còn lại do Sơn Quân Dịch Cư Hiền dẫn đường vượt qua khu rừng tùng hướng tới Thúy Tùng viên.

Qua hết khu rừng đã thấy một trang viện thấp thoáng phía trước cách chừng nửa dặm.

Dịch Cự Hiền chỉ vào trang viện nói :

- Hàn công tử, đó là Thúy Tùng viên.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Xem ra phủ đệ của Triệu Tông Nguyên không nhỏ, chúng ta tiến vào đi.

Bốn người tiếp tục tiến đến gần.

Tòa trang viện khá lớn, kiến trúc quy mô, tường cao tới ba trượng đầy rêu phong, trông rất cổ kính.

Xung quanh trang viện đều là rừng tùng cổ thụ rậm rạp.

Bạch Phong công chúa đi bên cạnh Hàn Tùng Linh, giữ chàng lại tỏ vẻ hoài nghi nói :

- Nghe nói hôm nay tổ chức lễ thọ cho Triệu Tông Nguyên, làm sao trong trang viện vắng hoe không thấy tân khách gì cả?

- Công chúa, theo lão thần được biết thì đúng giờ Ngọ mới bắt đầu lễ tiệc, có lẽ bây giờ còn sớm.

Bạch Phong công chúa nói :

- Cũng có thể... nếu vậy thì hiện giờ trong trang viện chỉ có một mình Triệu Tông Nguyên biết võ công thôi..

Dịch Cự Hiền nói :

- Công chúa nói không sai. Ngoài Triệu Tông Nguyên ra, võ công những người khác không đáng kể.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Cái đó rất khó đoán. Không chừng bây giờ Triệu Tông Nguyên đã bố trí sẵn sàng, ôm cây đợi thỏ lâu rồi!

Dịch Cự Hiền nghe nói rúng động hỏi :

- Hàn công tử nghĩ rằng Triệu Tông Nguyên biết chúng ta tới đây sao?

Hàn Tùng Linh cười một cách bí ẩn nói :

- Đó là tôi chỉ suy đoán thôi, nhưng cũng hy vọng ông ta có sự chuẩn bị trước để không khỏi mất thời gian.

Chàng không chờ Dịch Cự Hiền phản ứng, quay sang Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Yến huynh trước đây đã từng hành khứ giang hồ một thời gian, vậy có nghe nói đến Thúy Tùng viên không?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Chẳng những có nghe qua mà còn biết cả chủ nhân của nó là ai.

Dịch Cự Hiền buột miệng hỏi :

- Ai vậy?

Hoang Thành Cô Kiếm không đáp.

Dịch Cự Hiền mặt biến sắc, “Hừ” một tiếng nói :

- Yến đại hiệp! Ngươi có nghe lão phu hỏi gì không?

Yến Hành Vân chột chí vào mũi mình nói :

- Hỏi Yến mỗ ư? Nghe thấy rồi, chỉ không muốn nói mà thôi.

Dịch Cự Hiền nhú mày hỏi :

- Ngươi không dám nói tên vị chủ nhân của Thúy Tùng viên chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Chẳng có kẻ nào mà Yến Hành Vân này sợ đến nỗi không dám nói tên ra cả...

Dịch Cự Hiền mặt đanh lại tức giận nói :

- Ngươi không thèm trả lời ta chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm thần nhiên đáp :

- Cũng có thể!

Dịch Cự Hiền sấn đến trước mặt Hoang Thành Cô Kiếm chỉ vào mặt y quát :

- Tiểu tử! Ngươi khinh người thái quá!

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng hỏi :

- Dịch lão gia, thế thì sao?

Bạch Phong công chúa nhìn Hàn Tùng Linh lo lắng nói :

- Tùng Linh, đừng để họ xảy ra xung đột.

Hàn Tùng Linh nhìn Dịch Cự Hiền nói :

- Lão tiền bối, người làm đại sự thì không chấp nhặt tiểu tiết. Hai vị tranh chấp ở đây thì có gì tốt không?

Dịch Cự Hiền cố nhịn lại, nhưng vẫn nhìn đối phương hăm hực nói :

- Tiểu tử! Sau này nếu còn hỗn láo thì coi chừng đấy!

Nói xong một mình đi tiếp, hướng tới trang môn.

Hàn Tùng Linh bước lại gần Hoang Thành Cô Kiếm kéo y đi chậm lại hỏi :

- Yến huynh nói chủ nhân Thủy Tùng viên là ai? Có phải là Tùng Ân Kiếm Từ Đồ Tùng không?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu :

- Chính vị đó.

Hàn Tùng Linh nói :

- Nghe nói người này ẩn dật không tranh thế sự, nhưng võ công cao thâm mạt trắc. Làm sao lại giao son trang của mình cho người khác?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Vì sao Từ Đồ Tùng dâng phụng son trang của mình cho Triệu Tông Nguyên thì Hành Vân chưa nghe giang hồ nói đến. Nhưng tính tình người này rất cổ quái, hành sự nhiều khi trái lẽ thường khiến người ta không sao hiểu nổi. Cũng có khả năng lão ta đôi ý rồi sào huyệt bỏ đi nơi khác cũng chưa biết chừng.

Hàn Tùng Linh nhíu mày nói :

- Một trang viện đồ sộ cỡ kinh thế này là rất phù hợp cho một người bắt tranh thế sự như Từ Đồ Tùng, làm sao ông ta dễ dàng bỏ đi như thế?

Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Từ Đồ Tùng tuy tính tình cô độc rất ít giao du với người khác nhưng lại tham võ học như tính mệnh, biết đâu lão tìm một nơi nào đó để luyện võ công?

Bấy giờ họ cách trang môn chừng hai mươi trượng, có thể thấy rõ hai bên cổng lớn đóng kín để hai con sư tử đá rất lớn đứng châu.

Chợt đại môn mở rộng, từ trong trang viện có bảy tên hắc y hán tử tiến ra.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn bọn kia rồi thần nhiên như không có chuyện gì nói tiếp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng khả năng đó không nhiều. Nhất định bên trong có ẩn tình...

Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Chắc chủ nhân mới của Thúy Tùng viên có thể trả lời cho chúng ta vấn đề này.

Hàn Tùng Linh gật đầu, nhưng chưa kịp trả lời thì một tên trong bọn hắc y hán tử nói :

- Bốn vị kia là ai?

Hàn Tùng Linh không thèm để ý, tiếp tục nói chuyện với Hoang Thành Cô Kiếm :

- Yến huynh nói đúng, chỉ có Triệu Tông Nguyên mới trả lời được vấn đề này thôi.

Tên hắc y hán tử thấy đối phương không đáp, tức giận quát lên :

- Các vị có nghe gì không? Mau báo tính danh ra!

Yến Hành Vân hỏi :

- Thiếu gia, có cần thịt chúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hiện giờ chưa cần.

Son Quân Dịch Cư Hiền đi trước đã dừng lại chờ ba người, tám tên hắc y hán tử hùng hổ lao tới đứng dàn hàng ngang chặn đường.

Một tên nói :

- Các người rắp tâm tới đây gây sự phải không?

Hoang Thành Cô Kiếm lướt mắt nhìn bọn kia “Hừ” một tiếng, lại nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Thiếu gia có muốn để Hành Vân thu thập chúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Được, nhưng đừng xuất thủ nặng quá, để chúng sống vào trang bầm báo.

Hoang Thành Cô Kiếm chấp tay đáp :

- Tuân lệnh!

Rồi tiến lên hai bước nhìn bọn hắc y hán tử nói :

- Chúng ta đến đây tìm Triệu đương gia.

Một tên trung niên hán tử có mấy sợi râu thưa ở nốt ruồi bên mép phải nói :

- Bằng hữu! Hãy nói năng lễ độ một chút! Triệu lão gia chúng ta không phải là trại chủ lục lâm, sao người dám xưng hô như vậy?

Hoang Thành Cô Kiếm cười nhạt nói :

- Cũng gần như vậy!

Tên hán tử rít lên :

- Thế nào? Người rắp tâm đến sinh sự?

- Nếu chúng ta thực sự đến gây sự thì số kiếp các người tới đây đã hết rồi. Ta khuyên các vị đừng lăm lăm nữa, hãy vào báo với Triệu đương gia để hắn chuẩn bị đón khách.

Tám tên hán tử đưa mắt nhìn nhau.

Tên có chòm râu ở nốt ruồi chột đưa tay ra nói :

- Đưa đây!

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi :

- Đưa gì?

- Thiệp mời!

Hoang Thành Cô Kiếm thần nhiên đáp :

- Ta không có!

Tên hán tử ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Vậy thì cứ báo tính danh cũng được.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Ta thấy không cần phải làm thế!

Tên hán tử chợt rút phất thanh Quỷ Đầu đao ra, đánh giọng nói :

- Tiểu tử, rõ ràng là ngươi tồn tâm khiêu khích. Sao không mở to đôi mắt chó ra xem có nhận ra Bát Hồ của Ân Hiền trang không?

Bây tên còn lại cũng rút đao ra, tiến lên vây lấy Hoang Thành Cô Kiếm khí thế rất hùng hổ.

Hoang Thành Cô Kiếm cười nhạt nói :

- Hồ là chúa sơn lâm, các ngươi đem ví là không hợp. Theo ta thì nên cải lại “Bát Cầu” thì thỏa đáng hơn.

Tên hán tử có chòm râu ở nốt ruồi vểnh tục :

- Mẹ nó!

Vừa chửi vừa vung Quỷ Đầu đao chém xuống vai Hoang Thành Cô Kiếm.

Hắn vừa xuất thủ nửa chừng thì giống như đụng phải rết, miệng rú lên, thân nhảy lùi lại, dùng bàn tay trái ôm lấy cổ tay phải cầm đao, từ kẻ ngón tay máu không ngừng túa ra chảy long tong xuống mặt tuyết.

Kiếm vẫn nằm trong vỏ, Hoang Thành Cô Kiếm đứng nguyên chỗ như chưa hề xuất thủ lạnh lùng nói :

- Cái đó chứng minh các ngươi chỉ đáng so với chó thôi. “Bát Cầu” cút đi.

Biết gặp phải sát tinh, chi e xuất thủ tiếp hậu quả còn tai hại hơn, tên hán tử có chòm râu ở nốt ruồi nghiêng răng nói :

- Ngươi có giỏi thì hãy chờ đây!

Rồi quay lại bảo đồng bọn :

- Chúng ta đi thôi!

Son Quân Dịch Cư Hiền chợt lên tiếng :

- Khoan đã!

Tên hán tử có chòm râu ở nốt ruồi nhìn lão ta hỏi :

- Ngươi còn muốn gì nữa?

Dịch Cư Hiền đáp :

- Các ngươi có mắt không trông, vị đại hiệp đó gọi là “Bát Cầu” cũng không sai. Mau vào báo với Triệu lão gia có Hàn Tùng Linh, Hàn công tử Minh chủ Bích Huyết mình đến chúc thọ.

Bọn hán tử nghe nói kinh hãi thốt lên :

- Hàn Tùng Linh?

Vội về mặt kinh hoàng, tất cả đều chú mục nhìn sang Hoang Thành Cô Kiếm.

Y lạnh lùng nói :

- Các ngươi đừng làm. Ta chỉ thừa mệnh chủ nhân cho bọn cầu tặc các ngươi một bài học nhẹ thôi. Bây giờ thì cút nhanh lên!

Bọn kia không dám ở lại thêm chen nhau chạy vào son trang.

Dịch Cự Hiền đến bên Hàn Tùng Linh tỏ vẻ ân hận nói :

- Hàn công tử tha lỗi cho lão phu lạm quyền...

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không có gì. Văn bối cũng đang định nói như thế. Chúng ta đi thôi.

Bốn người tiếp tục tiến đến trang môn.

Dịch Cự Hiền nghĩ thầm :

- Tiểu tử này thâm trầm, không phải như mình nghĩ, đấu với hắn không phải là giản đơn. Tuy nhiên tới đây coi như mình đã hoàn thành nhiệm vụ rồi...

Ân Hiền trang Bát Hồ tiến vào không lâu thì từ trong cổng tiến ra ba lão nhân.

Lúc đó bốn người đã đứng trước trang môn.

Ba lão nhân ra khỏi cổng thì dừng lại, một trong ba người cười “hô hô” nói :

- Mấy tháng nay giang hồ thịnh truyền có một thiếu niên anh hùng vừa xuất đạo đã làm chấn động võ lâm. Lão phu ngày đêm ao ước được gặp long nhan, nay Hàn thiếu hiệp đại giá quang lâm, thật là tam sinh hữu hạnh!

Người này tuổi độ thất tuần, râu tóc trắng như mây, mặt to tai lớn, mũi thẳng miệng vuông, nước da hồng nhuận, mắt phát thần quang, vóc người cao lớn, trông uy mãnh phi thường.

Hàn Tùng Linh ôm quyền nói :

- Tiền bối quá khen, Hàn Tùng Linh chỉ là hạng mạt học hậu tiến đâu dám nhận?

Lão nhân nói :

- Lão phu là Triệu Tông Nguyên. Hàn thiếu hiệp sao nói thế? Anh hùng xuất thiếu niên, đại danh tiểu ca nay đã vang khắp giang hồ, đương nhiên phải có thực tài thực học mới được như thế, đâu phải chỉ là xưng tụng?

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Bây giờ lão phu xin giới thiệu một chút...

Trước hết chỉ sang lão nhân bên tả :

- Vị này là Khang Nguyên Sơn, lão đại trong Khang Gia song kiệt.

Lão này chừng hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt đen râu rậm, môi mỏng mím chặt, trông đáng tàn nhẫn, bước lên nói :

- Chính là lão phu.

Hàn Tùng Linh ôm quyền nói :

- Hàn mỗ ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Chợt nghe Hoang Thành Cô Kiếm lẩm bẩm :

- Thấy mặt không bằng nghe danh!

Khang Nguyên Sơn mặt chợt sa sầm hỏi :

- Vị đó là ai?

Hoang Thành Cô Kiếm đứng đĩnh nói :

- Chỉ là hạng vô danh, đi theo hầu hạ Hàn công tử mà thôi!

Khang Nguyên Sơn định quát thì nghe Hàn Tùng Linh nói :

- Vị đại hiệp này là Yến Hành Vân trác hiệu Hoang Thành Cô Kiếm.

Cả ba lão nhân nghe nói mặt đều biến sắc.

Hàn Tùng Linh làm như không thấy, chỉ sang Dịch Cự Hiền nói tiếp :

- Còn vị này là Dịch Cự Hiền tiền bối, nhân xưng Sơn Quân. Các vị đã từng gặp chưa?

Triệu Tông Nguyên trấn tĩnh lại, cười đáp :

- Lão phu có vinh hạnh được gặp Dịch huynh ở Trấn Sơn quan mấy lần.

Lại chỉ sang lão nhân đứng bên phải giới thiệu tiếp :

- Còn đây là Khang Nguyên Hải, lão nhị trong Khang Gia song kiệt.

Người này tuổi độ lục tuần, mặt vàng như người mang bệnh kinh niên, chừa bộ râu dê, hai mắt đảo lia lịa không lúc nào ngừng, người gầy nhom, đầu hói quá đỉnh, nhìn qua cũng biết là người tâm kếp.

Khang Nguyên Hải bước lên nói :

- Hàn thiếu hiệp uy chấn Quan ngoại, danh chấn Trung Nguyên, hôm nay được gặp, lão phu vô cùng vinh hạnh!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Khang tiền bối quá lời!

- Lão phu hoàn toàn thực tâm...

Triệu Tông Nguyên ngắt lời :

- Tiết đông trời lạnh, đây không phải chỗ luận bàn. Mời các vị nhập trang đi!

Nói xong chỉ tay mời khách.

Hàn Tùng Linh cùng Hoang Thành Cô Kiếm, Bạch Phong công chúa và Dịch Cự Hiền được dẫn vào Thúy Tùng viên.

Vừa qua khỏi đại môn, Triệu Tông Nguyên cười hỏi :

- Chắc Hàn thiếu hiệp mới đến đây lần đầu?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Trong bốn chúng tôi thì có ba người lần đầu tiên vào quý trang, quả là hùng vĩ quý phái chẳng kém gì phủ đệ của các bậc vương hầu!

Triệu Tông Nguyên nghe nói không khỏi biến sắc nhưng vẫn lấy giọng thân nhiên hỏi :

- Không biết trong bốn vị thì ai đã từng tới đây?

- Chẳng lẽ Triệu đại hiệp chưa gặp hay sao?

Triệu Tông Nguyên nghiêm mặt đáp :

- Sự thực lão phu chưa từng gặp bất cứ người nào trong bốn vị tới đây, chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp không tin?

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Có thể tại hạ đoán sai.

Triệu Tông Nguyên chột dạ nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Dịch Cự Hiền đã để lộ hành tung bị tiểu tử này phát hiện? Không phải ngẫu nhiên mà hắn nói ra câu đó...

Nghĩ đoạn ngậm vận công đề phòng.

Bấy giờ đoàn người tiến vào quảng trường tiền viện, xung quanh có mấy cây tùng thấp, giữa quảng trường có một thạch đài vuông vức chừng một trượng cao tám thước, chắc là nơi thường ngày dùng để diễn võ hoặc bài trận.

Khang Nguyên Sơn đi trước dẫn đường, vẫn không dừng lại, đi thẳng tới sảnh đường chính diện.

Dưới thạch cấp đã nghe vang lên tiếng huyền não trong sảnh đường, nhưng Hàn Tùng Linh nhận ra không giống như quang cảnh của một cuộc lễ thọ, trong lòng chợt trở nên khẩn trương.

Khang Nguyên Sơn bước lên thạch cấp, kéo rèm cửa lên quay lại nói :

- Mời các vị vào!

Hàn Tùng Linh nhìn vào, thấy trong đại sảnh thênh thang tới bảy tám trượng xếp mấy chục bàn tiệc chật ních người, tất cả đều là người trong giang hồ mang binh khí phòng thân.

Chàng quay lại nhìn Triệu Tông Nguyên cười nói :

- Tân khách đến mừng lễ thọ Triệu đại hiệp thật đông!

Triệu Tông Nguyên đáp :

- Được đồng đạo võ lâm ưu ái như thế khiến lão phu rất lấy làm hổ thẹn!

Nói xong sánh vai Hàn Tùng Linh bước vào.

Người trong sảnh đường thấy Triệu Tông Nguyên thì lạng phắc, tất cả quay người nhìn ra cửa, hầu hết mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Bạch Phong công chúa, từ im lặng dần dần lan ra tiếng trầm trồ thán phục.

Triệu Tông Nguyên lướt mắt nhìn khắp sảnh đường rồi cao giọng nói :

- Xin các vị dừng yến tiệc lại một chút, lão phu xin giới thiệu vị thiếu hiệp danh chấn giang hồ Hàn Tùng Linh...

Rất nhiều người thu liễm ánh mắt chuyển sang Hàn Tùng Linh cùng thốt lên :

- Hàn Tùng Linh?

Cảnh im lặng bị phá vỡ, biến thành sự huyền não.

Tiếng ồn ào như chợ vỡ :

- Hắn dám một mình tới đây ư?

- Chẳng lẽ Triệu đại hiệp nói thật?

Triệu Tông Nguyên đưa cao tay ra hiệu cho mọi người im lặng, cười nói :

- Không sai, vị thiếu hiệp này là Hàn Tùng Linh.

Điều nghi vấn đã được chứng thực, tiếng huyền não cũng im bật.

Triệu Tông Nguyên tiếp tục giới thiệu ba người còn lại, sau đó nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn thiếu hiệp, đây là khách nhân đến trước, trong nội sảnh có một số vị mới nhập tọa, chúng ta vào đó đi!

Hàn Tùng Linh ước lượng trong sảnh có gần trăm người, có vẻ như không có nhân vật nào trọng yếu, đoán rằng chủ lực đang chờ mình trong nội sảnh, gật đầu nói :

- Mời Triệu đại hiệp!

Khang Nguyên Sơn vòng qua các bàn tiệc tiến vào nội sảnh.

Chợt từ bàn trên cùng có một lão đạo sĩ bận đạo y màu xám bùng chén rượu đứng lên nói :

- Triệu đại hiệp xin dừng bước! Bàn đạo là Trần Tu, nghe danh Hàn thiếu hiệp võ công cái thế nên lòng ngưỡng phục đã lâu. Hôm nay được gặp ở đây, bàn đạo xin mượn hoa cúng Phật, muốn mời Hàn thiếu hiệp một chén rượu. Nhưng ở đây người đông, không dám phiền thiếu hiệp nhọc công tới gần, Hàn thiếu hiệp có chịu nhận thịnh tình của bàn đạo không?

Hàn Tùng Linh hiểu ngay đối phương muốn gì.

Triệu Tông Nguyên không ngăn cản, hiển nhiên muốn Hàn Tùng Linh chấp nhận tỷ đấu.

Chàng hướng sang Trần Tu cười đáp :

- Đạo trưởng đã có thành ý như vậy, Hàn mỗ đâu dám khước từ? Xin đạo trưởng cứ ném sang đi.

Triệu Tông Nguyên bấy giờ mới nói :

- Hàn thiếu hiệp hãy cẩn thận, người này trác hiệu Thôi Sơn đạo nhân, tí lực vô cùng lợi hại, ít người địch nổi.

Hàn Tùng Linh biết Triệu Tông Nguyên không ngăn cản cốt để thử xem công lực của mình, cười đáp :

- Hàn mỗ dù không tiếp được thì cũng không đến nỗi mất thể diện của đại hiệp đâu.

Rồi nhìn Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu nói :

- Mời đạo trưởng!

Trong đại sảnh gần trăm người đều buông bát đĩa, hết nhìn Hàn Tùng Linh lại nhìn sang Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu.

Thôi Sơn đạo nhân tầm vóc cao lớn, nổi danh nội lực hơn người, thấy Hàn Tùng Linh công lực kém xa mình nên có ý coi thường.

Thấy đối phương chấp nhận, lão nghĩ thầm :

- Tên này tự làm nhục mình. Hôm nay Triệu Tông Nguyên bố trí mai phục, chỉ cần mình hạ được hắn thì bao nhiêu công lao Triệu lão nhi trở thành vô ích...

Lão cúi xuống rót đầy chén rượu rồi vận thập thành công lực lên hữu chưởng truyền vào chén rượu xong nhìn đối phương nói :

- Mời thiếu hiệp tiếp chén!

Dứt lời ném sang,

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Xuất lộ thần uy

Chén rượu thoát khỏi tay Trần Tu bay đi rất trầm ổn, nhưng tốc độ cực nhanh như tia chớp bắn thẳng vào mặt Hàn Tùng Linh, mặc dù thế, vẫn không suy chuyển giọt nào.

Chúng nhân ô lên thán phục.

Hàn Tùng Linh vẻ mặt hết sức bình tĩnh, tay trái đưa thanh kiếm lên. Mũi bao kiếm chạm vào đất chén làm nó bị đẩy cao lên một chút, sau đó trượt theo vỏ kiếm, tốc độ giảm đi rất nhiều.

Hàn Tùng Linh nhẹ nhàng đưa tay phải ra tiếp lấy, chén rượu vẫn đầy nguyên không đổ một giọt!

Trong đại sảnh, ngoài Triệu Tông Nguyên và Khang Gia song kiệt, chưa ai từng thấy công phu Tá Vật Vệ Lực thần kỳ như thế.

Tuy vậy từ các bàn rộ lên tiếng reo hò tán thưởng.

Hàn Tùng Linh bung chén, điềm nhiên uống hết chén rượu xong cao giọng nói :

- Hàn mỗ đa tạ thịnh tình của đạo trưởng. Vì không mang theo vật gì trong người, chỉ đành trả lại cái chén.

Nói xong đẩy chén rượu không về phía Trần Tu.

Chén rượu bay đi rất bình ổn, tốc độ không lấy gì làm nhanh.

Chúng nhân trong sảnh đường thấy mặt Hàn Tùng Linh rất đối từ hòa, liệng chén lại nhẹ nhàng như thế, nghĩ cuộc tỷ đấu đã kết thúc một số người tỏ ra thất vọng.

Tuy chén rượu bay tới không mang theo chút kinh khí nào, Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu vẫn không dám khinh suất vận nội lực lên hữu thủ đưa ra tiếp lấy.

Nào ngờ tay vừa tiếp được cái chén, lão bỗng nhiên rung động khi phát hiện ra một luồng lực đạo quá hùng mãnh đẩy tới, định buông ra nhưng không kịp cả người lẫn ghế đổ sầm xuống!

- Choang!

Cái chén thoát ra khỏi tay lão ta, bắn trúng một chiếc cột vỡ tan thành muôn mảnh.

Đại sảnh ồ lên một tiếng la kinh ngạc.

Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu chống tay đứng dậy, mặt đỏ bừng rồi tái xanh, không biết hổ thẹn hay tức giận?

Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Hàn mỗ chỉ thuận tay ném trả lại. Không ngờ xảy ra sự cố đáng tiếc như vậy, xin đạo trưởng mở lượng hải hà.

Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu không biết trả lời sao.

Triệu Tông Nguyên ho khan một tiếng cười nói :

- Chỉ phát tay Hàn thiếu hiệp đủ làm chấn động quần hùng. Lão phu cùng các vị đồng đạo ở đây hôm nay mới được mở rộng tầm mắt. Bây giờ các bằng hữu trong nội sảnh đang chờ, mời Hàn thiếu hiệp và ba vị.

Khang Nguyên Sơn dẫn đoàn người xuyên qua đại sảnh đi tiếp. Chờ họ đi khuất, Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu hùng hổ bỏ ra khỏi sảnh đường, một bọn khá đông cũng bỏ dờ tiệc yên đi theo.

Triệu Tông Nguyên dẫn khách theo một dãy hành lang tới trung viện, vượt qua một hòn giả sơn, lão chỉ tay tới một tòa biệt lâu nói :

- Các bằng hữu chờ chúng ta trong ngôi lầu đó.

Chợt phía sau có người nói :

- Tiểu tử họ Hàn kia, đứng lại. Việc của đạo gia với ngươi còn chưa xong đâu.

Nghe giọng biết ngay là Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu đuổi theo, ngoài ra tiếng bước chân không ít, nhưng Hàn Tùng Linh không quay lại.

Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu tung mình nhảy qua đầu mọi người đứng chặn trước mặt Khang Nguyên Sơn.

Lão này dừng lại, trừng mắt hỏi :

- Trần Tu, ngươi muốn gì?

Lão đạo mặt đỏ gay, nhưng cố giữ giọng điềm đạm nói :

- Khang đại hiệp, đừng quản đến chuyện của chúng tôi. Bà? đạo cần gặt đầu rút ráo với tiểu tử này.

Khang Nguyên Sơn trầm giọng nói :

- Trần đạo trưởng, người sáng suốt nên tự biết mình biết ta. Lão phu khuyên đạo trưởng nên quay về sảnh đường thì hơn.

Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu đã giận tới mức, có lý nào chịu thôi? Liền xẵng giọng nói :

- Khang đại hiệp có thể nhịn nhưng bản đạo thì không nhịn được. Xin hãy tránh ra.

Khang Nguyên Sơn cố thuyết phục :

- Trần đạo trưởng! Lão phu nói là muốn tốt cho ngươi thôi...

Thôi Sơn đạo nhân ngắt lời :

- Bản đạo xin tâm lĩnh!

Khang Nguyên Sơn tính tình kiêu ngạo, thấy Trần Tu là khách mà dám nói năng vô lễ như thế bước lên quát :

- Trần đạo trưởng tránh đường!

Triệu Tông Nguyên thấy vậy cũng tới bên Thôi Sơn đạo nhân thấp giọng nói :

- Đạo trưởng, người ta nói “Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”.

Người luyện võ chúng ta không ai dám tự cho mình là vô địch thiên hạ, đúng không?

Thôi Sơn đạo nhân bướng bỉnh nói :

- Triệu lão gia cũng cho rằng bản đạo không phải là địch thủ của tên họ Hàn hay sao?

Không ngờ đã nói thế mà vẫn không lay chuyển được đối phương. Triệu Tông Nguyên bực mình nói :

- Cái đó mà đạo trưởng không tự biết thì hỏi gì lão phu?

Thôi Sơn đạo nhân nhìn bọn người đi theo nói :

- Triệu lão gia, quan hệ chúng ta là chủ khách, không nên đi quá xa khỏi cuộc lễ thọ.

Triệu Tông Nguyên sầm mặt lại hỏi :

- Trần đạo trưởng cho rằng lão phu không có quyền can thiệp vào việc này hay sao?

- Nếu không muốn nghe những lời khó nghe, Triệu lão gia hãy đừng can thiệp vào việc của bản đạo và tên họ Hàn.

Hai ánh mắt như hai mũi dao phóng vào mặt Thôi Sơn đạo nhân, Triệu Tông Nguyên trầm giọng nói :

- Trần Tu! Lão phu cần quan đến chuyện này. Nếu ngươi không tin thì cứ thử xem!

Thấy thần tình đáng sợ của Triệu Tông Nguyên, giả như đi một mình thì Thôi Sơn đạo nhân có thể đã lùi bước, nhưng có nhiều huynh đệ đi theo như thế, nếu nhún nhường thì còn mặt mũi nào?

Lão tiếp tục lên giọng thách thức :

- Triệu lão gia có lòng đến hậu quả chưa?

Triệu Tông Nguyên quát :

- Chớ lắm lời! Nếu ngươi tự tin thì cứ động thủ đi!

Vừa lúc ấy chợt từ sau hòn giả sơn vang lên một tràng cười loi động và giọng nói già nua vang tới :

- Triệu huynh thứ lỗi cho bản đạo quân giáo thuộc hạ không nghiêm để mạo phạm đến các vị...

Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu nghe nói mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc.

Từ hòn giả sơn bước ra một lão hòa thượng tuổi ngoại thất tuần, mặt to mũi khoằm, lông mày bạc trắng, từ đôi mắt ti hí thỉnh thoảng phát ra tinh quang sáng quắc, chứng tỏ nội lực rất thâm hậu.

Nhìn lão ta không nhận ra trong vẻ mặt đáng người có chút nào từ bi của một người tu hành cả.

Triệu Tông Nguyên nhìn lão hòa thượng, chấp tay cười nói :

- Hô hô! Ngộ Bồ đề đại sư tới thật đúng lúc! Lão phu tránh khỏi vượt quyền xử lý việc này. Tuy nhiên trước mặt hãy tạm gác việc đó lại, lão phu xin giới thiệu Đại sư với một vị thiếu niên anh hùng...

Rồi chỉ vào Hàn Tùng Linh nói :

- Vị này là Hàn Tùng Linh Hàn thiếu hiệp, gần đây hùng danh chấn động giang hồ.

Lão hòa thượng giương đôi mắt ti hí nhìn chàng một lúc rồi cất giọng trầm trầm nói :

- Bình định Âm Mộng cốc, tiêu diệt Tam Tinh bang, đã thương Dịch công tử, đuổi chạy Quý Hòa Nhạc Lương, Hàn tiểu ca quả đáng được xưng là đệ nhất thiếu niên anh hùng ở Quan ngoại. Lão tăng mộ danh từ lâu, hôm nay mới gặp, hắc hắc...

Giọng lão ta rín rít rất khó nghe, không biết lúc cầu kinh niệm Phật thì sao?

Triệu Tông Nguyên nói :

- Hàn thiếu hiệp, vị này là Ngộ Bồ đề đại sư.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hai mươi bốn mũi phi tiền tiêu, xưa nay xuất thủ ít khi dùng quá ba chiếc đủ làm giang hồ kinh hồn táng đờm, nhờ thế mới có mỹ hiệu Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà, Đại sư cũng đáng được coi là một trong những nhân vật thịnh danh nhất Quan ngoại.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư nghe nói mặt rần đánh lại hỏi :

- Người còn biết gì nữa?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ không thể biết nhiều bằng bản thân Đại sư, nhưng không chỉ bấy nhiêu. Bây giờ Đại sư muốn tại hạ nói gì?

Môi mím chặt, Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư gật đầu liên mấy cái, chột hỏi :

- Hàn thiếu hiệp bây giờ định vào đại sảnh phải không?

- Hàn mỗ đã tới đây chúc thọ, đương nhiên phải vào đại sảnh.

Ngô Bồn đại sư chột ngửa mặt cười to một tràng rồi nói :

- Rất tốt! Nếu vậy những gì còn lại chúng ta sẽ vào đại sảnh bàn tiếp. Bây giờ lão tăng cần xử lý sự vụ ngay trước mặt các vị xin Hàn thiếu hiệp chớ cười.

Nói xong quay sang Thôi Sơn đạo nhân trầm giọng hỏi :

- Trần Tu! Người tới Thúy Tùng viên chúc thọ mà đắc tội với Triệu lão gia cùng quý khách, người thấy như vậy đúng không?

Thôi Sơn đạo nhân mặt biến sắc, nhưng cố biện bạch :

- Khai bẩm Sứ giả! Trước đây ngài có nói rằng chúng ta với tên họ Hàn là thế bất...

Mặt đầy sát khí, không chờ Thôi Sơn đạo nhân nói hết, Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư đã gầm lên :

- Trần Tu! Người nghe lệnh ai?

Quát xong thò tay vào trong ống tăng bào rộng.

Hình như Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu biết động tác đó có ý nghĩa gì, mặt xám đi như gà bị cắt tiết, run giọng nói :

- Khai bẩm Sứ giả, thuộc hạ biết tội.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư lạnh lùng hỏi :

- Người lựa chọn cách nào?

Thôi Sơn đạo nhân chột quỳ sụp xuống nói :

- Sứ giả, đệ tử...

Ngô Bồn đại sư rít lên :

- Nói!

Thôi Sơn đạo nhân thở dài nói :

- Đành vậy! Thuộc hạ chọn Tử Tiền!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà cười hô hô nói :

- Rất tốt! Cách lựa chọn của người giống mọi người, hy vọng người may mắn hơn.

Thôi Sơn đạo nhân đứng lên, mắt không rời bàn tay phải Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà để trong áo cà sa, bước giật lùi mấy chục bước.

Khi Thôi Sơn đạo nhân tới tiền sảnh. Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà quát :

- Đủ rồi! Người chuẩn bị đi! Ta cũng chỉ hạn chế một mũi phi tiền thôi!

Thôi Sơn đạo nhân chột tung mình nhảy lên nóc tiền sảnh, chân vừa chạm tới mái thì một ánh bạch quang lóe lên.

Vốn đã có chuẩn bị, Thôi Sơn đạo nhân vừa đáp xuống đã quay mặt lại ngay, nhưng vẫn không sao tránh được một mũi phi tiên tuyệt mệnh của tên Sứ giả.

Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu rú lên, từ yết hầu một vòi máu phun ra, người lảo đảo xuống mái sảnh xuống mặt tuyết, nằm bất động.

Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư đưa tay bắt lấy mũi phi tiên bay ngược lại, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Lão nạp thất lễ, xin thiếu hiệp lượng thứ!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Không dám!

Nhưng bụng nghĩ thầm :

- Mũi phi tiên mỏng như cánh ve mà xuất thủ chính xác như vậy, công phu đã tới thặng thừa cảnh giới rồi... Khi động thủ, nhất định phải trừ tên này trước mới được.

Triệu Tông Nguyên nói :

- Nào các vị! Chúng ta vào thôi!

Cả bọn tiếp tục hướng tới biệt lâu.

Nội sảnh không lớn bằng tiền sảnh nhưng tráng lệ hơn nhiều, được xếp năm bộ bàn bát tiên nhưng mới có chừng hơn hai chục khách nhân, người nào người nấy mặt mũi thâm trầm, trên bàn chủ tọa chưa có người ngồi, ngoài ra còn một bàn khác còn trống.

Khách nhân chưa cầm đũa, đang ngồi uống trà, không khí rất trầm lặng.

Triệu Tông Nguyên xếp bọn Hàn Tùng Linh bốn người vào bàn trống xong cùng Khang Gia song kiết lên bàn chủ tọa, hướng xuống khách nhân nói :

- Lão phu xin giới thiệu với chư vị một thiếu niên hào kiệt gần đây danh chấn Quan ngoại...

Lão dừng một lúc chừng như muốn tăng thêm ý nghĩa lời nói của mình, sau đó mới chỉ xuống Hàn Tùng Linh nói :

- Chắc trong số các vị không ít người trong thời gian qua nghe đến đại danh Hàn Tùng Linh thiếu hiệp?

Thực ra phản ứng ở đây không giống như ở tiền sảnh, bởi vì hầu hết tân khách đều đoán biết Hàn Tùng Linh, khi chàng mới vào đã chăm chú nhìn.

Triệu Tông Nguyên nói tiếp :

- Hàn thiếu hiệp muốn tự mình làm quen với từng người hay để lão phu giới thiệu?

Câu đó đặt Hàn Tùng Linh vào tình thế khó xử, làm thế nào chàng cũng không khỏi mang tiếng kiêu ngạo.

Hàn Tùng Linh đứng lên nói :

- Các vị ở đây đều là nhân vật thịnh danh trong võ lâm, còn tại hạ chỉ là hạng mạt học hậu tiến, đâu dám so danh đối tính cùng các vị?

Chàng vừa dứt lời thì có người nói :

- Tự biết như vậy là tốt, chỉ tiếc rằng tiểu tử ngươi thức thời hơi muộn một chút.

Hàn Tùng Linh nhìn lên, thấy người vừa nói là một Bạch phát lão nhân ngồi bàn sát chủ tọa, mặt đen như đất nồi, mặt áo kết trăm vảy, bên cạnh dựng một cây trúc trượng.

Lão nói xong bưng chén rượu dốc tuột vào miệng.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Làm sao đệ tử Cái bang cũng tới đây dự lễ thọ của Triệu Tông Nguyên chứ!

Đột nhiên chàng nhớ lại giọng lão hóa tử quen quen, một lúc sao thì nhớ ra chính người đó đã xuất hiện trên bờ vực dận mình bám theo Sơn Quân Dịch Cư Hiền lấy chiếc hòm giao cho Yến Hành Vân, trong lòng đầy hoài nghi, tự hỏi :

- Hôm đó rõ ràng lão ta có ý giúp mình, không biết bây giờ ngồi đây với tư cách là gì? Có thể cũng như Côn Lôn tam lão...

Triệu Tông Nguyên rất chú ý đến chiếc hòm trong tay Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, bây giờ thấy y nhập tiệc vẫn cứ cầm trên tay, liền nói :

- Yến đại hiệp, sao không để vật trên tay xuống cho khỏi vướng?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp gọn :

- Ta sợ bị trộm mất.

Triệu Tông Nguyên mặt sa sầm nói :

- Đây là trang viện của lão phu, sẽ không xảy ra chuyện đó đâu.

Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Ở đây càng không yên tâm!

Khang Nguyên Hải ngồi bên phải Triệu Tông Nguyên đứng bật lên “Hừ” một tiếng nói :

- Các hạ cốt làm hạ uy tín của chúng ta chứ gì? Không biết trong hòm là vật kỳ trân hiếm thế mà Ân Hiền trang chúng ta không bồi thường được?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Không phải kỳ trân dị bảo, nhưng dù các ngươi đem hết tài sản của Ân Hiền trang cũng không đủ bồi thường.

Khang Nguyên Hải hỏi :

- Đó là vật gì? Đáng giá mấy trăm vạn, chỉ là một chiếc quan tài!

Triệu Tông Nguyên đứng bật lên, mặt đỏ bừng gào lên :

- Yến Hành Vân, có phải ngươi thực tâm đến đây phá hoại không?

Nên biết trong lễ thọ mà có người đưa quan tài đi qua đường đã là điều đại kỵ, nói gì mang tới tận đại sảnh?

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bốn đại sư nói :

- Triệu đại hiệp bớt giận. Ở đây tổ chức lễ thọ, trên quan tài cũng có chữ Thọ, có gì xung khắc với nhau đâu?

Triệu Tông Nguyên ngấm ngấm một lúc rồi cười nói :

- Đại sư nói không sai! Người sống trăm năm, chung quy cũng trở về gốc thọ, lão phu quả thật quá hồ đồ, xin Yến đại hiệp lượng thứ cho!

Nói xong chấp tay rồi ngồi xuống.

Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Tên này thoát hi thoát nộ, thay đổi trong chớp mắt như vậy, quả là nhân vật đáng sợ. Chẳng trách nào hắn được Tam Phật đài giao cho thống lãnh lực lượng ở Quan ngoại.

Không khí căng thẳng nhanh chóng lắng dịu xuống.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bốn đại sư bưng chén rượu lên nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn thiếu hiệp, chúng ta có thể coi là cố nhân, lão nạp xin kính ngươi một chén.

Hàn Tùng Linh cũng bưng chén lên đáp :

- Không dám! Mời Đại sư!

Hai người uống xong chén rượu, Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bốn đại sư lại nói :

- Vừa rồi câu chuyện của chúng ta còn bỏ dở. Ngoài chuyện hai mươi bốn mũi phi tiền, thiếu hiệp còn biết gì về lão nạp nữa?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Tỷ như việc trong Thất đại sứ giả của Tam Phật đài thì các hạ đứng ngôi đầu tọa, không sai chứ?

Trong sảnh đường bỗng lặng phắc.

Đương nhiên tại tọa đều là nhân vật có địa vị của Tam Phật đài, biết rõ thân phận của Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà nhưng vì đó là bí mật của bốn phái nên không ai dám nói ra, nay bị Hàn Tùng Linh vạch trần, tất cả đều sững sờ.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư chợt cười “hồ hô” nói :

- Hàn minh chủ! Người đoán đúng. Xác thực lão nạp là Đầu tọa sư giả của Tam Phật đài.

Lão chỉ sang lão nhân ngồi bên phải mình tuổi độ thất tuần, sắc mặt hồng hào, chỉ còn lại một nửa vòng tai phải nói :

- Còn trong Thất đại sư giả thì vị này đứng thứ năm, danh hiệu Cửu Đạo Thần. Như vậy người không còn nghi vấn gì nữa chứ?

Không ngạc nhiên cũng không chút sợ hãi, Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Đối với tôn giá, Hàn mỗ không có gì nghi vấn nữa, vì thế sẽ có việc dành cho hai vị.

Chàng nhìn sang Triệu Tông Nguyên nói tiếp :

- Triệu lão gia, còn có ba vị quý khách nữa, tại hạ phiền lão gia giới thiệu giúp.

Triệu Tông Nguyên không ngờ Hàn Tùng Linh nhanh chóng nhận ra hai vị Sư giả như thế, trong lòng không khỏi lo lắng cho kế hoạch của mình, nhưng vẫn giữ trấn tĩnh đáp :

- Hàn thiếu hiệp định nói về Côn Lôn tam lão phải không? Lão phu quả là sơ suất...

Lão vừa nói xong thì ở bàn bên cạnh Hàn Tùng Linh một lão đạo nhân tóc bạc như mây, chừng tám mươi tuổi đứng lên chấp tay hướng sang bàn chủ tọa nói :

- Triệu thí chủ, bản đạo đại diện cho Côn Lôn Tam Tử có một yêu cầu, mong Triệu thí chủ lượng thứ cho...

Triệu Tông Nguyên chợt trầm giọng hỏi :

- Thế nào? Ba vị định cáo từ hay sao?

Bạch phát lão đạo gật đầu :

- Chính thế, Côn Lôn Tam Tử nhận thiệp mời tới đây, tuy chỉ là hoang cây dã quả nhưng cũng là chút vật mừng thọ, dù chưa được chu toàn nhưng đó cũng là tận nghĩa rồi. Là người xuất gia không muốn lưu ở chốn hồng trần lâu, tới đây chúng tôi xin cáo từ.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung ngồi bên Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư cất giọng khàn khàn nói :

- Thân đã ở trong giang hồ tất khó thoát ra ngoài chuyện thị phi. Đạo gia, chỉ e các vị muốn yên tĩnh cũng không được.

Lão đạo nhũ mày nói :

- Bản đạo đã xin phép chủ nhân được cáo từ rồi.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung cười thâm trầm nói :

- Đó chẳng qua là lão phu kiến nghị thôi, còn quyết định là của Triệu lão gia và ba vị đạo gia.

Lão đạo sĩ lạnh lùng nói :

- Đó là lẽ đương nhiên!

Lại nhìn lên Triệu Tông Nguyên nói :

- Nếu thí chủ không có gì sai bảo thêm, bọn bản đạo xin cáo từ!

Triệu Tông Nguyên nhũ mày nói :

- Ở đây dù xảy ra bất cứ việc gì, lão phu cũng quyết không để liên quan đến ba vị. Ba vị từ ngàn dặm đến đây không phải dễ dàng, sao không để Triệu Tông Nguyên tận tình tiếp đãi mà giữa chừng bỏ đi chứ? Nếu làm thế, sau này tin tức truyền ra giang hồ, há đồng đạo không đàm tiếu là Triệu Tông Nguyên bạc đãi khách nhân?

Lão đạo sĩ tuy hiểu rằng đối phương tranh tình đoạt lý nhưng không muốn đắc tội với nhân vật hùng danh đệ nhất Quan ngoại đầy thế lực này, đành nói :

- Lão thí chủ hậu đãi tân khách, Thúy Tùng viên là nơi quy tập hiền tài, trong võ lâm ai ai cũng biết. Bây giờ bọn bản đạo từ biệt thì có ai đàm tiếu?

Huống chi chúng tôi đã hưởng thịnh yên rồi?

Triệu Tông Nguyên cười đáp :

- Triệu mỗ tuy không sánh nổi với sự hiếu khách của Hà Hải, nhưng tự tin chưa có chỗ nào sai với đồng đạo võ lâm. Ba vị đạo trưởng đức cao vọng trọng, danh chấn giang hồ. Triệu Tông Nguyên không biết có chỗ nào sai mà tiệc chưa tàn ba vị đã định đi, xin nói cho Triệu mỗ được biết?

Về mặt lão đạo sĩ trở nên ngưng trọng, không biết trả lời thế nào.

Triệu Tông Nguyên nói :

- Nếu Triệu mỗ không có chỗ nào sai thì xin mời ba vị ngồi xuống đi.

Lão đạo sĩ không ngồi, nhưng càng lúc càng lúng túng.

Đột nhiên Hàn Tùng Linh ngửa mặt cười to một tràng.

Triệu Tông Nguyên ngạc nhiên hỏi :

- Có gì mà Hàn thiếu hiệp cao hứng như thế?

Hàn Tùng Linh thôi cười đáp :

- Triệu tiền bối hùng tài đại lược, ngôn từ thận trọng làm người ta khó mà bắt bẻ. Chẳng trách gì mà được coi là lãnh tụ võ lâm ở Quan ngoại. Hôm nay được mục kích tận mắt một nhân vật như thế, Hàn mỗ sao không cao hứng?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên làm sao không hiểu hàm ý châm biếm trong lời tán dương này?

Tuy vậy lão ta vẫn làm ra bộ thích thú nói :

- Hàn thiếu hiệp quá khen, thật ra Triệu mỗ chưa thật xứng đáng với sự tín nhiệm của võ lâm đồng đạo...

Hàn Tùng Linh thân nhiên nói tiếp :

- Tuy nhiên Hàn mỗ cho rằng việc Triệu tiền bối tranh tình đoạt lý để cưỡng ép Côn Lôn tam lão ở lại, đối với quý trang chỉ có hại mà không có lợi gì cả.

Triệu Tông Nguyên cười hỏi :

- Ngươi giải thích xem?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chính Triệu tiền bối cũng biết Côn Lôn tam lão muốn đi vì không muốn can dự vào chuyện thị phi của các ngươi, có giữ họ ở lại cũng đâu có ép buộc được ba vị đức cao vọng trọng đó xuất thủ trợ giúp quý trang?

Triệu Tông Nguyên vẫn giữ nụ cười trên môi hỏi :

- Hàn thiếu hiệp nói thế làm lão phu có cảm tưởng rằng các vị tới đây không phải để chúc thọ lão phu...

Hàn Tùng Linh cười “hô hô” nói :

- Đúng thế, vì hôm nay cũng không phải là ngày sinh nhật của Triệu đại hiệp, và bữa tiệc này về thực chất cũng không phải là đại lễ mừng thọ mà.

Triệu Tông Nguyên hỏi :

- Ngươi làm sao biết hôm nay không phải là ngày sinh nhật của lão phu?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Có rất nhiều nguyên nhân để suy đoán...

Chàng nhìn sang Sơn Quân Dịch Cư Hiền ngồi sát bên phải mình nói tiếp :

- Một trong những nguyên nhân đó là vị Dịch tiền bối này chỉ mới hôm qua mới nói cho Hàn mỗ biết hôm nay là sinh nhật của Triệu Đại hiệp.

Triệu Tông Nguyên nhú mày nói :

- Hàn thiếu hiệp nói gì mà lão phu nghe không hiểu. Dịch bằng hữu là người của ngươi, vì sao ngươi lại nghi ngờ vào sự chân thực của vị đó?

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Triệu đại hiệp nói sai rồi! Dịch tiền bối là người của các vị. Nói cho dễ nghe một chút là thừa lệnh cùng đi với chúng tôi mà thôi. Thực ra điều đó làm cho Dịch tiền bối chịu nhiều gian khổ mà chưa đạt được hiệu quả gì. Trái lại Hàn mỗ nhân đây cũng tỏ lời cảm ơn Dịch tiền bối vì đã giúp mình một việc quan trọng.

Triệu Tông Nguyên buột miệng hỏi :

- Việc gì?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Thực ra đó cũng là ý tốt của Dịch tiền bối, muốn đổi bảy tám tên đệ tử giả áo túi com của quý phái để lấy nhân vật hữu danh hơn là Bạch Sát Tinh Bốc Vân Quân, ông ta chỉ không ngờ vì việc đó mà giúp cho Hàn mỗ một việc rất quan trọng là đoạt được chiếc hòm linh cốt của mẫu thân vị Hoang Thành Cô Kiếm Yên Hành Vân, giúp vị đó thoát khỏi sự khống chế của Tam Phật đài.

Triệu Tông Nguyên nhìn Sơn Quân Dịch Cư Hiền, ánh mắt thấp thoáng sát cơ.

Hàn Tùng Linh lại nói :

- Triệu đại hiệp, đừng nóng giận! Người không biết thì không có tội. Dịch tiền bối đâu ngờ vì mưu lợi cho bốn phái mà làm hỏng đại sự?

Sơn Quân Dịch Cư Hiền bấy giờ mới nhận ra sai lầm nghiêm trọng của mình, trán toát mồ hôi.

Triệu Tông Nguyên trấn tĩnh lại nói :

- Hàn thiếu hiệp, chuyện gì mà Bạch Sát Tinh Bốc Vân Nhân, linh cốt mẫu thân Hoang Thành Cô Kiếm, nào là sự khống chế của Tam Phật đài... lão phu nghe mà không hiểu chút gì cả...

Hàn Tùng Linh nói :

- Nếu vậy có lẽ Hàn mỗ nói chuyện này thì Triệu đại hiệp hiểu rõ hơn...

- Chuyện gì nói xem?

- Triệu đại hiệp có nhớ hơn mười ngày trước đó có phái người đến Huyền Âm động ở Bắc Phong Ma Thiên lĩnh tìm một lão đạo không?

Triệu Tông Nguyên mặt thoáng biến sắc, gật đầu đáp :

- Không sai. Lão phu nghe nói Khổng Tước chân nhân ngã bệnh nằm trong Huyền Âm động nên phái người đưa vị bằng hữu đó về đây chữa bệnh.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Nếu biết Triệu đại hiệp có tâm trường bỏ tất như thế thì Hàn mỗ không nên nghi ngờ mới phải.

Triệu Tông Nguyên có phần yên tâm nói :

- Hàn thiếu hiệp xuất đạo chưa lâu nên chưa hiểu nhiều về lão phu đó thôi. Sau này qua thời gian chúng ta sẽ hiểu nhau hơn.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Thực tình Hàn mỗ nên xin lỗi các vị vì nhầm lẫn một chút, vì Khổng Tước chân nhân ở Tùng Hải động phía nam Ma Thiên lĩnh, Hàn mỗ lại nói sai thành Huyền Âm động phía bắc. Để bổ cứu, Hàn mỗ đã tới trước, vào Huyền Âm động chờ. Mấy tên thuộc hạ của Triệu đại hiệp nghĩ rằng quá dễ dàng đắc thù nên không thêm úp mở, đứng trước Huyền Âm động gọi đích danh Khổng Tước chân nhân ra chịu chết. Tiếc rằng Hàn mỗ không để tên nào sống quay lại, nếu không ắt Triệu đại hiệp không bị bất ngờ như thế.

Tới đó nhìn Triệu Tông Nguyên hỏi :

- Chuyện này thì đại hiệp không thể phủ nhận là mình không hiểu chứ?

Ánh mắt Triệu Tông Nguyên lóe lên tia ác độc nhưng tắt rất nhanh, bình thản nói :

- Hàn thiếu hiệp, luận về tâm trí, mưu kế và võ công, người đều được coi là nhân vật kiệt xuất. Sau khi người bình định Tam Tinh bang và đánh bại Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch công tử và Quý Hỏa Nhạc Lương, lão phu không đánh giá thấp người. Chính vì thế mà không ít người phản đối việc lão phu hôm nay bố trí hết sức chu đáo để đón tiếp người.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Triệu đại hiệp, bây giờ thì chúng ta có thể đi thẳng vào vấn đề được rồi chứ?

Triệu Tông Nguyên cười đáp :

- Hô hô! Đương nhiên! Đương nhiên! Ngươi nói trước đi!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Sau khi Tam Tinh bang bị diệt, Thúy Tùng viên là căn cứ cuối cùng của Tam Phật đài ở Quan ngoại?

Triệu Tông Nguyên gật đầu đáp :

- Cũng là phòng tuyến vững chắc nhất.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Hàn mỗ cũng nghĩ thế.

- Nhưng ngươi đã tới đây!

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai, Hàn mỗ đã tới. Bây giờ mới biết các hạ đánh giá ta quá thấp. Hàn mỗ tưởng rằng ít nhất là có hai trong số ba nhân vật chủ chốt của Tam Phật đài tới đây mới phải.

Triệu Tông Nguyên nói :

- Lão phu đã bố trí chu đáo, tin chắc với lực lượng này là quá đủ. Hàn minh chủ! Nếu không tin thì ngươi cứ thử xem?

Hàn Tùng Linh không đáp, chợt bung chén rượu lên nói :

- Hàn mỗ mượn hoa cúng Phật, chúc Triệu đại hiệp vạn thọ vô cương!

Nói xong uống một hơi cạn chén.

Từ khi nhập tọa, chỉ trừ chi tiết nhỏ về chiếc hòm của Hoang Thành Cô Kiếm, cho tới nay thì không khí vẫn còn có thể nói là rất hòa bình, nhưng trong đại sảnh đều là những nhân vật lừng danh trong thiên hạ nên chẳng khó gì mà chẳng nhận ra trong sự hòa bình giả tạo đó ngầm chứa sung mãn sát cơ.

Triệu Tông Nguyên cũng bung chén lên uống cạn, cười nói :

- Lão phu năm nay vừa tròn bảy mươi, tuy ngày không chính xác nhưng điều đó không quan trọng. Bảy mươi năm qua lão phu luôn được như nguyện, hy vọng lần này cũng thế.

Nói xong quăng chén đi.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, chén rượu bắn vào cột vỡ tan.

Cùng lúc đó Sơn Quân Dịch Cự Hiền xuất thủ như chớp, chớp lấy uyển mạch Hàn Tùng Linh đặt trên bàn ngay trước mặt mình.

Ai cũng không ngờ tới việc này, và không ai đề phòng. Thực ra với khoảng cách chưa tới một thước, có đề phòng cũng không phản ứng kịp.

Bạch Phong công chúa chớp nhanh đôi Nhạn Linh kiếm đứng lên, nhưng Sơn Quân Dịch Cự Hiền lạnh lùng nói :

- Tiểu nha đầu! Nếu ngươi muốn tình lang ngươi chết nhanh hơn thì cứ việc xuất thủ.

Bạch Phong công chúa mặt tái mét nhưng không dám làm gì, chỉ buông tiếng rủa :

- Đồ vô sỉ!

Triệu Tông Nguyên đắc ý cười to nói :

- Hô hô! Hàn Tùng Linh! Vừa rồi ngươi nói đúng, nguyên Dịch Cự Hiền là người của chúng ta. Ngươi đã biết như thế sao còn phạm sai lầm? Lão phu rất lấy làm tiếc!

Với nét mặt hết sức bình tĩnh. Hàn Tùng Linh nhìn lão trả lời :

- Đa tạ Triệu đại hiệp đã quan hoài. Thực ra Hàn mỗ vẫn không quên Dịch lão trượng.

Rồi nhìn sang Dịch Cự Hiền trầm giọng nói :

- Các hạ, phúc họa vô môn. Hôm nay ngươi đã tự bóc trần bộ mặt thật của mình, nhưng không tự nhận thức được rằng mình chỉ là một con tốt thừa trong ván cờ của Tam Phật đài mà thôi.

Về trấn tĩnh của chàng khiến chúng nhân trong đại sảnh đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Dịch Cự Hiền cười “hô hô” nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu vô cùng khâm phục sự trấn định của ngươi, thừa nhận rằng ngươi còn trẻ như thế mà có phong độ của một bậc tông sư. Tuy nhiên lão phu lại nhận định rằng ngươi không có gì đáng sợ như nhiều người tưởng.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Dịch Cự Hiền! Ngươi đặc ý hơi sớm đấy.

Vừa nói vừa đưa tay trái lên.

Dịch Cự Hiền quát :

- Không được động!

Hàn Tùng Linh tựa hồ không nghe, vẫn chậm rãi đưa tay trái lên.

Dịch Cự Hiền vận lực bóp mạnh vào uyển mạch đối phương, lại quát lên :

- Ta bảo không được động, ngươi có nghe không?

Triệu Tông Nguyên vừa rồi thấy Dịch Cự Hiền chộp được uyển mạch Hàn Tùng Linh thấy nhẹ cả người, bây giờ lại trở nên lo lắng nghĩ thầm :

- Nếu Dịch Cự Hiền không khống chế được hấn thì tình hình hôm nay không đơn giản đâu!

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã đưa tay trái lên sang gần sát bàn tay trái Dịch Cự Hiền đang giữ lấy uyển mạch mình nói :

- Lão thất phu! Nếu ngươi đã xuất hết công lực thì chuẩn bị nhận mệnh đi!

Bộ mặt Dịch Cự Hiền dần dần co rúm lại, sự đặc ý biến mất, thay vào đó là nỗi thống khổ.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư đã nhận ra người đang bị khống chế không phải Hàn Tùng Linh mà chính là Dịch Cự Hiền, liền thò tay vào ống tăng bào, lấy ra toàn bộ hai mươi bốn chiếc phi tiền mỏng như cánh ve óng ánh bạc.

Lúc đó Sơn Quân Dịch Cự Hiền đã dốc toàn bộ nội lực, biết khả năng khống chế đối phương liền vận công vào hữu chưởng sẵn sàng ứng phó.

Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm cũng đã ở trong tư thế chuẩn bị xuất thủ.

Trong số quần tặc, ngoài Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư, nhiều tên khác cũng biết song phương đang ở giai đoạn kiếm phát cung giương, sẵn sàng đối địch.

Không khí càng lúc càng căng thẳng.

Chợt vang lên một tiếng quát :

- Nằm xuống!

Âm thanh phát từ miệng Sơn Quân Dịch Cự Hiền. Hấn quát xong vùng hữu chưởng với thập thành công lực đánh tới ngực Hàn Tùng Linh.

Chính lúc ấy hấn chợt cảm thấy cổ tay trái tê đi, nội lực toàn thân ào ạt thoát ra ngoài, hữu chưởng đánh ra chỉ còn lại vài phần công lực.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư đã lường trước tình huống này, vừa thấy Dịch Cự Hiền thất thủ liền nhón lấy ba mũi phi tiền bắn tới Hàn Tùng Linh.

Khoảng cách chỉ hai bàn, phi tiền không phát âm thanh nào, chỉ loáng một cái là tới mục tiêu.

Một tiếng rú vang lên, một nhân ảnh tung lên không ngã xuống phía sau bàn tiệc, cách chừng hai trượng.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư cười “hô hô” nói :

- Hàn Tùng Linh! Thì ra ngươi cũng không chịu nổi ba mũi phi tiễn của lão...

Chữ “nạp” còn chưa phát ra thì Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà chợt ngừng bật vì phát hiện thấy người trúng phi tiễn của mình bỏ mạng không phải là Hàn Tùng Linh.

Son Quân Dịch Cự Hiền lãnh một lúc cả ba mũi phi tiễn nhưng chưa chết ngay, hướng đôi mắt đã bắt đầu đại dần nhìn Hàn Tùng Linh thăm giọng nói :

- Hàn Tùng Linh... ngay từ đầu lão phu... đã cảm thấy ngươi... rất đáng sợ... tiếc rằng... không kịp xa ngươi...

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Bây giờ thì ngươi đã rời xa rồi.

Dịch Cự Hiền cố sức nói :

- Phải... ta...

Tới đó chợt ọc ra một bãi máu, chân tay duỗi ra, thở hắt một hơi cuối cùng, hồn lìa khỏi xác...

Bạch Phong công chúa chợt buông tiếng thở dài.

Tuy Sơn Quân Dịch Cự Hiền đã phản bội nàng cho đến thời điểm cuối cùng nhưng nàng vẫn không quên trong thời gian khó khăn mình từng được Dịch Cự Hiền dốc lực tương trợ.

Việc ân oán giữa người với người sống giữa nhân gian quả là một vấn đề hết sức phức tạp và khó ứng xử.

Máu đã đổ trong đại sảnh, lễ thọ đã mất đi ý nghĩa của nó, mà thực chất chính Triệu Tông Nguyên đã thừa nhận đây chỉ là chiêu bài mà thôi.

Côn Lôn tam lão đã xác định quyết tâm, lão đại lại đứng lên, hướng sang Triệu Tông Nguyên nói :

- Triệu lão thí chủ, bọn bản đạo cáo từ.

Triệu Tông Nguyên trầm giọng hỏi :

- Ba vị muốn thoát khỏi quan hệ ở đây?

- Bản đạo không phủ nhận, vì thực tế Côn Lôn tam lão chỉ là ngoại nhân, không quan hệ với bên nào.

Lão đại trong Khang Gia song kiệt Khang Nguyên Sơn chợt đứng lên nói :

- Ân Tùng Tử! Ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai và ở đâu không?

Lão đại trong Côn Lôn tam lão được xưng là Ân Tùng Tử vẫn giữ thái độ trầm tĩnh đáp :

- Triệu thí chủ tuy rằng uy danh rất lớn trong giang hồ, được coi là lãnh tụ vùng Quan ngoại, nhưng trước đây bản đạo đã nói qua. Côn Lôn tam lão chúng tôi từ lâu không tranh chấp đến những ân oán giang hồ, nên không có lý do gì ở lại đây.

Khang Nguyên Hải cười nhạt hỏi :

- Người xuất gia lấy từ bi làm gốc. Thấy người bị giết ngay trước mặt, đạo trưởng có cảm tưởng gì?

Ân Tùng Tử đáp :

- Trời có thiên đạo, người có nhân tâm. Bản đạo đã không muốn can dự vào chuyện ân oán giang hồ nên không dám nhận xét.

Khang Nguyên Sơn lạnh giọng :

- Ân Tùng Tử, đây không phải nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Ngươi cho rằng bọn trang không đủ khả năng giữ khách hay sao?

Ân Tùng Tử đáp :

- Nghe giọng lưỡi thí chủ thì đang uy hiếp người ta. Bản đạo muốn hỏi một câu: chẳng lẽ Thúy Tùng viên này là nơi long đàm huyết hồ?

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn đại sư phóng ba mũi phi tiễn mà không làm gì được Hàn Tùng Linh, trái lại còn ngộ sát Sơn Quân Dịch Cự Hiền, vừa thẹn vừa tức, sinh lòng giận cá chém thớt. Nghe Ân Tùng Tử đối đáp với Khang Nguyên Sơn liền chen lời :

- Lão nạp nói rằng đây đúng là long đàm huyết hồ, các ngươi muốn xông ra thì cứ thử xem.

Hai lão đạo sĩ khác từ đầu vẫn ngồi yên không nói gì, bây giờ chợt đứng lên.

Ân Tùng Tử nói :

- Nếu các vị thừa nhận đây là long đàm huyết hổ, đã biết thế nào cũng chết, chúng tôi cũng đành phải liều mạng xông ra thôi. Nào các huynh đệ, chúng ta đi.

Nói xong rồi bàn đi thẳng tới cửa.

Hai lão đạo sĩ kia bước theo, dáng rất ung dung.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà chớp lấy mũi phi tiên định xuất thủ thì bị Triệu Tông Nguyên ngăn lại :

- Hãy để chúng đi.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà hậm hực nói :

- Triệu lão gia sợ chúng, còn bốn tọa thì không sợ.

Mắt chợt phát hàn quang, Triệu Tông Nguyên đành giọng nói :

- Ngô Bồn! Ta đã nói để chúng đi, ngươi nghe rõ rồi chứ?

Côn Lôn tam lão tuy dáng ung dung nhưng kỳ thực trong lòng rất cảnh giác, vừa đi vừa vận công đề phòng.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà trầm giọng hỏi :

- Triệu lão gia, đó là mệnh lệnh?

Triệu Tông Nguyên gật đầu :

- Không sai!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà “hừ” một tiếng nói :

- Triệu Tông Nguyên, ngươi có biết thân phận của lão nạp trong Tam Phật đài là gì không?

Triệu Tông Nguyên đáp :

- Lão phu không cần biết!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà rút lên :

- Triệu Tông Nguyên, ngươi định làm phản hay sao? Việc của ta sao ngươi dám can thiệp vào?

- Ngô Bồn, chỉ e người định làm phản chính là ngươi chứ không phải lão phu.

Dứt lời vung tay phát ra một vật bay tới trước mặt Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà.

Lão hòa thượng chưa kịp tránh thì vật đó đã cắm xuống bàn, nhìn lại nguyên là một tấm thẻ đồng lớn bằng ba ngón tay.

Liếc qua tấm thẻ đồng, Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà mặt liền biến sắc đứng lên hướng sang Triệu Tông Nguyên cung kính nói :

- Thuộc hạ không biết Triệu lão gia là Bắc hộ pháp trấn Trường Bạch sơn nên mạo phạm, xin Tổng hộ pháp trị tội.

Không nhìn Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà, Triệu Tông Nguyên nhìn Côn Lôn tam lão đã tới dừng lại bên cửa nói :

- Ba vị đạo trưởng nghe rõ rồi chứ? Chúng ta sẽ gặp lại sau. Bắc hộ pháp Trường Bạch sơn dưới trướng Tam Phật đài Triệu Tông Nguyên không tiễn.

Ân Tùng Tử quay lại nói :

- Trời xanh có đức hiếu sinh. Mấy năm qua ở Quan ngoại, Triệu lão thí chủ giúp Tam Phật đài làm không ít việc...

Bây giờ đã biểu lộ thân phận, Triệu Tông Nguyên không cần kiêng kỵ gì nữa, cười “hô hô” nói :

- Đạo trưởng định nói là Triệu mỗ giết không ít người, hơn nữa rất nhiều người trong số đó là nhân vật nghĩa hiệp lừng danh phải không? Hô hô, lão phu thừa nhận đã diệt trừ không ít người chống đối mình. Bây giờ dù có thêm mấy người cũng chẳng sao. Triệu mỗ khuyên ba vị sau khi về tới Côn Lôn rồi, hãy tìm một nơi thật ẩn mật mà định cư.

Ân Tùng Tử đáp :

- Bọn bản đạo nay đã vào tuổi cổ lai hy, chết không đáng tiếc. Khi về tới Côn Lôn xin hầu giá. Bất cứ lúc nào Triệu hộ pháp đại giá quang lâm đều sẵn sàng hầu tiếp.

Nói xong bước ra khỏi cửa.

Triệu Tông Nguyên thu ánh mắt lại nhìn Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà nói :

- Ngộ Bồn!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà cứng người đáp :

- Có thuộc hạ!

Triệu Tông Nguyên ra lệnh :

- Thu ba mũi phi tiền lại đi!

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà “dạ” một tiếng bước tới thi thể Sơn Quân Dịch Cư Hiền thu lấy ba chiếc phi tiền rồi quay về chỗ.

Triệu Tông Nguyên hỏi :

- Ngộ Bồn sử giả một lúc phi xuất được bao nhiêu mũi phi tiền?

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà đáp :

- Thuộc hạ phát được mười hai mũi một lần, còn gia sư phát được hai mươi mũi.

- Lệnh sư là ai?

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà ngập ngừng chốc lát mới trả lời :

- Gia sư đang phụng sự dưới quyền Tam Phật đài.

Triệu Tông Nguyên nhú mày hỏi :

- Thân phận thế nào?

- Gia sư giữ chức vị Đường chủ.

Triệu Tông Nguyên rung động nghĩ thầm :

- Trong Tam Phật đài có tam đường là Thanh Liên, Hồng Liên và Bạch Liên đường, thân phận chỉ kém ba vị Phật gia. Sao mình không nghe nói có vị Đường chủ nào sử dụng phi tiền?

Nghĩ đoạn liền hỏi :

- Đó là vị nào?

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà đáp :

- Gia sư nghiêm lệnh cho thuộc hạ không được tiết lộ danh hiệu của lão nhân gia, và nhiều năm nay không dùng đến phi tiền.

Triệu Tông Nguyên không dám cất vấn thêm, sắc mặt cũng hòa hoãn lại nói :

- Vậy xin Sứ giả thử phát xuất một lúc mười hai mũi phi tiền xem uy lực tới mức độ nào?

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà nói :

- Bồn tọa chưa từng gặp đối thủ nào mà phải dùng tới chừng đó ám khí.

Triệu Tông Nguyên cười nói :

- Hiện trong chúng ta có một vị, sao ngươi không thử xem?

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà hiểu ra ngay, cười nói :

- Bỏn tọa thật ra cũng có ý như vậy. Hô hô hô...

Nói xong đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nói :

- Hàn minh chủ! Giữa chúng ta bây giờ không có gì phải khách sáo nữa. Ngươi hiểu ý lão phu chứ?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ đã dám xông vào Thúy Tùng viên này ắt không có ý định tay không rời khỏi đây. Vậy trong các ngươi ai xuất thủ trước cũng như nhau cả.

Triệu Tông Nguyên cười “hô hô” nói :

- Rất hào khí, vậy ngươi có cần đổi vị trí để khỏi liên lụy đến người khác không?

- Đã chấp nhận đối đầu sinh tử, tôn giá cần gì nhắc điều đó? Đối phó với hạng hạ lưu các ngươi, chúng ta sẵn sàng chấp nhận mọi thủ đoạn, xuất thủ đi, đừng giả giọng từ bi nữa.

Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà không nén nổi quát lên :

- Tiểu bối! Ngươi đã muốn chết nhanh thì lão phu vui lòng cho các ngươi thỏa nguyện.

Dứt lời vung cả hai tay lên.

Mười hai mũi phi tiền phân thành hai tốp bay đi vun vút hướng sang Hàn Tùng Linh, Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Yến Hành Vân vốn là người kiêu ngạo, thấy đối phương hùng hổ như thế đã mấy lần định phát tác, nhưng vì thấy Hàn Tùng Linh giữ được trầm tĩnh như vậy, thân phận mình là nô bộc không dám vô lễ nên cố nhịn lại.

Nhưng tới khi Phi Tiền Truy Hồn Đầu Đà xuất thủ, không chờ Hàn Tùng Linh sai bảo, y biết mình cần phải làm gì.

Kiểm đã cầm sẵn trong tay, chỉ trong chớp mắt Yến Hành Vân đã rút ra vung lên.

Rút kiếm, tung mình, phát chiêu, động tác nhanh không sao tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Huyết tẩy Thúy Tùng viên

Hàn Tùng Linh không ngờ Yến Hành Vân xuất thủ, thấy vậy liền kinh hãi kêu lên :

- Không được chạm đến phi tiền!

Bây giờ chàng đã dùng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đánh bật mười mũi phi tiền, trong khi đó Yến Hành Vân đang múa kiếm chém vào hai mũi bắn tới mình.

Chợt nghe những tiếng loảng xoảng vang lên, Bạch Phong công chúa thấy hàng chục đốm sáng bay là tả xuống mặt bàn, may mà không có tia nào bắn tới mình.

Hai mũi phi tiền bị Yến Hành Vân chém trúng nổ bùng thành mười mấy mảnh nhỏ vẫn không hề giảm bớt tốc độ, hơi lạng đi một chút rồi cứ giữ phương hướng ban đầu bắn thẳng vào người Hàn Tùng Linh, Bạch Phong công chúa và Yến Hành Vân.

Hàn Tùng Linh vung kiếm như chớp, nhảy mắt đánh rơi gần hết, duy nhất còn một mảnh cắm vào cánh tay trái Yến Hành Vân.

Hàn Tùng Linh thu kiếm nói :

- Hành Vân, hãy rút mũi phi tiền và tra thuốc chữa thương đi. Chúng ta còn phải đối phó với những trường ác liệt hơn đây!

Yến Hành Vân nhớ lại tình cảnh vừa rồi, vô tình làm ám khí địch nổ tung tăng thêm uy lực, nếu không được Hàn Tùng Linh thi triển kiếm pháp thần kỳ chớp mắt đánh rơi mấy chục mảnh phi tiền thì hậu quả thế nào?

Đều có kiếm trong tay, Hàn Tùng Linh đánh bật mười mũi phi tiễn một cách an toàn, trong lúc đó y chỉ đối phó với hai mũi mà lại làm hỏng việc, trong lúc bối rối cũng không biết khắc phục hậu quả, nếu một mình gặp Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà thì làm thế nào?

Lại thấy hàn quang lấp lánh, Yên Hành Vân kêu lên :

- Thiếu chủ, phi tiễn...

Tuy nói chuyện, nhưng Hàn Tùng Linh vẫn không rời mắt nhìn Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà, thấy hắn vừa chop nắm phi tiễn ném ra liền nhảy vút lên vung kiếm ra.

Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm có công năng thần kỳ, hàn khí và hấp lực trong đó có khả năng không làm bất cứ loại hỏa khí nào phát nổ.

Thủ thuật phóng phi tiễn của Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà có thể cao minh hơn Quý Hòa Nhạc Lương, nhưng ám khí của hắn đâu có thể sánh với Lâm Hòa đạn?

Chỉ sau chốc lát, cả mười hai mũi phi tiễn đều bị điểm rơi.

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn thấy vậy mặt tái ngắt, chỉ riêng Triệu Tông Nguyên là còn giữ được bình tĩnh.

Hàn Tùng Linh đánh rơi ám khí xong làm như không có chuyện gì xảy ra lại đáp xuống đến bên Yên Hành Vân nhẹ giọng nói :

- Hành Vân, trị thương đi!

Hoang Thành Cô Kiếm trấn tĩnh lại, buông tiếng thở dài nói :

- Chút thương tích ngoài da đáng kể gì? Thiếu chủ hôm nay cứu thuộc hạ một lần...

- Đừng nói chuyện đó nữa! Trị thương đi!

Yên Hành Vân đáp :

- Thiếu chủ, bây giờ thuộc hạ không có thời gian quan tâm đến chút thương tích xoàng xĩnh đó!

Nói xong đá bay chiếc ghế sau lưng mình, bước về phía Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà.

Hàn Tùng Linh nhìn lên bàn Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Khang Gia song kiết nói :

- Tên họ Triệu! Nếu các ngươi chưa có hành động gì thì Hàn mỗ còn chưa động tới đâu!

Rồi nhìn theo Hoang Thành Cô Kiếm Yên Hành Vân nhắc thêm một câu :

- Hành Vân, vừa rồi Đại sứ giả dùng phi tiễn chỉ giáo chúng ta. Có đi mà không có lại là thất lễ. Bây giờ ngươi cũng nên dùng những gì mình có đáp lễ cho phải đạo!

Nguyên chàng sợ Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà không có binh khí, ngoài phi tiễn ra, nếu hắn dùng tay không đối địch ắt sẽ làm mất sở trường dụng kiếm của Yên Hành Vân nên dặn thêm câu đó.

Hoang Thành Cô Kiếm nóng lòng muốn xuất thủ ngay, gật đầu đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong nhìn Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà hỏi :

- Bằng hữu, chúng ta bắt đầu chứ?

Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà thấy bảo bối thất hiệu vừa sợ vừa tức, nay thấy đối phương đến khiêu chiến không khỏi hoang mang, nhưng cũng đứng lên nói :

- Tên họ Yên! Phát kiếm đi! Phật gia sẽ dùng tay không đối địch với ngươi!

Lão nhấn mạnh hai tiếng “tay không”, đó chính là điều mà Hàn Tùng Linh đã lường trước.

Yên Hành Vân nói :

- Bằng hữu! Ngươi dùng phi tiễn, còn Yên mỗ dùng kiếm. Vừa rồi chủ nhân ta có nói rằng có đi mà không có lại là thất lễ. Vì thế Yên mỗ cần dùng kiếm đấu với ngươi.

Phi Tuyền Truy Hồn Đầu Đà thấy cơ mưu thất bại, rít lên :

- Chớ nhiều lời! Phát kiếm đi!

Yến Hành Vân bình thần nói tiếp :

- Tuy nhiên vừa rồi ngươi chỉ dùng phi tiễn có hai lần. Vậy thì bây giờ để cho công bằng, Yến mỗ cũng chỉ dùng hai chiêu kiếm, nếu thắng bại chưa phân thì chúng ta sẽ tiếp tục đấu tay không.

Phi Tuyền Truy Hồn Đầu Đà nghe vậy cả mừng tự nhủ :

- Dù ngươi kiếm pháp có thần thông cũng không thể với hai chiêu đánh bại ta, sau đó thì...

Lão cười hắc hắc hai tiếng nói :

- Ngươi muốn thế cũng được, bây giờ thì tiếp chiêu!

Lời chưa dứt đã chồm tới đánh liền ba chiêu.

Với ý đồ áp đảo ngay từ đầu buộc đối phương bị động chống đỡ, ngay chiêu đầu Ngô Bồn đánh ra ba chiêu đều là tuyệt học bất truyền, chiêu thức ảo diệu, nội lực mạnh, động tác thần tốc, trong ba chiêu ngầm chứa rất nhiều biến hóa.

Yến Hành Vân nhìn tới thấy chiêu ảnh mãn thiên, từ trước và hai bên tả hữu công sang như bão táp, tất cả đều nhằm vào các yếu huyệt muốn hạ, đành phải lùi lại.

Đó chính là cạm bẫy Phi Tuyền Truy Hồn Đầu Đà giăng sẵn.

Lão phát thêm ba chiêu còn uy mãnh hơn rồi bắt thần lướt ra sau lưng đối phương.

Bạch Phong công chúa thấy Yến Hành Vân gặp nguy cấp phát hoảng định lao tới chi viện.

Hàn Tùng Linh giữ lại nói :

- Nàng đừng lo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Phi Tuyền Truy Hồn Đầu Đà lướt ra sau đối phương như một làn khói, thấy Yến Hành Vân không phát hiện ra đặc ý nghĩ thâm :

- Phật gia biết ngươi nhất định mắc bẫy mà!

Nghĩ đoạn vung chiêu đánh tới hậu tâm địch.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đâu không biết đối phương tăng cường công kích ba mặt là có ý đồ?

Khi lùi lại, y đã có đề phòng, vừa thấy Phi Tuyền Truy Hồn Đầu Đà biến mất lập tức quay lại.

Quay người, phát kiếm, xuất chiêu, ba động tác chỉ trong nháy mắt.

Đa phát chiêu chợt thấy kiếm ánh lóe lên trước mặt, Phi Tuyền Truy Hồn Đầu Đà kinh hãi thu chiêu lùi lại.

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, từ ngực áo tăng bào của Ngô Bồn bị kiếm rạch một đường cho tới thắt lưng, da thịt bầy hết cả ra.

Chưa bao giờ bị hạ nhục như thế, lão hòa thượng lòng đầy thù hận quên cả sợ, nghiêng răng nói :

- Tiểu tử! Phật gia liều mạng với ngươi!

Lời chưa dứt đã vung cả song chiêu đánh ào tới.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói :

- Bằng hữu! Ngươi đã bước đến chỗ tận cùng của cuộc đời rồi!

Lách người tránh khỏi chiêu kinh, bảo kiếm lóe lên một tia ngân và cực kỳ thần tốc.

Tiếng rú vừa phát ra thì tắc nghẹn giữa chừng, đầu lão hòa thượng đã bị chém đứt lìa mà vẫn cứ dính chặt trên cổ, cho tới khi thi thể đổ xuống mới rơi ra, máu cũng tuôn xối xả như suối.

Quả thật lão đã tới bước tận cùng của cuộc đời!

Cả đại sảnh cùng “Ồ” lên một tiếng.

Lúc đó hình như chỉ một mình lão hóa tử là vẫn tiếp tục ăn uống, tựa hồ chẳng để ý gì đến sự cố kinh thiên động địa đang xảy ra, cũng không nghe cả tiếng rú thảm khốc của Phi Tỉn Truy Hồn Đầu Đà.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên thấy tên đầu tọa trong Thất đại sứ giả bị giết, lần đầu tiên ánh mắt lộ vẻ hoang mang, ghé tai Khang Nguyên Hải nói nhỏ mấy câu.

Lão này nghe xong gật đầu đứng dậy rời khỏi bàn bước ra phía sảnh môn.

Mãi đến lúc đó lão hóa tử mới thôi ăn uống, ngẩng lên đưa mắt nhìn quanh, miệng lẩm bầm :

- Bây giờ thì cơm no rượu đủ rồi! Lại sản sinh ra một nhu cầu khác...

Nói xong khật khưỡng đứng lên bước ra cửa, đến ngang bàn Hàn Tùng Linh, không biết vô tình hay cố ý nháy mắt với chàng, chẳng hiểu có hàm ý gì?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên đưa mắt ra hiệu cho hai lão nhân ngồi gần đó. Hai người này khẽ nói :

- Tuân lệnh!

Rồi đứng lên đi theo lão hóa tử.

Bấy giờ Triệu Tông Nguyên mới nhìn Hàn Tùng Linh, đánh giọng nói :

- Hàn minh chủ! Bữa chiều đãi của lão phu tới đây kết thúc. Bây giờ các ngươì phải trả giá cho hành động vừa rồi.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Triệu lão gia sao vội nổi nóng thế? Tại hạ vừa nói đó mới chỉ là bắt đầu trò đùa thôi mà!

Triệu Tông Nguyên rít lên :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu không đùa với ngươì. Nói thật cho ngươì biết, đã tiến vào đây tức tự khắc tên lên bia mộ của mình. Đã đến lúc lão phu cần đưa ngươì thượng lộ rồi!

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngay tại đây ư?

Triệu Tông Nguyên cười thâm trầm nói :

- Lão phu cho rằng tại đây là thích hợp nhất. Chỉ ít thì trên mình ngươì đỡ đi mấy vết kiếm.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Triệu Tông Nguyên, Hàn minh chủ biết trong sảnh này đã bố trí sẵn cơ quan, vừa rồi Khang Nguyên Hải ra ngoài là chuẩn bị phát động, đúng không?

Triệu Tông Nguyên nghe nói mặt biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại ngay, gật đầu đáp :

- Một lần nữa lão phu thừa nhận ngươì đoán đúng.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chẳng lẽ ngươì liều mạng ở đây cùng chết với chúng ta?

Triệu Tông Nguyên cười “Hô Hô” nói :

- Tiểu tử! Cái đó thì lão phu không thể bồi tiếp ngươì được!

Nói xong đứng lên.

Hàn Tùng Linh cũng đứng lên nói :

- Triệu Tông Nguyên! Trước khi bọn Hàn minh chủ ba người ra khỏi đại sảnh này, không ai được phép rời khỏi đây nữa!

Triệu Tông Nguyên “Hừ” một tiếng nói :

- Thế nào? Ngươì định chặn đường?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Hoàn toàn đúng!

Tuy là người hết sức trấn tĩnh như tình thế bây giờ đã trở nên cấp bách, Triệu Tông Nguyên không giữ được kiên nhẫn gằm lên :

- Tiểu tử nằm xuống!

Dứt lời vùng chường đánh ra.

Chường lực rít lên như tên bắn, tốc độ cực nhanh, dọc đường làm chén bát đổ lỏng chồng.

Hàn Tùng Linh cũng phát chường nghênh tiếp, tuy không phát ra chường phong nhưng lại phát ra hàn khí kinh nhân.

Chỉ cách hai bàn tay hơn một trượng, song chường vừa phát đã tới ngay.

- Bình!

Một tiếng nổ dữ dội làm rung chuyển cả ngôi lầu, hai bàn giữa hai đối thủ bị chường lực xô đổ ầm ầm, chén bát vỡ loảng xoảng, rượu thịt đổ ra tung tóe, khách nhân hốt hoảng lùi lại.

Triệu Tông Nguyên lùi lại hai bước, mở to mắt kinh hoàng nhìn đối phương, tựa hồ trông thấy một vật gì hết sức quái dị, không sao tin được những gì vừa xảy ra.

Hàn Tùng Linh vẫn đứng nguyên chỗ, cười nói :

- Triệu đại hiệp chường lực thâm hậu, chẳng trách nào hùng bá Quan ngoại, được Tam Phật đài sùng ái như thế...

Sau một lúc thất thần, Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên trấn định lại nói :

- Hàn minh chủ! Lão phu mấy chục năm nay chưa gặp địch thủ, không ngờ hôm nay gặp phải người còn ít tuổi mà có công lực cao cường như thế...

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Khả năng tôn giá còn chưa xuất toàn lực.

Triệu Tông Nguyên nghiêm nét mặt nói :

- Trái lại, vừa rồi lão phu đã xuất tới mười thành.

- Triệu đại hiệp! Bất kể tôn giá nói thế nào, Hàn mỗ cũng không sai khinh thị người, nhất là trong hoàn cảnh này.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên không khỏi rúng động, nhưng lại phá lên cười nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu nói là thật tình, bây giờ mới thêm khâm phục tài hoa của Thái Hư lão nhân trước đây. Vô Tướng thần công và Cửu Âm Huyền Băng công là hai loại tuyệt học thiên hạ quảng cổ chí kim nhưng lại đối lập nhau, đại diện cho Phật Ma hai phái. Thế mà vị đó kết hợp lại, dung hòa thành tuyệt học của mình. Lão phu chịu được một chường là quý hóa lắm rồi!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Triệu đại hiệp không những võ công cái thế mà có kiến văn quảng bác, Hàn mỗ khâm phục vô cùng!

Triệu Tông Nguyên lại nói :

- Hàn Tùng Linh! Luận về võ công, cơ trí, bản lĩnh, có thể lão phu không bằng người, nhưng dù sao hôm nay người cũng không thể sống sót ra khỏi Thúy Tùng viên này! Bây giờ hãy tiếp lão phu thêm một chường nữa!

Nói xong lại tiếp tục vùng chường đánh ra.

Hàn Tùng Linh vừa xuất chường nghênh tiếp, nhưng chợt thấy khác thường nhìn lại thì thấy cả Triệu Tông Nguyên lẫn Khang Nguyên Sơn lao vào một cánh cửa bí mật vừa được mở ra, vội quay người quát lên :

- Bạch Phong! Yến Hành Vân! Mau lao ra cửa.

Hai người này đã biết trong đại sảnh có cơ quan, nghe cảnh báo vội lao đi.

Trong sảnh đường còn mười mấy người, nghe Hàn Tùng Linh kêu lên như vậy đều tranh nhau chạy ào ra cửa.

Có lẽ bọn thuộc hạ của Triệu Tông Nguyên bên ngoài không kịp phát động cơ quan, Hàn Tùng Linh dẫn đầu chứng nhân ra khỏi đại sảnh mà không gặp điều gì bất trắc.

Ngay trước viện lâu có hai người đang giáp chiến, một là lão nhị trong Khang Gia song kiệt Khang Nguyên Hải, người kia là lão hóa tử. Dưới đất nằm hai tử thi.

Hàn Tùng Linh lập tức hiểu vì sao mình được bình yên vô sự, lao tới xuất một chiêu đánh lui hai địch thủ, quát lên :

- Dừng tay!

Khang Nguyên Hải hằm hằm nhìn lão hóa tử như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, rít lên :

- Tang Vô Kỵ! Hôm nay nhất định lão phu sẽ đánh nát thân ngươi!

Lão hóa tử cười “Hô Hô” nói :

- Cái đó thì còn chưa biết...

Rồi quay sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Minh chủ có nhận ra giọng nói của Càn Khôn Nhất Cái này không?

Hàn Tùng Linh chấp tay đáp :

- Đa tạ lão tiền bối hai lần xuất thủ tương trợ!

Tang Vô Kỵ cười nói :

- Thế là được! Lát nữa lão ăn mày có việc nhờ ngươi.

Vừa lúc đó thì Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Khang Nguyên Sơn tiến lại gần.

Triệu Tông Nguyên mắt vẫn tia máu nhìn Tang Vô Kỵ nói :

- Lão ăn mày! Triệu mỗ vẫn hoài nghi ngươi không thành tâm quy thuận nên bức ngươi tự tay giết sư thúc mình, tên trưởng lão Cái bang Thiên Cái để chứng tỏ lòng trung thành, thế mà rốt cuộc vẫn không quy phục được ngươi.

Tang Vô Kỵ đáp :

- Triệu Tông Nguyên, lúc đó nếu ta không giết sư thúc thì cả hai chúng ta cũng bỏ mạng bởi tay các ngươi thôi. Hai chúng ta chết đi như đá chìm đại hải, không bao giờ có hy vọng báo thù. Chính sư thúc ta cũng hiểu ra điều này, may mà không bị các ngươi phát hiện.

Triệu Tông Nguyên cười hắc hắc nói :

- Cho dù như thế, mấy năm qua lão phu mượn tay ngươi giết không ít nhân vật bạch đạo, nay ác danh ngươi vang khắp Quan ngoại, đã không còn chỗ lập tức trong giang hồ nữa!

Tang Vô Kỵ mặt sầu thảm nói :

- Bạch đạo hay hắc đạo, lão hóa tử ta không thể suy tính nhiều, vì chúng không chết bởi tay ta thì cũng bị ngươi giết thôi. Hy vọng oan hồn của những người đó hiểu được nỗi khổ tâm và tha thứ cho lão phu. Cho dù không được như thế thì bây giờ lão hóa tử đã chờ được tới ngày các người gặp báo ứng! Hô hô! Triệu Tông Nguyên! Ta đã chờ được tới ngày đó! Cho dù lão phu có phải trả giá bao nhiêu cũng đáng!

Triệu Tông Nguyên cười nhạt nói :

- Nếu ngươi đã chờ được sao không tới đây?

Tang Vô Kỵ đáp :

- Lão ăn mày tự biết không phải là đối thủ của ngươi...

- Nếu vậy ngươi chờ được tới ngày hôm nay có tác dụng gì?

- Vì có người đủ khả năng đối phó với ngươi.

Triệu Tông Nguyên chỉ Hàn Tùng Linh nói :

- Cứ cho hần có đủ khả năng đối phó với ta, cho dù Triệu mỗ bị hần giết thì cũng không phải tự tay ngươi báo thù. Thiên Cái chết đi không uổng phí hay sao?

Tang Vô Kỵ đáp :

- Càn Khôn Nhất Cái ta đã nói rằng sa vào tay các ngươi, nếu chết mà không làm được gì thì mới uổng phí...

Hàn Tùng Linh chột chen vào :

- Không sai! Thiên Cái lão tiền bối nhất định sẽ ngậm cười, và Tang lão tiền bối sẽ được tự tay báo thù!

Tang Vô Kỵ cả mừng nói :

- Lão ăn mày xin đa tạ Hàn minh chủ trước...

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng đáp :

- Tang lão tiền bối, những gì mà tiền bối làm cho chúng tôi là rất lớn, vừa rồi nếu không có tiền bối đối phó với Khang Nguyên Hải, chúng tôi có được an toàn hay không còn là vấn đề. Việc đề lão nhân gia hoàn thành một chút tâm nguyện thì có gì chứ?

Triệu Tông Nguyên chột quát lên :

- Hàn Tùng Linh! Cho dù thoát ra được khỏi đại lâu, nhưng Thúy Tùng viên hôm nay đối với các ngươi trùng trùng chạp chạp, đừng mang ảo mộng sống sót ra khỏi đây.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Sống ra khỏi đây hay không thì chưa bày, nhưng có một điều chắc chắn là hành động tội ác của ngươi đến đây chấm dứt.

Chợt lúc ấy có một tên hắc y hán tử từ tiền sảnh chạy tới, người đầm máu, chân loạn choạng, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Khang Nguyên Sơn lao tới gần hỏi :

- Vi Hùng! Chuyện gì xảy ra thế?

Hán tử thều thào đáp :

- Các huynh đệ... trong tiền sảnh... đã gặp độc thủ...

Khang Nguyên Sơn thất kinh hỏi :

- Ai? Ai đã hạ độc thủ?

Tên hán tử đáp :

- Là...

Nhưng hần chỉ nói thêm được một tiếng thì phun ra một bãi máu, ngã gục xuống, mắt trợn ngược. Chứng nhân đều nhìn tới tiền sảnh nhưng không thấy động tĩnh gì. Chắc rằng Vi Hùng nói không sai, trong tiền sảnh không nghe động tĩnh gì, hiển nhiên đã gặp độc thủ.

Nhưng ai mà có bản lĩnh kinh nhân như thế?

Tiền sảnh có tới gần trăm người, có kẻ thân thủ không phải tầm thường như Thôi Sơn đạo nhân Trần Tu, thế mà đồng thời trúng độc thủ không kịp phản ứng, ngoài Vi Hùng bị trọng thương chạy tới đây, ngoài ra không có một tiếng la nào phát ra, hung thủ không đáng sợ lắm sao?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên vốn là người trầm tĩnh, thế mà lúc này mặt tái đi.

Hần lâm bảm :

- Chẳng lẽ còn có thể lực thứ ba?

Một ý nghĩ thoáng qua đầu Hàn Tùng Linh :

- Ứng Thiên Tăng, Tuyết Hiệp! Nhất định là hai người đó!

Tuy Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên không hỏi nhưng chàng cũng gật đầu đáp :

- Không sai! Đó là thể lực thứ ba.

Triệu Tông Nguyên ngẩng phắt lên nhìn chàng hỏi :

- Chúng đứng về phía ngươi?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Tại hạ nghĩ rằng chúng không đứng về phía ai cả. Chúng làm có mục đích và lợi ích của mình.

Chàng dừng một lúc rồi nói thêm :

- Nhưng Hàn mỗ tin rằng đối phương sẽ không ngăn cản chuyện giữa chúng ta.

Triệu Tông Nguyên cười nhạt nói :

- Đương nhiên! Ở vào địa vị của mình, lão phu chẳng đại gì mà không tọa sơn quan hổ đấu, trở thành ngư ông đắc lợi.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Triệu đại hiệp nói rất chí lý.

- Nếu có cơ hội, lão phu sẽ trả thù kẻ tập kích tiền sảnh trước.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Triệu đại hiệp biết chúng là ai không?

- Ít ra thì có sự tham gia của Ứng Thiên Tăng và Tuyết Hiệp. Ngươi cho là đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Tiếc rằng Triệu đại hiệp không có cơ hội trả thù.

- Ngươi tình nguyện mắc mưu chúng?

- Không phải thế. Tam Phật đài, cụ thể trước mắt Thúy Tùng viên là mục tiêu số một của Bích Huyết minh.

Triệu Tông Nguyên “Hừ” một tiếng nói :

- Hàn Tùng Linh! Như vậy là chúng ta bắt đầu?

- Không sai!

Triệu Tông Nguyên đột nhiên lao sang lão hóa tử Tang Vô Kỵ quát :

- Lão phu thịt ngươi trước!

Lời chưa dứt đã phát chương đánh sang.

Triệu Tông Nguyên hận Tang Vô Kỵ nhập cốt vì phá hoại kế hoạch của mình nên chương vận tới mười thành công lực.

Hàn Tùng Linh lướt ra nói :

- Quay lại!

Đồng thời phát chương đối địch.

Triệu Tông Nguyên không dám tiếp chiêu vội thu chương lùi lại, phóng tia mắt căm hờn nhìn Hàn Tùng Linh một lúc rồi quay lại nói :

- Đưa kiếm đây!

Một tên hắc y hán tử đứng phía sau vội bước lên cung kính trao cho Triệu Tông Nguyên một thanh cổ kiếm.

Lão tiếp lấy thanh kiếm nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn minh chủ, hôm nay Thúy Tùng viên bị địch nhân ám toán, điều đó tạo thêm thuận lợi cho ngươi rất nhiều. Dù vậy chưa hẳn ngươi đã thắng được thanh kiếm này trong tay lão phu đâu!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chúng ta đã xác định trước là đứng trên lập trường sinh tử đối đầu. Tại hạ không giấu điểm mục đích tiêu diệt hết Thụy Tùng viên này. Vì thế chúng ta cứ đưa hết bản lĩnh, không cần hạ thủ lưu tình. Thắng bại thế nào sau này sẽ biết!

Triệu Tông Nguyên quay lại nhìn Khang Gia song kiệt nói :

- Các vị nghe rõ Hàn minh chủ vừa nói gì rồi chứ? Bây giờ đánh hay lùi, các vị hãy tự mình quyết định. Lúc này không ai tương trợ ai được cả. Chúng ta quen biết nhau đã lâu. Lão phu là người thế nào các vị hiểu quá rồi, chỉ cần đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn. Các vị nếu cho rằng mình không địch nổi đối phương thì cũng chẳng cần nghĩ đến mối giao tình của chúng ta nữa. Hiểu ý lão phu rồi chứ?

Khang Gia song kiệt cùng đáp :

- Chúng tôi hiểu.

Triệu Tông Nguyên nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn minh chủ, chúng ta bắt đầu!

Hàn Tùng Linh cầm kiếm bước lên.

Bạch Phong công chúa lo lắng nói :

- Tùng Linh, hãy cẩn thận!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Ta vẫn xem Triệu Tông Nguyên là địch thủ duy nhất ở Quan ngoại nên không có lý do gì khinh suất, nàng hãy yên tâm.

Nói xong bước tới đứng đối diện với Triệu Tông Nguyên.

Hai đối thủ đứng gườm gườm nhìn nhau, thần tình tỏ ra rất căng thẳng.

Lúc đó thuộc hạ của Triệu Tông Nguyên ngoài Khang Gia song kiệt ra có gần hai chục tên. Lão hóa tử Tang Vô Kỵ vô hình trung đã trở thành đồng minh của Hàn Tùng Linh, tới đứng bên Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yên Hành Vân.

Vừa rồi chỉ hai chiêu kiếm giết chết Đại sử giả Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngộ Bồn hòa thượng, bọn người Thụy Tùng viên tuy đông người nhưng chẳng ai dám coi thường đối phương, trước hết chờ xem chủ nhân với Hàn Tùng Linh đấu nhau thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Không khí trước biệt lâu lặng phắc, mọi người nghe rõ cả tiếng tim đập của mình.

Hai đối thủ vẫn đứng bất động nhìn nhau, giống như hai pho tượng.

Ai cũng hy vọng hai người sớm động thủ để mau chóng kết thúc cảnh im lặng nặng nề đáng sợ, có thể làm đầu người ta nổ tung.

Cuối cùng Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên buông gọn một tiếng :

- Mời!

Chỉ một tiếng đó phá tan cảnh im lặng đáng sợ, đồng thời mở ra một cuộc chiến đầy chết chóc.

Vừa nói xong, chính lão xuất kiếm tấn công trước, những ánh hàn quang như những tia chớp kích sang Hàn Tùng Linh.

Tốc độ rút kiếm, rướn người, phát chiêu đều nhanh không sao tưởng tượng được, không ai nhận ra Triệu Tông Nguyên đã làm việc đó thế nào.

Đó chẳng qua chỉ mới là một chiêu khởi đầu, nhưng chỉ riêng chiêu đó, Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên đã lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm trong cả hắc bạch lưỡng đạo.

Hàn Tùng Linh cũng đã rút kiếm, dùng sống kiếm đẩy ngược lên, đồng thời bước chéo sang tả, trở ngược đốc kiếm, hai tua màu hồng vuron ra kẹp chặt lấy lưỡi kiếm đối phương.

Trong trường hợp đó, lẽ ra Triệu Tông Nguyên phải hồi kiếm biến chiêu, nhưng lão không làm thế, đẩy mạnh lưỡi kiếm tới, từ mũi kiếm phát ra một đạo kiếm quang phóng tới ngực đối phương.

Hàn Tùng Linh không ngờ tới quái chiêu đó, kinh hãi lùi lại.

Triệu Tông Nguyên quát to một tiếng, vung tả chưởng đánh ra, đồng thời tay phải gạt thanh kiếm về thoát khỏi hai tua kiếm của địch.

Hàn Tùng Linh xuất chiêu đối địch, đồng thời Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm phát chiêu giành lấy tiên cơ.

Nhưng Triệu Tông Nguyên cũng đã kịp biến chiêu nghênh tiếp.

Lúc này hai người đã trở thành bình thủ, bắt đầu xuất kỳ chiêu dị thức tiến hành một cuộc kịch chiến.

Thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Bạch Phong, Yến Hành Vân tới gần nói :

- Công chúa đừng lo lắng làm gì. Thuộc hạ biết thiếu chủ chưa xuất toàn lực đâu, chỉ muốn thăm dò xem võ học kiếm thuật của đối phương thế nào thôi.

Bạch Phong hỏi :

- Yến đại hiệp có tin chắc Tùng Linh sẽ thắng không?

Yến Hành Vân gật đầu :

- Thuộc hạ tin chắc.

Bạch Phong đỏ mặt nói :

- Yến đại hiệp đừng xưng hô với tôi như thế được không?

Yến Hành Vân đáp :

- Thiếu chủ và Công chúa cũng như một thể thống nhất, thuộc hạ đối với hai vị cũng không phân biệt.

Bạch Phong lắc đầu nói :

- Cả tôi và Tùng Linh đều không muốn đại hiệp xưng hô như thế. Chúng ta liên minh với nhau để đối phó với cường địch, sau này mỗi người theo đuổi mục tiêu riêng của mình, hy vọng vẫn tiếp tục giữ được tình bằng hữu, như thế là tốt rồi.

Bấy giờ cuộc kịch chiến giữa hai đối thủ vẫn chưa phân thắng bại, Khang Gia song kiệt đã bắt đầu di chuyển hướng vào đấu trường.

Bên này Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân và Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ thấy vậy cũng bước lên.

Chợt nghe Hàn Tùng Linh quát lên một tiếng.

Tiếng quát tuy không lớn lắm nhưng rất âm vang, dội vào tai mọi người làm ong ong nhức buốt, khiến cho Khang Gia song kiệt kinh hãi dừng lại.

Hoang Thành Cô Kiếm và Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ cũng dừng bước.

Nghe tiếng quát của Hàn Tùng Linh, song phương đều hiểu rằng tình thế đã bắt đầu thay đổi.

Hơn hai chục người vây quanh hai đối thủ đều chú mục nhìn vào cuộc chiến.

* * * * *

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên hùng bá Quan ngoại, Tam Phật đài yên tâm giao phó cho lão trọng trách trấn thủ một phương, tự nhiên có võ công và trí tuệ quá người. Bởi vì thủ hạ dưới trướng Tam Phật đài có tới hàng nghìn hàng vạn cao thủ, rất nhiều nhân vật lừng danh võ lâm, để được tín nhiệm vượt qua số đó ắt phải có bản lĩnh phi thường.

Nghe tiếng quát, Triệu Tông Nguyên chợt nhận ra mình đã phạm sai lầm.

Thực ra đó không phải là sai lầm mà chỉ là một sơ hở nhỏ mà bất cứ cao thủ nào khi đối địch cũng mắc phải, chỉ là lão không tin Hàn Tùng Linh có thể lợi dụng sơ hở đó.

Hai đạo hồng quang đột phá qua kẻ hở kiếm chiêu đâm tới ngực Triệu Tông Nguyên.

Lão vội nghiêng người vung kiếm chém thẳng vào hai luồng hồng quang đó!

Không biết vì Triệu Tông Nguyên nhận định sai hay đối phương phát chiêu quá kỳ ảo nhưng chiêu kiếm lão chém ra không trúng mục tiêu.

Trong lúc đó hai tua kiếm màu hồng vẫn đâm thẳng tới ngực lão!

Biến cố chỉ diễn ra trong chớp mắt, Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên kêu lên một tiếng sầu muộn, người bật ngược lại bảy tám thước ngã ngửa xuống.

Nếu có người tinh táo để ý thì từ khi Hàn Tùng Linh quát lên cho đến khi Triệu Tông Nguyên phát kiếm, kêu lên và ngã xuống là một đoạn thời gian rất

ngắn, chỉ trong vòng một nhịp thở mà thôi.

Một tay chống sau lưng, tay kia vẫn cầm chuỗi kiếm, nhưng đã không còn sử dụng được nó nữa.

Mặt tái ngắt, nhưng trên người không có dấu máu, chẳng biết Triệu Tông Nguyên bị thương ở chỗ nào?

Quần tặc cùng “Ồ” lên một tiếng kinh hoàng, trái lại Bạch Phong công chúa trút ra một tiếng hoan hô đầy hứng khởi.

Đó là nỗi lo dồn nén lại, bây giờ mới trút hết ra khỏi lồng ngực biến thành tiếng hoan hô.

Mắt nhìn đối phương, về mặt Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên lúc ấy không ra thù hận, cũng không phải thống khổ hay ân hận, mà chỉ là sự cam chịu.

Một lúc lâu, lão mới thở dài nói :

- Hàn minh chủ! Không phải đây là lần đầu tiên người lão phu nhuộm máu, nhưng chỉ có một khác biệt duy nhất là những lần trước là máu đối phương...

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Còn bây giờ chính là máu lão phu!

Tuy mặt tái nhợt, giọng nói không còn mạch lạc nhưng vẫn hàm chứa uy lực, nghe rất khí khái.

Hàn Tùng Linh không nói gì.

Triệu Tông Nguyên lại nói :

- Lão phu nói thế không phải để cầu xin ở người lòng thương hại.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ chưa bao giờ thương hại địch nhân, hơn nữa người là địch nhân số một của Hàn mỗ ở Quan ngoại này.

Triệu Tông Nguyên hỏi :

- Người sẽ tự tay động thủ?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Theo lý thì Hàn mỗ đích thân lấy mạng người, vì người là kẻ chủ hung sát hại Khổng Tước chân nhân và Lăng Tử. Nhưng Hàn mỗ đã đáp ứng với Càn Khôn Nhất Cái Tang lão tiên bối, vì đối với người, vị đó có thâm thù huyết hận nhiều hơn.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỳ nghe nói bước lên. Phía đối diện Khang Gia song kiết cũng tiến lại gần.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên ho khan một tiếng, trầm giọng nói :

- Khang gia huynh đệ! Đối với lão phu các người ra nghĩa khí. Nhưng Triệu mỗ không vì thế mà cảm kích, bởi lẽ làm thế chỉ mất không hai mạng người mà chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Khang Gia song kiết dừng lại nói :

- Đại ca...

Triệu Tông Nguyên nói tiếp :

- Trên thực tế, Quan ngoại tới đây coi như là thất thủ, hai người nên biết mình phải làm gì.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Triệu Tông Nguyên muốn bảo họ đi khỏi đây ư?

Triệu Tông Nguyên gật đầu :

- Không sai. Họ cần có kế hoạch và biện pháp cho riêng mình.

- Người cho rằng Hàn mỗ để họ tùy ý rời khỏi đây?

- Đương nhiên người không để họ đi. Nhưng lão phu đã bố trí mọi việc chu đáo.

Nói xong bất thần lặn đi một vòng, xong dốc hết tàn lực vùng kiếm đâm xuống ngực mình.

Hàn Tùng Linh lao tới phóng một cước đá bật thanh kiếm, làm cổ cánh tay phải Triệu Tông Nguyên bị đứt phăng.

Khang Gia song kiệt thừa cơ lao đi nhưng Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã đề phòng từ trước, cùng Bạch Phong công chúa lao ra chặn lại.

Song phương lập tức rút binh khí động thủ.

Hàn Tùng Linh liếc mắt nhìn cuộc đấu rồi nhìn xuống Triệu Tông Nguyên nói :

- Đó là kế hoạch mà Triệu đại hiệp bố trí cho Khang Gia song kiệt thoát thân chứ gì?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nghiêng răng nói :

- Hàn Tùng Linh! Không ai ngờ... ngươi có bộ mặt... tuấn tú mà tâm trường... lại ác độc... như thế...

Hàn Tùng Linh “Hừ” một tiếng đáp :

- Đối phó với lũ sài lang các ngươi mà nhân từ là tự sát!

Đoạn quay sang Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Tang lão tiền bối, giao vị này cho lão nhân gia.

Càn Khôn Nhất Cái cả mừng đáp :

- Đa tạ Hàn minh chủ!

Hàn Tùng Linh lướt sang định chỉ viện cho Bạch Phong công chúa đấu với Khang Nguyên Sơn thì bị bảy tám cao thủ nhảy ra chặn lại, dẫn đầu là Tứ sứ giả Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung.

Hàn Tùng Linh thấy Khang Gia song kiệt không ham đánh mà vừa đối phó vừa có ý định thoát thân nên cuộc chiến không quyết liệt lắm liền yên tâm, nhìn Dur Lập Trung trầm giọng nói :

- Tên họ Dur! Hàn mỗ muốn đề ngươi sống thêm một lúc nữa. Ngươi đã vội như thế, Hàn mỗ sẵn lòng chiều ý thôi!

Dur Lập Trung không nói một lời xuất kiếm tấn công ngay.

Quần tặc cật đồng, bảy tên khác cùng rút binh khí từ bốn phía tấn công vào Hàn Tùng Linh.

Trong bọn chỉ có Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung là thân thủ cao hơn cả, bọn còn lại đều là thuộc hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên, chàng có coi ra gì?

Vẫn đề Hàn Ngọc Giao Huyết kếm trong bao, Hàn Tùng Linh vùng tay khua một vòng đã đánh bật bốn năm thanh kiếm lên không, hai tua kiếm phát hồng quang..

Bốn tên hán tử bị tua kiếm đâm thủng ngực bắn ra ngoài vòng đấu, rú lên thảm thiết.

Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung từ sau lưng Hàn Tùng Linh bỏ kiếm xuống, nhưng chưa trúng mục tiêu thì mắt chợt hoa lên, không thấy đối phương đâu nữa.

Hàn Tùng Linh đã xuất hiện bên phải hắn, “Hừ” một tiếng nói :

- Từ bây giờ Thất đại sứ giả chỉ còn lại năm tên.

Cửu Đạo Thần Dur Lập Trung biết tình hình bất lợi không dám quay lại, phi thân lao tới, nhưng vừa mới lao đi thì chợt cảm thấy hàn khí ập tới sườn, cả thân hình to lớn bị nhấc bổng lên không, miệng phun một vòi tiền huyết ngã xuống cách ba trượng, nằm im trên mặt tuyết.

Phía sau vang lên một tiếng rú thảm, Hàn Tùng Linh quay lại thấy Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên bị Càn Khôn Nhất Cái vùng trúc trượng đánh nát đầu.

Ba tên còn lại không còn hồn vía nào nữa quay đầu chạy trốn. Còn hơn mười tên chưa tham chiến, lúc này đã chạy đâu mất tăm mất ảnh.

Hàn Tùng Linh không thèm để tâm đến chúng, quay sang phía Bạch Phong công chúa thấy nàng đang truy theo Khang Nguyên Sơn liền lao tới, nhưng Khang Nguyên Sơn đã lao qua tường viện.

Sợ xảy ra bất trắc, Hàn Tùng Linh gọi to :

- Bạch Phong quay lại đi!

Bạch Phong công chúa đang lưỡng lự thì Khang Nguyên Sơn thừa cơ lao vào rừng mất hút.

Bạch Phong công chúa quay lại hậm hực nói :

- Huynh làm hấn chạy thoát mất...

Hàn Tùng Linh cười nói :

- May mà hấn rấp tâm chạy trốn, nếu không chi e nàng không địch nổi đâu!

Bạch Phong nói :

- Chàng đã giao thủ với hấn đâu mà biết chứ?

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- So với Yến huynh, nàng thấy sao?

- Thiếp làm sao mà sánh nổi với Yến đại hiệp?

- Võ công của Khang Nguyên Sơn còn cao hơn lão nhị, thế mà Yến Hành Vân chưa dễ đánh bại được Khang Nguyên Hải ngay, căn cứ vào đó thì biết.

Bấy giờ Bạch Phong mới hiểu ra, đỏ ửng mặt lên.

Khang Nguyên Hải thấy lão đại đã chạy thoát, ra sức phát mấy chiêu bức lùi đối phương rồi cũng lao đi.

Nhưng hấn vừa tung mình thì chợt nghe tiếng quát :

- Khang lão nhị! Lùi lại!

Đồng thời một luồng kinh phong đánh ập tới.

Khang Nguyên Hải không tránh kịp bị đánh bật ngược lại, vừa khéo cắm lưng vào mũi kiếm của Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân lao tới.

Ngay cả Yến Hành Vân cũng bất ngờ bị đẩy lùi hai bước, phải vận lực hất Khang Nguyên Hải sang bên mới rút được kiếm ra, nhìn lên thấy người vừa xuất chiêu là Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ, nhíu mày nói :

- Tang đại hiệp tới thật đúng lúc!

Càn Khôn Nhất Cái nhíu mày hỏi :

- Người định làm gì lão hóa tử?

Yến Hành Vân đáp :

- Tại hạ rất ghét kẻ nào nhúng tay vào việc của mình.

Hàn Tùng Linh bước lại gần nói :

- Hai vị đừng tranh chấp nữa!

Bấy giờ trước biệt lâu ngoài mười mấy tử thi, không còn người nào nữa.

Bạch Phong công chúa chợt nói :

- Tùng Linh, chúng ta tới tiền sảnh xem..

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Phải đấy! Không biết có phải vừa rồi Ứng Thiên Tăng và Tuyết Hiệp xuất thủ không...

Bốn người quay lại tiền sảnh, thấy gần trăm tử thi nằm ngổn ngang, tử trạng hoàn toàn giống nhau, thất khiếu lưu huyết mà chết.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ kinh hãi nói :

- Xem ra hung thủ không nhiều, cùng một lúc giết chết gần trăm người mà chỉ có một tên chạy thoát, hơn nữa không ai kịp kêu lên một tiếng, công lực quả là kinh nhân.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tiền bối có biết đây là loại công phu gì không?

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Lão hóa tử không biết, nhưng nghe nói bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật luyện thứ nội công tàn độc bá đạo là Hỏa Chương Chiêu Nhật...

Hàn Tùng Linh “À” một tiếng hỏi :

- Có phải người đó là Nguyên Không Duyên không?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu :

- Chính phải!

Bốn người ra khỏi sảnh đường, vừa xuống thạch cấp thì nghe có người nói :

- Xin các vị lưu bước!

Bốn người lập tức dừng lại.

Hàn Tùng Linh ngược nhìn lên, thấy có hai người đứng trên mái sảnh đường, một là Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh, người kia là một lão nhân tuổi độ ngũ tuần, mặt dài mi thưa, đôi mắt sáng quắc.

Ứng Thiên Tăng đã cười “Hô Hô” nói :

- Hàn thiếu hiệp, chúng ta lại gặp nhau!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Quả nhiên là Đại sư!

Ứng Thiên Tăng cười nói :

- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng! Trong thiên hạ quả là có nhiều sự tình cò thú vị...

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Có thật là tình cò không?

Ứng Thiên Tăng hấp háy mắt nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, chợt phá lên cười to một tràng, tuy nhiên tràng cười không được tự nhiên lắm, cười xong nói :

- Ha ha! Người ta nói Hàn thiếu hiệp chẳng những võ công siêu quần mà còn thông minh tuyệt đỉnh, quả không sai! Thực tế lão hòa thượng ta tới đây nhằm mục đích gì chắc thiếu hiệp cũng đoán ra.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Đại sư quá khen! Hàn mỗ mới gặp Đại sư một lần, thậm chí xuất thân lai lịch hoàn toàn không biết, làm sao đoán được tới đây nhằm mục đích gì?

Lão nhân đi cùng với Ứng Thiên Tăng nói :

- Lão Tề! Hàn thiếu hiệp đã nói thế thì cứ nói thẳng ra, quanh co làm gì?

Ứng Thiên Tăng lấy vẻ mặt nghiêm trang, chấp tay nói :

- Nếu vậy Tề mỗ đành trình bày bốn ý vậy!

- Xin Đại sư cứ nói.

Ứng Thiên Tăng lại nở nụ cười gượng gạo :

- Chuyện là thế này... Hàn thiếu hiệp, bọn lão phu vừa mới đến Quan ngoại chưa lâu, hiện còn long đong, tứ cố vô thân, không nơi lập túc, vì thế muốn nhờ Thúc Tùng viên này nương náu một thời gian...

Hàn Tùng Linh “À” một tiếng nói :

- Thì ra vậy... Nhưng Hàn mỗ không phải là chủ nhân của Thụý Tùng viên, sao Đại sư lại đề cập đến việc này?

Ứng Thiên Tăng không cười nữa, nghiêm giọng nói :

- Việc gì cũng có trước có sau. Hiện giờ chủ nhân của Thụý Tùng viên không còn nữa, nhưng người có quyền xử lý mọi việc ở đây, đầu tiên phải là Hàn thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Hàn mỗ sẽ không ở Quan ngoại lâu, cũng không muốn lấy nơi nào để hùng cứ. Các vị đã tra rõ lai lịch Hàn mỗ, lẽ ra nên biết việc này mới phải.

Ứng Thiên Tăng nghe vậy cả mừng nói :

- Nếu vậy thì Hàn thiếu hiệp không phản đối rồi!

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Đại sư, giá như Hàn mỗ đã đi khỏi đây, hai vị muốn làm gì Thụý Tùng viên thì làm, tại hạ quyết không can thiệp. Nhưng hiện giờ Hàn mỗ đang còn ở đây, hai vị lại đề xuất yêu cầu đó, chẳng hóa ra Hàn mỗ cướp cơ nghiệp của người khác rồi nhường lại cho các vị có mưu đồ?

Ứng Thiên Tăng không ngờ thiếu hiệp này cân nhắc mọi việc chu đáo như thế, á khẩu không biết nói gì.

Lão nhân kia chợt chen lời :

- Theo ý Hàn minh chủ thì chúng ta nên làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ đã nói rằng đây không phải là cơ nghiệp của mình, vì thế giữa chúng ta không có sự thương lượng nào cả. Hai vị hãy tạm tránh đi nơi khác, chờ Hàn mỗ đi khỏi đây rồi quay lại, muốn làm gì Thụý Tùng viên, tại hạ quyết không để ý tới.

Ứng Thiên Tăng nói :

- Hàn thiếu hiệp đã không có ý dùng tới Thụý Tùng viên, cần gì phải có hành động thừa như vậy?

- Gia có gia pháp, môn có môn quy, giang hồ cũng có quy củ của nó. Tại hạ không muốn mình trở thành mục tiêu bị đồng đạo võ lâm đàm tiếu.

Lão nhân mặt dài mi thưa nói :

- Hàn minh chủ còn trẻ mà suy xét chu đáo như thế, lão phu vô cùng khâm phục.

Hàn Tùng Linh nói :

- Các hạ nên nói thẳng ra rằng Hàn mỗ không dễ bị đánh lừa thì hơn!

Lão nhân nói :

- Vì sao thiếu hiệp lại nói thế?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Bởi vì trước khi đề xuất yêu cầu, hai vị chẳng khó gì mà không suy nghĩ trước điều này. Chẳng qua hai vị chỉ muốn làm cho Hàn mỗ mang tiếng là kẻ bất nghĩa mà thôi!

Lão nhân mặt dài chợt cười to một tràng.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Các hạ có thể cho biết danh hiệu không?

- Lão phu là Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình. Đối với Hàn minh chủ chắc danh hiệu đó không gọi lên điều gì đúng không?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nghe khách nhân tự giới thiệu xong lăm bắm :

- Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình? Nguyên cả trăm nạn nhân trong tiền sảnh chính là kiệt tác của hần! Người này đã thịnh danh từ hơn mười năm

trước. Chiêu Ảnh Chương võ công cao cường, bản tính tàn độc, mới xuất đạo chưa được mấy năm đã nổi tiếng khắp võ lâm. Nhưng năm năm trước đột nhiên thất tích, không ngờ tiềm phục ở Quan ngoại. Đối với người này phải cẩn thận mới được!

Cần Khôn Nhất Cái hỏi :

- Về võ công, người đó so với Yến đại hiệp thì thế nào?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Chưa từng giao thủ, nhưng tin rằng hắn không làm gì được Yến mỗ.

Cần Khôn Nhất Cái hỏi tiếp :

- Nếu so với Hàn minh chủ thì sao?

- Khác xa nhau một trời một vực!

Cần Khôn Nhất Cái cười nói :

- Nếu vậy thì lão hóa tử yên tâm rồi!

Hoang Thành Cô Kiếm chợt lạnh lùng nhìn lão ta hỏi :

- Có đúng là các hạ quan tâm đến thiếu gia hay chỉ là hỏi dò thôi?

Cần Khôn Nhất Cái không khỏi rúng động nói :

- Yến đại hiệp sao thế? Lão hóa tử nói thật lòng mà!

Hoang Thành Cô Kiếm nhìn đối phương một lúc rồi xua tay nói :

- Không có gì.

Hàn Tùng Linh chăm chú nhìn Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình một lúc rồi chợt hỏi :

- Bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật là Hỏa Chương Chiêu Nhật Nguyên Không Duyên. Tôn giả có biết vị đó không?

Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình đáp :

- Đó là gia sư. Tuy nhiên lão phu hành sự chỉ quan tâm đến việc chứ không quan tâm người.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Cụ thể việc này thì sao?

- Lão phu tới đây nói với Minh chủ một tiếng như thế là quá đủ. Minh chủ có đồng ý hay không cũng vậy thôi.

Hàn Tùng Linh trầm giọng hỏi :

- Như vậy là ý kiến của Hàn mỗ là hoàn toàn không có giá trị?

Vân Tiêu Bình đáp :

- Sự thật thì chúng ta đã tới Thúy Tùng viên này.

- Bất chấp Hàn mỗ có cần ở đây hay không?

- Vừa rồi Minh chủ đã trả lời không cần đến Thúy Tùng viên. Mà cho dù...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Cho dù Hàn mỗ có cần cũng buộc phải đi, đúng không?

Vân Tiêu Bình gật đầu :

- Sự thật như thế!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Nếu vậy thì Hàn mỗ dám nói rằng, Vân bằng hữu, với cách thức đó để tiếp nhận Thúy Tùng viên, các người hoàn toàn không xứng đáng.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh chợt chen lời :

- Hàn minh chủ, lão nạp mời Vân đại ca tới đây, như vậy là đủ rồi. Chúng ta từng có duyên gặp nhau một lần, mọi người nên dung hòa một chút được không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tề bằng hữu! Có những người chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, thường mắt cao quá đỉnh mà quá tự đề cao mình. Bây giờ hai vị sẽ xuống đây hay Hàn mỗ nhảy lên đó?

Ứng Thiên Tăng và Chiêu Ảnh Chương đưa mắt nhìn nhau, chợt Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình hú dài một tiếng tung mình nhảy lên cao mấy trượng, từ trên không đảo người vô cùng mỹ diệu, giống như một con ó lớn lượn một vòng rồi mới lướt qua mái sảnh đáp xuống trước mặt Hàn Tùng Linh.

Ứng Thiên Tăng cũng thi triển một thức Thần Long Bái Vĩ mỹ diệu không kém hạ xuống bên cạnh.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Thân pháp Bằng Hoàn Không quả là độc đáo, nhưng theo Hàn mỗ thấy thì còn chưa đủ cân lạng!

Vân Tiêu Bình biến sắc nói :

- Lão phu còn chưa biết ngươi có bao nhiêu bản lĩnh. Chắc nhiều cân lạng hơn lão phu nhiều lắm?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Nếu tôn giá không sợ bị nhục thì cứ thử sẽ biết!

Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình bước lên một bước nói :

- Được, chúng ta thử xem kẻ nào bị nhục!

Ứng Thiên Tăng chợt bước lên trước Vân Tiêu Bình nói :

- Đại ca, chưa xuất binh đã xuất tướng? Lão nạp nghe danh Hàn minh chủ lừng danh Quan ngoại, nguyện ý thỉnh giáo mấy chiêu tuyệt học.

Vân Tiêu Bình gạt đầu lùi lại.

Bên này Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Thiếu chủ, cho phép thuộc hạ giải quyết lão trọc này!

Rồi không chờ Hàn Tùng Linh đồng ý, tới trước Bạch Phong công chúa cũng kính nói :

- Công chúa, thuộc hạ để lĩnh đường tiên mẫu đây nhờ Công chúa trông coi giúp.

Bạch Phong vội đáp :

- Yến đại hiệp đừng khách khí, hãy giao cho tôi!

Nói xong đưa tay ra.

Yến Hành Vân lùi lại nói :

- Không! Thuộc hạ để xuống đất cũng được mà! Cái này... Công chúa cầm trên tay sao được.

Bạch Phong công chúa nghiêm giọng :

- Yến đại hiệp, người ta quý ở lòng hiếu thảo. Tôi tuy chưa phải là nữ nhi giang hồ nhưng đã theo Tùng Linh hành đạo nên cũng biết trong giang hồ việc gì nên làm, việc gì không nên làm. Yến đại hiệp là bậc hiếu tử, lệnh đường khi trước nhất định là vị tử mẫu, sao không để Bạch Phong được tỏ lòng kính trọng?

Yến Hành Vân đành trao chiếc hòm cho Bạch Phong công chúa, cảm kích nói :

- Công chúa có tấm lòng cao thượng như thế, Yến mỗ vô cùng cảm động.

Cung kính không bằng tuân lệnh, dám phỉen Công chúa.

Trao xong chiếc hòm, y bước thẳng tới trước mặt Ứng Thiên Tăng.

Không thèm nhìn Yến Hành Vân, Ứng Thiên Tăng vẫn đứng đối diện với Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hàn minh chủ, vị này trong quý minh có thân phận thể nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Vị đó chỉ là khách nhân.

Ứng Thiên Tăng nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi tiếp :

- Minh chủ nói câu đó là thật chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân trầm giọng hỏi :

- Thân phận của ta đối với ngươi quan trọng lắm sao?

Ứng Thiên Tăng vẫn nhìn Hàn Tùng Linh khinh khỉnh nói :

- Lão nạp nghĩ rằng chí ít thì Minh chủ không nên đưa hạ nhân ra để đối phó với ta!

Yến Hành Vân xẵng giọng nói :

- Khách thể nào thì dọn trà thể ấy. Với thân phận của ngươi thì cùng lắm chỉ được phép đấu với Yến mỗ thôi.

Ứng Thiên Tăng gằn giọng :

- Hàn minh chủ, bây giờ bảo hấn lùi lại thì còn kịp.

Hàn Tùng Linh nói :

- Chi sợ Đại sư hơi chủ quan quá đấy. Chính Hàn mỗ lo rằng Đại sư mới là người chịu thiệt thòi.

Ứng Thiên Tăng nổi giận quát lên :

- Hàn Tùng Linh! Từ bây giờ chúng ta đứng trên lập trường đối địch. Với hành động ngạo thị này, lão nạp sẽ đối với các ngươi đích đáng. Người chuẩn bị thu thân!

Rồi quay sang Yến Hành Vân nói :

- Tiểu tử! Có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ đem hết ra đi. Trước khi lấy mạng ngươi, lão tăng nhường ngươi ba chiêu không hoàn thủ.

Đưa kiếm hoành ngang trước ngực, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cười đáp :

- Tề Hải Sinh! Yến mỗ khuyên ngươi từ nay nên thận trọng với lời nói của mình. Với Yến mỗ, chưa từng có nhân vật ba đầu sáu tay nào dám nói câu đó cả.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh khinh khỉnh đáp :

- Bây giờ thì ngươi được gặp!

Tuy lão chưa đối địch với Hàn Tùng Linh nhưng đã thấy thân pháp kỳ ảo của chàng, nghĩ rằng mình chưa chắc thắng nhưng nếu đối địch cũng chưa đến nỗi lạc bại.

Tên họ Tề này chẳng qua chỉ là nô bộc bị Hàn Tùng Linh thu phục thì có bản lĩnh gì đáng kể?

Đương nhiên lão chưa biết chuyện Hàn Tùng Linh bình định Âm Mộng cốc, càng không biết người trường mặt mình là nhân vật lừng danh Quan ngoại Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, người mà Tam Phật đài lao tâm khổ tứ để thu phục.

Giả như vừa rồi lão chứng kiến việc tên Đầu tọa sứ giả Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bồn hòa thượng bị giết trong lầu sảnh thì bây giờ không khinh địch như thế.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân từ từ đưa kiếm lên, chậm rãi nói :

- Tề Hải Sinh, nếu ngươi đối phó được với hai chiêu kiếm, Yến mỗ xin nhận bại.

Ứng Thiên Tăng hỏi :

- Bại thì sao?

Yến Hành Vân trả lời không chút do dự :

- Không cần ngại động thủ, Yến mỗ xin tự tuyệt đương trường!

Ứng Thiên Tăng cười hắc hắc nói :

- Rất tốt! Nếu vậy lão tăng sẽ đỡ phiền phức. Động thủ đi! Sau hai chiêu kiếm, ngại hãy giữ lời dâng đầu cho lão tăng!

Yến Hành Vân bình thần đáp :

- Được, ngại chuẩn bị, Yến mỗ cần động thủ đây!

Nói xong chợt phát tay.

Chỉ thấy một tia sáng lóe lên nhanh như chớp, không có màn kiếm ảnh ợp trời, cũng không thấy hai người cử động, bởi vì sau cái phát tay, thanh kiếm của Yến Hành Vân thu hồi về vị trí cũ, Ứng Thiên Tăng cũng đứng bất động, chỉ khác trước là sắc mặt tái nhợt đi, mồ hôi đầm đìa túa ra đầm trán, mắt thất thần nhìn đối phương.

Bạch Phong công chúa kinh ngạc nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Yến Hành Vân chưa xuất thủ?

Tuy nhiên nàng cảm nhận được có một điều gì đó đã xảy ra.

Cũng với sắc mặt nhợt nhạt như thế, Ứng Thiên Tăng cúi nhìn xuống ngực áo mình, nơi y phục bị kiếm xé hai đường ngắn hình chữ thập đúng ngay Nhũ Căn huyết, lộ cả da thịt, chỉ là không có máu.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mượn tay cướp bảo

Yến Hành Vân lạnh lùng nói :

- Tề Hải Sinh! Đó chỉ mới một chiêu thôi!

Ứng Thiên Tăng lại ngẩng lên, miệng há ra định nói gì nhưng không thành tiếng.

Chiếu Ảnh Chương Văn Tiêu Bình đứng bên cạnh mặt cũng tái xanh, run giọng nói :

- Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân?

- Không sai, chính là tại hạ.

Các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, Ứng Thiên Tăng trở mắt nhìn Yến Hành Vân một lúc rồi dần dần bình tĩnh lại, quay sang Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn minh chủ, lão nạp muốn nghe ngại xác định lại một lần nữa, vị này giữ thân phận gì trong Bích Huyết minh?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Khách nhân.

Ứng Thiên Tăng hỏi tiếp :

- Minh chủ không phù nhận người đó là nô gia chứ?

- Hàn mỗ không phù nhận!

Ứng Thiên Tăng “Hừ” một tiếng nói :

- Đem bằng hữu biến thành nô gia... Hắc hắc, không ngờ một người còn ít tuổi như ngươi mà giao hoạt như thế!

Hàn Tùng Linh thân nhiên đáp :

- Sự thực là Yến Hành Vân là nô gia và Hàn mỗ đành chấp nhận việc này, tuy nhiên trong thâm tâm vẫn coi Yến đại hiệp là khách nhân đồng hành mà thôi.

- Như vậy là Hoang Thành Cô Kiếm tình nguyện làm nô gia của ngươi?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Chính thế!

Ứng Thiên Tăng giận đến nổi mặt đỏ bừng quát lên :

- Dối trá! Không có sự dối trá nào trắng trợn bằng! Trong thiên hạ làm gì có người cầu xin làm nô bộc cho kẻ khác, huống chi đây là nhân vật lừng danh khắp giang hồ Hoang Thành Cô Kiếm? Hàn minh chủ không thấy đó là chuyện đáng cười lắm hay sao? Lão nạp chưa bao giờ được gặp người “thông minh” như thế! Hàn minh chủ! Lão tăng sống đã quá nửa đời người, không phải là đứa trẻ lên ba!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Không sai, không ai tình nguyện làm nô bộc cho người khác, trừ trường hợp bất đắc dĩ.

Ứng Thiên Tăng hỏi :

- Ất là vị Hoang Thành Cô Kiếm này có nỗi ẩn tình nào đó rất khó nói?

Hàn Tùng Linh không đáp.

Ứng Thiên Tăng truy bức :

- Làm sao Hàn minh chủ không trả lời? Đuối lý rồi chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Bởi gì Hàn thiếu gia không thể trả lời.

Ứng Thiên Tăng hỏi :

- Vì sao?

- Vì có những người không coi rằng việc thắng Hoang Thành Cô Kiếm là điều đáng khoe khoang.

Ứng Thiên Tăng ngó người hỏi :

- Cái gì? Ngươi nói rằng Hàn Tùng Linh thắng ngươi?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu :

- Không sai! Hàn thiếu gia đã thắng Yến mỗ, hơn nữa còn chưa xuất toàn lực.

Ứng Thiên Tăng lắc đầu nói :

- Yến Hành Vân! Ngươi tưởng rằng lão nạp không biết gì về ngươi sao? Tưởng rằng lão nạp dễ dàng bị các ngươi lừa dối? Rất tốt! Hôm nay Tề Hải Sinh này nhất định sẽ quyết đấu một trận, để xem Minh chủ Bích Huyết minh có bản lĩnh thông huyền nhập hóa tới đâu!

Hoang Thành Cô Kiếm chợt chỉ vào Bạch Phong nói :

- Tề Hải Sinh, ngươi biết vị cô nương này thân phận thế nào không?

Cả Ứng Thiên Tăng và Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình bấy giờ mới nhìn sang Bạch Phong công chúa, mắt chợt sáng lên, choáng ngợp trước sắc đẹp của nàng.

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi :

- Vị đó đáng được coi là đệ nhất mỹ nhân chứ?

Ứng Thiên Tăng trả lời ngay :

- Rất xứng đáng!

Đột nhiên lão nhắc lại “đệ nhất mỹ nhân” mấy lần, mặt chợt biến sắc hỏi :

- Có phải Bạch Phong công chúa ở Âm Mộng cốc không?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Không sai!

Hàn Tùng Linh đang nóng lòng nhập Trung Nguyên đối phó với Tam Phật đài, hơn nữa dù sao thì đối phó với Ứng Thiên Tăng còn có chút ân tình nên chàng không phải chuốc thêm cường địch, lấy giọng hòa hoãn nói :

- Tại hạ vẫn nói câu lúc đầu, hai vị hãy rời khỏi đây một lúc, Thúy Tùng viên này sẽ là của các vị.

Chiếu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình “Hừ” một tiếng nói :

- Hàn minh chủ cho rằng chúng ta đành phải chấp nhận điều kiện giống như kẻ bại trận?

Hàn Tùng Linh “Hừ” một tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ hai vị cần chúng ta đưa kiệu rước đi?

Vân Tiêu Bình cười hắc hắc nói :

- Cái đó thì khỏi cần. Nhưng Vân mỗ xưa nay muốn đi đâu là tùy ý mình, không bị ai cưỡng bức.

Hàn Tùng Linh lạnh giọng :

- Xem ra các hạ chưa đến Hoàng Hà còn chưa đành tâm?

Chiếu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình cười hắc hắc đáp :

- Với tính cách của lão phu, thậm chí đến Hoàng Hà vẫn chưa đành tâm!

Lúc đó từ trên không con Tuyết Nhi sà xuống đậu vào vai Hàn Tùng Linh nói :

- Tiểu Linh!

Ứng Thiên Tăng chợt nghĩ ra điều gì, định bước đi thì Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói :

- Tề Hải Sinh! Yến Hành Vân còn một chiêu chưa xuất thủ nữa!

Nộ khí nổi lên, Ứng Thiên Tăng vung chương đánh thẳng vào ngực đối phương quát :

- Tránh ra!

Hoang Thành Cô Kiếm “Hừ” một tiếng nói :

- Lão trọc nguoi quả không thức thời!

Dứt lời đánh trả lại một chương.

Chiếu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình bản tính cuồng ngạo, không tin mình không thắng được thiếu niên miệng còn hôi sữa này, quát lên :

- Nguoi dám đấu lão phu một chương không?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Vân Tiêu Bình! Chỉ sợ sau khi đối chương, nguoi hoàn toàn không còn khả năng đối địch nữa đâu!

Lòng tự tôn bị thương tổn tới cực điểm, Vân Tiêu Bình nghiêng răng nói :

- Lão phu sẽ đánh nát thân nguoi!

Vừa quát vừa vung chưởng đánh ra.

Ngay chiều đầu tiên, Vân Tiêu Bình vận đủ thập thành công lực vào song chưởng, quyết giành thượng phong để nhanh chóng đánh bại đối phương.

Chiếu Ảnh Chưởng thành danh giang hồ mấy chục năm nay, uy thế chẳng phải tầm thường. Vân Tiêu Bình lại thừa cơ Hàn Tùng Linh chưa kịp vận công đề phòng dốc toàn lực đánh ra, đoạn chắc cho dù chưa áp đảo được cũng không để cho địch nhân có cơ hội hoàn thủ.

Nào ngờ khi chưởng lực sắp đánh tới mục tiêu, Vân Tiêu Bình nhìn lại thì đối phương đã biến mất vô tích ảnh!

Nhưng vốn là kẻ lão luyện giang hồ, trải qua nghìn trận chiến, Vân Tiêu Bình phản ứng rất nhanh, nhảy tới một bước rồi quay ngoắt lại vung chưởng đánh ra liên hồi kỳ trận, chẳng cần biết đối phương ở đâu, tạo thành một màn chưởng ảnh dày đặc, không để đối phương thừa cơ tập kích.

Phản ứng thần tốc, chưởng pháp kỳ ảo, xứng là nhất lưu cao thủ võ lâm, nhưng chỉ tiếc gặp phải đối thủ cao hơn mình mấy bậc.

Tưởng chừng không gì xuyên qua được màn chưởng ảnh như tường đồng vách sắt che kín trước người, Vân Tiêu Bình chợt cảm thấy một luồng hàn khí xuyên qua bức tường dày đặc do mình tạo ra làm lão phát run vội nhảy lùi lại hai bước.

Đương nhiên màn ảnh chưởng cũng mất đi tác dụng.

Chiếu Ảnh chưởng và Hàn Băng chưởng vốn là thủy hỏa bất tương dung, tuy xung khắc nhưng theo quy luật cường thắng nhược thua, mấy chục năm qua Vân Tiêu Bình đã tiêu diệt không biết bao nhiêu cao thủ dùng Hàn Băng chưởng đối địch với mình.

Nhưng lần này thì khác hẳn, lão cảm thấy con lạnh kinh hồn thâm nhập vào cơ thể không sao duy trì nổi, cả người tê đi, hai tay hầu như mất hết khí lực.

Hàn Tùng Linh thu chưởng bước tới gần hỏi :

- Vân đại hiệp, chúng ta đấu thêm một chưởng nữa không?

Vân Tiêu Bình biết gặp phải sát tinh, dù đấu thêm cũng chuốc lấy nhục mà thôi.

Lão nhìn sang bên, thấy Ưng Thiên Tằng cũng đã bị trúng kiếm đối phương, xem ra vết thương không nặng nhưng vẻ mặt vô cùng thiếu ngủ, biết lão hòa thượng không còn đấu chí nữa, thờ dài nói :

- Hàn minh chủ, lão phu đánh giá sai về người.

Hàn Tùng Linh điềm đạm nói :

- Vân đại hiệp, Thúy Tùng viên này vẫn là của các vị, nhưng lẽ ra không nên vội vàng như thế.

Vân Tiêu Bình hỏi :

- Hàn minh chủ biết rõ lập trường của chúng ta rồi chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Biết.

- Là gì?

- Tương lai sẽ là sinh tử đối đầu!

- Vì thế, bọn phái không có lý do gì mà chịu ân các vị!

Hàn Tùng Linh nói :

- Tại hạ không hy vọng các vị chịu ân, vì không lâu nữa chúng ta sẽ rời Thúy Tùng viên, lúc đó quý phái muốn làm gì ở đây tùy ý, tại hạ không quan tâm đến nữa.

Vân Tiêu Bình nói :

- Hàn minh chủ, trong giang hồ cốt ở danh khí chứ không phải kết quả.

Hàn Tùng Linh “À” một tiếng hỏi :

- Nói vậy là các hạ muốn chứng tỏ mình đủ khả năng đoạt được Thúy Tùng viên từ tay Triệu Tông Nguyên mà không cần đến chúng ta?

Vân Tiêu Bình gật đầu :

- Chính là như vậy.

- Nếu vậy tại hạ xin hỏi một câu, ngoài hai vị ra, quý phái còn có cao thủ nào tới đây nữa?

Vân Tiêu Bình lắc đầu :

- Không còn ai khác!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Trong trường hợp đó, Hàn nỗ cho rằng không phải hai vị tự đánh giá mình quá cao mà quý Môn chủ chỉ là hạng vô tri mà thôi!

Vân Tiêu Bình tức giận hỏi :

- Vì sao ngươi dám nói như vậy?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tuy hai vị hạ độc thủ giết một lúc gần trăm người trong tiền sảnh này, nhưng với chút bản lĩnh đó mà đối phó với Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngộ Bồn hòa thượng thì chỉ là đưa miếng thịt vào miệng hổ thôi!

Vân Tiêu Bình căm uất nói :

- Bây giờ lão phu là bại tướng dưới chướng ngời, muốn nói thế nào cũng được nhưng lão phu không tin chúng có bản lĩnh kinh nhân như vậy.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Các hạ cho tại hạ nói thế là để đề cao mình?

- Quả thật lão phu nghĩ như vậy!

- Các hạ chưa chịu tâm phục khẩu phục?

- Lão phu thừa nhận không phải đối thủ của ngươi, nhưng sẽ có người trong bốn phái bắt ngươi bồi hoàn lại món nợ hôm nay!

Bạch Phong công chúa chợt nói :

- Bích Huyết mình với các vị không có cừ hận gì, vì sao các vị coi chúng ta như địch nhân?

Vân Tiêu Bình đưa mắt nhìn Bạch Phong một lúc rồi nói :

- Lẽ ra cô nương không nên là người trong giang hồ.

Bạch Phong nói :

- Đó là việc của ta. Tôn giá còn chưa trả lời câu hỏi.

Vân Tiêu Bình nói :

- Cô nương, một ngày không thể có hai mặt trời, một núi không dung hai hổ cùng làm bá chủ.

Bạch Phong hỏi :

- Nếu như Bích Huyết mình không có ý tranh bá giang hồ thì sao?

- Cô nương, chỉ có kẻ yếu mới chịu khuất phục để cho kẻ mạnh thống trị mình. Nhưng Bích Huyết mình không phải là kẻ yếu, lão phu đã nhận ra điều đó.

- Tôi cho là nếu quý phái hành động hợp tình hợp lý, nhất định Bích Huyết mình sẽ không đụng đến các vị.

Vân Tiêu Bình nói :

- Chuyện thị phi trong giang hồ rất khó nhận xét. Có thể việc này bốn phái cho là hợp lý thì người khác bảo là vô lý.

- Việc gì cũng phải có chuẩn mực, tuy không hoàn chỉnh nhưng có căn bản của nó. Vì lợi ích của riêng mình mà quý phái không quản gây nên gió tanh mưa máu cho giang hồ, sát hại những người vô hạnh thì có lý ở chỗ nào?

Vân Tiêu Bình cười nói :

- Cô nương nói sai rồi! Không phải lão phu đặt ra tôn chỉ đó, lão phu là người thực hiện thôi. Nhưng sau này Bích Huyết mình tạo ra một thế lực nhất định, chỉ em cũng làm như thế!

Bạch Phong không nói nữa.

Hàn Tùng Linh thấy với hạng người này có lý luận cũng chỉ vô ích mà thôi, đưa tay ngăn lại nói.

- Nếu tôn giá không còn gì để nói thêm nữa thì hai vị có thể đi!

Vân Tiêu Bình nói :

- Hàn minh chủ, hôm nay bại dưới tay Minh chủ, đối với lão phu thì đã tâm phục khẩu phục. Nhưng trước khi đi, lão phu xin nói rõ thêm điều này. Hai chúng tôi không phải chủ lực của bốn phái, hy vọng ngày khác chúng ta còn có cơ hội gặp nhau. Lúc đó sự thực sẽ chứng minh lời lão phu nói là không giả.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Ý tôn giá là khuyên Hàn mỗ phải cẩn thận?

Vân Tiêu Bình đáp :

- Thực ra không cần khuyên, Hàn minh chủ cũng đã cẩn thận rồi. Lão phu xin cáo từ!

- Hàn mỗ không tiễn.

Hai người lại nhảy lên mái sảnh, tung mình lao đi.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn theo cho tới khi đối phương đi khuất mới nói :

- Hàn thiếu hiệp, bây giờ sắp tối rồi, chúng ta tạm thời nghỉ lại đây chứ?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Chúng tôi còn một việc cấp bách cần đi ngay. Tang tiền bối nếu muốn ở lại..

Càn Khôn Nhất Cái ngắt lời :

- Hàn minh chủ, lão hóa tử nén căm uất đã nhiều năm, bây giờ là lúc cần địch nhân trả giá. Ở đây lão hóa tử còn có một số người thân cận, Hàn minh chủ đi đâu hãy cho biết, lão hóa tử tập trung mọi người lại rồi sẽ tới sau.

Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Vân Tiêu Bình và Tề Hải Sinh không lâu nữa sẽ quay lại, nếu các hạ một mình ở lại Thúy Tùng viên, chi e...

Càn Khôn Nhất Cái ngắt lời :

- Yếu đại hiệp, lão ăn mày ta sống được tới ngày hôm nay không phải là nhờ vào chút bản lĩnh kém cỏi của mình đâu. Các vị cứ yên tâm, dù trong hoàn cảnh đối phương mạnh hơn, lão hóa tử vẫn biết nên xoay xử thế nào.

Hàn Tùng Linh nói :

- Dù sao thì khuyên tiền bối nên cẩn thận thêm một chút. Chúng tôi xin đi trước đây.

Càn Khôn Nhất Cái vội nói :

- Hàn minh chủ còn chưa cho biết sẽ đi đâu mà?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chuyến này chúng tôi tới Bạch Vân trang tìm Tam Tuyệt Đạo.

Càn Khôn Nhất Cái lúc đó mới yên tâm, gật đầu nói :

- Lão hóa tử nhớ rồi.

Hàn Tùng Linh chấp tay nói :

- Chúng ta từ biệt ở đây.

Nói xong cùng Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân ra khỏi Thúy Tùng viên.

Ba con tuấn mã tung vó rầm rập cuốn theo bụi tuyết trắng xóa theo quan đạo lao nhanh về hướng đông.

Giữa tiết trời giá lạnh này, hơn nửa đêm đã khuya trên quan đạo rất ít hành nhân, tiếng vó rộn rã làm con đường có thêm sinh khí rất nhiều.

Chùng như đoàn kỵ mã vừa vượt qua quãng đường dài, người ngựa đều có vẻ đã mệt mỏi, miệng phì phì phun đầy hơi trắng.

Dẫn đầu là một trung niên nhân chừng trên dưới bốn mươi tuổi hắc y, lưng đeo cổ kiếm, tiếp theo là một đôi thiếu niên nam nữ đều bận bạch y sánh ngựa song đôi, thiếu niên đeo bảo kiếm tua hồng, trên vai đeo một con chim anh vũ rất lớn màu trắng như tuyết, diện mạo vô cùng anh nhi tuấn tú. Còn thiếu nữ lại càng diễm lệ, xứng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Hắc y nhân ghim cương giảm tốc độ, quay lại nói :

- Lão nhân ở nông trang nói ở cách Nữ Nhi hà chừng năm mươi dặm.

Chúng ta vừa đi gần một canh giờ, lẽ ra tới rồi mới phải, sao không thấy sông đâu cả?

Bạch y thiếu niên đáp :

- Giữa tiết đông hàn này khắp nơi đều đóng băng, mặt sông cũng giống như đất bằng, chưa đến gần thì không nhận ra đâu.

Bạch Y thiếu nữ chột chí tay tới trước mặt chơi chéch sang bên tả nói :

- Đằng kia có khói, khả năng là Bạch Vân trang.

Hai nam nhân nhìn theo hướng tay chỉ, quả nhiên thấy cách chừng năm sáu dặm có nhiều cụm khói bay lên. Chưa biết có đúng là Bạch Vân trang hay không nhưng nhất định có người cư trú.

Bạch y thiếu niên nhìn một lúc rồi lắc đầu nói :

- Bạch Vân trang chỉ là một quan khẩu của Tam Phật đài nên không lớn như thế. Có lẽ đó là Phong Tây trấn bên sông Nữ Nhi hà. Nhưng tới đó cũng gần Bạch Vân trang rồi.

Bạch y thiếu nữ chột hỏi :

- Tùng Linh, chúng ta làm thế nào để liên lạc với Vân đại ca và Quan nhị ca?

Hiển nhiên ba kỵ sĩ là Hàn Tùng Linh, Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cách thức liên lạc ngu huynh đã nói với Quan nhị ca rồi. Bây giờ so với thời gian dự định còn sớm một nửa ngày, chỉ sợ khó liên lạc được. Cứ chờ đến mai sẽ hay.

Bạch Phong công chúa lại hỏi :

- Như vậy chúng ta vào trấn nghỉ lại?

- Nếu trước mặt đúng là Phong Tây trấn thì nghỉ lại là vừa, nếu không phải chúng ta hãy tìm đến Phong Tây trấn.

- Chàng hèn gặp Quan nhị ca ở Phong Tây trấn chứ gì?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Ba người tiếp tục đuổi ngựa đi.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Thiếu chủ cũng không tin vào Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ, vì sao lúc đó cứ nói thật chúng ta sẽ tới Bạch Vân trang?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Làm như vậy chúng ta mới có thể biết rõ bộ mặt thật giả của đối phương. Nếu lão ta có mưu đồ, chúng ta sẽ giải quyết rất ráo một lần.

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Nhưng chàng vừa nói nhận ra giọng của lão ta chính là người đã báo về chiếc hòm của mẫu thân Yến đại hiệp mà?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Đúng là lão ta.

- Nếu vậy thì lão có ý đồ gì?

- Theo ta thì sau lưng Tang Vô Kỵ có một nhân vật nào đó?

Bạch Phong công chúa hỏi lại :

- Chẳng lẽ lão ta thật phản lại Cái bang?

- Có nhiều khả năng như vậy.

- Nếu thế tại sao lão lại trợ giúp chúng ta?

- Có thể Tang Vô Kỵ coi Triệu Tông Nguyên nguy hiểm hơn chúng ta, dùng chúng ta để diệt trừ Thúc Túng viên trước.

Bạch Phong công chúa nhún mày nói :

- Lão thi hành độc kế mượn đao giết người? Chàng cho rằng Càn Khôn Nhất Cái là đồng bọn của Vân Tiêu Bình và Úng Thiên Tăng hay sao?

- Ta hoài nghi như vậy.

Bạch Phong công chúa chợt “À!” một tiếng hỏi :

- Tùng Linh, chàng có nhớ lời Khổng Tước chân nhân tiên bối trước lúc lâm chung không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Đương nhiên là nhớ. Nhưng Tang Vô Kỵ không phải là Tuyệt Cái.

- Chàng căn cứ vào đâu mà khẳng định như thế?

- Vì Tuyệt Cái là cố hữu của Khổng Tước chân nhân nên nhiều tuổi hơn Tang Vô Kỵ, mặt khác Tuyệt Cái rất thịnh danh trong giang hồ, bối phận lại cao nên nếu có mặt vị đó trong sảnh, “Khang Gia song kiệt” không có tư cách gì mà dám ngồi ở ngôi thượng tọa.

Bạch Phong công chúa không tin lắm, cười nói tiếp :

- Thiếp không có cơ sở gì mà phản bác, nhưng lại thấy chàng lập luận như thế có phần võ đoán.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Võ đoán hay không sau này nàng sẽ biết.

Hoang Thành Cô Kiếm chợt hỏi :

- Thiếu chủ, liệu sau này chúng ta còn có cơ hội gặp Tuyệt Cái không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Ta nghĩ vị đó sẽ cho người tìm chúng ta.

- Trên lập trường nào? Là địch nhân hay bằng hữu?

- Cái đó bây giờ tạm thời chưa thể khẳng định.

Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Thiếu chủ, phía trước có một cái cầu, thuộc hạ đi trước tới thăm dò xem.

Nói xong phóng ngựa đi.

Hàn Tùng Linh thả ngựa cho đi bước một không nói gì, dáng rất trầm tư.

Bạch Phong công chúa thấy vậy hỏi :

- Tùng Linh, chàng nghĩ gì thế?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không có gì!

Bạch Phong công chúa bực mình hỏi :

- Thật không?

Hàn Tùng Linh quay sang nhìn nàng, “À!” một tiếng cười nói :

- Bạch Phong, ta vừa nghĩ đến một vấn đề rất tế nhị...

- Vấn đề gì?

- Một người dù có hung tàn đến bao nhiêu, nhưng khi bắt gặp ánh mắt nàng thì sự hung tàn cũng phải mất đi...

Bạch Phong công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

- Vì nàng không muốn thù địch với ai, vì thế người ta chỉ thấy trong mắt nàng chỉ có sự bao dung, không tâm cơ, không có sát khí làm người ta không còn nhu cầu đề phòng...

Bạch Phong công chúa nói :

- Chàng cũng có thể làm như thế được mà?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Ta không thể. Bởi vì trước khi luyện võ, trong lòng ta đã có tiềm ẩn sát cơ rồi. Bây giờ đi theo con đường đầy máu, sát cơ càng tăng thêm...

Bạch Phong dịu dàng nói :

- Tùng Linh, con đường đó rồi sẽ kết thúc.

Hàn Tùng Linh không nói gì.

Bạch Phong chợt hỏi :

- Tùng Linh, vì sao chàng nêu lên vấn đề đó?

- Vấn đề gì?

- Về ánh mắt thiếp...

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chỉ cần nàng giữ được tâm tính thiện lương đó, sẽ không có bất cứ kẻ nào làm hại được nàng.

Bạch Phong lắc đầu đáp :

- Tùng Linh, thiếp là người chứ không phải thần thánh, cũng không phải ma quỷ. Đã là người đương nhiên có yêu đương và thù hận. Chàng hiểu rồi chứ?

Hàn Tùng Linh thờ dãi nói :

- Bạch Phong, lẽ ra ta đừng để nàng đi.

Bạch Phong kích động nói :

- Thiếp lại nghĩ khác. Thiếp đã hiểu mình nhất định phải đi với chàng. Chỉ có như vậy thiếp mới thấy mình được sống.

- Ta ân hận vì đã làm được rất ít cho nàng.

- Trong tình yêu không nên tính toán ít nhiều, Tùng Linh!

Chàng cười nói :

- Đúng thế. Bây giờ thì ta càng hiểu rõ mình nên làm gì, nên nghĩ gì.

Lát sau tới trước một cây cầu đá lớn.

Hoang Thành Cô Kiếm dùng kiếm gạt tuyết ở mép cầu, lộ ra ba chữ Nữ Nhi Kiều.

Hàn Tùng Linh nói :

- Như vậy là lão nông lúc chiều nói không sai. Phía trước nhất định là Phong Tây trấn.

Ba người tiếp tục phóng ngựa đi.

Vội cựa ly ba bốn dặm, chẳng bao lâu đã tới trấn.

Tuy chỉ mới canh đầu nhưng trên các phố khách nhân đã vắng hoe.

Hoang Thành Cô Kiếm cho ngựa đi thông thả, quay sang Hàn Tùng Linh nói :

- Thiếu chủ, trời chưa phải là quá lạnh, thế mà trong các phố vắng vẻ như thế, thuộc hạ thấy có gì đó bất thường.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Điều đó chứng tỏ chúng ta đã đến đúng chỗ.

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi :

- Thiếu chủ, bây giờ chúng ta đi đâu?

Hàn Tùng Linh nhìn hai bên đường rồi nói :

- Cứ đi tiếp đi!

Tiến thêm vài chục trượng thì tới một ngôi khách điểm lớn, trên biển đề Nghênh Tân khách điểm.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Xem ra ngôi khách điểm này hợp đây.

Ba người cùng dừng ngựa.

Một tên tiểu nhị từ trong điểm chạy vội ra, nhìn thoáng ba vị khách rồi quay vào gọi to :

- Có tới ba vị quý khách. Các người thêm hai người nữa ra dắt ngựa!

Gọi xong cười nhã nhặn nói :

- Các vị vừa đến?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Đương nhiên là vừa đến, chẳng lẽ người đã gặp chúng ta?

Tên tiểu nhị nói :

- Tiểu nhân chưa gặp, nhưng người đến đặt phòng cho ba vị đã tới đây...

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Vị nào đặt phòng cho chúng ta?

- Một lão hiệp sĩ.

- Tiểu nhị ca, người có nhầm người không?

- Lão hiệp sĩ nói rõ ba vị gồm hai nam một nữ...

Yến Hành Vân nói :

- Thiếu gì hai nam một nữ đồng hành? Làm sao mà khẳng định là chúng ta chứ?

Tiểu nhị nói :

- Khách quan nói rất đúng. Nhưng tiểu nhân còn chưa bầm xong. Lão hiệp sĩ đó nói rằng không cần dùng đặc điểm gì, chỉ thấy một đôi nam nữ, thiếu niên như Phan An tái thế, Tống Ngọc trùng sinh, còn thiếu nữ như Tây Thi Khuông Việt là đúng.

Hoang Thành Cô Kiếm cười hỏi :

- Xem ra nếu vậy thì đúng là chúng ta rồi.

Tên tiểu nhị tiếp lời :

- Đương nhiên là không sai. Trong đời tiểu nhân chưa bao giờ gặp người nào...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Thôi đừng ba hoa nữa. Tiểu nhị! Người nói xem lão hiệp sĩ đặt phòng cho chúng ta là người thế nào?

- Vị đó ăn mặc không được hào hoa lắm, y phục vá nhiều mảnh, tóc bạc như tuyết nhưng rối bù...

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Một lão hóa từ?

Tên tiểu nhị gật đầu, thấp giọng đáp :

- Vâng...

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Vị đó hay xuất hiện trong trấn không?

- Dạ có.

- Danh hiệu lão ta là gì?

Tên tiểu nhị tỏ vẻ sợ hãi nói :

- Thiếu gia, tiểu nhân không dám mạo phạm đến cấm kỵ của lão hiệp sĩ đâu...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Tuyệt Cái phải không?

Tên tiểu nhị cười đáp :

- Quả nhiên thiếu gia biết lão hiệp sĩ. Nhưng xin ba vị nhớ cho tiểu nhân không dám nói gì cả.

Hàn Tùng Linh lại hỏi :

- Vị đó hiện có trong điểm không?

- Khai bẩm thiếu gia, vị đó vừa ra ngoài rồi.

Bấy giờ có thêm hai tên tiểu nhị khác chạy ra.

Hàn Tùng Linh trao cương ngựa cho một tên rồi nhảy xuống ngựa nói :

- Chúng ta vào đi!

Bạch Phong công chúa và Yến Hành Vân cùng xuống ngựa được tên tiểu nhị đầu tiên dẫn vào khách điểm.

Hai tên khác tay dắt ngựa đi nhưng mắt lăm lăm nhìn Bạch Phong công chúa và Hàn Tùng Linh, thầm nghĩ :

- Không ngờ một lão khát cái mà quen biết đôi nam nữ thiếu niên tuần mỹ đến như thế!

Trong phạn đường khách nhân đã chiếm gần hết chỗ, không khí ẩm cúng và náo nhiệt khác thường. Nhưng có một điều đặc biệt đập vào mắt khiến người ta rất dễ nhận ra là hầu hết đều có bình khí, một số mang trên người, một số đặt lên bàn.

Bọn Hàn Tùng Linh ba người vừa bước vào, gần trăm ánh mắt đều tập trung vào bọn họ.

Thấy Hàn Tùng Linh và Bạch Phong công chúa nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, tên tiểu nhị hỏi :

- Ba vị có muốn lên lầu không?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Trên đó cũng giống ở đây chứ?

Tiểu nhị thấp giọng đáp :

- Không giống! Trên lầu chỉ có một số khách quen của điểm chủ, hầu hết là thương gia.

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Nếu thế thì khỏi cần.

Tên tiểu nhị không khỏi ngạc nhiên nhưng chỉ nói :

- Vậy thì mời ba vị tới bên này.

Hắn dẫn ba người tới bàn kê bên cửa sổ, tuy hơi lạnh nhưng thoáng đãng.

Hàn Tùng Linh bảo :

- Người cho vài món điểm tâm và một bình trà, không cần rượu.

Tên tiểu nhị “Dạ” một tiếng chạy đi.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn khách nhân trong phạn đường. Tuy hầu hết là người trong võ lâm, nhưng chàng chú ý đến ba người cùng ngồi ở bàn bên cạnh gồm một lão nhân tóc hoa râm chừng năm mươi tuổi, dáng cao gầy, da nâu bóng, mình bận hoàng y.

Bên phải lão ta là một hán tử chừng bốn hai tuổi, mặt trắng không râu, dáng đầy ngạo khí, trên bàn đặt một đôi Hồ đầu câu.

Đối diện với hai người này là một hán tử mặt đen, dáng vạm vỡ, chưa tới bốn mươi tuổi, bên cạnh để một cây côn bằng đồng to bằng miệng bát dựa lên bàn.

Trước mặt ba người ngổn ngang bát đĩa, hiển nhiên họ đã ngồi khá lâu.

Chỉ nghe bạch diện hán tử lên tiếng :

- Tàn nhị ca nghĩ gì thế?

Hoàng y lão nhân đáp :

- Lão tam, nghĩ cho cùng, ta thấy đại ca đã không làm.

Bạch diện hán tử nói :

- Tiểu đệ lại không cho là thế. Phi Bằng bang chúng ta từ khi sáng lập tới nay bỏ ra biết bao tâm huyết, chẳng lẽ bây giờ đem cơ nghiệp dâng cho một tiểu tử chưa có danh tiếng gì, lại còn cúi đầu làm theo mệnh lệnh hắn?

Hoàng y lão nhân đáp :

- Lão tam, đại ca đã giải thích rõ ràng. Chúng ta phụng di mệnh của ba vị Phật gia sáng lập bang, mục đích là để tạo phúc cho võ lâm. Ngay cả ba vị lão nhân gia cũng vì thiếu niên đó mà tuần tiết, chẳng lẽ người còn chưa hiểu ra thiếu niên đó trọng yếu thế nào đối với việc an nguy của toàn võ lâm?

Bạch diện hán tử vẫn không phục :

- Tiểu đệ hoàn toàn không tin một tên hậu bối chưa ráo máu đầu lại có bản lĩnh thông huyền nhập hóa. Nếu tiểu đệ có quyền, bảo hai tay dâng Phi Bằng ban cho hắn, tiểu đệ sẽ dứt khoát trả lời một câu: không bao giờ! Trừ khi...

Hoàng y lão nhân trầm giọng hỏi :

- Trừ khi thế nào?

Bạch diện hán tử chỉ lên binh khí trước mặt đáp :

- Trừ khi hán thắng được đôi Hồ đầu câu này.

Hắc diện hán tử tiếp lời :

- Và cây đồng côn đây nữa.

Hoàng y lão nhân nói :

- Lão tam, luận về võ công cũng như kinh nghiệm, chúng ta đều còn thua kém đại ca. Thế mà đại ca vẫn thán phục thiếu niên kia, chứng tỏ vị đó không phải tầm thường. Huống chi mục đích chúng ta sáng lập bang làm gì như ta vừa nói, sao chỉ vì tranh một chút khẩu khí mà làm hỏng đại sự?

Bạch diện hán tử vẫn tỏ ra kiên quyết :

- Nhị ca, người tranh một khẩu khí, Phật tranh một bó hương. Nói thế nào tiểu đệ cũng không phục đâu!

Hoàng y lão nhân vừa định nói nữa thì chợt nghe bên ngoài phạn đường vang lên tiếng nói sang sảng :

- Nguyễn lão nhi! Ngay cả đôi âm dương phán quan của người còn đấu không lại hán thì lão ăn mày ta cùng đành chịu thôi!

Một giọng già nua khác đáp lời :

- Tuyệt Cái! Nếu hợp lực hai chúng ta, có thể chưa đủ sức thắng được hán nhưng cũng không đến nỗi lạc bại đâu!

Cửa phòng mở ra, trước cửa xuất hiện ba người, đầu tiên là một lão hóa tử cao lớn, râu tóc bạc trắng rối bù, tiếp theo là một bạch phát lão nhân khác da mặt vàng bủng như người mắc bệnh kinh niên, gầy khô như que củi tay cầm một đôi Phán Quan bút đen bóng.

Chẳng nói cũng đoán ra lão hóa tử là Tuyệt Cái, còn lão nhân da mặt vàng bủng, theo cách xưng hô của Tuyệt Cái, Hàn Tùng Linh đoán rằng đó là Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân.

Lão này đưa mắt nhìn khắp phạn đường rồi dừng lại trên người một khách nhân ngồi riêng ở bàn gần cửa.

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới để ý đến vị khách này, thấy đó là một lão hòa thượng mặt mũi trắng trẻo nhưng tướng mạo rất độc ác.

Tuyệt Cái nói :

- Nguyễn lão nhi! Ta đã nói mình chỉ là người, làm sao mà đấu với thần thánh nổi?

Nói xong bước vào ngồi ở bàn đối diện với lão hòa thượng.

Tên tiểu nhị vừa thấy Tuyệt Cái lập tức bung tới một mâm rượu thịt.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân tới ngồi bên lão hóa tử nói :

- Tuyệt Cái, chẳng lẽ người sợ bọn Phật già kia đến thế?

Nghe đến tiếng “Phật già”, Hàn Tùng Linh lập tức rung động.

Tuyệt Cái đáp :

- Nguyễn lão nhi! Cho dù là Phật già nhưng đã ngồi được lên Phật đài, đủ thấy bản lĩnh so với chân Phật còn đáng sợ hơn, nếu không vì sao chân Phật nhường cho chúng? Người cứ nghĩ mà xem, nếu ta có bản lĩnh thắng được chúng thì làm sao phải đi ăn mày?

Lão hòa thượng ngồi một mình chợt đắc ý cười vang nói :

- Hô hô hô! Lão hóa tử nói năng tuy có phần bất kính nhưng lại thật tình. Nguyễn lão nhi! Nghe ta nói đây! Phóng mắt nhìn vào thiên hạ vô lâm, ai dám kháng cự với Tam Phật đài? Hãy nghe lời Âm mỡ khuyên, từ bỏ ý niệm ngông cuồng đó đi! Hãy chấp nhận cuộc hôn nhân đó, đối với người chẳng hề mất danh giá, cũng không thiệt gì cho nhà đầu kia. Hơn nữa nó chẳng phải là nhi nữ thân sinh của người.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân quát lên :

- Âm Hàn Sơn! Người câm miệng đi. Nếu không vì các người bắt giữ con tin thì ta dùng đôi Phán Quan bút này đánh vỡ miệng người rồi!

Nghe ba tiếng “Âm Hàn Sơn”, Hàn Tùng Linh nghĩ thầm :

- Không ngờ lão hòa thượng đó là Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn, đứng hàng thứ ba trong Tam đại hộ pháp của Tam Phật đài. Không biết chúng bắt vị nào làm con tin?

Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn ngửa mặt cắt một tràng cuồng tiếu xong nói :

- Nguyễn lão nhi! Đừng tưởng dùng đôi Âm Dương Phán mà hù dọa được ai. Phật gia nếu không mười phần cảm chắc thì đâu có để cho Tuyệt Cái tự do ra ngoài tìm trợ thủ? Nguyễn Thế Nhân! Theo ta thấy thì các ngươi hãy mau chóng hạ đài đi! Nếu không, chờ đến khi nước đến chân thì khéo rơi gậy cổ đây!

Tuyệt Cái chen lời :

- Âm lão nhi! Cũng có thể ngươi cảm chắc. Nhưng lão hóa tử ta khuyên ngươi một câu là chớ đắc ý vội. Đi đêm nhiều rồi cũng có lúc gặp ma thôi, nên cẩn thận một chút!

Âm Hàn Sơn cười hắc hắc nói :

- Nhưng Phật gia chưa từng gặp.

- Vậy thì ngươi sẽ gặp ngay đây!

Âm Hàn Sơn nhú mày hỏi :

- Là ngươi ư?

Tuyệt Cái đáp :

- Không phải ta. Nếu ngươi dám gọi to ba lần: “Ai dám trợ giúp Nguyễn lão nhi”, ta dám chắc ngươi sẽ gặp!

Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn quét mắt nhìn khắp phạm đường rồi cười hắc hắc nói :

- Lão hóa tử! Chẳng những ba lần mà Phật gia còn gọi ba trăm lần cho ngươi xem..

Rồi la toáng lên :

- Ai dám trợ giúp Nguyễn lão nhi thì tới đây!

Hắn vừa gọi xong một lần thì chợt có người lên tiếng :

- Ta!

Thanh âm không lớn nhưng rất lạnh lùng và âm vang, dội vào tai từng người nghe rất rõ.

Trong phạm đường toàn là người trong võ lâm, ai cũng biết sau lưng Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn là thế lực đáng sợ thế nào, vì thế nghe giọng nói lạnh lùng kia vừa phát ra, tất cả đều kinh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía giọng nói phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tam Phật đài động binh

Khi thấy rõ mục tiêu, mọi người càng ngạc nhiên hơn. Bởi vì người vừa nói này chỉ là một thiếu niên mới hai mươi tuổi, rất tuấn tú, giống một thư sinh hơn là người biết võ công, tuy lưng đeo một thanh bảo kiếm gắn tua hồng.

Thực ra không ít vị công tử tuy không biết võ công mà vẫn đeo kiếm, giống như một thứ trang sức thời thượng, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Vị công tử đó đúng là người hành hiệp trượng nghĩa không tự lượng sức hay một kẻ mất trí?

Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn là người nhận ra đối phương đầu tiên nên cũng là người đầu tiên vô cùng kinh ngạc. Từ ngạc nhiên, hắn chợt cảm thấy mình bị xúc phạm, cổ mở đôi mắt ti hí quát lên :

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết phải không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ta nói gì chắc các vị trong phạn đường này đều nghe rõ. Chẳng lẽ tai ngươi bị điếc?

Bây giờ chúng nhân đều xác định vị công tử này đã chán sống rồi, nhưng thấy diện mạo chàng tuấn tú như thế, ai cũng tỏ ra thương xót.

Tại trường chỉ có duy nhất một mình Tuyết Cái là không bị bất ngờ. Lão bưng nguyên cả bình rượu uống một hơi rồi đặt xuống, cười hô hô nói :

- Lão ăn mày ta nghe rất rõ! Tiểu tử ngươi muốn xuất thủ trợ giúp Nguyễn lão nhi đẹp bắt bình đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đúng thế!

Tuyết Cái nhìn sang Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn, miệng cười quái dị nói :

- Đại hộ pháp! Lần này thì ngươi nghe rõ rồi chứ?

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân nhướn mắt nhìn Tuyết Cái nói :

- Lão hóa tử! Cô nhân nói “ô lâu mới biết lòng người”. Hôm nay lão phu mới biết lòng dạ đích thực của ngươi.

Tuyết Cái cười hỏi :

- Ngươi biết thế nào? Quả tim ta đen hay đỏ?

Nguyễn Thế Nhân cười hắc hắc đáp :

- Nếu tim ngươi đỏ thì trong thiên hạ không có quả tim nào đen hơn nữa.

Tuyết Cái cười khanh khách nói :

- Nếu vậy thì dứt khoát tim lão hóa tử ta là tim đen rồi! Có lẽ vì ta uống nhiều rượu quá.

Thấy lão cười nói đùa giỡn như thế, Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân càng tức, quát lên :

- Lão hóa tử! Ngươi còn có lương tâm không?

Tuyết Cái thấy tình hình trở nên nghiêm trọng nhíu mày hỏi :

- Làm sao ta lại không có lương tâm?

- Ngươi cứ nghĩ mà xem! Đang xúi một kẻ hậu sinh vấp bới vào lửa, như thế là có lương tâm ư? Ngươi là một đại nhân vật thành danh mà làm chuyện vô sỉ như thế không sợ thiên hạ chê cười hay sao? Tuổi như ngươi chẳng còn sống được bao lâu nữa, cần phải tích âm đức mới phải chứ?

Tuyết Cái không giận, cười khà khà đáp :

- Người có chí khí đâu can tuổi cao. Nguyễn lão nhi! Không phải rỗng thì chạy xuống biển. Nói không chừng bản lĩnh người ta cao hơn chúng ta nhiều cũng nên! Kim Đồng tuy nhỏ nhưng có pháp thuật hàng ma phục hổ, đâu thể dùng niên kỷ mà luận anh hùng? Hơn nữa lão ăn mày ta có nay ai vào lửa đâu? Đó là người ta tự nguyện đấy chứ. Bảo ta làm sao được?

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đang tức quát :

- Như thế còn chưa phải là xúi bậy còn gì? Ngươi còn khua môi giả biện hay sao?

Tuyết Cái đáp :

- Trời lạnh thế này, giả như có lửa, chẳng cần xúi bậy lão ăn mày ta cũng tự nhảy vào!

- Vậy thì ngươi cứ nhảy vào đi!

- Chỉ tiếc là đã có người vì ngươi mà làm việc đó rồi. Bây giờ ta đâu còn phần nữa?

- Câm miệng! Vừa rồi coi ta như uống công tìm ngươi. Bây giờ lão phu đành chịu mệnh vậy!

Nói xong đứng lên nhìn Bạch Diện Ma Chưởng quát :

- Tặc hòa thượng..

Tuyệt Cái ngăn lại, chỉ sang Hàn Tùng Linh nói :

- Nguyễn lão nhi! Chẳng phải đã có người vì ngươi mà xuất hiện rồi sao? Vừa rồi ngươi chạy một chuyến không đến nỗi uổng phí đâu!

Âm Dương Phán xẵng giọng :

- Lão phu không quen biết hần!

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn chợt cười khan nói :

- Nguyễn Thế Nhân! Ngươi sợ ta xuất thủ nặng quá chứ gì? Thật ra với một thiếu niên tuần tú như vậy, lão nạp cũng không nỡ giết... Nhưng Phật gia lại rất ghét hạng tiểu bối mà dám cuồng ngạo tự phụ chẳng coi ai ra gì, lại không thể không giết...

Âm Dương Phán quát :

- Ngươi đối phó với lão phu trước!

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn lắc đầu nói :

- Như thế không được! Nguyễn lão nhi, đừng quên còn có người đang chờ ngươi, hơn nữa cần làm một hi sự trước...

Âm Dương Phán “Hừ” một tiếng nói :

- Ngươi đừng lấy con tin để bức bách lão phu! Đại thế bây giờ đã thành định cục, lão phu không còn khả năng suy tính nhiều. Sống thêm được một người, sau này trong võ lâm sẽ tăng thêm một phần lực lượng trừ ma hộ đạo, tiêu diệt bọn hung tàn các ngươi.

Bạch Diện Ma Chương cười hắc hắc nói :

- Loại hần mà trừ ma hộ đạo ư? Phật gia thấy còn chưa xứng! Nếu vậy hôm nay cứ tạm tha cho hần, chờ thêm một thời gian nữa xem?

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới lên tiếng :

- Tặc hòa thượng! Ngươi sẽ thấy hậu quả ngay trước mắt, không chờ lâu đâu!

- Chàng trẻ tuổi! Trong giang hồ có hảo khí là tốt. Nhưng cần phải biết tự lượng sức mình. Nếu quá ngông cuồng tự đại thì chỉ tự rước họa vào thân chứ không thành danh nổi đâu!

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Tôn giá lo cho tại hạ?

Tuyệt cái chợt chen lời :

- Trong thiên hạ chẳng thiếu gì người lo hão, ngấm lại thiết đáng cười!

Âm Dương Phán đáp :

- Lão phu chẳng lo cho ai cả, chỉ thấy hạng tiểu bối mà ngông cuồng không thuận nhãn mà nói thế thôi!

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nghe câu đó thì rất tức giận, trầm giọng nói :

- Thiếu chủ! Đúng là chó cắn Lã Đồng Tân! Hạng không biết xấu tốt như vậy thì can gì phải xuất lực tương trợ?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Đó là vị tiền bối kia muốn ta nổi giận mà từ bỏ ý định, không phải cố ý nhục mạ đâu.

Rồi cao giọng nói :

- Nếu tôn giá thấy không thuận nhãn thì cứ bùng ghế mà ngồi xa ra một chút để không phải chứng kiến là được chứ gì?

Âm Hàn Sơn nói :

- Tiểu tử! Ý của ngươi rất hay! Phật gia hoàn toàn tán thành.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chờ ngươi tán thành thì muộn quá!

Âm Hàn Sơn cười hắc hắc nói :

- Nếu ngươi sợ muộn thì chúng ta bắt đầu thôi chứ? Ngươi tới nay hay cần lão nạp tới đó?

Âm Dương Phán còn cố nói thêm một câu :

- Tiểu tử! Lão phu không quen biết với ngươi, cũng không hy vọng ngươi chọc tay vào việc của ta!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Quen biết hay không chẳng có gì quan trọng. Hơn nữa bây giờ người ta đã chỉ danh gọi trận, tại hạ cũng đã chấp nhận rồi, như vậy đã trở thành việc của mình, sao nói là chọc tay vào việc của tôn giá?

Rồi nhìn Âm Hàn Sơn hỏi :

- Đại sư thấy đúng không?

Âm Hàn Sơn cười khan đáp :

- Lão hóa tử vừa rồi nói rất đúng, người có chí chẳng cần tuổi cao. Lão nạp khâm phục ngươi!

Nói xong đi về phía Hàn Tùng Linh.

Ở bên, hắc diện hán tử chop lấy cây đồng côn đứng lên.

Hoàng Y lão nhân hốt hoảng kéo lại nói :

- Lão tứ! Ngươi định làm gì?

Hắc diện hán tử nói :

- Mẹ nó! Quân mặt hạng đó phải trừng trị mới được! Tới đây bày binh bố trận mà không chịu xuất thủ lại trút tội vạ cho một kẻ hậu nhân văn bối. Mẹ nó! Đã không có gan thì đừng tới, sao lại giận cá chém thớt như vậy?

Hoàng Y lão nhân trầm giọng hỏi :

- Lão tứ! Đại ca dặn chúng ta thế nào?

Hắc diện hán tử vẫn chưa nguôi giận nói :

- Mẹ nó! Lão tử có chết cũng chết đàng hoàng. Tức thế này thì không chịu được!

Nói xong bước thẳng tới chặn đường Âm Hàn Sơn.

Hoàng Y lão nhân và bạch diện hán tử cũng chop lấy binh khí bước theo lão tứ. Khi ngang mặt hán, hắc diện hán tử vung cây đồng côn động mạnh xuống đất đánh sầm một tiếng.

Âm Hàn Sơn dừng lại, hắt hàm hỏi :

- Tiểu tử! Tránh ra!

Hắc diện hán tử đáp :

- Muốn qua thì hãy vòng đường khác!

Âm Hàn Sơn nói :

- Phật gia đi đâu cũng ngay đường thẳng lối, không quen đi vòng!

- Lão tử cũng không quen nhường lối!

Âm Hàn Sơn mắt phát hào quang, nhưng vẫn cố nhịn hỏi :

- Nếu vậy biết làm thế nào?

Hắc diện hán tử đáp :

- Ngươi thấy làm thế nào được thì cứ làm.

Âm Hàn Sơn đưa mắt nhìn cả ba người một lúc thì đáp :

- Lão nạp nghe nói Vạn Lý Bằng có một vị huynh đệ nhân xưng Liệt Hỏa Thần, tính tình thô lỗ không biết sống chết ra gì. Hôm nay gặp, quả nhiên danh bất hư truyền. Hắc hắc... hô hô...

Hắc diện hán tử trầm giọng quát :

- Ngươi cười gì?

Giọng Âm Hàn Sơn chợt đánh lại :

- Phật gia cười ngươi dám đem trứng chọi đá, châu chấu mà đòi chặn xe, không biết tự lượng sức mình!

Liệt Hỏa Thần quát :

- Tặc hòa thượng ngươi đừng cuồng ngạo trước mặt ta! Cứ thử xem châu chấu mạnh hay xe mạnh?

Không thấy Âm Hàn Sơn dùng chiêu thức nào mà đã xuất hiện trước mặt Liệt Hỏa Thần xuất chỉ điểm tới ngực y, động tác vô cùng thần tốc.

Liệt Hỏa Thần tánh tình nóng nảy bộc trực, nói đánh là đánh, không ngờ đối phương xuất thủ tập kích, tuy không chuẩn bị trước nhưng vẫn phản ứng rất nhanh, ngửa người ra sau tránh chỉ đồng thời vùng đồng côn quét ngang hạ bàn địch, chỉ cần một chiêu đó đủ thấy Liệt Hỏa Thần xứng là nhất lưu cao thủ võ lâm.

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn không ngờ đối phương ứng biến linh hoạt và hiệu quả như thế, vội vàng thu chỉ nhảy vút lên cao bảy tám thước tránh cây đồng côn quét qua, vừa vặn rơi xuống trước mặt Hàn Tùng Linh.

Liệt Hỏa Thần vùng đồng côn lao tới định đánh nữa nhưng bị Hoàng Y lão nhân chặn lại nói :

- Lão tứ! Đừng nóng nảy như thế! Muốn đánh thì chúng ta bàn bạc một chút rồi đánh sau cũng không muộn.

Liệt Hỏa Thần tức giận đáp :

- Chẳng lẽ còn phải hạ chiến thư rồi mới đánh hay sao?

Hoàng Y lão nhân cố thuyết phục :

- Lão tứ! Việc gì cũng có trước có sau, đánh nhau cũng như thế, đó là quy củ!

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn quay lại nói :

- Có phải ba vị muốn lợi dụng người khác để dò xem thân thù lão nạp như thế nào phải không?

Liệt Hỏa Thần “Hừ” một tiếng nói :

- Vừa rồi ăn một côn của lão tứ đủ biết bản lĩnh ngươi thế nào rồi, có gì mà phải thăm dò?

Âm Hàn Sơn đánh giọng :

- Rất tốt! Lão phu đã tới nay, nhất định sẽ giải quyết rốt ráo việc của các ngươi. Cứ chờ ở đó một chút, rồi sẽ tới lượt!

Hoàng Y lão nhân đáp :

- Các hạ cứ tự nhiên!

Tuyệt Cái điềm nhiên ngồi xuống ghé hướng sang Âm Dương Phán cười nói :

- Nguyễn lão nhi! Hãy cứ ngồi xuống đã! Chúng ta chẳng phải Tiên Phật gì. Muốn hàng ma trừ yêu thì chưa đủ bản lĩnh đâu. Cứ chờ Kim Đồng Ngọc Nữ ra tay mới được!

Âm Dương Phán cười nhạt đáp :

- Tốt nhất ngươi hãy rút cổ vào mai đi, còn định thò đầu ra nhìn Ngọc Nữ mà không biết thẹn!

Tuyệt Cái đáp :

- Ngọc Nữ thì đã có Kim Đồng xử lý, hạng ăn mày như ta đâu dám nghĩ chuyện viễn vông.

Âm Dương Phán “Hừ” một tiếng nói :

- Tốt nhất ngươi bót miệng đi là vừa. Làm thì chẳng ra sao, được cái ba hoa thì tài!

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn tự kéo ghế ngồi xuống trước mặt Hàn Tùng Linh nói :

- Tiểu tử! Bên cạnh có người đang chờ ta, vì thế không nên kéo dài thời gian. Bây giờ ngươi dùng thứ bình khí gì thì cứ lấy ra đi.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Các hạ quen dùng thứ gì thì cứ xuất ra trước.

Tuyệt Cái nghe tới đó lại chen vào :

- Âm Hàn Sơn có công phu Thông Tâm Thiết Chỉ công, Tiểu tử! Ngươi đừng bức bách hấn dùng tới bản lĩnh đó mà nguy đấy!

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Căn cứ vào lời vị tiền bối kia thì các hạ có Thông Tâm Thiết Chỉ công, ắt trong thiên hạ ít có địch thủ. Tại hạ chính đang muốn thỉnh giáo tuyệt học đó!

Âm Hàn Sơn nghĩ thầm :

- Tiểu tử ngươi muốn chết ngay thì được thôi!

Đoạn khinh khinh đáp :

- Nếu lão nạp không thi triển thì mọi người cho là hẹp hòi. Nếu thi triển thì lại có người cho ý lớn hiệp nhỏ. Tiểu tử! Bây giờ thế này. Lão nạp sẽ xuất một chỉ cho ngươi tận lực đối phó. Nếu ngươi chịu được thì, hắc hắc...

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ đã nói tùy ý các hạ.

Âm Hàn Sơn nhếch môi cười nhạt, xuất ngón tay trỏ của tay phải từ từ chỉ xuống mặt bàn. Lúc đó hai tên tiểu nhị bung trà và thức ăn tới, thấy vậy bối rối không biết làm gì.

Bạch Diện Ma Chương cười nói :

- Các ngươi cứ dọn xuống đi, chúng ta sẽ dùng ngay bây giờ.

Hàn Tùng Linh đưa tay chụp lấy ngón tay trỏ của đối phương nói :

- Các hạ cứ xuất lực đi!

Hai tên tiểu nhị đứng xa nhìn lại không dám tới gần.

Âm Hàn Sơn nói :

- Tiểu tử coi chừng! Lão nạp dụng lực đây!

- Mồi!

Lúc đó Hàn Tùng Linh dùng bàn tay giữ lấy ngón tay trỏ đối phương, với một cao thủ thì điều đó chẳng khác gì nắm lấy lưỡi dao nhọn, có thể bị thương bất cứ lúc nào. Đối với Âm Hàn Sơn thì việc Hàn Tùng Linh bị Thông Tâm Thiết Chỉ công xuyên thủng bàn tay là hậu quả nhẹ nhất. Lão vận chỉ công từ từ điểm ra, nhưng chỉ chốc lát mặt chợt biến sắc nói :

- Tiểu tử! Không ngờ ngươi còn có bản lĩnh như thế! Ngươi là ai?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Âm Hàn Sơn! Bây giờ ngươi biết thì quá muộn rồi.

Lúc đó khách nhân trong phạn đường đều chăm chú nhìn hai đối thủ, chờ xem Hàn Tùng Linh có khả năng chịu đựng tới mức nào và sẽ bị xử trí ra sao. Bây giờ thấy Bạch Diện Ma Chương kinh hãi như thế, mọi người đều sửng sốt. Ai mà có thể ngờ được một thiếu niên thư sinh yếu nhược mà làm cho tên đại ma đầu Bạch Diện Ma Chương thất kinh biến sắc đi như vậy?

Mặt Âm Hàn Sơn tái mét rồi trở nên đỏ bừng, dần dần mồ hôi trán toát ra từng giọt lớn lăn dài xuống mặt. Ngón tay Âm Hàn Sơn vẫn nằm trong lòng bàn tay Hàn Tùng Linh, điều đáng sợ nhất là nét mặt chàng vẫn hoàn toàn trầm tĩnh, không có vẻ gì đang vận công đối địch.

Có lẽ người kinh dị nhất là Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân. Lão nhìn sang Tuyết Cái hỏi :

- Lão hóa tử! Thiếu niên đó là ai?

Tuyết Cái uống thêm một ngụm mới chậm rãi đáp :

- Tửu Phong tri kỷ thiên bôi thiếu, thoại bất đầu cơ bán cú đa. Chúng ta nên ít nói là hơn.

Âm Dương Phán gắng hỏi :

- Ngươi đã biết lai lịch thiếu hiệp đó từ trước phải không?

- Không rõ lắm, chỉ là giúp chàng tìm chỗ trú mà thôi.

Âm Dương Phán ngồi xuống cạnh Tuyết Cái, thấp giọng nói :

- Lão hóa tử! Đừng làm bộ nữa! Hãy nói xem vị đó rốt cuộc là ai?

Tuyết Cái đáp :

- Nguyễn lão nhi! Người ta đã không muốn tự nói ra danh tính, sao bảo ta lại tiết lộ ra? - Nếu ngươi quan sát kỹ cũng sẽ biết thôi.

Âm Dương Phán biết không nạy rằng lão ta được, nhìn sang phía Hàn Tùng Linh.

Sắc mặt lúc này đã biến thành trắng nhợt, Âm Hàn Sơn cũng có nhu cầu như Âm Dương Phán, gắng hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi là ai?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Các hạ không thấy hỏi bây giờ là quá muộn hay sao?

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn cố sức rút mạnh tay ra nhưng không được, tức giận nói :

- Lão nạp chưa chịu thua đâu!

Mặt chợt nổi sát cơ, Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Âm Hàn Sơn! Bây giờ vấn đề không còn là thua thắng nữa. Ngươi nên nói là chưa nhận kết cục mà ngươi đáng phải nhận!

Nói xong lấy Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm đặt lên bàn.

Âm Hàn Sơn run lên, mở to mắt nhìn đối phương hỏi :

- Hàn Tùng Linh?

Ba tiếng đó làm cả phạn đường chấn động. Khách nhân cùng ồ lên kinh hãi, tất cả chăm chăm nhìn Hàn Tùng Linh.

Âm Dương Phán thì thảo hỏi :

- Lão hóa tử! Có đúng là Hàn Tùng Linh không?

Tuyết Cái hỏi lại :

- Ngươi cũng không tin hay sao? Vì trông hán không giống chứ gì?

Âm Dương Phán đáp :

- Xưa nay anh hùng thiếu niên không ít. Tuy nhiên nói vị công tử tuần tú kia là Hàn Tùng Linh, nhân vật mới xuất đạo hai tháng mà tiêu diệt hai căn cứ trọng yếu nhất của Tam Phật đài ở Quan ngoại, đánh bại Quý Hòa Nhạc Lương, đã thương Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam thì quả là khó tin.

Tuyết Cái cười nói :

- Nguyễn lão nhi! Dù ngươi có tin hay không thì điều đó vẫn là sự thực.

Âm Dương Phán lắc đầu nói :

- Lão phu vẫn không tin - Nếu vậy ngươi cứ chờ mà xem.

Hàn Tùng Linh nhìn Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn, nhếch môi cười, chậm rãi đáp :

- Tặc hòa thượng ngươi đoán đúng. Ta là Hàn Tùng Linh.

Mấy chục người trong phạm đường, đương nhiên có cả Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân và ba vị huynh đệ trong Phi Bổng bang đều chờ nghe câu trả lời để xua tan nỗi hoài nghi, bây giờ đã được thỏa mãn. Không còn sự hoài nghi, nhưng nỗi kinh ngạc càng tăng thêm. Bởi vì sự thực đó nằm ngoài sự tưởng tượng của mỗi người.

Ngao khí trên mặt Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn hoàn toàn biến mất.

Hắn trở mặt thất thần nhìn thiếu niên tuấn tú, trầm tĩnh tới lạnh lùng ngồi trước mặt mình. Một hồi lâu, hắn mới dần dần trấn tĩnh lại nói :

- Tên họ Hàn! Bồn phái chờ ngươi không phải chỉ một ngày. Bây giờ muốn giải quyết thế nào thì cứ ước định ngày đi lão nạp sẽ truyền lại.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tại hạ sẽ để ngươi đi?

Âm Hàn Sơn lại biến sắc hỏi :

- Vậy ngươi muốn làm gì lão nạp?

- Cần phải lưu lại đặc điểm nào để quý thượng tin rằng ngươi đã thực sự gặp ta.

Âm Hàn Sơn hiểu ngay câu đó có nghĩa gì tức giận nói :

- Lão nạp nhất thời sơ suất rơi vào tay ngươi. Tiểu tử! Ngươi muốn làm gì ta thì cứ hạ thủ đi. Nếu lão nạp nháy mắt thì không phải là Hộ pháp Tam Phật đài!

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Các hạ bảo mình sơ suất nên mới rơi vào tay Hàn mỗ chứ gì? Bây giờ chúng ta hãy đấu một trận công bằng, được chứ?

Âm Hàn Sơn lòng đầy hy vọng, hỏi :

- Ngươi điều cốt lão nạp đó sao?

Hàn Tùng Linh nhiên giọng đáp :

- Hoàn toàn nghiêm túc!

Tới đó quay sang Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Bây giờ hai người tạm lui ra để Hàn Tùng Linh xem vị Hộ pháp này của Tam Phật đài có bản lĩnh thần thông thế nào.

Hai người thấy Hàn Tùng Linh quyết định như thế tuy không hài lòng lắm nhưng cũng lùi lại.

Âm Dương Phán nói :

- Tiểu tử đó sao khinh suất như vậy chứ? Chẳng lẽ hắn không biết lão tặc hòa thượng đó lợi hại như thế nào?

Tuyệt Cái lắc đầu nói :

- Ai cũng biết tăng được một việc thì không bằng bớt đi một việc. Chẳng ai muốn chuốc thêm phiền phức. Nhưng Hàn Tùng Linh là Minh chủ Bích Huyết minh, hành sự chắc nhìn xa trông rộng hơn người khác. Hiện giờ ở Phong Tây trấn này đang tập trung đủ các nhân vật trong giang hồ, nhưng chung quy cũng chỉ là hai phái chánh tà mà thôi. Tuy vậy các nhân vật chính lại không thống nhất với nhau, giống như quần long vô đầu, tuy thực lực không nhỏ nhưng phân tán, trước sau cũng bị Tam Phật đài tiêu diệt mà thôi. Vì thế ta cho rằng Hàn Tùng Linh có ý thu phục quần hùng để liên kết thành một thế thống nhất.

Âm Dương Phán nghi hoặc nói :

- Lão hóa tử! Ngươi nói thế có thật không? Hàn Tùng Linh chẳng qua là một đại hải tử mà biết nhìn xa trông rộng như thế, chỉ e ngươi đã thần thánh hóa rồi đấy!

Tuyệt Cái nghiêm giọng :

- Nguyễn lão nhi! Lão tử ta không thần thánh hóa đâu. Quả thật Hàn minh chủ là nhân vật xuất chúng. Nếu ngươi được nghe kể về những sự tích về thiếu niên này ắt đã không nghĩ thế đâu.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân hiểu rất rõ tính nết Tuyệt Cái, biết rằng lão hóa tử bình sinh rất ít phục người. Thế mà bây giờ ca ngợi Hàn Tùng Linh không tiếc lời, như vậy đích thực thiếu niên đó ắt có bản lĩnh kinh nhân. Thái độ của Tuyệt Cái làm sự hoài nghi trong lòng Âm Dương Phán mất đi không ít.

Lúc đó mấy bàn gần Hàn Tùng Linh đều chuyển ra xa chừng một khoảng rộng cho hai người giao thủ.

Trong số năm sáu chục khách nhân vẫn còn nhiều người hoài nghi vào thắng lợi của Hàn Tùng Linh. Người lo lắng nhất phải kể đến lão chủ nhân Nghênh Tân khách điểm. Lão không quan tâm ai thắng ai bại mà chỉ lo nghĩ đến những thiệt hại mà bốn điểm sẽ gánh chịu.

Hàn Tùng Linh buông tay đối phương ra nói :

- Âm Hàn Sơn, bây giờ các hạ hoàn toàn tự do!

Sợ lại rơi vào tay Hàn Tùng Linh lần nữa, Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn rút về rất nhanh, chăm chú nhìn đối phương một lúc, chợt cất một tràng cười đầy đắc ý nói :

- Hô hô hô... Tiểu tử! Ngươi tỏ ra phong độ anh hùng như thế là sai lầm. Lẽ ra không nên thả Phật gia ra.

Hàn Tùng Linh thông thả cầm kiếm, vẫn ngồi điềm nhiên trên ghế, chậm rãi nói :

- Âm Hàn Sơn, bây giờ thì ngươi hãy cẩn thận một chút, sau này có xảy ra chuyện thì đừng nói mình sơ suất nữa. Bây giờ Hàn Mỗ cần dùng kiếm.

Bạch Diện Ma Chương ngầm vận công kiểm tra lại huyết mạch toàn thân, đuổi chân đuổi tay một lát, sau khi yên trí là không có trở ngại gì, đột nhiên quát to lên một tiếng đứng bật lên, tả chương hữu chỉ cùng phát kích sang Hàn Tùng Linh.

Với công lực mấy chục năm khổ luyện Thông Tâm Thiết Chỉ công và Bạch Diện Ma Chương danh trấn giang hồ, với một chiêu bất ngờ và độc toàn lực như thế, chỉ e đương kim vô lâm không ai đối phó nổi!

Xuất thủ bất ngờ và thần tốc, lực đạo sung mãn, chiêu thức hiểm độc, cự ly rất gần, hầu hết những người có mặt tại trường đều đoán chắc Hàn Tùng Linh ắt sẽ ném khô đầu.

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn thì hoàn toàn không chút nghi ngờ rằng với chiêu đó, đối phương quyết không thể xuất kiếm đối địch. Chỉ cần Hàn Tùng Linh vô lực hoàn thủ, trước khi chàng kịp đứng dậy, hấn thừa sức đánh ngã chàng. Nhưng sự thực không như hấn dự kiến. Với khoảng cách còn bốn năm thước, chỉ chương vừa phát tới nhưng lại không trúng vào người Hàn Tùng Linh mà phải gặp một bức tường băng tuyết lạnh ngắt.

Âm Hàn Sơn vừa mới có cảm giác đó thì thấy hồng ảnh lóe lên ngay trước mặt! Hấn lợi dụng cự ly gần để làm đối phương không kịp trở tay, nhưng chính vì thế mà hấn không có khả năng kháng cự.

Âm Hàn Sơn mở to mắt kinh hoàng, miệng chỉ thốt ra được mấy tiếng “Hồng Vân Di...” thì ngừng bật, sau đó chỉ có cảm giác ngực nhói lên rồi không còn nhìn thấy gì nữa, ngã ngửa ra.

Cả phạn đường im phăng phắc, không ai nói một tiếng, thậm chí không dám thở mạnh, sững sờ nhìn Hàn Tùng Linh vẫn cứ ngồi yên trên ghế, tay ấn lên thanh kiếm để trên mặt bàn, tựa như chàng chưa hề xuất thủ.

Nằm một lúc lâu, Âm Hàn Sơn cố sức chống tay ngồi lên, mắt vẫn tia máu nhìn Hàn Tùng Linh, rít qua kẽ răng :

- Tên họ Hàn! Ngươi không giết ta còn chờ gì nữa?

Chàng bình thần đáp :

- Hàn mỗ không giết ngươi đâu?

- Cái gì? Ngươi không giết?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Chính thế! Nhưng đó không phải là Hàn mỗ tỏ lòng nhân từ mà nhờ ngươi báo cho quý chủ thượng. Hãy nói với chủ nhân ngươi rằng hã? chuẩn bị chu đáo một chút. Hàn Tùng Linh sắp tìm đến hấn.

Âm Hàn Sơn gào lên :

- Hàn tiểu tử! Đừng hòng uy hiếp ta! Dù có nửa mạng, lão nạp cũng không rời khỏi chỗ này đâu!

Hàn Tùng Linh lạnh giọng :

- Đại hộ pháp! Hàn mỗ nhắc lại một lần nữa: Ta không giết ngươi không phải vì nhân từ. Nếu bây giờ ngươi còn hai chân mà không chịu đi, Hàn mỗ sẽ chặt nó bắt ngươi bò. Không chịu bò thì sẽ chặt nốt hai tay rồi ném ra cửa nam Phong Tây trấn. Nhất định sẽ có người đưa tới cho chủ nhân ngươi.

Chàng nói câu đó với giọng tàn nhẫn và mặt đầy sát cơ khiến bất cứ ai nhìn thấy đều phát sợ.

Bạch Diện Ma Chương Âm Hàn Sơn vịn ghế đứng lên nhần nhục nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão nạp hôm nay chấp nhận thảm bại dưới tay ngươi. Nhưng hãy nhớ kỹ, Tam Phật đài sẽ bắt các ngươi trả giá gấp mười lần!

Nói xong loạng choạng bước ra khỏi khách điểm. Hấn vừa ra khỏi cửa, trong phạm đường lập tức nổi lên tiếng bàn luận xôn xao.

Hàn Tùng Linh nhìn Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Nhịn đói cả nửa ngày rồi. Bây giờ chúng ta bắt đầu dùng bữa đi!

Ba huynh đệ Phi Bằng bang trở lại ngồi xuống. Hoàng Y lão nhân nhìn Liệt Hỏa Thần hỏi :

- Lão tứ, người ta so với ngươi thế nào?

Liệt Hỏa Thần nhún vai đáp :

- Mẹ nó! Nếu không tận mắt thấy thì khó mà tin được!

Hoàng Y lão nhân chuyển ánh mắt qua bạch diện hán tử :

- Lão tam! Còn ngươi thì sao?

Hán tử đỏ mặt đáp :

- Nhị ca! Được thì được rồi. Người ta so với chúng ta là một trời một vực, còn nói gì nữa!

Hoàng Y lão nhân đắc ý cười nói :

- Thế thì tốt. Như vậy là chúng ta có thể mang huynh đệ về bẩm báo với đại ca là được rồi. Đi thôi!

Bạch diện hán tử nói :

- Khoan đã!

Hoàng Y lão nhân nhíu mày hỏi :

- Còn gì nữa?

- Tiểu đệ muốn nói với vị đó vài câu.

- Lão tam! Có gì ngươi báo với đại ca rồi truyền lại không được sao?

Bạch diện hán tử lắc đầu :

- Không được!

Rồi bước lại trước Hàn Tùng Linh ôm quyền nói :

- Hàn minh chủ, tại hạ xin cáo lễ.

Hàn Tùng Linh đứng lên hoàn lễ đáp :

- Tại hạ không dám! Chào tráng sĩ.

Bạch diện hán tử nói :

- Vừa rồi huynh đệ chúng tôi nói chuyện với nhau, Hàn minh chủ nghe cả chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai! Tại hạ đã nghe cả.

- Nếu vậy tất cả những lời tại hạ đã nói ra xin được thu hồi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Các hạ thanh minh điều đó với Hàn mỗ nhằm mục đích gì?

Bạch diện hán tử nghiêm nghị đáp :

- Đó là tỏ ý hối hận.

Hàn Tùng Linh có phần ngạc nhiên, sau đó cũng nghiêm giọng nói :

- Các hạ nghĩ thế là sai rồi. Cơ nghiệp của mỗi người, đó là do máu và mồ hôi mà có. Sáng lập đã khó, bảo vệ càng khó. Như vậy, việc chuyển giao cơ nghiệp cho người nào mà không cân nhắc, không suy xét, trao cho một người không đáng tin là vô trách nhiệm, có tội với tiền nhân. Các vị bản khoản là hoàn toàn chính đáng, sao phải hối hận?

Bạch diện hán tử nói :

- Hàn minh chủ nói thế cố nhiên là không sai. Lẽ ra khi biết có chí đồng đạo hợp thì nên vì mục đích chung mà cùng nhau gắng sức, không nên vì chút danh lợi mà cân nhắc bản lĩnh thấp cao làm ảnh hưởng đến đại cục. Đó là lý do duy nhất mà tại hạ tỏ ý hối hận. Còn Hàn minh chủ có tiếp thụ hay không, tại hạ không cưỡng ép. Nhưng ngày sau Hàn minh chủ thống lĩnh đồng đạo chính phái thì tại hạ không còn áy náy chút nào về cơ nghiệp riêng tư nữa. Bây giờ xin cáo từ!

Nói xong ôm quyền xoay lại bàn.

Liệt Hỏa Thần cũng đứng lên cất giọng oang oang nói :

- Hàn minh chủ! Điều lão tam nói ra cũng là ý kiến của tại hạ, chỉ là Liệt Hỏa Thần này nói ra không được mạch lạc như thế. Bây giờ chúng tôi cần về gấp đại ca, hẹn gặp lại!

Hàn Tùng Linh sững sờ nhìn theo, trong lòng dậy lên bao niềm cảm xúc.

Tuyệt Cái và Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân bước lại gần.

Bạch Phong công chúa thấp giọng nói :

- Tùng Linh, lại có nhiều điều phiền phức nữa rồi!

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng :

- Việc này chúng ta phải tham dự vào thôi!

Tuyệt Cái chưa đến đã cất tiếng oang oang :

- Hàn Tiểu tử! Ngươi còn ít tuổi thế mà hành sự thật tuyệt! Ngươi có biết mình mới xuất đạo chưa lâu mà làm cho Tam Phật đài và đồ từ đồ tôn của chúng mất ăn mất ngủ không?

Hàn Tùng Linh đứng lên ôm quyền nói :

- Lão tiên bối khéo cười!

Tuyệt Cái bước nhanh đến trước mặt chàng nói :

- Oa nhi! Lão hóa tử ta trong mười ngày thì có chín say bí tỉ, nhưng hôm nay lại hoàn toàn tỉnh táo. Có câu “Hàn kiếm xuất cử châu mắt vĩa”, đó không phải là lão hóa tử ta bịa đặt ra. Tất cả những người ta gặp đều nói thế.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cái đó là quá sự thật, tại hạ không dám nhận đâu. Mời hai vị tiên bối ngồi!

Quả thật Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đang sốt ruột, thì Tuyệt Cái nói :

- Lão hóa tử, ngươi ăn nói nghiêm chỉnh một chút được không?

Tuyệt Cái trừng mắt hỏi :

- Ta nói gì không nghiêm chỉnh?

Âm Dương Phán có phần bối rối :

- Ý lão phu là... người người hãy nói vào chính đề.

Tuyệt Cái cười kha kha nói :

- Nguyễn lão nhi! Người không mở miệng được chớ gì? Thôi được, lão ăn mày ta mặt dày mặt dạn quen rồi, thường ngày lại ít khi rửa mặt nên chẳng khác gì đeo mo, có đồ thêm cũng không ai nhìn thấy. Vậy để ta nói thay cho!

Rồi nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Oa nhi! Nguyễn Thế Nhân muốn giúp hấn đi cứu người. Một cô nương tên là Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân bây giờ mới ngồi xuống, nhắc một câu :

- Lão hóa tử! Người khách khí một chút được không? Nhờ chứ sao muốn?

Tuyệt Cái hấp háy mắt nhìn lão ta, tỏ vẻ phật ý :

- Về chuyện! Nói gì thì cũng thế cả! Chúng ta thực bụng tôn trọng nhau là được, cần gì lựa lời! Oa nhi người cho rằng có đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tiền bối nói rất đúng! Việc này vẫn bối ắt không dám từ nan.

Tuyệt Cái ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Oa nhi, chẳng lẽ người biết cả rồi sao?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không, xin tiền bối chỉ giáo.

Tuyệt Cái nói :

- Người có bản lĩnh trong thiên hạ giả như ai cũng được như người, có cầu tất ứng! Xem ra lão hóa tử ta lại có rượu thịt ăn uống thỏa thích nữa rồi!

Âm Dương Phán cất tiếng rủa :

- Lão hóa tử! Kiếp trước người không chịu tích đức nên kiếp này phải đi khát thực. Vì thế hãy vì kiếp sau tu thân tích đức dần đi!

Tuyệt Cái chẳng chút động lòng nói :

- Không lợi ruộng, không đồn cũi, cũng không dải dầu mưa nắng bán buôn mà có cơm ăn rượu uống, người ta còn đòi gì nữa?

Âm Dương Phán liếc xéo lão ta nói :

- Không thèm đấu khẩu với người.

Rồi nhìn Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hàn Thiếu hiệp thấy khi nào đi được?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cứu người như cứu hỏa, phải đi ngay!

Âm Dương Phán tỏ ra bất an nói :

- Thiếu hiệp với lão phu còn chưa quen biết nhau, chịu xuất thủ tương trợ là quý hóa rồi, bây giờ cơm dọn ra chưa kịp ăn mà đi ngay, lão phu vô cùng áy náy. Dù thế nào cũng xin ba vị lót dạ rồi hãy đi.

Tuyệt Cái nói :

- Oa nhi! Hấn nói phải nay! Đừng để người ta khó xử quá. Nào uống đi. Mọi thứ hôm nay cứ để Nguyễn lão nhi thanh toán.

Hàn Tùng Linh ăn vội mấy bát cơm rồi nhìn Âm Dương Phán hỏi :

- Nguyễn tiền bối! Người mà chúng ta cần cứu hiện ở đâu?

Âm Dương Phán đáp :

- Ở thượng du Nữ Nhi hà, gọi là Bạch Sa Hải, cách Bạch Vân trang chừng sáu mươi dặm. Nơi đó nước chảy rất xiết, tạo thành một vực xoáy, hai bên bờ đều là vách đá hiểm trở, giống như một ngọn thác.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chẳng lẽ người chúng ta cần cứu ở trên vách đá?

Âm Dương Phán gật đầu :

- Chính thế. Trên vách đá có một khu bình địa rộng chừng một mẫu gọi là Tinh Tâm bình.

Hàn Tùng Linh lại hỏi :

- Có đường lên Tinh Tâm bình không?

- Có một con đường men theo bờ thông lên Tinh Tâm bình nhưng vô cùng hiểm trở, chỉ cần một người biết võ công chốt chặn thì trăm người cùng khó lên được.

- Từ mặt sông theo vách đá không lên được sao?

- Việc đó lại càng khó khăn hơn. Tinh Tâm bình cao hơn mặt sông bốn năm mươi trượng, sông rộng cũng bốn năm mươi trượng, không có điểm tựa. Dù khinh công thần kỳ đến đâu cũng không lên tới được.

Bạch Phong công chúa chợt lên tiếng :

- Tiền bối! Nếu dọc theo Nữ Nhi hà bơi ngược lên Bạch Sa Hải thì còn cách nào tiếp cận hay không?

Âm Dương Phán đưa mắt nhìn sang, chợt sững sờ hỏi :

- Vị cô nương này là...

Hàn Tùng Linh nói :

- Văn bối quen giới thiệu, vị này là Bạch Phong công chúa ở Âm Mộng cốc, còn vị này là Yến Hành Vân, trác hiệu Hoang Thành Cô Kiếm.

Âm Dương Phán lập tức chấn động, hết nhìn Bạch Phong công chúa lại nhìn sang Yến Hành Vân hỏi :

- Lão đệ có phải là người được giang hồ xưng tụng Đệ Nhất Khoái Kiếm Thủ không?

Yến Hành Vân đáp :

- Không dám! Tại hạ là Yến Hành Vân, trước mặt thiếu chủ nay đâu dám nhận mình là Đệ Nhất Khoái Kiếm Thủ?

Yến Hành Vân tỏ ra cung trọng Hàn Tùng Linh như vậy, không những Âm Dương Phán mà cả Tuyệt Cái cũng rất ngạc nhiên.

Hoang Thành Cô Kiếm lừng danh khắp Quan ngoại trước Hàn Tùng Linh cả chục năm, cả về võ công và tính cách. Khó tin được có thể thần phục trước Hàn Tùng Linh.

Âm Dương Phán lại hướng sang nói :

- Bạch Phong công chúa là tiên nhân, lão phu lỗ mãng có gì sơ suất xin Công chúa mở lượng hải hà.

Bạch Phong đáp :

- Tiểu nữ không dám. Tiền bối quá lời.

Âm Dương Phán lại nói :

- Nếu từ dưới lặn ngược lên, ngoài nước chảy rất xiết, các tảng đá ngầm và vách đá xung quanh Bạch Sa Hải đều trơn như bôi mỡ, chỉ e không bám tay được đâu.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tình trạng Phong cô nương hiện tại thế nào?

- Tiểu nữ hiện bị vây trong trận đồ. Trận đồ đó là do sư phụ Phùng Quân Nghi lập nên từ trước để bảo vệ an toàn cho nó. Lão phu canh giữ bên ngoài, không ngờ Tam Phật đài phải một lượng lớn công kích, lão phu giữ không nổi đành thoát đi tìm cách cứu viện.

- Như vậy Phong cô nương còn tương đối an toàn.

Âm Dương Phán lắc đầu :

- Chỉ rất tạm thời thôi. Đối phương nói rằng, nếu trước khi trời sáng mà không tìm được trợ thủ có khả năng cứu được Phùng Quân Nghi khỏi Tinh Tâm bình thì lão phu phải đưa nó khỏi trận đồ giao cho Dịch Tinh Nam. Nếu không chúng sẽ phóng hỏa thiêu hủy toàn bộ Tinh Tâm bình.

Hàn Tùng Linh nói :

- Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã tới đây... như vậy tất Quỷ Hỏa Thạc Lương và Du Long Chân Nhất lão đạo cũng có mặt?

Âm Dương Phán gật đầu :

- Đúng là hai tên ma đầu đó cũng tới. Ngoài ba tên này, còn thêm hai tên trong số Tứ Đại Kim Cương dưới trướng Tam Phật đài. Chúng còn nói rằng một trong Tam Phật là Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên cũng đích thân từ Trung Nguyên tới Quan ngoại.

Hàn Tùng Linh vội hỏi :

- Hắn tới nay chưa?

- Nghe nói Cổ Tiêu Thiên đang ở Bạch Vân trang chỉ huy mọi việc.

Tuyệt Cái chợt nghiêm mặt nói :

- Hàn Tùng Linh, chính vì mấy tên súc sinh đó mà lão hóa tử ta đưa Nguyên lão nhi tới nay tìm người. Nói thực lòng lão hóa tử ta không đối phó nổi với chúng.

- Hai vị tiền bối, hai tên trong Tứ Đại Kim Cương tới đây là những tên nào?

Tuyệt Cái nói :

- Tứ Đại Kim Cương vốn là hộ vệ thiết thân của tên ma đầu tọa trong Tam Linh Phật, xưa nay không rời nhau. Hiện giờ cả bốn tên đều đã tới Quan ngoại, hai tên ở Tinh Tâm bình cùng Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam canh giữ Phùng Quân Nghi, hai tên khác cùng Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên ở Bạch Vân trang, đủ thấy tình hình nghiêm trọng tới đâu.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Tứ Đại Kim Cương có bản lĩnh thông huyền là Linh Tâm Kim Cương, làm sao không phá được trận đồ? Hơn nữa Du Long Chân Nhất cũng tinh thông trận pháp. Ất trận đồ phải vô cùng huyền ảo?

Âm Dương Phán đáp :

- Cũng không phải tinh kỳ ảo diệu gì lắm, chỉ qua là Kỳ Môn Bát Quái trận mà thôi.

Nghe câu đó, Tuyệt Cái chợt nghĩ rằng tình cảnh có gì đó khác thường nhưng không nghĩ ngay ra đó là gì, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Oa nhi! Hình như lão hóa tử ta có cảm giác người bản khoản gì mà không nói ra?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đúng là vẫn bối có một điều bản khoản nhưng chỉ là suy đoán mà thôi nên chưa dám nói.

Rồi nhìn Âm Dương Phán hỏi :

- Lão tiền bối! Chúng ta mượn cơ gì để tập kích Tinh Tâm bình?

- Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam muốn lấy Phùng Quân Nghi.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Dịch lão đại đứng đầu Tam Linh Phật, tự xưng là lãnh tụ vô lâm, muốn kết thân thì cho người mai mối đằng hoàng, sao dùng thủ đoạn cướp người như thế? Hơn nữa cho dù muốn cướp, chỉ riêng bản thân Tam Phật đài cũng có dư lực lượng để thực hiện ý đồ một cách êm thấm, sao phải nhờ người khác

làm chuyện âm mưu thêm? Lại còn để cho Nguyễn tiền bối tự do tìm tòi thủ nữa... chẳng lẽ hai vị tiền bối thấy trong đó không có gì khác thường?

Âm Dương Phán trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói :

- Phải phải! Ngươi lập luận rất đúng. Lão phu vì quá sốt ruột nên không nghĩ sâu xa. Bây giờ nghe thiếu hiệp nói mới nhận ra đúng chúng cố tình làm lớn chuyện, nhất định có mưu đồ. Nhưng Hàn thiếu hiệp đoán xem mưu đồ của chúng là gì?

Tuyệt Cái vội nói :

- Oa nhi! Ngươi đừng vội nói! Lão hóa tử ta đã gần nghĩ ra dã tâm của chúng rồi, để ta nghĩ tiếp đã!

Nói xong chống tay tựa vào trán chìm vào suy tư. Mọi người chăm chú nhìn lão.

Một lúc sau, Tuyệt Cái chợt vỗ mạnh tay xuống bàn nghe “Bình” một tiếng, nói to :

- Lão hóa tử nghĩ ra rồi, nhất định không sai đâu! Dã tâm của chúng thật là ác độc!

Âm Dương Phán buột miệng hỏi :

- Dã tâm thế nào?

Tuyệt Cái không trả lời lão ta, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Oa nhi! Lão hóa tử đoán rằng chúng dùng kế điệu hổ ly sơn để ngươi xuất diện, mục đích trước là tiêu diệt Phi Bằng bang để ngươi không còn đủ lực lượng kháng cự với chúng.

Hàn Tùng Linh gật đầu cười đáp :

- Văn bối cũng nghĩ như thế. Vừa rồi ba vị huynh đệ của Phi Bằng bang đề cập đến vấn đề muốn văn bối chấp chương mới nghĩ ra... Chi e lão tam trong Tam Linh Phật tới nay để đối phó với văn bối, nhưng chúng không biết rõ hành tích nên mới nghĩ ra kế sách này, mục đích tách văn bối khỏi Phi Bằng bang để tiêu diệt...

Tuyệt Cái gật đầu :

- Hoàn toàn đúng!

Âm Dương Phán hỏi :

- Hàn thiếu hiệp, bây giờ chúng ta đã biết âm mưu của đối phương, nên hành động thế nào?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên muốn tập kích Phi Bằng bang ắt chờ văn bối đến Bạch Sa Bãi rồi mới hành động. Tiền bối vừa nói rằng trước khi trời sáng mà chúng ta không đến, chúng mới phóng hỏa đúng không?

Âm Dương Phán tỏ ra lo lắng :

- Không sai! Nhưng thiếu hiệp chỉ có một người không thể cùng có mặt ở hai nơi, biết làm thế nào?

Hàn Tùng Linh quay sang Tuyệt Cái hỏi :

- Tiền bối coi xem có kế sách gì không?

Tuyệt Cái lắc đầu nói :

- Nếu như ba ngày trước ngươi báo cho lão hóa tử ta biết để đừng uống rượu thì may ra mới tìm được cách đối phó. Bây giờ thì đành chịu thôi!

Hàn Tùng Linh nói :

- Văn bối có một ý, nhưng trước hết xin tiền bối trả lời giúp mấy vấn đề.

Tuyệt Cái hỏi :

- Ngươi định khảo cứu ta ư?

- Văn bối không dám.

- Vậy cứ hỏi đi.

- Tiền bối có tự tin mình đối phó được với hai tên trong Tứ Đại Kim Cương không?

Tuyệt Cái phát hoảng nói :

- Thế nào? Người rắp tâm để lão ăn mày ta bị nếm khổ đầu hay sao?

Hàn Tùng Linh nói :

- Xin lão tiền bối đừng đùa nữa. Việc đã đến thế này chỉ còn có phương sách đó thôi.

Tuyệt Cái trầm ngâm nói :

- Nếu lão hóa tử ta quyết liều mạng thì cảm cụ được nửa đêm chưa thất thủ.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Nếu vậy thì tốt rồi! Sau đây Yến Hành Vân sẽ cùng đi với lão tiền bối. Hai vị hợp lực, lại có thêm sự trợ giúp của các bằng hữu Phi Bằng bang, ắt không đến nỗi chịu thiệt thòi. Trong khoảng thời gian đó, văn bối tự tin sẽ cứu được Phong cô nương. Sau đó chúng ta sẽ hiệp lực giải quyết được chúng.

Tuyệt Cái hỏi :

- Oa nhi, người bảo chúng ta gồm những ai?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nguyễn tiền bối, Phong cô nương, Bạch Phong và văn bối.

- Người cho rằng Phùng Quân Nghi biết võ công ư?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ cô ấy không biết?

Tuyệt Cái gật đầu :

- Không sai, nhưng nó được đồng đạo võ lâm thừa nhận là Tài Nữ, người hiểu không?

Hàn Tùng Linh nhún mày hỏi :

- Ý tiền bối là...

Âm Dương Phán đỡ lời :

- Hàn thiếu hiệp, đúng là Phùng Quân Nghi không biết chút võ công nào.

Tiểu nữ bẩm sinh bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch nên không thể luyện võ công. Nhưng nó tinh thông đủ các môn, từ võ học, y đạo, các thuật kỳ môn độn giáp, trí tuệ hơn người. Vì thế mà Tam Phật đài sợ nó rơi vào tay một vị kỳ nhân có thiên bẩm võ học nào đó thì rất dễ trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ, do đó mà tìm trăm phương ngàn kế bắt đi.

Tuyệt Cái góp lời :

- Oa nhi! Nguyễn lão nhi nói thế không sai đâu. Tuy nhiên lão hóa tử lại cho rằng người không phải kỳ nhân mà Tam Phật đài lo sợ đâu.

Bạch Phong công chúa hiểu ý đồ của Tuyệt Cái cười nói :

- Tiền bối cho rằng tiểu nữ sẽ không dung nạp cô ta chứ gì?

Tuyệt Cái ngơ ngác nói :

- Công chúa, lão hóa tử ta nói năng lỗ mãng quen rồi, người đừng giận. Thực lòng ta cũng có điều lo nghĩ về điều này.

Bạch Phong nói :

- Cái đó tiền bối cứ yên tâm, Bạch Phong này không phải là nữ nhân hẹp hòi đâu. Tiền bối còn có vấn đề gì nữa không?

- Có! Anh hùng thiên hạ đều kiêu ngạo, chỉ sợ sắp tới Hàn Tùng Linh khó lòng nhẫn nhục...

Hàn Tùng Linh nói :

- Trước mắt hãy nói tới cứu người đã, chuyện khác nói sau. Cũng xin nói để tiền bối rõ, văn bối chỉ quyết ý báo thù thôi, không có hùng tâm xưng bá thiên hạ đâu.

Tuyệt Cái gật đầu :

- Tạm thời cứ biết như thế.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Bây giờ kế hoạch của văn bối thế này. Bạch Phong sẽ đóng giả nam trang cùng đi với Nguyễn tiền bối theo hướng chính diện. Nhưng đi càng chậm càng tốt.

Hy vọng dọc đường sẽ gặp trình thám của Tam Phật đài. Chúng chưa gặp chúng tôi sẽ lầm tưởng Bạch Phong là văn bối. Trong thời gian đó, Hàn Tùng Linh sẽ vòng ra sau Tỉnh Tâm bình giải cứu Phong cô nương.

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Dịch Tinh Nam đã gặp chúng ta, làm sao mà lừa được hắn?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Vì thế ta mới nói nàng và Nguyễn tiền bối đi càng chậm càng tốt. Khi hai người tới Bạch Sa Bãi thì ta đã cứu được Phong cô nương rồi.

Âm Dương Phán vẫn còn băn khoăn :

- Hàn thiếu hiệp, mặt sau Tỉnh Tâm bình không có đường lên đâu.

Tuyệt Cái tiếp lời :

- Giữa tiết hàn này trăm mình trong nước không phải là vấn đề đơn giản đâu!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Tại hạ sẽ có cách, hai vị đừng lo. Nếu không còn vấn đề gì thì chúng ta bắt đầu hành động. Không ai có ý kiến gì thêm, như vậy là sự việc đã được quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Võ Lâm Ngọc Nữ

Trăng tà hắt ánh sáng lạnh lẽo xuống Tỉnh Tâm bình. Trên đoạn sông nước chảy rất xiết bên dưới Tỉnh Tâm bình có một người thi triển khinh công Lăng Ba Hư Bộ ngược sông Nữ Nhi hà vượt qua Bạch Sa bãi.

Người đó là Hàn Tùng Linh. Chàng mặc bộ bạch y lẫn trong màu tuyết, tay cầm lấy hai cành liễu dài chừng một thước, tới đứng ở địa điểm đã xác định ngay bên dưới Tỉnh Tâm bình đưa mắt ước lượng vách đá cao chừng bốn mươi trượng. Vách đá dựng đứng và trơn như kính. Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đã cảnh báo rằng phải có khinh công tuyệt đỉnh mới hy vọng leo lên được.

Hàn Tùng Linh quan sát một lúc lâu rồi lẩm bẩm :

- Chẳng trách gì đôi phương không phòng bị mặt này. Nhờ có sự chuẩn bị trước, hy vọng sẽ thành công.

Nói xong chàng vung tay ném mấy cành liễu vào vách đá. Bằng thủ pháp tuyệt diệu, năm cành liễu cắm nhập vào vách đá thành một đường thẳng tắp lần lượt từ thấp tới cao, cách nhau chừng bảy tám trượng.

Xong việc đó chàng liền đề hơi lấy một luồng chân khí, tung mình nhảy sang một phiến đá ngay dưới chân vách núi, sau đó phi thân nhảy lên đáp chân vào cành liễu đầu tiên. Cành liễu cắm vào vách đá chỉ độ hai tấc, lại nhỏ bé mảnh mai, nhưng Hàn Tùng Linh đứng lên rất vững chãi. Cứ như thế chàng nhảy lên cành thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư...

Chỉ sau chưa nay một khắc, Hàn Tùng Linh đã lên tới Tỉnh Tâm bình.

Chưa kịp quan sát chung quanh, chợt nghe vang lên một giọng nói lạnh lùng của một nữ nhân :

- Ngươi là Hàn Tùng Linh?

Chàng nhìn tới, thấy một thiếu nữ cách mình sáu bảy thước. Thiếu nữ bận thanh y, mặt như vàng trắng rằm, mày thanh như vẽ, mắt sáng long lanh, mũi thẳng môi hồng, xứng là một trang quốc sắc thiên hương!

Phía sau thiếu nữ có một ngọn núi nhỏ thấp nhân tạo với những tảng đá thấp nhỏ sắp xếp theo quy luật nào đó, chen lẫn những cây đào mai cao quá đầu người. Sau ngọn núi thấp thoáng một ngôi nhà tranh đơn sơ nhưng rất tao nhã.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không sai, tại hạ là Hàn Tùng Linh.

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Ngươi quả là có bản lĩnh phi thường! Đương kim vô lâm, chỉ e không có ai từ Bạch Sa bãi vượt qua được vách đá cao bốn mươi trượng nhẵn như kính đó. Một số người ắt coi ngươi là bậc đại anh hùng!

Giọng Hàn Tùng Linh cũng lạnh không kém :

- Tại hạ không hy vọng cô nương có quan niệm như “một số người” kia.

- Ta xưa nay luôn ác cảm với hạng thất phu tỏ ra mình là một anh hùng.

Hàn Tùng Linh thấy giọng lưỡi đối phương như vậy rất tức giận nhưng cố nhịn đáp :

- Chuyện trò không hợp thì nửa câu vẫn thừa. Trước hết xin hỏi cô nương có phải là Phùng Quân Nghi không?

Thiếu nữ gật đầu :

- Chính ta!

- Hàn mỗ được người ủy thác đến cứu cô nương. Nếu không còn việc gì cần ở đây nữa thì chúng ta đi!

- Cứu ta?

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Chẳng lẽ cô nương cho rằng điều đó là không cần thiết?

Thiếu nữ đáp :

- Đương nhiên là cần thiết, nhất là lúc này. Tuy nhiên ta sẽ không chịu ân huệ của ngươi. Sau khi rời khỏi đây, cô nương sẽ giúp ngươi cứu nhiều người khác.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương giúp Hàn mỗ cứu nhiều người khác? Ai vậy?

- Nạn nhân là kẻ dùng kế điệu hổ ly sơn lừa ngươi tới đây. Chẳng lẽ ngươi cũng không nhận ra điều đó?

Hàn Tùng Linh càng kinh ngạc nhìn cô ta nói :

- Cô nương chưa tiếp xúc với đối phương mà biết rõ kế hoạch của chúng như vậy, tại hạ vô cùng thần phục.

Thiếu nữ hỏi :

- Ngươi không tin vào sự suy đoán của ta?

Hàn Tùng Linh đáp gọn :

- Tin!

Thiếu nữ nhận xét :

- Ngươi đã đánh giá thấp năng lực của Tứ Đại Kim Cương nên mới tỏ ra điềm tĩnh như vậy.

- Có những việc mà người ta phải chấp nhận vì không tránh được. Có lo lắng cũng chẳng ích gì. Phùng cô nương nếu không còn việc gì ở đây nữa thì chúng ta đi thôi.

Phùng Quân Nghi gật đầu :

- Đi nào!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương không mang theo đồ đạc gì cả sao?

- Ta sẽ còn trở lại nên không cần thu xếp gì. Bây giờ đi theo hướng nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nếu cô nương không cảm thấy nguy hiểm thì tại hạ sẽ đưa cô nương sang bờ đối diện Bạch Sa bãi. Hàn mỗ nhận định chúng sẽ không phòng bị mặt bên đó.

Phùng Quân Nghi nghe nói thế không khỏi chân động, lăm bắm :

- Có lẽ người không đơn giản là một vũ phu.

Hàn Tùng Linh nhìn sang bên kia sông, lạnh lùng nói :

- Cái đó tùy theo nhận xét của cô nương. Còn bây giờ trước khi rời khỏi đây xin hủy trận đồ kia đi, kéo lát nữa tại hạ đến nay tiếp ứng bằng hữu sẽ bất tiện.

Phùng Quân Nghi biến sắc hỏi :

- Thế nào? Người dùng kế dương đông kích tây để đến cứu ta?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chút mẹo nhỏ, đối với cô nương thì có thấm vào đâu? Xin cho biết cách phá trận!

Trần áp nổi kích động trong lòng Phùng Quân Nghi chỉ tay vào hai đồng nham thạch nói :

- Chỉ cần dọn hai đồng đá kia đi, trận đồ sẽ biến mất uy lực.

Hàn Tùng Linh nhớ kỹ hai đồng đá, tới gần thiếu nữ nói :

- Cô nương hãy đưa ống tay áo cho tại hạ!

Phùng Quân Nghi nói :

- Ta tuy không phải là nữ nhi giang hồ, nhưng cũng không phải là nữ nhân khuê các gì. Tuy nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng lúc này ngộ biến phải tòng quyền. Không cần câu thúc người cứ tự nhiên.

Nói xong đưa hai tay ra.

Hàn Tùng Linh vốn không có cảm tình với thiếu nữ lạnh lùng kiêu ngạo này, chỉ muốn xong việc mà thôi, nói :

- Không dám mạo phạm cô nương!

Dứt lời cầm hai ống tay áo cô ta.

- Cô nương chuẩn bị, tại hạ nhảy xuống đây!

- Người cứ tự nhiên!

Hàn Tùng Linh tung người nhảy lên cao hơn một trượng rồi rơi chênh chếch xuống dưới.

Phùng Quân Nghi cảm thấy một cổ lực đạo áp sang mình, thân thể như đằng vân giá vũ, gió thổi ào ào bên tai, rơi xuống một bãi cát cuối Bạch Sa bãi.

Mang theo một người không biết võ công, Hàn Tùng Linh vẫn không thấy khó nhọc chút nào, đáp xuống đất xong buông tay áo thiếu nữ ra nói :

- Phùng cô nương hãy đứng chờ ở đây một lát. Nguyễn tiên bối sẽ đến đây đón cô nương. Tại hạ xin cáo từ!

Phùng Quân Nghi hỏi :

- Nghĩa phụ khi nào sẽ tới đây?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Sau khi Hàn mẫu lên Tĩnh Tâm bình Nguyễn tiền bối sẽ xuống ngay.

Phùng Quân Nghi nói :

- Trên đó ngoài Dịch Tinh Nam, Nhạc Lương và Du Long Chân Nhất ra còn có Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ và Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn.

Thường Niệm Tổ có mệnh danh là Kim Trảo Vô Dịch, còn Hách Thụ Sơn có công phu Ngũ Độc chừng đều không dễ đối phó...

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương cảnh báo.

Phùng Quân Nghi lại nói :

- Ta vẫn nhớ mình nợ một lần.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Với sự cảnh cáo của cô nương vừa rồi, như thế là hòa không ai nợ ai.

Nói xong quay người đi ngay.

Cũng bằng phương thức đó, chỉ sau năm cú nhảy, Hàn Tùng Linh như con chim lớn bay vút lên Tĩnh Tâm bình.

Phùng Quân Nghi nhìn theo, lẩm bầm :

- Thiên hạ bao la, không thiếu kỳ nhân quái sự. Có thể trong võ lâm không phải đều là hạng ngu muội vô tri như ta nghĩ!

Lên tới Tĩnh Tâm bình, Hàn Tùng Linh theo lời chỉ dẫn của Phùng Quân Nghi dẹp bỏ hai đồng nam thạch, quả nhiên chẳng thấy giả sơn đào mai nhà cửa đâu, chỉ có mấy tảng đá lơ lửng, mấy cành cây cắm sơ sài và mấy cây cỏ tùng mọc thưa thớt giữa bãi đất phủ tuyết bằng phẳng rộng chừng một mẫu.

Hàn Tùng Linh đi sang phía đối diện, nhanh chóng phát hiện ra một thông đạo hiểm trở dẫn xuống núi. Bước tới gần đứng sau một gốc tùng lớn hai người ôm nhìn xuống, dưới ánh trăng âm ỉm, chàng vẫn trông rõ sau một khúc ngoặt cách bảy tám trượng có năm người.

Ở đó có hai cây tùng mọc hai bên thông đạo, cách nhau vài trượng. Dưới gốc cây tùng bên tả là Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam, mắt nhắm nhắm nhìn xuống thông đạo như đang chờ ai, sau lưng hắn có Quỷ Hỏa Nhạc Lương và Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân đánh nói chuyện phiếm.

Dưới gốc tùng bên phải có hai trung niên hán tử tuổi trên dưới tứ tuần, mặt đen, người mập và thô coi như hai con gấu.

Trung niên ngồi trên tảng đá cao hơn nói to :

- Hách lão tử! Nghe nói tiểu tử họ Hàn trí dũng kiêm toàn. Nếu hắn đoán ra kế hoạch của chúng ta, không tới nay nữa thì sao?

Trung niên hán tử kia đáp :

- Tam ca làm sao hôm nay lại trở nên hồ đồ như thế? Hãy nghĩ mà xem. Tên họ Hàn chẳng qua chỉ là tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, làm sao mưu lược bằng Tam Phật gia chúng ta?

Trung niên nhân thứ nhất tỏ ra vẻ bi quan :

- Không hiểu tại sao hôm nay Thường mẫu cảm thấy không được tự tin cho lắm.

Hàn Tùng Linh biết hai tên đó là lão tam và lão tứ trong Tứ Đại Kim Cương Khổ Diện Kim Cương và Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn.

Lão tứ hỏi :

- Vì sao?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ đáp :

- Vì sao ta không thể giải thích được, có lẽ là linh cảm.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nói :

- Không giải thích được mà mất tự tin... Xưa nay chúng ta đã thất bại bao giờ chưa? Chẳng trách gì tam ca có ngoại hiệu Khổ Diện Kim Cương nay nên đổi “Khô Tâm” thì đúng hơn.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói :

- Ta chưa bao giờ có linh cảm như vậy. Hôm nay nên cẩn thận hơn mới được!

- Tam ca sợ phải không?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bực mình nói :

- Lão tứ! Ta nghĩ sao thì nói vậy cho mọi người đề phòng. Ngươi thấy ta sợ ai bao giờ chưa? Mẹ nó! Hôm nay ta lại thấy trong việc này có vẻ như tà môn...

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn biết lão tam thực tế đang sợ, chẳng qua chỉ không muốn thừa nhận mà thôi.

Bất cứ sự vật vô hình nào cũng mang lực lượng siêu nhân nào đó mà nhân loại không kháng cự được. Vì thế con người đối với sự vật vô hình ít nhiều đều có sự huy kỵ.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói ra cảm giác của mình, tuy Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn cố tỏ ra can đảm nhưng cũng bị nỗi sợ hãi ám ảnh.

Hai người đang nói chuyện thì chợt thấy từ dưới núi chạy lên một hắc y hán tử, tới trước hai cây cổ tùng thì dừng lại cúi mình nói :

- Khải bẩm các vị gia gia, Hàn Tùng Linh và Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đang đến.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đứng thẳng lên hỏi :

- Chỉ có hai tên đó thôi sao? Còn Âm Hàn Sơn đâu?

Tên hán tử đáp :

- Khải bẩm thiếu chủ, nghe nói Âm hộ pháp đã bị Hàn Tùng Linh đánh trọng thương rồi.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nhìn Dịch Tinh Nam nói :

- Thiếu chủ vừa nói cho bọn Hàn Tùng Linh có tới sáu bảy người kia cơ mà? Sao chỉ một mình hán tử tới nay?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nhíu mày nói :

- Đúng là bọn chúng có tới sáu tên gồm Hàn Tùng Linh, Lôi Điện Truy Hồn Văn Phi Long, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, Bạch Phong công chúa và hai tên nha đầu của thị. Nay có thêm Hoàng Thành Cô Kiếm Yến Hành Văn thành ra bảy người cả thấy. Nhưng nay chỉ có một mình Hàn Tùng Linh tới đây, như vậy là có sự cố rồi. Chúng ta phải người đến thông báo cho tam thúc mới được.

Rồi quay sang Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân nói :

- Phiền đạo trưởng tới Bạch Vân trang một chuyến được không?

Chân Nhất nói :

- Đương nhiên là được. Bắn đạo đi đây.

Nói xong chạy xuống dốc, nhưng chỉ chốc lát đã quay lại hốt hải nói :

- Chúng tới rồi! Nhưng tiểu tử đó không phải là Hàn Tùng Linh mà là Bạch Phong công chúa của Âm Mộng cốc!

Những diễn biến xảy ra quá bất ngờ khiến quần tặc trở nên hoang mang không biết nên xử trí như thế nào.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nói :

- Hãy bắt lấy nha đầu kia, sẽ dễ bề đối phó với Hàn Tùng Linh.

Nhưng nhiệm vụ của hai tên Kim Cương là không được để Phùng Quân Nghi thoát nên Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ liền phản đối :

- Không được! Hàn Tùng Linh đã dám để hai tên này xuất hiện tới nay tất có bố trí chu đáo rồi. Chúng ta trước hết phải bắt lấy Phùng Quân Nghi rồi sẽ nói đến việc khác. Chân Nhất, ngươi dẫn đường, chúng ta xông vào trận!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn tiếp lời :

- Chú ý tam ca rất đúng! Hàn Tùng Linh hành động cẩn thận, vì thế chúng ta không được khinh suất. Lên Tinh Tâm bình bắt nha đầu kia trước đã!

Nói xong định lao lên núi.

Hàn Tùng Linh từ sau cây cỏ từng bước ra nói :

- Hàn mỗ đã chờ các vị ở đây lâu rồi!

Bây giờ Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn mới thấy rõ đối phương đúng như lời mô tả: rất tuấn tú, mình bận bạch y, trên vai đeo một con chim anh vũ lớn lông trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm tua màu hồng.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ chăm chú quan sát đối phương một lúc rồi hỏi :

- Ngươi là Hàn Tùng Linh?

Chàng không đáp, hỏi lại :

- Các vị không ngờ Hàn mỗ đã tới nay, đúng không?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn cười nhạt đáp :

- Không sai! Tiểu tử ngươi xuất hiện quả thật làm cho chúng ta có phần bất ngờ. Tuy nhiên như thế càng tốt, chúng ta khỏi mất công đi tìm.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Các vị định đi tìm Hàn mỗ thật sao?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn “Hừ” một tiếng hỏi :

- Ngươi cho rằng chúng ta không dám?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Quả thực Hàn mỗ tin như thế.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ trầm giọng :

- Hàn Tùng Linh! Ngươi cho rằng chúng ta không dám động đến ngươi?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Bây giờ hay sao?

- Chẳng lẽ ngươi còn đợi ai?

- Không phải tại hạ, mà các vị muốn kéo dài thời gian.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nghe nói biến sắc. Qua lời Hàn Tùng Linh hắn đoán chắc chàng đã nghe hết những gì chúng vừa tranh luận với nhau.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói :

- Đúng là chúng ta bắt ngươi chờ ở đây. Cho dù ngươi không muốn nhưng lão gia có cách bắt ngươi không thể rời khỏi đây được.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Không biết các vị dùng phương pháp gì vậy?

- Ngươi đoán xem?

- Ta nghĩ ngoài cách vây công, không biết các vị còn diệu kế nào khác?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ hỏi :

- Ngươi có nghĩ đến điều đó lâu chưa?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đương nhiên tại hạ đã dự liệu từ trước.

Hách Thụ Sơn hỏi :

- Nếu vậy thì tại sao ngươi đem ít người như vậy?

- Thực tế tại hạ không mang ai theo tới nay cả.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ cười nhạt nói :

- Hàn minh chủ! Ngươi quá cuồng ngạo, vì thế nên quyết định chủ quan dẫn đến sai lầm. Nếu ở vị trí ngươi, lão phu sẽ chuẩn bị chu đáo chắc ăn hơn.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Không phải vì Hàn mỗ khinh suất. Nếu ta nói ra, có thể các vị không hài lòng cho lắm..

Chàng quét mắt nhìn đối phương, nói tiếp :

- Nếu hợp lực cả năm vị thì đối với Hàn mỗ vẫn chưa đủ phân lượng đâu!

Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân trầm giọng :

- Hàn Tùng Linh! Trong đời đạo gia chưa thấy ai ngông cuồng như ngươi. Người ta nói tuổi trẻ khí thịnh không sai. Ngươi có biết ở đây gồm những ai không?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Chân Nhất đạo trưởng! Người quá đề cao người mình đấy!

Tái Ngoại Du Long “Hừ” một tiếng nói :

- Trước mặt hai vị Kim Cương bản đạo và Quỷ Hỏa Nhạc lão ca tuy chưa đáng vào đâu nhưng chắc không đến nỗi thua kém ngươi quá xa. Còn ngươi đối với hai vị đó thì hắc hắc...

Quỷ Hỏa Nhạc Lương vốn trước nay thấy Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và Chân Nhất đạo nhân bỏ mặc mình mà chạy thoát khỏi tay Hàn Tùng Linh đã nuôi mối hận, tuy đi với nhau nhưng bằng mặt mà không bằng lòng.

Ở Quan ngoại lão ta là nhân vật độc bá một phương, thấy Thái Ngoại Du Long hạ thấp mình so với bọn Tứ Đại Kim Cương tới mấy bậc thì nổi giận quát lên :

- Chân Nhất! Ngươi bớt lời đi được không?

Tái Ngoại Du Long thấy Quỷ Hỏa Nhạc Lương tức giận vội bước lại gần, thấp giọng nói :

- Nhạc huynh, bản đạo thấy tên họ Hàn cuồng ngạo quá, đối với chúng ta thì không nói làm gì, nhưng còn trước mặt hai vị Kim Cương...

Quỷ Hỏa càng tức giận, quát lớn :

- Chẳng lẽ lão phu thấp hơn chúng?

Tái Ngoại Du Long ngơ ngác lùi lại nói :

- Chẳng lẽ bản đạo nói sai?

Quỷ Hỏa lạnh lùng đáp :

- Ngươi muốn nói sai hay đúng mặc lòng, nhưng đừng vơ lão phu vào một bao với chúng!

Hai tên trong Tứ Đại Kim Cương thấy Quỷ Hỏa Nhạc Lương không phục mình đều tỏ ra khó chịu. Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ thì còn cố nhịn, nhưng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn thì tức giận ra mặt.

Tái Ngoại Du Long nói :

- Bản đạo nói là thực tình.

Quý Hòa quát lên :

- Ngươi lấy tư cách gì mà dám cho đó là sự thực?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn không nhịn được, liền chen lời :

- Các ngươi đừng tranh chấp nữa! Ai không phục thì đưa bản lĩnh ra thử xem!

Hiển nhiên đó là lời khiêu khích với Quý Hòa Nhạc Lương.

Lão quái này đã nộ khí đầy đầu, nghe câu đó chẳng khác gì thêm dầu vào lửa bước lên nói :

- Hách lão gia! Có phải ngươi khiêu chiến với lão phu không?

Hách Thụ Sơn lạnh giọng hỏi :

- Ngươi không phục ư?

- Lão phu không phục đây! Ngươi muốn gì?

Hách Thụ Sơn gằn giọng :

- Ta bắt ngươi phải phục!

Quý Hòa đưa bàn tay phải khằng khuỷu luồn vào ống tay trái. Nhưng chưa kịp lôi ra thì một đạo bạch quang lóe lên, từ sau lưng bổ xuống vai phải lão ta. Không ngờ Tái Ngoại Du Long bất ngờ hạ thủ từ phía sau. Quý Hòa Nhạc Lương bị một kiếm phạt đứt nguyên cả cánh tay phải từ vai xuống, rú lên thảm thiết. Bị thương rất nặng, lại mất đi trọng tâm, Quý Hòa Nhạc Lương không gượng nổi ngã gục xuống, số Độc Lân Hòa vừa mới lấy ra chưa kịp xuất thủ thì bị trọng lượng toàn thân đè lên phát nổ làm cả người lão ta chìm đi trong đám hỏa quang.

Tái Ngoại Du Long, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và hai tên trong Tứ Đại Kim Cương vội lùi lại mấy bước, chứng kiến cảnh hạ trường bi thảm của một tên ma đầu lừng danh Quan ngoại mấy chục năm nay thảm tử bởi chính ám khí tàn độc bá đạo của mình.

Nổi tức giận hoàn toàn tiêu biến, Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nhìn Tái Ngoại Du Long bằng ánh mắt tán thưởng.

Trái lại Khổ Diện Kim Cương lại nhìn lão ta, với giọng nói trách cứ :

- Đạo trưởng quên rằng đây là lúc chúng ta cần thêm bạn bớt thù hao sao?

Tái Ngoại Du Long bị trách, trong lòng rung động phân bua :

- Bản đạo vì quá thời công phần không kiểm chế được nên nhất thời sơ suất tội thật đáng chết!

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng! Với tuổi chúng ta thì đáng lẽ không dễ vì nóng giận mà mất đi sự kiểm chế, đúng không?

Tuy trong lòng bất an nhưng Tái Ngoại Du Long mặt không đổi sắc, tỏ vẻ bất bình hỏi :

- Chẳng lẽ Thường huynh cho là bản đạo có tư tâm?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ vẫn truy bức :

- Đó là đạo trưởng tự nhận!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn vội dàn hòa :

- Lão tam hôm nay sao lại thế? Việc gì cũng hồ nghi là sao thế?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ vẫn không bớt giận, sầm mặt nói :

- Lão tứ! Không phải là Thường mỗ đa nghi. Ngươi đừng quên rằng trong giang hồ có nhiều người tự cho mình thanh cao, làm việc gì cũng đúng. Nhân đây ta lấy việc xét người một chút thôi.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã từng được Tái Ngoại Du Long cứu mạng, lúc này thấy mình nên có trách nhiệm bảo vệ ân nhân liền góp lời :

- Thường đại thúc! Chân Nhất đạo trưởng không có tâm ý gì đâu tiểu đệ có thể bảo đảm.

Nào ngờ Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ trùng mắt nói :

- Người chỉ là một hài tử, biết gì?

- Thường đại thúc! Ít ra tiểu diệt gần gũi Chân Nhất đạo trường lâu hơn. Mặt khác tiểu diệt không phải đứa trẻ lên ba đến nỗi không biết phân biệt thật giả. Làm sao đại thúc biết tiểu diệt không hiểu?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ được chủ nhân Tam Phật đài giao cho việc trông nom Dịch Tinh Nam từ nhỏ tới lớn nên tự coi mình là trưởng bối, thấy hần cái lời liền hỏi :

- Người tự coi mình là đã trưởng thành, đúng không?

Cây thế là đại thiếu chủ Tam Phật đài, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam không chút sợ hãi đáp :

- Trước mặt đại thúc, tiểu diệt không dám coi mình lớn. Nhưng nhớ rõ? cuộc chiến ở Ma Thiên Lãnh, nếu không có Chân Nhất đạo trường thì tiểu diệt không còn sống đến ngày hôm nay. Thường đại thúc không hướng mục tiêu vào đại địch trước mắt mà bắt lỗi người mình, tiểu diệt không thể không lên tiếng.

Thấy đại thiếu chủ can thiệp, Tái Ngoại Du Long tin chắc Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ không làm gì mình được liền làm ra vẻ nhún nhục nói :

- Dịch công tử! Xin đừng nói nữa! Thường huynh cũng chỉ là vì muốn tốt cho bản bang mà thôi. Việc này chỉ trách bản đạo nhất thời thiếu suy xét nên xuất thủ quá nặng chính trong lúc cần người, giống như tự chặt tay mình. Vì thế mà Thường huynh hoài nghi bản đạo có tư tâm cũng không oan.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn lại có quan điểm hoàn toàn khác Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ, chỉ cho là Tái Ngoại Du Long muốn lấy lòng để tiến thân mà thôi.

Thấy không nên kéo dài việc này, hần xua tay nói :

- Thôi thôi! Đừng phân trần nữa! Quý Hỏa chỉ là một tên hữu dũng vô mưu, ngoài chút ám khí ra chẳng có bản lĩnh gì đáng kể, có hần hay không chẳng đáng là bao. Lão tam, bây giờ chúng ta chuẩn bị chính sự đi!

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nghe Dịch Tinh Nam nói Chân Nhất cứu mạng mình thì nỗi nghi vấn đã giảm đi quá nửa, thấy Hách Thụ Sơn góp thêm lời đánh hạ giọng :

- Xem ra lão phu đa nghi rồi.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nói :

- Lão tam! Từ đầu đã thế rồi mà! Trong Tam Phật đài huynh đệ chúng ta địa vị tuy cao, nhưng lão ca cứ nghĩ xem chúng ta sao bằng được Tinh Nam? Nếu Tái Ngoại Du Long có lòng nào thì đầu chò đứng trước mặt chúng ta mới dễ lộ ra?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói :

- Thôi được! Lão tứ, ta nhận sai rồi. Đừng nói nữa!

Trong khi quân tặc tranh chấp, Hàn Tùng Linh cố giải thích xem hành động của Tái Ngoại Du Long nhằm mục đích gì. Chẳng có suy nghĩ như Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ. Bởi vì một nhân vật danh đã không nhỏ như Tái Ngoại Du Long, khi hành động không thể khinh suất mà không nghĩ đến hậu quả, huống chi lúc đó lão không có xung đột trực tiếp với Quý Hỏa.

Tuy nhiên chẳng bận tâm nhiều đến việc đó mà nhanh chóng kết thúc việc ở đây để tới Bạch Vân trang phối hợp với Tuyệt Cái và Yến Hành Vân đối phó với Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Chờ chúng tranh luận xong, chàng liền hỏi :

- Các vị để Hàn mỗ chờ bao lâu nữa?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói :

- Hàn Tùng Linh, lão phu đề nghị chúng ta bắt đầu.

Chàng nhún vai cho con chim anh vũ bay lên rồi hỏi :

- Các vị xuất thủ cùng một lúc hay vị nào vào trước?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nhìn Tái Ngoại Du Long hỏi :

- Theo đạo trường thì trong chúng ta ai nên xuất thủ trước?

Tái Ngoại Du Long thấy Thường Niệm Tổ bức bách mình trong lòng rất lo lắng, nhưng thời gian không cho phép nghĩ ngợi nhiều, vì tên này đã có thành kiến, nếu không khéo hắn sẽ nhận ra âm mưu ngay, nên lấy vẻ điềm tĩnh đáp :

- Bản đạo nguyện ý lĩnh giáo tuyệt học của Hàn minh chủ trước.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ chợt bước lên trước mặt Thái Ngoại Du Long ngăn lại nói :

- Khoan đã! Đạo trưởng có tự tin mình địch nổi Hàn Tùng Linh không?

Thái Ngoại Du Long lắc đầu đáp :

- Bản đạo tự biết mình không có bản lĩnh như thế.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ hỏi :

- Nếu vậy sao ngươi tình nguyện xuất chiến?

Thái Ngoại Du Long cười khổ đáp :

- Nếu bản đạo không xuất chiến, tất Thường huynh khẳng định bản đạo hai lòng.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ sầm mặt nói :

- Đạo trưởng ẩn nói nên khách khí một chút!

Thái Ngoại Du Long lạnh lùng đáp :

- Thường Niệm Tổ! Bản đạo tự biết công lực không bằng ngươi. Nhưng danh vọng và địa vị của Khổ Diện Kim Cương ngươi trong võ lâm thì không tư cách để Thái Ngoại Du Long phải cúi đầu đầu. Bản đạo khuyên ngươi nên bớt hồ hê, tự cho mình là nhân vật cái thế đi!

Tới đó “Hừ” một tiếng nói :

- Đây không phải là nơi biết dụng người, ắt chỗ khác trọng dụng. Bản đạo cáo từ!

Khổ Diện Kim Cương chợt cười to một tràng nói :

- Đạo trưởng hãy khoan! Thường mỗ bây giờ hoàn toàn tin ngươi. Lão phu vừa mới làm thế, thực ra có khổ tâm bất đắc dĩ. Việc thất bại ở Thúy Tùng viên bắt buộc lão phu phải thận trọng. Xin đạo trưởng mở lượng hải hà.

Thực ra Thái Ngoại Du Long không có ý định bỏ đi, nghe nói quay lại lạnh lùng đáp :

- Thường huynh chớ nên quá khiêm nhường như vậy. Sau này chỉ cần đừng quá bức ép là bản đạo cảm kích lắm rồi.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói :

- Sau này Thường mỗ quyết không nghi ngờ đạo trưởng nữa.

Hàn Tùng Linh sốt ruột hỏi :

- Bốn vị kéo dài thời gian đến bao lâu?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bước lên hùng hổ nói :

- Nếu ngươi đã nóng lòng muốn chết thì lão phu sẵn lòng chiều ý ngươi!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn cũng bước lên định liên thủ với tam ca.

Nhưng Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ lắc đầu nói :

- Lão tứ! Ngươi hãy lùi ra chờ một chút, với thân phận Tứ Đại Kim Cương dưới Tam Phật đài, chúng ta đừng để mang tiếng lấy đông hiếp ít.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn ngập ngừng nói :

- Tam ca đừng coi thường hắn. Ngay cả Triệu Tông Nguyên cũng không thắng nổi...

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ vốn có thâm ý, thấy Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn không hiểu đành nói thẳng ra :

- Lão tứ! Làm sao hôm nay ngươi lại hồ đồ thế?

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Hách bằng hữu! Thường Niệm Tổ muốn các ngươi dùng đấu pháp luân xa chiến, vừa hiệu quả vừa không mang tiếng lấy đông thắng ít. Chẳng lẽ ngươi không hiểu ra?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bị đối phương bóc trần âm mưu, cười thâm trầm nói :

- Tiểu bối! Xem ra ngươi rất thông minh. Nhưng việc bây giờ đã không có gì quan trọng nữa.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đúng vậy! Bởi vì bốn vị dù dùng chiến thuật luân xa chiến hay liên thủ xông vào cùng một lúc thì kết cục vẫn như nhau thôi. Thường Niệm Tổ! Trước khi động thủ, Hàn mỗ trình trọng khuyên ngươi một câu, người ta chỉ chết một lần nên đừng mạo hiểm. Một mình ngươi không đủ cân nặng đâu!

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ rít lên :

- Lão phu cần thử xem có đủ cân nặng không.

Hàn Tùng Linh bình thản nói :

- Bằng hữu! Tại hạ đang chờ ngươi.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ liền phi thân nhảy tới cách Hàn Tùng Linh bảy thước thì dừng lại, vận đủ lực đạo vào song chưởng đánh ra.

Nói là “dừng lại” nhưng thực ra đó là động tác liên hoàn. Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ lại xuất thủ rất nhanh nên từ khi hấn tung người, chỉ chớp mắt chưởng đã đánh tới cách ngực Hàn Tùng Linh nửa thước!

Lẽ ra đối với một cao thủ như Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ thì nửa thước đó chẳng nên nói làm gì, vì khoảng cách bảy tám thước chỉ trong nháy mắt là tới thì nửa thước gần như không tồn tại.

Mặt Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn lộ vẻ đắc ý pha lẫn sự ghen tỵ, vì hấn không còn cơ hội xuất thủ nữa, cũng có nghĩa là không lập được công đánh bại cường địch số một của Tam Phật đài, trở thành nhân vật lừng danh khắp võ lâm.

Trên mặt Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cũng biểu lộ nụ cười mỉa ý.

Thế nhưng thực tế đã tồn tại khoảng cách nửa thước, trái lại còn là sự sai biệt rất lớn.

Khi chưởng của Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ còn cách ngực đối phương nửa thước thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra làm đất cát lẫn tuyết bay lên mù mịt làm bầu trời u tối hấn đi.

Nụ cười trên mặt Phiến Thiên Ngọc Hồ và Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn lập tức tắt ngấm.

Trong khói bụi mịt mù, một hắc ảnh loạng choạng lùi lại mấy bước, sau đó một tia chớp trắng bay tới rồi loạng đi mất hút, hắc ảnh phát ra tiếng kêu quái dị rồi đổ ụp xuống.

Dịch Tinh Nam và Hách Thụ Sơn do linh cảm có sự chẳng lành, đều đứng ngậy ra như pho tượng, chờ khói bụi tan đi để chứng thực linh cảm của mình.

Cuối cùng cảnh vật hiện rõ, Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nằm giữa thông đạo không nhúc nhích, mắt mở trừng mắt hết sinh khí, mặt tái nhợt, giữa yết hầu có một lỗ thủng, tuy không có vết máu nhưng dễ dàng nhận thấy đó là vết kiếm chí mạng.

Đối với Dịch Tinh Nam và Hách Thụ Sơn thì vết thương đó còn đáng sợ hơn là thấy máu tuôn thành suối.

Không ai thấy Hàn Tùng Linh đánh lùi Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ như thế nào, càng không ai thấy chàng phát kiếm giết chết đối thủ ra sao. Khi nhìn lại thấy chàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ giống như trước đó bị Thường Niệm Tổ phát chưởng tới cách ngực nửa thước, bảo kiếm vẫn nằm yên trong vỏ.

Ảo ảnh?

Hay chỉ là giấc mơ?

Nhưng rõ ràng là việc Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bị giết là hoàn toàn xác thực, vì thi thể hấn còn sờ sờ ra đó.

Đứng ngậy người ra một hồi lâu, cuối cùng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn sức tỉnh, hít sâu vào một hơi để lấy dũng khí, mắt trừng trừng Hàn Tùng Linh quát lớn :

- Tiểu bối! Ngươi dùng yêu thuật!

Hàn Tùng Linh cười khinh khinh đáp :

- Hách Thụ Sơn! Vì ngươi nhìn không rõ hay vì quá sợ hãi nên thần hồn nát thần tính mà không biết suy xét?

- Con cuồng nộ nổi lên làm Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn quên mất võ công mình không bằng lão tam, nghĩa là không phải địch thủ của Hàn Tùng Linh.

Lão gầm lên như thú dữ, chồm tới vung song chưởng đánh ra tới tấp, chỉ chớp mắt phát liền mười mấy chiêu, chưởng sau hiểm độc hơn, uy mãnh hơn chưởng trước.

Quả nhiên chưởng pháp của Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn rất lợi hại, nửa thực nửa ảo, thực ảo khó phân, tất cả nhằm vào yếu huyệt chàng muốn hại.

Hơn nữa, mỗi chưởng phát ra đều thấp thoáng luồng khói xanh, chứng tỏ là độc chưởng. Hàn Tùng Linh dùng bộ pháp tránh đi, chưa vội hoàn thủ.

Biết không dễ gì đắc thủ, nhưng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn hy vọng tăng cường công kích sẽ làm đối phương đối phó không có cơ hội phản kích, tạo điều kiện cho Dịch Tinh Nam và Nhân Nhất đạo nhân liên thủ sẽ có cơ hội may tiêu diệt được đối phương, nên càng ra sức tấn công.

Hàn Tùng Linh vẫn tiếp tục lùi lại tránh chiêu.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn chợt có ý nghĩ đối phương chẳng có bản lĩnh gì đáng sợ, vừa rồi chỉ dùng thủ thuật tà môn nào đó, lợi dụng Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ không đề phòng nên ám toán mà đắc thủ thôi.

Nghĩ thế hắn càng đánh càng tự tin, chiêu thức phát ra càng hung mãnh hơn.

Mắt chăm chú nhìn vào trường đấu, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hỏi :

- Đạo trưởng xem thắng bại thế nào? Có cần trợ giúp Hách đại thúc một tay không?

Tái Ngoại Du Long lắc đầu đáp :

- Dịch công tử, theo ý bản đạo thì chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây tìm cứu viện là hơn.

Dịch Tinh Nam ngạc nhiên hỏi :

- Đạo trưởng cho rằng Hách đại thúc không địch nổi Hàn Tùng Linh hay sao?

- Chẳng những không địch nổi mà dù có thêm hai chúng ta cũng chỉ mất thêm hai mạng người vô ích mà thôi. Vì thế cần phải đi ngay.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nhíu mày nói :

- Nhưng hiện giờ Hách đại thúc đang chiếm thượng phong kia mà?

Tái Ngoại Du Long nói :

- Hàn Tùng Linh không phản kích vì lý do gì bản đạo không đoán ra, nhưng mặc dù chiếm thượng phong, Hách Thụ Sơn hoàn toàn không uy hiếp đối phương được. Võ công vị này không hơn Thường Niệm Tổ, chỉ cần Hàn Tùng Linh phản kích, chỉ e chưa tới vài chiêu, Hách Thụ Sơn khó lòng kháng cự được.

Dịch Tinh Nam nói :

- Cho dù đạo trưởng đoán trúng, chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ mặc Hách đại thúc mà đi?

Tái Ngoại Du Long có kế hoạch của mình, muốn tách Tam Phật đài ra từng người dẫn tới đây để Hàn Tùng Linh có cơ hội hạ thủ lần lượt từng tên một sẽ chắc thắng hơn.

Thấy Dịch Tinh Nam đã do dự, lão liền nói :

- Dịch công tử, trong trường hợp này cần tỉnh táo cần nhắc lợi hại cho kỹ.

Tam Phật đài mất đi cao thủ như Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn đúng là tổn thất lớn, nhưng điều đó không thể cứu vãn, trái lại nếu chần chừ sẽ chịu tổn thất lớn hơn.

Dịch Tinh Nam hiểu ý đối phương nói tổn thất lớn hơn là mình có thể gặp nguy hiểm nên chú ý nghe.

Tái Ngoại Du Long nói tiếp :

- Việc duy nhất chúng ta nên làm bây giờ là nhanh chóng đến Bạch Vân trang báo cho Tam Phật gia tới đây. Trước khi Hàn Tùng Linh kịp tụ hội với đồng bọn hắn, trong đó có nhân vật rất nguy hiểm là Yên Hành Vân, phải tìm mọi biện pháp giết đi. Nếu không để chúng tụ hội với nhau, đối với chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam không phản đối nữa, liền nói :

- Nếu vậy chúng ta đi thôi!

Tái Ngoại Du Long thấy đối phương trùng kè, gật đầu đáp :

- Phải. Nhưng Dịch công tử hãy lưu ý khi gặp Tam Phật gia thì khiến nghị tăng thêm người. Vì Hàn Tùng Linh tuy trẻ tuổi nhưng rất lợi hại, không dễ đối phó đâu.

Dịch Tinh Nam nói :

- Đạo trưởng còn chưa biết tính khí Tam Phật gia. Nếu kiến nghị mang thêm người, nhất định chúng ta sẽ bị mắng.

Tái Ngoại Du Long nghe nói bụng mừng thầm, nhưng không để lộ ra mặt, thấp giọng nói :

- Dịch công tử! Đã không còn cách nào khác thì chỉ còn biết nghe theo mệnh trời thôi. Chúng ta đi!

Nói xong kéo Dịch Tinh Nam lao xuống núi, chốc lát khuất sau khúc ngoặt.

Thấy hai người này vừa đi, Hàn Tùng Linh liền nổi sát cơ, lạnh giọng nói :

- Hách Thụ Sơn! Mạng ngươi giữ được tới bây giờ là quá nhiều. Hãy kết thúc thôi.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn đã ra sức tấn công năm sáu mươi chiêu mà không làm gì được đối phương, sự tin không còn nữa. Hắn dừng tay lùi lại nhìn quanh, không thấy Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và Tái Ngoại Du Long đâu, mặt bỗng tái đi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Đừng hy vọng chúng cứu mạng nữa. Hai tên đó đã chạy xa rồi. Chúng thông minh hơn ngươi, biết ở lại chỉ góp thêm hai mạng mà thôi.

Tuy biết lâm vào cảnh tuyệt vọng, Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn không biết làm gì hơn lại xông vào tấn công.

Hàn Tùng Linh vẫn chưa hoàn thủ, lách người nhẹ nhàng tránh chiêu, cười nói :

- Ngươi có biết chúng chạy đi đâu không? Tìm tam chủ nhân ngươi tới Tình Tâm bình này đây!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nghe nói dừng lại, nhìn chàng bán tín bán nghi hỏi :

- Sao ngươi biết?

Dù sao thì lời chàng làm trong đầu hắn lóe lên hy vọng.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Ngươi chớ vội mừng! Chúng tìm Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên tới đây không phải để cứu ngươi đâu, vì chúng nó có mọc cánh bay cũng không kịp.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn chợt hỏi :

- Vì sao ngươi không đuổi theo chúng?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Chúng làm như thế là giúp Hàn mỗ, đuổi theo làm gì?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn hỏi :

- Ngươi muốn nói chúng bỏ đi để tạo cơ hội cho ngươi giết ta?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Hách Thụ Sơn! Ngươi tự đánh giá mình quá cao đấy! Dù có thêm hai người đó, ngươi cũng mất mạng như thường. Dịch Tinh Nam và Tái Ngoại Du Long biết rõ điều này.

- Vậy chúng giúp ngươi?

- Vì chúng sẽ dẫn Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên tới đây.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nghe nói thế, trong lòng bỗng chấn động, Thốt lên :

- Chẳng lẽ...

Nhưng “chẳng lẽ” thế nào hắn không nói tiếp nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Ngươi nghĩ đúng. Nhưng Phiền Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam thì không có khả năng phản bội Tam Phật đài. Chỉ là hắn tin vào Chân Nhất đạo nhân, để lão điều khiển theo ý đồ của mình. Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên sẽ không biết đó là âm mưu đâu. Bây giờ thì ngươi biết rõ cả rồi chứ?

Ngũ Độc Kim Cương đứng ngây ra.

Hàn Tùng Linh bước lên nói :

- Hách Thụ Sơn, chúng ta tiếp tục thôi. Nói xong tà chương đưa lên.

Ngũ Độc Kim Cương vận toàn lực vào song chương chồm tới..

Mọi kỳ chiêu thức đều đã thi triển, bao nhiêu sức lực đã đưa ra hết mà vẫn chưa thắng được đối phương, bây giờ Ngũ Độc Kim Cương hy vọng gì vào chiêu tối hậu đó? Không còn hy vọng gì cả, đó chỉ là phản ứng bản năng thôi. Lão tam đã bị giết. Tái Ngoại Du Long phản bội, trước tiên giết Quý Hóa, bây giờ lừa dối Dịch Tinh Nam chạy đi bây giờ còn một mình hắn, có cơ may nào nữa?

Chẳng qua hắn chỉ muốn trút hận, hận Hàn Tùng Linh, hận Dịch Tinh Nam, hận Tái Ngoại Du Long và hận cả chính mình.

Giả như hắn tỉnh táo hơn, đừng mù quáng tin vào Tái Ngoại Du Long để lão tam giết tên tặc đạo đi, có thể tình hình bây giờ đã khác.

- Bình!

Sau tiếng nổ lớn động, thân thể to lớn như con gấu của Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn bị bắn lên cao hai trượng rồi xuống trúng ngay gốc cây cổ tùng đập mạnh một cái nữa mới rú xuống, máu mũi máu miệng trào ra chảy thành dòng theo thông đạo.

Nhưng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn vẫn chưa chết. Hắn cố hết sức vịn gốc tùng ngồi lên, ngược đôi mắt đã không còn bao nhiêu sinh khí nhìn cừu nhân nói :

- Tên họ Hàn! Đừng đắc ý vội! Ngươi sẽ không chiếm được chút ưu thế nào đâu.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- So với ngươi thì sao?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn khó nhọc dùng tay áo quạt qua miệng đồ lòm. Thở vào mấy hơi đáp :

- Bây giờ ngươi khá hơn lão phu một chút. Nhưng sẽ nhận lấy kết cục còn bi thảm hơn ta.

- Hách bằng hữu, như thế là không còn hy vọng?

- Không sai! Lực phủ ngũ tạng lão phu đã đập nát, không hy vọng gì sống nổi. Nhưng có kẻ đồng hành với ta xuống Diêm Vương Điện.

- Hàn mỗ ư?

- Không sai!

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Hách Thụ Sơn, ngươi cho là những ai bị Ngũ Độc chương đánh trúng ắt sẽ chết chứ gì?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn gượng nở một nụ cười đắc ý :

- Không sai. Ngươi bây giờ mới nghĩ đến?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không. Hàn mỗ trước khi giao chiến với ngươi đã tính đến vấn đề này.

- Nếu vậy thì lão phu tiếc thay cho ngươi là đã quá khinh xuất.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hách bằng hữu, xin đa tạ lòng quan hoài của ngươi, nhưng Hàn mỗ không trúng độc!

- Ngươi... nói láo!

Hàn Tùng Linh điềm tĩnh nói :

- Không đâu.

Chàng ngửa lòng bàn tay về phía đối phương hỏi :

- Ngươi xem tại hạ có hiện tượng trúng độc không?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn mở mắt to nhìn, thấy lòng bàn tay Hàn Tùng Linh chỉ một màu trắng hồng không có chút vết đen nào, hai mắt chợt trở nên đờ đẫn.

Bấy giờ Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân và Bạch Phong công chúa tới bên Hàn Tùng Linh.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nhìn Âm Dương Phán rúng sức nói :

- Nguyễn lão nhi... ngươi... tìm được... một trợ thủ... rất... tốt...

Nói chưa hết câu, hần thờ hắt ra một hơi cuối cùng, nghẹo đầu xuống, lưng rời khỏi gốc tùng ngã xuống mặt tuyết.

Âm Dương Phán lướt mắt nhìn ba tử rồi ngẩng nhìn Hàn Tùng Linh, thán phục nói :

- Hàn minh chủ võ nghệ thật cao cường!

- Tiền bối quá khen!

Chàng dẫn hai người lên Tĩnh Tâm bình chỉ tay xuống Bạch Sa bãi nói :

- Nguyễn tiền bối! Phùng cô nương đang đợi tiền bối dưới bãi, hãy xuống đó đưa cô ấy đi.

Âm Dương Phán chấp tay nói :

- Hàn minh chủ, đại ân không thể dùng lời cảm tạ, lão phu chỉ xin bày tỏ chút lòng cảm kích. Không biết Minh chủ có cần lão phu tham gia việc gì không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Nguyễn tiền bối và Phùng cô nương không can dự vào chuyện thị phi trong giang hồ, vì thế văn bối không muốn phiền đến hai vị.

- Hàn minh chủ nghĩ thế chẳng hóa ra coi chúng tôi như người ngoài hay sao?

- Nguyễn tiền bối, Hàn Tùng Linh tính tình bộc trực không thích quanh co, nếu có gì không phải xin lão nhân gia bỏ qua cho. Việc của văn bối người khác không thể giúp được, đặc biệt là tiền bối cùng Phùng cô nương.

Âm Dương Phán nhú mày hỏi :

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh nghiêm nghị nói :

- Bước đường trong giang hồ đầy gió tanh mưa máu. Văn bối không muốn lôi kéo hai vị vào chuyện thị phi không bao giờ chấm dứt. Đó là lời xuất phát từ đáy lòng. Bây giờ tiền bối hãy đi đi, có lẽ Phùng cô nương chờ lâu đã sốt ruột. Nếu sau này có duyên, chúng ta sẽ gặp lại. Bây giờ thì xin từ biệt.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân quả tình không muốn can dự vào chuyện thị phi trong giang hồ. Nhưng lão không ngờ Hàn Tùng Linh đã nhìn rõ ra nội tâm mình, lưng túng cười nói :

- Cung kính không bằng tòng mệnh, lão phu xin cáo từ. Mỗi ân tình hôm nay lão phu xin ghi khắc không bao giờ quên.

Nói xong bước tới bờ vách đá, nhìn xuống chân vách đá cao bốn mươi trượng, tự tin mình đủ khả năng nhảy xuống đó.

Nghĩ tới sự an nguy của Phùng Quân Nghi, lão không nghĩ ngợi lâu, chọn bãi cát giữa Bạch Sa bãi tung mình nhảy xuống.

Có vẻ như kinh công của Âm Dương Phán không được cao minh cho lắm, khi tiếp đất không giữ được trầm ổn ngã quy xuống, chút nữa thì lăn xuống sông.

Lão tự rửa mình :

- Thật là đáng hổ thẹn!

Một lúc phải đứng lên đưa mắt nhìn quanh không thấy bóng dáng Phùng Quân Nghi đâu cả, trong lòng phát hoảng chạy nháo nhào khắp bãi, vừa chạy vừa gọi :

- Quân Nghi! Quân Nghi! Con ở đâu?

Giữa một bãi nham thạch cách bảy tám trượng có tiếng Phùng Quân Nghi đáp :

- Con ở đây!

Âm Dương Phán mừng rỡ, chạy bổ tới.

Đưa mắt nhìn nghĩa nữ thấy hoàn toàn lạnh lẽo, lão thở dài một hơi nói :

- Con không sao chứ? Chờ ở đây có lâu không?

Phùng Quân Nghi đáp :

- Được một lúc rồi.

Nàng hỏi :

- Hàn Tùng Linh đi rồi ư?

Âm Dương Phán nghĩ thầm :

- Làm sao hôm nay có chột quan tâm đến người ta vậy chứ? Trước đây có bao giờ thế đâu?

Nhưng nghĩ lại đây là mối ân tình lớn, quan tâm đến ân nhân một chút cũng không sao, lão không nói gì gật đầu đáp :

- Đi rồi.

Phùng Quân Nghi hỏi :

- Hắn có nói gì không?

Âm Dương Phán ngạc nhiên hỏi :

- Hắn có nói gì đâu?

Phùng Quân Nghi nhú mày hỏi :

- Chẳng lẽ không nói gì cả?

Âm Dương Phán chột “À!” một tiếng nói :

- Phải rồi. Trước khi xuống đây ta đã hỏi có cần chúng ta giúp đỡ gì không, nhưng hắn từ chối.

Phùng Quân Nghi chột hỏi :

- Nghĩa phụ có nhận xét Hàn Tùng Linh thế nào?

Âm Dương Phán ngăn người ra một lúc mới trả lời :

- À... Hàn Tùng Linh võ công xuất chúng, trí tuệ hơn người, nhưng so với con thì vẫn kém một bậc.

Phùng Quân Nghi lắc đầu :

- Hải nhi không nghĩ thế!

Âm Dương Phán càng kinh ngạc hỏi :

- Vì sao? Quân Nghi, xưa nay con có thêm để ai vào trong mắt đâu? Bỗng dưng hôm nay...

Phùng Quân Nghi trầm ngâm nói :

- Vì Hàn Tùng Linh là một thiếu niên tài trí bậc nhất thiên hạ, hơn hẳn mọi người.

- Chẳng lẽ tính cả con trong đó?

- Không sai, hài nhi cũng không bằng được.

Âm Dương Phán nghĩ thầm :

- Nha đầu tự coi mình là thông minh lỗi lạc, người khác đều là ngu muội vô tri, không biết hôm nay nó uống phải thuốc gì?

Phùng Quân Nghi nói tiếp :

- Thế mà hài nhi lại khinh thị hần. Nói chung khinh thị người khác là sai lầm.

Cổ nhân nói “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”, câu đó hoàn toàn không sai. Hài nhi rất hời hợt..

Âm Dương Phán trở mặt nhìn nghĩa nữ một lúc rồi chợt cười nói :

- Quân Nghi, người đừng lo! Tuy nghĩa phụ chưa hiểu biết nhiều về Hàn Tùng Linh nhưng biết rằng hần xứng là bậc chính nhân quân tử, không phải hạng người chấp nhất đâu.

Phùng Quân Nghi chợt hỏi :

- Cha tưởng hài nhi sợ Hàn Tùng Linh hận mình?

Âm Dương Phán cười đáp :

- Với tài trí của con, cho dù hần có hận cũng làm gì được chứ?

Phùng Quân Nghi lắc đầu nói :

- Tài trí của hài nhi không bằng hần. Hàn Tùng Linh lại có võ công cái thế.

Tuy nhiên dù hận, Hàn Tùng Linh cũng không thêm làm gì hài nhi đâu, chỉ làm hài nhi khổ tâm thôi.

Âm Dương Phán nói :

- Quân Nghi, ta thật không hiểu người.

Phùng Quân Nghi cười âm thầm nói :

- Nghĩa phụ rất hiểu. Chỉ cho là không có khả năng mà thôi. Bởi vì hài nhi từ xưa nay rất cao ngạo.

Âm Dương Phán ngăn người nhìn cô ta hỏi :

- Người định nói mình đã yêu Hàn Tùng Linh?

Phùng Quân Nghi lắc đầu :

- Còn chưa tới mức đó. Nhưng hài nhi hy vọng sau này sẽ tìm được một người có khuôn mẫu như thế.

Âm Dương Phán ngờ ngác nhìn nghĩa nữ như một người mới gặp lần đầu.

Phùng Quân Nghi hỏi :

- Nghĩa phụ ngạc nhiên lắm hay sao?

Âm Dương Phán lắc đầu, rồi lại gật đầu đáp :

- Quân Nghi, do lời nói và biểu hiện khác thường, ta nên đoán ra mới phải.

Nhưng lại nghĩ rằng điều đó hoàn toàn không có khả năng. Tuy nhiên đó là điều tốt. Bây giờ vẫn có thể tìm được hần.

Phùng Quân Nghi hỏi :

- Hàn Tùng Linh vẫn còn trên Tỉnh Tâm bình?

Âm Dương Phán lắc đầu :

- Hắn đi rồi. Nhưng từ đây xuôi theo Nữ Nhi hà nửa dặm có một con đường tắt cắt ngang thông đạo xuống Tỉnh Tâm bình. Chúng ta sẽ bắt kịp Hàn Tùng Linh.

Phùng Quân Nghi nói :

- Không kịp đâu.

- Sao lại không? Thậm chí bây giờ hắn vẫn còn ở trên đó.

Phùng Quân Nghi chợt buông tiếng thở dài :

- Cũng có thể bắt gặp. Nhưng người ta nói “vô duyên đối diện bất tương phùng”, dù có gặp vẫn cứ không kịp.

Âm Dương Phán vẫn ngơ ngác nhìn cô ta nghĩ thầm :

- Trước đây Quân Nghi kiêu ngạo là thế, bây giờ lại trở lên thất vọng và tự ti.

Một khi yêu người ta thay đổi lòng dạ thật nhanh!

Phùng Quân Nghi nói :

- Nghĩa phụ, chúng ta đi thôi.

Âm Dương Phán buột miệng hỏi?

- Đi đâu?

Phùng Quân Nghi hồ hững đáp :

- Chỉ cần rời khỏi chốn này, đi đâu cũng được.

Âm Dương Phán khẩn thiết nói :

- Quân Nghi, trước khi ta xuống đây, Hàn Tùng Linh từng nói nếu có duyên thì sẽ gặp lại. Sau này bước đường giang hồ bao la, cơ hội không nhiều. Bây giờ có thể gặp được...

Phùng Quân Nghi lắc đầu nói :

- Nghĩa phụ, hài nhi biết. Lão nhân nói hoàn toàn đúng. Nhưng dù sao đã không kịp nữa, có gặp lại cũng vô ích thôi. Chúng ta đi!

Chợt Âm Dương Phán nảy ra một ý, liền hỏi :

- Quân Nghi, bây giờ Hàn Tùng Linh đang cần chúng ta giúp đỡ, chúng ta có nên...

Phùng Quân Nghi ngắt lời :

- Nghĩa phụ định đi cứu thủ hạ của hắn hay sao?

Âm Dương Phán đáp :

- Đi trợ giúp bản thân Hàn Tùng Linh.

- Hắn không cần chúng ta giúp đâu. Hài nhi tin chắc Hàn Tùng Linh không đi đâu cả!

Âm Dương Phán ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại thế?

Phùng Quân Nghi đáp :

- Hắn ở Tỉnh Tâm bình chờ lão tam trong Tam Phật đài. Với võ công và cơ trí của Hàn Tùng Linh thì Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên không phải là địch thủ. Lão này tính tình tự cao tự đại, nhất định chuốc lấy bại vong. Chỉ sợ Phi Bằng bang không địch nổi môn hạ của Cổ Tiêu Thiên.

Âm Dương Phán hỏi :

- Ý con là...

Phùng Quân Nghi đáp :

- Chúng ta đến giúp Phi Bằng bang.

- Nhưng nếu quả thực Hàn Tùng Linh đang ở đây, chẳng lẽ chúng ta không nên gặp hắn?

- Bây giờ không nên.

Âm Dương Phán nghĩ ngợi hồi lâu một lúc rồi chợt cười to nói :

- Hô hô... Nha đầu! Ngươi nghĩ thế là rất chu đáo. Chúng ta giúp huynh đệ của Hàn Tùng Linh, không có lý nào hắn lại hờ hững đối với chúng ta!

Phùng Quân Nghi lắc đầu nói :

- Nghĩa phụ nghĩ thế là sai rồi. Chúng ta giúp hắn không phải nhằm mục đích đó. Hải nhi chỉ hy vọng vì Hàn Tùng Linh mà làm được một việc gì, coi như một phần đền đáp ân tình của hắn và bớt ân hận.

Âm Dương Phán gật đầu :

- Thế cũng được, dù sao thì sau này có thêm hy vọng gặp lại hắn.

Phùng Quân Nghi mơ màng nói :

- Có thể. Nhưng đó là chuyện mấy chục năm sau.

Âm Dương Phán ngơ ngác nói :

- Phùng Quân Nghi, người ta đâu có thể kiên định được lâu như thế?

Phùng Quân Nghi thờ dãi không đáp.

Âm Dương Phán lẩm bẩm :

- Đa tình cổ tự không dư hận. Nha đầu, ngươi bước theo về? chân của sư phụ ngươi rồi!

Phùng Quân Nghi rầu rĩ giọng đáp :

- Có thể, chẳng lẽ bây giờ lão nhân gia vẫn còn oán hận gia sư?

Âm Dương Phán cười khở đáp :

- Quân Nghi, ta già rồi. Nỗi oán hận đã phai pha từ lâu. Nhưng ngươi còn trẻ, không nên theo vết xe đổ của chúng ta.

Phùng Quân Nghi nói :

- Nghĩa phụ, hải nhi không phải là siêu nhân mà chỉ là một nữ nhi có máu thịt nên cũng sai lầm, thậm chí mê muội. Nghĩa phụ, chúng ta đừng bàn đến việc này nữa.

Âm Dương Phán buông tiếng thở dài nói :

- À! Trời nếu đa tình trời cũng lão, trăng như vô hận mãi không tròn! Chúng ta đi thôi.

Một già một trẻ, mỗi người đều mang tâm sự nặng nề rời Bạch Sa bãi theo bờ Nữ Nhi hà hướng xuống hạ du.

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống dòng sông cuộn cuộn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trăm Tứ đạo, tru Tam Phật

Sau khi Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đi xong, Hàn Tùng Linh dẫn Bạch Phong công chúa đến nấp sau cây cổ tùng đầu thông đạo chăm chú nhìn xuống. Chẳng tin chắc sau khi được Phiền Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và Tái Ngoại Du Long cấp báo, Tam Phật gia Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nhất định sẽ tới đây.

Bạch Phong thấp giọng hỏi :

- Tùng Linh, chàng đoán Cổ Tiêu Thiên sẽ đưa bao nhiêu nhân thủ tới đây?

Có lẽ nàng nói quá nhỏ, đồng thời Hàn Tùng Linh phát hiện ra điều gì đó nên không nghe thấy.

Bạch Phong kéo áo chàng hỏi :

- Tùng Linh! Chàng sao thế?

Hàn Tùng Linh quay lại hỏi :

- Bạch Phong, chuyện gì thế?

Bạch Phong nhìn chàng đầy lo lắng :

- Chàng đang nghĩ gì vậy?

Hàn Tùng Linh “À!” một tiếng đáp :

- Ta đang nghĩ đến chuyện sắp xảy ra.

- Thấy vẻ mặt chàng, người ta lo muốn chết!

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Lo gì chứ? Hiện giờ ở Tĩnh Tâm bình này đúng như cái tên của nó, là thế giới rất yên bình.

- Chi tiếc vừa rồi chàng không được tận hưởng cảnh yên bình hiếm hoi đó. Ngay cả bây giờ chàng vẫn cho đó chỉ là ảo ảnh, đúng không?

Hàn Tùng Linh nhẹ giọng :

- Bạch Phong, ta không nghĩ thế đâu. Hơn năm năm trước, ta đã từng sống trong thế giới thanh bình.

Bạch Phong rầu rầu giọng :

- Nhưng thế giới đó bây giờ không còn tồn tại nữa, ít nhất là đối với chàng. Ngay lúc này đây, chàng đang chuẩn bị đưa hết tâm lực ra để đối phó với một trong những kẻ chủ hung cướp đi cuộc sống yên bình ngày xưa, một trong những hung nhân đệ nhất võ lâm..

- Ta biết.

Bạch Phong nhắc lại câu hỏi :

- Chàng đoán xem Cổ Tiêu Thiên sẽ đem theo thuộc hạ có đông không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Với thân phận của mình, hắn chỉ đem theo một số ít đệ tử thân tín mà thôi.

Chàng vừa nói xong thì quả thấy năm người xuất hiện, theo thông lộ ngược lên dốc.

Đi đầu là một lão nhân tóc bạc búi thành búi lớn, tai to miệng rộng, đôi mắt hõm sâu lấp lánh tinh quang, mình bận bạch bào, lưng đeo một thanh đao to bản đính thêm bảy vòng bạc to bằng miệng bát, mỗi bước đi làm những vòng bạc này va vào nhau tạo thành những âm thanh rất dễ chịu.

Người này tuổi độ thất tuần, tướng mạo không có chút gì gọi là uy mãnh, bộ mặt chỉ toát ra vẻ cao ngạo, tự phụ, ánh mắt lạnh lùng ác độc.

Sau lưng lão ta là bốn tên trung niên hán tử tinh tráng vạm vỡ, tuổi từ ba mươi đến bốn mươi.

Bạch Phong thấp giọng hỏi :

- Tùng Linh, bạch y lão nhân kia ắt là Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Chính hấn.
- Còn bốn tên kia chàng có biết không?
- Không biết. Chắc là hộ vệ thiết thân, giống như Tứ Đại Kim Cương của tên đầu lĩnh.

Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên tới cách đạo khẩu bốn năm trượng thì dừng lại, đưa mắt lướt qua Bạch Phong công chúa rồi nhìn sang Hàn Tùng Linh, rít lên :

- Tiểu bối! Ngươi ắt là dư đảng của Hàn Kiếm môn?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Các hạ mang Thất Hoàn đạo, từ tiêu chí đó đủ biết là Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên rồi. Không sai, tại hạ là dư đảng Hàn Kiếm môn Hàn Tùng Linh, đến tìm ngươi đòi nợ!

Cổ Tiêu Thiên nói :

- Rất tốt! Sau hôm nay sẽ không còn Hàn Kiếm môn nữa.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Xem ra các hạ rất tự tin.
- Đương nhiên!
- Vậy các hạ lên đây hay Hàn mỗ xuống đó?

Cổ Tiêu Thiên đưa mắt quan sát địa hình rồi nói :

- Lão phu thích đoạn thông đạo này.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Vậy là Hàn mỗ phải xuống rồi.

Cổ Tiêu Thiên nói :

- Hàn Tùng Linh, một khi đối địch không cần xét đến tôn ti. Chẳng qua lão phu thích đoạn thông lộ này nên chỉ đề nghị như vậy thôi chứ không áp đặt.
- Còn phương thức quyết đấu, các hạ có đề nghị gì không?
- Ngươi dùng hai chữ “quyết đấu” nghe căng thẳng quá, lão phu thích hai chữ “tranh hùng” hơn.

Hàn Tùng Linh nhận xét :

- Cổ Tiêu Thiên, ngươi có vẻ rất tự tin?
- Khi lão phu đã đích thân xuất chiến thì chẳng ai đủ khả năng làm mất đi sự tự tin cả. Chính vì thế mà tạo thành thói quen.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Cổ nhân có câu “sống thì âu lo, chết thì an lạc”. Cổ Tiêu Thiên như vậy là ngươi bắt đầu cảm thấy an lạc rồi đấy.
- Không phải bắt đầu, ta đã sống như thế từ rất nhiều năm nay rồi. Bây giờ đi vào chính đề. Vừa rồi lão phu đề nghị ngươi tán thành không?

Hàn Tùng Linh không đáp, cùng Bạch Phong công chúa theo thông đạo đi xuống đứng đối diện với Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Bốn tên hán tử sau lưng Cổ Tiêu Thiên dán mắt nhìn Bạch Phong, miệng thì thầm bàn tán.

Cổ Tiêu Thiên quay lại quát :

- Câm miệng hết cho ta!

Bọn hán tử khiếp sợ im bặt.

Cổ Tiêu Thiên nhìn Hàn Tùng Linh cười nói :

- Lão phu tuổi đã cao nên quần áo không nghiêm để chúng buông lời lỗ mãng, hoài mong hai vị mở lượng hải hà.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngươi cho ta tức giận hay sao?

Cổ Tiêu Thiên cười đáp :

- Có những người ôm hận trong lòng mà không để lộ ra mặt, vì thế lão phu không thể không phòng ngừa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cao thủ đối địch, thắng thua chưa biết, tối kỵ việc nổi giận không đầu. Cổ Tiêu Thiên, ngươi là một trong ba tên đầu sỏ mà ta muốn tìm, vì thế đối với ngươi không thể khinh thị.

Cổ Tiêu Thiên chú ý nhìn chàng một lúc rồi hỏi :

- Tiểu tử! Lão phu nghe nói một mình ngươi tiêu diệt toàn bộ nhân mã ở Thúy Tùng viên, còn truyền xuất một câu ngao thị giang hồ là ‘Hàn kiếm xuất cứu châu mất vía’, đúng không?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngươi không tin?

- Xác thực lão phu hoàn toàn không tin. Tuy nhiên nhìn dáng vẻ ngươi, lão phu thấy đó điều gì đó khác thường khiến ta phải đề phòng.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Ngươi sẽ không phải đề phòng lâu đâu. Cùng lắm là hết đêm nay thôi.

Cổ Tiêu Thiên gật đầu đáp :

- Điều đó rất đúng, không còn phải bàn cãi gì nữa. Kể từ ngày mai, lão phu tin rằng mình không còn vất vả đến Quan ngoại thêm một lần nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cũng có thể ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại Quan ngoại này.

- Lão phu lại cho rằng điều đó hoàn toàn không có khả năng.

- Chúng ta nên dừng cuộc tranh luận ở đây để cho thực tế chứng minh đâu là chân lý.

Cổ Tiêu Thiên gật đầu nói :

- Rất tốt. Nhưng trước khi động thủ lão phu luôn luôn tuân theo một quy ước.

- Quy ước thế nào?

- Rất đơn giản.

Lão quay lại chỉ bốn tên trung niên hán tử sau lưng mình nói :

- Trước khi động thủ với lão phu, ngươi cần xử lý xong bốn tên thủ hạ của ta.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Đó là chiến thuật?

- Không phải chiến thuật, mà là đại biểu cho thân phận.

- Tại hạ nghĩ đó là lời nguy biện mà thôi.

- Hàn Tùng Linh, nếu võ công ngươi tương đương với lão phu thì có đấu với chúng cũng không đến nỗi để lộ tuyệt học của mình.

Hàn Tùng Linh xua tay nói :

- Thôi được, nhưng dọc đường ngươi đã thấy tử thi Khổ Diện Kim Cương và Ngũ Độc Kim Cương.
- Không cần nhìn mà lão phu đã nghe Dịch Tinh Nam nói.
- Nếu vậy thì tại sao ngươi còn thí mạng thêm bốn tên đệ tử? Chẳng phải nhờ đó mà tạo thêm thuận lợi cho mình?
- Ngươi đã đánh giá sai về chúng.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Chẳng lẽ võ công chúng còn cao hơn Tứ Đại Kim Cương?
- Nếu lấy bốn đầu ba, chúng chắc thắng.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói :

- Cổ Tiêu Thiên, tất cả lực lượng chúng ta đều hiện hữu ở đây. Vì thế muốn dùng chiến thuật thế nào thì đó là quyền của ngươi, thậm chí ngươi liên thủ với chúng cũng không sao. Bây giờ chúng ta bắt đầu.

Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên mặt sa sầm nói :

- Tiểu bối! Ngươi đừng chọc giận ta. Tuy vài tháng qua ngươi đã làm Quan ngoại thất điên bát đảo nhưng trước mắt lão phu, ngươi còn chưa đủ cân lượng đâu. Nếu ngươi thắng chúng thì mới đủ tư cách đối địch với ta. Đó là quy củ!

Bốn tên trung niên hán tử lập tức lao ra trước mặt Hàn Tùng Linh.

Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nói :

- Hàn Tùng Linh! Trước khi giao thủ, lão phu xin giới thiệu, bốn tên thuộc hạ của ta danh xưng Tứ Dao Vô Địch.

Lão chỉ tên béo mập đứng bên tả bị một vết sẹo đao dài từ tai trái tới chót mũi nói :

- Đây là lão đại Dao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên.

Rồi chỉ sang tên thứ hai mặt vàng như nghệ tiếp :

- Vị này là lão nhị Đoạn Hồn Dao Lưu Canh Lục.

Tên thứ ba mặt đen như đất nòi là lão tam Phi Hồn Dao Nhạc Đại Nguyên, tên còn lại bị đứt mất vành tai phải là Dao Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông.

Hàn Tùng Linh nói :

- Chẳng trách gì Cổ Tiêu Thiên nói các vị chưa từng gặp địch thủ, nguyên là bốn vị ác danh lừng khắp võ lâm Tứ Dao Vô Địch. Hàn mỗ rất hân hạnh!

Chàng dừng một lúc lại tiếp :

- Theo tại hạ thấy thì nên có hai vị ra án ngữ sau lưng Hàn mỗ. Như thế khi phát động tấn công sẽ có uy lực hơn.

Lão đại Dao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên bảo Phi Hồn Dao Nhạc Đại Nguyên và Dao Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông :

- Lão tam, lão tứ! Lát nữa động thủ các ngươi tìm cách ra sau hấn đi! Nhưng hãy cẩn thận.

Lão nhị Đoạn Hồn Dao Lưu Canh Lục hỏi :

- Tên họ Hàn! Ngươi chuẩn bị xong chưa?

Hàn Tùng Linh tay vẫn cầm thanh kiếm nguyên cả vỏ nói :

- Các vị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ. Mời!

Dao Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên quát lên :

- Đánh!

Sau tiếng lệnh, Tứ Dao Vô Địch đồng loạt vung đao xông vào từ bốn phía chém bổ xuống. Trong ánh trăng ảm đạm, đao quang lóe sáng chém nát không gian, phát ra những âm thanh vun vút đủ làm người ta thất tim lứt cổt.

Tứ Dao Vô Dịch không phải lần đầu tiên liên thủ đối địch, vì thế phối hợp rất nhịp nhàng, động tác nhuần nhuyễn giống như theo khuôn mẫu đã vạch sẵn, phát huy hết sở trường, hạn chế tới mức tối đa những khiếm khuyết, tạo thành uy lực kinh nhân.

Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục đứng ở mũi chủ công, mới xuất thủ cả hai đã phát ra mấy chục đạo uy hiếp phía trước và hai bên tả hữu Hàn Tùng Linh tạo điều kiện cho Phi Hồn Đạo Nhạc Đại Nguyên và Đạo Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông nhảy ra sau lưng đánh tập hậu.

Tuy không phải lần đầu Bạch Phong công chúa thấy tình lang bị số đông kẻ địch vây công nhưng lần này thấy công thể hùng mãnh, đạo pháp quá lợi hại cũng phải phát run.

Từ ngoài nhìn tới chỉ thấy đạo quang bao phủ cả đoạn thông lộ không thấy Hàn Tùng Linh đâu.

Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên môi nở nụ cười đắc ý, nghĩ thầm :

- Thì ra tiểu tử này không phải là thần thông gì cho lắm, xem ra mình không cần phải động thủ nữa, thế mà lão đại cứ cuống lên...

Giữa lúc ấy thì giữa màn đạo quang chợt thấy một nhân ảnh bay vút lên không.

Nguyên Hàn Tùng Linh đứng giữa màn đạo ảnh dày đặc vẫn ung dung ứng phó, khi Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục xuất chiêu Dạ Xoa Thảm Hải đâm tới tiêu phúc thì Hàn Tùng Linh dùng sống kiếm đánh bật lưỡi dao, thừa thế phát chiêu đánh lui Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên rồi nhảy vút lên cao.

Phi Hồn Đạo Nhạc Đại Nguyên và Đạo Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông đang phối hợp với lão đại và lão nhị từ phía sau đánh ào tới thì đột nhiên bị mất mục tiêu, chưa kịp thu chiêu lùi lại thì Hàn Tùng Linh từ trên không chúc đầu xuống phát ra hai chi.

Kẻ thì chậm, nhưng diễn biến rất nhanh, từ khi Hàn Tùng Linh đánh lui hai tên phía trước, nhảy lên không đến xuất chỉ điểm xuống hai tên phía sau, tất cả chỉ trong chớp mắt.

Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục vừa mới lùi lại chưa kịp định thần thì nghe vang lên hai tiếng la đau đớn.

Phi Hồn Đạo Nhạc Đại Nguyên và Đạo Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông lùi sang hai bên thông đạo đứng dựa lưng vào vách đá, một tên ôm lấy vai phải, tên kia ôm vai trái, nét mặt lộ vẻ đau đớn.

Nụ cười trên mặt Cổ Tiêu Thiên tắt biến.

Chỉ mới một chiêu mà trong Tứ Dao Vô Dịch thì có hai tên đã bị thương, làm sao mà lão cười được?

Lão rúng động nghĩ thầm :

- Võ công và cơ trí của thiếu niên này hoàn toàn không giống như vẻ ngoài của hắn.

Hàn Tùng Linh đáp xuống, quét mắt nhìn địch nhân, cười hỏi :

- Bốn vị, thế nào?

Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục gào lên :

- Chúng ta nhất thời sơ suất nên mới bị tiểu tử nguoi thừa cơ ám toán. Tương như thế là oai phong lắm hay sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Các hạ khéo đùa! Hàn mỗ nằm giữa vòng vây của bốn vị, họa là kẻ mù mới bị thừa cơ. Hơn nữa tại hạ không dùng ám khí, sao lại bảo là ám toán?

Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục cứng lưỡi không biết nói sao, tức giận “Hừ” một tiếng.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Thôi được, hy vọng lần này bốn vị sẽ không sơ suất nữa. Khi lâm trận, chẳng ai phạm sai lầm quá hai lần phải không?

Rồi nhìn Hoàn Dao Trại Nhật hỏi :

- Cổ Tiêu Thiên! Ngươi vẫn chưa có ý định thu hồi quy ước mình tự đặt ra chứ?

Hoàn Dao Trại Nhật lạnh lùng hỏi :

- Vì tiểu tử nguoi mà ta phá lệ sao?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chẳng lẽ bây giờ mà ngươi vẫn còn tin chúng là Tứ Dao Vô Địch?

Cổ Tiêu Thiên đáp :

- Có thể đối với ngươi chúng không xứng là Tứ Dao Vô Địch, nhưng không vì thế mà lão phu hủy bỏ quy ước của mình.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Rất tốt!

Rồi nhìn Tứ Dao Vô Địch nói :

- Các vị, chúng ta tiếp tục!

Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên nhìn sang Phi Hồn Đạo Nhạc Đại Nguyên và Đạo Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông hỏi :

- Lão tam, lão tứ! Tình hình các ngươi thế nào?

Phi Hồn Đạo Nhạc Đại Nguyên nghiêng răng nói :

- Có gì mà phải hỏi? Chỉ cần còn một hơi thở, tiểu đệ quyết liều mạng với tiểu tử này!

Đạo Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông tiếp lời :

- Họ Bốc này cũng thế!

Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên nhìn Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngươi nghe rõ rồi chứ?

- Có gì mà không rõ? Các vị muốn liều mạng thì dễ thôi!

Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên quát to :

- Tất cả xông vào.

Cả bốn tên lại vung đao lao vào, chỉ có một điều khác là trong lúc tấn công, tên nào cũng lưu lại vài phân để sẵn sàng phòng thủ nên so với trước uy thế giảm đi nhiều.

Đặc biệt lão đại Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và lão nhị Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục, vừa xuất đao, tay trái vận sẵn công lực, vừa để bảo mệnh lúc cần thiết, vừa để phòng không để đối phương thoát khỏi vòng vây như lần trước.

Hàn Tùng Linh vẫn cứ thấp thoáng trong màn đao ảnh như làn khói, tránh khỏi tất cả mọi đường đao, cho dù Tứ Dao Vô Địch tăng cường công kích thế nào thì vẫn không sao chạm được tới y phục chàng.

Lại vang lên hai tiếng la thảm và tiếng hai thân người đổ xuống.

Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục biết lão tam và lão tứ lâm nạn, nhưng chưa kịp có phản ứng gì thì chợt thấy giữa màn đao ảnh xuất hiện hai tia chớp màu hồng điểm thẳng tới mình.

Theo phản xạ bản năng, cả hai hồi đao đối phó, nhưng đã quá muộn.

Hai tiếng rú thảm đồng thời phát ra nhưng đều tắc nghẹn lại, Đạo Hạ Phiêu Hồn Trần Vạn Niên và Đoạn Hồn Đạo Lưu Canh Lục cùng buông đao lùi lại ba bốn bước rồi đồng thời ngã ngửa ra, thân thể giật mấy cái rồi nằm yên.

Với khả năng hắc dạ biện vật, Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nhìn rõ ngay giữa yết hầu lão đại và lão nhị có hai lỗ thủng bằng ngón tay cái sâu hút, nhưng không thấy máu chảy ra.

Phía sau, Phi Hồn Đạo Nhạc Đại Nguyên và Đạo Phong Suru Hồn Bốc Vân Thông cũng đã nằm bất động, ất tình cảnh cũng không khả quan gì hơn.

Nhiều năm qua Tứ Dao Vô Địch lừng danh thiên hạ, hàng trăm cao thủ hắc bạch lưỡng đạo bỏ mạng dưới đao chúng, người trong giang hồ nghe danh chẳng ai không kinh hồn táng đờm, bây giờ chỉ sau vài chiêu đã bị Hàn Tùng Linh trừ danh.

Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên bình thần nhìn thi thể bốn tên thủ hạ giống như chứng kiến một cái gì hết sức bình thường, chẳng thương xót, chẳng ngạc nhiên, cũng không thấy có gì bất ngờ.

Cừu nhân trước mặt, Hàn Tùng Linh cố nén thù hận đã lâu, thấy thái độ Cổ Tiêu Thiên như thế lòng càng thêm thù hận, nhưng vẫn còn nén được.

Một lúc sau, Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên thu liễm mục quang, ngẩng lên nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Tên họ Hàn! Một chiêu Hồng Vân Di Lục Hợp của ngươi uy lực không phải tầm thường.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Vì thế ngươi nghĩ rằng Tứ Dao Vô Định chết không oan, đúng không?

Cổ Tiêu Thiên cười “hồ hô” đáp :

- Không sai! Ngươi thật thông minh. Lão phu chính đang nghĩ như vậy.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chắc không phải bây giờ ngươi mới nghĩ đến?

Cổ Tiêu Thiên gật đầu thừa nhận :

- Đúng vậy! Khi ngươi giương kiếm lão phu đã nhìn ra. Chỉ là lão phu không cảnh báo cho chúng.

- Ngươi sợ làm như thế là không công bằng?

- Hàn Tùng Linh, có lẽ ngươi chưa tưởng đến, trong đạo sinh tồn vốn có sự bất công. Việc chúng đấu với ngươi ngay từ đầu vốn đã không công bằng.

Lão dừng một lúc rồi tiếp :

- Lão phu không cảnh báo, vì biết làm thế cũng vô ích.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Vì sao ngươi không xuất thủ ngăn cản?

- Lão phu biết làm thế sẽ cứu được mạng chúng.

- Nhưng ngươi không làm, bởi vì đã đáp ứng với Hàn mỗ chúng ta sẽ tiến hành một cuộc thư hùng?

Cổ Tiêu Thiên lắc đầu :

- Cũng không phải.

Hàn Tùng Linh nói :

- Ta hiểu rồi. Vì ngươi muốn bảo vệ uy danh của mình?

- Chính thế.

Hàn Tùng Linh nhận xét :

- Ngươi có tác phong của một kẻ gian hùng.

Cổ Tiêu Thiên cười nói :

- Sự thực thì anh hùng hay gian hùng cũng thế cả. Có người coi Tào Tháo là gian hùng, nhưng cũng có người cho đó là anh hùng. Một số người cho Lưu Bị là anh hùng, nhưng nhiều người cho hắn không đáng. Lão phu biết đương kim võ lâm chỉ có ngươi với chúng ta mới xứng được coi là anh hùng. Hàn Tùng Linh! Bất kể anh hùng hay gian hùng, việc họ thành danh là dùng tính mạng, máu và mồ hôi của mình mà có. Khác chăng chỉ là thủ đoạn mà thôi. Lão phu khâm phục võ công và trí lực của ngươi, nhưng lại chê ngươi chưa thức thời.

- Vì sao?

- Vì ngươi không chấp nhận hiện thực.

- Hiện thực nào?

- Việc thống trị của Tam Phật đài là hiện thực không thể nào biến đổi.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cổ Tiêu Thiên, ngươi khẳng định như là hơi sớm một chút.

- Lão phu nói ngươi đừng giận. Sau khi thoát nạn, suốt năm năm qua chúng ta không ngừng tìm ngươi. Vì thế mà ngươi không có cơ hội luyện thành tuyệt học để đủ sức báo thù. Như lão phu vừa nói, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện bất công.

Hàn Tùng Linh không ngờ lúc này, nhắc đến thâm cừu huyết hải mình lại giữ được bình tĩnh như vậy, lạnh lùng hỏi :

- Cổ Tiêu Thiên, ngươi cho rằng ta sẽ nổi giận?

Cổ Tiêu Thiên cười đáp :

- Trước cuộc đấu sinh tử tồn vong, đương nhiên nổi giận là điều tối kỵ. Nhưng tuổi trẻ khí thịnh, đây máu nóng, làm sao khi gọi đến huyết hải thâm thù mà không nổi giận?

- Đương nhiên. Ngươi cũng biết một khi ngươi ta đã nổi giận thì không chỉ vì một vài câu mà nguôi giận, đúng không?

Cổ Tiêu Thiên thấy đối phương bình tĩnh được như vậy, trong lòng chấn động nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu không thể không thừa nhận ngươi nói rất có lý, nhưng như vậy chưa đủ.

- Bây giờ thì ngươi không thể biện bác đó là vì công bằng. Trái lại ngươi muốn trước khi động thủ sẽ tạo được một lợi thế tâm lý rất lớn so với đối phương.

Ngươi thừa nhận chứ?

Cổ Tiêu Thiên cười nhạt đáp :

- Quả thật lão phu có ý định như thế. Chỉ tiếc rằng ngươi chỉ nhận ra mà không khắc phục được.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Nếu Hàn mỗ nói bây giờ mình không tức giận, ngươi có tin không?

Cổ Tiêu Thiên trả lời ngay :

- Hoàn toàn không tin!

Hàn Tùng Linh nói :

- Quân tử mười năm báo thù chưa muộn, đối với loại hung tàn như các ngươi còn phải kiên tâm hơn. Năm năm qua ta còn chịu đựng nổi, huống chi kéo dài thêm thoáng chốc? Cổ Tiêu Thiên! Năm năm không phải là thời gian ngắn. Ngươi nên tưởng tượng đến một người ôm mối thù hận vô biên, tích tụ qua thời gian đó sẽ trở thành thế nào? Nếu ngươi không tưởng đến thì Hàn mỗ sẽ nói cho ngươi biết. Người đó ngoài việc luyện võ ra còn nghĩ ra những phương pháp báo thù, vạch ra những kế hoạch hết sức chu đáo, còn lường trước những tình huống mà hiện giờ ta đang gặp phải. Đó là chế ngự sự kích động của mình. Tất cả những biện pháp đó nhằm thực hiện một mục đích duy nhất: báo thù. Vì thế, Cổ Tiêu Thiên, tâm cơ của ngươi chỉ là vô ích! Là kẻ lão luyện giang hồ, nhất định ngươi cũng đã vạch ra kế hoạch chu đáo, nhưng chỉ mấy lời để kích động lòng thù hận, biến ra trở thành người mất lý trí thì không được!

Giọng nói trầm tĩnh, thái độ bình thản đến lạnh lùng của chàng làm Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên phát run.

Hắn trân trân nhìn chàng một lúc mới nói :

- Hàn Tùng Linh, có thể những gì ngươi vừa nói là sự thực, nhưng lúc này đó chưa phải là điều quan trọng nhất.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Thực tế hiện giờ ngươi chỉ có một con đường duy nhất.

Cổ Tiêu Thiên hỏi :

- Một cuộc thư hùng?

Chàng chậm rãi nói :

- Lần này ngươi đoán sai rồi! Con đường duy nhất trước mặt ngươi là địa ngục!

Giọng chàng trở nên tàn khốc :

- Ngươi phải chết! Đúng như cách ta đã vạch ra.

Không những giọng nói mà cả ánh mắt đầy sát khí của chàng làm Cổ Tiêu Thiên lại run lên. Hắn cảm thấy từ sâu trong đáy tâm hồn đang bộc phát nỗi khiếp sợ không sao áp chế được...

Nhưng hắn vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh :

- Tên họ Hàn! Thái độ của ngươi có thể làm cho những kẻ vừa mới xuất đạo khiếp sợ, chưa đánh đã bại..

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Cổ Tiêu Thiên! Ngươi đừng nguy trá vô ích! Sự thực chính ngươi đang khiếp sợ. Mà không chỉ một mình ngươi, hai tên huynh đệ của ngươi cũng sẽ khiếp sợ như thế! Giống như con nợ gặp phải chủ nợ, nợ nần càng lớn thì sợ hãi càng tăng.

Cổ Tiêu Thiên cười nhạt đáp :

- Ngươi nói như vậy cũng có lý. Chỉ tiếc là ngươi quên mất vấn đề chủ yếu. Kẻ mạnh thì không bao giờ run sợ trước bất cứ địch thủ nào.

- Nhưng các ngươi hoàn toàn không phải là kẻ mạnh. Ít nhất là so với Hàn mỗ.

- Trái lại! Trước mặt ra, ngươi đang gặp nhiều vấn đề bất lợi. Thứ nhất, thực lực của ngươi không đủ, thứ hai, tư tưởng của ngươi đang bị phân tán. Bởi vì đồng bọn ngươi ở Phi Bằng bang đang gặp nguy cơ. Họa sát môn treo lơ lửng trên đầu chúng.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Xem ra ngươi rất cảm chắc?

Cổ Tiêu Thiên cười hắc hắc đáp :

- Có nhiên! Lão phu có thể tiết lộ cho ngươi mấy vấn đề. Lực lượng chúng ta ở đó gồm lão đại và lão nhị trong Tứ Đại Kim Cương, cộng thêm “Tam Tuyệt Dao” và bốn trăm võ sĩ của Bạch Vân trang. Chỉ sợ bây giờ Phi Bằng bang đã tiêu vong rồi!

- Đó chỉ là tính toán chủ quan của ngươi.

Cổ Tiêu Thiên đắc ý nói :

- Hàn Tùng Linh, lão phu xưa nay hành sự đều rất chu đáo, không làm việc gì mà không cảm chắc. Việc đêm nay cũng không ngoại lệ. Không ai cứu được cả ngươi và Phi Bằng bang nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Đấu khẩu không giải quyết được vấn đề. Chúng ta bắt đầu thôi!

Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên bước lên ba bước, từ từ đưa Thất Hoàn đao lên nói :

- Ngươi rút kiếm đi!

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Cái đó ngươi khỏi lo. Khi cần Hàn mỗ tất sẽ rút kiếm.

- Vậy ngươi phát chiêu đi. Đây là cuộc thư hùng, lão phu sẽ lập tức hoàn thủ. Ngươi chết có oán hận hay không cũng thế thôi!

Hàn Tùng Linh bước lên hai bước, vẫn chưa rút kiếm, nhưng giữ thủ thức sẵn sàng xuất thủ.

Lúc đó hai người đã sẵn sàng phát chiêu, nhưng chưa có hành động gì, mắt nhìn nhau không chớp.

Toàn trường sung mãn sát cơ.

Bạch Phong công chúa đứng cách chừng một trượng, từ đầu không nói một lời nào, nội tâm vốn đã căng thẳng nay thấy hai đối thủ găm găm nhìn nhau lại càng căng thẳng hơn, nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch.

Nàng biết tình lang của mình hôm nay mới gặp tử địch đầu tiên, và trước mắt sẽ là cuộc chiến vô cùng tàn khốc, không giống như bất cứ cuộc đấu nào trước đây.

Mặc dù giọng nói và thái độ chàng rất trầm tĩnh, nhưng nàng biết nội tâm chàng không hoàn toàn đơn thuần như thế.

Cảnh im lặng nặng nề vẫn chưa bị phá vỡ, áp lực càng dồn lên Bạch Phong công chúa nặng nề hơn.

Hai đối thủ vẫn nhìn nhau không chớp, không bỏ sót sự thay đổi nào từ ánh mắt đến cử chỉ địch nhân.

Cổ Tiêu Thiên nói :

- Hàn Tùng Linh! Nếu ngươi không chịu xuất chiêu trước thì lão phu xuất thủ đây!

Lời chưa dứt đã vung đao đâm tới.

Lập tức những ánh chớp lóe lên cùng những âm thanh leng keng nghe rất êm tai.

Không có tiếng đao kiếm chém vào nhau.

Với cuộc đấu của hai đại cao thủ mà nói sau khi phát chiêu chỉ nghe những âm thanh êm ái đó thì giống như chuyện hoang đường, nhưng đó là sự thật.

Đương nhiên bảy chiếc vòng bạc đính ở chuôi đao không phải là vật trang sức, cũng không phải nhạc cụ để tăng cảm hứng mà có tác dụng uy hiếp và đánh lừa địch nhân.

Những âm thanh đó làm đối phương không thể xác định được hướng đao và tốc độ, làm át đi đao khí, khiến kẻ địch phân tâm, khó phân biệt chiêu thức, làm phân tán sự tập trung.

Tiếng bạc trong trẻo, nhưng âm thanh đó lại làm cho Bạch Phong công chúa sợ hãi, căm ghét, tựa hồ như trong đó ẩn chứa ma lực đáng sợ nào đó.

Nhìn qua thì cứ tưởng vô hại nhưng kỳ thực những vòng bạc đó tạo nên uy lực rất lớn.

Hàn Tùng Linh chưa hoàn thủ, dùng bộ pháp tránh đao, và những âm thanh từ bảy vòng bạc gây nên rất nhiều khó khăn trong việc nhận chiêu biện vị.

Tiếng lanh canh phát ra mỗi lúc một nhanh, cuối cùng hòa thành một khối nghe như loạt sấm rền, làm sự cảm nhận không còn giống như trước nữa, sự sợ hãi và căm ghét của Bạch Phong công chúa càng tăng.

Đao thế cũng nhanh hơn, chiêu thức ác liệt và hiểm độc hơn, đao khi hòa lẫn với thanh âm những vòng bạc nghe càng đáng sợ.

Hàn Tùng Linh hiểu rằng đối phương quyết không để cho mình có cơ hội hoàn thủ, vì thế chàng buộc phải tìm cách kéo giãn cự ly để bảo đảm an toàn.

Là người lão luyện giang hồ, đương nhiên Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên thừa hiểu tâm ý Hàn Tùng Linh. Ra sức áp sát không để đối phương thoát ra ngoài tầm khống chế của Thất Hoàn đao.

Hàn Tùng Linh nhận ra ý đồ của mình đã thất bại, từ sự nguy cấp mà nảy sinh diệu kế, tuy mạo hiểm nhưng đó là biện pháp duy nhất thoát hiểm.

Năm mươi chiêu đã qua, đó là chiêu thứ năm mươi mốt.

Hàn Tùng Linh di động sang bên trái nửa bước, Cổ Tiêu Thiên liền thi xuất một chiêu Đao Mang Trại Nhật, lưỡi đao chém bổ xuống tay trái đối phương, đao thế nhanh không thể tưởng.

Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, tay áo Hàn Tùng Linh bị xé rách một đường, máu loang ra đỏ thẫm.

Bạch Phong công chúa kinh hãi la lên một tiếng.

Cổ Tiêu Thiên cười hắc hắc nói :

- Hàn Tùng Linh! Lão phu biết ngươi không thoát được mà!

Lợi dụng khoảnh khắc đó, Hàn Tùng Linh bật người lùi lại thoát khỏi tầm khống chế của đối phương.

Tuy máu loang khắp tay áo, nhưng chàng không chút sợ hãi cười đáp :

- Cổ Tiêu Thiên! Không ngờ đao chiêu nhanh hơn đao khí nên đã làm Hàn mỗ bị thương. Nhưng ngươi đã sai lầm khi để ta thoát khỏi sự khống chế của Thất Hoàn đao, vì thế giá mà Hàn mỗ trả là quá rẻ!

Bạch Phong công chúa lo lắng nói :

- Tùng Linh! Hãy mau bế mạch cầm máu rồi hãy nói!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Bạch Phong, vết thương tuy không nhẹ nhưng không làm gì được ta đâu!

Cổ Tiêu Thiên cười nói :

- Cô nương, tình lang của cô làm thế là thức thời đấy. Vì từ bây giờ hán cầm máu chỗ này thì lão phu sẽ làm máu chảy chỗ khác, làm thế có ích gì?

Hàn Tùng Linh nói :

- Ngươi sai rồi! Hàn mỗ nói giá này quá rẻ, như thế là ngươi sẽ trả giá đắt cho sai lầm của mình.
- Xem ra ngươi chưa thấy quan tài vẫn còn chưa nhỏ lệ. Bây giờ lão phu chém đứt cổ ngươi xem còn khoác lác nữa không?

Nói xong bước lên.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Bây giờ thì các hạ tiếp chiêu!

Đứt lời phát hai tua kiếm hồng điểm sang.

Cổ Tiêu Thiên cười “hồ hô” nói :

- Hàn Tùng Linh! Hồng Vân Di Lục Hợp tuy lợi hại nhưng làm gì được lão phu chứ?

Nói xong vung đao lên đỡ.

Đao pháp của Hoàn Đao Trại Nhật quả là thần kỳ, quả nhiên đôi tua kiếm công vào thân diệu bao nhiêu cũng không sao xuyên qua được màn đao dày đặc của lão ta.

Mặc dù vậy, hai tia hồng ảnh vẫn tung hoành xung quanh Cổ Tiêu Thiên, lúc trước lúc sau, khi cao khi thấp, thoát tả thoát hữu làm cho lão ta phải lùi dần từng bước, tay không ngừng múa đao phòng thủ, tạo thành một bức tường thép vây kín toàn thân.

Chợt vang lên một tiếng hú như long gầm hổ rống, hồng ảnh chợt biến mất, nhưng thay vào đó là ánh bạc đầy trời.

Một ý nghĩ khủng khiếp lóe lên trong đầu Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên :

- Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết! Không ngờ Hàn Tùng Linh luyện thành chiêu kiếm pháp quảng cổ tuyết kim đó!

Lão chỉ nghe nói mà chưa nhìn thấy bao giờ, mà kiếm pháp thì quá huyền ảo không sao đối phó nổi.

Nhìn ngân ảnh phủ kín không gian, uy hiếp từng tác xung quanh mình, với bản năng sinh tồn, Cổ Tiêu Thiên liều mạng vung đao chém vào giữa màn bạc đó.

Không có âm thanh của hai binh khí tiếp nhau mà chỉ có tiếng la đau đớn thoát ra từ miệng Cổ Tiêu Thiên, sau đó là âm thanh khô khốc của thanh đao rơi xuống đất và tiếng thân người đổ phịch xuống.

Kiểm ảnh hoàn toàn tiêu thất.

Hàn Tùng Linh bình thân tra kiếm vào bao, lạnh lùng nhìn đối phương.

Con chim anh vũ sà xuống đậu lên vai chàng nói :

- Tiểu Linh, xong rồi!

Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên cố sức ngồi lên, nhưng bây giờ mới nhận thấy tứ chi đã không còn điều khiển được nữa, một con lạnh chạy dọc sống lưng.

Hàn Tùng Linh bước lên hai bước hỏi :

- Ngươi biết chiêu kiếm đó là gì chứ?

Cổ Tiêu Thiên thờ dài nói :

- Lão phu không ngờ ngươi luyện thành chiêu tuyết học Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết. So với nó thì Hồng Vân Di Lục Hợp chỉ mới được coi là khởi thủy. Nhưng..

- Nhưng sao?

- Chiêu kiếm có tên Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết, lẽ ra nên có chín kiếm mới phải.

- Không sai! Trên tứ chi ngươi ta đã xuất tám kiếm, vẫn còn để dành một kiếm.

Cổ Tiêu Thiên thần thò nhắc lại :

- Còn một kiếm...

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngươi biết Hàn mỗ để dành làm gì chứ?

Giọng Cổ Tiêu Thiên đã hầu như vô thức :

- Lấy đầu ta!

Hàn Tùng Linh gạt đầu :

- Ngươi đoán đúng.

- Vậy thì hạ thủ đi!

- Lúc này ta chưa vội.

- Chẳng lẽ ngươi mềm lòng?

Hàn Tùng Linh cười to nói :

- Mềm lòng đối với ngươi? Cổ Tiêu Thiên, chẳng lẽ ngươi cho là Hàn mỗ nhân từ như vậy?

Cổ Tiêu Thiên nói :

- Chết một trăm lần, một ngàn lần thì chung quy chỉ là một mạng mà thôi. Lão phu đã không cần thì ngươi cần nó làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không làm gì cả. Nhưng Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm giết người không lưu huyết. Mà Hàn mỗ thì cần thấy máu người, giống như trong bức tranh vẽ cảnh tượng dưới Tam Phật đài năm năm trước.

Chàng nói xong cúi nhặt thanh Thất Hoàn đao lên, nhưng chưa hạ thủ ngay.

Cổ Tiêu Thiên nhắm mắt lại.

Hàn Tùng Linh nói :

- Cổ Tiêu Thiên! Thanh đao này sẽ ấn dần từng phân một vào cổ họng ngươi!

Giọng Hàn Tùng Linh hết sức lạnh lùng và tàn nhẫn, không mang chút nhân tính nào, ánh mắt cũng lạnh lùng như con sói trước con mồi.

Cổ Tiêu Thiên lại mở mắt ra, nét mặt trở nên bình thản :

- Hàn Tùng Linh, cái đó cũng nằm trong kế hoạch trả thù của ngươi?

Hàn Tùng Linh gạt đầu :

- Không sai. Ta biết các ngươi đều không sợ chết. Bởi vì các ngươi đã thấy quá nhiều người chết dưới tay mình. Vì thế Hàn mỗ cần làm cho các ngươi khiếp sợ. Ngươi nói đúng. Việc đó nằm trong kế hoạch trả thù của ta.

Cổ Tiêu Thiên chợt phát ra một tràng cười cuồng điên nói :

- Ha ha... Hàn Tùng Linh! Khi lão phu thất thủ đã biết mình nhất định sẽ chết. Vì thế lão phu không sợ. Lúc này lão phu sống cũng không bằng chết, bởi đó là sự giải thoát. Ngươi đừng nằm mộng!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cổ Tiêu Thiên, khi ngươi tận mắt nhìn thấy máu từ ngực mình chảy ra, sẽ lập tức thay đổi quan niệm.

Nói xong đưa mũi đao nhắm vào giữa ngực cừu nhân đâm xuống rất chậm.

Cổ Tiêu Thiên ngưng thở, người lạnh đi.

Sau khi ấn vào chùng hai tắc, Hàn Tùng Linh lách nhẹ lưỡi đao, lập tức một vòi máu vọt lên cao.

Cổ Tiêu Thiên toàn thân run bắn, miệng phát ra một tiếng rên.

Hàn Tùng Linh lại lách ngược lưỡi đao thêm một tấc, máu phun ra càng nhiều hơn.

Ánh mắt Cổ Tiêu Thiên lộ rõ nỗi khiếp sợ, các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Cổ Tiêu Thiên, bây giờ mũi đao còn cách tim ngươi một tấc. Tính mạng ngươi còn rất ngắn.

Cổ Tiêu Thiên chợt la lên :

- Hàn Tùng Linh! Đề lão phu nói...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Lúc này ta không để ngươi nói gì cả. Vì lúc giết những kẻ bất hạnh, các ngươi không cho họ nói. Hàn mỗ chỉ cần ngươi chết, chết một cách chậm rãi.

Cổ Tiêu Thiên nói :

- Hàn Tùng Linh, ngươi vỗ ngực tự cho mình là người nghĩa hiệp, nhưng hành động còn tàn bạo hơn một tên ma đầu.

- Hàn mỗ không tự cho mình là người nghĩa hiệp. Ta cũng không có lòng nhân từ của một bậc nghĩa hiệp mà chỉ có lòng thù hận. Vì thế ta cần lấy máu các ngươi, nỗi sợ hãi và tiếng rên la của các ngươi để làm thỏa nỗi thù hận đó.

Cổ Tiêu Thiên thống khổ nói :

- Hàn Tùng Linh, bất cứ người luyện võ nào cũng muốn xưng hùng thiên hạ. Thủ đoạn của lão phu tuy độc ác nhưng chẳng qua cũng là phục vụ cho mục đích đó mà thôi. Những người chết thì đã chết rồi. Cho dù ngươi làm lão phu thống khổ tới đâu cũng không thể thay đổi được quá khứ nữa. Những gì mà ngươi mất đi vĩnh viễn không đòi lại được. Ngươi có làm gì ta lúc này nhiều lắm cũng để lại trong ký ức một khoảnh khắc về bức tranh kinh hoàng mà ngươi tạo ra thôi, không xoa dịu được nỗi thù hận trong lòng ngươi. Vậy thì ngươi khổ tâm như vậy làm gì?

Nói xong đưa hết tàn lực nhô lên.

Thanh đao ẩn sâu xuống cảm ngập vào tim, một vòi máu phun vào người và mặt Hàn Tùng Linh, nhưng chàng vẫn đứng nguyên, không rút đao ra.

Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên đã nói không sai.

Sự tra tấn tàn khốc không làm dịu đi nỗi thù hận trong lòng chàng, cũng không bao giờ khiến chàng lấy lại được những gì đã mất.

Vĩnh viễn không bao giờ!

Hành động mà chàng đang làm, nhiều lắm cũng để lại trong ký ức một khoảnh khắc về bức tranh kinh hoàng mà chàng tạo ra thôi!

Hàn Tùng Linh chợt thấy nước mắt mình trào ra, hòa với máu của cừ nhân.

Đối với chàng lúc này, nước mắt đó còn mang nhiều đau xót, sâu khổ hơn cả máu.

Chàng cảm thấy lòng mình tê tái, thần thờ rút đao ra ném bên cạnh thi thể Cổ Tiêu Thiên.

Bạch Phong công chúa bước lại gần, không nói gì dùng khăn lau cả nước mắt lẫn máu trên mặt chàng.

Nàng mong chàng khóc to lên để với đi nỗi đau thương và sầu hận.

Chẳng những chàng không khóc to mà nước mắt cũng ngừng chảy. Nỗi kích động qua đi, chàng lại hình dung đến những cuộc chiến khác chờ mình phía trước, còn ác liệt và tàn khốc hơn những gì đã xảy ra.

Tung hoành khắp thiên hạ, tiến hành những cuộc long tranh hổ đấu, trước sau rồi cũng chỉ là chiến trường. Trừ phi ngươi rút chân ra khỏi chiến trường đó, nếu không buộc phải tìm mọi biện pháp để giết người và không bị giết, bảo vệ sự sinh tồn của bản thân.

Bầu trời phía đông bắt đầu ửng hồng. Bóng đêm lùi dần, nhường chỗ cho ánh bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nguyệt tình ràng buộc

Trong lòng đầy tâm sự nặng nề, Hàn Tùng Linh cùng Bạch Phong công chúa rời Tĩnh Tâm bình, xuôi theo Nữ Nhi hà về phía hạ lưu.

Bạch Phong công chúa đi cạnh chàng hỏi :

- Tùng Linh, chàng có biết cụ thể cao thủ của Phi Bằng bang bố trí ở đâu không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ta không hỏi kỹ, nhưng biết họ ở dọc hữu ngạn Nữ Nhi hà. Chúng ta cứ theo bờ sông sẽ nghe được âm thanh của cuộc chiến.

Bạch Phong nói :

- Ở đây cách Phong Tây trấn không xa. Làm sao vẫn chưa nghe động tĩnh gì?

- Ta cũng thấy có gì không được thỏa đáng. Chúng ta đi nhanh một chút nữa xem.

Bạch Phong chợt chỉ tới trước mặt nói :

- Phong Tây trấn chỉ cách hơn một dặm, có lẽ chúng ta đi quá mất rồi!

Hàn Tùng Linh dừng lại, trầm ngâm nói :

- Cũng có thể... vậy chúng ta quay lại xem.

Bạch Phong chưa kịp trả lời, chợt nhận ra phía trước cách bốn năm mươi trượng, sát bờ sông có hai nhân ảnh.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Phong muội, gì thế?

Bạch Phong vẫn nhìn hai người kia hỏi :

- Tùng Linh, có phải Nguyễn tiền bối không?

Hàn Tùng Linh nhìn qua đã nhận ra Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân và Phùng Quân Nghi liền gật đầu :

- Không sai!

Giọng Bạch Phong hơi khàng khác :

- Nữ nhân kia ắt là Phùng Quân Nghi?

- Chính là cô ấy.

- Chúng ta tới hỏi xem, nhất định Nguyễn tiền bối biết người Phi Bằng bang ở đâu.

Hai người tiếp tục lao đi.

Tới cách hơn mười trượng thì Bạch Phong lên tiếng gọi :

- Nguyễn tiền bối!

Âm Dương Phán quay lại ngay, nhận ra hai người mừng rỡ nói :

- Thì ra Hàn thiếu hiệp và Công chúa!

Phùng Quân Nghi nhận thấy tay Hàn Tùng Linh bị băng, áo đầy vết máu, tò vò quan hoài :

- Người bị thương sao?

Hàn Tùng Linh chưa kịp đáp thì Bạch Phong công chúa chăm chú nhìn cô ta hỏi :

- Cô nương là Phùng Quân Nghi?

Lập tức thái độ cô ta trở nên lạnh lùng :

- Bạch Phong công chúa! Tôi là Phùng Quân Nghi.

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao cô nương biết tên tôi?

Phùng Quân Nghi nhếch môi cười đáp :

- Đương kim vô lâm đệ nhất mỹ nhân, bất cứ ai nhìn thấy cũng nhận ra ngay chứ riêng gì tôi?

Bạch Phong đỏ mặt đáp :

- Cô nương khéo cười. Thực ra Bạch Phong so với cô nương thì còn kém xa.

Phùng Quân Nghi sầm mặt nói :

- Công chúa đừng nên khích bác tôi như thế. Quân Nghi thân chỉ là bọt bèo, sao dám sánh với bậc quốc sắc thiên hương?

Âm Dương Phán thấy vậy thở dài trầm nghĩ :

- Làm sao bây giờ Quân Nghi lại tỏ ra bi quan như thế? Lòng kiêu hãnh xưa nay để đâu chứ? Xem ra nó đã thay đổi hẳn rồi!

Hàn Tùng Linh lúc đó chỉ bận tâm đến mối an nguy của Phi Bằng bang nên không để ý đến điều gì khác, bước lại gần Âm Dương Phán hỏi :

- Nguyễn tiền bối có biết người của Phi Bằng bang trú ở đâu không?

Âm Dương Phán đáp :

- Biết. Chúng tôi vừa...

Phùng Quân Nghi bỗng chặn lời :

- Nghĩa phụ, Hàn thiếu hiệp chỉ hỏi có biết không thôi. Vì thế cứ trả lời thẳng vào câu hỏi là đủ.

Âm Dương Phán lập tức hiểu ra nội tâm nghĩa nữ, nhìn Hàn Tùng Linh với vẻ trách móc nói :

- Hàn minh chủ! Ngoài sự an nguy của Phi Bằng bang ra, Minh chủ không còn quan tâm đến điều gì khác hay sao?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Sao Nguyễn tiền bối lại nói thế?

- Minh chủ thật không biết hay biết mà cố hỏi?

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng :

- Nguyễn tiền bối, cứu người như cứu hỏa. Có việc gì tiền bối cứ nói thẳng ra, văn bối xin rửa tai nghe.

Âm Dương Phán nói :

- Lão phu thừa nhận với võ công của Minh chủ thì hoàn toàn có khả năng biến nguy thành an, nhưng tới bây giờ đã trễ mất rồi!

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi :

- Thế nào? Nguyễn tiền bối muốn nói họ đã gặp độc thủ của Tam Phật đài?

- Không phải.

- Chẳng lẽ họ đã thoát hiểm?

Âm Dương Phán thủng thỉnh đáp :

- Đúng như vậy, Mạng của chúng rất lớn nên không gặp phải độc thủ của Tam Phật đài, nhưng không phải dựa vào bản lĩnh của mình mà nhờ người khác tương trợ.

Hàn Tùng Linh thở phào một hơi, trong lòng nhẹ ra không ít, lại hỏi :

- Ai giúp họ vậy? Tiền bối hay sao?

Âm Dương Phán lắc đầu đáp :

- Hàn Minh chủ đã biết rõ rồi còn cố hỏi... Lão phu mà có bản lĩnh thắng được hai tên trong Tứ Đại Kim Cương thì cần gì phải nhờ người giải cứu Quân Nghi?

Hàn Tùng Linh nói :

- Nếu vậy chắc tiền bối biết người đó là ai...

- Không sai, lão phu biết người đó là ai. Minh chủ có muốn biết không?

- Xin tiền bối nói xem...

Âm Dương Phán cười hỏi :

- Để cảm kích cô ta đã cứu thủ hạ của Minh chủ chứ gì?

Hàn Tùng Linh chợt nghiêm giọng nói :

- Nguyễn tiền bối, Hàn mỗ xin trân trọng cái chính quan niệm đó của tiền bối, cũng hy vọng sau này các vị nhớ cho, họ không phải là người của Hàn Tùng Linh. Nguyễn tiền bối, giữa chúng ta có nhiều chỗ bất đồng, chủ yếu nhất là quan niệm về nhân tình thế thái, Hàn mỗ đã dấn thân vào chốn ân oán giang hồ và không thể rút chân ra khỏi con đường đầy máu lửa đó, không thể không quan đến những điều thị phi thiện ác, khác với các vị chỉ nhàn du bên ngoài, coi một sự cứu giúp nào đó của mình là một điều thi ân lớn. Hàn mỗ và Phi Bằng bang chỉ là có ý chí tương đồng nên muốn giúp họ, nhưng người khác làm việc đó thì Hàn mỗ chẳng vì ai mà cảm kích.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân mặt chợt sa sầm hỏi :

- Minh chủ cho rằng lão phu không biết phân biệt thiện ác hay sao?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi :

- Có lẽ hôm nay tâm tính của Nguyễn tiền bối không được tốt?

- Trước khi gặp người, tâm tính lão phu hoàn toàn bình thường.

- Nguyễn tiền bối, chúng ta càng nói càng không hợp nhau.

Âm Dương Phán xẵng giọng :

- Không hợp, chẳng lẽ lão phu phải chịu trách nhiệm? Người định làm gì ta?

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Có vẻ như Nguyễn tiền bối có thành kiến với Hàn mỗ?

- Đâu chỉ là thành kiến? Hàn Tùng Linh! Lão phu chỉ hận không thể cho người ném thử roi sắt của ta!

Mặt mỗi lúc một tái đi, Phùng Quân Nghi vốn không tham gia vào câu chuyện, bấy giờ mới chen lời :

- Nghĩa phụ làm khó cho Quân Nghi rồi... Hài nhi biết tâm ý của nghĩa phụ, nhưng người khác làm sao mà biết được?

Âm Dương Phán ngơ ngác nghĩ thầm :

- Đúng thế... Hàn Tùng Linh với nó gặp nhau đã nói được mấy câu, làm sao mà biết được nỗi lòng nó?

Phùng Quân Nghi nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Cứ đi theo bờ sông chừng nửa dặm thì tới khu đất trũng, người mà người muốn tìm ở trong ngôi Hải Thần miếu trong khu vực đó.

Hàn Tùng Linh đang bực mình, liền nói :

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo, Hàn Tùng Linh xin cáo từ.

Nói xong kéo Bạch Phong công chúa đi ngay.

Phùng Quân Nghi thần thờ nhìn theo.

Đi được vài bước, Bạch Phong công chúa giữ chàng lại hỏi :

- Tùng Linh, Nguyễn tiền bối khẳng định con nguy hiểm đã qua, cần gì mà phải bỏ đi vội vàng như thế?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Ở lại làm gì?

Bạch Phong nói :

- Nếu bình tĩnh lại một chút, mọi người sẽ xóa bỏ sự hiểu lầm, Bạch Phong cho rằng ở đây có sự hiểu lầm.

Âm Dương Phán cười nói :

- Công chúa thật thông minh!

Nhưng Phùng Quân Nghi lại lắc đầu nói :

- Công chúa, giữa chúng tôi với Hàn minh chủ không có sự hiểu lầm nào đâu. Thực ra những lời qua lại giữa gia nghĩa phụ với Hàn minh chủ không có liên quan gì đến tôi.

Bạch Phong ngạc nhiên nói :

- Lời cô nương làm tôi cảm thấy có huyền cơ nào đó...

Phùng Quân Nghi hỏi :

- Huyền cơ gì đâu?

Bạch Phong cười nói :

- Nếu nói sai, xin Phùng cô nương đừng trách. Tôi có cảm giác cô nương muốn trốn chạy điều gì đó...

Phùng Quân Nghi không khỏi rúng động hỏi :

- Công chúa cho là tôi trốn chạy điều gì?

- Tôi có cảm giác như vậy thôi, cũng có thể là không đúng.

Phùng Quân Nghi nhìn đối phương một lúc rồi lắc đầu, chậm rãi nói :

- Trái lại... Quân Nghi thừa nhận Công chúa đoán đúng. Có lẽ tôi đang trốn chạy bản thân mình...

Bạch Phong nhú mày hỏi :

- Trốn chạy bản thân mình ư? Phùng cô nương, bất cứ chuyện gì cũng có thể trốn chạy được, nhưng có ai chạy trốn được bản thân?

Phùng Quân Nghi trầm ngâm nói :

- Phải, không ai chạy trốn được bản thân. Công chúa, chúng tôi còn một quãng đường xa, bây giờ xin cáo từ.

Bạch Phong hỏi :

- Cô nương đã thấy lòng mình thanh thản lại chưa?

Phùng Quân Nghi đáp :

- Có thể như vậy.

Âm Dương Phán nói :

- Quân Nghi, người cũng biết không thể mà...

Phùng Quân Nghi ngắt lời :

- Mọi việc đều do thiên định, con người dù thông minh tài trí bao nhiêu cũng không thay đổi được. Nghĩa phụ sao phải nói thế để làm mất đi cảm tình giữa đôi bên?

Âm Dương Phán thở dài nói :

- Tình cảm ư? Ai mà chẳng quý trọng tình cảm? Ta nhớ người thường đọc một câu: “Theo tình tình tránh, tránh tình tình theo” đó sao?

Phùng Quân Nghi trầm giọng :

- Nghĩa phụ nói câu đó làm gì? Chúng ta đi thôi!

Nói xong buông tiếng thở dài rồi bước đi.

Âm Dương Phán gọi theo :

- Quân Nghi, như thế là không công bằng!

Nhưng Phùng Quân Nghi không dừng lại.

Bạch Phong công chúa nhìn Âm Dương Phán hỏi :

- Nguyễn tiên bối, Phùng cô nương sao thế? Hình như cô ấy rất cô độc.

Âm Dương Phán gật đầu :

- Đúng thế. Nó rất cô độc, và bất hạnh nữa... Lão phu cần đuổi theo đây, xin cáo từ!

Nói xong vội vã chạy theo nghĩa nữ.

Bạch Phong nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Tùng Linh, Nguyễn tiên bối dường như có điều gì chưa nói hết.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Không sai. Thực ra lão không thể nói hết được.

Bạch Phong nhíu mày hỏi :

- Dường như chàng biết vị đó muốn nói gì?

- Bạch Phong, đừng hỏi gì thêm nữa. Giả như ta không biết thì hơn. Chúng ta đi thôi!

Nói xong đi theo hướng Phùng Quân Nghi vừa chỉ.

Lúc đó trời đã sáng rõ.

Hai người đi chừng nửa dặm thì gặp một bãi đất bồi rộng chừng nửa mẫu, cuối bãi đứng một ngôi Hải Thần miếu đã hoang tàn.

Hàn Tùng Linh và Bạch Phong từ trên bờ cao nhìn xuống, thấy một đám đông tụ tập trước miếu, giữa bãi có ba bốn chục tử thi nằm rải rác, trên ngực thêu một con chim đại bàng lớn, ắt là người của Phi Bàng bang.

Đám đông trước Hải Thần miếu chừng năm sáu mươi người, không ngồi yên mà cứ đi lại nhón nháo, vẻ rất vội vã nhưng chung quy vẫn cứ quanh quẩn trong một khu vực, giống như đàn kiến trong chảo nóng.

Bạch Phong quan sát một lúc rồi nói :

- Những người đó hình như bị vây trong một trận đồ.

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Không sai, đó là người của Bạch Vân trang. Hình như có một tên trong Tứ Đại Kim Cương nữa.

Bạch Phong hỏi :

- Đó có phải là kiệt tác của Phùng Quân Nghi không?

- Chắc thế.

Bạch Phong sực hiểu ra nói :

- Tùng Linh! Chúng ta mau đuổi theo cô ấy!

- Để làm gì?

- Để cảm ơn cô ta...

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Bạch Phong, nghe lời Âm Dương Phán thì lúc đó ta đã hiểu người giải nguy cho Phi Bổng bang chính là Phùng Quân Nghi.

Bạch Phong nói :

- Chúng ta rất cần những người tài ba như Quân Nghi cô nương. Nếu lỡ ra cô ấy bị Tam Phật đài bắt thì làm thế nào? Đối với chúng ta đó sẽ là một điều bất lợi lớn. Tam Phật đài rất lo sợ Phùng Quân Nghi sẽ theo chàng.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Nàng muốn Phùng Quân Nghi theo chúng ta hay sao?

Bạch Phong đáp :

- Thiếp thực tâm muốn như vậy.

- Nhưng ta lại không muốn như thế, và cô ấy cũng sẽ không quay đầu.

- Vì sao?

- Vì cô ta là một nữ nhân tài ba và kiêu ngạo. Mặt khác cô ta đã nói ra là sẽ Không thay đổi.

Bạch Phong nghiêm nghị nói :

- Có những lực lượng làm cho người ta thay đổi. Chàng có biết lực lượng đó là gì không?

Hàn Tùng Linh xua tay :

- Đừng nói nữa! Chúng ta xuống bãi đi!

Nói xong nhảy xuống bờ dốc.

Bạch Phong không hài lòng trước thái độ của chàng nhưng cũng đành xuống theo. Nàng biết không thể lay chuyển được ý chí của chàng.

Hai người đi thẳng vào Hải Thần miếu, vừa lên khỏi thạch cấp thì có bảy người từ trong miếu lao ra chặn trước hành lang.

Một trung niên hán tử chừng hơn ba mươi tuổi nhìn hai người một lúc rồi hỏi :

- Hai vị từ đâu đến? Muốn tìm ai?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ muốn tìm Vạn bang chủ của quý Bang, có việc cần trực tiếp bàn với ông ta.

Bảy người nghe nói mặt đều biến sắc.

Trung niên nhân hỏi :

- Các hạ là ai?

- Hàn Tùng Linh.

Bảy người kia lập tức thay đổi thái độ.

Trung niên nhân nghi ngờ hỏi lại :

- Các hạ là Hàn Tùng Linh?

- Không sai. Bằng hữu, đúng là Hàn mỗ.

Trung niên nhân cung kính nói :

- Xin hai vị chờ cho khoảnh khắc để tiểu nhân vào bẩm báo với Bang chủ.

Nhưng hần vừa nói xong thì từ trong miếu đi ra mấy người, đầu tiên là Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, tiếp đó là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà và thư muội Úc Lan.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long ngực áo phanh ra, để lộ một giải băng trắng trên ngực trái, máu loang đỏ cả một vạt áo rộng. Còn Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thì băng ở cánh tay phải và bắp chân trái, thương thế chừng không nhẹ.

Trên người Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân và Úc Lan, Úc Liên cũng đều có vết máu nhưng không bị thương.

Thấy tình cảnh năm người, trong lòng Hàn Tùng Linh chợt nhói đau. Chàng trầm giọng hỏi :

- Hai vị ca ca thương thế có nặng lắm không?

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long cười đáp :

- Không sao. Bây giờ thì ổn rồi.

Hàn Tùng Linh gạt đầu, lại hỏi :

- Bốn vị tới đây lúc nào?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đáp :

- Chúng tôi nghe tin Minh chủ đến Phong Tây trấn định đến tìm nhưng gặp Yến huynh và Tuyệt Cái. Thế là mọi người tới đây trợ giúp Phi Bằng bang, không ngờ muộn mất một bước.

Hàn Tùng Linh vội hỏi :

- Muộn một bước? Tình hình của họ thế nào?

Tứ Tuyệt thư sinh thờ dãi đáp :

- Minh chủ, trường huyết chiến quá thảm khốc. Bạch Vân trang ngoài Tam Tuyệt Đảo chạy thoát, đại bộ phận đều bị tiêu diệt. Nhưng phía Phi Bằng bang còn trả giá đắt hơn. Với lực lượng của hai tên trong Tứ Đại Kim Cương và Tam Tuyệt Đảo, tuyệt đại đa số đều gặp nạn...

Hàn Tùng Linh gấp giọng hỏi :

- Bốn vị Bang chủ thì sao?

- Ngoài Vạn Lý Bằng ra, ba vị khác đều đã đoạn khí.

- Thương thế của Đại bang chủ ra sao?

Tứ Tuyệt thư sinh đáp :

- Tiểu phúc bị trúng một đao, thương thế rất nặng. Hiện giờ Tuyệt Cái đang ra sức chữa trị. Minh chủ, chúng ta vào đó đi!

Hàn Tùng Linh gạt đầu :

- Chúng ta vào xem.

Đoàn người bước vào miếu điện.

Một lão nhân tuổi ngoại ngũ tuần nằm trên một tấm nệm cỏ dưới điện thờ. Tuyệt Cái ngồi bên cạnh, thấy Hàn Tùng Linh vào liền nói :

- Hàn minh chủ, lão hóa từ bận chăm sóc cho Vạn Lý Bằng nên không ra đón.

Lão nhân cố chống tay nhồm người lên nói :

- Hàn minh chủ đại giá quang lâm mà Vạn Lý Bằng không thể nghênh tiếp, xin Hàn minh chủ mở lượng hải hà.

Hàn Tùng Linh thấy Vạn Lý Bằng đáng người vạm vỡ, mày thô mắt lớn nhưng nước da tái mét, hai mắt không còn linh hoạt nữa.

Chàng vội cúi xuống ngăn lại nói :

- Vạn bang chủ bị trọng thương cử động nhiều không tốt, cứ nằm yên điều trị đi. Hàn Tùng Linh tới trễ không giúp được các vị, thấy mình có lỗi rất nhiều...

Vạn Lý Bằng nói :

- Nhờ mấy vị bằng hữu và Tuyệt Cái tiền bối chi viện nên mới giữ được chút mạng thừa này và mấy huynh đệ, Vạn Lý Bằng đã vô cùng cảm kích rồi. Vạn Lý Bằng vô năng không thể trao cơ nghiệp hoàn chỉnh cho Hàn minh chủ, nay chỉ còn lại mấy kẻ thương tích này...

Tuyệt Cái từ đầu không nói gì, lúc ấy chợt chen lời :

- Tiểu tử! Lão hóa tử cho rằng ở Tĩnh Tâm bình ngọa gặp không ít phiền phức, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không có gì đáng sợ, tại hạ chỉ gặp Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Tuyệt Cái hỏi :

- Kết quả thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ đã để hãn ở lại Tĩnh Tâm bình.

Bấy giờ bọn người của Phi Bằng bang đều vào trong miếu điện, nghe Hàn Tùng Linh nói thế mọi người đều cùng nổi lên bàn tán, rất ít người tin một người trong Tam Phật đài mà bị chết dưới tay một thiếu niên thư sinh ngoài dung mạo hết sức tuấn tú ra không có nét gì đặc biệt này.

Tuyệt Cái và Vạn Lý Bằng thì không chút nghi ngờ, nhìn chàng đầy thần phục.

Một lúc sau, Tuyệt Cái buông lời cảm thán :

- Đó mới gọi là sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước... Bấy giờ Tam Phật đài chỉ còn lại hai tên, nhận được tin này ắt sẽ rất hoang mang.

Vạn Lý Bằng lộ vẻ mừng rỡ nói :

- Hàn minh chủ, xem ra trường quyết đấu đã tới gần. Phi Bằng bang tuy chỉ còn lại một số tàn dư, nhưng nếu Hàn minh chủ ra tay trùng kiện lại thì vẫn còn kịp.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Vạn bang chủ và người của quý bang đều không có mục đích tranh danh đoạt lợi trong giang hồ. Vậy là chúng ta có cùng chí hướng, vấn đề ai sẽ làm thống lĩnh không quan trọng. Xin Vạn bang chủ đừng...

Vạn Lý Bằng ngắt lời :

- Hàn minh chủ nói không sai, chúng ta đều không có ý tranh đoạt lợi danh, nhưng rõ ràng không thể không có đầu.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Chẳng phải Vạn bang chủ là đầu đó sao?

Vạn Lý Bằng lắc đầu đáp :

- Nếu Hàn minh chủ chứng kiến đối phương chỉ một đao chém trọng thương Vạn Lý Bằng này thì Minh chủ đã không nói thế. Người thống lĩnh ắt phải đủ khả năng thu phục người khác. Trong tất cả chúng ta đây chỉ có Hàn minh chủ mới đủ khả năng đó.

- Vạn bang chủ, Hàn Tùng Linh không thể tòng mệnh được!

Vạn Lý Bằng cố sức thuyết phục :

- Hàn minh chủ, chúng ta mục đích và chí hướng tương đồng, không nên phân biệt người này người khác. Trong chúng ta người này ngã sẽ có người khác đứng lên. Hãy vì đại cục của võ lâm mà nhận lấy trọng trách. Hàn minh chủ nói như thế há chẳng sinh ra lòng nghi kỵ lẫn nhau hay sao?

- Hàn Tùng Linh hoàn toàn không có ý đó. Chúng ta ai thống lĩnh đều như nhau cả.

- Vậy thì tốt rồi. Hàn minh chủ, nếu Vạn Lý Bằng này còn có thể sống được thì sẽ không dùn đẩy trọng trách thống lĩnh cho Minh chủ đâu. Nếu không xin Hàn minh chủ hãy vì trọng trách trước võ lâm, vì đại chí báo cừu rửa hận mà nhận lấy! Phi Bằng bang thành lập là do sự tiên liệu của lệnh sự để trợ giúp cho hoạt động của Minh chủ...

Hàn Tùng Linh nói :

- Chuyện đó để bàn sau, bây giờ việc cốt yếu là phải tận lực cứu chữa cho Vạn bang chủ trước đã.

Vạn Lý Bằng lắc đầu nói :

- Không. Trước hết Hàn minh chủ trả lời xem có đáp ứng đề nghị của lão phu không đã?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc mới gật đầu :

- Hàn mỗ đáp ứng.

Vạn Lý Bằng cao hứng cười nói :

- Thế là rất tốt. Bây giờ lão phu đã có thể thanh thân ra đi được rồi...

Vừa nói xong câu, sắc mặt chợt tái mét đi, nhắm mắt lại.

Hàn Tùng Linh kinh hãi kêu lên :

- Vạn bang chủ...

Tuyệt Cái nhìn chàng, thở dài nói :

- Tùng Linh, Vạn lão nhi ruột đứt làm mấy khúc, gắng được tới bây giờ là quý lắm rồi.

Vạn Lý Bằng mở mắt ra, cười hỏi :

- Hàn minh chủ không ân hận vì quyết định của mình chứ?

Hàn Tùng Linh thăm giọng nói tiếp :

- Không. Nhất định Hàn Tùng Linh sẽ trùng kiện Phi Bằng bang, tiêu diệt đến kẻ địch cuối cùng báo thù cho bốn vị Bang chủ.

Vạn Lý Bằng khó nhọc nói :

- Lão phu hoàn toàn tin vào điều đó.

Nói xong thở hắt ra một hơi cuối cùng, trên môi còn thoáng nụ cười.

Tuyệt Cái nói :

- Tùng Linh, Vạn lão nhi đã nhìn thấy trước những gì mình mong muốn rồi. Tất cả đều đã lùi vào quá khứ, bây giờ chúng ta hãy vì hiện tại và tương lai. Người hiểu ý lão phu chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Văn bói hiểu.

Chợt thấy một tên đệ tử Phi Bằng bang từ cổng miếu đi vào, cúi mình nói :

- Hàn minh chủ, bên ngoài có mấy vị muốn gặp ngài.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Ai vậy?

Tên hán tử đáp :

- Một lão hòa thượng không báo tính danh, chỉ nói mình là bằng hữu của Hàn minh chủ từ Thuyết Tùng viên đến cầu kiến.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Như vậy chúng đã đuổi theo tới đây!

Rồi quay sang Tuyệt Cái nói :

- Việc này xin tiền bồi xử lý giúp cho, văn bồi sẽ ra dẫn họ vào.

Tuyệt Cái hỏi :

- Ai vậy?

- Tất là Ứng Thiên Tăng.

Hàn Tùng Linh bước ra khỏi miếu điện, thấy ngay trước cổng miếu mười mấy tên đệ tử Phi Bổng bang vây lấy năm người gồm Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh và bốn tên hán tử trẻ tuổi mình bận cầm y.

Thấy Hàn Tùng Linh bước ra, Ứng Thiên Tăng cao giọng nói :

- Hàn minh chủ, chúng ta lại gặp nhau!

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ cũng biết các vị sẽ tới, nhưng không ngờ nhanh như thế. Chẳng lẽ sau khi thu lấy Thụy Tùng viên, lần này quý phái nhắm tới Hải Thần miếu này?

Ứng Thiên Tăng cười đáp :

- Hàn minh chủ, Hải Thần miếu này hoang tàn và quá bé nhỏ, vì thế bốn phái không chờ được phép của Hàn minh chủ đã thu lấy Bạch Vân trang.

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi :

- Quý phái trả giá thế nào?

Ứng Thiên Tăng đáp :

- Tam Tuyệt Đạo biết thế cô khó địch, thấy ba vị Đường chủ của bốn phái đích thân xuất chiến đã không động thủ mà tự động nhường Bạch Vân trang. Còn những tên khác thì Minh chủ cũng đoán biết chúng tôi trả giá thế nào.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi :

- Đại sư tới đây chỉ nhằm mục đích báo tin đó cho Hàn mỗ thôi sao?

Ứng Thiên Tăng cười nói :

- Tề Hải Sinh biết tin tức đó đối với Hàn minh chủ rất quan trọng. Tuy vậy tới đây không phải chỉ với một mục đích đó.

- Đại sư nói tiếp đi!

Ứng Thiên Tăng chợt nghiêm mặt nói :

- Lão nạp dẫn bốn vị thủ hạ đưa thư của thiếu chủ bốn phái.

Một trong bốn tên hán tử liền bước lên trao cho Hàn Tùng Linh một phong thư.

Chàng nhận lấy xem lướt ngoài phong bì rồi hỏi :

- Chiến thư?

Ứng Thiên Tăng lắc đầu đáp :

- Tề Hải Sinh không biết đó là loại thư gì, nhưng hy vọng sớm muốn gì sẽ có một ngày Hàn minh chủ hoặc bốn phái sẽ tiếp được loại thư đó.

- Tề Hải Sinh, Hàn mỗ đồng ý với quan niệm của người. Còn việc gì khác không?

Một tên hán tử mặt đen đứng bên trái Ứng Thiên Tăng trầm giọng hỏi :

- Hàn Tùng Linh, có phải người định hạ lệnh đuổi khách không?

Hàn Tùng Linh nhìn Ứng Thiên Tăng đáp :

- Nếu các người không còn chuyện gì khác thì Hàn mỗ miễn tiếp.

Nói xong quay đi.

Tên hán tử mặt đen nhảy xổ tới chặn lại.

Hàn Tùng Linh điềm tĩnh hỏi :

- Ngươi muốn động thủ?

Tên kia đáp :

- Trình Vĩ Niên ta chính đang có ý như vậy!

Tên thứ hai nhảy ra tiếp :

- Ngươi Kim Thái này cũng có một phần!

Một trong hai tên hán tử còn lại lưng gấu mắt hổ quát lên :

- Lão tam, lão tứ! Lùi lại!

Trình Vĩ Niên trầm giọng đáp :

- Đại ca, tên họ Hàn này khinh người thái quá!

Hán tử lưng gấu mắt hổ quát :

- Ta bảo lùi lại, nghe chưa?

Trình Vĩ Niên và Ngưu Kim Thái đành lui về chỗ cũ.

Ứng Thiên Tăng chấp tay nói :

- Phiền Hàn minh chủ quá. Chúng tôi cáo từ!

Nói xong suất lĩnh bốn tên hán tử bỏ đi.

Hàn Tùng Linh quay vào Hải Thần miếu, chưa kịp để chàng lên tiếng, Tuyết Cái hỏi ngay :

- Tùng Linh, chúng đến làm gì vậy?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chúng đã chiếm Bạch Vân trang rồi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chợt nhảy bật lên, giận dữ nói :

- Mẹ nó! Đúng là bọn lòng lang dạ sói! Mâm chúng ta dọn sẵn, chúng rình cướp đi! Minh chủ! Nếu không cho chúng một bài học thì Bích Huyết minh hã chẳng bị băng hữu vô lâm chê là hèn kém hay sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Tiểu đệ biết.

Lôi Điện Truy Hồn nóng nảy nói :

- Nếu vậy chúng ta đi!

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Ba tên Đường chủ của chúng đều đã tới Bạch Vân trang. Như vậy là chúng đã có sự chuẩn bị rất kỹ rồi.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Chẳng lẽ chúng ta không thắng được chúng?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Không phải thế. Vân đại ca, vấn đề là với lực lượng của chúng ta hiện nay, không thể cùng một lúc đối phó với cả hai cường địch mà thực lực đều không thua kém chúng ta.

Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Nếu vậy chúng ta trước hết dẹp bọn này, ở lại Bạch Vân trang một thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức, chấn chỉnh lại lực lượng, sau đó sẽ tiến vào Trung Nguyên không được sao?

Hàn Tùng Linh nói :

- Vân đại ca, điều chúng ta nghĩ đến tất đối phương cũng đã suy tính. Đại ca cứ bình tĩnh nghĩ lại xem, sẽ biết chúng ta không thể làm như thế.

Lôi Điện Truy Hồn lắc đầu đáp :

- Cho dù nghĩ thế nào thì Vân Phi Long này cũng thấy đó là sách lược đúng đắn nhất.

Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà chợt lên tiếng :

- Đại ca trở thành người thống lĩnh Bích Huyết mình chúng ta từ khi nào thế?

Lôi Điện Truy Hồn trừng mắt quát :

- Tên hủ nho! Ngươi định chọc giận ta phải không?

Tử Tuyết thư sinh bình thân đáp :

- Ai có thời gian rảnh mà chọc tức đại ca làm gì? Tiểu đệ chỉ thấy chướng tai mà nói vậy thôi.

- Ngươi tự tin ý kiến của ta không đúng, còn ý ngươi mới là diệu kế chứ gì?

- Đại ca! Tiểu đệ nói thật, ngoài sự hữu dũng vô mưu, đại ca không có chỗ nào hay ho cả!

Lôi Điện Truy Hồn nhảy dựng lên quát :

- Quan Kỳ Hà! Nếu ngươi không giải thích cho đến nơi đến chốn, việc của chúng ta sẽ không dừng lại ở đây đâu!

Tử Tuyết thư sinh nói :

- Đại ca nghĩ hai tên ma đầu còn lại của Tam Phật đài cũng là óc bả đậu như mình cả hay sao? Chúng đã có khả năng thống trị toàn thiên hạ võ lâm, đương nhiên cả thực lực và cơ trí của chúng phải hơn người khác. Chẳng lẽ chúng ngồi yên cho chúng ta ung dung thực hiện kế hoạch của mình mà không phản ứng gì cả?

Lôi Điện Truy Hồn hỏi, giọng đã có phần dịu hơn :

- Ngươi đoán rằng chúng sẽ lại phái cao thủ tới đây tìm chúng ta?

Tử Tuyết thư sinh đáp :

- Đương nhiên! Không chỉ thế mà nhiều khả năng ngay lúc này có không ít cao thủ của chúng đã áp sát khu vực này, giám sát hành động của chúng ta.

Chúng đang hy vọng chúng ta thực hiện “sách lược đúng đắn” của đại ca tới Bạch Vân trang liều mạng để trở thành ngư ông đắc lợi.

Lôi Điện Truy Hồn chợt hỏi :

- Vậy theo ngươi, ba tên Đường chủ hiện ở Bạch Vân trang sao không suy nghĩ tới điều đó mà dám chọc giận chúng ta?

Tử Tuyết thư sinh đáp :

- Đương nhiên chúng cũng nghĩ đến. Nhưng chúng lại tin chắc hiện chúng ta đang ở tình thế nguy hiểm hơn nên cân nhắc kỹ hơn, không liều lĩnh tấn công chúng.

Lôi Điện Truy Hồn vẫn không phục :

- Đó là do ngươi nói cho chúng biết phải không?

- Vân đại ca! Chẳng cần ai nói chúng cũng biết trong lúc chúng ta không mạnh hơn hẳn đối phương thì một lúc đầu với hai cường địch là tự sát, vì thế buộc lòng phải chọn lấy một trong hai kẻ thù. Đối với Bích Huyết mình chúng ta thì kẻ thù bất cộng đái thiên là Tam Phật đài, đại ca có hiểu không?

Chừng như Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã hiểu ra, cười ngượng nghịu nói :

- Thì ra vấn đề phức tạp như thế... Xem ra Vân mỗ đành phải tạm nuốt vào nỗi hận này.

Tứ Tuyệt thư sinh nhìn sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Minh chủ, Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh tới đây ngoài báo tin đó, còn việc gì nữa không?

Hàn Tùng Linh lấy phong thư ra nói :

- Hần còn đưa cái này.

Tứ Tuyệt thư sinh ngạc nhiên hỏi :

- Thư của ai vậy?

Vẫn còn cay cú vì hành động ngạo mạn của đối phương, Lôi Điện Truy Hồn liền hỏi :

- Minh chủ, có phải chiến thư không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không phải chiến thư, nhưng so với chiến thư còn khó giải quyết hơn.

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi :

- Minh chủ chưa mở thư sao biết trong thư nói gì?

- Căn cứ vào thái độ của bọn đưa thư mà có thể đoán ra.

Bạch Phong nói :

- Tùng Linh, cứ mở thư xem viết gì rồi sẽ nói.

Hàn Tùng Linh bóc phong bì lấy ra một mảnh giấy viết mấy hàng chữ :

“Thư gửi túc hạ Hàn minh chủ.

Quách Thế Vinh chưa có duyên được gặp Hàn minh chủ, nay viết thư này trong lòng rất hổ thẹn, hy vọng Minh chủ bỏ qua cho sự đường đột này.

Có một việc mà Quách Thế Vinh muốn trình bày với Hàn minh chủ nên phải muối mặt thỉnh cầu.

Gia muội Tuyết Hiệp Quách Tố Linh từng mấy lần gặp Minh chủ, đã sinh lòng ái mộ đến nỗi ôm mối tương tư. Vì thấy gia phụ đối nghịch với Minh chủ nên rất thống khổ sinh ra tâm bệnh ngày càng tiêu tụy. Quách Thế Vinh hy vọng được gặp Minh chủ một lần để nghe chủ kiến của Minh chủ về việc này. Vì huynh muội thâm tình nên Quách Thế Vinh dẹp bỏ mọi sự tự tôn, hổ thẹn đề xuất yêu cầu.

Canh ba tối nay, tại hạ sẽ chờ ở Lạc Phong đài, hy vọng được hầu tiếp Hàn minh chủ.

Quách Thế Vinh kính bứt”.

Hàn Tùng Linh đọc xong, mắt vẫn đắm đắm nhìn vào lá thư, về mặt đầy đắm chiêu.

Bạch Phong công chúa chờ hồi lâu mới hỏi :

- Tùng Linh, thư viết gì vậy?

Hàn Tùng Linh không đáp, trao thư cho nàng, sau đó lại chuyển cho Tứ Tuyệt thư sinh và Lôi Điện Truy Hồn.

Bạch Phong công chúa lăm bằm :

- Quách cô nương là người tốt, lẽ ra không nên chịu sự thống khổ như thế...

Hàn Tùng Linh không nói gì, nén tiếng thở dài.

Lôi Điện Truy Hồn vừa đọc xong thư liền cất giọng oang oang hỏi :

- Minh chủ quyết định thế nào?

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Binh pháp có câu “Binh bất yếm trá”. Rất có thể đối phương thiết lập cạm bẫy.

Bạch Phong công chúa nói :

- Tiểu muội tin Quách Thế Vinh không dối trá đâu.

Tử Tuyết thư sinh hỏi :

- Làm sao thấy được?

Bạch Phong đáp :

- Quan nhị ca, cho dù Quách Thế Vinh là người gian trá cũng không đến nỗi đem danh dự bảo muội mình ra để lừa người khác.

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Hai vị ca ca, tiểu đệ phải đi một chuyến.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Minh chủ cần mang theo mấy người?

- Tiểu đệ đi một mình thôi.

Lôi Điện Truy Hồn kinh ngạc nói :

- Minh chủ! Cho dù đôi phương không thiết lập cạm bẫy, nhưng vì song phương đối địch, chúng ta không thể không đề phòng.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Lạc Phong đài cách đây không xa. Bờ sông lại là nơi tương đối bằng phẳng, không có chỗ mai phục. Quách Thế Vinh lấy một đài cao làm địa điểm ước hẹn là có ý quan sát, nếu chúng ta đông người, chúng tỏ không tin đối phương. Mặt khác, cho dù chúng bố trí gì đi nữa cũng không làm gì được tiểu đệ đâu.

Tử Tuyết thư sinh nói :

- Minh chủ quyết định như thế là rất đúng. Chúng ta hiện giờ không muốn kết thêm thù oán để dóc sức đối phó với Tam Phật đài. Làm thế, cho dù không hóa giải can qua thì tạm thời cũng chưa xảy ra xung đột.

Hàn Tùng Linh nói :

- Như vậy là việc này quyết định xong. Bây giờ chúng ta thương lượng xem nên giải quyết địch nhân bị vây trong trận bên ngoài miếu thế nào?

Chàng vừa nói xong thì trong miếu điện lập tức sôi nổi hẳn lên, mọi người xôn xao bàn tán, hầu hết đều tỏ ra hết sức căm hận.

Một lão nhân chừng năm mươi tuổi, tay phải bị thương dùng băng treo lên cổ bước tới trước mặt Hàn Tùng Linh quỳ xuống nói :

- Đệ tử Xích Dương Thủ tham kiến Minh chủ!

Hàn Tùng Linh ra hiệu cho lão ta đứng lên nói :

- Các hạ không cần dùng đại lễ, có gì thì cứ nói đi!

Xích Dương Thủ vẫn quỳ nói :

- Trước khi đệ tử bẩm trần và được Minh chủ chấp nhận, đệ tử quyết không đứng dậy!

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Thôi được, các hạ hãy nói xem.

Xích Dương Thủ phần uất nói :

- Tất cả bốn vị Bang chủ và phần lớn đệ tử Phi Bằng bang đều bị bọn chúng sát hại. Đệ tử liều chết xin Minh chủ giết hết bọn hung đồ đó để báo thù!

Trong miếu điện, mấy chục đệ tử Phi Bằng bang nhất loạt quỳ xuống nói :

- Xin Minh chủ trừng trị chúng trả thù!

Hàn Tùng Linh nhìn Tuyết Cái hỏi :

- Tiền bối thấy thế nào?
- Lời khản cầu đó là chính đáng.

Hàn Tùng Linh trầm giọng nói :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Các vị hãy đích thân xử tội đi!

Trong tiếng hoan hô vang dậy, chúng nhân cùng đứng lên chạy ào ra khỏi miếu.

Tuyết Cái nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Lão phu muốn đi tìm Âm Dương Phán Nguyễn lão nhi. Tùng Linh, chúng ta sắp giao chiến với cường địch, ắt cần thêm nhiều trợ thủ đắc lực, đúng không?

Hàn Tùng Linh hiểu ý đối phương, trầm ngâm nói :

- Tình cảnh của chúng ta thì đích thực như thế, nhưng...

Tuyết Cái xua tay nói :

- Thôi được rồi. Sắp tới sẽ là một cuộc đại chiến giữa hai phái chính tà, vì sự tồn vong của toàn võ lâm chứ không phải đó là cuộc chiến của cá nhân hoặc môn phái nào. Vì thế tất cả những người nghĩa khí đều có thể tham gia và không ai có quyền ngăn cản. Ngươi cho rằng lão phu nói vậy có đúng không?

Hàn Tùng Linh đành phải gật đầu.

Tuyết Cái đứng lên ra khỏi Hải Thần miếu.

* * * * *

Bầu trời đầy mây, nhìn lên đầu xám xịt không một vì sao, trời tối như bùng ngựa bàn tay không thấy. Đêm càng về khuya gió càng lạnh nhưng Hàn Tùng Linh vẫn chỉ mặc bộ bạch y phong phanh, dọc theo bờ Nữ Nhi hà tiến tới Lạc Phong đài, nơi hẹn với Quách Thế Vinh.

Không lâu, một gò đất thiên nhiên bằng phẳng hiện ra trước mặt.

Còn cách chừng mười trượng, chợt nghe trên đài có tiếng kêu kinh ngạc :

- Thì ra là ngươi?

Tiếp đó nghe “Bình” một tiếng, sau đó có người kêu lên đau đớn, và âm thanh của thân người ngã xuống đất.

Hàn Tùng Linh biết ngay đang xảy ra chuyện gì, không cần nghĩ ngợi liền phi thân nhảy lên đài, vừa kịp nhìn thấy một thân ảnh to béo lao xuống đài mất hút vào màn đêm.

Lạc Phong đài rộng chừng nửa mẫu đất, vuông vắn như do người dựng lên, giữa đài có một nhân ảnh nằm giữa tuyết, vẫn còn cử động.

Hàn Tùng Linh suy nghĩ rất nhanh, giữa đêm tối như bùng thế này thì không thể đuổi kịp người to béo kia, hơn nữa nạn nhân cần được giúp đỡ.

Chàng bước lại gần, thấy người kia nằm ngửa, mình bận lam y, một vũng máu loang trên mặt tuyết, miệng và ngực cũng đầy máu.

Quách Thế Vinh hiệu xưng Lam Y kiếm khách, dám đoán là vị này.

Khẳng định đầu tiên là y đã không dối trá, bởi vì nếu có cạm bẫy hay mai phục thì đã không dễ dàng trúng độc thủ của người to béo kia.

Đó là một thiếu niên chừng hăm ba hăm bốn tuổi, khuôn mặt rất giống Tuyết Hiệp. Y cố sức chống tay ngồi lên nhưng không được, hiển nhiên là bị thương rất nặng, chỉ đành nằm yên giương mắt nhìn Hàn Tùng Linh cười thâm nói :

- Các hạ là Hàn minh chủ?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Không sai. Còn bằng hữu là Lam Y kiếm khách Quách Thế Vinh?
- Chính là tại hạ.

Lam y thiếu niên đưa tay lau máu ứa ra từ khóe môi nói tiếp :

- Hàn minh chủ, chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh này, Quách mỗ rất lấy làm hổ thẹn.

Hàn Tùng Linh nói :

- Lam Y kiếm khách, ngộ biến tòng quyền, lúc này không phải là lúc giữ sĩ diện. Hàn mỗ bắt buộc làm những việc mà các hạ không được vừa lòng.

Nói xong cúi xuống đỡ y ngồi lên.

Lam Y kiếm khách Quách Thế Vinh nói :

- Hàn minh chủ, con người và hành động của các hạ không giống nhau. Gia muội bảo các hạ là người tốt nhưng Quách mỗ lại cho rằng..

Y dừng lại không nói hết câu.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Quan niệm của các hạ hoàn toàn tương phản?

Quách Thế Vinh nói :

- Hàn minh chủ, Quách mỗ không muốn nói ra những lời khó nghe.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Mỗi người có nhận xét riêng về người khác. Điều đó không thể áp đặt được cho bất kỳ ai. Tuy nhiên lúc này tại hạ không muốn đi sâu vào vấn đề này. Đường như các hạ bị thương không nhẹ. Nếu các hạ không quá cố chấp...

Quách Thế Vinh hỏi :

- Người định chữa thương cho Quách mỗ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Tại hạ không phủ nhận.

Quách Thế Vinh hỏi :

- Hàn minh chủ biết thương thế ta như thế nào không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ đã nói qua, không nhẹ.

- Các hạ biết rõ hơn Quách mỗ sao?

- Hàn mỗ đã hứa chữa thương cho người tất có mấy phần tin chắc là sẽ chữa lành. Vì thế dám tự tin mình biết không kém gì các hạ.

Quách Thế Vinh nhận xét :

- Người rất tự phụ!

Hàn Tùng Linh cải chính :

- Nên nói Hàn mỗ rất tự tin thì đúng hơn.

Quách Thế Vinh nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi :

- Hàn minh chủ, nếu ở vào hoàn cảnh tại hạ, người có chịu để đối phương chữa trị cho mình không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Có. Vì tại hạ mắc nợ các vị.

Quách Thế Vinh ngạc nhiên hỏi :

- Người nợ gì?

- Lệnh muội không kể lại sao?
- Gia muội chỉ nói có hai lần chỉ đường cho nguoi, chuyện nhỏ nhặt như vậy mà coi là nợ sao?
- Không thể nói là nhỏ nhặt được. Nhờ lệnh muội chỉ đường mà tại hạ cứu được ba vị bằng hữu.

Nói xong lấy ra hai viên Từ Linh Chi giao cho Quách Thế Vinh bảo :

- Bằng hữu uống vào đi, sau đó tại hạ sẽ trợ giúp một ít chân khí, sẽ nhanh hồi phục thôi.

Quách Thế Vinh ngáp ngừng chốc lát rồi cầm lấy hai viên thuốc nhưng chưa uống ngay, hỏi :

- Hàn minh chủ chưa hỏi tại hạ vì sao bị thương.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Bằng hữu, chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Bây giờ bằng hữu hãy uống vào đi!

- Đa tạ thịnh tình. Nhưng Quách mỗ không dám nhận!

Hàn Tùng Linh thân nhiên nói :

- Nhưng lệnh tôn sẽ nhận.
- Vì sao?
- Vì bằng hữu là nhi tử duy nhất của lệnh tôn. Ông ấy hiểu với thương thế của nguoi, nếu lúc này tại hạ bỏ đi thì nguoi không còn hy vọng sống.

Về mặt của Quách Thế Vinh trở nên thống khổ.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Bằng hữu, đừng kéo dài thời gian nữa. Bởi vì làm như thế, các hạ có thể mang nguy cơ đến cho tại hạ. Có lẽ các hạ không muốn để Hàn mỗ chết trong tay người thân của mình ngay trên Lạc Phong đài này, đúng không?

Lam Y kiểm khách Quách Thế Vinh thờ dài nói :

- Thôi đành vậy!

Nói xong nuốt hai viên thuốc vào.

Hàn Tùng Linh ngồi xuống sau lưng Quách Thế Vinh đặt một tay lên Thiên Linh Cái, tay kia ấn vào hậu tâm bắt đầu truyền chân khí vào cơ thể y.

Trong lòng muôn vạn cảm kích, Quách Thế Vinh liền vận hành chân lực phối hợp với lực đạo của Hàn Tùng Linh phát huy tác dụng của Từ Linh Chi.

Gió vẫn không ngừng réo gào cuốn ngàn bông tuyết bay múa khắp không gian.

Thời gian qua chùng một khắc, Hàn Tùng Linh thu công. Chàng vừa định đứng lên thì chợt nghe có tiếng bước chân nhảy lên Lạc Phong đài, trước sau có tới ba người.

Một người hỏi :

- Có phải thiếu chủ tới đây không?

Tiếng một người khác trả lời :

- Khái bẩm Bang chủ, tin tức đó hoàn toàn chính xác.

Hàn Tùng Linh thấp giọng nói :

- Bằng hữu, Hàn mỗ đi đây!

Rồi không chờ Quách Thế Vinh kịp trả lời đứng lên theo hướng cũ lao đi.

Vừa lúc ấy thì ba nhân ảnh ập tới, một người đến bên Lam Y kiểm khách Quách Thế Vinh, còn hai người lao theo Hàn Tùng Linh.

Người đến bên Quách Thế Vinh cúi xuống nói :

- Vinh nhi! Thương thế ra sao? Có nguy hiểm lắm không?

Quách Thế Vinh nhìn theo Hàn Tùng Linh nói :

- Cha! Bảo họ quay lại đi!

Cũng lúc đó hai người kia lao tới Hàn Tùng Linh, không nói lời nào xuất chiêu đánh ngay.

Vừa dùng nguyên khí trị thương cho Quách Thế Vinh, chân lực hao tổn rất nhiều nhưng Hàn Tùng Linh buộc phải phát chiêu nghênh địch.

Chỉ nghe “Bùng” một tiếng dữ dội, Hàn Tùng Linh bị hợp chiêu của đôi phương đánh bay khỏi Lạc Phong đài.

Một người cười hắc hắc nói :

- Không ngờ công lực của tiểu tử đó tầm thường như thế!

Người kia nói :

- Cho hắn thượng lộ luôn chứ?

- Đương nhiên!

Quách Thế Vinh vội nói :

- Cha! Mau bảo Sư đường chủ và Vương đường chủ quay lại đi, đừng truy sát...

Nói tới đó chợt dừng lại, nhổ ra một búng máu.

Quách lão gia lo lắng nói :

- Vinh nhi, bây giờ đừng lo nghĩ chuyện gì khác cả! Mau tiếp tục vận công chữa thương đi!

Quách Thế Vinh đáp :

- Trước hết cha phải ngăn hai vị Đường chủ lại.

Quách lão gia nhíu mày hỏi :

- Vì sao?

- Không vì sao cả. Nếu cha không ngăn họ lại, hai nhi không thể yên tâm chữa thương được.

Biết bên trong có gì khuất tất, hơn nữa nghe giọng nói quả quyết của nhi tử, Quách lão gia đành hướng sang hai lão nhân kia ra lệnh :

- Hai vị Đường chủ! Quay lại đi!

Hai lão nhân ngơ ngác hỏi :

- Bang chủ, vì sao chứ? Rõ ràng thiếu chủ của chúng ta bị tiểu bối họ Hàn đó đã thương.

Quách Thế Vinh lạnh lùng nói :

- Chẳng lẽ hai vị mà không biết Quách Thế Vinh này bị thương bởi tay ai?

Quách lão gia trầm giọng quát :

- Vinh nhi! Làm sao mà ngươi dám nói với hai vị Đường chủ bằng cái giọng đó?

Lúc đó hai lão nhân kia đã quay lại.

Một lão đáng người gầy nhom như que củi nói :

- Thiếu chủ không phải bị trúng chiêu Hàn Tùng Linh hay sao?

Quách Thế Vinh cười nhạt đáp :

- Trái lại, Tiểu đệ được Hàn Tùng Linh cứu sống. Chắc hai vị cảm thấy bất ngờ lắm?

Cả hai lão nhân cùng thốt lên :

- Không có khả năng!

Quách Thế Vinh vẫn giữ thái độ lạnh lùng hỏi :

- Hai vị Đường chủ định nói tiêu diệt không có khả năng sống được tới bây giờ chứ gì?

Quách lão gia không phải người tâm địa hiểm ác nhưng là chủ một phái nên cả kinh nghiệm và tài trí đều hơn người.

Thấy thái độ của nhi tử như vậy, lão chợt động tâm hỏi :

- Vinh nhi, con bị thương dưới chưởng của ai vậy?

Lam Y kiểm khách Quách Thế Vinh không đáp, vòng hai tay ra sau cổ áo giật mạnh làm lưng áo bị xé rách thành hai nửa, để lộ cả tấm lưng trần.

Ba lão nhân chú mục nhìn, thấy rõ dấu một bàn tay sáu ngón hằn lên ngay đúng hậu tâm.

Sự thực hiển nhiên lộ ra trước mắt, không có bằng chứng nào rõ ràng hơn, cũng như không có sự biện bạch nào lấp liếm được.

Quách lão gia cời chiếc cằm y của mình khoác lên cho nhi tử, xong quay lại hai lão nhân hỏi :

- Hai vị có biết việc này không?

Hai người đồng thanh đáp :

- Thuộc hạ không biết gì cả!

Quách lão gia gật đầu nói :

- Không biết thì tốt. Chúng ta về sẽ nói sau. Đi thôi!

Hai vị Đường chủ bước tới định đỡ Quách Thế Vinh lên, nhưng Quách lão gia ngăn lại, đích thân cắp lấy nhi tử rồi bằng mình nhảy xuống khỏi Lạc Phong đài.

Hai tên Đường chủ đưa mắt nhìn nhau rồi phi thân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ước hội Lạc Phong đài

Bị hợp chưởng của hai tên Đường chủ bay xuống khỏi Lạc Phong đài cao hơn mười trượng, tuy Hàn Tùng Linh chưa mất hết công lực nhưng vì bị nội thương nên rơi xuống gần ngất đi không bò dậy nổi.

Nằm trên mặt tuyết hồi lâu, chàng mới chống tay ngồi lên, chợt phát hiện thấy hai bàn chân người đứng cách mình chỉ hơn một trượng.

Người kia cất giọng lạnh lùng nói :

- Hàn minh chủ! Phương ngôn có câu “Hổ lạc đất bằng chó cũng khinh”. Hoàn cảnh của ngươi bây giờ rất nguy hiểm, có thể nói là hoàn toàn tuyệt vọng!

Hàn Tùng Linh ngược mắt nhìn, thấy đối phương là một lão nhân to béo, chừng ngoài năm mươi tuổi, mặt tí hí đảo lia lịa, mặt béo núc, trắng nhợt trông như da người chết, đôi môi mỏng dính, nhìn qua cũng biết là hạng người gian xảo.

Chàng thân nhiên đáp :

- Bằng hữu! Thì ra ngươi ám toán thiếu chủ của mình xong vẫn chưa chịu rời xa Lạc Phong đài.

Người kia cười đáp :

- Người không biết tính xa thường bị thiệt thòi. Nếu lão phu không chờ ngươi ở đây để giải quyết nốt thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Hàn Tùng Linh nói :

- Bằng hữu, có một điều mà ngươi không tính trước là Quách Thế Vinh vẫn chưa chết. Ngươi đã bị chặn mất đường lùi rồi!

Người kia cười nhạt nói :

- Ngươi cho rằng lão phu còn quay lại Bạch Vân trang ư? Hô hô! Hàn minh chủ! Ngươi đoán sai rồi! Có lẽ ngươi chưa biết thủ cấp mình đáng giá bao nhiêu.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tam Phật đài treo giá đầu tại hạ bao nhiêu?

- Năm mươi vạn lượng!

Hàn Tùng Linh thân nhiên nói :

- Quả thật không ít!

Giọng lão nhân càng đặc ý :

- Tam Phật đài đã lường trước sự việc nên dặn lão phu ở đây chờ thời cơ hạ thủ. Nước cờ rất cao, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cho đến bây giờ thì đúng như thế. Nhưng sự việc còn chưa ngã ngũ. Bằng hữu, Hàn mỗ vẫn còn sống!

Bấy giờ chàng mới để ý thấy bàn tay phải lão nhân có dư ra một ngón, liền nói :

- Lâu nghe đại danh Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên, nay mới được thấy tôn nhan!

Lão nhân gạt đầu thừa nhận :

- Không sai, chính là lão phu. Chỉ tiếc là chúng ta mới gặp nhau lần đầu đã phải vĩnh biệt rồi!

Hàn Tùng Linh nói :

- Liễu đường chủ! Xin lỗi vì hai từ “Đường chủ” đối với ngươi đã không còn đúng nữa, nhưng tạm thời cứ phải xưng hô như thế...

- Cũng chỉ còn ý nghĩa rất ngắn, như gọi ngươi là Minh chủ thôi.

- Các hạ xem ra rất tự tin?

Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên đáp :

- Lời nói và hành động của lão phu xưa nay đều rất tự tin. Lão phu tin chắc ngươi không có thời gian đứng lên nữa.

Nói xong bước lên một bước.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Liễu đường chủ! Dường như ngươi rất vội?

Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên đáp :

- Hàn minh chủ, để tránh đêm dài lắm mộng, lão phu không muốn kéo dài thời gian.

Nói xong đưa chưởng lên.

Vừa lúc ấy sau lưng hân vang lên tiếng nữ nhân lạnh lạnh :

- Liễu Nguyên! Ngươi phản bội bổn bang, đáng xử tội gì?

Lục Chi Ngân Diện đã vùng chưởng lên, chợt sững người ra chốc lát nhưng lập tức nhận ra mối nguy hiểm, liền phát chưởng đánh xuống giữa ngực Hàn Tùng Linh.

Chàng đã tranh thủ được chút thời gian quý báu phát mạnh tay phải phóng thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm tới đối phương, đồng thời tả chưởng dốc toàn lực đánh ra nghênh địch.

Sau cú tiếp chường vang rền, hai tiếng la thảm cùng vang lên, sau đó là tiếng kêu tuyệt vọng phát ra từ một nữ nhân.

Chỉ sau chớp mắt, hiện trường hoàn toàn biến đổi, giữa hai đối thủ là một hố sâu do chường lực đào lên ngổn ngang đất đá và tuyết, Lục Chi Ngân Điện Liễu Nguyên lùi lại hai bước đứng áp lưng vào thành Lạc Phong đài, hai tay giữ chặt chuôi thanh kiếm cắm sâu vào bụng mình, hai tua màu hồng bay phơ phất theo chiều gió.

Hàn Tùng Linh bị đánh bật lui bảy tám thước nằm xoài trên mặt tuyết, sắc mặt tái nhợt, ngực áo đầm máu, vẫn còn tiếp tục rỉ ra hai khỏa môi.

Bên tả Lục Chi Ngân Điện Liễu Nguyên cách ba bước, có hai nữ nhân đứng bên nhau, gồm một thiếu nữ bận bạch y rất xinh đẹp nhưng thân hình tiều tụy và một trung niên phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, đáng vẻ quý phái.

Bạch y thiếu nữ chính là Tuyết Hiệp, vội bước tới bên Hàn Tùng Linh cúi xuống hỏi :

- Hàn thiếu hiệp có sao không?

Hàn Tùng Linh đưa tay lau máu trên khóe môi đáp :

- Đa tạ cô nương đã quan hoài...

Lục Chi Ngân Điện Liễu Nguyên nói :

- Hàn minh chủ, ngay từ đầu người ta đã dặn lão phu không được đánh giá thấp người. Nhưng bây giờ ta vẫn đánh giá thấp người.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Liễu đường chủ! Thật đáng tiếc... Chính điều đó làm người phạm sai lầm không bao giờ còn sửa chữa được.

Liễu Nguyên cười hắc hắc nói :

- Giá mà người phải trả cũng giống như lão phu thôi, không có gì khác biệt.

Hàn Tùng Linh nói :

- Tại hạ đành phải làm người thất vọng. Hàn mỗ không chết được đâu!

Tuyết Hiệp lo lắng nói :

- Hàn thiếu hiệp, mau vận công trị thương đi! Đừng nói gì cả!

Hàn Tùng Linh ngẩng lên cười đáp :

- Cô nương, chúng ta lại gặp nhau. Đây là lần thứ tư, và cũng là lần Hàn Tùng Linh thảm hại nhất.

Trung niên phụ nhân bước lại gần, nói giọng trách móc :

- Hải tử, lẽ ra người phải tránh đi, thương thế rất nặng mà bướng bỉnh tiếp một chường của hắn...

Bà ta lấy ra một bình ngọc nhỏ màu trắng giao cho Tuyết Hiệp nói :

- Linh nhi! Cho Hàn thiếu hiệp uống vào hai viên.

Tuyết Hiệp “Đạ” một tiếng tiếp lấy bình lấy ra hai viên được hoàn màu trắng to bằng hạt đậu nói :

- Hàn thiếu hiệp uống vào đi. Đây là linh dược trị thương rất công hiệu...

Hàn Tùng Linh lạnh lùng hỏi :

- Cô nương quên mất lập trường của mình rồi sao?

Tuyết Hiệp sững người nhìn khuôn mặt tuấn tú của chàng, thảm giọng hỏi :

- Chàng vẫn coi Tô Linh là địch nhân sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cô nương, sự nghiệp không có chỗ cho tình cảm riêng tư. Thực tế chúng ta đứng trên lập trường đối địch.

Trung niên phụ nhân nói :

- Hải tử, ngươi vừa cứu sống nhi tử duy nhất của chúng ta. Chẳng lẽ không cho chúng ta cơ hội báo đáp?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Phu nhân, trước đây ở Ma Thiên lĩnh tại hạ đã được lệnh ái giúp đỡ. Việc hôm nay coi như là công bình. Hơn nữa tại hạ cũng đã có linh dược trị thương rồi.

Tuyết Hiệp nói :

- Vì sao chàng cứ coi nặng chuyện ân oán như thế?

Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên chợt lên tiếng :

- Phu nhân nên nhớ Hàn Tùng Linh là cừu nhân số một của bốn phái.

Trung niên phụ nhân “Hừ” một tiếng hỏi :

- Liễu Nguyên, ngươi chỉ “bốn phái” là phái nào?

Lục Chi Ngân Diện ngơ ngác nói :

- Phu nhân...

Trung niên phụ nhân đánh giọng :

- Liễu Nguyên, ngươi định xua hổ nuốt sói, điều đó có lợi cho Tam Phật đài.

Lục Chi Ngân Diện bình tâm lại, giọng trở nên khản thiết :

- Phu nhân, Liễu Nguyên bây giờ đã sắp chết, có lợi cho ai thì đối với thuộc hạ cũng thế thôi. Tình hình hiện tại rất hiển nhiên, Tam Phật đài, Bắc Hải bang và Bích Huyết minh đang ở thế chân vạc. Đây là thời cơ ngàn năm có một để tiêu diệt Bích Huyết minh!

Tuyết Hiệp nghe vậy thất kinh nói :

- Mẹ! Đừng nghe hần! Hai vị Sư, Vương Đường chủ là đồng bọn của Liễu Nguyên manh tâm phản bang, cấu kết với Tam Phật đài từ lâu. Hần muốn chúng ta làm như thế là để tự cô lập mình, cho Tam Phật đài rảnh tay đối phó. Mẹ đừng mắc lừa chúng!

Liễu Nguyên nghiêm giọng :

- Tiểu thư bảo vệ cho hần chỉ vì tư tình thôi! Hàn Tùng Linh là kẻ đại kiêu hùng, nhân vật đáng sợ nhất của võ lâm đương đại. Toàn bộ lực lượng của Tam Phật đài ở Quan ngoại đã bị hần tiêu diệt, ngay cả “Tứ Đại Kim Cương” và một người trong Tam Phật đài cũng bị hần giết chết. Sau Tam Phật đài đến lượt môn phái nào là nạn nhân của hần, không cần nói cũng biết. Để tên này sống là nuôi mối họa vô cùng! Nếu có hần, thiếu chủ chúng ta sẽ không bao giờ có tiền đồ!

Trung niên phụ nhân nghe nói, mặt hiện sát cơ. Con người ta chẳng ai không nghĩ đến mối lợi cho bản thân.

Tuyết Hiệp sợ hãi nói :

- Xin mẹ đừng nghe hần! Khi tên này phản bội chúng ta, xuất chương giết đại ca, hần có nghĩ đến tiền đồ của huynh ấy không? Hần nói thế vì thù hận Hàn Tùng Linh nhập cốt mà không làm gì được chàng. Hần định mượn đao giết người để trả thù!

Lục Chi Ngân Diện cười đáp :

- Tiểu thư nói không sai! Đúng là Liễu Nguyên thù hận hần. Nhưng không phải vì một kiếm này. Nguyên nhân chủ yếu như lão phu vừa nói, vì hần là long hổ giữa nhân gian! Hần có hùng tâm độc bá giang hồ. Hần sẽ giết sạch những ai hần định giết. Từ khi xuất đạo đến nay, những hành động của hần đã chứng minh điều đó. Hãy nhớ lại xem những ai đối địch với hần còn người nào sống nổi không?

Trung niên phụ nhân nhú mày, sát khí càng hiện rõ hơn.

Tuyết Hiệp Quách Tố Linh vẫn quỳ bên Hàn Tùng Linh, đặt tay lên vai chàng nói :

- Tùng Linh, chàng nói gì đi chứ? Người ta đang vu oan giá họa chàng, vì sao không nói?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cô nương, hần nói không sai. Tại hạ cần giết hết những ai mình muốn giết.

Trung niên phụ nhân lạnh lùng hỏi :

- Hàn minh chủ, người ta ai cũng có quyền được sống, đúng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Điều này tại hạ thừa nhận. Đó là quyền thiêng liêng nhất cần được tôn trọng.

Trung niên phụ nhân nói :

- Nhưng sự sống của người uy hiếp sự tồn tại của chúng ta.

Tuyệt Hiệp đứng lên chặn trước mặt Hàn Tùng Linh nói :

- Mẹ! Không được giết chàng!

Trung niên phụ nhân lạnh giọng :

- Người đừng can dự vào việc này!

Rồi nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn minh chủ, người ta ai cũng nghĩ đến lợi ích của bản thân, phải không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Phải, có cả tham vọng.

- Ta có tham vọng gì?

- Muốn lệnh lang thống lĩnh võ lâm.

- Còn người?

- Giết tất cả những người mà tại hạ cần giết.

- Vì chúng ngăn cản người thực hiện ý đồ bá chủ thiên hạ?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không, Hàn mỗ chỉ đòi món nợ mà chúng cần phải trả thôi.

Trung niên phụ nhân hỏi :

- Nói thế có đơn giản quá không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Sự thật càng đơn giản càng làm cho người khác khó tin.

- Người cũng thấy lời mình rất khó tin?

Hàn Tùng Linh cười không đáp.

Trong ánh mắt trung niên phụ nhân lộ rõ sát cơ.

Bà ta thấy rõ Hàn Tùng Linh là sự uy hiếp lớn nhất đối với nhi tử mình, nhưng vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng của Tuyệt Hiệp làm bà ta không thể hạ thủ được.

Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên đã bắt đầu thở dốc, mắt đã nhòa đi. Hắn biết cái chết đã ở rất gần.

Tuy nhiên hắn vẫn còn rất tỉnh táo, tính xem sau khi rút kiếm có đủ khả năng giết chết Hàn Tùng Linh trước khi mình trút hơi thở cuối cùng không.

Hắn nghiêng răng, từ từ rút Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm ra...

Nhưng vừa mới rút được nửa chừng thì có mấy nhân ảnh xuất hiện, từ bờ sông lướt tới.

Người dẫn đầu là Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Ky, theo sau còn có sáu người cả già lẫn trẻ.

Cả bọn vừa tới đã theo lệnh Càn Khôn Nhất Cái vây quanh Hàn Tùng Linh tựa như muốn bảo hộ cho chàng.

Tuyệt Hiệp chưa từng gặp những người này, chưa kịp phản ứng thì bị Càn Khôn Nhất Cái xuất thủ như chớp chớp lấy Uyển mạch, kinh hãi đứng ngây ra nhìn lão.

Trung niên phụ nhân mặt biến sắc hỏi :

- Lão hóa tử! Ngươi định làm gì?

Càn Khôn Nhất Cái cười nham hiểm đáp :

- Hắc hắc! Lão phu không định làm gì cả... Phu nhân, lão hóa tử muốn xin phu nhân một chút ân tình, đưa Hàn minh chủ trở về.

Tuyệt Hiệp nghe nói nhẹ người ra, nghĩ bụng :

- May mà mình không tránh.

Trung niên phụ nhân “Hừ” một tiếng hỏi :

- Lão hóa tử! Ngươi mà xứng ư?

Càn Khôn Nhất Cái rần rôi đáp :

- Phu nhân, lão hóa tử này là người nằm dưới đáy tận cùng của nhân loại, làm sao đủ tư cách đàm thoại với phu nhân? Nhưng tình huống hôm nay có khác biệt.

Trung niên phụ nhân hỏi :

- Ngươi định uy hiếp ta?

- Nếu phu nhân coi từ đó không quá khó nghe thì cứ cho là như vậy. Nhưng lão hóa tử thấy dùng hai chữ “trao đổi” thì thỏa đáng hơn.

Trung niên phụ nhân chưa từng bị kẻ nào uy hiếp như vậy bao giờ nhưng ái nữ đang ở trong tay đối phương, đành nén giận nói :

- Lão hóa tử! Thiên hạ này tuy rộng nhưng không ai dám tin chắc mình sẽ không bao giờ gặp lại đối phương. Ngươi có tính đến hậu quả không?

Càn Khôn Nhất Cái cười “hô hô” đáp :

- Phu nhân nói rất đúng! Lão hóa tử phiêu bạt ngựa tay kiếm miếng cơm ăn qua ngày, màn trời chiếu đất nên rất tin điều đó.

Trung niên phụ nhân không muốn nhiều lời với kẻ vô loại đông dài này, mong sớm giải thoát cho nhi nữ liền nói :

- Thôi được, ngươi đưa người đi.

Càn Khôn Nhất Cái cúi rạp người nói :

- Lão hóa tử xin đa tạ phu nhân!

Rồi quay lại ra lệnh cho bọn người đi theo :

- Thu hồi kiếm lại đưa Hàn minh chủ đi. Còn xử lý thế nào thì các ngươi đã biết rồi đấy!

Một tên hán tử bước tới trước mặt Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên đưa tay định đoạt thanh Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm.

Liễu Nguyên nghiêng răng đưa hết tàn lực rút kiếm ra, nhưng lưỡi kiếm vừa rời khỏi bụng thì đã sức cùng lực tận lão đảo ngã xuống tuyết, trút hơi thở cuối cùng.

Tên hán tử cúi xuống nhặt thanh kiếm lên tới gần Hàn Tùng Linh tra vào vỏ cho chàng, sau đó cùng một tên hán tử khác đi về hướng Phong Tây trấn dưới sự bảo hộ của bốn tên đồng bọn.

Trung niên phụ nhân mắt phát hàn quang nhìn Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Lão hóa tử! Bây giờ thì ngươi có thể thả người ra được rồi!

Càn Khôn Nhất Cái cúi người đáp :

- Tuân lệnh phu nhân!

Nói xong thả tay Tuyết Hiệp ra rồi chạy theo đồng bọn.

Trung niên phụ nhân định lao theo cản lại thì nghe Tuyết Hiệp nói :

- Mẹ, để họ đi!

Trung niên phụ nhân nhìn nàng về trách móc :

- Linh nhi, con biết để Hàn Tùng Linh sống thì hậu quả đối với chúng ta nghiêm trọng thế nào không?

Tuyết Hiệp đáp :

- Xin mẹ cứ tin ở hải nhi. Hàn Tùng Linh không phải là hạng người như mẹ nghĩ đâu.

Trung niên phụ nhân nhẹ giọng :

- Con với hần đã gặp nhau được bao lâu chứ? Lòng người sâu hiểm khó lường, không nên xem diện mạo mà xác định người ta.

Tuyết Hiệp nói :

- Hải nhi cũng không thể nói vì sao, nhưng tin chắc đánh giá của con là không sai.

- Nhưng con không có cơ sở nào để tin như vậy, đúng không?

Tuyết Hiệp lắc đầu đáp :

- Mẹ, tuy hải nhi không có căn cứ gì để chứng minh, nhưng con có dự cảm. Hải nhi tuyệt đối tin tưởng chàng không phải là người xấu.

Trung niên phụ nhân thờ dãi nói :

- Linh nhi, đừng nghĩ ngợi nhiều về chuyện này nữa. Mọi việc đã qua rồi. Chúng ta đi thôi!

Mỗi người mang một tâm sự nặng nề, hai mẫu nữ rời Lạc Phong đài quay về Bạch Vân trang.

Trời gió lạnh, Tuyết Hiệp bị suy nhược, trung niên phụ nhân ôm lấy vai nàng cho đỡ lạnh.

Tới gần một khu rừng, trung niên phụ nhân chợt dừng lại.

Tuyết Hiệp hỏi :

- Mẹ, gì thế?

Trung niên phụ nhân nói :

- Xem ra là oan gia lộ hẹp rồi!

Tuyết Hiệp chú mục nhìn tới nhưng không thấy gì, chỉ nghe có tiếng người nói, cách chừng hơn mười trượng.

Nàng thấp giọng hỏi :

- Mẹ biết chúng là ai sao?

- Bây giờ vào đó sẽ biết ngay.

Tuyết Hiệp gắng hỏi :

- Chẳng lẽ đó là địch nhân?

Trung niên phụ nhân trả lời giọng bí ẩn :

- Hãy cẩn thận, mẹ đã nói là oan gia lộ hẹp, ắt không sai đâu!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tuyết Hiệp - Chẳng lẽ lại là chàng?

Trời tối om, hai mẫu nữ vận công phu “Hắc dạ biện vật” thận trọng tiến vào từng bước không để phát ra một tiếng động.

Tiến thêm năm sáu trượng đã có thể nhìn thấy bảy tám nhân ảnh đứng giữa một bãi đất trống.

Tuy không thấy rõ mặt, nhưng chỉ nhìn qua dáng người, Tuyết Hiệp vô cùng kinh hãi, suýt nữa thì la lên.

Trung niên phụ nhân ghé vào tai nàng hỏi :

- Linh nhi, bây giờ thì con tin lời mẹ rồi chứ?

Tuyết Hiệp lắc đầu, khẽ đáp :

- Không. Hải nhi vẫn tin chắc chàng không phải là hạng người như mẹ tưởng. Lúc này chàng đã bị trọng thương, không có lý do gì mà nuôi ý định tập kích chúng ta, trừ phi bị cưỡng bức.

Trung niên phụ nhân nói :

- Hấn vừa nói mình có linh dược trị thương, nếu không đâu dám tới đây?

Tuyết Hiệp nói :

- Mẹ...

Trung niên phụ nhân ngăn lại :

- Đừng nói gì cả. Chúng ta hãy thận trọng tiến thêm vài trượng nữa nghe xem chúng bàn việc gì.

Hai người căng mắt nhìn đường tiến từng bước, tới nấp sau một tảng đá cách đối phương chừng bốn trượng ngưng thân lắng nghe.

Cảnh tượng bày ra trước mắt làm Tuyết Hiệp càng tin chắc vào quan niệm của mình.

Sáu kẻ vừa đi với Càn Khôn Nhất Cái tới Lạc Phong đài đứng quây thành một vòng tròn, giữa vòng là Càn Khôn Nhất Cái đứng đối diện với Hàn Tùng Linh. Mặt chàng vẫn tái nhợt, không giống như đã chữa lành nội thương.

Càn Khôn Nhất Cái cất một tràng cười hiểm độc nói :

- Hàn minh chủ, dọc đường ngươi không hỏi vì sao chúng ta đột nhiên thay đổi phương hướng tới đây. Vì sao vậy?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Thoát khỏi hang hổ thì sa vào đầm rồng. Ta đã biết trước các ngươi định dẫn mình tới đâu.

Càn Khôn Nhất Cái ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Ngươi đã đoán trước chúng ta bắt ngươi phải làm gì hay sao?

- Chớ nhớ ba năm, mèo nhớ ba tháng. Tang Vô Kỵ! Đương nhiên ta biết ngươi không quên lối về nhà.

Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Hàn minh chủ! Bây giờ ngươi đang ở trong tay chúng ta nên ăn nói cho cẩn thận, nếu không sẽ bị ném khỏ đầu đấy!

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Tang Vô Kỵ, ngươi cho có thể uy hiếp được Hàn mỗ hay sao?

Giọng lão khắt cái thâm trầm :

- Hàn minh chủ, nên biết người ta có thể bị giết rất nhiều cách khác nhau.

Hàn Tùng Linh bình tĩnh nói :

- Cái đó ta biết, không cần ngươi phải dạy.

- Lão hóa tử chỉ nhắc nhở ngươi thôi.

- Hàn mỗ không dám nhận thịnh tình của tôn giá.

- Hàn minh chủ, lão hóa tử chỉ muốn hỏi ngươi một vài vấn đề.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Người định kéo dài thời gian sao?

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Lão hóa tử nghĩ tin chắc mình có đủ thời gian. Từ bây giờ cho tới trời sáng còn hơn một canh giờ nữa.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Có vẻ người rất tự tin?

- Lão ăn mày ta xưa nay chẳng làm việc gì mà không cảm chắc. Hàn minh chủ, bây giờ ta xin nêu vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Hàn minh chủ nhận ra lão hóa tử không thật tâm với người từ lúc nào?

- Ngay từ lúc ở Thúy Tùng viên.

Càn Khôn Nhất Cái ngạc nhiên nói :

- Hàn minh chủ nói thế làm sao mà tin được?

- Không tin vì người nghĩ rằng nếu nhận ra chân tướng ắt sẽ giết người chứ gì?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu :

- Chính là như thế.

Hàn Tùng Linh nói :

- Rất đơn giản. Vì Hàn mỗ không muốn có thêm địch nhân.

- Người biết rõ Tang mỗ không phải là người của Tam Phật đài hay sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Tang Vô Kỵ, người sơ suất nhiều chỗ, có thể người không nhận ra nhưng Hàn mỗ biết rất rõ.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi :

- Có thể cho một vài ví dụ không?

Hàn Tùng Linh nói :

- Một ví dụ rõ ràng nhất là khi Chiêu Ảnh Chương Vân Tiêu Bình và Ưng Thiên Tăng Tề Hải Sinh xuất hiện, người quan tâm không phải là chúng ta.

Càn Khôn Nhất Cái kinh hãi nói :

- Lúc đó lão hóa tử nhận thấy người rất bận tâm đến chúng.

- Đó là sai lầm của người. Sự thật Vân Tiêu Bình và Tề Hải Sinh không đáng làm cho Hàn mỗ bận tâm.

Càn Khôn Nhất Cái thành thật nói :

- Người nói làm ta phát run. Lão hóa tử lúc này chợt thấy mình may mắn...

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Vì người vẫn còn sống?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu :

- Không chỉ thế. Lão hóa tử rất cao hứng là rốt cuộc mình đã thắng một nhân vật võ công và tài trí vào bậc nhất võ lâm!

- Người nghĩ thế ư?

- Phải. Người nghĩ mà xem, nếu đêm nay người mang theo một vài thủ hạ, sau đó dùng hiện thân vội, cứ chờ cho Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên giết chết thiếu chủ của hắn rồi hãy hiện thân, lúc đó công lực Hàn minh chủ không bị hao tổn vì trị thương cho Quách Thế Vinh, có khó gì mà không giết được hai tên Đường chủ Bắc Hải bang! Chỉ e cả Bang chủ cũng khó thoát được độc thủ.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Lão hóa tử, phương ngôn có câu: “nhân bất thập toàn”, Hàn mỗ cũng có thể sai lầm.

Càn Khôn Nhất Cái cười “hô hô” nói :

- Chính nhờ thế lão hóa tử ta mới chiến thắng! Hàn minh chủ, nếu người sớm khắc phục được khuyết điểm này, trọng nhiệm Minh chủ võ lâm ngoài người ra sẽ không thuộc ai khác. Bây giờ ngẫm lại chỉ một khuyết điểm đó mà hỏng mất cơ sự khiến người ta phải thờ dài. Hàn minh chủ, những lời Tang mỗ nói ra đều là thực tâm.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Tang Vô Kỵ, người tưởng rằng chí của Hàn mỗ là bá chủ võ lâm?

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Hàn minh chủ, rất khó tin một nhân vật lừng danh thiên hạ như người mà không có hùng tâm đó.

- Có lẽ Hàn mỗ là người làm người phải ngạc nhiên.

- Có thể lúc này người nói thật. Bởi vì trước cái chết, mọi hùng tâm đều tiêu biến.

- Đúng là lúc này Hàn mỗ đứng trước sự tử vong. Nhưng quá khứ cũng thế thôi.

- Quá khứ thì sao?

- Nếu đúng như người nghĩ thì Hàn mỗ không cần vào Trung Nguyên vội làm gì.

Càn Khôn Nhất Cái ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão hóa tử hiểu rồi. Hàn minh chủ, ý người là nếu người muốn trở thành bá chủ võ lâm thì cứ thông thả ở lại Thụy Tùng viên chờ Tam Phật đài và chúng ta từ chiến với nhau trước chứ gì?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Các hạ cho là không có khả năng đó?

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Có thể người nói có lý. Dù sao lão hóa tử cũng lấy làm tiếc cho người.

Hắn dừng một lúc rồi chợt nói :

- Hàn minh chủ, thời gian sắp tới rồi.

Hàn Tùng Linh bình thản nói :

- Tại hạ vẫn đang chờ người.

Càn Khôn Nhất Cái nhíu mày hỏi :

- Chẳng lẽ người định kháng cự?

- Các hạ bảo Hàn mỗ thúc thủ chịu trời hay sao?

- Hàn minh chủ, đó là con đường duy nhất của người lúc này.

- Muốn đi đường nào, đó là do Hàn mỗ tự quyết định.

Lập tức vang lên những tiếng soạn soạn, sáu tên đồng bọn của Càn Khôn Nhất Cái nhất tề rút binh khí ra đứng thủ thế.

Càn Khôn Nhất Cái cười hắc hắc nói :

- Hàn minh chủ! Bây giờ người không còn tự quyết định được đâu!

Nói xong vung tay, sáu thứ binh khí liền chỉ cả vào Hàn Tùng Linh.

Chợt bóng người lay động, trung niên phụ nhân và Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh lướt vào giữa vòng vây đứng bên Hàn Tùng Linh.

Diễn biến đó hoàn toàn bất ngờ, cả Hàn Tùng Linh lẫn Càn Khôn Nhất Cái đều đứng ngây ra.

Trung niên phụ nhân đánh giọng :

- Tất cả thu binh khí lùi lại!

Sáu tên hán tử cùng nhìn Càn Khôn Nhất Cái chờ lệnh.

Càn Khôn Nhất Cái lộ vẻ áy náy bất an hỏi :

- Phu nhân vừa rồi nghe hết mọi chuyện rồi sao?

Trung niên phụ nhân xác nhận :

- Không sai, ta đã nghe rõ cả.

Càn Khôn Nhất Cái trấn tĩnh lại, cười nói :

- Như vậy là phu nhân biết lão hóa tử là thủ hạ của vị nào rồi chứ?

Trung niên phụ nhân lạnh lùng đáp :

- Vì thế nên ta mới bảo chúng thu binh khí lùi lại.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn Hàn Tùng Linh bằng ánh mắt ác độc rồi hướng sang trung niên phụ nhân hỏi :

- Vậy là phu nhân muốn tự mình động thủ?

- Ta cần thả hấn đi!

Càn Khôn Nhất Cái kinh dị kêu lên :

- Cái gì?

Trung niên phụ nhân trầm tĩnh nhắc lại :

- Ta muốn để cho hấn tự do.

- Vì sao?

- Rất đơn giản. Hàn thiếu hiệp và bốn phái không có thù hận gì, và vị này không có ý làm hại chúng ta. Nghe rõ rồi chứ?

Càn Khôn Nhất Cái lộ vẻ bất bình :

- Phu nhân, vì sự sinh tồn của bản thân, chúng ta cần cương quyết, không nên để tình cảm lấn át lý trí, tỏ ra nhân từ không đúng chỗ. Người này không thể thả được!

Trung niên phụ nhân đánh giọng hỏi :

- Nghe người hay nghe ta?

- Phu nhân, lão hóa tử làm theo sứ mệnh.

- Lệnh ai?

- Ba vị Đường chủ.

Trung niên phụ nhân truy vấn :

- Ba vị Đường chủ làm theo lệnh ai?

Càn Khôn Nhất Cái tìm cách lảng tránh :

- Phu nhân, lão hóa tử là thuộc hạ dưới quyền của họ.

- Nói vậy là trong bốn phái mỗi người hành động theo cách riêng của mình mà không có chỉ huy thống nhất, phải vậy không?

Càn Khôn Nhất Cái trở nên quẩn bách :

- Phu nhân, lão hóa tử không dám nói như vậy.

- Nếu vậy ngươi ra lệnh cho chúng thả người. Nghe rõ chưa?

- Phu nhân, lão hóa tử có nỗi khổ tâm. Xin phu nhân lượng thứ.

Mắt phát hàn quang nhìn Càn Khôn Nhất Cái, trung niên phụ nhân đánh giọng :

- Tang Vô Kỵ! Ta ra lệnh cho ngươi thả người!

Càn Khôn Nhất Cái bắt đầu kháng cự :

- Phu nhân, điều đó không thể được!

Trung niên phụ nhân đã bắt đầu nổi giận :

- Không kháng lệnh?

Càn Khôn Nhất Cái xuống giọng :

- Xin phu nhân suy xét lại.

- Ta đã suy xét. Ít nhất là giai đoạn trước mắt Hàn Tùng Linh không có ý đối địch với chúng ta. Về lâu dài, vị đó cũng không phải là mối uy hiếp.

- Xin phu nhân đừng tin hấn. Ai cũng biết Hàn Tùng Linh có hùng chí nuốt sao Ngưu.

- Không tranh luận về vấn đề này. Ngươi có chấp hành không?

- Phu nhân nhất định làm theo ý mình?

- Không sai!

- Nếu vậy thì xin phu nhân đánh ngã chúng tôi trước!

Trung niên phụ nhân quát lên :

- Ngươi thách thức ta?

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Không phải lão hóa tử thách thức mà tình cảnh buộc phải đi tới bước đường cùng.

Trung niên phụ nhân lạnh lùng nói :

- Nếu đã vậy thì chúng ta đành làm như thế.

Bộ mặt nhem nhuốc của Càn Khôn Nhất Cái bóng lên vì mồ hôi, bây giờ bắt đầu rần đánh lại, chứng tỏ hấn đã hạ quyết tâm. Hấn chột lùi lại hai bước, mắt gườm gườm nhìn trung niên phụ nhân nói :

- Phu nhân, chúng ta nhất định phải dùng tới binh khí hay sao?

- Tang Vô Kỵ! Không dùng binh khí cũng có thể. Chỉ cần ngươi thả Hàn thiếu hiệp, sự việc tới đây coi như được giải quyết.

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu :

- Phu nhân, lão hóa tử làm theo chức trách, không thể tòng mệnh được.

- Vậy là giữa chúng ta không có gì mà bàn thêm nữa. Các ngươi còn chờ gì mà không động thủ?

Càn Khôn Nhất Cái chột cật một tràng cuồng tiếu nói :

- Hô hô hô...Lâu nay nghe Bắc Hải Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phuong chỉ chương kỳ ảo, được coi là võ lâm nhất tuyệt, thiên hạ ít người địch nổi.

Tang Vô Kỵ nghĩ rằng suốt đời mình cũng không có cơ hội lĩnh giáo. Không ngờ tối nay hân hạnh được quá chiêu với vị kỳ nhân này, thật là tam sinh hữu hạnh! Xin mời phu nhân!

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương cười lạnh hỏi :

- Lão hóa tử, một mình ngươi thôi sao?

Càn Khôn Nhất Cái đã có sự tính toán, liền đáp :

- Đương nhiên! Chúng ta cần tiến hành một cuộc đấu công bằng.

Hình như Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương đoán biết ý đồ của đối phương, lạnh lùng nói :

- Tang Vô Kỵ, nói thật ngươi không phải là địch thủ của ta đâu. Vì thế tốt nhất là chờ giờ trò mạn trá.

Càn Khôn Nhất Cái cười nham hiểm đáp :

- Phu nhân, dàn binh đối địch, mỗi bên cần dốc tận khả năng. Vì thế phu nhân không nên hạn chế bất cứ hành động nào của đối phương.

- Tang Vô Kỵ! Không phải ta hạn chế mà chỉ thành thực khuyên ngươi câu đó thôi.

- Thịnh tình của phu nhân, lão hóa tử xin tâm lĩnh. Mời phu nhân!

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương quay sang nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn minh chủ, tốt nhất ngươi hãy lùi lại đứng một bên.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Phu nhân cứ yên tâm, Hàn mỗ biết cách tự lo liệu cho mình!

Phàn Mai Phương nhíu mày hỏi :

- Ngươi có đủ khả năng?

Câu đó vừa có ý hoài nghi, vừa tỏ ra quan hoài rất khó xác định là thiện ý hay ác cảm.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Lát nữa phu nhân sẽ thấy.

Thực tế Phàn Mai Phương lo nội thương của chàng chưa kịp bình phục nên tỏ ra quan tâm nhưng không ngờ Hàn Tùng Linh hiểu sai ý mình nên tỏ ra lạnh nhạt như thế, mặt sa sầm nói :

- Hàn minh chủ, người ta cần có ngạo cốt mà đừng nên ngạo khí. Hàn minh chủ trí dũng song toàn, ta rất khâm phục ngươi. Nếu vậy lão thân sẽ chờ xem ngươi bộc lộ bản lĩnh.

Nói xong không có ý đối địch nữa.

Sự tình vừa rồi đang phát triển thuận lợi, bây giờ chợt biến đổi trở thành bất lợi cho Hàn Tùng Linh.

Nói gì thì nói, tình trạng thương tích của chàng không thể đối phó với Càn Khôn Nhất Cái và sáu tên thuộc hạ.

Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh lo lắng nói :

- Mẹ làm sao mà đi tranh chấp với huynh ấy thế?

Phàn Mai Phương hỏi :

- Linh nhi, ngươi nghĩ mẹ làm không đúng?

- Linh nhi không dám, chỉ là...

Phàn Mai Phương ngắt lời :

- Không nói nữa!

Rồi quay sang Hàn Tùng Linh bảo :

- Hàn minh chủ, nếu ngươi đủ khả năng thì hãy tự đi đi. Bồn phu nhân có thể giúp ngươi ngăn cản Tang Vô Kỵ.

Hàn Tùng Linh cố nén nỗi đau đớn nói :

- Đó đã là một ân điển rất lớn rồi. Đa tạ phu nhân.

Phàn Mai Phương lạnh lùng hỏi :

- Ngươi không muốn tiếp thụ?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nếu không tiếp thụ, Hàn Tùng Linh biết mình cảm chắc cái chết.

Phàn Mai Phương truy vấn :

- Ngươi còn chưa có câu trả lời cụ thể.

Chàng nghiêm nghị đáp :

- Hàn Tùng Linh tiếp thụ.

Phàn Mai Phương nói :

- Hàn minh chủ, ngươi không tiếp thụ gì từ bồn phu nhân cả. Bởi vì ngươi vẫn đang còn nắm giữ sự sống và cái chết của mình trong tay.

Bà ta quay nhìn Càn Khôn Nhất Cái hỏi :

- Tang Vô Kỵ! Ngươi nghe rõ cả rồi chứ?

- Lão hóa tử nghe rõ.

- Ngươi định thế nào?

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp :

- Mặc dù chưa được sự đồng ý của lão hóa tử, phu nhân đã tự ý cho phép hắn đi, nhưng lão hóa tử vẫn cho đó là sự công bằng. Tuy nhiên...

Phàn Mai Phương hỏi :

- Còn nhưng gì nữa?

Càn Khôn Nhất Cái chợt liếc nhìn sang Tuyết Hiệp nói :

- Hình như lệnh ái chưa nêu rõ lập trường của mình.

Phàn Mai Phương nói :

- Lập trường của nó với ta là một.

Tuyết Hiệp vội nói :

- Mẹ, chúng có những sáu tên...

Càn Khôn Nhất Cái cười nhạt nói :

- Nếu lập trường của lệnh ái và phu nhân đồng nhất thì lão hóa tử thấy rằng như vậy càng công bình hơn.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương có ý muốn thử xem Hàn Tùng Linh còn kiêu ngạo tới đâu, chợt chớp lấy Uyển mạch Tuyết Hiệp rồi nhìn thẳng mặt Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Lão hóa tử! Bây giờ thì ngươi có thể yên tâm rồi chứ? Chỉ là chớ giờ trò giảo trá. Ngươi không thoát khỏi tay ta đâu!

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp :

- Phu nhân, lão hóa tử có thoát được khỏi tay ngươi hay không thì hiện giờ chưa thể khẳng định. Nhưng Tang mỗ quyết không thừa cơ người gặp nguy đầu. Không những thế, giả sử phu nhân và lệnh ái không can sự vào việc này, nếu tối nay Hàn Tùng Linh có thể đánh ngã sáu tên thuộc hạ, Tang Vô Kỵ

nguyện ý dâng đầu mình cho hắn.

Phản Mai Phương nói :

- Tang Vô Kỵ, người rất khảng khái!

- Khi làm những việc quan trọng thế này, người ta buộc phải lấy tính mạng mình ra bảo đảm, nhưng trước tiên phải hoàn thành nhiệm vụ. Phu nhân đừng khen lão phu khảng khái, nên nói rất tự tin thì đúng hơn.

Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh rất lo cho Hàn Tùng Linh, nâng tin chắc với thương thế của chàng thì không đủ khả năng đối phó được với sáu cao thủ, nhìn mẫu thân nói :

- Mẹ muốn mượn đao giết chàng thật sao?

Phản Mai Phương trừng mắt hỏi :

- Sao người dám nói với ta câu đó?

- Nữ nhi biết mình không nên nói thế. Nhưng mẹ để cho sáu tên sói lang kia tự do hành động so với việc tự tay giết chàng thì có gì khác nhau đâu?

Phản Mai Phương lạnh lùng đáp :

- Bởi vì hắn rất tự tin vào khả năng của mình.

Càn Khôn Nhất Cái không muốn Phản Mai Phương bị nữ nhi lung lạc, vội tiếp lời :

- Phu nhân nói không sai. Hàn Tùng Linh tự mình nói ra ắt có cơ sở. Chỉ có hắn mới biết có cảm chắc hay không.

Tuyệt Hiệp trầm giọng :

- Mẹ đành nhẫn tâm thế hay sao?

Phản Mai Phương trầm giọng :

- Người đừng nói nữa!

Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh vô cùng tuyệt vọng, nước mắt trào ra, phẫn hận nói :

- Được rồi! Kể từ nay Tổ Linh không có gì để nói nữa!

Nộ Phong Quái Nữ Phản Mai Phương nghe nữ nhi nói câu ấy không khỏi rúng động, vội nói :

- Linh nhi! Con nghĩ lung tung gì vậy? Sự việc còn chưa nghiêm trọng như người tưởng đâu.

Sợ tình hình xoay chuyển thành bất lợi cho mình, Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn minh chủ, như thế là chúng ta đã quyết định xong, người bắt đầu đi!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Tang Vô Kỵ! Người đừng lo vô ích. Hàn mỗ sẽ không làm các người thất vọng đâu.

Nói xong dùng tay trái cầm chuôi Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm rút ra, tay phải cầm vỏ kiếm.

Nộ Phong Quái Nữ Phản Mai Phương không nghe ái nữ trả lời mình, trong lòng chợt cảm thấy bất an, thấp giọng nói :

- Linh nhi, con đang nghĩ gì vậy?

Tuyệt Hiệp chăm chú theo dõi cuộc đấu sắp bắt đầu, lạnh lùng đáp :

- Không có gì đâu.

Lời nói và thanh âm của nàng giống như kẻ vô hồn, hoàn toàn không có biểu cảm khiến Phản Mai Phương phát run.

Hàn Tùng Linh nhìn một lão nhân lớn tuổi nhất độ ngũ tuần, hai hàm răng rụng gần hết nói :

- Các hạ! Ta đoán người sẽ động thủ trước, đúng không?

Giọng nói của chàng cực kỳ bình tĩnh.

Lão nhân há miệng chỉ còn trơ lợi đỏ hỏn cười khùng khục đáp :

- Hàn minh chủ! Giá như lúc khác thì Tà Hồ Ngụy Lâm ta ắt có phần kiêng kỵ. Nhưng bây giờ thì khác. Người ta nói “thế gian biến cái vững nên đời”, phải không?

Hàn Tùng Linh nói :

- Các hạ sao không nói ngay mình là một trái núi, là Thái Sơn?

Tà Hồ Ngụy Lâm đáp :

- Cái đó thì không dám, nhưng so với Minh chủ bây giờ thì, hắc hắc, còn có thể so sánh được.

- Nếu tự tin như thế thì xin mời các hạ!

Kiểm đã cầm sẵn trong tay, Tà Hồ Ngụy Lâm không cần khách khí liền chồm tới một bước đâm vào ngực Hàn Tùng Linh.

Chiều kiếm rất thần tốc và uy mãnh, chứng tỏ thân thủ Ngụy Lâm không phải tầm thường.

Hàn Tùng Linh lách người tránh đi, bình thản nói :

- Ngụy bằng hữu! Đối với hạng người sợ mạnh khiếp yếu như ngươi, Hàn mỗ đã có phương châm giết tên nào tốt tên đó. Bây giờ thì ngươi hãy tự xem mình là loại đồi núi gì!

Tà Hồ Ngụy Lâm rút lên :

- Để xem ai chết bởi tay ai?

Trường kiếm biến chiêu, lần này còn hung mãnh hơn, cùng một lúc phát liền ba kiếm nhằm sườn phải, ngực trái và yết hầu đối phương đâm sang.

Hàn Tùng Linh lướt nhẹ sang phải tránh chiêu, tay phải cầm vỏ kiếm phát sang địch thủ.

Chỉ thấy một tia chớp màu hồng lóe lên, sau đó là tiếng rú thảm, rồi mọi vật quy về thục tĩnh.

Tà Hồ Ngụy Lâm vẫn đứng nguyên ở vị trí xuất thủ lúc đầu, kiếm vẫn cầm trong tay, hai mắt vẫn nhìn dán vào đối thủ nhưng đã mất dần sinh khí. Ngay giữa yết hầu bị khoan thủng một lỗ sâu hoắm, chỉ là không có máu chảy ra.

Đứng như vậy khá lâu, sau đó nghe “Keng” một tiếng, thanh kiếm rời khỏi tay rơi xuống rồi người hắn cũng ngã ngửa ra.

Bọn người vây quanh lúc đó mới “ồ” lên một tiếng.

Tuy nhiên hắn đã không chết vô ích. Với ba kiếm phát ra, Hàn Tùng Linh do công lực mất đi rất nhiều nên bộ pháp cũng không được linh diệu, bị một kiếm đâm trúng cánh tay trái sâu đến ba tấc, máu không ngừng tuôn ra.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ mấp máy đôi môi một lúc mới trầm giọng nói :

- Phương ngôn có câu hổ chết vẫn còn uy, quả không sai! Hàn minh chủ! Thân thủ của ngươi vẫn đủ làm người ta kinh hồn bạt vía! Ngụy Lâm không biết lượng sức mình, chẳng trách ai được!

Hàn Tùng Linh bẻ mạch cầm máu xong hít vào một hơi chân khí, thản nhiên đáp :

- Tang Vô Kỵ, sao không nói thẳng với chúng đừng ngu ngốc học theo Ngụy Lâm đơn thân độc mã đấu với ta nữa?

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp :

- Không những thân thủ ngươi lợi hại mà miệng lưỡi càng đáng sợ. Nhưng không cần ngươi nhắc thì chúng cũng biết đối với hạng hồ lang như ngươi thì nên làm thế nào.

Quả thật năm tên còn lại biết phải làm gì. Cả năm tên không cần theo hiệu lệnh, từ năm hướng vây tới Hàn Tùng Linh, binh khí lăm lăm trong tay, đáng tuy hùng hổ nhưng không dám khinh thị như trước, thậm chí có phần lo sợ.

Sắc mặt của Tuyết Hiệp lúc ấy cũng tái nhợt đi chẳng kém gì Hàn Tùng Linh. Nhưng trên đó lại không lộ ra chút biểu cảm nào. Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt vô hồn, chẳng hề có sự quan tâm hay lo lắng nào, tựa hồ như trong người nàng linh hồn đã không còn tồn tại nữa.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương thì nội tâm rất mâu thuẫn. Bà ta đã nhận ra nỗi thống khổ trong sự kiêu hãnh của Hàn Tùng Linh, muốn ngăn chặn cuộc huyết chiến mà bà cho là chàng khó giữ được tính mạng, nhưng không thể tìm ra ngọn từ hoặc cái cớ nào để biện minh cho hành động đó...

Năm tên thủ hạ của Càn Khôn Nhất Cái đã chuẩn bị xuất thủ.

Hàn Tùng Linh nói :

- Các vị bắt đầu đi!

Chợt một tên đứng sau lưng chàng nói :

- Các huynh đệ đừng mắc lừa hắn. Chúng ta chẳng cần động thủ đâu! Chỉ cần giữ vững bộ vị, qua một lúc là hắn sẽ tự ngã xuống thôi.

Hàn Tùng Linh chợt động tâm linh, gật đầu nói :

- Vị bằng hữu đó nói rất đúng! Kỳ thực Hàn mỗ không còn duy trì được lâu nữa đâu.

Quả nhiên sau chốc lát, hai vai chàng lao đảo, chân cũng loạng choạng như sắp ngã xuống bất cứ lúc nào.

Đứng trước mặt Hàn Tùng Linh là một tên hán tử chừng ba mươi tuổi, mặt đầy tàn nhang, tay cầm một chiếc Hồ đầu câu chăm chú nhìn đối phương một lúc rồi bỗng nói to :

- Đừng để hắn tự ngã! Làm như thế thì hắn chết ung dung quá!

Một tên hán tử mặt đen tay cầm Quý Đầu đao đứng bên cạnh hùng hổ nói :

- Hắn không thể tự chết! Chúng ta phải chứng tỏ bản lĩnh của mình!

Hai tên khác chưa lên tiếng, nghe hắc diện hán tử nói liền cất lời phụ họa :

- Lão tứ nói rất đúng! Đối với một tiểu tử chưa ráo máu đầu đã bị trọng thương mà chúng ta không dám động đến hắn, nếu tin tức truyền ra giang hồ thì chúng ta còn gì uy danh nữa? Mau động thủ đi!

Hán tử đứng sau lưng Hàn Tùng Linh vẫn bảo vệ ý kiến của mình :

- Chúng ta đừng quên lão đại vừa bị giết thế nào.

Hắc diện hán tử quát vang như sấm :

- Vì thấy lão đại chết thế nào nên chúng ta phải động thủ đòi lại món nợ đó.

Tên mặt đỏ tiếp lời :

- Nếu muốn chờ thì lão nhị cứ chờ một mình!

Hắc diện hán tử nói :

- Lão tam hạ lệnh đi!

Hán tử mặt đỏ quét mắt nhìn lão nhị đứng sau lưng Hàn Tùng Linh, trầm giọng hỏi :

- Lão nhị không muốn tham gia với chúng ta phải không?

- Sao lại không? Nhưng ta cho rằng thời cơ chưa đến, chúng ta không cần vội để tránh thương vong vô ích.

Tên mặt đỏ nói :

- Nếu bây giờ chúng ta động thủ thì người vẫn cứ chờ thời cơ hay sao?

Lão nhị nói :

- Tốt nhất là các người suy tính cho kỹ.

Hắc diện hán tử sốt ruột quát lên :

- Chúng ta không chờ thêm nữa!

Rồi nhìn hán tử mặt đỏ nói :

- Lão tam! Người hạ lệnh đi!

Tên mặt rõ gặt đầu :

- Được! Vậy thì các người hãy nghe lời ta!

Lão nhị chọt quát lên :

- Khoan đã!

Hắc diện hán tử trừng mắt hỏi :

- Còn gì nữa?

Lão nhị trầm giọng nói :

- Thần Châu lục hồ chúng ta sống chết bên nhau đã nhiều năm, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Làm sao Triệu mỗ sợ chết mà không cùng tiến thoái? Chỉ là ta có một dự cảm bất tường. Nhưng nếu các huynh đệ đều đã quyết ý thì Triệu mỗ cũng làm theo.

Hắc diện hán tử nói :

- Vậy thì tốt! Người hãy ra lệnh đi!

Lão nhị quát :

- Tất cả chuẩn bị!

Cả năm tên tiến vào một bước, năm thứ binh khí vung lên.

Lão nhị tiếp tục phát lệnh :

- Sát!

Một tiếng gầm phát ra từ năm cổ họng chấn động cả núi rừng, năm thứ binh khí cùng châu vào Hàn Tùng Linh.

Tuyệt Hiệp rú lên một tiếng xé lòng. Có lẽ hồn nàng đã lại nhập vào thể xác, tâm linh trở về với hiện tại để chứng kiến thời khắc hãi hùng nhất trong cả cuộc đời!

Năm thứ binh khí bao gồm Cừu Tiết tiên, Hồ Đầu câu, Trường kiếm, Quỷ Đầu đao, Thiết chùy đâm, chém, bổ, nhắm vào ngực, hậu tâm, thượng vị Hàn Tùng Linh, thế mãnh liệt như triều dâng bão lốc.

Hàn Tùng Linh đã lao đảo chực ngã, liền dốc hết tàn lực, hai tay vung cả kiếm lẫn bao quét ra một vòng.

Cùng với tiếng binh khí xé gió ràn rạt là tiếng rú thê lương phát ra từ sáu miệng người, khiến người ta phải thất tim lạt cốt.

Không chỉ sáu người, mà còn tiếng thét tuyệt vọng của Tuyệt Hiệp, tiếng kêu ai oán từ nỗi ân hận của Phàn Mai Phương và tiếng la kinh hãi của Càn Khôn Nhất Cái.

Sau đó màn đêm trở lại cảnh yên tĩnh của nó.

Trên người Hàn Tùng Linh, máu từ cánh tay, từ ngực, từ lưng, sườn chảy ra nhuộm đỏ cả bộ bạch y, trông giống như một con người máu. Chàng là người đầu tiên ngã xuống.

Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh rú lên một tiếng xé lòng, là xuống bất tỉnh trong tay mẫu thân Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương.

Giống như vừa bị mất đi một vật gì mà không ý thức được, Nộ Phong Quái Nữ một tay giữ chặt ái nữ, miệng lầm nhảm nói :

- Ta đã làm sai điều gì? Ta làm sai điều gì chứ?

Bà ta vừa nói xong thì lão nhị trong Thần Châu lục hồ lặng lẽ đổ gục xuống, tiếp đó bốn tên còn lại cũng thay nhau ngã xuống.

Cả sáu người ngã xuống xong đều nằm bất động trên nền tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cải tà quy chánh

Chỉ trong chớp mắt một chiêu đã lấy đi sáu mạng người.

Mặt tái xanh, người cứng đờ, Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Ky đưa mắt thất thần nhìn Hàn Tùng Linh nằm trong vũng máu thảng thốt nói :

- Hắn thật làm được việc đó sao?

Nộ Phong Quái Nữ dường như chưa tỉnh khỏi cơn ác mộng, không biết nỗi thù hận vì đâu mà phát sinh, bà ta nhìn Càn Khôn Nhất Cái đánh giọng hỏi :

- Tang Vô Ky! Ngươi còn nhớ mình vừa nói câu gì chứ?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu đáp :

- Phu nhân, lão hóa tử còn nhớ.

- Ngươi không hối hận chứ?

- Không! Bây giờ Hàn Tùng Linh đã chết, lời hứa lúc trước của Tang Vô Ky đã không còn giá trị nữa, can gì phải hối hận?

Nộ Phong Quái Nữ rút lên :

- Ngươi định nuốt lời?

Càn Khôn Nhất Cái cười hắc hắc đáp :

- Tang mỗ đã nói, nếu Hàn Tùng Linh đánh ngã được năm tên thuộc hạ, lão phu sẽ dâng đầu cho hắn. Nhưng bây giờ Hàn Tùng Linh đã chết, Tang mỗ dù muốn thực hiện lời hứa thì biết dâng đầu cho ai đây?

- Cho ta!

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu đáp :

- Không được! Phu nhân chỉ là người làm chứng.

Nộ Phong Quái Nữ quát to :

- Tang Vô Ky! Ngươi có xứng là đại phu đội trời đạp đất không?

Càn Khôn Nhất Cái cười thâm trầm đáp :

- Tang mỗ chỉ là một tên ăn mày ăn cơm ở bụi, đâu dám nhận mình là đại trượng phu đội trời đạp đất?

Nộ Phong Quái Nữ nghiêng răng nói :

- Hèn hạ! Ngươi đừng tưởng có thể thoát thân! Ta cần giữ lời hứa với Hàn Tùng Linh.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn Tuyết Hiệp thêm thiếp trong tay Phàn Mai Phương nói :

- Phu nhân, giả sử lệnh ái không bị hôn mê thì Tang mỗ còn lo mình thoát thân không dễ. Nhưng trong hoàn cảnh này việc đó không thành vấn đề. Phu nhân không ngăn cản được đâu! Nhưng vừa rồi Tang mỗ chợt nảy ra ý nghĩ mình không cần làm thế.

Nộ Phong Quái Nữ hỏi :

- Điều gì làm ngươi thay đổi ý định?

- Lão hóa tử cũng không giải thích được vì sao. Có lẽ lòng kiên nghị và sự tự tin của Hàn Tùng Linh làm lão hóa tử nhận ra mình không có chỗ lập tức trong giang hồ nữa.

Nộ Phong Quái Nữ nhún mày hỏi :

- Ngươi sợ Hàn Tùng Linh sống lại?

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Không phải sống lại mà thực tế hắn vẫn còn sống. Tang mỗ biết trong lòng phu nhân lúc này có sự mâu thuẫn, từ nãy tới giờ không nhìn Hàn Tùng Linh, vừa mong hắn chết, lại vừa mong hắn đừng chết. Đúng không?

Nộ Phong Quái Nữ không đáp.

Đường như lão khuất cái đã đoán đúng nội tâm của vị phu nhân cao quý này.

Vì ái nữ, Nộ Phong Quái Nữ sợ Hàn Tùng Linh chết đi, nhưng mặt khác, nếu chàng còn sống thì làm tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự tôn của bà ta.

Đúng là từ đầu, Nộ Phong Quái Nữ không hề nhìn Hàn Tùng Linh, lúc này nghe Càn Khôn Nhất Cái nói xong bà ta đưa mắt nhìn sang phía chàng một cách không tự giác.

Quả thật Hàn Tùng Linh vẫn còn sống.

Vừa bị nội thương trầm trọng, vừa bị bốn năm vết thương khắp người, chàng cố tập trung ý chí để đừng ngất đi, vì biết một khi bất tỉnh là sẽ vĩnh viễn không bao giờ đứng lên được nữa.

Cuối cùng nghị lực đã thắng.

Chàng nằm yên trên mặt tuyết, bề mạch cảm máu xông đưa hết tàn lực chống tay ngồi dậy, chu chuyển huyết mạch một vòng rồi chống kiếm đứng lên.

Mỗi động tác của chàng vô cùng khó khăn, cùng với bộ y phục tẩm máu đỏ ngầu tạo nên hình ảnh hết sức thê thảm.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ sững sờ nhìn, trong lòng chợt trở nên xúc động.

Hàn Tùng Linh tra kiếm vào vỏ, không nhìn ai, loạng choạng bước ra hướng cửa rừng.

Càn Khôn Nhất Cái cao giọng nói :

- Hàn minh chủ, lão hóa tử chúc mừng ngươi thoát nạn, Hàn Tùng Linh chống kiếm xuống đất dừng lại lạnh lùng đáp :
- Tang Vô Kỵ! Nên biết rằng tại hạ không chết, việc đó đối với ngươi hoàn toàn bất lợi!

Càn Khôn Nhất Cái cười đáp :

- Đương nhiên! Đương nhiên! Tang mỗ biết! Nhưng Hàn minh chủ, lão hóa tử còn lo rằng ngươi vị tất đã sống được.

Hàn Tùng Linh cao mày hỏi :

- Thế nào? Các hạ vẫn còn muốn giữ Hàn mỗ lại đây?

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu :

- Không! Tang mỗ không cần giữ ngươi. Tang mỗ đoán chắc bản thân ngươi cũng tự biết với thương thế trầm trọng như vậy, giữa trời đông giá này, băng tuyết sẽ giết chết ngươi.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đó là việc của tại hạ.

Nói xong tiếp tục bước đi.

Càn Khôn Nhất Cái lại lên tiếng :

- Hàn minh chủ, Tang mỗ còn có mấy lời.

Hàn Tùng Linh dừng lại lần nữa :

- Còn gì thế?

Càn Khôn Nhất Cái trịnh trọng nói :

- Lão hóa tử muốn xin ngươi mang theo một vật. Tuy Minh chủ có thể không cần mang theo làm gì, nhưng lão hóa tử đã có lời hứa từ trước...

Hàn Tùng Linh sực hiểu ra, nhìn đối phương hỏi :

- Tôn giá định nói là thù cấp của ngươi.

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu :

- Chính thế!

Hàn Tùng Linh nói :

- Tang Vô Kỵ! Câu đó phát ra từ miệng người làm Hàn mỗ rất ngạc nhiên. Tuy nhiên trong hoàn cảnh này, điều đó chứng tỏ rằng tôn giá là người hiểu sự.

Chàng thoáng nhìn sang Nộ Phong Quái Nữ :

- Nhân thể xin đa tạ phương giá.

Nộ Phong Quái Nữ không đáp.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi :

- Hàn minh chủ định nói rằng Tang mỗ tự biết không chạy thoát được khỏi tay Phàn Mai Phương mới buộc phải giữ lời hứa?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tang Vô Kỵ, trừ điều đó ra, Hàn mỗ không nghĩ ra được lý do gì làm cho một kẻ giống như người mà tình nguyện đem tính mạng của mình trao vào tay người khác.

- Hàn minh chủ, người nói không sai, sự thực thì không chỉ hạng người giống Tang mỗ mới quý tính mạng của mình. Bất cứ ai cũng tham sống. Hãy nhìn Tuyết Hiệp trong tay Phàn nữ hiệp xem lão hóa tử có khả năng thoát khỏi tay bà ta không?

Hàn Tùng Linh nhìn Tuyết Hiệp bấy giờ mới nhận ra nàng đã hôn mê, khuôn mặt xinh đẹp trắng như da người chết, trông tiều tụy mà náo lòng.

Hàn Tùng Linh biết rằng nàng đã vì mình mà tiều tụy như thế, nay ngắt đi cũng vì mình, cảm thấy trong lòng trào dâng một nỗi chua xót.

Nhưng nàng đang ở trong tay Nộ Phong Quái Nữ, mẫu thân của nàng, người coi chàng như kẻ thù, dù chàng có thương xót cũng làm được gì?

Chàng thu hồi ánh mắt, quay sang Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Tôn giá nói vậy cũng có lý. Mặc dù vậy vẫn chưa hiểu lý do vì sao người tự xưng biến thành cao thượng tình nguyện bỏ mình để thực hiện lời hứa?

Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Lão hóa tử thừa nhận mình không phải hạng người cao thượng, một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Chỉ có một lực lượng làm cho Tang mỗ mất hết lòng tin vào sự bảo mệnh cầu sinh.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Tôn giá muốn nói điều gì với âm vậy?

- Hàn minh chủ, lão hóa tử đang nói rằng chính là người làm cho Tang mỗ thấy rằng trong giang hồ bao lâu nay đối với mình không có chỗ nương thân.

- Nhưng bây giờ người biết rõ tình cảnh của Hàn mỗ như thế nào.

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu.

- Vừa rồi lão hóa tử nói rằng Hàn minh chủ cũng tự biết tình cảnh của mình. Dù ý chí của người rất lớn, nhưng thể lực không kháng cự nổi với giá băng. Tuy vậy Tang mỗ vẫn mất lòng tin vào bản thân.

- Vì sao người không thử xem?

- Tang mỗ không có cơ hội.

Nộ Phong Quái Nữ chợt lên tiếng :

- Đúng thế, Tang Vô Kỵ! Lúc này người không có cơ hội thử. Nhưng nếu sống qua đêm nay thì sau này vẫn còn cơ hội.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn Hàn Tùng Linh hỏi :

- Minh chủ nghe rõ rồi chứ?

- Tôn giá lo Hàn mỗ sống qua đêm nay?

Càn Khôn Nhất Cái nghiêm trang đáp :

- Không sai! Hàn minh chủ, chỉ cần ngươi vượt qua đêm nay, giang hồ tuy rộng, lão hóa tử ta cũng không tìm được một nơi an toàn.

Trong người càng lúc càng yếu, khí lạnh thấm vào cơ thể như dao cắt, Hàn Tùng Linh hiểu rằng mình không duy trì được lâu nữa cười nói :

- Có thể tôn giá lo quá xa.

Nói xong lại tiếp tục bước đi.

Nộ Phong Quái Nữ muốn ngăn cản nhưng chỉ bước lên hai bước thì trong người như có một lực lượng vô hình nào đó ngăn lại.

Càn Khôn Nhất Cái lại lên tiếng :

- Hàn minh chủ, ngươi không chờ xem lão hóa tử hạ trường đã hay sao?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Hạ trường thế nào đó là sự lựa chọn của tôn giá, không quan hệ gì đến Hàn mỗ, vì thế không nhất thiết phải chứng kiến.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi :

- Ngươi không muốn giảm đi một địch nhân?

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Tang Vô Kỵ! Nói thật, nếu Hàn mỗ có thể sống qua đêm nay thì việc ngươi sống hay chết đối với Bích Huyết minh hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Còn nếu Hàn mỗ không qua được, cho dù ngươi chết thì Bích Huyết minh vẫn không đủ khả năng kháng cự với Tam Phật đài. Ngươi nên hiểu lời Hàn mỗ.

Nói xong bỏ đi.

Lần này không ai ngăn cản chàng nữa.

Đưa mắt nhìn theo bóng Hàn Tùng Linh chậm rãi đi khuất vào màn đêm, Càn Khôn Nhất Cái mới quay lại, buông tiếng thở dài hỏi :

- Phu nhân vẫn kiên quyết lấy mạng Tang mỗ?

Nộ Phong Quái Nữ hỏi lại :

- Thế nào? Ngươi hỏi hận?

Càn Khôn Nhất Cái trầm giọng đáp :

- Phu nhân, lão hóa tử sống mấy chục năm qua không có gì phàn nàn. Tự nhận mình chưa làm điều gì quá đáng để bị coi là thương thiên hại lý, chỉ ngày đêm tính toán cho bản thân mình mà thôi. Đương nhiên ích kỷ sinh ra có lúc hại nhân. Cho đến bây giờ hai chữ danh và lợi đều không đạt được.

Đêm nay sự việc vừa diễn ra, Tang mỗ đột nhiên tỉnh ngộ. Vì thế lão hóa tử bây giờ lại không muốn chết nữa, nhưng không phải tiếc mạng sống mà muốn làm một chút gì đó cho thuận thiên ứng nhân. Coi như muốn chuộc lại lỗi lầm.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương ngạc nhiên nhìn Càn Khôn Nhất Cái, xem ra giọng nói và thái độ của lão đầy chân thành, không có chút gì giả dối. Bà ta tò mò hỏi :

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay. Tang Vô Kỵ ngươi biết mình quá già cho một sự đòi đòi rồi không?

Càn Khôn Nhất Cái nghiêm nghị đáp :

- Phu nhân, cũng có lúc nào đó người ta chợt tỉnh ngộ.

- Ai làm cho ngươi tỉnh ngộ? Hàn Tùng Linh?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu :

- Không sai! Chính là Hàn Tùng Linh.

Nộ Phong Quái Nữ tỏ ra hoài nghi :

- Hắn còn ít tuổi như thế mà đủ sức làm cho ngươi biến đổi hoàn toàn như thế, ngươi không thấy hồ thẹn hay sao?

- Người có chí không cần tuổi cao. Phu nhân, lão hóa tử không thấy mình có gì đáng hổ thẹn cả.

Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh trong tay mẫu thân chợt cự mình, hình như đã bắt đầu tỉnh lại.

Nàng nhấp nháy làn mi rồi mở mắt ra nhìn vào bóng đêm mờ lung, cũng u ám như nỗi lòng nàng.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương cúi xuống quan thiết hỏi :

- Linh nhi! Linh nhi! Con cảm thấy trong người như thế nào?

Nàng vùng khỏi tay mẫu thân nhảy xuống đất cát giọng lạnh băng :

- Hải nhi không sao.

Giọng nói như phát ra từ một thế giới vô thức, không có sức sống, không có tình cảm.

Phàn Mai Phương lo lắng hỏi :

- Linh nhi! Con sao thế?

Quách Tổ Linh nhắc lại :

- Hải nhi không sao.

Phàn Mai Phương vô cùng lo lắng hoang mang, nhưng không biết làm thế nào.

Càn Khôn Nhất Cái rất hiểu nỗi lòng đau đớn của thiếu nữ, nhẹ giọng nói :

- Cô nương, Hàn Tùng Linh không có chết.

Quách Tổ Linh giật mình quay sang nhìn lão khuất cái với ánh mắt đầy hoài nghi.

Phàn Mai Phương bấy giờ mới hiểu ra, vội nói :

- Linh nhi, lão hóa tử nói không sai. Nó còn chưa chết.

Quách Tổ Linh chậm rãi quay sang nhìn vào đồng tử thi, ở đó quả thật không có Hàn Tùng Linh.

Mặc dù biết lời Càn Khôn Nhất Cái là sự thật, nhưng điều đó vẫn không làm vui đi sự u sầu trong lòng nàng.

Nàng biết rằng Hàn Tùng Linh bị thương rất nặng, đi khỏi đây là tránh phải sự hấp hối trước mặt người khác, tuyệt đối không thể sống mà thoát khỏi chốn hoang vu giá rét này.

Chừng như hiểu ý nàng, Càn Khôn Nhất Cái lại nói :

- Tuy Hàn Tùng Linh không chết, nhưng lão hóa tử đoán rằng, tuyệt đối không thể quay về được tới chỗ bằng hữu mình.

Giọng Quách Tổ Linh nhẹ như hơi thở :

- Phải! Chẳng tuyệt đối không thể sống mà về được. Nếu không các người quyết không để chàng đi.

Phàn Mai Phương vội nói :

- Linh nhi! Mẹ không có ý để nó chết và không hy vọng như thế. Thật mà! Bởi vì bây giờ mẹ hiểu ra mọi việc rồi.

Giọng Quách Tổ Linh rất lãnh đạm :

- Mẹ! Đáng ra hải nhi không nên nói ra câu đó.

Nói xong bật ho một tràng, một bãi máu trào ra thấm ướt cả ngực áo trắng.

Nàng quay lưng lại mẫu thân nên Phàn Mai Phương không nhìn thấy, nhưng Càn Khôn Nhất Cái thì thấy rõ.

Lão tỏ ra quan thiết nói :

- Cô nương, nỗi đau lòng là thứ bệnh rất nguy hiểm. Có thể tình cảnh còn chưa tới mức tuyệt vọng đâu. Có thể chúng ta vẫn còn khả năng cứu vãn.

Phàn Mai Phương biến sắc hỏi :

- Tang Vô Ky! Người nói thế là có ý gì?

Cần Khôn Nhất Cái trầm giọng nói :

- Phu nhân có lẽ đến lúc này vẫn chưa hiểu tâm tính của lệnh ái.

Phàn Mai Phương xẵng giọng :

- Người hiểu hay sao?

Cần Khôn Nhất Cái chậm rãi đáp :

- Không ai hiểu lòng nhi nữ bằng mẫu thân. Đương nhiên lão hóa tử cũng không hiểu. Nhưng bây giờ Tang mỗ nhìn ra sự thật.

Quách Tổ Linh đưa tay lau máu dính trên môi. Cử động đó làm Phàn Mai Phương chú ý, bước lên một bước nhìn thấy ngực áo nhi nữ mình nhuộm máu tươi.

Bà ta biến sắc, vội ôm lấy Quách Tổ Linh, gấp giọng hỏi :

- Linh nhi! Linh nhi! Con sao thế?

Quách Tổ Linh đẩy mẫu thân ra hồ hững đáp :

- Con không sao.

Vẫn ba tiếng lạnh lùng đó làm Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương cảm thấy hụt hẫng như đang rơi vào vực thẳm.

Cần Khôn Nhất Cái thờ dãi nói :

- Phu nhân, bây giờ không phải lúc tra gốc tìm rễ. Thực ra việc đó rất rõ ràng. Chúng ta nên có hành động.

Nộ Phong Quái Nữ hoang mang hỏi :

- Hành động? Hành động gì?

- Tìm Hàn Tùng Linh.

Nộ Phong Quái Nữ sững người ra chốc lát rồi nhú mày nói :

- Đêm tối như bùng, giữa rừng hoang vô tận này làm thế nào mà tìm được hắn?

Cần Khôn Nhất Cái bình thản đáp.

- Phu nhân, Hàn Tùng Linh lưu lại vết máu. Chúng ta dễ dàng tìm được.

Nộ Phong Quái Nữ chột hỏi :

- Người cũng đi ư?

Cần Khôn Nhất Cái cười đáp :

- Nếu phu nhân thấy lão hóa tử giúp được chút gì, Tang mỗ nguyện ý đi theo hai vị.

Nộ Phong Quái Nữ nói :

- Tang Vô Ky, có lẽ người thay đổi thật rồi.

Cần Khôn Nhất Cái thờ dãi đáp :

- Chỉ sợ rằng quá muộn.

- Lão hóa tử, không muộn đâu!

- Đa tạ phu nhân đã an ủi.

Rồi quay người nói :

- Phu nhân, cô nương, chúng ta đi thôi. Hy vọng còn chưa trễ quá. Nếu không suốt đời còn lại, lão hóa tử sẽ ôm mối hận vì chuyện này.

Ba người dò dẫm bước đi.

Máu nhỏ trên mặt tuyết nhìn thật rất rõ, vì thế chẳng mất nhiều công sức, họ đã tìm được Hàn Tùng Linh nằm bất tỉnh cách hiện trường chỉ năm mươi trượng.

Cả ba người thoạt tiên đứng ngậy ra. Có lẽ trong tiềm thức của mỗi người, thiếu niên kiêu hãnh và lạnh lùng này không bao giờ rơi vào tình cảnh thương tâm như thế.

Quách Tổ Linh lão đảo bước tới quỳ xuống bên người Hàn Tùng Linh cố sức lật ngửa chàng lên, đôi mắt kiêu diễm nhìn trân trân vào khuôn mặt tuấn tú dường như đã không còn sinh khí nữa, tay run run cầm lấy hai bàn tay lạnh giá, thảm thiết nói :

- Tùng Linh! Trong tiềm thức thiếp chàng là rồng bay hổ cuộc, làm sao bây giờ rơi vào thảm cảnh tang thương như thế? Người ta nhận xét chàng là kẻ hung tàn, như thiếp biết rằng chàng quá nhân từ, nếu không thì đâu đến nỗi bị hạ người hèn hạ đẩy tới bước này.

Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phuong hiểu rằng trong quan niệm của ái nữ lúc này, mình cũng thuộc vào số “hạng người hèn hạ” đó. Tuy rằng đáng ra nữ nhi không nên quy kết tội cho mình như thế, nhưng mặt khác lại nhận ra đó là sự thực.

Bà đã lấy oán báo ân, góp phần đẩy Hàn Tùng Linh vào chỗ chết, không phải thế sao?

Nộ Phong Quái Nữ cũng tới quỳ xuống bên ái nữ, dịu giọng :

- Linh nhi, con hãy tránh ra. Để mẹ xem thương thế nó ra sao, rồi còn tìm cách cứu chữa.

Quách Tổ Linh lạnh giọng nói :

- Chẳng lẽ mẹ mong chàng sống hay sao?

Phàn Mai Phuong run giọng hỏi :

- Linh nhi! Chẳng lẽ con không tin mẹ?

Quách Tổ Linh nhìn sang mẫu thân nói :

- Tầm nhìn của mẹ quá xa, tính toán cũng quá sâu xa. Chẳng phải hài nhi không tin mẹ, chỉ là hài nhi quá thiên cận, nhưng lại không muốn và không thể sửa chữa. Con biết mình làm như thế là bất hiếu, nhưng cũng đành như vậy thôi.

Phàn Mai Phuong nói :

- Con đã không nhìn lầm nó.

Quách Tổ Linh nghi hoặc hỏi :

- Thật vậy sao?

Phàn Mai Phuong gạt đầu :

- Đó là sự thật, mẹ đã sai lầm. Mẹ đã lấy lẽ thường tình để đánh giá về thiếu niên trung hậu và đáng quý này, lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử nên đã phạm phải sai lầm. Giờ mẹ sẽ làm mọi cách để sửa chữa sai lầm đó.

Quách Tổ Linh buông tay chàng ra.

Không kể gì người Hàn Tùng Linh đầy máu me, Phàn Mai Phuong bế chàng vào lòng rồi ấn một tay lên ngực.

Càn Khôn Nhất Cái bước lại gần hỏi :

- Phu nhân, tình hình như thế nào?

Phàn Mai Phuong trầm giọng đáp :

- Tuy còn chưa tới mức nguy hiểm tính mạng, nhưng để bình phục, chi e phải mất ít ra là ba tháng...

Vội về mặt ngưng trọng, Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu nói :

- Phu nhân có biết ba tháng là thế nào không? Trong thời gian đó, không ai đủ khả năng bảo vệ nó thoát khỏi sự truy sát của Tam Phạt đài. Nhất định chúng không bỏ qua cơ hội này đâu.

Phản Mai Phương gật đầu đáp :

- Ta biết. Nhưng không còn cách lựa chọn nào khác. Ta thấy rằng chúng ta cứ mạng nó về Bạch Vân trang rồi dốc tận sức của bốn phái bảo vệ cho nó.

Càn Khôn Nhất Cái lắc đầu nói :

- Phu nhân! Chúng ta không thể đưa nó tới Bạch Vân trang được.

Phản Mai Phương ngạc nhiên nói :

- Vì sao?

Lúc này Quách Tổ Linh bắt đầu quan tâm đến cuộc tranh luận giữa hai người.

Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Phu nhân, nếu tôi nói ra, không biết phu nhân có tin không?

- Người nói xem?

- Hiện giờ ở Bạch Vân trang, ngoài một số thủ hạ thân tín và gia nhân của Quách gia, số còn lại đều bị Tam Phật đài thao túng.

Phản Mai Phương giật mình hỏi :

- Tang Vô Kỵ! Người nói bậy bạ gì thế?

- Phu nhân, Tang mỗ không nói sai đâu! Hầu hết đệ tử bây giờ đều nghe theo lệnh của ba vị Đường chủ.

Phản Mai Phương hỏi :

- Nếu vậy thì việc ở Thúy Tùng viên người giải thích thế nào? Đừng quên rằng ở đó, chúng ta tiêu diệt một bộ phận chủ lực của chúng.

Càn Khôn Nhất Cái đáp :

- Đó cũng nằm trong ý đồ của Tam Phật đài mà thôi. Nếu ba vị Đường chủ lúc đó hợp tác với Triệu Tông Nguyên, quả thật Tam Phật đài có tăng thêm thực lực nhưng lại bị Bang chủ và phu nhân nghi ngờ. Thực ra chúng ta chỉ tiêu diệt lực lượng thứ yếu mà thôi, cả Triệu Tông Nguyên và hai tên trong Thất đại sứ giả là chết dưới tay Hàn Tùng Linh.

Phản Mai Phương hỏi :

- Nói như người là chúng hy sinh Thúy Tùng viên để nhằm mục đích lấy lòng tin của phu nhân chúng ta?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu :

- Đúng như vậy. Nhưng sự thực, nếu lúc đó chúng không chế được Hàn Tùng Linh thì không cần làm thế.

Phản Mai Phương hỏi tiếp :

- Chúng biết rõ việc chúng ta đối đầu với Bích Huyết minh hay sao?

- Không những biết mà chúng cố tìm cách khoét thêm mâu thuẫn. Phu nhân thử nghĩ xem, chuyện xảy ra tới nay, nếu Hàn Tùng Linh không có lòng nhân từ, võ công xuất chúng, nghị lực phi thường thì chúng đã hoàn toàn thực hiện được mưu đồ rồi, đúng vậy không?

Phản Mai Phương phẫn hận nói :

- Không sai! Chúng xua hổ cắn sói, mưu kế thật độc ác! Nếu không có người và Linh nhi thì chúng đã thành công mỹ mãn rồi!

Tới đó bà ta thở dài nói :

- Dù sao thì chuyện đó cũng thành quá khứ. Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Theo lão hóa tử suy đoán thì trước khi xác định Hàn Tùng Linh đã chết hay chưa, đối phương không dám có hành động gì. Xin phu nhân đừng giận, vì sự thực trong toàn võ lâm Tam Phật đài chỉ kiêng kỵ một mình Hàn Tùng Linh thôi.

Phản Mai Phương nói :

- Trước khi gặp Hàn Tùng Linh, ta không tin lời người đầu. Nhưng bây giờ thì bốn phu nhân hoàn toàn tin vào điều đó. Tang Vô Kỵ, bây giờ người nói xem chúng ta nên làm gì?

Cần Khôn Nhất Cái đáp :

- Theo lão hóa tử biết thì hiện giờ có một người trong Tam Phật đài đã tới đây, cùng đi với hắn tất không ít cao thủ. Chúng ta không đủ khả năng kháng cự với lực lượng đó.

Phàn Mai Phương nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách đưa Hàn Tùng Linh về với bằng hữu của nó ở Bích Huyết minh mà thôi. Sau khi gặp nhau, chúng ta sẽ nói rõ quan điểm, rồi sẽ cùng nhau hợp lực đối phó với Tam Phật đài.

Cần Khôn Nhất Cái thở dài nói :

- Theo lão hóa tử biết thì Bích Huyết minh tuy có những cao thủ như Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, nhưng chừng đó không đủ để đối phó với Tam Phật đài. Nhất định chúng không bỏ qua cơ hội này để hạ sát Hàn Tùng Linh. Tuy vậy lúc này chỉ e đó là giải pháp duy nhất.

Phàn Mai Phương liền hạ quyết tâm :

- Dốc tận khả năng, nếu không đủ thì đành nghe theo mệnh trời vậy! Việc này không thể chậm trễ, bốn phu nhân sẽ cho Hàn Tùng Linh uống hai viên linh dược trị thương rồi tính sau.

Vừa lúc ấy ngoài cửa rừng chợt có tiếng người gọi to :

- Hàn minh chủ! Hàn minh chủ ở đâu?

Chỉ lát sau có bốn nhân ảnh lướt tới, từ trên không một người nói :

- Ở đây có người!

Lập tức bốn nhân ảnh kia đáp xuống không nói lời nào tạo thành thế bao vây.

Cần Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ không lạ, bốn người này gồm có Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Bạch Phong công chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Vừa thoáng thấy Hàn Tùng Linh nằm mê man bất tỉnh trong tay Phàn Mai Phương, Bạch Phong công chúa mặt tái nhợt đi.

Rút Hắc trường tiên cầm lăm lăm trong tay, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long bước lên sừng sộ quát :

- Tha Minh chủ chúng ta ra!

Biết rằng không thể vại lời có thể hóa giải được hiểu lầm, Cần Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ vội nói :

- Vân Phi Long! Đừng lỗ mắng! Lão hóa tử khuyên người hãy bình tĩnh. Nếu không...

Trước sự an nguy của Minh chủ, Lôi Điện Truy Hồn xem ra còn biết nhường nhịn lùi lại hỏi :

- Các người định làm gì?

Cần Khôn Nhất Cái trầm giọng nói :

- Không làm gì cả, chỉ muốn giải thích cho các người hiểu rõ đầu đuôi. Lão hóa tử muốn song phương không động đến binh đao.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân lạnh lùng nói :

- Lão hóa tử! Chủ nhân ta đã nhìn rõ tâm địa người từ lâu. Chẳng qua vì lòng nhân từ mà tha mạng cho người. Không ngờ vì nguyên nhân đó mà gieo mầm họa xảy ra thảm biến hôm nay, nghĩ lại thật đau lòng!

Cần Khôn Nhất Cái nghiêm giọng trả lời :

- Không sai. Quả thật Hàn minh chủ vì lòng nhân từ mà mang họa. Nhưng chưa đến mức phải trả giá. Cũng do nhân từ mà tới nay còn chưa chết.

Bạch Phong công chúa chợt bước về phía Phàn Mai Phương nói :

- Xin phu nhân thả chàng ra đưa cho tiểu nữ, được không?

Phản Mai Phương bị choáng ngợp trước sắc đẹp của nàng, buột miệng hỏi :

- Cô nương là ai?

- Tiểu nữ là Bạch Phong

Phản Mai Phương “À!” một tiếng hỏi :

- Bạch Phong công chúa, chủ nhân Âm Mộng cốc?

- Vâng - Hàn Tùng Linh là người thế nào của ngươi?

Bạch Phong đáp :

- Còn chưa phải là người thế nào cả. Nhưng chúng tôi đã thề ước với nhau rằng sống chết chẳng phân ly. Lúc này chàng đang ở trong tay bà. Phu nhân, Bạch Phong tự biết rằng chỉ có cách phụng giá tự giao chàng ra, tiểu nữ không còn cách nào khác để giành được mạng sống của chàng nữa. Và do đó phu nhân lại có thể giết Bạch Phong một cách rất dễ dàng.

Phản Mai Phương nhíu mày hỏi :

- Ngươi định nói rằng mình sẽ không kháng cự?

Bạch Phong lại tiến thêm một bước, dang hai tay ra nói :

- Vâng! Xin phu nhân tự định đoạt tính mạng Bạch Phong.

Phản Mai Phương lại nhìn sang ái nữ, thấy cả hai vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần này mặt đều tối sầm lại như nhau, tựa hồ đối với họ thế gian đã mất hết ánh sáng và niềm vui, chỉ còn lại bóng đen ảm đạm.

Trong lòng bấn loạn không biết nên xử trí thế nào, Phản Mai Phương thờ dãi nói :

- Bạch Phong cô nương, ta đang muốn cứu trị cho Hàn Tùng Linh chứ không định hại nó đâu.

Bạch Phong hoài nghi hỏi :

- Thật vậy ư?

Không chỉ có nàng hoài nghi mà cả ba nam nhân vừa tới cũng không tin đó là sự thực. Mặc dù chưa tìm ra đối sách, nhưng đều có sẵn ý niệm thù địch, chỉ chờ nổ ra thôi.

Phản Mai Phương gật đầu :

- Thật. Có lẽ cô nương chưa tin ngay được. Nói thật tình ngay bản thân ta chỉ mới cách đây nửa canh giờ cũng không ngờ mình sẽ nói ra câu đó. Nhưng gió giục mây vần. Bạch Phong cô nương, có rất nhiều việc mà người ta không thể ngờ tới.

Bạch Phong chưa nói gì thì nghe Từ Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà lên tiếng :

- Phu nhân có thể cho biết vì cơ duyên nào mà phu nhân thay đổi ý định ban đầu không?

Phản Mai Phương không chút do dự trả lời ngay :

- Có thể. Nhưng trước mắt ta phải tìm cách cứu chữa cho Hàn Tùng Linh đã. Lão hóa tử sẽ kể rõ mọi việc cho các ngươi biết.

Rồi nhìn ái nữ nói :

- Linh nhi, con cũng tới giúp chúng ta một tay.

Bạch Phong hiểu rằng chúng ta là bao gồm mình trong đó, niềm tin tăng lên không ít.

Quách Tổ Linh nhát nhát làm theo.

Cần Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỳ hiểu rằng sự căng thẳng đã đi qua, yên tâm hơn rất nhiều, đem kể lại đầu đuôi câu chuyện cho bọn Lôi Điện Truy Hồn nghe.

Sau khi dùng khăn thấm tuyết lau sạch các vết thương trên người Hàn Tùng Linh, Nộ Phong Quái Nữ Phản Mai Phương nhìn Bạch Phong nói :

- Linh được trị thương của ta tuy công hiệu nhưng được lực phát huy chậm, vì thế Hàn Tùng Linh sẽ phải nằm tĩnh dưỡng một thời gian khá dài, đó là điều mà ta đang lo nghĩ.

Bạch Phong công chúa chợt hỏi :

- Phu nhân, không biết Thiên Niên Linh Chi có thể giúp được gì cho chàng không?

Phàn Mai Phương bật hỏi :

- Cô nương có ư?

Bạch Phong hỏi lại :

- Phu nhân, có công hiệu hay sao?

Phàn Mai Phương nói :

- Thiên Niên Linh Chi là vật kỳ trân dị bảo có thần hiệu cải tử hồi sinh, sao lại không công hiệu? Nhưng thần dược đó chỉ do kỳ duyên mà được chứ không thể cầu, biết đi đâu mới tìm được?

Bạch Phong công chúa cả mừng đáp :

- Phu nhân, tiểu nữ có!

Phàn Mai Phương mở to mắt hỏi :

- Thật ư?

Bạch Phong công chúa lấy ra chiếc hộp nhỏ bằng đá trao cho Phàn Mai Phương. Bà ta đưa tay run run cầm lấy mở ra, quả nhiên thấy còn bảy phiến lá màu hồng còn tươi.

Phu nhân cố nén xúc động nói :

- Đúng là Thiên Niên Linh Chi rồi! Cô nương do đâu mà có vậy?

Bạch Phong đáp :

- Đây là vật của Tùng Linh, tiểu nữ không hỏi rõ. Có lẽ đây cũng là kỳ duyên mà ông trời dành cho Hân Kiếm môn.

Phàn Mai Phương nhìn nàng hỏi :

- Là vật của Hân Tùng Linh sao lại ở trên mình cô nương?

Quách Tổ Linh chợt lên tiếng :

- Mẹ sao còn hỏi thế? Người ta đã là đồng mệnh duyên ương...

Bạch Phong đỏ mặt nói :

- Không phải thế đâu! Hai tháng trước Tùng Linh trao cho một tỳ nữ của Bạch Phong, coi như đó là một sự trả ơn. Nha đầu cho tiểu nữ uống vào hai lá, sau đó thấy công lực mình tăng tiến gấp nhiều lần, Bạch Phong tra vấn, nha đầu kia mới thú nhận. Từ đó tiểu nữ cất trong người không dùng tới nữa.

Phàn Mai Phương nói :

- Bây giờ đã có thần dược này, chúng ta không cần lo lắng nữa. Nào, hai người hãy đỡ lấy nó để ta tra thuốc.

Hai thiếu nữ đẹp bỏ mọi hiềm nghi đối với nhau, cùng đỡ lấy Hân Tùng Linh.

Phàn Mai Phương lấy hai phiến lá dùng chường tâm bóp nát rồi bỏ vào miến Hân Tùng Linh, tay kia bóc sẵn một nắm tuyết dùng nhiệt khí truyền vào cho tan thành nước cho chàng uống vào.

Bạch Phong công chúa hỏi :

- Phu nhân, hai lá có đủ không?

Phàn Mai Phương đưa tay ấn vào huyệt Mệnh Môn Hân Tùng Linh, cười đáp :

- Thứ kỳ trân dị bảo này, ngay đến một nửa phiến đã khó cầu, thế mà nay cho uống tới hai lá, sao còn chưa đủ?

Bạch Phong đỏ mặt nói :

- Phu nhân, tiểu nữ chỉ mong chàng hồi phục ngay.

Phản Mai Phương nói :

- Theo ta như thế là đủ, nếu chờ một lúc mà Hàn Tùng Linh chưa bình phục hẳn thì sẽ cho uống tiếp cũng được. Bây giờ hai người cứ đỡ lấy nó, ta truyền cho nó một ít nội lực để thần dược mau chóng phát huy công hiệu.

Lúc đó Càn Khôn Nhất Cái đã kể hết cảnh ngộ Hàn Tùng Linh gặp phải cho bọn Lôi Kiếm Truy Hồn nghe.

Màn đêm trở lại yên tĩnh.

* * * * *

Bầu trời phương đông ửng hồng. Trên mặt đất bóng tối lui dần. Gió cũng dịu bớt.

Hàn Tùng Linh rên lên một tiếng, nhấp nháy làn mi rồi mở mắt ra.

Tuy mặt chàng vẫn còn tái xanh nhưng không có vẻ chết chóc đáng sợ như trước nữa.

Đầu tiên chàng cảm thấy Phản Mai Phương ngồi bên tựa ngay trên mặt tuyết trước mặt mình, mặt trắng nhợt, mồ hôi toát ra như tắm, sau đó mới thấy hai thiếu nữ đỡ hai bên người mình là Bạch Phong công chúa và Tuyết Hiệp Quách Tố Linh.

Hàn Tùng Linh lập tức hiểu ra có sự, nhưng hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn biến thế này.

Chàng nhìn Phản Mai Phương hỏi :

- Phu nhân cứu tại hạ ư? Vì sao chứ?

Phản Mai Phương lắc đầu đáp :

- Đó chính là người tự cứu mình đấy. Ta chỉ giúp vào đó một tay thôi.

Hàn Tùng Linh nói :

- Tại hạ sau khi rời khỏi hiện trường đã biết rất rõ tình cảnh của mình. Phu nhân, Hàn mỗ không có khả năng tự cứu.

- Người định nói là không đủ sức tự vệ?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không. Cho dù không bị ai xâm hại, tôi cũng không đủ sức quay về.

Phản Mai Phương hỏi :

- Người luôn có một vị tín sứ ngày đi vạn dặm kia mà?

Hàn Tùng Linh thốt hỏi :

- Tuyết Nhi ư?

Bạch Phong công chúa nói :

- Nó bay về báo cho chúng tôi biết.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn bọn Lôi Kiếm Truy Hồn hỏi :

- Bốn vị đến đây trước hay sau?

Bạch Phong lắc đầu :

- Không, khi chúng tôi đến thì phu nhân đang lau rửa vết thương cho chàng.

Hàn Tùng Linh lại nhìn Bạch Phong Quái Nữ Phản Mai Phương bằng ánh mắt mờ mịt hỏi :

- Phu nhân, vì sao lại thế?

Phản Mai Phương đưa tay lau mồ hôi trán rồi đứng lên, cười đáp :

- Mọi việc đều có nguyên nhân của nó. Nhưng lúc này người chưa nên biết vội, hãy tự hành công trị thương đi, sau đó người sẽ biết tất cả những gì mà mình muốn biết.

Tứ Tuyệt thư sinh cũng nói :

- Minh chủ, phu nhân nói rất đúng. Bây giờ chúng ta đã ở chung một trận tuyến rồi. Việc cần kíp nhất bây giờ là Minh chủ mau chóng hồi phục, sau đó chúng ta mới có thể bắt tay vào hành động.

Hàn Tùng Linh thoát khỏi vòng tay hai thiếu nữ, ngồi xuống hành công.

Phản Mai Phương trao hộp đựng Linh Chi lại cho Bạch Phong công chúa, nàng nhìn Quách Tổ Linh nói :

- Xin phu nhân hãy cho Quách cô nương uống vào một lá...

Mắt Phản Mai Phương chợt sáng lên. Tình mẫu tử, chẳng ai không muốn con mình thoát khỏi trạng thái thể lương tiêu tụy này.

Quách Tổ Linh phát hoảng nói :

- Công chúa! Như thế không được! Tổ Linh sao dám...

Bạch Phong ôn tồn nói :

- Xin cô nương đừng phản đối. Tôi biết cô nương bị tâm bệnh rất nặng, ngực áo đầy máu thế kia...

Quách Tổ Linh đỏ mặt nói :

- Từ nay... tôi sẽ bình phục nhanh thôi!

Nàng nói vậy là thực tình, Hàn Tùng Linh đã hồi phục, với sự việc hôm nay, nhất là sự thay đổi của mẫu thân, hy vọng chàng không lạnh lùng với mình như trước, nỗi u hoài sẽ qua đi...

Bạch Phong nói :

- Quách cô nương, Quan nhị ca vừa nói bây giờ chúng ta đang ở chung một trận tuyến, có thể sau khi Hàn Tùng Linh bình phục, chúng ta phải bước vào cuộc kịch chiến ngay. Chẳng lẽ cô nương không hy vọng được chiến đấu bên chàng?

Câu sau cùng của Bạch Phong công chúa là sự đảm bảo chắc chắn nhất cho niềm hy vọng của Quách Tổ Linh.

Tuy lòng mừng khôn tả nhưng nàng vẫn từ chối :

- Dù sao Tổ Linh cũng không uống đâu.

Nàng nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Tùng Linh ngoại thương rất nặng. Vừa rồi có thể nội thương đã bình phục, nhưng ngoại thương nhiều như thế...

Tứ Tuyệt thư sinh chợt nói :

- Ngoại thương của Minh chủ chưa cần chữa trị ngay đâu.

Quách Tổ Linh ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

Tứ Tuyệt thư sinh trả lời về bí ẩn :

- Nội thương có thể giấu, nhưng ngoại thương chỉ cần nhìn qua là biết ngay.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tò mò hỏi :

- Lão nhị! Tại sao phải giấu?

Tứ Tuyệt thư sinh cười nói :

- Đó chỉ mới là ý của tiểu đệ, lát nữa cần hỏi thêm Minh chủ xem quyết định thế nào. Xin Quách cô nương cứ uống vào đi!

Bạch Phong công chúa chùng như đã đoán biết diệu kế của Tứ Tuyệt thư sinh, bắt ép Quách Tổ Linh uống thần dược.

Phản Mai Phương thấy thái độ Bạch Phong công chúa rất chân thành, hơn nữa trong hộp vẫn còn bốn năm lá, liền nhìn Bạch Phong chấp tay nói :

- Công chúa đã có thành ý như vậy, Phản Mai Phương xin thay lời tiểu nữ hết lòng cảm tạ!

Quách Tổ Linh hốt hoảng nói :

- Mẹ...

Giọng Bạch Phong trách móc :

- Chẳng lẽ cô nương không thật muốn sát cánh bên Tùng Linh của chúng ta?

Quách Tổ Linh không thể từ chối đành để mẫu thân lấy một phiến Thiên Niên Linh Chi.

Nàng uống xong thì Hàn Tùng Linh cũng vừa vận công xong đứng lên.

Bạch Phong hỏi :

- Chàng thấy thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Ta bình phục rồi!

Bạch Phong nói :

- Quan nhị ca muốn chàng từ từ sẽ chữa trị ngoại thương, chàng thấy thế nào?

Hàn Tùng Linh nhìn Tứ Tuyệt thư sinh nghĩ ngợi một lúc rồi đáp :

- Chút ngoại thương không có gì đáng ngại. Ý của Quan nhị ca rất hay, cứ để nguyên trạng thế này sẽ có tác dụng hơn.

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Đúng là để nguyên dạng thì rất có tác dụng, chỉ làm Minh chủ đau đớn hơn thôi.

Hàn Tùng Linh lắc đầu cười đáp :

- Nhị ca, không sao đâu. Tiểu đệ còn chưa biết nội tình, xin nhị ca hãy nói ra kế hoạch của mình cho mọi người nghe đi!

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Bây giờ bốn tọa sẽ nói rõ tình hình, sau đó xin đề xuất kế hoạch của mình, nếu mọi người có gì bổ cứu hãy góp ý thêm.

Y đem những gì mà Càn Khôn Nhất Cái biết kể ra một lượt xong nói :

- Kế hoạch của bốn tọa là muốn để Minh chủ mạo hiểm một lần. Một khi Tam Phật đài biết tin Minh chủ rơi vào tay Bắc Hải bang ắt sẽ cho người tới thương lượng. Theo Tang tiên bối khẳng định thì hiện giờ đa số đệ tử Bắc Hải bang đã theo hai tên Đường chủ chống lại bốn bang. Như vậy là Tam Phật đài tin chắc rằng Bắc Hải bang đã nằm trong tay mình. Không biết Bạch phu nhân nhận định thế nào về tin tức này?

Phản Mai Phương đáp :

- Sự thực thì ba tên Đường chủ từ lâu đã cấu kết với nhau, tuy nhiên còn chưa có chứng cứ gì để kết luận chúng phản bội bốn bang. Nhưng bây giờ Lục Chi Ngân Điện Liêu Nguyên đã lộ mặt, hạ độc thủ đối với khuyển tử, hai tên Đường chủ kia cùng một giuộc vạ. Còn các đệ tử, có thể Tang Vô Kỵ nói có lý.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Quan nhị ca cho rằng Tam Phật đài sẽ hành động như thế nào?

Tứ Tuyệt thư sinh đáp :

- Bốn tọa cho rằng tuy chúng tin chắc vào thành công, nhưng Bắc Hải bang là một đại bang phái nên chúng không dám khinh suất, đặt biệt khi biết có Minh chủ ở đó. Bởi vì nếu cuộc chiến quyết định này mà không thành, hai phái Bích Huyết minh và Bắc Hải bang sẽ hợp tác với nhau, đối với chúng càng thêm bất lợi.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Nhị ca nghĩ vậy rất đúng. Nhưng muốn đánh tan âm mưu kẻ thù, Bắc Hải bang và chúng ta nên thành thực hợp tác với nhau.

Nói xong đưa mắt nhìn Nộ Phong Quái Nữ dò hỏi.

Vị Bang chủ phu nhân nói :

- Việc này tôi sẽ đảm trách, bây giờ Quan đại hiệp hãy nói kế hoạch cụ thể xem.

Tử Tuyết thư sinh nói :

- Kế hoạch cũng đơn giản thôi. Phu nhân và Tang tiền bối sẽ nói thác ra rằng vì Minh chủ đã thương lệnh lạng nên đã liên thủ đánh trọng thương Minh chủ, định giết nhưng vì...

Tôi đó dừng lại không nói tiếp nữa, liếc nhìn Quách Tổ Linh.

Phàn Mai Phương hỏi :

- Quan đại hiệp, vì sao?

Tử Tuyết thư sinh lúng túng nói :

- Tại hạ muốn bịa ra một lý do thích hợp, nhưng có chỗ nào không phải, chỉ sợ phu nhân trách cứ...

Phàn Mai Phương thấy Tử Tuyết thư sinh thỉnh thoảng nhìn nhị nữ mình phần nào hiểu tâm ý đối phương, trịnh trọng nói :

- Vì đại kế, dù có điều gì không đúng, chúng ta không nên câu chấp. Hơn nữa đây chỉ là lý do giả định thôi.

Tử Tuyết thư sinh nói :

- Phu nhân đã nói thế, vẫn bối thấy yên tâm rồi. Lý do đưa ra là phu nhân muốn giết Minh chủ nhưng lệnh ái không đồng ý.

Quách Tổ Linh nghe nói đỏ bừng mặt nhưng không phản kháng.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói :

- Nhị ca! Muốn nói gì thì cũng nên suy tính cho kỹ, cho dù giả thiết cũng không được nói linh tinh.

Tử Tuyết thư sinh đáp :

- Minh chủ, bản tọa đã suy nghĩ việc này rất lâu. Nhưng ngoài lý do đó ra, bản tọa không tìm được lý do thích hợp.

Phàn Mai Phương chợt buông tiếng thở dài nói :

- Suy cho cùng thì Quan đại hiệp nói điều đó cũng là sự thực.

Hàn Tùng Linh và mọi người thấy bà ta bất chấp thân phận uy nghiêm của mình và lòng kiêu hãnh của ái nữ mà thừa nhận câu đó, trong lòng thêm tin phục.

Tử Tuyết thư sinh cảm kích nói :

- Đa tạ phu nhân!

Phàn Mai Phương xua tay nói :

- Không cần cảm ơn ta. Quan đại hiệp, bản phu nhân biết nói ra điều này là bất lợi cho ta và tiểu nữ. Nhưng nếu cần hy sinh để đánh bại cừu nhân thì đó là sự hy sinh chính đáng. Mặt khác sự thật vẫn là sự thật.

Bạch Phong công chúa nói :

- Xin đa tạ bá mẫu đã ưu ái Tùng Linh.

Phàn Mai Phương nói :

- Không phải ta ưu ái Tùng Linh mà chính cô nương đã ưu ái tiểu nữ. Lão thân ta cần cảm ơn cô nương mới phải.

Bạch Phong nói :

- Nếu được bá mẫu đồng ý, Bạch Phong muốn vĩnh viễn ở bên lệnh ái, coi Linh tỷ như chị ruột của mình.

Phản Mai Phương nắm chặt tay Bạch Phong nói :

- Hải tử! Cháu quả xứng đáng là một kỳ nữ. Ngay cái nhìn đầu tiên ta đã nhận ra cháu khác hẳn những nữ nhân khác. Thật khó tin một nữ nhân xinh đẹp như tiên nữ giáng trần lại không chút kiêu ngạo và đầy lòng vị tha và cao thượng như thế! Hải tử! Trời ban cho con sắc đẹp tuyệt trần và đức tính cao cả đó, tiểu nữ so với con thì kém xa lắm!

Bạch Phong thẹn thùng đáp :

- Xin bá mẫu đừng nói thế, diệt nữ không dám..

Phản Mai Phương cười nói :

- Ta nói đều là sự thật cả.

Rồi quay sang Quách Tổ Linh bảo :

- Linh nhi, hãy đến với muội muội của con đi!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thấy vậy tới bên Tứ Tuyệt thư sinh thì thầm nói :

- Lão nhị, ngươi thấy gì không?

Tứ Tuyệt thư sinh giả bộ nói :

- Thấy gì?

- Quách cô nương nhận Công chúa chúng ta làm muội muội!

- Thế thì sao?

Lôi Điện Truy Hồn nghiêm giọng nói :

- Lão nhị! Đừng làm bộ ngây ngô nữa! Chính ta cũng hiểu được việc này không đơn giản. Nhất định trong đó có cơ quan, chỉ không biết cơ quan ảo diệu đến mức nào thôi!

Tứ Tuyệt thư sinh ngạc nhiên nói :

- Không ngờ đại ca tinh tế như vậy, tiểu đệ bị bắt ngờ thật đấy!

Lôi Điện Truy Hồn trừng mắt nói :

- Ngươi có chịu nói rõ ra không thì bảo?

- Vân đại ca, tiểu đệ biết đây là việc hệ trọng, nhưng vì liên quan đến chuyện suốt đời của Minh chủ, đâu thể nói một cách tùy tiện được?

Lôi Điện Truy Hồn hiểu ra, gật đầu nói :

- Thôi được, giờ ta hiểu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thánh y thần thuật

Sau khi nhận nhau làm thư muội, Bạch Phong và Quách Tổ Linh tự nhiên hơn trước rất nhiều. Lại thêm vừa được uống Thiên Niên Linh Chi, Quách Tổ Linh tươi tắn và rạng rỡ hẳn ra.

Phản Mai Phương như vừa cất đi một gánh nặng, nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Tùng Linh, bây giờ chúng ta hãy bàn kỹ về cách hợp tác.

Hàn Tùng Linh biết vừa rồi sự giao kết của Quách Tổ Linh và Bạch Phong là có ý đồ nhưng người ta chưa nói rõ thì mình cũng không tiện hỏi, nghe Phàn Mai Phương nói liền hỏi lại :

- Ý phu nhân thế nào?

Phàn Mai Phương nhìn sang Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Hãy coi chúng ta đã cùng chung chiến tuyến, Kế hoạch là do Quan đại hiệp vạch ra, bốn phu nhân dự cảm là sẽ thực thi. Đại hiệp hãy nói tiếp đi.

Tứ Tuyệt thư sinh đáp :

- Theo thiên ý của Quan Kỳ Hà thì thế này. Bây giờ Lục Chi Ngân Diện Liễu Nguyên và sáu tên đi cùng với Tang tiên bối đều đã chết nhưng xung quanh hiện trường lúc đó ắt còn có tai mắt của Tam Phật đài. Chỉ ít hai tên Đường chủ biết rõ sự việc Thiếu bang chủ đã được cứu sống, quý Bang chủ chẳng khó gì mà không biết hung thủ là Liễu Nguyên, và Minh chủ là ân nhân cứu mạng. Vấn đề là bây giờ là phu nhân làm như mình hiểu lầm Minh chủ là cừu nhân định giết lệnh lang, còn Tang đại hiệp vẫn giữ nguyên thân phận, là người của Tam Phật đài, liền thù đánh trọng thương Minh chủ đưa về Bạch Vân trang. Đường nhiên quý Bang chủ sẽ không làm hại Minh chủ. Người của Tam Phật đài sẽ thông báo tin tức cho thượng cấp, chúng ắt không bỏ lỡ thời cơ Minh chủ bị trọng thương để mở một cuộc tấn công quyết định, vừa tiêu diệt Bích Huyết minh vừa thanh trừ Bắc Hải bang.

Phàn Mai Phương nói :

- Nhất định chúng sẽ làm thế. Bây giờ chúng ta hãy bàn biện pháp hành động.

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Còn một vấn đề nữa.

Phàn Mai Phương hỏi :

- Vấn đề gì?

- Có khả năng quý Bang chủ cũng nhận rõ bộ mặt thật của hai tên Đường chủ và đã xử tội. Nếu việc chưa xảy ra thì xin phu nhân hãy ngăn chặn việc đó để đối phương khỏi nghi ngờ, hành động theo đúng kế hoạch của chúng ta, và hãy nói rõ kế hoạch cho Bang chủ biết.

Phàn Mai Phương gật đầu :

- Bốn phu nhân sẽ làm. Còn hành động của chúng ta thế nào?

Tứ Tuyệt thư sinh đáp :

- Theo tại hạ, người của Bích Huyết minh sẽ bí mật giám sát Bạch Vân trang. Chờ người của Tam Phật đài lọt vào son trang xong sẽ tập trung toàn lực vây chặt. Quý bang nhanh chóng giết hai tên Đường chủ xong, chúng ta trong ứng ngoài hợp, nhất định sẽ tiêu diệt được chúng. Không biết ý Minh chủ thế nào?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Kế hoạch như vậy là rất chu đáo. Còn sự vụ của bốn minh thế nào?

- Đã kiện toàn Phi Bằng bang xong, bây giờ còn khuyết ba vị Đường chủ.

Hàn Tùng Linh nói ngay :

- Xin Vân đại ca, Quan nhị ca và Yến huynh đảm nhận những chức vị đó.

Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt thư sinh vui vẻ nhận lời ngay, nhưng Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Thiếu chủ, với thân phận của thuộc hạ không thể tòng mệnh bởi vì...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Trong bốn minh đều là những người nhiệt huyết, Yến huynh võ nghệ cao cường nhưng nếu chỉ giữ thân phận là một khách nhân trong minh thì không thể chỉ huy mọi người được.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long là người thẳng thắn bộc trực, liền nói ngay :

- Yến huynh sao còn từ chối? Chẳng lẽ không vì bốn minh mà găng sức?

Yến Hành Vân đành phải nhận lời.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi :

- Quan nhị hiệp còn bổ sung thêm gì không?

Tứ Tuyệt thư sinh lắc đầu :

- Không!

Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Còn quay sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hàn minh chủ, lão hóa tử đành đắc tội với người.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tiền bối xin đừng khách khí.

Bạch Phong công chúa giao chiếc hộp cho Hàn Tùng Linh nói :

- Chàng hãy giữ lấy, sau khi tới Bạch Vân trang, nhất thiết phải dùng đến nó để nhanh chóng phục hồi thương tích.

Hàn Tùng Linh định từ chối nhưng ngẫm nghĩ một lúc rồi nhận lấy.

Bạch Phong trao hộp, nhìn tình lang nói :

- Chàng hãy cẩn thận!

Rồi nắm tay Quách Tổ Linh giọng thân thiết :

- Tỷ tỷ cũng thế! Xin hãy chăm sóc cho chàng!

Quách Tổ Linh cảm động nói :

- Mọi cứ yên tâm, thư thư biết nên làm gì.

Càn Khôn Nhất Cái giục :

- Nào, chúng ta lên đường thôi!

Hàn Tùng Linh nói :

- Dám phiền tiền bối!

Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Lão hóa tử lỗi phép!

Nói xong cấp Hàn Tùng Linh lên, cùng Phàn Mai Phương và Quách Tổ Linh lướt đi.

Ngay sau đó, Bạch Phong công chúa, Yến Hành Vân, Vân Phi Long và Quan Kỳ Hà cũng rời khỏi hiện trường.

Càn Khôn Nhất Cái tay cấp Hàn Tùng Linh, Phàn Mai Phương và Quách Tổ Linh bám theo sau, ra khỏi khu rừng men theo bờ sông, chỉ hơn một khắc sau đã đến Bạch Vân trang.

Sơn trang ẩn mình trong khu rừng từng bách um sùm, tuy quy mô rất lớn nhưng ở xa khó mà phát hiện.

Nơi đây vốn là một căn cứ của Tam Phật đài, vừa qua một cuộc huyết chiến, tuy hiện trường đã được thanh lý nhưng đây đó vẫn còn dấu vết của cuộc đấu khốc liệt.

Hai cánh cổng lớn của đại môn mở rộng, bốn tên hán tử tay cầm đại đao đứng canh giữ, thấy Càn Khôn Nhất Cái cồng trên lưng một người liền bước ra chặn lại hỏi :

- Các hạ là ai?

Nộ Phong Quái Nữ tiến lên nói :

- Đây là người của chúng ta. Để hắn vào!

Bốn tên hán tử cúi mình cung kính nói :

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nói xong lùi lại tránh đường.

Vượt qua đại môn, Bạch Vân trang đồ sộ hiện ra trước mắt.

Cần Khôn Nhất Cái lần đầu tới đây, thấy so với Thúy Tùng viên, sơn trang này lớn hơn nhiều, thấp thoáng giữa những vòng tùng bách là những đình đài lầu tạ...

Ba người vượt qua quảng trường rộng tiến thẳng vào đại sảnh.

Hai tên cầm y hán tử chặn họ lại dưới thạch cấp.

Một tên mặt đen nói :

- Phu nhân, Bang chủ và hai vị Đường chủ đang thương nghị trong đại sảnh. Bang chủ nghiêm lệnh không được để ai vào.

Nộ Phong Quái Nữ xẵng giọng :

- Ngay cả ta cũng không được?

Hắc diện hán tử lúng túng đáp :

- Việc này... việc này...

Nộ Phong Quái Nữ quát :

- Câm miệng! Mau vào bẩm với Bang chủ, nói rằng chúng ta đưa Hàn Tùng Linh về đây!

Vừa nghe mấy tiếng Hàn Tùng Linh, hai tên hán tử mặt biến sắc, chăm chú nhìn thiếu niên trên lưng Cần Khôn Nhất Cái, sau đó tên hắc diện hán tử nói :

- Bẩm vâng! Thuộc hạ xin vào bẩm báo ngay!

Nói xong vội vã chạy đi.

Lát sau Bang chủ cùng hai tên Đường chủ cùng bước ra.

Lão Bang chủ nhìn Hàn Tùng Linh một lúc vẻ mặt có phần lo lắng nhìn Cần Khôn Nhất Cái hỏi :

- Lão hóa tử, thương thế hắn ra sao?

Cần Khôn Nhất Cái cúi người đáp :

- Khai bẩm Bang chủ, Hàn Tùng Linh bị nội ngoại thương đều rất nặng. Nếu không chữa trị ngay thì không thể sống được.

Lướt mắt nhìn Cần Khôn Nhất Cái và Nộ Phong Quái Nữ, Bắc Hải bang chủ có nén nổi phần nộ hỏi :

- Ai đã thương hắn?

Cần Khôn Nhất Cái liếc nhìn Nộ Phong Quái Nữ rồi làm ra vẻ đắc ý đáp :

- Khai bẩm Bang chủ, khi thuộc hạ gặp Hàn Tùng Linh thì hắn đã bị nội thương. Mặc dù vậy, bọn thuộc hạ cũng phải trả giá bằng sáu mạng người mới bắt được hắn.

Bắc Hải bang chủ trầm giọng hỏi :

- Tang Vô Kỵ! Ai bảo người đối phó với Hàn Tùng Linh?

Cần Khôn Nhất Cái lộ vẻ bất an, ấp úng đáp :

- Việc này...

Lão Bang chủ quát :

- Ai ra lệnh cho ngươi, nói!

Hai tên Đường chủ đứng sau Bang chủ không khỏi lo lắng. Tuy nhiên chúng đã liệu trước việc này, lại là người lão luyện giang hồ, mừng giận không dễ lộ ra mặt, nhưng thấy Bang chủ tức giận như thế cũng áy náy bất an.

Bắc Hải bang chủ gần giọng :

- Thế nào? Ngươi có miệng không?

Càn Khôn Nhất Cái nén sợ đáp :

- Khai bẩm Bang chủ, thuộc hạ mới xuất lĩnh sáu tên bản bộ từ Thúy Tùng viên về thì tình cờ gặp hắc đầu bị thương, thấy rằng đó là cơ hội ngàn năm có một không thể bỏ qua...

Bắc Hải bang chủ “hừ” một tiếng nói :

- Đêm tối như mực, rừng rậm bao la, sao ngươi mới từ Thúy Tùng viên tới đây mà khéo tình cờ gặp hắc đầu như thế?

Càn Khôn Nhất Cái không dám thanh minh, đưa mắt nhìn sang mẫu nữ Phàn Mai Phương cầu cứu.

Bang chủ cười điểm tĩnh nói :

- Lão gia sao thế? Lúc ở Thúy Tùng viên, Hàn Tùng Linh đã lộ rõ quan điểm thù địch với chúng ta. Tuy chưa tới mức đối đầu sinh tử nhưng tuyệt đối hắc đầu không phải là bằng hữu của bản bang. Đừng nói Tang Vô Kỵ chỉ mới đánh bị thương, mà cho dù giết hắc đầu cũng không có gì là không đúng. Làm sao lão gia tỏ ra bất mãn chứ?

Bắc Hải bang chủ lắc đầu nói :

- Mai Phương, nàng còn chưa biết...

Đương nhiên Nộ Phong Quái Nữ hiểu phu quân muốn nói gì, nhưng giả bộ như không biết hỏi :

- Lão gia, chuyện gì thế?

Bắc Hải bang chủ nhấp máy môi, nhưng không thể nói ra được, vì trong việc này ắt có sự riêng tư.

Vương Đường chủ đứng bên phải nói :

- Phu nhân còn chưa biết, Tam đường chủ Liễu Nguyên bán chúa cầu vinh, lập kế mượn đao giết người. Nếu không nhờ Hàn minh chủ cứu mạng thì e rằng bây giờ tính mạng của thiếu chủ đã không còn.

Nộ Phong Quái Nữ giả bộ kinh hãi nói :

- Thế Vinh bây giờ ra sao rồi?

Nói xong định chạy ra hậu trang.

Bắc Hải bang chủ ngăn lại :

- Mai Phương, bây giờ Hạ lão đang chữa trị cho nó, nàng khoan vào đi.

Rồi nhìn Càn Khôn Nhất Cái nói :

- Tang Vô Kỵ, ngươi đưa Hàn Tùng Linh tới Tĩnh Tâm lâu ở hậu viên tạm thời nghỉ ngơi. lát nữa ta sẽ đưa Hạ Lão gia đến thăm bệnh.

Càn Khôn Nhất Cái “Dạ” một tiếng nói :

- Lần đầu tiên thuộc hạ tới Bạch Vân trang nên chưa biết Tĩnh Tâm lâu ở đâu.

Nộ Phong Quái Nữ nói :

- Hãy để Linh nhi dẫn ngươi đi.

Câu đó rất hợp ý Quách Tố Linh, nàng liền đưa Càn Khôn Nhất Cái đi ra hậu trang.

Chờ hai người đi khuất, Bắc Hải bang chủ quay lại hai tên Đường chủ nói :

- Mọi việc cứ theo kế hoạch chúng ta đã thỏa thuận mà tiến hành. Nhưng hãy nhớ trừ những tên tâm phúc của Liễu Nguyên, không được loạn sát những người vô tội.

Hai tên Đường chủ được lệnh nhẹ cả người, đồng thanh đáp :

- Tì chức tuân lệnh, Bang chủ còn sai bảo gì nữa không?

Bắc Hải bang chủ nói :

- Đối với Tam Phật đài, Hàn Tùng Linh là tử địch lớn nhất. Hiện giờ hắn bị trọng thương vô lực kháng cự vì thế các người cần lưu ý bảo vệ.

Hai tên “Dạ” ran một tiếng đi ngay.

Bắc Hải bang chủ khoát tay bảo hai tên hán tử :

- Hai người có thể đi!

Hai tên này cúi mình đáp :

- Thuộc hạ cung tạ Bang chủ, bái biệt Phu nhân!

Bắc Hải bang chủ cùng Phàn Mai Phương bước vào đại sảnh.

Vừa an tọa xong, Phàn Mai Phương chợt hỏi :

- Bằng Phi, chàng có tin hai tên Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên không?

Bắc Hải bang chủ Quách Bằng Phi trả lời ngay :

- Không tin.

Phàn Mai Phương hỏi :

- Vậy sao để chúng phụ trách việc bảo vệ Bạch Vân trang?

Quách Bằng Phi chỉ thờ dài nặng nề không đáp.

Phàn Mai Phương lại hỏi :

- Trừ hai tên Đường chủ đó, chàng có cảm thấy một số đệ tử của bốn bang là không đáng tin cậy không?

Mắt nhìn vào góc bàn, Bắc Hải bang chủ Quách Bằng Phi thiếu não nói :

- Mai Phương, vì ta vô năng, không biết cách dụng người nên mới để bốn bang lâm vào tình cảnh bi đát hôm nay.

Phàn Mai Phương nhẹ giọng nói :

- Không phải vì chàng vô năng không biết cách dụng người, đó là vì chàng không nghĩ đến lợi danh, cũng không có chí độc bá giang hồ. Vì thế đã không đáp ứng được dã tâm của chúng. Nếu không chúng không phản bội lại chúng ta đâu.

Quách Bằng Phi nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Có lẽ nàng nói đúng. Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay. Ta không thể thay đổi bản tính mình.

Phàn Mai Phương nói :

- Bằng Phi, chúng ta đều đã già, chàng không cần thay đổi làm chi. Theo thiếp, điều chủ yếu nhất là bảo vệ bản thân mình.

Quách Bằng Phi hỏi :

- Hủy Bắc Hải bang?

Phàn Mai Phương đáp :

- Nếu Bắc Hải bang đã không thuộc về chàng thì cũng không sao bảo vệ nó được. Bởi vì người không thể chỉ huy một đám sai lang. Như thế sẽ dẫn đến hai kết quả. Bằng Phi, chắc chàng biết kết quả đó là gì.

Quách Bằng Phi thờ dài đáp :

- Ta biết. Hoặc người giết hết sai lang, hoặc trở thành mối của chúng.

Phản Mai Phương gật đầu :

- Không sai, chỉ có hai khả năng đó.

Quách Bằng Phi thống khổ nói :

- Lẽ nào ta để cho một phái Bắc Hải bị tiêu vong?

Phản Mai Phương lắc đầu, trịnh trọng nói :

- Bằng Phi, tình cảnh còn chưa đến mức tuyệt vọng như thế đâu. Nhưng nếu muốn bảo vệ Bắc Hải bang thì chàng nên làm lại từ đầu, diệt trừ hết những ung nhọt trên mình nó. Mặc dù sẽ gây nên thương tích, thân thể có tiêu tụy đi, nhưng tính là vẫn còn sống, lại thay da đổi thịt.

Quách Bằng Phi lắc đầu đáp :

- Nói thì dễ, nhưng một tay ta sáng lập ra Bắc Hải bang cho đến hôm nay...

- Chàng không nỡ cắt bỏ ung nhọt?

- Không phải trong bang toàn là kẻ phản phúc.

- Thiếp cũng không muốn chàng giết nhầm kẻ thiện.

- Nhưng trong tình cảnh này chúng ta làm thế nào để phân biệt người thiện kẻ ác đây?

Phản Mai Phương nói :

- Điều chủ yếu nhất là chàng có quyết tâm chỉnh lý lại Bắc Hải bang không. Còn những việc khác chỉ là thứ yếu.

- Sau khi biết Vinh nhi bị kẻ nào mưu hại, ta đã có quyết tâm ấy nhưng còn chưa tìm được thời cơ. Cho đến vừa rồi khi thấy nàng và Tang Vô Kỵ bắt Hàn Tùng Linh đưa tới đây, ta chợt nảy ra một kế hoạch.

Phản Mai Phương hỏi :

- Lấy hấn làm mồi câu phải không?

Quách Bằng Phi gật đầu :

- Chính thế. Vì lẽ đó ta mới bảo đem Hàn Tùng Linh tới Tĩnh Tâm lâu. Nơi đó cách xa phòng của chúng ta, chúng sẽ cho rằng chúng ta không thể giám sát được. Nhưng..

Phản Mai Phương cười hỏi :

- Nhưng chúng ta có cách giám sát đặc biệt, đúng không?

- Không sai. Nhưng chúng cũng lưỡng lự trước tình huống này.

Phản Mai Phương trầm ngâm nói :

- Chúng ta sẽ nghĩ ra một nước cờ cao tay hơn chúng..

Quách Bằng Phi bỗng chăm chú nhìn phu nhân, chợt hiểu bà ta đã suy tính đến việc này và dường như đã có kế hoạch liền hỏi :

- Nàng thử nói xem?

Phản Mai Phương trầm tĩnh đáp :

- Chúng ta không cần người canh giữ!

Bắc Hải bang chủ Quách Bằng Phi ngạc nhiên hỏi :

- Mai Phương! Nàng nói gì? Không cần người bảo vệ Hàn Tùng Linh hay sao?

Bang chủ phu nhân gật đầu :

- Không sai.

Quách Bằng Phi phản đối ngay :

- Không được! Mai Phuong! Chúng ta không thể làm như thế. Tuyệt đối không được!

Phản Mai Phuong chột hỏi lại :

- Vì sao? Chẳng sợ chúng ám hại Hàn Tùng Linh chứ gì?

Quách Bằng Phi gật đầu đáp :

- Đó là lẽ đương nhiên! Mà chúng ta lại không thể để hải tử đó bị giết. Mai Phuong! Chúng ta lập thân trong giang hồ, làm gì cũng phải biết giữ ân oán phân minh, biết duy hộ chính nghĩa, không thể vì quyền lợi ích kỷ mà hy sinh ân nhân của mình. Cho dù việc đó mà được cả thiên hạ, ta cũng quyết không làm!

Phản Mai Phuong nói :

- Thiếp không bảo chàng phải hy sinh hải tử đó.

Bắc Hải bang chủ ngạc nhiên nói :

- Ta không hiểu ý nàng. Nhưng chúng ta đều biết, hiện giờ chúng ta không thể kiểm soát được tình hình trong bốn bang, Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên có rất nhiều tên tâm phúc. Nhất định chúng không bỏ qua cơ hội này, nếu không bắt đem nộp cho Tam Phật đài thì ắt sẽ giết chết Hàn Tùng Linh. Trong lúc nó bị trọng thương như thế, chúng ta không bảo vệ thì nó đối phó thế nào?

Phản Mai Phuong nói :

- Hàn Tùng Linh không phải là người bình thường.

- Ta biết. Nhưng bây giờ nó đang bị thương.

Phản Mai Phuong chột hỏi :

- Hạ tiên sinh là người có thể tin tưởng được không?

Quách Bằng Phi đáp :

- Hạ tiên sinh ở với chúng ta mấy chục năm nay, nếu lão này mà không đáng tin thì toàn bộ Bắc Hải bang không còn tin ai được nữa!

Phản Mai Phuong cười hỏi :

- Kể cả thiếp hay sao?

Quách Bằng Phi nói :

- Đừng đùa nữa! Vì sao nàng chột hỏi về Hạ lão như thế? Có phải nàng muốn chữa lành ngay cho Hàn Tùng Linh chứ gì?

Phản Mai Phuong nói với vẻ bí ẩn :

- Hàn Tùng Linh cũng bị thương mà cũng không...

Quách Bằng Phi nhú mày nói :

- Nghe nàng nói ta chẳng hiểu gì cả!

- Đến lúc đó chàng sẽ hiểu.

Tĩnh Tâm lâu là ngôi lâu có ba tầng. Hàn Tùng Linh được Càn Khôn Nhất Cái đưa tới ở tầng trên cùng, trong căn phòng hẹp chỉ chừng hai trượng, nhưng bài trí rất trang nhã và ấm cúng.

Từ đây, nhìn ra cửa sổ có thể bao quát toàn cảnh hậu viện Bạch Vân trang.

Tuy nhiên trong khu vực này chẳng có nhà cửa gì cả, chỉ có tùng bách và tuyết trắng, tiếc rằng giữa mùa đông giá chẳng có một bông hoa nào.

Chiều hôm đó, phu thê Bắc Hải bang chủ dắt Hạ tiên sinh đến Tĩnh Tâm lâu thăm bệnh cho Hàn Tùng Linh.

Hạ tiên sinh gần tám mươi tuổi, râu tóc và lông mày đều bạc trắng, người cao gầy, mặt mũi từ hòa.

Hàn Tùng Linh nằm trên giường trải nệm trắng tinh, Càn Khôn Nhất Cái và Quách Tổ Linh ngồi bên bàn, thấy ba người vào liền đứng dậy.

Phàn Mai Phương nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hạ lão tiên sinh không phải là người ngoài, chúng ta không cần giả trang. Có vị này tham gia vào kế hoạch, chúng ta sẽ thuận lợi hơn.

Hạ lão tiên sinh đưa mắt nhìn Hàn Tùng Linh người đầy thương tích, sắc mặt nhợt nhạt nằm bất động trên giường, nghe Phàn Mai Phương nói thế ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải phu nhân gọi lão phu tới đây chữa thương cho vị tiểu ca này hay sao?

Phàn Mai Phương gật đầu :

- Phải. Tiên sinh xem thương thế nó ra sao?

Càn Khôn Nhất Cái vội lấy ghế đặt bên giường cho Hạ lão tiên sinh xem bệnh. Nhưng lão chỉ đứng xem qua rồi chuyển ghế đến bên bàn ngồi xuống.

Bắc Hải bang chủ ngạc nhiên hỏi :

- Hạ lão, thế nào? Làm sao không bắt mạch?

Hạ lão tiên sinh điềm nhiên đáp :

- Vị tiểu ca này ngoại thương không nhẹ.

- Còn nội thương?

- Không bị nội thương.

Phàn Mai Phương hỏi :

- Tiên sinh không xem mạch thì làm sao khẳng định nó bị nội thương hay không?

Hạ lão tiên sinh đáp :

- Phu nhân, lão phu hành y chữa bệnh gần hết cuộc đời này mà ngay chuyện nội thương hay không vẫn không xác định được thì đâu xứng với danh hiệu Diệu Y Thần Thuật nữa? Luận về võ công thì lão phu kém xa phu nhân, nhưng về y lý thì phu nhân chưa bằng ta đâu!

Quách Bằng Phi hỏi :

- Hạ lão tiên sinh nhận định tình trạng đích thực của vị tiểu ca đó thế nào?

Diệu Y Thần Thuật đáp :

- Tuy thân sắc nhợt nhạt, nhưng ánh mắt ngưng tập, không tán lạc, không cần bắt mạch, cũng biết vị tiểu ca đó không bị nội thương.

Hàn Tùng Linh tung mình nhảy xuống giường chấp tay nói :

- Bấy lâu nay nghe danh Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong tiên sinh ở Bắc Hải bang chữa bệnh như thần, xem bệnh không cần bắt mạch, nay mới thấy quả nhiên danh bất hư truyền!

Nói xong câu thì sắc mặt đã hồng hào lại như thường.

Diệu Y Thần Thuật ngơ ngạc nói :

- Tiểu ca! Tuy ngươi không bị nội thương nhưng ngoại thương là có thật, mà rất nặng. Hơn nữa còn mất máu rất nhiều, vì thế tốt nhất là cần tĩnh dưỡng không được vọng động.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hạ lão tiên sinh lo cho tại hạ thật sao?

Diệu Y Thần Thuật nhíu đôi mày bạc hỏi lại :

- Có vẻ như tiểu ca không hài lòng với lão phu?

- Vì sao Hạ lão tiên sinh không hỏi đến quan hệ giữa Hàn mỗ và quý Bang chủ?

Quách Bằng Phi đứng lên chấp tay nói :

- Hàn minh chủ, tuy tới giờ lão phu vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện nhưng đã có thể đoán định một điều. Hàn minh chủ, sau việc này Bắc Hải bang sẽ trở về Bắc Hải, không can dự vào chuyện trong võ lâm nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Nếu Quách bang chủ làm thế há chẳng uống công đưa bang chúng vào đây?

Quách Bằng Phi cười khò đáp :

- Thực ra lão phu không muốn đưa thuộc hạ vào Trung Nguyên. Nếu nói ra, có thể Hàn minh chủ cho rằng lão phu yếu nhược vô năng, không đủ tư cách thống lĩnh bang chúng. Nhưng đó là sự thực. Nội bộ của Bắc Hải bang hiện nay thế nào Hàn minh chủ đã biết rõ. Lão phu không muốn giấu, mà giấu cũng không được nên đành nói hết sự thực ra...

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Bang chủ định nói rằng việc đưa người vào Trung Nguyên là không do bốn ý?

Quách Bằng Phi thờ dãi đáp :

- Đúng thế. Lão phu không phải là người tham danh lợi, chỉ vì bị thủ hạ bức bách.

Hàn Tùng Linh hỏi hận nói :

- Tại hạ vốn có nghe nói rằng dưới quyền Bắc Hải Thần Long Quách đại hiệp, Bắc Hải bang không tranh quyền đoạt lợi. Thế nhưng vừa rồi đã hiểu lầm Bang chủ, Hàn mỗ quả thật lòng dạ hẹp hòi.

Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi nói :

- Hàn minh chủ nặng lời! Bây giờ chỉ cần Hàn minh chủ tin lão phu là tốt rồi.

Phản Mai Phương chen lời :

- Thôi được, hai người đừng khách khí nữa. Bây giờ chúng ta hãy bàn vào việc chính đi.

Bắc Hải Thần Long cười nói :

- Hình như mọi người đã bàn định với nhau đâu vào đấy cả rồi. Kế hoạch thế nào nói cho lão phu nghe xem?

Phản Mai Phương nhìn Diệu Thủ Thần Thuật Hạ Sơn Phong hỏi :

- Hạ lão tiên sinh xem ngoại thương của Hàn minh chủ độ mấy ngày thì bình phục?

Diệu Y Thần Thuật đáp :

- Độ ba ngày đêm

Phản Mai Phương hỏi tiếp :

- Cần phải biết linh dược gì?

- Thiên Niên Linh Chi.

Diệu Y Thần Thuật trở mặt hỏi :

- Ai có loại kỳ trân dị bảo đó?

- Tiên sinh hãy nói xem, nếu có Thiên Niên Linh Chi thì bao lâu sẽ hồi phục?

Diệu Y Thần Thuật đáp :

- Chỉ cần một lá thần dược đó, với thương thế của Hàn minh chủ, sau ba khắc sẽ hoàn toàn bình phục.

Quách Tổ Linh chỉ vào Hàn Tùng Linh nói :

- Hiện giờ huynh ấy đang có mấy lá.

Diệu Y Thần Thuật nhìn nàng hỏi :

- Có phải tiểu thư cũng vừa được uống thần dược đó không?

Quách Tổ Linh gật đầu :

- Vâng!

Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi chăm chú nhìn ái nữ một lúc rồi hỏi :

- Linh nhi! Quả thật con được phục dụng Thiên Niên Linh Chi rồi sao?

Quách Tổ Linh gật đầu đáp :

- Cha không thấy hài nhi đã hoàn toàn khỏe mạnh khác hẳn hôm qua sao? Không những thế công lực còn tăng lên rất nhiều.

Bắc Hải Thần Long đáp :

- Ta thấy rồi, thấy rồi! Hàn minh chủ đã cứu sống cả nhi tử lẫn nhi nữ của lão phu, thật không biết nên cảm ơn như thế nào...

Hàn Tùng Linh đáp :

- Quách bang chủ đừng nói thế...

Người luyện võ coi bí kíp võ học như mệnh, còn lang trung thì quý linh dược kỳ trân như mạng sống của mình.

Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong mở tròn mắt nhìn Hàn Tùng Linh hỏi :

- Thiên Niên Linh Chi là của Thái Hư lão nhân truyền lại. Tiểu ca có phải là người của Hàn Kiếm môn không?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Vâng.

Diệu Y Thần Thuật nói :

- Sau khi Thái Hư lão nhân phát hiện được Thiên Niên Linh Chi. Người hiện tại lưu giữ Huyền Dương động ắt là tiểu sư thúc của ngươi, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh có phần ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu đáp :

- Chính thế.

Diệu Y Thần Thuật hỏi tiếp :

- Như vậy là bây giờ tiểu sư thúc ngươi đã chết?

Hàn Tùng Linh nhún mày nói :

- Hạ lão tiên sinh hỏi điều đó thì có liên quan gì đến việc của chúng ta?

Diệu Y Thần Thuật nói :

- Tiểu ca chớ hiểu lầm. Kỳ trân dị bảo trong thiên hạ ắt có người gìn giữ. Chỉ một người lấy được Thiên Niên Linh Chi mà thôi. Bọn đại phu chúng ta coi loại thần dược này quý hơn tất cả mọi thứ trong thiên hạ, vì thế điều tra rất rõ nguyên nhân. Nhưng có lẽ tiểu ca không muốn tiết lộ bí mật của môn phái mình thì thôi vậy. Bây giờ hãy chữa ngoại thương cho tiểu ca.

Hàn Tùng Linh lấy chiếc hộp trao cho Diệu Y Thần Thuật, lão đưa tay run run nhận lấy, mở ra xem, chợt ngăn người nói :

- Lão phu ao ước suốt đời sẽ nhìn thấy Thiên Niên Linh Chi, nay mới thỏa ước nguyện. Tiểu ca làm sao có nhiều như thế? Lão phu có thể cầm lên xem không?

Nguyên trong hộp còn bốn phiến lá hồng tươi.

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Xin Hạ lão tiên sinh cứ tự nhiên!

Diệu Y Thần Thuật run giọng nói :

- Xin đa tạ!

Lão mân mê cầm bốn lá Thiên Niên Linh Chi để trong lòng bàn tay xem thật kỹ hồi lâu mới kính cẩn trao lại cho Hàn Tùng Linh.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Với ngoại thương của tại hạ, muốn sau một vài canh giờ có thể bình phục, Hạ lão tiên sinh thấy cần dùng mấy lá?

Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong trân trân nhìn chàng nói :

- Tiểu ca! Đây là thánh dược, cả nghìn năm trong thiên hạ mới nảy sinh được bấy nhiêu thôi, có ai lại phí phạm như thế?

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Như vậy chỉ cần dùng một lá thôi chứ gì?

Diệu Y Thần Thuật lắc đầu :

- Không chỉ một, mà chỉ cần nửa lá, chỉ sau ba khắc là tiểu ca hoàn toàn bình phục.

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Bây giờ thế này, Hạ lão tiên sinh cho tại hạ phục dụng nửa lá, còn lại bao nhiêu xin tặng lại tiên sinh!

Diệu Y Thần Thuật ngậy mặt nhìn chàng hỏi :

- Cái gì? Tiểu ca nguoi nói gì?

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói :

- Hạ lão tiên sinh sử dụng chúng sẽ có lợi hơn là ở trong túi Hàn mỗ gấp trăm lần. Nó sẽ giúp tiên sinh cứu được những mạng người cần đến nó.

Diệu Y Thần Thuật hỏi :

- Tiểu ca không tin lời lão phu là Thiên Niên Linh Chi có công dụng cải tử hồi sinh hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đương nhiên tại hạ tin, vì chính nhờ nó mà tại hạ cố nương sống tới bây giờ. Nhưng bảo kiếm tặng hiệp sĩ, Hạ lão tiên sinh, hồng phần tặng khuê nữ. Hạ lão tiên sinh, chính vì tiên sinh biết rõ thần diệu của nó nên Hà mỗ xin lão nhân gia giữ lấy, đối với nhân quần có lợi hơn.

Phu thê Bắc Hải bang chủ và Càn Khôn Nhất Cái nghe nói thế đều ngăn người ra.

Phản Mai Phương nghĩ thầm :

- Hải tử này quả là một bậc nghĩa hiệp hiếm có, chỉ e trong thiên hạ không ai khí khái như vậy! Thế mà ta đã từng hiểu lầm..

Diệu Y Thần Thuật hết nhìn Hàn Tùng Linh lại nhìn mấy lá Thiên Niên Linh Chi, cuối cùng mới xúc động nói :

- Tiểu ca! Ngươi là kỳ nhân khí khái nhân hậu nhất trong thiên hạ, lão phu sống đến nay đã ngót tám mươi tuổi mà chưa từng gặp ai như thế! Với bốn phiến lá này, cho dù đổi cả thiên hạ, Hạ Sơn Phong cũng không muốn!

Lão đưa tay run run nhận lấy, hướng sang Hàn Tùng Linh lạy dài một lạy rồi nói :

- Bây giờ lão phu đi chế thuốc, cho tiểu ca và Thiếu bang chủ uống hết một lá, còn lại lão phu xin bái lĩnh. Thuốc sẽ đưa tới ngay!

Nói xong cuống quýt bước ra khỏi phòng.

Chờ lão đi xong, Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi bảo mọi người ngồi quây quanh bàn rồi hỏi :

- Hàn minh chủ, sau khi chữa thương bình phục xong, chúng ta sẽ hành động như thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Xin Bang chủ nói với Diệu Y Thần Thuật giữ bí mật chuyện trị thương, tại hạ sẽ làm như bị nội ngoại thương rất nặng chờ chúng đến.

Bắc Hải Thần Long hỏi :

- Người đoán rằng ai sẽ đến đây?

Hàn Tùng Linh cần môi nói :

- Quách bang chủ, tại hạ chỉ suy đoán thôi.

Bắc Hải Thần Long nhú mày hỏi :

- Chẳng lẽ Hàn minh chủ thấy có gì khó nói?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Quả thật như thế...

Bắc Hải Thần Long thở dài nói :

- Hàn minh chủ, người ta nói “chẳng ai vạch áo cho người xem lưng”. Hiện giờ chúng ta coi như người cùng một nhà, xin Hàn minh chủ nhận ra điều gì thì cho chúng ta biết. Phu nhân vừa nói rằng Bắc Hải bang hiện giờ là một cơ thể đầy ung nhọt, cần can đảm cắt bỏ nó đi để cứu lấy tính mạng. Lão phu tự tin Hàn minh chủ biết rõ nội tình và còn sáng suốt hơn chúng ta, vì thế xin cứ nói rõ ý nghĩ và nhận định của mình...

Hàn Tùng Linh nói :

- Quách bang chủ, tại hạ đắn đo nhiều như thế vì không muốn làm tổn thương lòng tự tôn của Bang chủ.

Bắc Hải Thần Long khẳng khái nói :

- Hàn minh chủ cứ nói đi, lão phu sẽ chịu được.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hai vị Đường chủ của quý Bảo đã tới đây.

Bắc Hải Thần Long cười nói :

- Không sai, lão phu có ra lệnh cho chúng bảo vệ người, nhưng nhất định chúng có mưu đồ khác.

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Chính thế.

Bắc Hải Thần Long hỏi :

- Chúng có tin thương thế của người là rất nghiêm trọng không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Chẳng những tin mà còn đoán rằng tại hạ khó sống được qua ba ngày. Vì thế trong vòng một vài ngày tới, nhất định chúng sẽ có hành động.

- Chúng ta sẽ đối phó như thế nào?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Bang chủ có cần thanh lý môn hộ không?

Bắc Hải Thần Long trầm ngâm đáp :

- Lão phu chính đang suy nghĩ điều này và thấy rất khó xử.

Hàn Tùng Linh nói :

- Thật ra tại hạ không nên hỏi câu đó, vì đây là công việc nội bộ của Bắc Hải bang. Nhưng vì Bang chủ đã nói chúng ta coi như người nhà, hơn nữa tại hạ hoàn toàn không vì tư lợi cho bản thân hoặc Bích Huyết minh nên mới mạnh dạn hỏi câu đó.

Bắc Hải Thần Long hỏi :

- Hình như Hàn minh chủ còn chưa nói hết?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Đúng như vậy. Nhưng tại hạ không thể nói thêm.

Bắc Hải Thần Long trầm ngâm một lúc, sau đó thái độ trở nên cương quyết :

- Hàn minh chủ, lão phu cần phải thanh lý môn hộ, và nhờ người giúp một tay.

Vừa lúc ấy thì Diệu Y Thần Thuật mang thuốc tới.

* * * * *

Ánh nến từ tiểu thất chiếu qua cửa sổ rồi nhòa tan vào màn đêm.

Trong tiểu thất yên tĩnh và ẩm cúng, nhưng bên ngoài Tĩnh Tâm lâu gió thổi ào ào, cuốn ngàn bông tuyết trắng bay đầy không gian.

Trong phòng, Hàn Tùng Linh nằm một mình dáng cô độc tựa hồ đã bị nhân loại bỏ quên, tuy không khí trong phòng ẩm cúng, giường êm chăn ấm, nhưng vẫn có gì đó lạnh lùng.

Chàng chỉ đắp chăn đến ngực, hai tay bỏ ra ngoài, cả ngực và tay đều quần băng trắng toát, tuy mắt vẫn mở nhưng người không nhúc nhích.

Ngon nén trên bàn đã cháy quá nửa, tàn nến chảy xuống thành một bãi lớn dưới chân, chứng tỏ đêm đã rất khuya.

Bên ngoài cửa thỉnh thoảng vọng vào tiếng thở dài, tiếng bước chân rón rén.

Hàn Tùng Linh biết tên đệ tử do Bắc Hải Thần Long cố ý để lại canh giữ mình cứ vài khắc lại tới dòm qua khe cửa xem mình có trong phòng hay đã bỏ trốn.

Tuy với thương tích như thế, hần tin chắc chàng xuống giường còn chưa đủ sức chứ đừng nói chạy trốn, nhưng hần phải làm theo mệnh lệnh.

Cả hần và chàng cùng chờ đợi một biến cố, Hàn Tùng Linh biết tên hần tử bên ngoài sốt ruột chẳng kém gì mình.

Chợt có tiếng bước chân lên cầu thang, Hàn Tùng Linh nghe rõ tiếng chân của hai người và đoán biết ngay đó là ai. Sắc mặt đang hồng nhuận của chàng sau chốc lát chợt biến thành trắng bệch.

Ngoài phòng vang lên tiếng hỏi khẽ :

- Diệp Hạo! Từ hồi tối đến giờ Quách lão đầu có phái tên nào tới đây không?

Hàn Tùng Linh nhận ra giọng nói của tên Đường chủ Sứ Vạn Hành.

Hần tử có tên Diệp Hạo đáp :

- Khải bẩm hai vị Đường chủ...

Sứ Vạn Hành ngắt lời :

- Khởi càn lễ tiết, trả lời thẳng vào câu hỏi, chúng ta không có nhiều thời gian.

Diệp Hạo vâng dạ mấy tiếng rồi nói :

- Khải bẩm... sau khi phu thê lão ta cùng Hạ Sơn Phong, Càn Khôn Nhất Cái và Quách Tổ Linh rời Tĩnh Tâm lâu, không thấy có ai tới đây cả.

Sứ Vạn Hành lại hỏi :

- Trước khi đi, Quách lão đầu dặn người gì không?

Diệp Hạo đáp :

- Bang chủ bảo rằng tuy Hàn Tùng Linh không phải là đại địch của bản bang nhưng hần là trở ngại lớn nhất trong việc phát triển thế lực của ta, vì thế nghiêm lệnh cho thuộc hạ canh giữ cẩn thận, không được để đồng bọn của hần cứu đi.

Sứ Vạn Hành hỏi thêm một câu :

- Thương thế của hần ra sao?

- Rất nặng.

Sử Vạn Hành “Ừm” một tiếng nói :

- Lão nhi! Chúng ta vào xem rồi sẽ tùy cơ hành sự.

Tiếng Đường Tân Kiên đáp :

- Đi!

Tiếp đó cửa phòng bị mở tung, Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên bước vào tiểu thất.

Hàn Tùng Linh nằm nguyên trên giường lạnh lùng nói :

- Ta đoán trước hai vị lại đến mà!

Hai tên Đường chủ bất giác lùi lại một bước, chăm chú nhìn vào mặt Hàn Tùng Linh một lúc, thấy sắc mặt xanh mét của chàng thì yên tâm thêm rất nhiều.

Sử Vạn Hành cười hắc hắc nói :

- Bây giờ ngươi đoán biết thì còn làm gì được nữa?

Hàn Tùng Linh đánh giọng :

- Ăn cháo đái bát! Hành vi của các ngươi thật đáng phi nhổ!

Đường Tân Kiên quát :

- Hàn Tùng Linh! Ngươi dám giáo huấn chúng ta?

Hàn Tùng Linh “Hừ” một tiếng đáp :

- Ai thừa hoi để giáo huấn các ngươi nữa?

Sử Vạn Hành nói :

- Hàn minh chủ, nguyên là ngươi còn đủ thông minh, tự biết thân biết phận!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Quá khen! Hàn mỗ tuy chẳng thông minh gì, nhưng không đến nỗi ngu muội như Quách Bằng Phi, không biết phân biệt người trung thành với quân phản phúc!

Sử Vạn Hành hỏi :

- Ngươi còn chưa bày tỏ ý kiến của mình với Quách lão đầu chứ?

- Đối với hần cũng không đáng!

Đường Tân Kiên nói :

- Hàn minh chủ, ngươi làm thế là sai lầm.

Hàn Tùng Linh nói :

- Đường Tân Kiên! Tuy Hàn mỗ và Quách Bằng phi đứng trên lập trường đối địch, nhưng giữa chúng ta không có thâm thù đại hận gì. Nếu các ngươi dám làm gì có hại đến Hàn mỗ, chỉ sợ chính Quách Bằng Phi sẽ không tha đâu!

Sử Vạn Hành nói :

- Hàn minh chủ! Cho dù chúng ta đêm nay có khách khí với ngươi chẳng nữa thì sau này hần cũng không tha chúng ta. Vì thế đừng đem Quách Bằng Phi ra mà hù dọa.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi :

- Các ngươi định làm gì Hàn mỗ?

Sử Vạn Hành đáp :

- Không làm gì cả, chỉ yêu cầu người ngoan ngoãn đi theo chúng ta.

Hàn Tùng Linh giả bộ kinh ngạc hỏi :

- Theo các người? Đi đâu?

Đường Tân Kiên cười nham hiểm đáp :

- Đến gặp một vị bằng hữu.

- Bằng hữu nào?

Sử Vạn Hành nói :

- Lão phu sẽ nói rõ hơn. Chúng ta đưa người vào Trung Nguyên, chẳng phải vừa rồi người nhất tâm nhất ý tiến vào Quan nội hay sao?

Hàn Tùng Linh làm ra vẻ suy nghĩ một lúc, sắc mặt càng nhợt đi hỏi :

- Các người đưa ta đến giao cho Tam Phật đài?

Đường Tân Kiên cười “hô hô” đáp :

- Hàn minh chủ quả thật thông minh!

Hàn Tùng Linh lại hỏi :

- Hai vị sẽ được trả giá bao nhiêu?

Đường Tân Kiên đáp :

- Tam Phật đài phái Bạch Diện Tu La và Tam Xích Kim Đồng tới Ma Thiên lĩnh thăm dò tin tức, đồng thời bảo vệ mỏ vàng ở đó, đã đề giá của người là năm mươi vạn lượng. Hàn minh chủ! Người nên tự hào về giá trị của mình, còn cao hơn cả vua chúa đây!

Hàn Tùng Linh nói :

- Nếu hai vị đưa Hàn mỗ về với huynh đệ của Bích Huyết minh thì sẽ nhận được giá còn cao hơn.

Sử Vạn Hành lắc đầu đáp :

- Lão phu tin người có thể trả giá cao hơn, nhưng chỉ có lợi mà không có danh.

- Các vị muốn danh như thế nào?

Đường Tân Kiên nói :

- Hàn minh chủ, bây giờ trong thiên hạ chỉ có một mình người mới làm khuấy đảo giang hồ thôi. Chỉ cần trừ được người là Tam Phật đài dễ dàng trở thành bá chủ vô lâm, tiền đồ huynh đệ chúng ta sẽ là vô hạn lượng!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói :

- Danh và lợi làm cho hai vị mất hết lý trí, đồng thời cũng mất luôn tính mạng!

Đường Tân Kiên đáp :

- Có thể người nói đúng. Người tham tài mà chết, chìm tham thực mà vong. Nhưng cho dù tính mạng của chúng ta thế nào, người sẽ không còn được chứng kiến nữa.

Sử Vạn Hành nói :

- Lão nhi! Chúng ta đi thôi! Chớ để đêm dài nhiều mộng!

Đường Tân Kiên nói :

- Hàn minh chủ, người được người cống đến Bạch Vân trang, bây giờ chúng ta cũng sẽ hành trình bằng cách đó, đúng không?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Hai vị chỉ cần mang theo thủ cấp Hàn mỗ là được, cần gì phải phiền phức như thế?

Câu đó chứng tỏ mình đã không còn khả năng phản kháng.

Đường Tân Kiên gật đầu đáp :

- Tam Phật đài truyền lệnh tốt nhất là nên bắt sống để họ tận tay trả thù cho lão tam Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Sử Vạn Hành lại cất tiếng giục :

- Lão nhị! Đi thôi! Người công Hàn Tùng Linh, nhưng hãy chú ý khắp người Hàn minh chủ đều bị thương tích, cẩn thận đừng làm Minh chủ đau đớn.

Quả thật Hàn Tùng Linh không kháng cự, để cho Đường Tân Kiên xốc lên vai công đi.

Hai tên Đường chủ ra khỏi Bạch Vân trang mà không gặp trở ngại nào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Do thám Bảo cung

Pháp Hoa tự là ngôi cổ tự lớn vào bậc nhất khu vực Sơn Hải quan.

Mặt trời đã lên, nhưng sơn môn vẫn còn đóng chặt.

Đó là giờ thảo quả, lẽ ra chúng tăng thực dậy từ lâu, nhưng trong tòa miếu đồ sộ hôm đó lại vắng lặng không tiếng cầu kinh.

Thực tế từ khi Minh Thông hòa thượng đưa một bọn bất lương khoác áo cà sa tới tiềm vị, tàn sát chúng tăng, bá chiếm Pháp Hoa tự, ngôi chùa đồ sộ này không còn là Phật địa thiêng liêng nữa, Đại Hùng bảo điện biến thành sảnh đường cho những cuộc rượu chè trác táng, cả khu chùa trở thành nơi hành lạc của bọn dâm đồ.

Trời vừa sáng, trong Đại Hùng bảo điện yến tiệc đã được bày ra.

Minh Thông hòa thượng ngồi ngất ngưỡng ở ngôi chủ tọa.

Tên này mình cao chín thước, thân thể phì nộn, mũi điều mắt cú, mặt nung núc những tảng thịt, trông giống như một tên tướng cướp hung tàn nhất trừ cái đầu cạo trọc và chiếc áo bào, ngoài ra không có nét gì của một người xuất gia.

Ở ngôi khách vị có hai tên Đường chủ Bắc Hải bang là Sử Vạn Hạnh và Đường Tân Kiên.

Hai tên này cũng không có nét gì của khách nhân mà khúm núm giống kẻ tôi tớ.

Bên phải Minh Thông là một tiểu lão đầu chừng năm mươi tuổi, mình cao chưa tới ba thước, gầy nhom, tóc vàng hoe rối bù, hai mắt đảo lia lịa, giống khi hơn là giống người.

Chỉ cần nhìn qua nhân dạng đặc biệt đó, bất cứ người nào trong giang hồ cũng dễ dàng đoán ra hắn là nhân vật độc ác tàn bạo khét tiếng võ lâm Tam Xích Kim Đồng Hà Phi.

Bên tả Minh Thông là một trung niên nhân chừng ba mươi tuổi, mình bệch bạch bào, nước da trắng trẻo, dung mạo tuấn tú, dáng người thanh thoát như một thư sinh. Đó là Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Sau bàn cúng, Hàn Tùng Linh trông bộ bạch y đầm máu, băng quần khắp người, sắc mặt nhợt nhạt được đặt ngồi trên ghế, tuy hầu như không cử động được những vẫn có hai tên hắc y võ sĩ cầm kiếm đứng canh giữ.

Trong điện còn có bốn bộ bàn bát tiền với hơn ba chục người già trẻ khác nhau, tuy đông người nhưng rất im ắng. Hầu hết đều chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh.

Minh Thông hòa thượng bưng chén rượu lên, cất giọng oang oang nói :

- Hai vị Đường chủ vất vả đi thâu đêm giải tên trọng phạm của bốn phái từ Bạch Vân trang tới đây, điều đó thật đáng quý! Hai vị Phật gia hiện đang có việc quan trọng đang giải quyết ở Tổng đàn nên chưa kịp tới nghênh tiếp, lão nạp xin thay mặt hai vị lão nhân gia uống chén rượu này tỏ lòng cảm tạ!

Nói xong dốc tuột chén rượu vào miệng.

Trong điện mọi người đều đứng lên hưởng ứng, không khí bắt đầu trở nên sôi động.

Rượu qua ba tuần, Minh Thông hòa thượng lại bùng chén lên nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn minh chủ, ngươi nhận được lão nạp không?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Minh Thông! Người khác thì có thể Hàn mỗ không nhận được, nhưng nhìn bộ mặt phì nộn của ngươi ai chẳng nhận ra Tử Nhục hòa thượng?

Minh Thông cười hắc hắc nói :

- Người ta đều nói ngươi cuồng ngạo bậc nhất giang hồ, bây giờ chết đến nơi vẫn còn ương bướng như vậy, đủ thấy lời đồn không sai.

Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn Hàn mỗ kính trọng? Trước đây trong giang hồ có một kẻ thâm ác, mặt người dạ thú danh hiệu Hồng Hoang Di Tẩu bị cả võ lâm phi nhổ. Tưởng hẳn cái làm hòa thượng thì biết tu tâm tích đức, không ngờ tội nghiệt còn nhiều hơn!

Minh Thông mặt biến sắc, theo phản ứng bản năng đưa chưởng lên nhưng chợt hạ xuống, cổ nín giận nói :

- Hàn Tùng Linh! Với tình cảnh của ngươi bây giờ, đáng ra không nên nói những câu như thế.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Ngươi bảo ta nên nói gì?

- Nếu ngươi đừng nói gì cả thì có lẽ được chết thanh thản hơn một chút. Nhưng bây giờ thì đã quá muộn.

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Dù có phải chết trăm ngàn lần thì chung quy vẫn là một chết mà thôi, có gì khác nhau đâu?

Minh Thông cười hiểm độc nói :

- Có khác nhau hay không thì ngươi sẽ lập tức biết ngay thôi!

Hàn Tùng Linh chỉ cười nhạt không nói nữa.

Minh Thông đưa tay ra hiệu cho chúng nhân im lặng rồi nói :

- Các huynh đệ! Uống rượu thông thường đi kèm với hành lạc. Đối với người luyện võ chúng ta thì võ công là một lạc thú lớn. Hôm nay, đương nhiên cũng cần dùng tới võ công. Bây giờ chúng ta sẽ lấy bản thân Hàn minh chủ để ứng dụng các loại võ học, không biết ý kiến của các vị thế nào?

Trong điện vang lên tiếng tán thưởng, chỉ riêng Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân là biến sắc.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi chợt đứng lên hỏi :

- Đại sư, ai sẽ động thủ trước?

Minh Thông hỏi lại :

- Hà huynh thấy ai xứng đáng nào?

Tam Xích Kim Đồng không biết võ công hay cố ý liếc mắt nhìn sang Bạch Diện Tu La rồi mới trả lời :

- Cái đó nên để Đại sư quyết định thôi!

Chùng như Minh Thông và Tam Xích Kim Đồng có cùng một ý, quay sang Bạch Diện Tu La hỏi :

- Diêm huynh thấy sao?

Bạch Diện Tu La ngơ ngác hỏi :

- Đại sư, chuyện gì chứ?

Minh Thông nhú mày nói :

- Chúng ta vừa nói Diêm huynh không nghe gì cả hay sao?

Đúng là vừa rồi Diêm Hải Vân không lưu ý, nhưng không thể phủ nhận điều đó, liền đáp :

- Đương nhiên là nghe thấy.

Minh Thông không truy vấn, tiếp tục hỏi :

- Vậy ý Diêm huynh thế nào?

Tuy không biết chuyện gì nhưng Diêm Hải Vân vẫn nói bừa :

- Huynh đệ hoàn toàn đồng ý.

Minh Thông soi mói nhìn Bạch Diện Tu La một lúc rồi hỏi :

- Trước khi trở thành đệ tử ký danh của Tam Phật đài, Diêm huynh từng là người của Hàn Kiếm môn, còn Hàn minh chủ cũng là truyền nhân của Thái Hư lão nhân, có lẽ Diêm huynh vẫn còn nghĩ tới tình sư huynh đệ đồng môn?

Bạch Diện Tu La đành giọng hỏi :

- Đại sư cho huynh đệ hai lòng hay sao?

Minh Thông cười nham hiểm nói :

- Cái đó thì lão nạp không dám, nhưng mà...

Hắn nói chưa hết câu thì dừng lại, phá lên cười một tràng hô hố.

Bạch Diện Tu La nhú mày nói :

- Đại sư còn chưa nói xong...

Minh Thông thôi cười, tiếp giọng nói :

- Tục ngữ có câu: “người không thân thì đất thân”. Dù sao thì Diêm huynh với Hàn Tùng Linh đã từng là đồng môn. Đương nhiên lão nạp không chút hoài nghi Diêm huynh tuyệt đối trung thành với Tam Phật đài, nhưng bốn bang lại có người đặt điều vu khống...

Bạch Diện Tu La trầm giọng hỏi :

- Vu khống thế nào?

Minh Thông cười nhẵn nhừ đáp :

- Lẽ ra lão nạp không nên nói ra điều này, nhưng vì Diêm huynh muốn biết, hơn nữa ở đâu trừ Hàn Tùng Linh ra, chúng ta đều là người nhà cả nên lão nạp cũng xin nói thẳng. Có người đặt điều vu khống Diêm huynh tới đầu nhập Tam Phật đài là có mưu đồ.

Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân đứng bật dậy hỏi :

- Đại sư tin vào điều đó sao?

Minh Thông đáp :

- Đương nhiên lão nạp không tin.

Bạch Diện Tu La truy vấn :

- Nếu vậy Đại sư nói ra câu đó nhằm mục đích gì?

- Đó là lão nạp muốn tốt cho Diêm huynh.

- Muốn tốt cho huynh đệ?

Minh Thông gật đầu :

- Không sai! Bởi vì lão nạp muốn tạo cho Diêm huynh một cơ hội để chứng minh lời vu khống đó hoàn toàn là vô căn cứ.

Bạch Diện Tu La trong lòng lập tức rúng động hỏi :

- Chứng minh thế nào?

Minh Thông chỉ sang Hàn Tùng Linh đáp gọn :

- Giết hần.

Bạch Diện Tu La trầm giọng hỏi :

- Đại sư bức ta làm chuyện bất nghĩa huynh đệ tương tàn?

Minh Thông nói :

- Diêm huynh, đó là lão nạp chỉ muốn tốt cho huynh thôi.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi chen lời :

- Diêm huynh đệ cũng là một phần tử của bốn bang. Người ta nói vì nghĩa quên thân. Huống gì quan hệ giữa Diêm huynh với hần chỉ là tình đồng môn ngày trước mà thôi, chẳng phải là thân thích bằng hữu gì? Vậy thì sao phải bắn khoăn do dự chứ?

Bạch Diện Tu La nói :

- Nếu Hà huynh lâm vào cảnh đó thì sẽ xử trí thế nào?

Tam Xích Kim Đồng thân nhiên đáp :

- Giết hần.

- Thật ư?

Tam Xích Kim Đồng trầm giọng hỏi :

- Diêm huynh không tin sao?

Minh Thông hòa thượng cười nhạt nói :

- Nếu Diêm huynh đã vì coi trọng tình đồng môn mà không hạ thủ thì lão nạp cũng không bắt buộc. Xin Hà huynh động thủ vậy!

Tam Xích Kim Đồng cầm đôi đũa lên, nói :

- Rất tốt! Đầu tiên huynh đệ dùng đôi đũa này lấy đôi mắt hần.

Nói xong giương lên chuẩn bị bắn đi.

Bạch Diện Tu La chợt nói :

- Khoan đã! Để huynh đệ động thủ cho!

Nói xong rút kiếm ra.

Bốn người còn lại trong bàn gồm Minh Thông, Tam Xích Kim Đồng, Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên đều đứng lên vận công đề phòng, nét mặt lộ vẻ căng thẳng.

Minh Thông hòa thượng nhíu mày nói :

- Diêm huynh dùng kiếm sao?

Bạch Diện Tu La lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ huynh đệ chọn phương pháp giết Hàn Tùng Linh thế nào cũng bị hạn chế?

Minh Thông chợt phá lên cười đáp :

- Hô hô! Diêm huynh nói phải! Có lẽ lão nạp quá đa nghi.

Bạch Diện Tu La chậm rãi bước tới bàn cứng đứng bên Hàn Tùng Linh, nhưng chưa động thủ.

Minh Thông đưa mắt ra hiệu cho hai tên hán tử, hai tên này lùi lại một bước vận công vào tay phải cầm đao sẵn sàng xuất thủ.

Minh Thông nhìn Bạch Diện Tu La cười hỏi :

- Diêm huynh còn chờ gì nữa?

Bạch Diện Tu La chưa kịp trả lời thì chợt thấy một tên hắc y hán tử chạy xộc vào điện.

Minh Thông nhíu mày hỏi :

- Có chuyện gì thế?

Tên hán tử chấp tay cúi mình đáp :

- Khai bẩm Hộ pháp, có người đưa thiệp bái sơn.

- Ai vậy?

Tên hắc y hán tử không đáp, hai tay trình lên một tấm thiệp hồng. Minh Thông hòa thượng lướt mắt xem qua rồi cau mày nhìn hai tên Đường chủ Bắc Hải bang.

Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên bất gặp ánh mắt hán tử phát run, nhấp nhòm như ngồi trên đồng lửa.

Minh Thông nhìn sang tên thuộc hạ hỏi :

- Chúng có bao nhiêu người?

- Bẩm... có một nam hai nữ.

Minh Thông nói :

- Nếu vậy thì cả Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi và Nộ Phong Quái Nữ Phần Mai Phương cùng tới đây...

Sử Vạn Hành hỏi :

- Đại sư, trong thiệp viết thế nào? Có phải chúng tìm huynh đệ chúng tôi không?

Minh Thông gật đầu :

- Không sai.

Hai tên phản bội hiểu ra tình hình đối với mình vô cùng nguy cấp. Nếu được Tam Phật đài bảo hộ thì còn tốt, nếu Minh Thông chịu trao người thì chúng quyết không thoát tội chết.

Sử Vạn Hành run giọng nói :

- Đại sư, huynh đệ chúng tôi tuyệt đối trung thành với Tam Phật đài...

Minh Thông ngắt lời, lạnh lùng hỏi :

- Hai vị chẳng phải vì năm mươi vạn lạng mà bắt Hàn Tùng Linh tới đây sao?

Sử Vạn Hành biết sắc hỏi :

- Sao Đại sư lại nói thế?

Minh Thông đáp :

- Rất đơn giản. Trong việc này chúng ta chỉ có quan hệ mua bán mà thôi. Hơn nữa bọn lão nạp ở đây không thể vì hai vị mà đắc tội với phu thê Bắc Hải bang chủ.

Đường Tân Kiên tức giận quát :

- Thế nào? Ngươi định qua cầu rút ván?

Minh Thông trừng mắt nhìn hai tên Đường chủ, đánh giọng nói :

- Hai vị nên nhớ đây là địa phận của Tam Phật đài, nói năng hãy cẩn thận một chút. Bây giờ lão nạp sẽ trao đủ năm mươi vạn lạng cho hai vị. Ba chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn trước miếu viện. Như vậy là việc mua bán hoàn thành, hai vị hãy đi khỏi đây ngay.

Hai tên Đường chủ thấy đối phương trở mặt như vậy đều vô cùng tức giận.

Sử Vạn Hành lạnh lùng hỏi :

- Người biết chúng ta có đi hay không?

Minh Thông cười nhạt đáp :

- Đó là việc của các người.

Sử Vạn Hành nói :

- Thôi được! Bây giờ chúng ta chẳng cần ba xe nữa, chỉ cần lấy một xe là đủ.

Minh Thông “Hừ” một tiếng nói :

- Nếu các người rơi vào tay Quách Bằng Phi thì đừng nói một xe cũng không thoát mà ngay cả hai cái mạng cũng khó mà giữ được!

Đường Tân Kiên nói :

- Đại sư, người tính toán thật chu đáo!

Minh Thông đứng lên nói :

- Nếu hai vị không còn việc gì nữa thì chuyện mua bán giữa chúng ta tới đây chấm dứt. Xe đã đậu trước cửa điện, hai vị muốn lấy bao nhiêu mặc lòng! Bây giờ lão nạp cần đón khách.

Nói xong định bước đi.

Sử Vạn Hành nói :

- Bây giờ chúng ta không cần lạng nào nữa.

Minh Thông cười nói :

- Sư huynh nghĩ vậy là rất thông minh! Các huynh đệ! Chỉ cần ngăn chặn được Bắc Hải bang, năm mươi vạn lạng đó là của mỗi chúng ta, các vị thấy thế nào?

Trong Đại Hùng bảo điện vang lên tiếng hò reo hưởng ứng, gần bốn chục người rút binh khí chuẩn bị xông ra đối địch.

Giữa lúc đó, ánh chớp lóe lên, một vật bay vút tới cắm lên bàn ngay trước mặt Minh Thông hòa thượng. Hắn kinh hãi nhìn xuống, nhận ra đó là một ngọn tiểu kỳ hình tam giác màu hồng, trên lá cờ thêu ba chữ vàng Bích Huyết minh!

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi mặt biến sắc, định lao ra cửa thì Minh Thông ngăn lại nói :

- Khoan đã!

Tam Xích Kim Đồng nhú mày hỏi :

- Từ địch đã tới, chúng ta không đối phó còn chờ gì nữa?

Minh Thông đáp :

- Bích Huyết minh dám mạo danh Bắc Hải bang truyền thiệp tất đã có chuẩn bị. Chúng ta cứ ở đây xem chúng hành động gì tiếp theo.

Nhìn thấy lá cờ thêu ba chữ Bích Huyết minh, bọn đệ tử Tam Phật đài trong điện ai nấy đều thất kinh biến sắc. Khí thế hùng hổ lúc đầu giảm đi rất nhiều.

Tam Xích Kim Đồng tuy cũng không khỏi lo lắng nhưng cố lấy giọng ngạo nghễ nói :

- Tên đầu sỏ Bích Huyết minh đã rơi vào tay chúng ta, bọn còn lại ắt không dám vọng động. Các người sợ gì chứ?

Minh Thông trầm ngâm nói :

- Hà huynh nói vậy không sai, nhưng có thể việc này không đơn giản như vậy.

Hắn chợt nhìn Sử Vạn Hành hỏi :

- Hai vị có nghĩ đến việc Bích Huyết mình có thể liên kết với Bắc Hải bang không?

Sử Vạn Hành đáp :

- Không thể! Nếu quả thật hai phái này cũng đến đây thì chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Minh Thông nhú mày nói :

- Lão nạp lại không nghĩ thế.

Tam Xích Kim Đồng nói :

- Đại sư nói đúng. Làm sao lại có sự ngẫu nhiên mà trùng hợp như thế được!

Đường Tân Kiên bụng đang tức, liền nói :

- Nghi người thì không dùng, dùng người thì đừng nghi. Các vị đã không tin tưởng thì huynh đệ chúng ta đi đây!

Minh Thông ‘Hừ’ một tiếng nói :

- Lúc này hai vị muốn đi đâu có dễ?

Tam Xích Kim Đồng ra lệnh :

- Các huynh đệ! Hãy bắt hai tên gian tặc này lại!

- Tuân lệnh!

Gần hai chục tên ào tới vây lấy hai tên Đường chủ Bắc Hải bang.

Minh Thông xua tay nói :

- Các vị cứ lùi lại. Chỉ cần chúng thoát khỏi hai chưởng của lão nạp thì cứ để chúng tùy ý rời khỏi đây.

Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên tưởng bắt được Hàn Tùng Linh mang tới đây là lập kỳ công, được cả danh lẫn lợi, nào ngờ đều biến thành không, chẳng những thế còn rơi vào trùng vây, tính mệnh khó bảo toàn, vừa căm tức vừa hối hận không biết ngăn nào.

Sử Vạn hành ngửa mặt cười to một tràng nói :

- Minh Thông! Hôm nay lão phu mới nhận ra bộ mặt thật của một tên âm ác trá trở, kẻ phản trắc vô sỉ bậc nhất giang hồ. Đã đến nước này, nói nhiều vô ích. Hãy dựa vào võ công mà quyết định sinh tử thôi. Người động thủ đi!

Minh Thông chợt nghĩ tới một điều, xua tay nói :

- Khoan đã!

Sử Vạn hành nhú mày hỏi :

- Người còn độc kế nữa?

Minh Thông nhìn Tam Xích Kim Đồng nói :

- Hà huynh tiếp hai vị Đường chủ này một lúc, lão nạp cần làm một việc...

Nói xong bước lên bàn cúng.

Lúc ấy Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân vẫn đứng bên Hàn Tùng Linh, còn hai tên hắc y hán tử không biết từ lúc nào đã ngã xuống nằm bất động trên nền điện.

Minh Thông hòa thượng làm như không thấy hai tên thuộc hạ, nhìn Bạch Diện Tu La nói :

- Diêm huynh, bây giờ động thủ được rồi. Lão nạp cần mượn thủ cấp của Hàn Tùng Linh dùng tạm.

Bạch Diện Tu La thần nhiên đáp :

- Người ta chỉ có một cái đầu, nếu cho mượn đi thì sống làm sao được?

Minh Thông sầm mặt nói :

- Diêm huynh! Hiện giờ chúng ta bị Bích Huyết minh và Bắc Hải bang hai phái bao vây, không phải là lúc để đùa giỡn đâu!

Bạch Diện Tu La lạnh lùng đáp :

- Diêm mỗ không đùa với người.

Minh Thông quát lên :

- Diêm Hải Vân, người muốn gì?

Bạch Diện Tu La đáp :

- Cứu Hàn Tùng Linh.

- Cái gì? Người muốn chết sao?

Bạch Diện Tu La trầm giọng nói :

- Diêm mỗ từ lâu đã không muốn sống nữa rồi. Chẳng qua kéo dài cái mạng thừa đến hôm nay là hy vọng sẽ có ngày chứng kiến sự diệt vong của các người.

Minh Thông cười nhạt hỏi :

- Bây giờ người không còn kiên nhẫn chờ thêm nữa chứ gì?

Bạch Diện Tu La đáp :

- Khi đến Ma Thiên lĩnh nghe nói Hàn Tùng Linh đã xuất hạ sơn tiến nhập vào giang hồ. Diêm mỗ hy vọng ngày đó sắp đến, không ngờ phải chứng kiến thảm cảnh hôm nay.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi chợt nói :

- Diêm Hải Vân, lẽ ra người nên chờ tiếp một thời gian nữa mới được. Nếu người không nói thì làm sao chúng ta biết được người đã nuôi dã tâm.

Bạch Diện Tu La nói :

- Ngày xưa sư phụ và hai vị sư thúc của ta đã dặn Diêm mỗ là nhất thiết phải chờ cho được Hàn Tùng Linh. Bây giờ coi như ta đã chờ được rồi.

Minh Thông đắc ý hỏi :

- Nhưng chỉ tiếc hắn đã rơi vào tay chúng ta, đúng không?

- Một khi ta còn chưa chết thì Hàn Tùng Linh còn chưa thể coi là đã rơi vào tay các người.

Minh Thông mặt hiện sát cơ hỏi :

- Người biết mình còn sống được bao lâu nữa không?

Tam Xích Kim Đồng nói :

- Đại sư trông chừng hai tên gian tế này, để họ Diêm cho huynh đệ!

Minh Thông nói :

- Chúng ta cần tranh thủ thời gian.

Tam Xích Kim Đồng đáp :

- Huynh đệ biết rồi!

Dứt lời nhảy tới bàn cúng chỉ tay vào mặt Bạch Diện Tu La hỏi :

- Tên họ Diêm! Bước qua đây!

Bạch Diện Tu La đáp :

- Diêm mỗ cần bảo vệ Hàn Tùng Linh.

Tam Xích Kim Đồng “Hừ” một tiếng hỏi :

- Người có tin làm được điều đó không?

Bạch Diện Tu La chưa kịp trả lời thì có người nói :

- Hà Phi! Huynh ấy không tự tin. Nhưng tại hạ thì tin!

Mọi người nghe nói đều giật mình chấn động!

Nguyên người vừa nói là Hàn Tùng Linh!

Chàng đã đứng lên, giọng nói tuy khề nhưng rất âm vang, sắc mặt đã hồng nhuận như thường, hoàn toàn khác với dáng bắt lực vừa rồi.

Không ai tự hỏi xem chàng đã hồi phục như thế nào, chỉ biết Hàn Tùng Linh danh chấn giang hồ đã trở về đúng cương vị của mình, cương vị bấy lâu làm cho giang hồ hắc đạo kinh hồn bạt vía.

Chàng nhẹ giọng nói :

- Tiểu đệ đã làm Diêm huynh lo lắng.

Bạch Diện Tu La ngưng mục nhìn chàng, trong lòng phấn chấn lên rất nhiều, mặt tươi giãn ra hỏi :

- Hàn sư đệ không bị thương sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Tiểu đệ xác thực có bị thương. Nhưng bây giờ đã bình phục, nếu không sao lại tới đây?

Minh Thông hòa thượng chợt đưa mắt nhìn hai tên Sứ Vạn Hành và Đường Tân Kiên nghiêng răng nói :

- Các ngươi quả là nghĩ ra nước cờ cao! Chỉ là chưa tính toán thật đầy đủ!

Hàn Tùng Linh không giải thích gì, còn hai tên Đường chủ thì biết rõ mọi lời giải thích sẽ là vô ích nên ngậm vận công sẵn sàng bảo vệ tính mạng.

Tuy nhiên Sứ Vạn Hành vẫn còn gắng gượng nói một câu :

- Đại sư có thể cho huynh đệ nói một lời không?

Minh Thông đã có thành kiến với hai tên này, cười nhạt đáp :

- Lão nạp thấy chẳng có gì nên giải thích nữa. Nguyên nhân vì sao Hàn Tùng Linh tự xưng bình phục, ắt hai vị chẳng có câu nào trả lời nào khác hơn là hai chữ “không biết” đâu.

Đường Tân Kiên nói :

- Quả thật chúng tôi không biết mà!

Minh Thông cười nói :

- Lão nạp biết hai vị là người bị hại mà! Bởi vậy mới nói đây là nước cờ cao, tiếc rằng hai vị phạm phải một sai lầm nhỏ.

Hàn Tùng Linh chợt hỏi :

- Đại sư, không biết đó là sai lầm gì?

Minh Thông cười thâm trầm đáp :

- Đó là chúng đứng cách lão phu quá gần.

- Dường như đại sư rất tự tin là chỉ trong một vài chiêu hạ được hai vị Đường chủ kia?

- Cái đó sự thực sẽ chứng minh.

Sứ Vạn Hành vội kêu lên :

- Đại sư! Đó là Hàn Tùng Linh mượn đao giết người đấy! Đại sư đừng để hấn lừa!

Minh Thông “hừ” một tiếng nói :

- Hai người bây giờ mà còn nói được câu đó ư?

Nói xong tiến lên một bước.

Sử Vạn Hành vừa vận công đề phòng, vừa nói :

- Đại sư đừng bức bách chúng ta!

Minh Thông quát :

- Câm miệng!

Quát xong đưa chưởng lên.

Tam Xích Kim Đồng chợt nhảy ra chặn tên Hộ pháp lại nói :

- Đại sư, hãy cho chúng tôi vài lời, sau đó hãy động thủ cũng chưa muộn!

Minh Thông không hạ tay xuống, lắc đầu đáp :

- Đủ rồi! Lúc này ta không muốn nghe gì nữa thêm, chỉ làm rối trí mà thôi.

Sử Vạn Hành cuống quýt nói :

- Xin Đại sư cho huynh đệ chúng tôi giải thích một lời. Hàn Tùng Linh...

Minh Thông ngắt lời :

- Các người chuẩn bị đi!

Dứt lời vung song chưởng đánh ra.

Sử Vạn Hành và Đường Tân Kiên buộc lòng phát chưởng nghênh địch.

Với thân thể đồ sộ của Minh Thông, lực đạo phát ra quả thật kinh nhân!

Sau hai tiếng nổ rền làm cả tòa Đại Hùng bảo điện lắc lư như đùa vồng, Sử Vạn hành và Đường Tân Kiên bị đánh bật vào tường ngã xuống, máu mồm máu mũi trào ra.

Sử Vạn Hành gượng chống tay ngồi dậy. Đưa mắt nhìn Minh Thông hòa thượng, phẫn hận nói :

- Lão lừa trọc đầu ngu ngốc! Máy chục năm xông pha giang hồ của ngươi chỉ là uống phí, bị một tên miệng còn hôi sữa đánh lừa!

Minh Thông nhìn lại, thấy Hàn Tùng Linh vẫn bình thân đứng chỗ cũ không có phản ứng gì, trầm nghĩ :

- Hình như không phải chúng liên kết với nhau. Cho dù thế, hạ người như hai tên này chết cũng không oan.

Nghĩ đoạn trừng mắt hỏi :

- Sao ngươi dám nói lão nạp bị hấn đánh lừa? Trước hết các ngươi hãy yên tâm mà nhắm mắt. Lát nữa hấn sẽ theo chân các ngươi thôi!

Sử Vạn Hành đưa tay lau máu trào ra khoe miệng nói :

- Hạ lừa trọc ngu ngốc như ngươi mà xứng là đối thủ của Hàn Tùng Linh sao? Ta dám đánh cuộc cả ngươi và hơn ba chục tên đệ tử trong Đại Hùng bảo điện này đã tới số rồi.

Tam Xích Kim Đồng hùng hổ nói :

- Các ngươi sợ Hàn Tùng Linh, còn lão phu không sợ, xem hấn làm gì được ta nào?

Nói xong định chồm tới.

Minh Thông hòa thượng giữ lại nói :

- Nhị sư giả! Chúng ta không cần vội!

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Tam Xích Kim Đồng người nhỏ chí cao. Sao đại sư làm giảm bớt nhuệ khí của Nhị sư giả đi như vậy?

Rồi nhìn Tam Xích Kim Đồng nói tiếp :

- Hà Phi, là nhân vật thứ hai trong Thất đại sư giả uy danh lừng lẫy giang hồ, sao lại thúc đầu rút cổ như vậy? Nào tới đây! Chỉ cần cầm cự được năm chiêu không bại, hàn mỗ sẽ làm theo mọi điều kiện của ngươi!

Tam Xích Kim Đồng nổi giận râu tóc dựng ngược cả lên, nghiêng răng nói :

- Tiểu tử cuồng ngạo kia! Hà mỗ thề hôm nay sẽ đánh nát thầy ngươi!

Minh Thông buông hấn ra, như vậy là đồng tình để tên Nhị sư giả xuất thủ.

Bởi vì không những tên đệ tử Tam Phật đài tin chắc Hàn Tùng Linh dù võ công siêu phàm tới đâu cũng không thắng nổi Tam Xích Kim Đồng trong vòng năm chiêu, mà ngay cả Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân cũng hoài nghi lời chàng nói.

Minh Thông là kẻ giao hoạt, buông Tam Xích Kim Đồng ra còn nói thêm một câu :

- Hàn minh chủ đã tỏ ra hào phóng như thế Nhị sư giả đừng để vị đó thất vọng. Năm chiêu thì đáng vào đâu chứ?

Tam Xích Kim Đồng hiểu ý tên Hộ pháp, nén giận cười nói :

- Tiểu bối! Ngươi nói ra ắt giữ lời chứ?

Hàn Tùng Linh gạt đầu :

- Đương nhiên!

Tam Xích Kim Đồng nói :

- Như vậy là việc đã thỏa thuận xong. Bây giờ ai xuất thủ trước?

Vừa lúc ấy ngoài cửa điện có người nói :

- Minh chủ! Quân tử không đấu với tiểu nhân. Minh chủ đấu với tên tiểu hầu này sẽ mất đi thân phận, giao hấn cho bổn tọa!

Dứt lời một bóng người bước vào phòng, chính là Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Bọn đệ tử Tam Phật đài bị Hàn Tùng Linh cuốn hút nên quên mất việc mình bị Bích Huyết minh bao vây khi xuất hiện lá tiểu kỳ, bây giờ việc Yến Hành Vân xuất hiện đã kéo chúng trở về với thực tại.

Hiện giờ Đại Hùng bảo điện là trọng địa, chẳng lẽ đối phương muốn ra vào tùy ý?

Minh Thông hòa thượng quát lên :

- Chặn hấn lại!

Bốn tên hắc y hán tử được lệnh vung đao kiếm xông vào vây lấy Yến Hành Vân.

Y dừng lại quét mắt nhìn đối phương cười nói :

- Bốn vị bằng hữu! Đao kiếm không có mắt, chẳng phải chuyện đùa đâu! Ta xem bốn vị ẩn đường không được rõ lắm, chỉ e đoán mệnh. Tốt nhất hãy lùi lại đi!

Bọn kia tiến vào vị trí sẵn sàng xuất thủ.

Một tên nói :

- Nếu ngươi sợ thì mau ra khỏi điện đi, có thể tính mạng dài thêm một chút.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nhún mày nói :

- Vậy là bốn vị quyết tâm liều mạng?

Vừa hỏi vừa điềm nhiên bước vào, bảo kiếm vẫn nằm nguyên trong vỏ.

- Sát!

Bốn tên hán tử đồng thanh quát vang, vung đao kiếm chém xuống.

Bằng động tác nhanh như chớp, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân rút kiếm quay một vòng.

Chỉ thấy kiếm quang lóe sáng rồi tắt ngay, bốn cái đầu đã rời khỏi cổ rơi xuống nền điện, bốn cột máu phun cao, một lúc sau bốn thi thể không đầu mới từ từ đổ xuống.

Toàn điện thốt lên một tiếng kinh hoàng, hơn ba mươi người giương mắt thất thần nhìn Hoang Thành Cô Kiếm.

Thủ đoạn giết người quá tàn khốc và mau lẹ, thậm chí cả bốn nạn nhân không kịp kêu lên được tiếng nào.

Phải qua một lúc, Minh Thông hòa thượng mới trấn tĩnh lại, bật hỏi :

- Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân?

Y thông thả tra kiếm vào bao, lạnh lùng đáp :

- Một nhân vật uy danh hiển hách như đại hòa thượng mà cũng biết kẻ vô danh tiểu tốt này sao?

Ngực nặng như bị một tảng đá ngàn cân đè lên, Minh Thông cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

Hoang Thành Cô Kiếm bước tới gần Hàn Tùng Linh.

Minh Thông hòa thượng nói :

- Yến Hành Vân, vì sao ngươi can dự vào việc này?

Hoang Thành Cô Kiếm dừng lại hỏi :

- Đại sư nói gì?

Minh Thông đáp :

- Các hạ không phải là người của Bích Huyết minh, vì sao chọc tay vào chuyện ân oán giữa hai phái chúng ta? Chẳng lẽ ngươi không biết quy củ giang hồ?

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi lại :

- Ngươi biết tại hạ và Hàn minh chủ có quan hệ thế nào không?

- Ngươi nói xem?

- Hàn minh chủ là chủ nhân của Yến mỗ. Mặt khác ta đã đồng ý đảm nhận chức vị Đường chủ Bích Huyết minh. Như vậy đủ rồi chứ?

Minh Thông “Hừ” một tiếng nói :

- Yến Hành Vân! Ngươi sẽ hối hận vì liên kết với cừu nhân của Tam Phật đài!

Hoang Thành Cô Kiếm cười đáp :

- Ta lại! Yến mỗ cảm thấy càng ngày càng vinh dự.

Minh Thông chột quát lên :

- Vậy chúng lại!

Ngoài điện có người nói to :

- Quan lão nhị! Bây giờ đến lượt chúng ta!

Lại thêm hai người nữa tiến vào bảo điện, đó là Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà. Theo sau còn có Bạch Phong, Ước Lan và Ước Liên.

Minh Thông quát to :

- Các huynh đệ! Xong vào!

Vân Phi Long rút Hắc Trường tiên ra nói :

- Tên nào chán sống thì cứ xông vào!

Bang chúng Tam Phật đài không ai dám xông tới Hàn Tùng Linh và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Thành Vân, nhưng rất đông người ào tới cửa, vừa có ý chặn năm người vào sau, vừa hy vọng thoát ra ngoài, tránh khỏi hai vị hung thần ác sát đã ở trong điện.

Tứ Tuyệt thư sinh kéo Lôi Điện Truy Hồn lại nói :

- Vân đại ca! Lùi ra ngoài!

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

Tứ Tuyệt thư sinh đáp :

- Trong điện không thi triển được.

Lôi Điện Truy Hồn gật đầu :

- Có lý!

Hai người đẩy ba thiếu nữ ra, án ngữ ngay trước cửa điện, một người dùng chiết phiến, người kia dùng Hắc trường tiên, thấy tên nào xông ra là giết, chỉ chốc lát đã có bảy tám tên đệ tử Tam Phật đài ngã gục trước cửa điện, không tên nào dám xông ra nữa.

Tứ Tuyệt thư sinh nói :

- Chúng ra lùi ra miếu viện đi.

Lôi Điện Truy Hồn hỏi :

- Để làm gì?

- Chỉ viện cho Minh chủ!

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hiểu ra, gật đầu nói :

- Diệu kế! Nếu chúng ta cứ trấn giữ ở đây, chẳng những hai vị cô nương không có cơ hội xuất thủ mà đối phương không dám ra đòn lại trong điện sẽ khó khăn cho Minh chủ và Yến đại hiệp. Nào lùi lại!

Năm người lùi ra miếu điện, chỉ sau một lúc thì có mười mấy tên đệ tử Tam Phật đài xông ra, cùng Lôi Điện Truy Hồn, Tứ Tuyệt thư sinh và thư muội Úc Lan tiến hành một cuộc ác chiến.

Bạch Phong công chúa nghe trong Đại Hùng bảo điện cũng đã động thủ, thấy bọn Lôi Điện Truy Hồn không có gì đáng lo liền xông vào điện, thấy Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đang ác đấu với Tam Xích Kim Đồng Hà Phi.

Tên này dùng một đôi Hồ đầu câu, tuy thân thủ không phải tầm thường nhưng vẫn bị Yến Hành Vân dồn vào thế hạ phong.

Một cặp đấu khác là Minh Thông hòa thượng với Hàn Tùng Linh, cả hai đều dùng chỉ chưởng chưa xuất binh khí, tạm thời chưa có bên nào giành được ưu thế.

Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân lướt ra giữa điện thì gặp Bạch Phong.

Hắn lập tức bị khuôn mặt kiều diễm của nàng hút chặt như bị thôi miên, đắm đắm nhìn nàng hỏi :

- Cô nương có phải là Bạch Phong công chúa, chủ nhân Âm Mộng cốc không?

Bạch Phong gật đầu :

- Đúng thế, các hạ là ai?

- Tại hạ là Bạch Diện Tu La Diêm Hải vân, tính ra là sư huynh của Hàn Tùng Linh.

Bạch Phong nhú mày nói :

- Theo tôi được biết thì Hàn Kiếm môn chỉ còn lại một mình Tùng Linh nữa thôi. Xin cho biết lệnh sư là ai?

Bạch Diện Tu La đáp :

- Trong Tam Phật đài ngày trước thì gia sư đứng hàng thứ ba.

Bạch Phong nói :

- Tùng Linh có nói vị Tam Phật gia có một đệ tử, nhưng sau đó đã đầu hàng kẻ thù, trở thành đệ tử của Tam Phật đài đương nhiệm. Các hạ với vị đó có quan hệ thế nào?

Bạch Diện Tu La không trả lời, chột đời đề tài :

- Giảng hồ truyền ngôn Bạch Phong công chúa là võ lâm đệ nhất mỹ nhân...

Bạch Phong lạnh lùng nói :

- Hình như tôi không bàn vấn đề này với các hạ.

- Nhưng Hàn Tùng Linh tất cũng đã từng nói với Công chúa câu này?

Bạch Phong càng tăng ác cảm, nói :

- Diêm Hải Vân, tốt nhất là đừng lảng tránh sự thực. Câu ta hỏi ngươi còn chưa trả lời!

Bạch Diện Tu La đáp :

- Tại hạ chính là người đó, nhưng không phải đầu hàng mà làm theo lệnh của gia sư và sư bá.

- Lệnh gì?

- Chờ Hàn Tùng Linh đến để phối hợp trả thù!

Bạch Phong nhún mày nghĩ ngợi một chút rồi nói :

- Cái đó thì khó mà tin ngay được. Bây giờ xin hỏi các hạ, nếu vậy thì tại sao bây giờ Tùng Linh đã đến mà các hạ không phối hợp hành động?

Bạch Diện Tu La mê mẩn nhìn Bạch Phong, thờ dãi đáp :

- Đó là vì cô nương...

Bạch Phong ngạc nhiên hỏi :

- Vì tôi?

Bạch Diện Tu La vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt kiều diễm của nàng, gật đầu đáp :

- Không sai.

Hai người chỉ nói mấy câu mà cục diện trong Đại Hùng bảo điện đã đổi khác.

Tam Xích Kim Đồng Hà Phi bị Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân dồn vào góc tường, thủ nhiều công ít, tình cảnh càng lúc càng nguy ngập, bại thế đã rõ.

Còn Minh Thông đấu với Hàn Tùng Linh, tuy chưa bị dồn ép nhiều nhưng Hàn Tùng Linh thần sắc vẫn bình thường, trái lại Minh Thông hòa thượng mồ hôi toát ra như tắm, bộ mặt béo núc ướt đầm trông nhồn nhột như cháo mỡ.

Bạch Phong thấy vậy thì trở nên yên tâm, quay lại nhìn Bạch Diện Tu La tiếp tục hỏi :

- Các hạ biết Tùng Linh tới đây trả thù cho ai không?

Bạch Diện Tu La đáp :

- Song thân, huynh muội của hắn và Tam Phật.

- Như vậy là vì lệnh sư nữa, sao các hạ không giúp chàng một tay?

- Tại hạ đã nói, vì cô nương.

- Các hạ nói rõ hơn xem?

Bạch Phong nhíu mày hỏi :

- Các hạ cho rằng tôi không nên làm thế.

Bạch Diện Tu La gật đầu :

- Phải - Vì sao?

- Tại hạ nghĩ hãn không xứng!

Bây giờ Bạch Phong không còn ác cảm nữa mà thấy khinh ghét, liền đổi cách xưng hô :

- Chẳng không xứng, còn ngươi thì xứng hay sao?

Bạch Diện Tu La thờ dãi đáp :

- Tại hạ biết mình càng không xứng. Công chúa, có thể trong thiên hạ không ai xứng với Công chúa. Vì thế tại hạ ghen tỵ với Hàn Tùng Linh.

Bạch Phong “hừ” một tiếng, nói :

- Chỉ tiếc ta không phải là ngươi. Ta quan tâm đến ai là quyền của ta.

- Tại hạ biết. Vì thế mới sinh ra ghen tỵ với hãn. Công chúa có biết lòng ghen tuông còn đáng sợ hơn lòng thù hận không?

Bạch Phong chợt nổi sát cơ :

- Vì thế ngươi định giết Tùng Linh?

Bạch Diện Tu La đáp :

- Ta biết mình không đủ khả năng đó.

Bạch Phong tiếp tục truy vấn :

- Bởi vậy ngươi muốn mượn đao giết người.

Bạch Diện Tu La thừa nhận :

- Minh Thông võ công cao hơn tại hạ rất nhiều. Nhất định Hàn Tùng Linh không phải là đối thủ của hãn.

Bạch Phong nói :

- Nếu vậy thì ta sẽ giúp chàng một tay.

- Tại hạ sẽ ngăn cản cô nương.

Bạch Phong lộ vẻ khinh bỉ :

- Diêm Hải Vân, vì một chút tư tình nhi nữ mà làm trái sư lệnh, phản lại lý tưởng của mình, ngươi không thấy hèn hạ, nhục nhã và đáng khinh sao?

Bạch Diện Tu La trâng tráo đáp :

- Công chúa, tại hạ đã nói sự ghen tuông đáng sợ hơn cả lòng thù hận, ta không thể khống chế được bản thân. Công chúa, ngay khi thấy Công chúa xuất hiện, tại hạ đã không thể trấn áp được bản thân.

Bạch Phong “hừ” một tiếng, nói :

- Khi đã không còn lý trí, người ta trở thành loài vật. Diêm Hải Vân. Ta không có điều gì phải nói với ngươi nữa. Nếu bị ngươi ngăn cản, ta sẽ giết chết mà không chút ngần ngại!

Bạch Diện Tu La nói :

- Tại hạ hy vọng được chết bởi tay Công chúa.

- Ngươi sẽ chết rất thảm mà không đạt được bất kỳ nguyện vọng nào, bởi hạng như ngươi không xứng.

Nói xong quay đi.

Vừa lúc đó vang lên một tiếng rú thảm khốc. Bạch Phong nhìn lại, thấy Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân vừa cầm ngáp thanh kiếm vào ngực Tam Xích Kim Đồng Hà Phi.

Tiếng rú của hắn làm Minh Thông hòa thượng càng hoảng loạn hơn.

Trước đó tên Hộ pháp đã cảm thấy nội lực không tiếp thêm được nữa, càng đấu áp lực từ đối phương càng tăng thêm. Bây giờ hắn mới tin việc Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên bị chết dưới tay Hàn Tùng Linh là sự thật.

Qua ngoài năm mươi chiêu, Minh Thông đã gần như không còn khả năng hoàn thủ nữa.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói :

- Bằng hữu. Đây là khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời ngươi.

Dứt lời đánh ra một chưởng.

Minh Thông dốc toàn lực phát một chưởng nghênh địch.

- Bình!

Sau tiếng nổ rền như sấm, thân hình đồ sộ của Minh Thông bị tung lên cao, rơi phịch xuống ngay bên cạnh chân Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Giả như lúc đó hắn tung một cước thì đã dễ dàng giết chết Minh Thông đã bị trọng thương, hoàn thành ước nguyện mấy năm qua khuất thân hàng địch, làm tròn sứ mệnh của sư môn, đồng thời tránh cho mình một kết cục bi thảm.

Nhưng hắn đã không làm thế.

Bởi vì hắn đã không còn nghĩ được gì hơn sắc đẹp của Bạch Phong công chúa, hay đúng hơn, con ghen đã làm hắn mất đi ý chí.

Bạch Phong nhảy hai bước tới bên Hàn Tùng Linh, nắm lấy tay chàng hỏi :

- Tùng Linh! Chàng đã bình phục hoàn toàn rồi chứ?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Bình phục rồi! Không còn chút thương tích gì.

Chàng cõn mảnh băng ở cánh tay, lộ ra vết sẹo đã lành da, nói thêm :

- Đó là nhờ nàng tặng lại ta chiếc hộp.

Lời nói, cử chỉ âu yếm của đôi tình nhân càng làm nổi ghen tuông trong lòng Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân càng thêm cháy bỏng. Lúc này hắn không nghĩ gì khác ngoài ý niệm muốn giết chết Hàn Tùng Linh.

Sau khi hít vào mấy hơi, nội thương của Minh Thông hòa thượng hồi phục được mấy phần.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tên Hộ pháp là khuôn mặt đờ đẫn của Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Minh Thông ngằm vận công vào song chưởng rồi bắt thần chồm dậy...

Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân hầu như vẫn chưa thoát ra khỏi trạng thái mê man, bị hai chưởng đánh trúng ngực hất bổng lên không, va vào một thanh xà rơi xuống cách xa hơn một trượng.

Cùng lúc ấy Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân lao tới, phóng kiếm đâm vào ngực Minh Thông hòa thượng.

Tất cả những diễn biến đó xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân còn chưa rút kiếm khỏi ngực đối phương ngay, cứ đứng lặng nhìn thân thể to lớn của tên Hộ pháp.

Hắn cũng nằm im không phản kháng, bộ mặt béo nung núc trông khá bình thản, có lẽ phần nào đã mãn nguyện vì trước khi chết còn lấy được mạng của Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Hàn Tùng Linh và Bạch Phong công chúa bước lại gần Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân.

Hắn lúc ấy chỉ còn thoi thóp, máu từ miệng và mũi vẫn cứ tiếp tục trào, Minh Thông dốc hết tàn lực vào một kích cuối cùng quả là có uy lực kinh nhân!

Bạch Diện Tu La nhìn Hàn Tùng Linh nhỏ ra một bãi máu rồi nhìn Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn huynh đệ, ngươi không ngờ đến kết cục này, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Diêm sư huynh, quả là tiểu đệ không ngờ Minh Thông bị trọng thương mà còn lợi hại như thế.

Bạch Diện Tu La hỏi tiếp :

- Và ngươi cũng không ngờ ta không tránh được chiêu đó?

- Đúng vậy.

- Hàn Tùng Linh, Minh Thông không phải là đối thủ của ngươi, nhưng hắn kháng cự được lâu như thế, vì ngươi không dốc toàn lực, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh lại gật đầu :

- Không sai.

- Vì ngươi không hoàn toàn chú tâm vào cuộc đấu?

- Nói cách khác, ngươi nghe hết cuộc nói chuyện giữa Diêm mỗ với Bạch Phong cô nương.

- Hàn mỗ không phủ nhận.

Chợt hỏi :

- Thương thế của sư huynh...

Bạch Diện Tu La lắc đầu nói :

- Đa tạ ngươi đã quan tâm. Nhưng ta biết tâm phế mình đã bị vỡ nát, chỉ nói được vài câu nữa thôi.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Sư huynh có điều gì thì cứ nói đi!

Ánh mắt Bạch Diện Tu La chợt long lên. Hắc thở dốc một lúc rồi nói :

- Hàn Tùng Linh! Đến bây giờ ta vẫn ghen... với ngươi...

Nói xong thở hắt ra hơi cuối cùng, ngoẹo đầu xuống.

Bạch Phong nói :

- Một người cho đến chết mà vẫn không tỉnh ngộ, để lòng thù hận vô lý làm lấn át sự nghiệp, tình đồng chí và đồng môn, những gì tốt đẹp hắn đã làm trong đời còn có ý nghĩa gì?

Hàn Tùng Linh thờ dài nói :

- Bạch Phong, nàng đừng quá khắt khe như thế!

Bạch Phong lập tức phản đối :

- Thiếp không khắt khe đâu. Một kẻ cố chấp và mù quáng như vậy, dù có sống thêm cũng không làm được việc gì.

Hàn Tùng Linh nói :

- Có thể một phần là do nàng quá đẹp.

- Sắc đẹp không phải là lý do làm người ta nảy sinh ra những ý niệm xấu. Chỉ những người dung tục, ích kỷ mới để cho những thói xấu lấn át lý trí của mình mà thôi, chẳng cho có đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Nàng nói đúng.

Bạch Phong kéo tay chàng nói :

- Tùng Linh, chúng ta đừng nói đến chuyện đó nữa! Hãy ra ngoài xem hai vị đại ca và thư muội Úc Lan thế nào.

Nhưng hai người vừa quay lại thì Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, Úc Lan và Úc Liên đã theo nhau bước vào Đại Hùng bảo điện.

Thấy y phục bốn người đầy máu me, Bạch Phong lo lắng hỏi :

- Vân đại ca, Lan muội... có ai bị thương không?

Lôi Điện Truy Hồn cười “hô hô” nói :

- Không đâu! Chúng ta tưởng vào đây còn giúp được một tay, không ngờ ở đây giải quyết còn nhanh hơn...

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà thấy vẻ mặt Hàn Tùng Linh đầy dăm chiêu như vậy không khỏi ngạc nhiên, chợt nhận ra thì thể Bạch Điện Tu La Diêm Hải Vân liền hỏi :

- Minh chủ, người này là Diêm Hải Vân, đệ tử của tam sư thúc, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hùng hổ bước tới gần hỏi :

- Minh chủ, ai giết Diêm Hải Vân thế?

Chợt phía sau có tiếng trả lời :

- Ta giết đấy!

Mọi người nhìn ại, thì ra người vừa nói là Minh Thông hòa thượng. Nguyên là hấn vẫn chưa chết, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân vẫn giữ thanh kiếm trên ngực chưa rút ra, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long nhảy hai bước tới gần quát :

- Lão lừa trọc! Ngươi có biết giết người chúng ta thì sẽ phải chịu kết cục thế nào không?

Minh Thông hòa thượng cười đáp :

- Tiểu tử! Ngươi xem tình cảnh ta đã tới nước này thì còn sợ kết cục nào nữa?

Lôi Điện Truy Hồn còn gắng thêm một câu :

- Ngươi nên biết không phải chỉ có một cách chết đâu!

Minh Thông nói :

- Chết là nỗi thống khổ cuối cùng. Tiểu bối, Phật gia không thêm lưu tâm mình sẽ chết thế nào.

- Vậy chúng ta hãy thử xem!

- Cái đó tùy ngươi thôi!

Lôi Điện Truy Hồn nhìn Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Yến huynh, rút kiếm ra cho huynh đệ mượn một chút!

Hàn Tùng Linh chợt đến gần nói :

- Vân đại ca, đừng làm thế.

Lôi Điện Truy Hồn ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Vì lão ta đã giết Diêm Hải Vân.

Lôi Điện Truy Hồn càng ngỡ ngàng :

- Minh chủ sao thế? Chẳng lẽ Diêm Hải Vân có chỗ nào đáng chết?

- Đáng chết thì chưa hẳn, nhưng đó là kết cục đúng và hợp lý nhất.

Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Bốn tọa không hiểu.

Hàn Tùng Linh thở dài đáp :

- Có những việc không hiểu thì tốt hơn. Vân đại ca chỉ cần biết Diêm sư huynh đã hoàn thành sứ mạng.

Chàng nhìn Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Yến huynh rút kiếm ra đi!

Minh Thông chợt ngăn lại :

- Khoan đã!

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Tôn giá còn muốn nói gì nữa hay sao?

Minh Thông hòa thượng đáp :

- Lão nạp muốn nói cho người biết một vấn đề. Hàn minh chủ, sự việc ở đây còn chưa xong đâu.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Tại hạ biết, và đang chờ chủ nhân của tôn giá tới Pháp Hoa tự này.

- Lão nạp nói là người khác.

- Ai vậy?

Minh Thông hòa thượng bật ho một tràng làm lưỡi kiếm động sâu thêm khiến lão nhăn mặt lại đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thiết Huyết Quân Vương

Minh Thông hòa thượng bật ho một tràng làm lưỡi kiếm động sâu thêm khiến lão nhăn mặt lại đau đớn, thở mấy hơi mới trả lời :

- Ta sẽ không nói danh hiệu của người đó vì chính hắn sẽ cho người biết. Không lâu nữa người đó sẽ tới Pháp Hoa tự.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Như vậy là vị đó đã hẹn trước?

- Cũng gần như vậy.

- Cuộc hẹn này nhất định liên quan đến Bích Huyết minh chúng ta, đúng không?

- Người đoán đúng!

Hàn Tùng Linh nhíu mày nghĩ ngợi một lúc rồi chợt nói :

- Thì ra lại là một âm mưu nữa của Tam Phật đài...

Minh Thông không trả lời, nói tiếp :

- Trong Pháp Hoa tự này có một thiếu nữ, cô ta có quan hệ tới người sẽ tới đây.

Lão chợt dừng lại hỏi :

- Bây giờ là lúc nào?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Giữa giờ thìn.

- Không chừng hán đã sắp tới đây rồi... Đừng quên trong miếu có một thiếu nữ.

- Tại hạ nhớ.

- Người nên lưu ý là hán dám tới đây, không coi lão nạp vào đâu, đủ thấy không phải là dễ đối phó.

Tới đó thờ dóc mấy cái.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tôn giá còn có gì nói nữa không?

Minh Thông thều thào nói tiếp :

- Không... bảo hán... rút kiếm... ra đi...

Hàn Tùng Linh nhìn Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu, y liền rút kiếm ra.

Một vòi máu vọt lên cao, Minh Thông hòa thượng thờ hất ra một hơi cả bọt lẫn máu rồi ngoẹo đầu sang một bên, nhưng thân thể đồ sộ của lão ta còn gật gật mấy cái mới nằm im.

Hàn Tùng Linh nhìn thi thể lão hòa thượng một lúc rồi chợt ngẩng lên nhìn Tứ Tuyệt thư sinh hỏi :

- Quan nhị ca, có thấy phu thê Bang chủ Bắc Hải bang ở đâu không?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà đáp :

- Vừa rồi Quách bang chủ còn giúp chúng ta tiêu diệt bọn đệ tử Tam Phật đài và thu thập hai tên Đường chủ ngay trước miếu viện mà... Có lẽ vị đó không muốn tham gia vào việc tra hỏi Minh Thông hòa thượng nên tránh ở ngoài...

Hàn Tùng Linh nói :

- Phiền nhị ca mời phu thê Quách bang chủ vào đây...

Tứ Tuyệt thư sinh đáp :

- Bỏn tọa tuân lệnh!

Nói xong chạy đi, nhưng vừa tới cửa thì suýt đâm sầm phải một người, vội dừng lại nói :

- Quách cô nương!

Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh không đáp, chạy xộc vào Đại Hùng bảo điện nhìn Hàn Tùng Linh gấp giọng nói :

- Hàn thiếu hiệp, xin hãy ra ngoài xem, bên ngoài có một người tự xưng là Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên suất lĩnh hơn mười tám cao thủ Tần Hoàng đảo bao vây gia phụ mẫu trước sơn môn.

Tứ Tuyệt thư sinh kinh ngạc hỏi :

- Thiết Huyết Quân Vương?

Hàn Tùng Linh thấy Quan Kỳ Hà kinh ngạc như thế vội hỏi :

- Đó là nhân vật thể nào nhị ca biết không?

Vừa nói vừa kéo y chạy theo ra ngoài.

Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh, Bạch Phong công chúa và những người khác vội vàng chạy theo.

Tứ Tuyệt thư sinh chạy sát bên Hàn Tùng Linh nói :

- Minh chủ, Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường thiên là nhân vật danh đầu rất lớn, ngay cả Tam Phật đài cũng không dám mạo phạm đến Tàn Hoàng đảo. Nếu chúng ta tránh được giao chiến thì hơn.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Theo lời Minh Thông hòa thượng thì chúng ta đã rơi vào cạm bẫy của Tam Phật đài rồi. Chỉ sợ khó mà tránh khỏi xung đột. Cứ ra giải cứu cho Quách bang chủ rồi sẽ nói.

Nói xong thì đã tới sơn môn.

Cách đại môn chừng hai mươi trượng, phu thê Bắc Hải bang chủ đang liên thủ đấu với một trung niên hán tử chừng bốn mươi tuổi, chiến huống vô cùng khốc liệt.

Hàn Tùng Linh vừa nhìn qua, trong lòng lập tức chấn động nghĩ thầm :

- Người này còn trẻ tuổi mà võ công cao thâm khó lường! Cả Bắc Hải Thần Long và Nộ Phong Quái Nữ liên thủ, xem ra đã dốc toàn lực mà người kia vẫn an nhàn như thế, chẳng trách gì Quan nhị ca bảo rằng Tam Phật đài không dám mạo phạm quả không sai!

Nghĩ đoạn tung mình nhảy vút lên cao bốn năm trượng đáp xuống gần đấu trường.

Nhìn kỹ trung niên hán tử, thấy người này mặt vuông mày rậm, mắt sáng trán rộng, râu quai nón đen sì, tướng mạo rất uy mãnh.

Ba người dùng tay không đấu nhau, trung niên hán tử xuất chiêu rất nhanh và đầy uy lực, tuy phu thê Bắc Hải bang chủ võ công cao cường, chiêu lực tới độ bài sơn đảo hải nhưng không sao tiếp cận được cách người đối phương một thước.

Vây quanh đấu trường có mười tám tên hán tử và một trung niên phụ nhân rất mỹ lệ, chừng ba mươi tuổi, quan sát cuộc đấu với dáng điềm tĩnh vô ưu, chỉ nhìn thần thái của bà ta cũng đủ biết trung niên hán tử cầm chắc phần thắng.

Mười tám tên hán tử đứng sau lưng trung niên phụ nhân thành ba hàng, biết bận hồng y, lưng đeo trường kiếm, tất cả đều vạm vỡ tráng kiện, uy mãnh như hổ lang, hàng ngũ chỉnh tề, đủ biết được huấn luyện công phu, đáng bắt khả xâm phạm.

Hàn Tùng Linh vừa đáp xuống, phụ nhân mỹ lệ ngưng mục nhìn chàng một lúc rồi cất giọng lạnh lạnh :

- Tiểu huynh đệ là Minh chủ Bích Huyết minh Hàn Tùng Linh, đúng không?

Chàng gật đầu đáp :

- Vâng, tại hạ chính là Hàn Tùng Linh.

Trung niên hán tử vừa nghe danh đột nhiên phát lên mấy chiêu đánh lui phu thê Bắc Hải bang chủ, miệng quát :

- Dừng tay!

Đồng thời lướt ra ngoài vòng đấu.

Quách Tổ Linh chạy tới hỏi :

- Cha mẹ có sao không?

Bắc Hải Thần Long trầm giọng nói :

- Linh nhi, không sao. Bởi vì Thiết Huyết Quân Vương không có ý đã thương chúng ta.

Quách Tổ Linh cải chính :

- Cha, đó là vì y không thể làm được việc đó.

Nộ Phong Quái Nữ nhìn Hàn Tùng Linh với ánh mắt lo lắng, nghe Quách Tổ Linh nói vậy liền đáp :

- Hải tử, tại trường đều là những hành gia nên cha mẹ không cần giấu diếm. Hợp lực hai chúng ta còn kém đối phương một bậc.

Bà ta thở dài nói thêm :

- Ài, ta chỉ lo...

Quách Tổ Linh hiểu ngay ý mẫu thân nhưng cố ý hỏi :

- Mẹ lo cho ai thế?

Nộ Phong Quái Nữ dịu dàng đáp :

- Con đã biết rõ còn hỏi gì chứ?

Quách Tổ Linh hơi đỏ mặt, nói :

- Chúng ta có thể liên thủ mà, lo gì chứ?

- Linh nhi, con thấy đấy, chúng còn có mười tám tên hồng y hán tử nữa...

Quách Tổ Linh khinh khinh nói :

- Chúng chủ là bọn lâu la dưới trướng của Thiết Huyết Quân Vương thôi, có bản lĩnh gì đáng kể?

Nộ Phong Quái Nữ nghiêm giọng nói :

- Thiết Huyết thập bát vệ danh động võ lâm trong giang hồ không ai đáp nhập vào được trong Tần Hoàng đảo một bước, đó là bằng chứng cho thấy võ công của chúng cao cường đến thế nào.

Bấy giờ Quách Tổ Linh mới bắt đầu lo lắng hỏi :

- Mẹ! Nếu vậy chúng ta phải làm gì?

Nộ Phong Quái Nữ đáp :

- Chỉ đành đi bước nào tính bước đó thôi.

Sau khi ra khỏi vòng đấu, Thiết Huyết Quân Vương tới đứng đối diện với Hàn Tùng Linh mà không nói gì, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, chứng tỏ nội tâm rất hoài nghi vị Minh chủ Bích Huyết mình Hàn Tùng Linh mấy tháng qua làm chấn động võ lâm là nhân vật thần công cái thế, trí dũng song toàn nhưng đáng vẻ không có gì tỏ ra uy phong lẫm liệt cả, liệu truyền ngôn có đáng tin không?

Hàn Tùng Linh cũng lặng lẽ nhìn đối phương, hai bên đều giữ ý, không ai lên tiếng trước.

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà chợt bước lên ngang Hàn Tùng Linh, hướng sang Thiết Huyết Quân Vương ôm quyền thi lễ nói :

- Phùng tiền bối! Chúng ta lại gặp nhau.

Thiết Huyết Quân Vương lạnh lùng đáp - Ta đã nhận ra ngươi từ trước rồi. Quan tiểu tử! Nghe nói Hàn Tùng Linh là Minh chủ của ngươi, có chuyện đó không?

Tứ Tuyệt thư sinh đáp - Không sai. Vị đó là Minh chủ Bích Huyết mình của chúng tôi.

Thiết Huyết Quân Vương khinh khinh nói :

- Hừ! Mấy tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mà cũng khai bang lập hội, thật là khô hài quá đi mất!

Tứ Tuyệt thư sinh trầm giọng đáp :

- Phùng tiền bối! Tục ngữ nói rằng có chí bất luận niên cao, đâu cần đến tuổi lão.

- Hô hô hô... Quan tiểu tử ngươi định giáo huấn ta sao?

Tứ Tuyệt thư sinh trầm tĩnh đáp :

- Không dám, văn bối chỉ nêu kiến nghị mà thôi.

Thiết Huyết Quân Vương trầm giọng quát :

- Chuyện của ngươi tạm thời để đấy. Đứng tránh ra cho ta!

Tứ Tuyệt thư sinh rần rôi trả lời :

- Xin lỗi! Quan Kỳ Hà không muốn bị người khác chỉ huy.

Thiết Huyết Quân Vương “hừ” một tiếng nói :

- Quan tiểu tử! Chỉ sợ ngươi không thể tự làm theo ý mình được đâu!

Hàn Tùng Linh chợt lên tiếng :

- Bằng hữu! Có Hàn mỗ ở đây quyết không để cho bất cứ ai điều võ dương oai!

Tuy đã biết rõ thiếu niên trước mặt mình là nhân vật danh chấn giang hồ, mấy tháng qua làm Tam Phật đài thượng hạ bất an nhưng Thiết Huyết Quân Vương lò đi như không biết, lấy giọng vô cùng ngạo mạn hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi là ai?

Hàn Tùng Linh cũng giữ thái độ tương tự :

- Bằng hữu là ai?

Thiết Huyết Quân Vương nhú mày hỏi :

- Ngươi không biết ta là ai sao?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Cũng giống như các hạ không biết tại hạ là ai thôi!

Thiết Huyết Quân Vương mặt sa sầm :

- Tiểu tử! Danh vọng và địa vị từng người là do người đó dùng máu, nước mắt, và mồ hôi của mình đổi lấy bao nhiêu năm mà có. Ngươi mới sống được mấy năm mà dám sánh với ta?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Các hạ nói không sai! Danh vọng và địa vị của mỗi người là do người đó tạo ra. Nhưng danh vọng và địa vị không phải là tất cả, không thể đại biểu cho chân lý, cũng không thể lấy đó để trấn áp đối phương. Các hạ đừng nên quá đề cao danh vọng mình mà phủ nhận sự tồn tại của người khác.

Thiết Huyết Quân Vương chợt trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử, có phải ngươi là Hàn Tùng Linh, Minh chủ Bích Huyết minh không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai.

Thiết Huyết Quân Vương lại nhìn chàng một lúc, gật đầu nói :

- Rất tốt! Hàn Tùng Linh, nghe nói mấy tháng qua ngươi làm Tam Phật đài khuynh đảo cả lên, ngày quên ăn, đêm quên ngủ. Có chuyện đó không?

Hàn Tùng Linh điềm nhiên đáp :

- Cái đó thì Hàn mỗ không biết. Bởi vì Tam Phật đài không cho người đến báo cho hàn mỗ việc này. Vì sao các hạ không tự hỏi chúng?

Thiết Huyết Quân Vương “hừ” một tiếng nói :

- Tiểu tử! Ngươi ngông cuồng ngạo mạn đến mức không chịu nổi!

- Hàn mỗ đối với các hạ cũng có nhận xét tương tự.

- Hàn Tùng Linh, cái đó có thể coi là anh hùng suy nghĩ giống nhau. Bây giờ ta có một đề nghị, không biết ngươi có ý thế nào?

- Muốn biết ý kiến Hàn mỗ thì trước hết các hạ cứ nêu đề nghị xem sao đã!

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Đề nghị của lão phu là việc ai đúng ai sai cứ tạm thời gác lại bàn sau. Bây giờ tiến hành một trận quyết đấu xem ai phải nghe ai.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Bằng tay không?

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Nên nói là bằng sinh mạng, máu và mồ hôi thì thỏa đáng hơn. Tuy nhiên lão phu xin nói trước một điều. Việc này của chúng ta chẳng liên quan gì đến Tam Phật đài cả.

Tuy không sợ đối phương nhưng vì đứng trước con phong ba bão vũ ác liệt nhất từ trước đến nay, Hàn Tùng Linh không khỏi bồn chồn lo lắng, vì Thiết Huyết Quân Vương là trở lực rất lớn quyết định sự thành bại trong công cuộc báo thù.

Thắng thì còn chưa biết, còn nếu thua, nhiều khả năng là việc báo thù bị hủy bỏ.

Suy nghĩ một lúc, chàng chợt hỏi :

- Các hạ thấy việc đó cần thiết phải tiến hành lúc này sao?

Thiết Huyết Quân Vương kiên quyết nói :

- Hàn Tùng Linh, lão phu biết Quan Kỳ Hà nói rất đúng. Lúc này có rất nhiều người muốn chúng ta ác đấu với nhau. Nhưng lão phu không nén lòng được. Bởi vì ngay cả Tam Phật đài cũng chưa dám ngạo thị đối với lão phu như ngươi.

Cái đó ngươi nên hiểu.

Hàn Tùng Linh trầm giọng hỏi :

- Chỉ vì một chút sĩ diện mà các hạ không tiếc từ Tàn Hoàng đảo tới đây, thậm chí quên đi mục đích của mình?

Phụ nhân mỹ lệ từ đầu không lên tiếng bây giờ mới chen lời :

- Ngươi có biết mục đích chúng ta tới đây làm gì không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ không dám khẳng định nhưng từ lời của Minh Thông hòa thượng trước lúc lâm chung mà suy đoán thì hai vị tới đây là vì lệnh ái.

Phụ nhân mỹ lệ mặt chợt biến sắc hỏi :

- Ai giết Minh Thông hòa thượng?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Tại hạ.

- Để diệt khẩu?

- Phụ nhân có thể nói rõ hơn không?

Phụ nhân không trả lời mà chợt hỏi :

- Hàn Tùng Linh, ngươi có một vị sư huynh tên là Bạch Diện Tu La Diêm Hải Vân, đúng không?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi :

- Không sai. Vì sao phụ nhân lại hỏi câu đó?

Phụ nhân mỹ lệ hỏi tiếp :

- Hắn cũng chết rồi sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Không sai. Vị đó cũng chết rồi.

Phụ nhân mỹ lệ mặt chợt hiện sát cơ, lại hỏi :

- Cũng là người giết hán?

- Ai giết thì bây giờ cũng không quan trọng nữa. Nếu phu nhân muốn biết nhiều hơn thì hãy nói hết những điều mình muốn nói ra.

- Người không sợ sẽ gặp bất lợi hay sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp :

- Phu nhân lúc này đang muốn ăn tươi nuốt sống Hàn mỗ thì cần gì phải quan tâm đến tại hạ sẽ ra sao?

Phụ nhân mỹ lệ suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Hàn Tùng Linh người rất tự biết hoàn cảnh của mình. Thôi được, ta sẽ nói rõ mọi chuyện cho người biết. Tam Phật đài rất sợ Ngọc Nữ rơi vào tay người, kết hợp võ công người và mưu trí cùng trận pháp huyền ảo của nó, chúng sẽ không đối phó nổi. Sau khi cứu Ngọc Nữ thoát khỏi Tĩnh Tâm bình, có thể người không bị chinh phục bởi sắc đẹp của nó nhưng nhận ra Ngọc Nữ có giá trị rất lớn trong việc báo thù của mình, vì thế mà định thu phục nó. Nhưng Ngọc Nữ đã không muốn quy thuận người. Thế là người định chiếm hữu nó, rắp tâm đặt nó trước sự đã rồi làm nó không thể phản bội người. Nhưng Bạch Điện Tu La Diêm Hải Vân biết rõ ý đồ của người, vì sợ hấn tiết lộ nên người đã giết sư huynh mình để giết khẩu.

Tới đó bà ta rít lên :

- Hàn Tùng Linh! Người còn ít tuổi mà đã làm những việc độc ác như vậy, thật đáng căm phẫn!

Phụ nhân mỹ lệ nói liền một hơi làm như bà ta đã được chứng kiến những việc đó rồi và không ai phản kháng được.

Hàn Tùng Linh ngẩng nhìn lên trời, bụng nghĩ thầm :

- Quả là một cạm bẫy vô cùng tinh vi, một âm mưu hết sức thâm độc! Đối với đôi phu thê kiều ngạo này, muốn giải thích không phải chuyện dễ dàng! Việc mình giết Minh Thông và trước khi chết lão hạ độc thủ với Diêm Hải Vân chính là nằm trong âm mưu đó! Cả những lời trắng trối của Minh Thông cũng thế... Chi e khó mà mình oan được!

Chàng cúi xuống nhìn phụ nhân mỹ lệ trầm giọng hỏi :

- Phu nhân, như vậy Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi là lệnh ái?

Phụ nhân mỹ lệ lạnh lùng đáp :

- Hàn Tùng Linh, người biết được tên của nó đối với ta không đáng ngạc nhiên.

Hàn Tùng Linh nói :

- Lệnh ái đã từng giúp chúng tôi một lần.

Phụ nhân mỹ lệ cười nhạt nói :

- Chính vì thế mà người thấy rõ giá trị của nó đối với Bích Huyết mình. Phải thế không?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Phu nhân không muốn để tại hạ giải thích sao?

- Không phải ta không muốn để người giải thích mà biết rõ người không có gì để giải thích cả. Có thể người không sợ Tàn Hoàng đảo chúng ta, nhưng tình thế trước mắt không cho phép người đối địch với chúng ta. Đúng chứ?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói :

- Phu nhân nói không sai.

- Nếu vậy người chỉ có một con đường là hãy mau thả nó ra!

Hàn Tùng Linh lúng túng nói :

- Việc này...

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chợt bước lên nói :

- Minh chủ! Chẳng phải Minh Thông lão tặc trước khi chết nói rằng có một thiếu nữ trong Pháp Hoa tự hay sao? Chúng ta hãy tìm hiểu thiếu nữ đó, để cô ta nói rõ sự thật cho phụ nhân này nghe xem có còn mồm loa mép giải vu oan giả họa cho chúng ta nữa không?

Thiết Huyết Quân Vương và Phụ nhân mỹ lệ nghe Lôi Điện Truy Hồn nói thế mắt chợt sáng lên, đồng thanh hỏi :

- Quân nhi ở trong Pháp Hoa tự?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không có đâu!

Lôi Điện Truy Hồn lo lắng nói :

- Minh chủ làm sao thế. Mọi ngày thì thông minh, sao giờ lại hóa ra hồ đồ vậy chứ? Không phải chúng ta bắt người tới đây, cho dù là Minh Thông nói láo thì cũng không trách được chúng ta kia mà? Nếu tìm được thì sự thật sẽ rõ, chẳng lẽ cô ta dối trắng thay đen được hay sao?

Bạch Phong công chúa và thư muội Úc Lan chẳng hiểu sự thế ra sao, ngơ ngác nhìn Hàn Tùng Linh.

Lôi Điện Truy Hồn lại nói :

- Minh chủ! Chúng ta đi tìm thôi chứ?

Tứ Tuyệt thư sinh chợt nói :

- Vân đại ca bớt lời đi có được không?

Lôi Điện Truy Hồn sùng sộ :

- Không được! Chúng ta không làm gì có lỗi với ai sao phải gò lưng ra gánh tội thay cho người khác được!

Thiết Huyết Quân Vương chợt nói :

- Hàn minh chủ, chúng ta cần tra tìm Pháp Hoa tự.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Nếu không tìm được thì sao?

Phụ nhân mỹ lệ lạnh lùng nói :

- Trong trường hợp đó, người buộc phải nói cho chúng ta biết cất giấu Quân nhi ở đâu!

Nói rồi quay lại ra lệnh cho Thiết Huyết thập bát vệ :

- Tra tìm!

Mười tám tên hán tử rầm rộ tiến vào Pháp Hoa tự.

Trong hiện trường còn lại người của Bích Huyết minh, Quách Tổ Linh, Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên, phụ nhân mỹ lệ và phu thê Bắc Hải bang chủ. Tất cả đều nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của Hàn Tùng Linh, trên đó không biểu lộ một chút sắc thái nào.

Lôi Điện Truy Hồn đến bên Tứ Tuyệt thư sinh, lộ vẻ đắc ý nói :

- Quan lão nhị! Như thế là tốt rồi. Ta hy vọng mọi sự sẽ ổn. Khi tìm được nha đầu kia, có phải chúng ta đỡ phí lời giải thích không?

Tứ Tuyệt thư sinh lắc đầu nói :

- Đại ca cho có thể tìm thấy được người hay sao?

Lúc này Bạch Phong công chúa mới đoán ra phần nào, hiểu rằng mình đang lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm, liền đến gần Tứ Tuyệt thư sinh hỏi :

- Quan nhị ca cho là...

Tứ Tuyệt thư sinh thờ dãi nói :

- Công chúa, Tam Phật đài đã bố trí việc này hết sức tinh vi. Chúng ta đã không ngờ phụ mẫu của Phùng Quân Nghi là những nhân vật đáng sợ như thế. Tam Phật đài đã thắng chúng ta ở chỗ này. Bây giờ chúng ta đã biết lai lịch của cô ta thì đã muộn.

Bạch phong hỏi :

- Chẳng lẽ chúng ta không thể giải thích được hay sao?

- Công chúa, chỉ sợ rất khó giải thích.

Lôi Điện Truy Hồn lại hỏi :

- Nếu lỡ tìm được người thì sao?

Tử Tuyết thư sinh lắc đầu :

- Vấn đề là không thể tìm được.

Lôi Điện Truy Hồn bực mình hỏi :

- Sao ngươi dám khẳng định như thế?

- Rất đơn giản! Nếu tìm được thì đó đâu còn là cạm bẫy nữa?

Lôi Điện Truy Hồn vẫn chưa tin :

- Chúng ta cứ chờ xem!

Tử Tuyết thư sinh nói :

- Bây giờ dù không muốn chờ cũng không biết làm gì hơn.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Đã sang giờ Ngọ, từng đó thời gian đủ cho Thiết Huyết thập bát vệ sục sạo mỗi tác đất trong Pháp Hoa tự, nhưng vẫn chưa thấy ai ra.

Cuối cùng mười tám tên lần lượt trở về, chỉ lắc đầu rồi xếp thành hàng ngũ phía sau phụ nhân mỹ lệ như trước.

Chỉ có Hàn Tùng Linh và Tử Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà đã dự đoán trước nên không tỏ ra ngạc nhiên.

Bạch Phong công chúa mặt tái đi, nóng lòng như lửa đốt, còn Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thì đứng nháp nhồm không yên, còn phu thê Bắc Hải bang chủ và Tuyết Hiệp Quách Tổ Linh thì nhìn Hàn Tùng Linh đầy vẻ lo lắng.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên và phụ nhân mỹ lệ thì nét mặt luôn thay đổi từ sợ hãi, tuyệt vọng chuyển sang căm uất phẫn hận...

Cuối cùng Thiết Huyết Quân Vương hít sâu vào một hơi cố sức trấn áp cơn cuồng nộ trong lòng, sải hai bước dài tới trước mặt Hàn Tùng Linh trầm giọng nói :

- Hàn Tùng Linh! Thiết Huyết thập bát vệ đã quay ra hết rồi.

Chàng bình tĩnh đáp :

- Phải. Họ không tìm được người.

Thiết Huyết Quân Vương lại hỏi :

- Ngươi đã biết trước điều đó, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai, tại hạ biết.

Giọng Thiết Huyết Quân Vương cao dần :

- Vì sao ngươi biết chắc như thế?

- Bởi vì tại hạ biết Linh Phật và Tâm Ma không phải là những nhân vật tầm thường. Kế hoạch của chúng nhất định được tính toán rất kỹ lưỡng không dễ sơ suất.

- Hàn Tùng Linh! Ta biết ngươi và Tam Phật đài sẽ không đội trời chung. Vì thế ngươi chẳng ngần ngại gì mà không trút tội lỗi của mình lên đầu chúng.

Hàn Tùng Linh trầm giọng :

- Ý tôn giá là...

Thiết Huyết Quân Vương ngắt lời :

- Ý của ta rất đơn giản. Ngươi không cần giải thích gì cả, giao Quân nhi ra, nó sẽ nói rõ mọi sự. Còn nếu không giao người thì mọi lời giải thích của ngươi ta đều không tin.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ không thể giao người.

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Nếu vậy thì không cần gì nói thêm nữa. Chúng ta hãy thực hiện đề xuất của ta lúc trước, lấy sinh mệnh, máu và mồ hôi để xem ai cần phải tuân thủ ai.

Có vẻ như Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã phần nào hiểu ra sự khuất tất bên trong, tự nhủ :

- Có thể vừa rồi mình không làm ra bộ thông minh thì có lẽ bây giờ Minh chủ bớt khó xử hơn. Chẳng lẽ Quan Kỳ Hà đã đúng khi nói rằng trong mọi việc mình chỉ làm hỏng mọi sự?

Hàn Tùng Linh nét mặt ngưng trọng hỏi :

- Chúng ta không thể tạm hoãn việc đó lại một thời gian được hay sao?

Phụ nhân mỹ lệ lạnh lùng nói :

- Trừ phi ngươi giao người, ngoài ra không thể hoãn lại một khắc nào.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Phu nhân, tại hạ đã nói là mình không thể.

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Hàn Tùng Linh! Lảng tránh và kéo dài thời gian không phải là biện pháp tốt đâu. Lão phu đang chờ ngươi.

Lôi Điện Truy Hồn đột nhiên nhảy ra nói :

- Chỉ Vân Phi Long này nói có người, vì thế bây giờ không tìm được người là Vân mỗ chịu trách nhiệm..

Thiết Huyết Quân Vương quát :

- Đi đi! Người lão phu tìm không phải là ngươi. Đừng có đưa tiểu mệnh mình ra trước mặt lão phu mà đùa giỡn. Cút ngay!

Lôi Điện Truy Hồn nổi giận nói :

- Ngươi bảo ai cút?

Thiết Huyết Quân Vương thản nhiên đáp :

- Tiểu tử ngươi!

Lôi Điện Truy Hồn tức giận xông tới giật phắt cây Hắc trường tiên đeo ở thắt lưng quát xuống vai Thiết Huyết Quân Vương.

Ngon roi vừa xuất chiêu Linh Xà Xuất Động thì đồng thời tay trái cũng cầm ngọn đoản kiếm đâm xuống vai kia.

Hành động của Lôi Điện Truy Hồn quá bất ngờ và thần tốc nên Hàn Tùng Linh không kịp ngăn cản, chỉ thốt lên một tiếng :

- Khoan đã...

Thiết Huyết Quân Vương tựa hồ không đề phòng chút nào, nhưng lại không hề bị động, tay phải đưa chéo lên, không biết dùng thủ pháp nào đã nắm được ngon roi giật mạnh.

Lôi Điện Truy Hồn bất ngờ thất thủ buộc phải thu đao nhưng không dám buông roi, ngã giúi vào đối phương.

Tuy ngươi chân trực không có cơ mưu nhưng Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lại có kinh nghiệm đối địch, không cưỡng lại mà cứ chồm thẳng tới, tay trái biến chiêu đâm đoản kiếm vào ngực đối phương.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên lão luyện hơn nhiều, đã tính trước chiêu này liền vùng tả chưởng đánh ra.

Lúc đó cự ly đã rất gần, không ai tránh được. Cường thắng nhược thua, nếu chưởng của Thiết Huyết Quân Vương không đẩy lùi được địch nhân thì ắt bị

đoàn kiếm đâm trúng, trái lại chương có uy lực hơn thì Lôi Điện Truy Hồn ắt bị nội thương.

Hàn Tùng Linh kinh hãi kêu lên một tiếng.

- Bạch!

Lôi Điện Truy Hồn buông ngọn roi, bị chương lực cuốn lên cao hai trượng, roi xuống còn lao đảo lúi lại mấy bước, há miệng phun ra một vòi máu.

Hàn Tùng Linh bước lại gần hỏi :

- Vân đại ca có nặng lắm không?

Thiết Huyết Quân Vương ném ngọn roi đi lạnh lùng nói :

- Hàn Tùng Linh, may mà ngươi lên tiếng ngăn cản sớm nên lão phu mới lưu cho hần một mạng.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Xin tôn giá hạ thủ lưu tình.

- Nhưng ngươi lại không có ý nhận ân tình đó?

- Có, tại hạ sẽ nhận toàn bộ.

Lôi Điện Truy Hồn hít vào một hơi, đưa tay lau máu trên miệng, rên giọng :

- Minh chủ! Xin đừng quên lập trường giữa chúng ta! Vân Phi Long này coi nhẹ chuyện sinh tử của mình.

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Hàn Tùng Linh, ngươi có thể thu hồi câu vừa rồi. Lão phu không muốn ngươi nuốt lời và cũng không cần ngươi nhận ân tình.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng đáp :

- Quân vô hí ngôn. Hần mỗ đã nói ra câu gì là không bao giờ thu hồi lại.

Lôi Điện Truy Hồn tức giận quát lên :

- Minh chủ làm thế là giết ta đấy! Vân Phi Long này quyết không lĩnh tình của hần!

Nói đoạn chực xông vào.

Tứ Tuyệt thư sinh bước ra ngăn lại nói :

- Vân đại ca không lĩnh tình của đối phương mà.

Lôi Điện Truy Hồn trừng mắt hỏi :

- Nếu vậy thì sao Minh chủ nói câu đó?

Tứ Tuyệt thư sinh thờ dãi đáp :

- Vân đại ca, huynh chẳng biết chút gì về tình thế cả. Thiết Huyết Quân Vương Phùng đại hiệp cần tìm là Minh chủ. Ông ta hạ thủ lưu tình là không phải vì tha cho huynh mà nhằm mục đích tạo cho Minh chủ một cuộc đấu công bằng. Huynh phải tỉnh táo nhận ra mới được!

Lôi Điện Truy Hồn nói :

- Ta cũng biết thế, nhưng lại thấy việc sinh tử là chuyện nhỏ, nhân cách mới lớn. Vì thế...

Tứ Tuyệt thư sinh ngắt lời :

- Vân đại ca, ba chúng ta tuy không cùng họ, nhưng lại cùng chung hoạn nạn, trở thành huynh đệ một nhà. Vì thế khi hành sự cũng đừng tính đến vinh nhục cho riêng mình. Minh chủ vì huynh mà phải hạ mình, đó cũng là vì Bích Huyết mình chúng ta. Huynh chớ làm mọi người khó xử thêm nữa!

Lôi Điện Truy Hồn cúi đầu nín lặng.

Thiết Huyết Quân Vương hỏi :

- Hàn Tùng Linh, chúng ta khi nào mới bắt đầu?

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Chỉ hai chúng ta thôi?

Thiết Huyết Quân Vương gật đầu :

- Không sai.

Rồi quay về ra lệnh cho Thiết Huyết thập bát vệ :

- Các người hãy lùi lại, bất cứ xảy ra tình huống gì cũng không được phép xuất thủ, rõ chưa?

Phụ nhân mỹ lệ chợt nói :

- Phu quân, cần đề phòng phát sinh sự cố.

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Nàng cứ yên tâm. Cái đó ta biết. Tiểu bối này không làm gì được ta đâu.

Phụ nhân mỹ lệ xuất lĩnh Thiết Huyết thập bát vệ lùi ra xa ba trượng xếp thành đội ngũ đứng chờ.

Bạch Phong công chúa đến gần Hàn Tùng Linh lo lắng hỏi :

- Chàng có tự tin không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tự tin thì có, nhưng cảm chắc thì không. Đây là vấn đề buộc phải chấp nhận, cho dù có cảm chắc hay không.

Bạch Phong nói :

- Chúng ta còn có người khác...

Ý nàng muốn nói là nếu không chắc thắng thì có thể liên thủ.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp :

- Bạch Phong, đối phương cũng có, và thực lực còn mạnh hơn chúng ta.

- Nếu vậy phải làm thế nào?

- Không làm thế nào cả! Con đường này ta đã chọn từ trước, và đây là một trong những trở ngại tất yếu. Điều đó nhiều lần ta đã nói với nàng.

Bạch Phong đỏ mặt nói :

- Không phải vì thiếp sợ...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Nếu vậy thì nàng hãy cùng mọi người lùi lại đi, cách xa ba trượng như đối phương!

Bạch Phong công chúa vẫn băn khoăn :

- Nhưng...

- Bạch Phong! Nàng không còn là người mới bước nhập vào giang hồ nữa, vì thế nên biết chấp nhận mọi hoàn cảnh, vì có nhiều việc người ta không thể lựa chọn.

Bạch Phong đành quay người, bước ra khỏi khu vực đấu trường cách ba trượng thì dừng lại. Những người khác cũng đi theo.

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Hàn Tùng Linh, bây giờ chỉ còn hai chúng ta.

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Phải.

Thiết Huyết Quân Vương hỏi :

- Dùng binh khí gì?

Hàn Tùng Linh hỏi lại :

- Theo ý tôn giả thì sao?

- Nghe nói người có một loại thần binh lợi khí quảng cổ tuyệt kim là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm. Người cũng là một cao thủ dụng kiếm, đúng không?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Nếu tôn giả nghĩ tại hạ là một danh gia kiếm thủ thì ắt quý phu thê đã không bức ép Hàn mỗ như vậy đâu.

Thiết Huyết Quân Vương chợt ngửa mặt cười to một tràng rồi nói :

- Hô hô... miệng lưỡi thật sắc sảo... Tiểu huynh đệ! Quả là trời ghen với anh hùng. Cả võ công và cơ trí của người đều cao hơn người khác một bậc, chỉ tiếc là lộ tướng quá!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Đó là việc của tại hạ.

- Không sai! Việc của người lão phu không nên tham gia vào thì hơn.

Lão nhũ mày nhìn Hàn Tùng Linh rồi hỏi :

- Người không mang theo kiếm sao?

Bắc Hải bang chủ Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi đứng phía sau ba trượng chợt lên tiếng :

- Hàn thiếu hiệp xin nhận lại kiếm!

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Xin phiền Bang chủ.

Bắc Hải Thần Long giương kiếm lên, nói :

- Bắt lấy!

- Đa tạ!

Hàn Tùng Linh nhận lại Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm xong quay nhìn Thiết Huyết Quân Vương hỏi :

- Tôn giả không mang theo binh khí gì ư?

Thiết Huyết Quân Vương từ từ đưa tay lên rồi chợt phát mạnh một cái, chỉ thấy hàn quang lóe lên, vị Đào chủ đưa hai tay đón lấy.

Nguyên đó là hai thanh kiếm dài ba thước, lưỡi nhỏ bằng ngón tay, mỏng như giấy, phát ra màu sáng lạnh, nhìn qua cũng biết sắc như nước.

Hàn Tùng Linh buột miệng hỏi :

- Nhất Chi Long Phong kiếm?

Thiết Huyết Quân Vương ngạc nhiên nhìn chàng nói :

- Không ngờ người còn là một nhân vật kiến văn quảng bác như thế, nhận được đôi bảo kiếm của ta... Người còn biết thêm gì nữa?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ được biết Nhất Chi Long Phong kiếm có từ thời Chiến Quốc. Tuy mỏng như giấy và mềm như tơ nhưng vô cùng sắc bén, có khả năng xuyên kim phá thạch, là binh khí lừng danh nhất thiên hạ xưa nay. Chỉ có những người có võ công rất uyên thâm thì sử dụng nó mới đạt tới mức tùy tâm sở dục.

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Hàn Tùng Linh, người là người trẻ tuổi nhất biết được công năng và xuất xứ của thanh Nhất Chỉ Long Phong kiếm. Thế là tốt, người đã biết được như vậy thì lão phu không cần giới thiệu nữa. Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?

Tay phải cầm bao kiếm, mũi kiếm chếch lên không, Hàn Tùng Linh nói :

- Mời tôn giá!

Sau ba tiếng đơn sơ đó, mọi ánh mắt quanh đấu trường đều đổ dồn vào hai đối thủ, không khí như ngưng kết lại.

Toàn trường im phăng phắc, mỗi người có thể nghe rõ cả tiếng tim mình đập trong lồng ngực.

Vì tất cả đều ngưng thần chờ đợi cuộc đấu sắp diễn ra mà ai cũng biết sẽ vô cùng khốc liệt nên không ai nhận thấy đối diện với sơn môn cách chừng năm mươi trượng có hai người đang tiến lại gần.

Đó là một lão nhân và một thiếu nữ.

Lão nhân ngực đầm máu, được thiếu nữ dìu đi nhưng cô ta dường như cũng không còn bao nhiêu hơi sức, bước chân loạng choạng vạch thành mấy đường ngoằn ngoèo trên tuyết như rắn bò.

Hai đối thủ đều đã thi triển khởi thức nhưng chưa xuất thủ, ngưng mục nhìn đối phương, dường như chưa tìm được chỗ nào sơ hở có thể lợi dụng.

Cao thủ quá chiêu, nhất là khi chưa biết rõ thân thủ địch, nhưng vì nghe uy danh mà không dám coi thường thì ai cũng muốn giành thế chủ động ngay từ đầu, nhưng lại không muốn lộ sơ hở để địch nhân lợi dụng.

Tuy không khỏi có ý khinh thị đối phương nhưng lúc này thấy tư thế cầm kiếm của Hàn Tùng Linh, Thiết Huyết Quân Vương chợt hình dung ra những chiêu kiếm kỳ ảo, liên miên bất tuyệt mà chàng sắp thi triển, cảm thấy có cái gì đó cao thâm mịt mịt.

Một thanh kiếm thì khó ngăn được một cao thủ, nhưng Thiết Huyết Quân Vương hoàn toàn tin chắc với thanh Nhất Chỉ Long Phong kiếm trong tay mình, một khi xuất thủ ắt đủ khả năng khống chế mỗi tấc không gian xung quanh đối phương mà có thể đột kích sát thương địch bất cứ lúc nào đối phương lộ ra sơ hở.

Hàn Tùng Linh không có ý xuất chiêu đầu tiên, nhưng đôi mắt sáng quắc không bỏ sót hành động nào của Thiết Huyết Quân Vương, chỉ cần phát hiện ra sơ hở là xuất thủ ngay.

Thế nhưng cả hai vẫn chưa ai nhận ra ở đối phương có chỗ nào lợi dụng.

Với thân phận và uy danh của mình mà lâu như thế vẫn chưa xuất thủ, Thiết Huyết Quân Vương bắt đầu thấy nôn nóng.

Vị Đào chủ biết rõ trong khi đối địch, nôn nóng thường dẫn đến sai lầm, nhưng trước mấy chục cặp mắt chăm chú nhìn mình không thể cứ chờ đợi mãi.

Thiết Huyết Quân Vương bước chếch sang phải một bước, nhưng vẫn cứ thăm dò.

Y biết đối phương cũng sẽ làm như mình để giữ thế đối thi.

Quả nhiên Hàn Tùng Linh cũng định bước chếch sang phải một bước, nhưng chân vừa nhấc lên thì Thiết Huyết Quân Vương xuất thủ.

Hai ánh chớp sáng lóa nhanh không sao tả được, một chém xuống vai phải, một đâm xuống ngực trái Hàn Tùng Linh, chỉ trong nháy mắt đã tới.

Nhưng chàng vừa dậm bước thì lập tức đổi chân ngay, khi kiếm sắp tới mục tiêu thì Hàn Tùng Linh đã đứng ở bên trái cách một bước.

Hai thanh kiếm không trúng đích.

Nhưng Thiết Huyết Quân Vương không thu chiêu mà biến thế, đôi kiếm đang đã đâm tới, một chém sang sườn địch, một quét tới hạ bàn.

Tương như hai lần xuất thủ, nhưng thực chất chỉ là một chiêu, nhanh đến mức không nhận ra được lưỡi kiếm di động thế nào, dù người ta khinh công có ảo diệu đến đâu cũng không thể tránh được!

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, Hàn Tùng Linh không biết làm cách nào, thân thể chợt bay bổng lên không, vừa lúc thanh kiếm quét qua để gây đứt mất một phần dưới gót.

Tuy trong lòng không khỏi chấn động nhưng chàng vẫn giữ sắc mặt bình thường đáp xuống bên phải Thiết Huyết Quân Vương.

Tất cả những biến cố đó diễn ra chỉ trong chớp mắt thậm chí không ai kịp thay đổi sắc mặt.

Thiết Huyết Quân Vương thu kiếm nói :

- Hàn minh chủ, thân pháp người nhanh đến nỗi làm lão phu phải ngạc nhiên.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp :

- Tôn giá quá khen!
- Bây giờ chúng ta lại tiếp tục, cho đến khi phân thắng phụ mới dừng tay.
- Nhất định phải phân thắng thua mới được sao?

Thiết Huyết Quân Vương nhú mày hỏi :

- Thế nào? Ngươi không muốn?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp :

- Đã dấn thân vào chốn giang hồ, động đao kiếm là việc không thể tránh khỏi. Nhưng làm gì cũng nên có lý do thỏa đáng.

Thiết Huyết Quân Vương lạnh giọng hỏi :

- Ngươi vẫn cho là mình không liên quan đến tiểu nữ?

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng :

- Không phải Hàn mỗ nghĩ thế nào mà đó là sự thực.

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt nói :

- Lão phu đã bày tỏ sự không tin nhiệm đối với ngươi.
- Tôn giá chỉ tin vào đôi Nhất Chi Long Phong kiếm trong tay mình thôi chứ gì?

Thiết Huyết Quân Vương gạt đầu :

- Lão phu không phủ nhận.

Hàn Tùng Linh ngạo nghễ nói :

- Vừa rồi tại hạ đã không xuất thủ. Sự việc như thế không lặp lại nữa đâu!

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên hơi sững người ra chốc lát rồi chợt trừng mắt hỏi :

- Ngươi định nói đã nhường Phùng mỗ một chiêu chứ gì?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Đương nhiên Phùng đảo chủ không cần lưu tâm đến điều đó, nhưng trước đây tôn giá đã từng lưu tình với đệ tử Bích Huyết mình một chiêu. Hàn mỗ đành phải làm thế.

Thiết Huyết Quân Vương nghiêng răng nói :

- Hàn Tùng Linh! Lát nữa đến lượt ngươi thì lão phu quyết không nhường nhin một phân nào đâu!

Hàn Tùng Linh gạt đầu :

- Cái đó thì tại hạ biết.
- Nếu vậy thì đừng kéo dài thời gian nữa. Chúng ta dốc tận bản lĩnh sở học quyết một trận thắng phụ.

Nói xong bước lên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nhất kiếm định sơn hà

Hàn Tùng Linh biết không sao tránh khỏi cuộc chiến sinh tử, cũng bước lên giường kiếm chờ đợi.

Khuôn mặt cực kỳ kiều diễm của Bạch Phong công chúa trở nên tái nhợt. Với những gì đã diễn ra, nàng biết rằng Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên là địch thủ đáng sợ nhất mà Hàn Tùng Linh gặp phải từ trước đến nay.

Phụ nhân mỹ lệ đã không còn thái độ khinh thị như trước nữa. Vừa rồi chứng kiến kinh công tuyệt đỉnh của Hàn Tùng Linh. Bà ta biết đây là lần đầu tiên trượng phu mình gặp kỳ phùng địch thủ, bởi vừa rồi Thiết Huyết Quân Vương đã xuất chiêu Song Loan Choáng Phụng mà vẫn không chiếm được thượng phong.

Đúng là vừa rồi Hàn Tùng Linh không hoàn thủ. Tuy chưa biết bản lĩnh đích thực ra sao, nhưng một người không có thực tài thực học không thể tự tin được như thế.

Bởi vậy bà ta bắt đầu lo lắng cho trượng phu.

Cả Thiết Huyết Quân Vương và Hàn Tùng Linh đều bước lại gần nhau nhưng đều tiến rất chậm, mỗi bước đều rất nặng nề khiến mấy chục người quan chiến như muốn vỡ tim.

Cự ly rút ngắn dần.

Mắt của hai người tập trung vào một điểm là mắt đối phương.

Lão đạo nhân và thiếu nữ đã đến gần thêm mười mấy trượng nhưng không ai nhận ra. Xem ra dường như vẫn còn gần bốn mươi trượng mà cho dù hai người này có đến sát sau lưng quần hùng, nếu không lên tiếng vẫn không bị phát hiện.

Mà dường như hai người không còn hơi sức mà gọi nữa, bước đi còn chậm hơn trước.

Cuối cùng thì cuộc đấu cũng đã bắt đầu.

Vẫn là Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên xuất thủ trước, từ khoảng cách hơn một trượng phi thân chồm tới đối phương, hai thanh nhuyễn kiếm lóe lên thành hàng ngàn tia chớp tung hoành khắp không gian như một tấm tơ nhện lớn.

Hàn Tùng Linh bị phủ kín trong tấm lưới dày đặc ấy.

Tất cả những người có mặt tại trường chưa ai thấy có loại kiếm thuật nào tinh kỳ ảo diệu như thế bao giờ, ngay cả phụ nhân mỹ lệ cũng mới lần đầu tiên nhìn thấy trượng phu thi triển kiếm pháp này. Nỗi lo mất đi rất nhiều, khôi phục lại niềm tin tất thắng.

Hiển nhiên Thiết Huyết Quân Vương đã dốc tận sở học.

Bạch Phong công chúa và người của Bích Huyết minh trở mắt nhìn, trong lòng hết sức căng thẳng. Ngay cả vị danh gia kiếm thuật nhất đẳng võ lâm Hoang Thành Cô Kiếm Yên Hành Vân cũng rung động, thừa nhận mình thua kém rất nhiều.

Hàn Tùng Linh biết một khi kiếm thế của đối phương vẫn còn sung mãn thế này thì không hy vọng gì tìm ra chỗ sơ hở, và nếu có cũng không đủ khả năng lợi dụng.

Mắt không rời màn kiếm quang lơ lửng trên đầu, chân thi triển bộ pháp, tay vẫn đưa chéch mỗi kiếm lên không, đôi mắt tinh tường của Hàn Tùng Linh chờ chớp lấy cơ hội nhỏ nhất.

Màn kiếm quang áp xuống thấp dần, người Hàn Tùng Linh cũng chùng xuống thấp xuống dần.

Quần hùng vây quanh chỉ còn nhìn thấy màn kiếm ảnh mà chẳng thấy người, mắt hoa dần đi, trí óc cũng trở nên mờ mịt.

Đột nhiên...

Từ trong màn kiếm ảnh, ánh chớp lóe lên, sau đó là một loạt âm thanh chói vang lên như chuỗi sấm rền. Chỉ sau chốc lát, màn kiếm quang vụt tắt.

Thiết Huyết Quân Vương và Hàn Tùng Linh đứng cách xa nhau chừng hai trượng, kiếm vẫn đưa chéch lên, mắt nhìn nhau như chuẩn bị xuất thủ tiếp, nhưng thần tình không còn căng thẳng như trước.

Bao kiếm ngời ánh bạc của Hàn Tùng Linh rơi xuống mặt tuyết giữa hai đối thủ.

Ngực áo Hàn Tùng Linh loang máu, hiển nhiên đã bị thương, nhưng nét mặt không lộ vẻ gì đau đớn, vẫn trầm tĩnh và cương nghị như thường.

Cả hai cánh tay Thiết Huyết Quân Vương đều thấm máu đỏ ngầu, trên tay áo có tới bốn năm lỗ thủng.

Cả Bạch Phong công chúa và phụ nhân mỹ lệ đều thở phào một hơi, trút nỗi lo âu dồn tụ trong ngực qua suốt cuộc đấu, tuy rất nhanh những trượng

chùng như vô tận này.

Bởi hai người thân thiết nhất của họ tuy bị thương nhưng còn giữ được tính mạng, tuy không đúng như niềm kỳ vọng nhưng đó cũng là vạn hạnh trong bất hạnh.

Sau một lúc, Thiết Huyết Quân Vương hạ kiếm xuống, tuy nét mặt ngưng trọng nhưng giọng nói vẫn ngạo nghễ như trước :

- Hàn Tùng Linh chiêu kiếm của ngươi nhanh hơn lão phu tưởng tượng.

Hàn Tùng Linh không trả lời bằng câu khách sáo như thường lệ mà lạnh lùng nói :

- Thiết Huyết Quân Vương! Hàn mỗ nhắc lại một lần, Bích Huyết minh không liên quan gì đến việc lệnh ái bị bắt cả.

Thiết Huyết Quân Vương mắt phát hàn quang hỏi :

- Ngươi cho rằng như thế là đại cục đã được quyết định rồi hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Các hạ đã xuất toàn lực.

Thiết Huyết Quân Vương lòng thầm chấn động, buột miệng hỏi :

- Còn ngươi thì chưa?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai. Chính vì thế mà đến giờ các hạ vẫn còn sống!

Thiết Huyết Quân Vương chợt ngửa mặt cười “hồ hô” nói :

- Thì ra vì ngươi chưa xuất toàn lực nên mới bị thương!

Hàn Tùng Linh bình thản nói :

- Thiết Huyết Quân Vương! Cao thủ đối địch không để dành cho đối phương chút cơ hội nào. Đạo lý đó các hạ thừa hiểu. Vì sao Hàn mỗ bị thương, ắt các hạ biết rõ nguyên nhân. Hàn mỗ không muốn giết ngươi.

Thiết Huyết Quân Vương tức giận quát lên :

- Nói láo! Tiểu tử! Ngươi trở thành nhân từ khi nào vậy? Nói xem, ngươi có tuyệt học gì mà dám tuyên bố lão xược có thể giết được lão phu?

- Có. Đó là Kiếm Phi Cừu Châu Tuyệt. Các hạ vừa dốc toàn lực nhưng chỉ mới ứng phó được một nửa chiêu thôi.

Thiết Huyết Quân Vương mặt chợt biến sắc, buột miệng :

- Không sai... quả thật ngươi vừa thi triển chiêu tuyệt học quảng cổ tuyệt kim đó...

Y chợt trấn tĩnh lại, cười nhạt nói tiếp :

- Nhưng chỉ tiếc là ngươi chỉ mới luyện thành nửa chiêu thôi, đúng không?

Về mặt phụ nhân mỹ lệ còn trầm trọng hơn. Tuy bà ta chưa thể hoàn toàn tin lời Hàn Tùng Linh là đối với trượng phu mình đã hạ thủ lưu tình, nhưng nhìn vẻ ung dung của chàng thì tựa hồ như có lý.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Thiết Huyết Quân Vương, Hàn mỗ khuyên các hạ đừng nên thử. Mỗi người đều quý trọng tính mạng của mình.

Thiết Huyết Quân Vương “hừ” nhẹ một tiếng nói :

- Nhưng ngươi đã bị thương không nhẹ.

Hàn Tùng Linh thừa nhận :

- Đúng thế. Nhưng tại hạ vẫn còn khả năng dụng kiếm.

- Vậy là rất tốt. Lão phu cũng có khả năng dụng kiếm. Bây giờ chúng ta lại tiếp tục.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Tồn giá vẫn cứ muốn thử?

Thiết Huyết Quân Vương trả lời giọng kiên quyết :

- Lão phu đã nói hoàn toàn không tin vào lời ngươi.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Thiết Huyết Quân Vương, hiện tại không bàn đến vấn đề lời Hàn mỗ có đáng tin hay không mà hãy suy tính xem có nên đem tính mạng ra đánh cược không. Nếu lỡ ra...

Thiết Huyết Quân Vương ngắt lời :

- Lỡ ra lão phu thua chứ gì?

- Chính thế. Cho dù các hạ không chết nhưng cũng sẽ trả giá rất đắt.

- Nếu ngươi thua thì sao?

- Các hạ hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Thiết Huyết Quân Vương lại phát ra một tràng cười cuồng tiếu :

- Hô hô hô hô... Danh hiệu Thiết Huyết Quân Vương của Phùng mỗ là do lăn lộn trong giang hồ mấy chục năm, đổi bằng không ít máu và mồ hôi, cả sinh mệnh người khác mới có được. Ngươi tưởng có thể chỉ một câu nói của ngươi mà tiêu trừ được hay sao? Nếu dễ dàng như thế thì từ lâu trong giang hồ đã không còn tồn tại bốn chữ Thiết Huyết Quân Vương rồi!

Hàn Tùng Linh nói :

- Tại hạ chỉ nói sự thực.

Thiết Huyết Quân Vương rít lên :

- Chẳng lẽ lão phu nói là giả?

- Chẳng lẽ trong hai người chúng ta phải có một người ngã xuống, một cái tên phải trừ danh?

Thiết Huyết Quân Vương lạnh lùng đáp :

- Chỉ có như thế thì trong hai chúng ta mới xác định được ai là người biết nói ra sự thật!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Như vậy là ít nhất một người phải chịu hậu quả thảm khốc nhất?

- Không sai!

- Tại hạ chỉ còn biết tòng mệnh thôi.

- Chúng ta tiếp tục!

Hai người tiến vào nhau, chẳng cần nhìn lại xem thương thế của mình ra sao.

Đầu trường lại bao trùm không khí căng thẳng chết chóc.

Lúc đó lão đạo và thiếu nữ chỉ cách hai mươi trượng nữa, vẫn không ai nhìn thấy.

Chừng như không muốn kéo dài sự căng thẳng, hai đối thủ tiến vào nhau rất nhanh, chỉ vài bước đã cách nhau năm thước.

Đột nhiên phụ nhân mỹ lệ phi thân tới sau lưng Hàn Tùng Linh nhanh như ánh chớp.

Đồng thời hai đối thủ phát chiêu!

Cùng lúc đó có tiếng người kêu to :

- Ngọc Nữ đến!

Tiếng kêu quá đột ngột, nhưng lập tức sinh phản ứng nhất là từ phía Thiết Huyết thập bát vệ.

Hàn Tùng Linh đã phát chiêu, vì trong lòng chàng vẫn còn hy vọng cứu vãn tình thế nên dù đã phát chiêu nửa chừng vẫn thu chiêu.

Thiết Huyết Quân Vương tuy cũng nghe tiếng gọi nhưng vì rắp tâm thắng địch nội tâm lại rất căng thẳng nên không dám dừng tay.

Phụ nhân mỹ lệ cũng đã phát chiêu nhắm vào hậu tâm Hàn Tùng Linh, nghe tiếng gọi vội thu chiêu nhưng chỉ được một nửa...

Khi Thiết Huyết Quân Vương kịp thấy đôi phượng thu kiếm, mặt chợt biến sắc vội quát to một tiếng, đốc toàn lực mới điều khiển được đôi Nhất Chỉ Long Phong kiếm đã sắp cắm vào ngực Hàn Tùng Linh chệch sang hai bên.

Kiểm thế đã giảm đi, hai mũi kiếm đã tách ra, Hàn Tùng Linh chỉ cần lùi nửa bước là bình yên vô sự, nhưng chàng lại không ngờ chiêu của phụ nhân mỹ lệ đã đánh tới hậu tâm mình.

Mới lùi được nửa bước thì nghe “Bình” một tiếng, Hàn Tùng Linh trúng chiêu chồm ngược tới, bị hai thanh nhuyễn kiếm cắm vào hai bên ngực sâu tới ba tấc!

Biến cố diễn ra quá nhanh nên không ai kịp phản ứng, khi họa nạn đã thành thì tất cả cùng đứng ngây ra.

Bạch Phong công chúa nhanh chóng tỉnh khỏi cơn ác mộng, rú lên thảm thiết :

- Tùng Linh!

Vừa thét vừa lao tới, vừa kịp đỡ lấy chàng, Thiết Huyết Quân Vương buông đôi Nhất Chỉ Long Phong kiếm ra. Vì công lực bị triệt tiêu nên đôi nhuyễn kiếm trở nên mềm nhũn như tơ. Trừ mũi kiếm đã cắm sâu trong ngực Hàn Tùng Linh, phần còn lại rũ xuống như hai giải lụa trắng.

Thấy vết thương không đúng vào bộ vị nguy hiểm, Bạch Phong bớt lo mấy phần, vội hỏi :

- Chàng thấy trong người thế nào?

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đáp :

- Bạch Phong, không sao đâu!

Nói xong nắm hai chuôi kiếm rút ra.

Bạch Phong công chúa vội giữ lại nói :

- Tùng Linh! Đừng rút ra!

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Chẳng lẽ nàng muốn đôi kiếm cứ cắm mãi trong ngực ta sao?

- Chàng hãy bẻ mạch máu đã rồi hãy rút.

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Cùng lúc đó thì Lôi Điện Truy Hồn, Tứ Tuyệt thư sinh, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Bắc Hải bang chủ và Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh đã lao tới vây lấy Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên, binh khí lấp lăm trong tay.

Tần Hoàng đảo chủ lướt mắt nhìn đám người mặt đỏ bừng sát khí vây quanh mình thờ dãi nói :

- Các người hạ thủ đi!

Phụ nhân mỹ lệ chợt quát lên :

- Ai dám động thủ?

Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lạnh lùng đáp :

- Phu nhân, chúng ta dám!

Thiết Huyết Quân Vương trầm giọng nói :

- Các người cứ hạ thủ đi, không người nào dám ngăn cản đâu. Thiết Huyết Quân Vương ta nhận mệnh là được.

Phụ nhân mỹ lệ lao tới trước phu, lo lắng nói :

- Tướng công sao thế?
- Phu nhân, nếu luận về võ công thì người ngã xuống phải là Phùng Tường Thiên ta.

Phụ nhân mỹ lệ thảm giọng :

- Tệ thiếp biết, nhưng không thể chịu được...

Thiết Huyết Quân Vương nghiêm nghị nói :

- Nàng cần biết chịu đựng. Danh hiệu Thiết Huyết Quân Vương của ta là do huyết lệ đổi lấy, nàng biết rõ điều đó chứ?

Từ đôi mắt điểm lệ của phụ nhân hai dòng lệ tuôn trào. Bà ta nghẹn ngào nói :

- Nhưng... thiếp làm sao thấy chàng chết mà không cứu? Phu thê là duyên ương đồng mệnh...

Thiết Huyết Quân Vương kiên nghị đáp :

- Không sai. Phu thê đồng mệnh nhưng có lúc chết đi sẽ thỏa đáng hơn.

Phụ nhân mỹ lệ cố thuyết phục :

- Chúng ta từ Tần Hoàng đảo tới đây là để cứu Quân nhi. Chẳng lẽ nay vừa tìm được nó, chàng đành lòng bỏ chúng ta mà đi sao?

Vừa lúc đó thì lão đạo và thiếu nữ bước tới gần. Thiếu nữ là Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi, còn lão đạo là Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân.

Phùng Quân Nghi lướt mắt nhìn Thiết Huyết Quân Vương và Hàn Tùng Linh, hoa dung chợt biến, mắt nhòa lệ nói :

- Cha, hài nhi đến trễ mất rồi!

Như người sắp chết gặp được cứu tinh, phụ nhân mỹ lệ bỏ tới ôm lấy Phùng Quân Nghi gấp giọng nói :

- Quân nhi... con đã về rồi... nhưng cha đang sắp gặp thảm nạn... hãy khuyên cha con một câu đi!

Phùng Quân Nghi thở dài đáp :

- Chuyện thị phi trong giang hồ ắt có công đạo, con biết khuyên cha thế nào đây?

Như bị dội một gáo nước lạnh xuống đầu, phụ nhân mỹ lệ không ngờ nữ nhi bỗng trở nên lạnh lùng vô tình như thế, buông Phùng Quân Nghi ra lùi lại mấy bước nhìn cô ta đầy ngạc nhiên hỏi :

- Quân nhi! Con có hiểu mẹ nói gì không? Hay là con đã biến tâm rồi?

Phùng Quân Nghi thờ dốc mấy hơi rồi nói :

- Hài nhi hiểu ý mẹ và biết tình cảnh của cha. Hài nhi cũng không hề biến tâm, nhưng hiểu rõ tính khí của cha.

Không sai, phụ nhân mỹ lệ càng hiểu tâm tính Thiết Huyết Quân Vương hơn nữ nhi của mình, biết là không có cách gì cứu được tính mạng trượng phu nữa.

Giống như sây chân rơi xuống vực thăm đen ngòm sâu vạn trượng, bà ta tuyệt vọng nói :

- Quân nhi! Chẳng lẽ chúng ta đành khoanh tay nhìn phụ thân con thảm..

Bà ta không thể nói, cũng không đủ dũng khí nói ra tiếng cuối cùng.

Phùng Quân Nghi lắc đầu đáp :

- Mẹ, không đâu!

Cô ta quay sang Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân nói :

- Đạo trưởng, vẫn bối nợ mối ân tình của lão nhân gia. Đời này vẫn bối đã không thể hoàn trả được. Nhưng vẫn bối vẫn còn muốn cầu xin người...

Tái Ngoại Du Long nghiêm giọng hỏi :

- Cô nương, chúng ta tới đây là có cùng mục đích, đúng không?

Phùng Quân Nghi đáp :

- Vâng, nhưng...

Tái Ngoại Du Long ngắt lời :

- Cô nương! Sự tình có thể chưa tới mức nghiêm trọng như cô nương và lệnh đường nghĩ đâu. Chúng ta bỏ mạng chạy tới đây không thể uổng phí!

Phùng Quân Nghi bất an nói :

- Nhưng gia phụ...

- Cô nương cứ yên tâm. Tuy bản đạo và Hàn Tùng Linh không phải là bằng hữu thâm giao gì, nhưng ta biết thiếu niên đó là người đại lượng không câu chấp nhỏ nhặt đâu.

Phụ nhân mỹ lệ bước lại gần nói :

- Đạo trưởng, lỗi tại tôi mà ra...

Vừa rồi Tái Ngoại Du Long có chứng kiến sự việc, thấy đôi phương nhận lỗi lầm, gật đầu nói :

- Phụ nhân biết sai là tốt rồi, hy vọng mọi việc sẽ ổn thỏa.

Phụ nhân mỹ lệ cảm kích nói :

- Đạo trưởng, mẹ con chúng tôi không biết nên cảm tạ đạo trưởng thế nào...

- Phụ nhân không cần cảm ơn bản đạo. Chỉ cần lời của bản đạo có chỗ nào đáng suy ngẫm là tốt rồi. Giang hồ võ lâm vốn là một thể thống nhất, chuyện của các môn phái đều có liên quan với nhau. Thế mà trước đây chúng ta không quan tâm đến điều này...

Phụ nhân mỹ lệ nghe lão đạo nói, sức nghĩ ra một vấn đề giản đơn nhưng cực kỳ quá to, lẩm bẩm nhắc lại :

- Phải... Giang hồ võ lâm vốn là một thể thống nhất, chuyện của các môn phái đều có liên quan với nhau. Thế mà trước đây chúng ta không quan tâm đến điều này...

Bấy giờ Hàn Tùng Linh đã rút kiếm ra, Bạch Phong công chúa nhanh chóng tra Từ Linh Chi vào vết thương băng lại, may mà thương thế còn chưa đến nỗi quá nặng, không phạm vào ngũ tạng.

Tái Ngoại Du Long chậm rãi bước lại gần chàng cười hỏi :

- Hàn thiếu hiệp còn nhận ra bản đạo chứ?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Tại hạ không những nhận ra mà còn nghĩ rất nhiều về đạo trưởng...

- Vì sao?

- Vì đạo trưởng dám song hành cùng hổ lang.

Tái Ngoại Du Long ngạc nhiên hỏi :

- Cùng hổ lang ư? Chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp đã sớm biết thân phận ta?

- Trước đây mới chỉ là suy đoán thôi.

- Còn bây giờ?

Hàn Tùng Linh nhìn đôi mắt nhợt nhạt và ngực áo thấm máu của Tái Ngoại Du Long nói :

- Tại hạ muốn khẳng định một điều. Xin đạo trưởng cho xem thương tích.

Tái Ngoại Du Long phanh ngực áo ra để lộ một vết thương đen sì trên ngực trái.

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi :

- Tâm Ma chuông?

Tái Ngoại Du Long gật đầu :

- Không sai. Chính là lão nhị trong Tam Phật đài đã thương ta. Tuy đây là vết thương chí mệnh, nhưng bản đạo thấy như thế cũng xứng đáng, không có gì phải ân hận nữa.

Hàn Tùng Linh lo lắng nói :

- Đạo trưởng, để tại hạ xem..

Tái Ngoại Du Long lắc đầu :

- Không cần đâu! Bây giờ bản đạo hỏi thiếu hiệp câu này...

- Đạo trưởng hỏi gì?

Tái Ngoại Du Long chỉ sang Thiết Huyết Quân Vương hỏi :

- Hàn thiếu hiệp định giải quyết thế nào về hai thanh kiếm?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói :

- Tại hạ vốn không muốn kết thêm cường địch, nhưng vì Thiết Huyết Quân Vương bức ép...

Tái Ngoại Du Long ngắt lời :

- Bản đạo muốn biết ngươi giải quyết thế nào?

- Tại hạ không phải là người chấp nhặt. Hơn nữa thương thế không đến nỗi nghiêm trọng. Đạo trưởng thấy đấy, mọi người đã thu binh khí lùi lại rồi.

Quả nhiên Lôi Điện Truy Hồn, Tử Tuyết thư sinh, Hoang Thành Cô Kiếm và phu thê Bắc Hải bang chủ cùng Quách Tổ Linh bỏ mặc Thiết Huyết Quân Vương lần lượt tới gần họ.

Hàn Tùng Linh rất lo cho vết thương của Thái Ngoại Du Long, nói :

- Đạo trưởng, có thể thương của lão nhân gia còn chưa đến nỗi quá tuyệt vọng..

Tái Ngoại Du Long thở dài đáp :

- Đừng gắng công vô ích. Bản đạo biết rõ thương thế mình. Nếu khi mới bị thương mà kịp thời vận công điều tức thì có thể còn cứu được, nhưng vừa rồi phải dốc toàn lực vượt qua năm sáu mươi dặm để kịp thời đến đây, độc thương đã thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng, dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng không thể cứu được nữa.

Hàn Tùng Linh nói :

- Đạo trưởng, y gia bắt tử bệnh..

Tái Ngoại Du Long tiếp lời :

- ... Phật độ hữu duyên nhân. Thiếu hiệp, bản đạo là người có duyên.

Hàn Tùng Linh gắng gượng :

- Đạo trưởng...

- Hàn thiếu hiệp! Người luyện võ chúng ta biết rõ mức độ nội thương trong cơ thể mình. Bản đạo chỉ sống được trong vòng một khắc nữa...

Hàn Tùng Linh kích động nói :

- Vì Tùng Linh mà đạo trưởng không quản đến tính mạng chạy năm sáu mươi dặm tới đây cho kịp đến nỗi...

Tái Ngoại Du Long ngắt lời :

- Hàn thiếu hiệp, bản đạo không còn nhiều thời gian, nhường ta nói một vài vấn đề...

Hàn Tùng Linh cố nén lệ đáp :

- Đạo trưởng nói đi!

Tái Ngoại Du Long chợt xẵng giọng hỏi :

- Hàn thiếu hiệp, bản đạo phải song hành cùng hổ lang, bị trọng thương vẫn không tiếc mệnh chạy đến đây, nhưng vì lý tưởng mà bỏ mình nên không hề ân hận. Nhưng lý tưởng đó có thể được thực hiện hay không, chủ yếu phụ thuộc vào thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Đạo trưởng, tại hạ có khả năng không?

- Trước tiên chưa cần nói có hay không có khả năng. Sao thiếu hiệp không hỏi xem lý tưởng của bản đạo là gì?

- Đạo trưởng nói đi!

Tái Ngoại Du Long gật đầu :

- Nếu bây giờ bản đạo không nói thì sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nữa...

Lão “Dạ” một tiếng, đôi mắt chợt sáng lên nhìn khắp quần hùng, cất giọng sang sảng nói :

- Chấn chỉnh võ lâm, khôi phục lại sự bình yên cho giang hồ.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Đương nhiên là người trong võ lâm ai cũng có trách nhiệm, nhưng tại hạ không cho mình có vai trò lớn.

Tái Ngoại Du Long nghiêm khắc nhìn chàng nói :

- Không những có vai trò lớn mà Hàn thiếu hiệp đóng vai trò quyết định!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Đạo trưởng, Hàn mỗ chưa bao giờ đặt ra cho mình trách nhiệm lớn lao như thế đối với võ lâm.

Tái Ngoại Du Long hỏi :

- Nhưng thiếp hiệp không thể thoái thác trách nhiệm báo thù, đúng không?

Hàn Tùng Linh khẳng khái đáp :

- Đương nhiên. Nhưng chuyện đó chỉ thu hẹp trong phạm vi bốn môn.

Tái Ngoại Du Long lại hỏi :

- Nhưng sự mệnh còn nói ngoài việc tiêu diệt Tam Phật đài còn góp phần đem lại bình yên cho võ lâm, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai.

Tái Ngoại Du Long cười nói :

- Nếu vậy thì được rồi! Nên biết mấy năm qua chỉ có một mình ngươi làm Tam Phật đài mất ăn mất ngủ, ngay lúc này chúng bày ra độc kế xua hổ diệt lang cũng nhằm mục đích chủ yếu đối phó với ngươi thôi. Đương nhiên thiếu hiệp cần phải có một trợ thủ đắc lực, và hôm nay bản đạo coi như đã tìm được.

Hàn Tùng Linh phần nào đoán ra. Liếc nhìn Thiết Huyết Quân Vương cũng đang bước tới gần hỏi :

- Đạo trưởng đã tìm được?

Tái Ngoại Du Long gật đầu :

- Phải. Có những lúc địch nhân thành bằng hữu, nhưng lại có lúc bằng hữu biến thành địch nhân.

Đạo trưởng có thể nói rõ hơn không?

Tái Ngoại Du Long cười nói :

- Hàn thiếu hiệp, ngươi đã biết rõ người đó là ai rồi. Chẳng lẽ còn muốn bản đạo nói rõ tên ra nữa hay sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp :

- Có lẽ không cần.

Tái Ngoại Du Long bỗng nghiêm giọng :

- Hàn thiếu hiệp, nói đúng hơn là bản đạo vì một bậc tôn sư duy hộ chính nghĩa võ lâm mà bỏ mạng tới đây. Tuy độc kế của Tam Phật đài không giấu được người, nhưng có thể lực khác bắt buộc người phải động thủ. Sự thực là các người đã trúng kế của Tam Phật đài. Mấy năm qua bản đạo bôn tẩu khắp giang hồ chỉ nhằm mục đích tìm cho thiếu hiệp một trợ thủ có đủ năng lực kháng cự với Tam Phật đài. Nay coi như việc đó đã hoàn thành. Bản đạo sống hay chết lúc này đã không còn ảnh hưởng đến đại cục của võ lâm nữa. Hàn thiếu hiệp, bản đạo với người cũng như với Tần Hoàng đảo đều không có giao tình gì, vì thế bản đạo bỏ mạng tới đây không phải vì thiếu hiệp cũng như vì Phùng Tường Thiên, chỉ vì đại nghiệp của võ lâm mà chúng ta hãy liên kết lại.

Hàn Tùng Linh vô cùng xúc động nhìn Tái Ngoại Du Long.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên cũng lộ rõ sự kích động nói :

- Lão đạo! Bây giờ Phùng mỗ đã nhận ra lỗi lầm, do lòng kiêu ngạo mà suýt nữa gây nên đại họa cho võ lâm, vô tình trở thành tay sai cho hai tên gian tà đó, làm hại cả nhi nữ của mình.

Tái Ngoại Du Long hỏi :

- Như vậy là tốt! Vừa rồi Hàn thiếu hiệp đã khẳng định với bản đạo là bỏ qua chuyện vừa rồi.

Thiết Huyết Quân Vương hướng sang Hàn Tùng Linh, chấp tay nói :

- Lão phu chân thành cảm ơn Hàn thiếu hiệp bỏ quá cho lỗi lầm của phu thê chúng ta.

Hàn Tùng Linh hoàn lễ đáp :

- Tại hạ không trách Đào chủ đâu. Đó chỉ là vì Tam Phật đài quá thâm độc.

Thiết Huyết Quân Vương nhìn Tái Ngoại Du Long hỏi :

- Đạo trưởng muốn Phùng mỗ làm gì?

Tái Ngoại Du Long đáp :

- Đặt lợi ích võ lâm và thương sinh lên trên mọi chuyện riêng tư!

Thiết Huyết Quân Vương khảng khái đáp :

- Phùng mỗ xin nguyện ý!

Tái Ngoại Du Long quay sang Hàn Tùng Linh :

- Còn Hàn thiếu hiệp?

Chàng nghiêm trang đáp :

- Văn bối xin tuân lệnh!

Lúc đó sắc mặt của Tái Ngoại Du Long đã trắng nhợt như xác chết, không còn chút huyết sắc. Lão nở một nụ cười đầy an ủi nói :

- Phùng Tường Thiên, có lẽ bản đạo đã làm phiền người.

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Lão đạo! Người liều cả sinh mạng mình còn chưa tiếc, Phùng mỗ sao còn ngại phiền hà?

Tái Ngoại Du Long có lẽ đã dốc toàn lực cho cuộc thương thuyết, nay thấy đã thành công nên không gắng gượng nữa, bật ho một tràng phun ra một bãi máu đen thều thào nói :

- Bản đạo liều tính mạng mình... thật không uống phí... vì bản đạo... tin chắc là sẽ... thành công...

Nói xong ngã ngựa ra.

Hàn Tùng Linh nhảy tới đỡ lấy Tái Ngoại Du Long, kêu lên thất thanh :

- Đạo trưởng! Tiền bối...

Thiết Huyết Quân Vương cũng tới đỡ lấy một bên lão.

Tái Ngoại Du Long đã nhắm mắt, nhưng lại mở ra nói :

- Hàn thiếu hiệp... định lực của ngươi... không bằng... Phùng lão nhi...

Thiết Huyết Quân Vương lắc đầu nói :

- Lão đạo sĩ! Đó là vì quan hệ của chúng ta không giống nhau.

Tái Ngoại Du Long cười nói :

- Tình nồng đượm.. rồi đến lúc... nhạt phai...

* * * * *

Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân được chôn cất ngay tại hiện trường, trước sơn môn Pháp Hoa tự.

Đột nhiên từ trong chùa vang lên một chuỗi tiếng khóc vô cùng thống thiết lan truyền khắp không gian.

Tiếng khóc ai oán thốt ra từ một trái tim đầy huyết lệ khiến người nghe không cảm được nước mắt.

Hàn Tùng Linh cảm thấy tâm sự hết sức nặng nề. Lại thêm một người thân nữa của chàng bị địch nhân sát hại.

Quỳ trước mộ, hình ảnh những người thân thiết nhất trong đời, kể từ khi toàn gia bị Tam Phật đài sát hại lần lượt hiện lên trong đầu chàng.

Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân tuy không thể nói là giao tình thâm hậu, nhưng đó là người đã tình nguyện bỏ mình và cống hiến nhiều nhất cho giang hồ và cho việc phục cừu của chàng.

Cùng với tiếng khóc càng lúc càng bi lụy, Hàn Tùng Linh cảm thấy nỗi đau dâng đầy con tim, chàng cũng rú lên một tiếng bi thương, hai hàng lệ đã chảy tuôn rơi.

Trong lúc đó, những người khác vây quanh mộ gồm Bạch Phong công chúa, thư muội Úc Lan, Nộ Phong Quái Nữ Phần Mai Phuong, Tuyết Hiệp Quách Tố Linh, Phùng Quân Nghi, Tần Hoàng đạo chủ phụ nhân, Lôi Điện Truy Hồn, Tứ Tuyệt thư sinh cũng đều khóc òa lên.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vừa khóc hu hu vừa chửi :

- Con mẹ nó! Oan hồn quỷ sứ từ đâu đâm quàng tới đây mà khóc thương mười tám đời tổ tông các người thế? Chẳng lẽ không còn nơi nào nữa hay sao mà tới kẻ lẻ với Vân đại gia? Hu hu... mẹ nó! Ông bà cha mẹ các người chết thì liên quan gì đến ta? Hu hu hu...

Thậm chí cả những người không có quan hệ gì với Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân như Thiết Huyết thập bát vệ cũng không nén được sầu tư đứng cúi gục đầu, hai hàng nước mắt đã chảy tuôn trào.

Thiết Huyết Quân Vương nhìn cảnh tượng đó thì hết sức ngạc nhiên, trầm nghĩ :

- Vì sao có chuyện lạ lùng như thế? Ta biết Hàn Tùng Linh thân thế rất bi thảm, nhân cái chết của Chân Nhất lão đạo có thể khơi dậy nỗi thương tâm, nhưng những người khác như Thiết Huyết thập bát vệ thì có lý do gì mà bi lụy? Chẳng lẽ đây là hậu quả do tiếng khóc kia gây nên? Đó là loại tà thuật gì?

Thiết Huyết Quân Vương bỗng chấn động, buột miệng nói :

- Tâm Ma đại pháp! Nhất định Tâm Ma Khuất lão tà truy theo tiểu nữ và Tái Ngoại Du Long tới đây, nhưng không hạ thủ ngay mà dùng tà thuật đáng sợ này làm đối phương bi lụy đến mê thất thần trí, không đủ khả năng hoàn thù... Âm mưu tên này thật hiểm độc!

Nhìn lại hiện trường, thấy trừ mình ra, tất cả những người khác đều gục đầu than khóc ngay cả nhân vật lão luyện giang hồ như Bắc Hải Thần Long Quách Băng Phi cũng không ngoại lệ!

Thiết Huyết Quân Vương tỉnh nhanh trong đầu :

- Nếu lúc này mà hấn xuất thủ thì mình quyết không đủ khả năng đối phó... Bằng mọi cách nhanh chóng làm Hàn Tùng Linh tỉnh lại mới được!

Nghĩ đoạn liền vận công phu Truyền Âm Nhập Mật nói vào tai Hàn Tùng Linh :

- Hàn minh chủ, hãy đề khí tỵ công chuẩn bị đối địch, chúng đã xuất hiện rồi đấy.

Hàn Tùng Linh không phản ứng, vẫn cúi gục bên mộ.

Thiết Huyết Quân Vương thấy vậy lòng rất lo, nói tiếp :

- Hàn Tùng Linh, Tâm Ma đã đến rồi. Tiếng khóc đó là Tâm Ma đại pháp của hắc. Tái Ngoại Du Long chính bị hắc giết, bây giờ không phải lúc than khóc mà nghĩ cách báo thù!

Nghe nói đến Tâm Ma, Hàn Tùng Linh tỉnh trí lại ngay, lập tức điều khí vận công, nhưng đáng về thần sắc vẫn chưa có gì thay đổi.

Thiết Huyết Quân Vương lại nói :

- Hàn Tùng Linh! Đừng quên lời Tái Ngoại Du Long. Ngươi không những phải báo thù cho bốn môn, cho Hàn gia mà còn có trách nhiệm đối với an nguy của toàn võ lâm. Đây là thời điểm quyết định, tiêu diệt được Tam Phật đài hay bị chúng tiêu diệt.

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã không chế được nỗi bi thương, bình tĩnh trở lại, thương thế cũng gần hồi phục, nhưng không để lộ ra.

Thiết Huyết Quân Vương càng bất an nói :

- Hàn Tùng Linh nếu ngươi đã trấn tĩnh được thì hãy nói cho lão phu biết.

Hàn Tùng Linh dùng Truyền Âm Nhập Mật đáp :

- Phùng tiên bối, Tâm Ma tới đây tất đã có kế hoạch chu đáo, hãy làm như chúng ta bị bất ngờ, khi đó sẽ dễ đối phó hơn.

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Như vậy là lão phu yên tâm rồi.

Hàn Tùng Linh nói tiếp :

- Chỉ e hiện giờ chỉ có hai chúng ta không bị Tâm Ma đại pháp tác động. Lát nữa cuộc đấu diễn ra, xin tiên bối tìm cách bảo vệ cho mọi người, để Tâm Ma cho vãn bối.

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Lão phu tự biết trong võ lâm chỉ có một mình ngươi mới đủ sức đối phó nổi hai tên còn lại trong Tam Phật thời. Nay ngươi đã không bị Tâm Ma đại pháp, vậy là lão phu yên tâm rồi. Nhưng hay cẩn thận. Tâm Ma Khuất lão tà võ công còn cao hơn Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nhiều.

- Vãn bối biết.

Sau một lúc mà thấy đối phương chưa động tĩnh gì, Thiết Huyết Quân Vương lại nói :

- Vì sao lâu thế mà Khuất Chí Nguyên vẫn chưa xuất hiện? Ngươi xem hắc có âm mưu gì không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Có thể hắc còn ngần ngại vì thấy tiên bối chưa bị tác động của Tâm Ma đại pháp.

Thiết Huyết Quân Vương hiểu ý, xắn hai tay áo lên xem xét mấy vết thương trên hai cánh tay, sau đó ngồi bần tọa nhắm mắt làm như vận công chữa thương, nhưng lại ngưng thần nghe ngóng động tĩnh.

Tần Hoàng đảo chủ ngồi xuống một lúc thì từ trong rừng lao ra mười chín tên cầm y hán tử, tay cầm đao kiếm, mặt đằng đằng sát khí, vừa xuất hiện đã hình thành thế bao vây.

Hàn Tùng Linh vẫn làm như bị lụy quỳ trước mộ Tái Ngoại Du Long, đầu cúi xuống nhưng không bỏ sót hành động nào của đối phương, chờ Tâm Ma xuất hiện.

Bọn hán tử chỉ vây lấy quảng trường nhưng chưa có hành động gì.

Người của Bích Huyết minh, Bắc Hải bang và Tần Hoàng đảo vẫn chìm trong nỗi bi thương, không hay biết chút gì đối với nguy cơ diệt vong đang lơ lửng trên đầu.

Lát sau từ trong đại môn Pháp Hoa tự bước ra một lão nhân bận lục y, dáng ung dung tự tại, cách quần hùng chừng năm mươi trượng thì dừng lại quan sát hiện trường.

Hàn Tùng Linh mặt hướng vào tự môn nên nhìn rõ, thấy lão nhân chừng bảy mươi tuổi, mắt cú mèo điều, mặt đỏ chằng chịt, tướng mạo hung ác.

Lão nhân đó chính là Tâm Ma Khuất Chí Nguyên, lão nhị trong Tam Phật đài.

Chưa biết đối phương sẽ hành động thế nào, Hàn Tùng Linh ngằm vận công sẵn sàng xuất thủ nhưng vẫn quỳ trước mộ Tái Ngoại Du Long, tư thế không thay đổi, giống như vẫn chưa khổng chế được nỗi thống khổ trong lòng.

Hiển nhiên Tâm Ma Khuất Chí Nguyên chú ý đến chàng từ trước, tuy thấy rõ cơ hội không thể bỏ qua, nhưng vì sớm có sự kiêng kỵ trước uy danh Hàn Tùng Linh nên không dám khinh suất.

Chăm chú quan sát Hàn Tùng Linh hồi lâu, trên bộ mặt đỏ của Tâm Ma Khuất Chí Nguyên hiện lên nụ cười đắc ý. Hiển nhiên lão đoán chắc chàng không đủ khả năng kháng cự mình.

Không tuyên chiến, cũng không nói một lời nào, Tâm Ma Khuất Chí Nguyên phát tay ra hiệu cho mười chín tên cầm y hán tử, đồng thời phi thân lao tới Hàn Tùng Linh, song chương cùng vung lên nhắm giữa ngực và Thiên Linh Cái chàng.

Tuy cự ly giữa hai người có tới năm trượng nhưng thân pháp của Tâm Ma quá thần tốc, chỉ trong chớp mắt đã tới sát mục tiêu.

Cho dù một người tinh táo, nhưng trong tư thế quỳ, lại chưa sẵn sàng đối địch mà bị một kích đó cũng không thoát chết, đừng nói là kẻ đã bị Tâm Ma đại pháp khổng chế.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên không chút hoài nghi vào thắng lợi, vận đủ mười thành công lực vào Tâm Ma chương, quyết trong một chiêu lấy mạng Hàn Tùng Linh, vĩnh viễn trừ mối họa lớn nhất của Tam Phật đài.

Mười chín tên cầm y hán tử thấy Nhị Phật gia sắp đắc thủ, vung đao kiếm bổ xuống đám quần hùng thần trí bất định...

Đột nhiên một tiếng thét vang như sấm làm chấn động không gian, rồi một người vung đôi nhuyễn kiếm lao vào bọn cầm y hán tử.

Cùng lúc ấy Tâm Ma Khuất Chí Nguyên thấy một ánh chớp lóe lên ngay trước mặt, hữu chương sắp đánh trúng đầu Hàn Tùng Linh chợt nhẹ bỗng đi, đồng thời tả chương bị một luồng kinh lực vô cùng uy mãnh đẩy lùi.

Hàn Tùng Linh nhảy lùi một bước, khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn trầm tĩnh, không chút bị thương nào, chỉ có sự căm thù ngùn ngụt trong ánh mắt.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên cũng lùi lại một bước, mắt thất thần nhìn cánh tay phải mình bị đứt lia đầy máu me nằm trên mặt đất, máu từ vết thương bên trên khuỷu tay vẫn tiếp tục phun ra, dường như chưa hiểu vì sao nó bị đứt.

Tiếng thét của Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên làm bọn cầm y hán tử giật mình chấn động, đồng thời cũng làm cho quần hùng thoát khỏi trạng thái mê mẩn.

Trong lúc đó đã có năm hán tử trong Thiết Huyết thập bát vệ bị đối phương giết chết.

Thiết Huyết Quân Vương lao vào giữa bọn cầm y hán tử, đôi Nhất Chỉ Long Phong kiếm chém ra như trào như thác, chỉ chớp mắt đã chém bay đầu bốn tên địch.

Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi, Đào chủ phu nhân và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân tỉnh trí lại trước tiên, vừa nhận ra nguy cơ, chỉ mới kịp vận bốn năm thành công lực đã lao vào địch nhân, ngay chiêu đầu tiên đã đánh gục ba tên cầm y hán tử.

Tiếng thét hoảng loạn rền vang, lúc đó Tâm Ma đại pháp cũng dần dần mất đi hiệu lực nên những người khác lần lượt tỉnh lại.

Từ thế chủ động, bọn cầm y hán tử hoàn toàn bị bất ngờ, hốt hoảng lùi lại.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chợt nhớ lại sự kiện vừa rồi, quát lên :

- Nguyên là các người dùng tà công mê hoặc chúng ta. Đã làm giả oan hồn tới đây kêu khóc, Vân đại gia cho các người biến thành oan hồn thật!

Vừa quát vừa vung Hắc trường tiên xông vào địch nhân.

Thiết Huyết thập bát vệ nghe Lôi Điện Truy Hồn nói thế mới hiểu ra, mắt thấy năm huynh đệ thâm tử, mười ba người còn lại tuốt kiếm lao tới bọn cầm y hán tử ra sức tàn sát.

(Thiếu một câu)... Úc Lan và Úc Liên. Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà, Thiết Huyết Quân Vương, Phùng phu nhân, Phùng Quân Nghi, Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi, Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương và Tuyết Hiệp Quách Tố Linh thấy vậy không xuất thủ nữa, cùng tới bên Hàn Tùng Linh.

Trong lòng đầy thù hận, mười ba người còn lại trong Thiết Huyết thập bát vệ và Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hạ thủ không chút lưu tình, chỉ sau một lúc đã tiêu diệt hoàn toàn số cầm y hán tử còn lại không sót một tên.

Lúc đó Tâm Ma Khuất Chí Nguyên đã bế mạch cầm máu xong. Thấy quần hùng vây quanh, lão biết hôm nay khó lòng thoát chết.

Hàn Tùng Linh nói :

- Khuất Chí Nguyên! Lẽ ra hôm nay ngươi không nên tới đây. Vì chúng ta đang định tìm các ngươi.

Khuất Chí Nguyên đáp :

- Nhưng ta đã tới.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Đó là một sai lầm.

- Ngươi nói đúng. Sai lầm đó là do đã khinh thị ngươi.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hàn mỗ lại không cho là như thế. Các ngươi đã sắp đặt nhưng âm mưu vô cùng thâm độc, chuẩn bị chu đáo trước khi động thủ. Vì thế không thể cho là khinh thị.

Khuất Chí Nguyên nhún mày hỏi :

- Vậy ngươi nói sai lầm gì?

- Nếu ngươi và Dịch Thiên Hành liên thủ, trong võ lâm không ai địch nổi. Thế mà các ngươi lại tự đánh mất uy thế của mình. Sai lầm đó là phân tán lực lượng.

Khuất Chí Nguyên thản nhiên nói :

- Hàn Tùng Linh! Ta hoàn toàn tin chắc bất cứ người nào trong Tam Phật đài cũng thắng được một tên miệng còn hôi sữa vừa mới xuất đạo như ngươi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi :

- Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên thì thế nào?

Khuất Chí Nguyên đáp :

- Ta đoán lão tam cũng bị giết do khinh thị.

- Nếu vậy đáng lẽ ngươi không nên phạm phải sai lầm như hấn. Tuy nhiên đây lại không phải do ngươi khinh thị. Ngươi thất bại là bởi độc kế của mình.

Khuất Chí Nguyên thừa nhận :

- Không sai. Vì quá tin vào hiệu quả của Tâm Ma đại pháp nên sinh ra chủ quan.

Nhưng còn Dịch Thiên Hành thì sao? Chẳng lẽ hấn cũng khinh suất như ngươi?

Khuất Chí Nguyên lắc đầu đáp :

- Không phải. Trái lại Dịch lão đại đánh giá ngươi rất cao. Lão phu không phục, vì thế mới một mình tới đây, muốn lấy thủ cấp ngươi xong mới cho y biết kế hoạch của lão phu. Nay mới biết Dịch lão đại có lý, mà cũng có thể đó chỉ là ý trời mà thôi. Hàn Tùng Linh! Ngươi đã đúng khi nói rằng nếu ta và Dịch lão đại liên thủ thì trong võ lâm không có địch thủ. Tuy ngươi đã luyện thành tuyệt chiêu Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết nhưng không thắng nổi hai chúng ta.

Hàn Tùng Linh nói :

- Thôi được, Hàn mỗ không tranh luận thêm vấn đề này, bây giờ ngươi dự tính làm gì?

Khuất Chí Nguyên đáp :

- Hàn Tùng Linh! Cái đó thì còn hỏi gì nữa? Chúng ta chỉ có một con đường duy nhất để đi thôi. Cho dù trong hai chúng ta hôm nay ai ngã xuống thì vụ công án của võ lâm mấy chục năm qua tới nay cũng sẽ kết thúc.

Hàn Tùng Linh hỏi :

- Vậy ngươi còn chờ gì nữa?

- Không chờ gì cả. Thủ hận của ngươi đối với chúng ta thế nào không nói cũng biết. Lão phu không giấu việc trong năm năm qua chúng ta cho người đi

tìm người khắp giang hồ, cả Trung Nguyên và Quan ngoại, chỉ với mục đích duy nhất để giết người trừ hậu họa...

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp :

- Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên đã nói cho Hàn mỗ biết điều đó. Thực chất không cần hấn nói ta cũng biết.

Khuất Chí Nguyên nói tiếp :

- Bởi vì thế, cho dù lão phu còn lại một hơi thở người cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Người nói đúng. Và sẽ đấu đến hơi thở cuối cùng, đúng không?

- Đương nhiên.

Hàn Tùng Linh nói :

- Nhưng trước khi động thủ, Hàn mỗ muốn hỏi người một việc.

- Đó là Dịch lão đại đang ở đâu chứ gì?

- Chính thế.

Khuất Chí Nguyên hỏi :

- Người tưởng lão phu sẽ nói cho người biết?

- Không phải tưởng mà Hàn mỗ tin chắc như thế. Bởi vì khi biết hấn ở đâu chúng ta sẽ tới tìm hấn, như thế đối với Dịch Thiên Hành sẽ có lợi hơn.

Khuất Chí Nguyên cười nhạt nói :

- Tuy không bao giờ người muốn tạo thuận lợi cho chúng ta, nhưng xem ra điều người vừa nói không sai. Bây giờ ta hỏi người mục đích chính yếu của người là gì?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Hàn mỗ sợ hấn chạy thoát.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên chợt cười to một tràng nói :

- Hô hô hô hô... Hàn Tùng Linh! Người đã nghe nói Tam Phật đài chạy trốn ai bao giờ chưa?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Vì thế ta biết người sẽ nói cho chúng ta biết.

Khuất Chí Nguyên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Được, ta cho người biết. Dịch lão đại ở cách đây chừng năm mươi dặm, trong Phân đà đầu tiên của Tam Phật đài ở Quan ngoại trên núi Tùng Nguyên linh. Người còn muốn hỏi gì nữa không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu :

- Không.

- Lão phu cũng có một vấn đề cần hỏi người.

- Cứ hỏi!

- Chiêu kiếm mà người vừa thi triển để đã thương lão phu là Kiếm Phi Cửu Châu Tuyết đúng không?

- Không sai.

Vậy là lão phu đã đoán đúng.

- Người còn vấn đề gì hỏi nữa không?

- Không. Ta chỉ muốn xem ngươi thi triển lại chiêu kiếm quang cổ tuyệt kim đó một lần.

Hàn Tùng Linh đáp :

- Khi cần thiết Hàn mỗ sẽ dùng, nhưng chắc lúc đó ngươi không còn cơ hội được nhìn thấy nữa.

Khuất Chí Nguyên “hừ” một tiếng nói :

- Đối với lão phu, chỉ e ngươi buộc phải dùng tới nó lần nữa. Nào chúng ta bắt đầu.

Hàn Tùng Linh nói :

- Mời tôn giả!

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đứng ngay sau lưng Bạch Phong công chúa, chợt thấy ánh mắt cú vọ của Khuất Chí Nguyên nhìn xoáy vào nàng, y cảm thấy áy náy bất an, liền rút kiếm cầm tay bước lên đứng bên cạnh Bạch Phong.

Hai đối thủ từ từ tiến lại gần nhau.

Tuy đối phương đã bị trọng thương cụt mất một tay nhưng Hàn Tùng Linh không dám khinh thị, kiếm pháp thi triển rất trù mật.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên tuy chỉ còn một tay, không một tấc sắt nhưng chỉ chưởng phát ra rất linh hoạt, lại sinh tâm liệu mạng nên qua mấy chục chiêu vẫn chưa bại.

Nhưng người vây quanh quan chiến đều là cao thủ thượng thặng nhưng ngoài Thiết Huyết Quân Vương ra, không ai phân biệt được chiêu thức, càng không biết trong mỗi chiêu hàm chứa bao nhiêu biến hóa, chỉ thấy kiếm ảnh loang loáng, chưởng phong ào ào nhìn hoa cả mắt.

Hàn Tùng Linh thấy dùng kiếm pháp bình thường khó lòng hạ được đối phương, liền thi xuất tuyệt chiêu Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh không rời mắt, bụng nghĩ thầm :

- Đúng là thiên ngoại hữu thiên nhân thượng hữu nhân. Phùng Tường Thiên ta có hiệu xưng Thiết Huyết Quân Vương, tương như võ học xưng bá thiên hạ, nay so với một thiếu niên mới xuất đạo chưa lâu, không có ngoại hiệu, thế mà võ công, kiếm thuật cũng như trí huệ còn thua hẳn nhiều lắm!

Vừa thấy chàng xuất kỳ chiêu, Tâm Ma Khuất Chí Nguyên vội nhảy vút lên không lao tới Bạch Phong công chúa.

Chỉ nghe phập phập hai tiếng, cả hai chân lão ma bị chém đứt máu phun ra như suối.

Khuất Chí Nguyên nghiêng răng nén đau, tiếp tục lao thẳng tới Bạch Phong công chúa, Tâm Ma chưởng đốc toàn lực đánh thẳng vào ngực nàng.

Với khoảng cách hai trượng, chỉ chớp mắt đã tới nơi.

Bạch Phong công chúa không ngờ lão ma đầu tập kích mình, lúc đó muốn đối phó hoặc tránh đi cũng không kịp nữa.

May Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã cảnh giác từ trước xuất kiếm chờ sẵn, khi Khuất Chí Nguyên vừa xuất chưởng liền nhảy một bước đến chặn trước Bạch Phong, bảo kiếm xuất chiêu Trường Giang Khởi Lãng đâm tới ngực Khuất Chí Nguyên.

Trong tiếng rú kinh hồn, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cũng lao đảo lùi lại hai bước, tay phải buông kiếm ôm lấy bả vai, tay trái rú xuống.

Tiếng rú phát ra từ miệng Tâm Ma Khuất Chí Nguyên, Hàn Tùng Linh vẫn tiếp tục lao theo, chiêu tuyệt học Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt tiếp tục phát huy uy lực chém cừu nhân thành ba mươi sáu mảnh.

Nhất đại kiêu hùng Tâm Ma Khuất Chí Nguyên biến thành đồng thịt vụn.

Hàn Tùng Linh tra kiếm vào bao, tới trước Hoang Thành Cô Kiếm hỏi :

- Yến đường chủ bị thương ư?

Yến Hành Vân nở nụ cười an ủi đáp :

- Minh chủ, bổn tọa không sao.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi :

- Có phải cánh tay trái Yến huynh đã bị phế rồi không?

Hoang Thành Cô Kiếm vẫn lắc đầu đáp :

- Minh chủ, không chết được đâu mà!

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói :

- Đã trúng phải Tâm Ma chương mà còn giữ được mạng là may. Tiểu đệ dám chắc cánh tay trái Yến huynh bị phế rồi.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp :

- Bỏn tọa cho rằng mình không thể thoát chết, nếu không nhờ Minh chủ chặt đứt cả hai chân hắc thì quả thật bỏn tọa không sao giữ được tính mạng, nay có phế mất một tay thì đáng kể gì?

Bạch Phong công chúa chột bước lên mắt rớm lệ nhìn Yến Hành Vân nói :

- Vì Bạch Phong mà Yến đường chủ bị phế mất một cánh tay, việc này sẽ làm tiểu muội ân hận suốt đời.

Hoang Thành Cô Kiếm xẵng giọng đáp :

- Nếu Công chủ nghĩ thế thì Yến Hành Vân không có lý do gì mà sống đến bây giờ. Công chúa nên biết trước đây Yến Hành Vân đã định giết chết Minh chủ, thế mà Minh chủ lấy ân trả oán, thật là một trái tim nhân hậu biết chừng nào? Công chúa, tri kỷ không nên nói câu ân oán. Chúng ta chỉ biết vì nhau mà hành sự, đó không phải chuyện thi ân, cũng đừng nói đến báo ân, đúng không?

Hàn Tùng Linh tới gần Hoang Thành Cô Kiếm nói :

- Tiểu đệ muốn xem thương tích của Yến huynh.

Nói xong không chờ đối phương đồng ý, vạch áo ra xem

Vai Hoang Thành Cô Kiếm hằn rõ một vết chương ấn đen sì, xương vai bị vỡ nát, cả cánh tay không còn điều khiển được nữa.

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Không chỉ cánh tay bị tàn phế mà nếu không nhanh chóng điều trị, độc chương sẽ lan vào tâm phế, tính mạng cũng không giữ được đâu! Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói :

- Nếu vậy chỉ cần chặt phứt bỏ vai đi là xong!

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói :

- Không cần phải thế. Bạch Vân trang chỉ cách đây bốn năm chục dặm, hiện giờ Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong đang ở đó. Nhất định vị thần y này sẽ chữa lành độc chương cho huynh. Bây giờ cần cấp tốc về Bạch Vân trang.

Hoang Thành Cô Kiếm ngưng mục nhìn sang Hàn Tùng Linh nói :

- Sao lại thế chứ? Việc ở đây chưa xong, chúng ta cần đến Tòng Nguyên lĩnh kia mà?

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói :

- Tiểu đệ đã có cách giải quyết.

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi :

- Thương thế Minh chủ không phải nhẹ, hiện giờ còn chưa bình phục hẳn...

Hàn Tùng Linh đáp :

- Nhưng cũng chưa phải trầm trọng.

Hoang Thành Cô Kiếm nói tiếp :

- Linh Phật Dịch Thiên Hành là nhân vật lợi hại nhất trong Tam Phật đài..

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Tiểu đệ biết.

- Sắp tới là trận chiến cuối cùng, cũng là trận chiến ác liệt nhất. Thắng bại đều tùy thuộc vào đó. Theo ý bỏn tọa, Minh chủ cũng nên tới Bạch Vân trang chữa thương.

- Yến huynh nhất định phải đi, còn tiểu đệ thì không.

- Vì sao?

- Vì vết thương của Yến huynh nguy hiểm đến tính mạng, còn tiểu đệ bây giờ đã có thể động thủ được.

Hoang Thành Cô Kiếm cố thuyết phục :

- Nhưng Minh chủ biết đấy, Dịch Thiên Hành không đơn giản như Khuất Chí Nguyên, hơn nữa hắn hoàn toàn lạnh lặn.

Hàn Tùng Linh kiên quyết nói :

- Tiểu đệ không có thời gian.

- Nếu vậy bốn tọa cũng sẽ không tới Bạch Vân trang. Chỉ cần cắt bỏ cánh tay đi là không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

- Yến huynh, chúng ta có chỗ khác biệt.

Hoang Thành Cô Kiếm nghiêm giọng hỏi :

- Chỉ vì Yến Hành Vân không phải chính thức là người của Bích Huyết minh chứ gì?

- Không. Bởi vì hiện tại Yến huynh là Đường chủ của Bích Huyết minh.

Hoang Thành Cô Kiếm lại hỏi :

- Hay vì Minh chủ cho rằng mất đi một cánh tay sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp của bốn tọa sau này?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Đúng là tiểu đệ nghĩ như thế.

Nhưng bốn tọa không cho là như vậy thì sao?

- Yến huynh, không thể phủ nhận thực tế.

- Minh chủ. Chúng ta đã cùng nhau cộng đồng sinh tử một thời gian, tuy không phải là dài nhưng chừng đó là quá đủ hiểu nhau. Trước đây Yến mỗ hầu như sống cô độc, nhưng bây giờ quan niệm đã thay đổi. Người ta sống cần có người tri kỷ, sẵn sàng chia sẻ ngọt và đắng vác trách nhiệm cho nhau. Chúng ta đều biết cuộc chiến sắp tới sẽ vô cùng ác liệt. Ở Tùng Nguyên lĩnh không chỉ có một mình Dịch Thiên Hành. Nếu Minh chủ cùng các vị tới đó mà chỉ mình Yến mỗ tới Bạch Vân trang, suốt đời bốn tọa sẽ không bao giờ tha thứ cho mình về sự hèn nhát này.

Hàn Tùng Linh phản đối ngay :

- Đó không phải là sự hèn nhát mà vì lợi ích chung. Mặt khác, nếu cánh tay Yến huynh bị phế, tiểu đệ cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Tâm Ma đại pháp Quách Bằng Phi chợt chen lời :

- Hai vị đều có khí phách của bậc đại anh hùng xả kỷ vị nhân, không ai chịu nhường cho ai làm cho lão phu vô cùng khâm phục. Theo ý lão phu thì hai vị đại hiệp đừng tranh chấp nhau nữa. Bây giờ thế này, Pháp Hoa tự, Bạch Vân trang và Tùng Nguyên lĩnh đứng thành thế chân vạc, mỗi nơi cách nhau chừng năm chục dặm, nếu đi nhanh thì chỉ hơn một canh giờ là tới thôi. Hàn minh chủ tới Tùng Nguyên lĩnh vừa đi vừa đối địch không thể đi nhanh được, hơn nữa từ tới chưa kịp ăn gì. Bình pháp có câu thực tức bình cường, vừa mệt vừa đói mà đối địch là hành động của kẻ lỗ phu. Xuống khỏi núi này có một tiểu trấn, bây giờ trời đã sắp tối. Tốt nhất là ghé vào trấn ăn uống, nghỉ ngơi lại một đêm, sáng mai hãy lên Tùng Nguyên lĩnh tìm Linh Phật Dịch Thiên Hành. Trong thời gian đó Yến đại hiệp quay lại Bạch Vân trang xong tới Tùng Nguyên lĩnh vẫn kịp. Hiện giờ Hạ Sơn Phong được Hàn minh chủ tặng Thiên Niên Linh Chi, cho dù không làm cho Yến đại hiệp bình phục ngay, trong một thời gian ngắn cũng có thể bảo đảm được tính mạng và cánh tay. Lão phu tình nguyện dẫn đại hiệp về trang, sau đó tới Tùng Nguyên lĩnh. Hai vị nghĩ thế nào?

Hàn Tùng Linh nghỉ ngơi một lát rồi gật đầu đáp :

- Ý đó rất hay. Yến huynh, tiểu đệ hứa sau khi tới Tùng Nguyên lĩnh tìm được Dịch Thiên Hành xong sẽ chờ huynh đến rồi mới hành động. Được chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm thấy không thể từ chối đành chấp nhận, gật đầu nói :

- Không cần chờ đâu. Dù chết sống thế nào sáng mai đầu giờ Thìn bốn tọa đã tới Tùng Nguyên lĩnh rồi.

Hàn Tùng Linh nhìn Tứ Tuyết thư sinh nói :

- Phiên Quan nhị ca đi cùng Yến huynh và Quách tiên bối một chuyến. Triệu tập tất cả huynh đệ của Phi Bằng bang rồi Tùng Nguyên lĩnh.

Tứ Tuyết thư sinh cúi mình đáp :

- Bỏ tọa tuấn lệnh.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói :

- Vậy là tốt. Hẹn gặp nhau ở Tùng Nguyên lĩnh.

Hàn Tùng Linh, Quách Bằng Phi, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân và Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà lập tức đi ngay.

Lát sau quần hùng cũng rời Pháp Hoa tự tiến xuống chân núi, chỉ riêng mười ba vị trong Thiết Huyết thập bát vệ được lệnh Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên ở lại chôn cất cho năm huynh đệ tử nạn rồi sẽ đi sau.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Huyết vũ ngưng lưu

Tuyết vẫn rơi trắng xóa không gian. Gió Tây bắc lạnh lẽo quét vào mặt rất như dao cắt. Hơi thở vừa thoát ra khỏi miệng đã đóng băng thành những luồng hơi trắng xóa.

Trong dãy Tùng Nguyên lĩnh tuyết phủ dày tới cả thước, mặt đất bao la một màu trắng xóa, chỉ có những ngọn tùng bị gió đánh tới tã làm rơi hết tuyết nên giữ được màu xanh.

Cuối giờ Thìn, bọn Hàn Tùng Linh cả thầy hơn hai chục người đã tới chân Tùng Nguyên lĩnh, quả nhiên Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã có mặt ở đó, ngoài ra Hàn Tùng Linh, Quách Bằng Phi còn dẫn theo năm mươi đệ tử Bích Huyết minh, Tứ Tuyệt thư sinh Quan Kỳ Hà cùng hơn năm mươi cao thủ Phi Bằng bang tổng cộng hơn trăm người đứng thành hàng ngũ chỉnh tề, rất có dáng của một cuộc hưng sư vấn tội.

Hàn Tùng Linh chào hỏi mọi người xong nhìn Hoang Thành Cô Kiếm hỏi :

- Yến huynh, thương thế ra sao?

Hoang Thành Cô Kiếm vung tả chưởng đánh vào một cây tùng gần đó làm một cành lớn bằng bắp tay gãy phăng, cười “hô hô” đáp :

- Minh chủ thấy đấy, hoàn toàn bình phục rồi. Quả là thần y thánh dược!

Qua một đêm nghỉ ngơi, thương thế của Hàn Tùng Linh đã gần như hoàn toàn hồi phục, lại thay y phục mới nên nhìn càng oai phong tuấn tú.

Đoàn người rầm rộ tiến lên núi, đao kiếm tuốt vỏ cầm tay, mọi người đều hùng hực khí thế quên cả lạnh.

Tới một khu rừng tùng rậm giữa sườn núi, Hàn Tùng Linh dừng lại nhìn vào vối vẻ cảnh giác, sau đó quay sang hỏi Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên đứng bên cạnh :

- Tiền bối nhận thấy trong rừng này có gì khác thường không?

Thiết Huyết Quân Vương không trả lời, quay lại hỏi ái nữ Phùng Quân Nghi đứng sau lưng mình :

- Quân nhi, con thấy thế nào?

Phùng Quân Nghi lắc đầu đáp :

- Không có gì đặc biệt cả. Có lẽ Dịch Thiên Hành đã quyết định chấp nhận một cuộc đấu sinh tử.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hăng hái nói :

- Nếu vậy thì tốt quá rồi! Minh chủ! Chúng ta cứ tiến lên thôi!

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Chúng ta đi!

Nói xong dẫn đầu quần hùng tiến vào rừng.

Mới đi chừng mười trượng, chàng phát hiện thấy ba người đứng giữa một khu đất trống vắng như đang chờ mình. Ba người này gồm một lão hòa thượng

bận tăng bào màu hồng và hai lão đạo sĩ bận đạo y màu xám đáng điệu oai phong, tuổi đều xấp xỉ tám mươi.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên quay lại hỏi Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên :

- Phùng tiền bối, lão tung đó không phải Dịch Thiên Hành. Họ là ai vậy?

Thiết Huyết Quân Vương thấp giọng đáp :

- Lão tăng là Phật Quang đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm tự, bên trái lão ta là Vân Hạc chân nhân, chủ đạo Vô Đương. Bên phải là Ngô Huyền chân nhân, Chủ đạo môn phái Không Động.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp :

- Không biết họ tới đây làm gì?

Thiết Huyết Quân Vương lắc đầu :

- Không biết.

Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi chen lời :

- Với thanh uy của ba phái Thiếu Lâm, Vô Đương và Không Động, chẳng có lý do gì họ đã liên kết với Dịch Thiên Hành. Nhưng bấy lâu nay không nghe nói ba phái đó kháng cự lại Tam Phật đài, vì thế rất khó xác định mục đích.

Thiết Huyết Quân Vương nói :

- Hàn thiếu hiệp, hiện giờ chưa rõ là bạn hay thù nên tốt nhất cứ phải đề phòng.

Hàn Tùng Linh gật đầu, ung dung đi thẳng tới.

Vân Hạc chân nhân vóc người cao lớn, uy phong凛冽, đứng giữa đường giương đôi mắt hổ lướt nhìn qua quát hỏi rồi ngưng lại trên khuôn mặt tuấn tú của Hàn Tùng Linh cao giọng hỏi :

- Vị thiếu niên này có phải là Hàn Tùng Linh, Minh chủ của cái gọi là Bích Huyết minh?

Giọng nói, ngôn từ và thái độ của lão ta đều rất cao ngạo, ra vẻ mình là lãnh tụ của một trong hai phái lớn nhất võ lâm.

Nghe mấy tiếng “cái gọi là Bích Huyết minh”, Hàn Tùng Linh liền nảy sinh ác cảm, lạnh lùng đáp :

- Không sai! Tại hạ là Hàn Tùng Linh. Có phải đạo trưởng là Vân Hạc chân nhân, Chủ đạo môn phái Vô Đương không?

- Không sai! Chính là bản đạo.

Hàn Tùng Linh lại nói :

- Cái gọi là Bích Huyết minh chỉ là một đám người, vừa mới xuất hiện trong giang hồ mấy tháng nay, thế mà đến một vị Chủ đạo môn nhân đức cao vọng trọng, lãnh tụ của danh môn đại phái lừng lẫy võ lâm biết đến, tại hạ vô cùng vinh hạnh!

Phật Quang đại sư nhận ra ngay hàm ý châm biếm của Hàn Tùng Linh, bước lên chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Hàn minh chủ vừa xuất đạo chưa lâu đã làm chấn động giang hồ. Bích Huyết minh vừa thành lập vài tháng mà lừng danh thiên hạ, bản tăng vô cùng khâm phục!

Hàn Tùng Linh ôm quyền nói :

- Không sai! Đại sư có phải là Phương trượng Thiếu Lâm tự Phật Quang đại sư không?

Phật Quang gật đầu :

- Chính là lão nạp.

Rồi chỉ sang lão đạo sĩ giới thiệu :

- Còn vị này là Chủ đạo môn nhân Không Động phái Ngô Huyền chân nhân.

Hàn Tùng Linh hướng sang lão ta nói :

- Tại hạ không ngờ được gặp ba vị Chủ đạo môn nhân của ba phái lớn nhất võ lâm ở đây, rất lấy làm vinh hạnh...

Vân Hạc chân nhân ngắt lời :

- Hàn Tùng Linh, ngươi biết chúng ta tới đây làm gì không?
- Hàn mỗ không biết.

Vân Hạc chân nhân ưỡn ngực đầy hào khí nói :

- Chúng ta đến tìm Linh Phật Dịch Thiên Hành để tính toán nợ nần với hân!

Hàn Tùng Linh tuy không bắt ngờ lắm nhưng nhú mày tỏ ý ngạc nhiên hỏi :

- Tính sổ ư? Chẳng hay Dịch Thiên Hành có nợ nần gì với ba vị Chương môn nhân?

Vân Hạc chân nhân đáp :

- Đó là món nợ trong nhiều năm qua, chúng đã tàn sát rất nhiều nhân mạng của võ lâm Trung Nguyên.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn Vân Hạc chân nhân một lúc, sau đó lạnh lùng nói :

- Thì ra ba vị đã vì chính nghĩa võ lâm mà bất chấp nguy hiểm và đường xa vạn dặm tới tận Quan ngoại...

Vân Hạc chân nhân ngạo nghễ nói :

- Linh Phật Dịch Thiên Hành thì có gì đáng sợ mà gọi là nguy hiểm? Nên biết dư đảng của Tam Phật đài ở Trung Nguyên đã bị Cửu đại môn phái tiêu diệt hoàn toàn. Võ lâm đề cử ba chúng ta truy tới đây giết Dịch Thiên Hành để trừ tận gốc mầm họa. Không ngờ gặp các ngươi ở đây. Hàn Tùng Linh, ngươi đến Tòng Nguyên lĩnh có việc gì?

Hàn Tùng Linh thấy nổi ác cảm càng tăng, nhưng vẫn điềm tĩnh đáp :

- Kể cũng khéo tinh cò. Hàn mỗ tới đây cũng với mục đích đòi Dịch Thiên Hành một món nợ.

Vân Hạc chân nhân nhú mày hỏi :

- Nợ gì?
- Gia cừu sư hận!

Vân Hạc chân nhân gật đầu, nói giọng kẻ cả :

- Gia cừu sư hận là mối thù bất cộng đái thiên. Bần đạo hiểu rõ nỗi lòng ngươi lúc này và coi trọng lòng hiếu thảo. Có lẽ đó là ý trời nên chúng ta còn chưa tìm được Dịch Thiên Hành, nếu không thì nhất định chẳng bao giờ ngươi còn được tận tay trả mối huyết hải thâm cừu!

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên thừa hiểu ý đồ đối phương, liền lên tiếng :

- Đạo trưởng, Linh Phật Dịch Thiên Hành ở Trung Nguyên mấy năm rồi? Tam Phật đài xưng hùng thiên hạ được bao lâu?

Vân Hạc chân nhân đã nhận ra Tàn Hoàng đảo chủ Phùng Tường Thiên từ trước nhưng cố tình lơ đi, bất giờ mới nhướng mắt hỏi :

- Phùng lão nhi, ngươi hỏi việc đó có liên quan gì?

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Phùng mỗ lấy làm ngạc nhiên chẳng hiểu sao trong cả thời gian dài như thế, Tam Phật đài dương oai diễu võ khắp thiên hạ, theo lời ngươi thì chúng tàn sát rất nhiều nhân mạng của võ lâm Trung Nguyên, làm sao ngươi để chúng sống tới tận bây giờ? Lý do gì mấy năm qua chúng sống yên ổn ở Trung Nguyên mà không ai dám phản kháng, bây giờ chúng tới Quan ngoại thì các ngươi mới nghĩ đến chuyện truy kích?

Vân Hạc chân nhân ngong lườm không biết trả lời sao.

Phật Quang đại sư thấy vậy đỡ lời :

- Phùng thí chủ, ai cũng biết Tam Phật đài thế lực rất lớn. Bây giờ địch nhân đang ở trước mắt, chúng ta không nên chấp nhặt chuyện nhỏ, tra căn tìm gốc mà hãy coi đại nghiệp của võ lâm làm trọng, đồng tâm hiệp lực đối phó với cường địch mới phải.

Thiết Huyết Quân Vương nghiêm nghị nói :

- Đại sư nói vậy là không sai. Nhưng trước khi động thủ chúng ta cần làm rõ vấn đề để sau này khi sự việc kết thúc, đừng để có chuyện tư tình gì mà

không công bằng?

Thiết Huyết Quân Vương lạnh lùng nói tiếp :

- Vừa rồi Vân Hạc lão đạo võ ngược tự cho mình là nhân vật anh kiệt trong cửu đại phái, tiêu diệt hết dư đảng của Tam Phật đài ở Trung Nguyên rồi mới truy sát Linh Phật Dịch Thiên Hành tới đây. Vậy thì dám hỏi những nhân vật cao cấp nhất trong Tam Phật đài gồm Tam Phật, Thất đại sứ giả, Tam đại hộ pháp, Tứ Đại Kim Cương, Cửu đại phái có giết được người nào không?

Vân Hạc chân nhân lại đứng ngây ra.

Quả thật trong Cửu đại môn phái, kể cả ba người đứng ở đây chưa ai dám nhận mình là đối thủ của một trong số mười một nhân vật cao cấp của Tam Phật đài, nếu vậy thì nói gì đến việc tiêu diệt bang phái đầy uy lực này?

Phật Quang đại sư xuống giọng :

- Phùng thí chủ, chúng ta hãy vì an nguy của võ lâm là liên kết lại, đừng nên bức ép nhau như thế, có được không?

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Vì nề mặt Đại sư, Phùng mỗ im lặng vậy!

Nhưng Vân Hạc chân nhân không chịu kém, trừng mắt nhìn Thiết Huyết Quân Vương “Hừ!” một tiếng nói :

- Phùng Tường Thiên, trong mấy năm qua ngươi thúc đầu rứt cổ ở Tân Hoàng đảo, làm được trò trống gì mà bây giờ tới đây điều võ dương oai?

Thiết Huyết Quân Vương bỗng biến sắc, nhưng không phản ứng với Vân Hạc mà nhìn sang Phật Quang đại sư hỏi :

- Đại sư thấy việc này thế nào? Lão mũi trâu đó muốn tranh công trách tội hay Phùng mỗ? Như vậy thì chúng ta có thể liên kết lại được không?

Vị Phụng trượng Thiếu Lâm thờ dài đáp :

- Phùng thí chủ, bản nặc chỉ muốn tốt cho cho chúng ta mà thôi!

Nói xong chấp tay niệm Phật.

Hàn Tùng Linh không tham gia vào cuộc tranh chấp.

Thiết Huyết Quân Vương nhìn Vân Hạc và Ngô Huyền chân nhân nói :

- Nếu các vị đã tự tin sẽ giết được Linh Phật Dịch Thiên Hành thì lão phu xin hỏi một câu, vì sao để Tam Phật đài làm mưa làm gió ở Trung Nguyên đã gần mười năm, hủy diệt không biết bao nhiêu môn phái, sát hại hàng nghìn hàng vạn cao thủ võ lâm mà chờ đến khi chúng đến Quan ngoại mới tìm đến. Tới đây hào khí ngất trời như vậy sao không đến tìm Dịch Thiên Hành mà đứng đây chờ ai vậy?

Vân Hạc chân nhân “Hừ!” một tiếng nói :

- Tên họ Phùng! Ngươi tưởng chúng ta ở đây là chờ ngươi sao?

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt đáp :

- Đương nhiên không phải chờ ta, vì Phùng mỗ tự biết mình không địch nổi Dịch Thiên Hành. Mặc dù vậy, Phùng mỗ dám khẳng định ba vị đứng đây chờ người.

Vân Hạc chân nhân lạnh giọng hỏi :

- Chờ ai?

Thiết Huyết Quân Vương thần nhiên đáp :

- Người đã giết Tứ Đại Kim Cương và Tam đại hộ pháp, hơn một nửa trong số Thất đại sứ giả, lão nhị và lão tam trong Tam Phật.

Phật Quang, Vân Hạc chân nhân và Ngô Huyền chân nhân nghe nói mặt đều biến sắc.

Họ từng nghe nói Hàn Tùng Linh gặt đầu chết Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiểu Thiên và ở Quan ngoại Tam Phật đài bị tổn thất nặng nề, nhưng không ngờ tất cả đều bị một tay Hàn Tùng Linh giết chết và nay còn thêm lão nhị Tâm Ma Khuất Chí Nguyên cũng bị giết dưới tay chàng.

Đúng là ba người bàn định tới đây nhờ gió bẻ măng, cứu vãn chút uy danh cho bốn phái, nhưng biết mình không đủ sức đấu với Linh Phật Dịch Thiên Hành nên chờ Hàn Tùng Linh.

Nhưng đã lỡ làm như tình cờ gặp Hàn Tùng Linh, lại huênh hoang đến chiến công của Cửu đại phái, vừa rồi còn lên giọng kẻ cả nhường Hàn Tùng Linh trả thù nếu không sẽ không bao giờ còn cơ hội tự tay trừng trị cửu nhân, bây giờ làm sao mà thừa nhận?

Tuy việc đã lỡ nhưng không muốn để mất thể diện, Vân Hạc chân nhân cứng giọng nói :

- Phùng Tường Thiên, ngươi coi chúng ta là hạng người nào?

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Ba vị có muốn Phùng mỗ nói thật không? Chỉ e không được nghe đâu!

Ngô Huyền chân nhân “Hừ!” một tiếng nói :

- Phùng Tường Thiên, trong giang hồ ai cũng nói ngươi cuồng ngạo nhất thiên hạ, quả nhiên nay mới biết không sai. Từ khi gặp chúng ta đến nay, có câu nào ngươi nói để nghe đâu?

Thiết Huyết Quân Vương bình thản đáp :

- Người ta nói thuốc đắng giả tật, sự thật mất lòng. Xin ba vị lượng thứ, vì xưa nay Phùng mỗ không quen nói lời giả dối để tăng bốc người khác.

Vân Hạc chân nhân trầm giọng quát :

- Phùng Tường Thiên! Ai cần ngươi tới đây tăng bốc?

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt đáp :

- Có thể như vậy. Bởi vì hai vị đạo trưởng là những nhân vật đứng đầu một trong những đại môn phái lừng danh nhất thiên hạ võ lâm, một bọn lâu la của Tam Phật đài thì có nghĩa lý gì?

Phật Quang đại sư lại phân trần :

- Các vị! Chúng ta tới đây là để đồng tâm hiệp lực trừ ma hộ đạo. Làm sao chưa đối địch đã trách hiệu chấp nhau như vậy?

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Nếu hai vị đạo trưởng kia có lượng bao dung khiêm hòa như Đại sư thì Phùng mỗ thừa nhận mình hẹp hòi nhỏ nhặt. Nhưng thực tế hai vị đó vừa lên tiếng là đã tự coi mình là siêu phàm, lấy giọng kẻ ban ơn cho một kẻ hậu nhân văn bối, Minh chủ của “cái gọi là Bích Huyết minh” vô danh được tự tay động thủ để đòi gia cữu sư hận, coi công lao của người khác là ân huệ của mình, thử hỏi ai chịu được sự hờn hĩnh đó?

Vân Hạc chân nhân quát lên :

- Phùng Tường Thiên! Ngươi ăn nói cho lễ độ một chút! Nếu đạo gia không có sự tự tin thì há để vượt đường xa ngàn dặm tới đây làm gì?

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt nói :

- Nếu vậy thì có lẽ lão phu đã nhìn lầm hai vị.

Ngô Huyền chân nhân tiếp lời :

- Cái đó quá rõ rồi! Ngươi chỉ là hạng éch ngồi đáy giếng, ngoài Tàn Hoàng đảo ra thì còn biết gì là đại sự võ lâm?

Thiết Huyết Quân Vương bị nhục mạ mặt liền biến sắc, nhưng nén được, ngửa mặt cười một tràng to nói :

- Hô hô hô! Lão phu thừa nhận những lời hai đại đạo gia nhận xét về mình đều đúng cả. Hai vị đứng đầu đại danh phái Vô Đang và Không Động ắt phải có bản lĩnh kinh nhân nên mới làm cho Dịch Thiên Hành thân tàn ma dại trốn ra Quan ngoại này. Phùng mỗ nguyện ý chịu nhục chứng kiến việc hai vị trở thân uy hàng mà phục quá!

Vân Hạc chân nhân ngạo khí nổi lên nói :

- Thế thì tốt! Lát nữa ngươi cứ giương đôi mắt thiên cận ra mà nhìn!

- Hô hô! Hy vọng rằng Phùng mỗ sẽ được mở rộng tầm mắt. Hô hô hô hô...

Ngô Huyền chân nhân trừng mắt hỏi :

- Ngươi không giấu sự châm biếm, rốt cuộc là muốn gì?

Thiết Huyết Quân Vương đáp :

- Ngô Huyền! Ngươi không cần thách thức. Lão phu chính đang muốn thỉnh giáo trước xem cả hai ngươi có đủ bản lĩnh hàng mà không?

Phật Quang đại sư mặt bỗng biến sắc nói :

- Phùng thí chủ! Có sao cường địch trước mặt mà các vị lại nảy sinh xung đột là có gì?

- Đó không phải là bản ý Phùng mỗ, mà chính là hai vị đạo trưởng bức lão phu phải nói lời mình không muốn.

Hàn Tùng Linh góp lời :

- Phùng tiên bối, xin đừng quên ý nguyện của Tái Ngoại Du Long Chân Nhất tiên bối trước lúc lâm chung.

Thiết Huyết Quân Vương gật đầu nói :

- Thôi được, Phùng mỗ cam bái hạ phong, xin lui xa để mục kích hai vị đạo trưởng trở thản uy.

Vân Hạc chân nhân trừng mắt nhìn Thiết Huyết Quân Vương rồi quay sang Phật Quang đại sư và Ngô Huyền chân nhân bảo :

- Chúng ta đi thôi!

Thiết Huyết Quân Vương còn nói thêm một câu :

- Chúc ba vị thành công!

Ngô Huyền chân nhân “Hừ!” một tiếng rồi bước theo hai vị Chương môn ngược lên đỉnh núi.

* * * * *

Phân đà đầu tiên của Tam Phật đài tại Quan ngoại tọa lạc trong một khu rừng tùng rậm rạp bằng phẳng trên đỉnh Tùng Nguyên linh. Đó là một tòa sơn trang lớn với tường thành rất kiên cố, xung quanh trang viện cảnh lá thâm u khiến người ta có cảm giác hãi hùng.

Hiện tại, Phân đà này là nơi tập trung toàn bộ chủ lực của Tam Phật đài.

Sáng hôm đó hai cánh cổng bằng đồng lớn mở toang, trước cổng có hai tên hán tử đứng hai bên, ngoài ra trong cổng còn có hai chục tên hắc y hán tử tay cầm binh khí sáng loáng đứng thành hai hàng, tên nào mặt mũi cũng đặng đặng sát khí.

Nhờ trang môn mở rộng nên mới thấy được quang cảnh bên trong, hoàn toàn tương phản với bên ngoài vì từ cổng trở vào không có cây cối gì, đứng trước cổng hầu như bao quát toàn bộ khung cảnh bên trong, sau quảng trường rộng tới tòa tiền sảnh lớn, hai bên có tiểu hoa viên, đình đài lầu tạ, phí sau nhà cửa phòng ốc san sát, quả là một sơn trang hùng vĩ, chỉ tiếc rằng trong cảnh đồng hàn nên khắp nơi phủ đầy tuyết trắng.

Ba vị Chương môn tới trước bọn hán tử mới dừng lại, còn quần hùng ba phái Bích Huyết minh, Bắc Hải bang và Tàn Hoàng đảo do Hàn Tùng Linh dẫn đầu đứng cách ba trượng.

Vân Hạc chân nhân chỉ vào mặt hai tên hán tử đứng hai bên cổng nói :

- Mau vào báo với Bang chủ các ngươi rằng Chương môn Võ Đang muốn gặp hần.

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn nhau rồi cùng chạy vào trang, được một lúc thì cùng quay ra.

Vân Hạc chân nhân quát :

- Thế nào?

Tên bên tả đáp :

- Bỏn Bang chủ mời Chân nhân vào đại sảnh yết kiến.

Vân Hạc chân nhân nổi giận nói :

- Dịch Thiên Hành không chịu ra nghênh đón chúng ta?

Tên hán tử nhắc lại :

- Bỏn Bang chủ mời Chân nhân vào đại sảnh yết kiến.

- Các ngươi vào báo rằng có Chương môn nhân phái Võ Đang tới đây muốn gặp hần!

Tên hán tử đáp :

- Tiểu nhân đã bẩm báo rồi.

Vân Hạc chân nhân đáp :

- Vào báo thêm một lần nữa!

Tên hán tử tỏ ra kiên quyết :

- Chúng tôi không vào nữa.

Vân Hạc chân nhân trừng mắt hỏi :

- Các ngươi muốn chết?

- Nếu chân nhân không sợ mất thân phận thì xin cứ động thủ!

Vân Hạc chân nhân đang lúng túng chưa biết xử trí thế nào thì Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên bước lên nói :

- Các ngươi vào báo với Linh Phật có Hàn Tùng Linh tới cầu kiến.

Nghe tên Hàn Tùng Linh, tên hán tử mặt biến sắc, buột miệng hỏi :

- Hàn Tùng Linh? Vị đó ở đâu?

Hàn Tùng Linh bước lên trầm tĩnh nói :

- Hàn mỗ ở đây!

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn chàng một lúc rồi lại quay vào sơn trang.

Chưa thấy người, từ trong trang đã vang lên giọng nói oang oang như sấm :

- Hô hô... Hàn minh chủ! Phật gia đoán ngươi nhất định sẽ tới, quả nhiên không sai!

Giọng nói vang rền khắp không gian khiến mọi người cảm thấy tai mình ong ong như búa.

Lát sau nhân ảnh xuất hiện, đầu tiên là một đoàn tám tên cầm y hán tử lưng đeo trường kiếm hùng dũng lướt ra đại môn.

Tiếp theo tới một lão hòa thượng tuổi ngoại thất tuần, mặt tròn như vàng nguyệt, da dẻ hồng hào, mi dài bạc trắng, mắt phát thần quang, mình bận tăng bào màu hồng. Rất khó hình dung đó là tên nhất đại hung ma khét tiếng giang hồ.

Hàn Tùng Linh cố nén xúc động hỏi :

- Linh Phật Dịch Thiên Hành?

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên đứng cạnh bên chàng gật đầu đáp :

- Không sai, chính là hần.

Tiếp sau Dịch Thiên Hành tới Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam rồi đôi phu thê dâm đảng mà cả giang hồ đều biết là Huyền Âm Đồng Tử và Thất Xảo phu nhân.

Sau đôi phu thê này đến một lão nhân bận hắc y, lưng đeo đại đao, mắt sâu môi mỏng, mày thưa trán hẹp, tướng mạo hiểm độc.

Vừa thấy người này, Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên buột miệng nói :

- Tam Tuyệt Đao Vạn Quân Sơn!

Nhưng Hàn Tùng Linh đã để hết tâm trí vào cừu nhân, không chú ý gì khác nữa.

Sau Vạn Quân Sơn còn có một đoàn hơn hai chục cao thủ già trẻ đều có.

Không chờ Linh Phật Dịch Thiên Hành đến cổng, Vân Hạc chân nhân đã nói to :

- Dịch bang chủ, cuối cùng thì ngươi cũng phải ra đây!

Tám tên cầm y hán từ tản ra chia thành hai hàng đứng đối diện trước đại môn.

Dịch Thiên Hành tới cách ba vị Chương môn nhân chừng hai trượng thì dừng lại nói :

- Phải, ngưng các vị môn nhân, Phật gia ra đây không phải vì các vị.

Ngô Huyền chân nhân buột miệng :

- Ngươi vì ai?

Dịch Thiên Hành thân nhiên đáp :

- Vì Hàn minh chủ Hàn Tung Linh.

Vân Hạc chân nhân sau khi bị Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên hạ nhục vẫn còn tức giận, nay thấy đối phương coi thường mình như vậy như lửa đổ thêm dầu mất hết sáng suốt, quát lên :

- Dịch Thiên Hành! Trong khi việc giữa chúng ta chưa giải quyết xong, chỉ sợ ngươi không có cơ hội gặp người khác đâu!

Dịch Thiên Hành nhướn mắt nhìn lão một lát rồi cười khẩy nói :

- Chương môn nhân! Phật gia muốn gặp ai thì đó là việc của mình, ngươi không đủ tư cách và năng lực can thiệp.

Vân Hạc chân nhân ngửa mặt cười một tràng dài nhưng không được tự nhiên lắm, xong mới nói :

- Dịch Thiên Hành! Bây giờ chúng ta đã gặp nhau ở đây, dù là việc của ngươi cũng không thể do ngươi quyết định!

Dịch Thiên Hành nhún đôi mày bạc hỏi :

- Chương môn nhân, ngươi có biết mình đang nói với ai không?

Vân Hạc chân nhân “Hừ!” một tiếng đáp :

- Tên họ Dịch! Bần đạo đang nói với ngươi đấy!

Dịch Thiên Hành cười nói :

- Chương môn nhân, ngươi sống được đến hôm nay không phải dễ dàng, can có gì mà tự chuốc lấy diệt vong?

- Bần đạo sống đến lúc nào, chẳng lẽ ngươi quyết định được sao? Sống được dễ dàng hay không, đó là việc của ta!

Dịch Thiên Hành cười ngạo nói :

- Vân Hạc! Trước đây thì Phật gia có thể không quyết định, vì kẻ nào thuận theo Tam Phật đài thì sống, nghịch thì chết. Các ngươi còn sống đến bây giờ vì không ai dám đối đầu. Còn hôm nay ngươi đối ý, việc ngươi sống hay chết đang nằm trong tay Phật gia.

- Hô hô hô... Vậy ngươi xem bần đạo bây giờ như đang sống hay chết?

Linh Phật Dịch Thiên Hành đáp gọn một tiếng :

- Chết!

Vân Hạc chân nhân bước lên một bước nói :

- Bần đạo muốn thử xem!

Dịch Thiên Hành nói :

- Chương môn nhân, không cần thử, vì ngươi không đủ bản lĩnh.

Ngô Huyền chân nhân chột chen lời vào :

- Bần đạo muốn có một phần.

Linh Phật Dịch Thiên Hành nhìn sang Ngô Huyền chân nhân rồi lướt mắt sang Phật Quang hỏi :

- Đại sư có muốn cùng tham dự một tay không?

A Di Đà Phật!

Vị Phụng tượng Thiệu Lâm tuyên một câu Phật hiệu rồi lấy giọng nghiêm trang nói :

- Lão nạp cùng hai vị Chương môn Võ Đang, Không Động cùng tới đây, đương nhiên có ý cùng chia hoạn nạn. Nếu Đại sư không phản đối thì lão nạp cũng xin góp một phần.

Dịch Thiên Hành cười to nói :

- Hô hô hô... Đại hòa thượng! Nếu ta sợ người hợp lực thì đã không gọi ý đâu. Đừng nói thêm một mình người mà cho dù có đủ Chương môn nhân của Cửu đại môn phái, Phật gia cũng kích cho chúng đồng loạt xuất thủ để được thượng lộ cùng thời khắc!

Vân Hạc chân nhân nói :

- Đại ngôn thì ai cũng làm được. Nhưng huyệt hoang khoát lác không giải quyết được vấn đề.

- Vân Hạc, Phật gia đại ngôn hay tiểu ngôn, người không có tư cách bình luận đâu. Người có nhớ lần trước Phật gia tới Võ Đang tình cảnh ra sao rồi chứ?

Vân Hạc chân nhân nhớ rõ lần ấy tới Võ Đang, Dịch Thiên Hành với mấy tên thuộc hạ giết chết Chương môn sư huynh và gần năm mươi cao thủ bốn phái rồi ung dung bỏ đi.

Nổi cừu hận trào lên, lão quát to một tiếng phi thân lao tới như một ngọn cuồng phong.

Thân thủ của Vân Hạc chân nhân xứng đáng là nhất đại tông sư của một đại môn phái trong giang hồ.

Ngộ Huyền chân nhân nói :

- Bản đạo cũng góp một phần!

Chưa dứt lời lao theo vị chương giáo Võ Đang.

Luận về thân pháp thì hai người cũng chẳng kém gì nhau.

Bốn chương cùng phát tạo thành kinh phong như triều như bão làm cho bọn cảm y hán tử đứng gần đó phân phân lùi lại, hai cánh cổng lớn bằng đồng rít lên, những cây tùng bên đường chuyển mình rã rời, uy lực quả thật kinh nhân.

Linh Phật Dịch Thiên Hành điềm nhiên cười nhạt, tựa hồ không phải hai đại cao thủ không phải công kích vào bản thân mình.

Thấy thái độ lão ta trấn tĩnh như thế, Hàn Tùng Linh biết bản lĩnh của hai vị Chương môn nhân còn kém xa.

Quả nhiên chàng đã không lầm.

Trong tiếng cười nhạt, Dịch Thiên Hành vùng thay phát ra đồng thời mười mấy chương nhanh tới mức không sao nhận ra được, lấy công đối công!

Vân Hạc và Ngộ Huyền chân nhân hai vị Chương môn vừa lao vào thế như mãnh hổ, khi chương sắp đánh tới người đối phương thì đều bị đẩy lui, cả hai bị bắn lên không rơi xuống cách xa gần hai trượng, sau khi đáp xuống thân hình còn chao đảo một lúc mới đứng vững.

Linh Phật Dịch Thiên Hành cười thâm trầm nói :

- Hai vị Chương môn nhân công lực chẳng qua chỉ có thể thôi. Bây giờ tới lượt Phật gia!

Vân Hạc và Ngộ Huyền lúc ấy đã cảm thấy hai tay tê đi, mặc dù biết rõ công lực kém xa địch thủ ngưng không dám lùi, vì đã huyệt hoang với Thiết Huyết Quân Vương.

Đến lúc đó Phật Quang đại sư mới lên tiếng :

- Lão nạp xin góp một phần!

Dịch Thiên Hành cười đáp :

- Mời Đại sư!

Dứt lời tung mình lao tới hai lão đạo.

Phật Quang đại sư từ một bên lao tới chếch sang vùng chương đánh vào sườn và vai phải đối phương.

Vì phải đối địch hai hướng nên Dịch Thiên Hành không dám phân tán lực đạo, đột nhiên bật lên cao hai trượng rồi lướt thẳng tới Vân Hạc và Ngộ Huyền.

chân nhân đánh xuống hai chưởng.

Không ngờ đối phương không nghênh chiến với mình, Phật Quang đại sư nhận ra thì chưởng đã đánh vào khoảng không, liền biến chiêu đánh theo một chưởng.

Chỉ nghe chưởng phong tiếp nhau nổ rền hai tiếng, hai vị Chưởng môn Võ Đang và Không Động rú lên, cùng bị bắn xa hơn một trượng, miệng phun máu thành vòi ngã xuống bất động.

Dịch Thiên Hành vừa đáp xuống liền cảm thấy chưởng phong đánh tới sau lưng, không kịp quay sang người đánh lui lại một chưởng.

Hàn Tùng Linh lướt tới vùng tả chưởng đánh vào giữa hai luồng chưởng phong.

Một tiếng nổ vang lên, Phật Quang đại sư lao đảo lui lại năm sáu bước, miệng ộc ra một bãi máu, hai chân khụy xuống, mặt xám ngắt. Hiển nhiên lão đã bị nội thương không nhẹ.

Hàn Tùng Linh cũng bị đẩy lui hai bước, trong lúc đó Linh Phật Dịch Thiên Hành chồm tới hai bước, quay lại nhìn Phật Quang đại sư nói :

- Chưởng môn nhân, nếu không nhờ Hàn Tùng Linh đỡ cho năm thành công lực thì bây giờ ngươi đã đi theo hai lão đạo kia rồi.

Quả thật Vân Hạc và Ngô Huyền chân nhân đều đã tuyệt khí.

Phật Quang đưa tay áo cả sa quét mấy loang đầy miệng rồi gượng đứng lên nói :

- Lão nạp biết. Nhưng sống chết đối với ta bây giờ không quan trọng nữa. Chỉ sợ đại sư hôm nay cũng không chiếm được tiện nghi đâu!

Dịch Thiên Hành chỉ sang Hàn Tùng Linh hỏi :

- So với hần?

Phật Quang gật đầu đáp :

- Không sai! Chắc Đại sư cũng biết rõ, hai chúng ta đều đã xuất toàn lực.

Lão nạp đã bị thương không nói làm gì, nhưng lúc đó Hàn thí chủ vì cấp thiết cứu mạng lão nạp nên chỉ mới xuất tối đa là tám thành công lực thôi, thế mà không kém Đại sư.

Dịch Thiên Hành không thừa nhận cũng không phủ nhận nói :

- Chưởng môn nhân quan tâm đến ta sao?

Phật Quang chấp tay nói :

- Linh Phật đại sư! Khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn! Đây là lúc Đại sư nên quay đầu rồi!

Dịch Thiên Hành hỏi :

- Chưởng môn nhân đoán Phật gia bao nhiêu tuổi?

- Cho dù một ngày biết hồi cải rồi viên tịch cũng là điều đáng quý.

Dịch Thiên Hành lắc đầu đáp :

- Đại hòa thượng! Câu đó Phật gia đã nghe nhàm tai rồi. Nhưng ta vẫn cứ là ta!

Phật Quang đại sư buông tiếng thở dài chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Ngã Phật Từ Bi!

Nói xong ngồi xuống nhắm mắt vận công.

Hàn Tùng Linh bước lên nói :

- Dịch Thiên Hành! Bây giờ tới lượt chúng ta!

Linh Phật tới đứng đối diện với Hàn Tùng Linh, chăm chú nhìn chàng một lúc mới chậm rãi nói :

- Thời gian qua, trong võ lâm chỉ một mình ngươi mới đủ sức làm chấn động Tam Phật đài. Phật gia thực lòng khâm phục ngươi. Người luyện võ, khi đạt tới thành tựu khả quan nào đó đều hướng tới mục đích trở thành lãnh tụ võ lâm. Không ai phủ nhận sự thực đó. Nhưng dùng tay không mà làm cho võ

lâm khuất phục không phải chuyện dễ dàng. Dù người công lực cái thế cũng chỉ có một mình, Bích Huyết mình chưa thể coi là một môn phái. Còn Phật gia đã có cơ nghiệp, tuy vừa qua người gây nên không ít tổn thất, nhưng thế lực vẫn thừa khả năng làm bá chủ giang hồ! Chỉ cần người hợp tác với ta, toàn võ lâm sẽ cúi đầu khuất phục...

Hàn Tùng Linh ngắt lời :

- Đa tạ người có lòng ưu ái, nhưng bá chủ võ lâm, khuất phục giang hồ, đó không phải là mục đích của Hàn mỗ!
- Vậy mục đích của người là gì?
- Báo gia cừu sư hận, trừ hại để đem lại yên bình cho thiên hạ võ lâm!
- Sau đó?
- Giao quyền chấp chương Bích Huyết mình cho hai vị sư huynh, làm kẻ nhàn vân đã hạc!

Linh Phật Dịch Thiên Hành nhướn mắt nhìn chàng một lúc rồi nói :

- Người tuyên bố những câu danh thép như thế, Phật gia tin rằng người không giả. Như vậy mục đích cuối cùng của người là giết ta và tiêu diệt Tam Phật đài. Bây giờ chúng ta chỉ có một con đường để đi, người biết gì không?

Hàn Tùng Linh đáp :

- Cường tồn nhược vong!

Trên bộ mặt hồng hào tròn vành của Dịch Thiên Hành lập tức hiện sát cơ. Lão gật đầu nói :

- Chính thế!

Rồi quay lại phát tay ra lệnh cho thủ hạ :

- Bắt lấy hắn!

Lệnh vừa phát, Huyền Âm Đồng Tử, Thất Xảo phu nhân, Tam Tuyết Đao Vạn Quân Sơn, Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và tám tên cầm y hán tử lập tức xông vào Hàn Tùng Linh.

Bên này Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên, Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi cùng hai vị phu nhân và hai ái nữ, Bạch Phong công chúa, Hoàng Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Lôi Điện Truy Hồn Văn Phi Long, Tứ Tuyết thư sinh Quan Kỳ Hà, thư muội Úc Lan, Thiết Huyết thập bát vệ đã có chuẩn bị, đồng loạt xông vào tìm đối thủ giao chiến.

Trước sơn môn lập tức tạo thành một cuộc hỗn chiến kinh tâm động phách.

Tiếng binh khí chém vào nhau, tiếng chuông phong, tiếng hô xung sát, tiếng người bị trúng thương rú lên tạo thành một thứ âm hưởng hỗn loạn, rùng rợn.

Bọn đệ tử Tam Phật đài từ trong sơn trang chưa kịp xông ra thì gặp quần hùng hai phái Bích Huyết mình và Bắc Hải bang ủa vào đại môn, tiến hành cuộc huyết chiến ngay giữa quảng trường.

Phật Quang đại sư vừa mới vận công hồi phục lại một ít cũng đứng lên gia nhập vào cuộc chiến.

Hàn Tùng Linh và Linh Phật Dịch Thiên Hành hiểu rằng đây là thời điểm quyết định sự sinh tử tồn vong nên ngay từ lúc chưa giao chiến đã vận sẵn công lực, bảo kiếm cầm sẵn trong tay, mắt không rời nhau.

Chợt nghe Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam trúng kiếm của Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên ngã xuống, Dịch Thiên Hành gầm lên một tiếng như thú dữ lao sang, nhưng vừa tung người lên thì Hàn Tùng Linh đã lướt tới chặn đường.

Thân hình đang lơ lửng trên không, cả hai đại cao thủ đều xuất liên bốn năm mươi kiếm rồi mới thả mình rơi xuống.

Chỉ mới giao chiến chiêu đầu tiên, trên mình cả hai đều bị thương tích. Trên ngực và vai Dịch Thiên Hành trúng ba vết kiếm, tuy không thấy máu ngưng vết thương ở huyệt Nhũ Căn trên ngực trái rất sâu.

Còn vai phải, sườn trái và hai cánh tay Hàn Tùng Linh cũng bị thương bốn năm chỗ.

Linh Phật Dịch Thiên Hành nhổ ra mấy bãi máu lẫn nước bọt rồi thở dài nói :

- Hàn Tùng Linh! Phật gia chưa bao giờ phục ai, đây là lần đầu tiên khâm phục chiêu Kiếm Phi Cừu Châu Tuyết của người.
- Chắc rằng người cũng dùng chiêu đó giết lão nhị?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai!

Dịch Thiên Hành nói tiếp :

- Giả như ta cũng luyện thành chiêu đó, cuộc đấu hôm nay ắt giữ được bình thủ.

Hàn Tùng Linh cười nói :

- Tiếc là ngươi không biết chiêu đó. Bởi vì trên đời còn có sự công bình.

- Thực tình mà nói, sau khi lão tam bị giết, ta đã liệu đến tình huống này, đã hết sức can đảm lão nhị không được rời xa, thế mà hắn không chịu nghe lời. Nếu không người bại trận hôm nay không phải Phật gia.

- Đó cũng là sự báo ứng!

Dịch Thiên Hành lại nhổ ra mấy bãi máu, chợt hỏi :

- Bây giờ vẫn không giữ ý định tái xuất giang hồ?

Hàn Tùng Linh gật đầu :

- Không sai!

Dịch Thiên Hành nở nụ cười thê lương nói :

- Đó là một ý định sáng suốt. Đến bây giờ ngươi đã có danh vọng tuyệt đỉnh, nhưng không nên giữ lấy nó lâu. Từ đỉnh cao quyền lực, người ta sẽ trở thành tham lam, tàn nhẫn.

Hàn Tùng Linh nói :

- Hơn nữa đó còn là lời thề nguyện trước khi Hàn mỗ hạ sơn.

Nếu vậy trong cuộc chiến hôm nay không ai thắng cả!

- Sao lại không? Đó là chính nghĩa võ lâm!

Linh Phật Dịch Thiên Hành gật đầu :

- Phải. Ngươi nói vậy, ta chết được an ủi mấy phần.

Nói xong vùng kiếm lên, chỉ thấy một tia chớp lóe sáng, đầu Dịch Thiên Hành đã lăn xuống đất.

Linh Phật Dịch Thiên Hành, kẻ tung hoành thiên hạ suốt mấy chục năm, bắt võ lâm phải cúi đầu tuân phục, cuối cùng đã trả giá cho hành động phi nghĩa của mình.

Hàn Tùng Linh bị thương không nhẹ, tới đó cũng không gượng được nữa, ngồi bệt xuống tuyết nhắm mắt vận công.

Bấy giờ cuộc hỗn chiến cũng dần lắng dịu, quần hùng đã hoàn toàn chiếm ưu thế, trừ một người trong số Thiết Huyết thập bát vệ, bốn đệ tử Bắc Hải bang và năm đệ tử Bích Huyết minh bị giết, bảy tám trường hợp bị thương, số còn lại đều an toàn.

Đệ tử Tam Phật đài cũng không thương vong nhiều. Ngoài Phiến Thiên Ngọc Hồ Dịch Tĩnh Nam, Tam Tuyệt Đào Vạn Quân Sơn, bốn tên cầm y hán tử và hơn mười tên đệ tử khác bị giết, số còn lại đầu hàng đều được tha bổng, cả phu thê Huyền Âm Đồng Tử và Thất Xảo phu nhân bị thương nhẹ cũng được phóng thích.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên nhìn Bạch Phong công chúa, Tuyệt Hiệp Quách Tổ Linh và Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi dắt tay nhau một cách thân thiết đứng sau Hàn Tùng Linh, nhìn thê tử nói :

- Phu nhân, chúng ta cần đem nó ra Tần Hoàng đảo một thời gian. Nó cần được tĩnh dưỡng.

Phụ nhân mỹ lệ lờm lờm trợn phụ nói :

- Tường Thiên! Chẳng đã lớn tuổi mà còn khờ quá! Không khéo chữa trị lành thương tích cho nó lại còn mất thêm một nữ nhi nữa đấy!

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên cười “hô hô” nói :

- Nàng xem, phu thê Quách bang chủ cũng mất một nữ nhi mà cao hứng như thế, chẳng lẽ chúng ta không giống họ hay sao?

Tuyết Hiệp Quách Tổ Linh và Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi nghe câu ấy, mặt đỏ ửng lên.

Gió vẫn thổi ào ào, tuyết vẫn rơi trắng xóa không gian, nhưng không ai thấy lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tà Kiếm Huyền Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.